Hiểu Phong

KIẾM ĐĂNG

Hồi 1

Giọt lệ kiếp hồng nhan

Đàn quạ bay về tổ, gọi đàn giữa không, âm vang những tiếng kêu buồn.

Gió chiều thoảng gợn, lay động những chiếc là vàng, như đàn bướm lượn lác đác rơi.

Ánh thái dương vừa khuất dưới đồi cây. Trên nẻo đường đất vắng, bỗng xuất hiện một kỵ mã đang phi nhanh. Chàng trung niên với vẻ mật lo lắng, mình ướt đẫm mồ hôi, chứng tỏ chàng đã vất vả nhiều trên đường thiên lý.

Con hồng mã sải bốn vó đến một ngã ba đường thì rẽ vào đường núi rồi đột nhiên đứng lại trước một khe cốc vắng lặng. Chàng kỵ mã gò cương lại, ngước mắt nhìn rồi miệng lẩm bẩm :

- Ủa! Đúng là nhà của đại ca ta nhưng sao tẻ lạnh thế này?

Bên chân núi núp dưới tàn cây, một ngôi nhà cửa ngõ đều im lìm như nhà hoang không một bóng người.

Chàng từ từ xuống ngựa, đưa mắt nhìn lên gác rồi tung người nhảy vào cửa sổ.

Rơi mình vào trong, trước hết chàng thấy trên chiếc bàn gỗ đặt bên cửa sổ, một tấm giấy viết chưa ráo mực, trông kỹ thì đấy là một bài thơ đề rằng :

Thành tây dương liễu ngộ xuân nhu
Sầu ly biệt
Mắt đẫm lệ
Như kẻ đa tình
Một mình dạo thuyền trên sông vắng
Di tích lịch sử đất Chu Kiều
Miền Bích dã
Sông nước vẫn lững lờ
Mà người ấy giờ đâu
Chuỗi ngày xuân đã qua
Thiếp sống cảnh cô đơn lẻ bóng
Nhưng bao kỷ niệm êm đềm
Mãi mãi không phai nhòa.

Bài thơ mượn điển ý lúc Tần Hoàng du ngoạn đất Giang thành tử, lời thơ đượm nhiều vẻ u hoài, sầu buồn của lòng người cô phụ sống cảnh phòng đơn chiếc bóng.

Đọc xong bài thơ trung niên kỵ sĩ buột tiếng thở dài :

- Không ngờ từ khí hái thuốc ở Trường Bạch sơn về, tánh tình nghĩa huynh ta lại biến đổi khiến chị ấy phải sầu buồn như vậy.

Chàng định cất bước xuống gác thì nghe có tiếng trẻ con thốt ra :

- Mẹ, Hứa thúc thúc đã đến!

Một cậu bé tuổi trạc mười ba vừa gọi vừa nhảy vào lòng ôm chầm lấy chàng trung niên.

Tiếp theo đó một người đàn bà trung niên kiều diễm song nét mặt ưu tư, từ từ bước lên thang :

- Đại tẩu vẫn khỏe mạnh?

Thiếu phụ buông tiếng thở dài hỏi :

- Vẫn thường. Chú phi ngựa đến đây vội vã như thế ắt có việc chi xảy ra?
Chàng trung niên nghe hỏi, đôi mày nhíu lại, ra vẻ bực tức, định nói nhưng vừa trông thấy cậu bé, nên giả vờ bình thản nói :
- Đại ca đâu? Thuốc Long Hổ Cửu Hoàn đan đã ra lò chưa?
Thiếu phụ đáp giọng buồn buồn :
- Từ khí hái thuốc ở Trường Bạch sơn về, tánh tình anh ấy thay đổi hẳn, cả ngày cứ giam mình trong hang đá chẳng hiểu làm gì.
- Để em đi xem thử anh ấy làm gì cho biết!
- Thôi đừng đi. Chắc anh ấy đang luyện một môn thần công gì đó. Đã bế quan hơn một năm nay rồi.
- Như thế lời đồn trong giang hồ quả có thật?
Thiếu phụ kinh ngạc :
- Giang hồ đã đồn đại những gì?
- Họ đồn rằng Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu đến Trường Bạch sơn tìm được một cây thiên niên Hà thủ ô cùng một cuốn Đan thư, gần đây đã ẩn dật nơi hang núi khổ luyện thần công và Long Hổ Cửu Hoàn đan, một khi thần công với thuốc đồng thành, sẽ khai môn lập phái, tranh hùng với võ lâm. Có đúng vậy không chị?
- Đúng đấy không phải lời đồn mà là sự thật!
Trung niên kỵ sĩ thất kinh :
- Như vậy thì đêm nay chắc có họa đến nơi rồi!
Giọng cười thiểu não thiếu phụ nói :
- Đối với trần thế chị không còn lưu luyến gì nữa. Có chết đi cũng chẳng tiếc gì!
- Em không hiểu tại sao tính tình đại ca lại biến đổi đến thế. Lúc trước người cùng đại tẩu sánh vai trên giang hồ, ai mà chẳng ngưỡng mộ. Ngờ đâu đến lúc có tuổi lại bỗng hứng khởi đến mộng nghiệp bá, ngay cả vợ con cũng

không màng đến.

- Thôi! Chớ khêu lại việc đã qua!

Vừa nói thiếu phụ vừa đứng dậy sửa lại mái tóc rối!

- Chắc dọc đường chú đã đói, để chị đi sửa soạn cơm nước cho chú ăn.

Trung niên kỵ sĩ vội đứng dậy cản :

- Đệ chưa đói, dọc đường đi đệ cũng đã dùng lương khô. Thế cuộc tối nay chúng ta phải lo chuẩn bị trước mới được.

Thiếu phụ vẫn thản nhiên :

- Thật chú này! Sao càng ngày càng nhát gan thế? Tuy đại ca chú đang bế quan, nhưng ngu tẩu này kể số gì bọn chúng!

- Đại tẩu, chị nhầm rồi. Tưởng Thiết Kiên Khách Hứa Tiếu Thiên này từ khi lăn lóc trên giang hồ đến giờ chưa từng sợ qua người nào. Nhưng tình thế đêm nay lại khác, em chưa nói rõ cho chị nghe kia mà.

Ngưng giây lát, Trung niên kỵ sĩ trầm giọng tiếp :

- Gần đây tiểu đệ nghe được tin Ngọc Tiêu Tiên Tử nơi Ma Âm cốc, Hạc Linh Vũ Sĩ nơi Tà Vân phong cùng Hà giang Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng, Lư sơn Kim Kiếm thư sinh đều đã xuất hiện giang hồ, định tối nay đến đây để cướp Đan thư cùng đan dược vừa luyện thành. Vì vậy tiểu đệ mới đêm ngày phi ngựa đến đây để báo tin cho đại ca cùng đại tẩu biết.

Thiếu phụ chính là vợ của Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu tên gọi Dương Dung Thường. Hai mươi năm nay trên giang hồ, vợ chồng vẫn kề vai bên nhau như hình với bóng nên được tặng cho danh hiệu Trọc Thế Tiên Lữ (cặp tiên trong thời loạn).

Mấy năm nay vợ chồng đã về ẩn cư nơi Phỉ Thúy cốc nên không màng đến sự đời.

Nay nghe nói những nhân vật lợi hại trong Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo định đồng một lượt đến viếng đêm nay, nàng liền hiểu ngay công việc không

phải tầm thường.

- Nếu quả như vậy, ngu tẩu cũng chỉ đành tùy theo ý trời.

- Ý của đệ là xin đại tẩu cùng Cừu điệt tạm thời lánh mặt, mọi sự xin để tiểu đệ ứng phó.

Dương Dung Thường mỉm cười thảm đạm nói :

- Tuy gần đây tính tình anh ấy thay đổi nhưng đã là chồng vợ với nhau, lại đương lúc anh ấy tọa quan thì chị không đành bỏ đi lánh nạn.

Thiết Kiên Khách vội nói :

- Đại tẩu cố chấp làm gì. Tiểu đệ trước kia đã mang ơn cứu tử của đại ca, đêm nay liều mạng cứu người là việc chính đáng. Sau này đại tẩu nuôi dạy cháu Cừu Cốc cũng là một trách nhiệm trọng đại, sao lại phải hy sinh vô lối.

- Ha ha Lữ Tử Thu có người bạn tận nghĩa chẳng lẽ không có người vợ tận tình hay sao, thôi chú đừng nói lôi thôi, chúng ta cứ đợi bọn chúng đến xem ai chết về tay ai.

- Vậy phải sắp đặt cho Cừu điệt có một nơi ổn định trước đã.

Nghe nói thế cậu bé tên gọi Cừu Cốc vội rút trong người ra một thanh đoản kiếm sáng quắc, đến bên Thiết Kiên Khách nói :

- Hứa thúc thúc, có phải hôm nay có kẻ nghịch đến chăng? Để xem cháu dùng Hà Lạc thất kiếm giết chúng! hừ!

Thiết Kiên Khách kinh ngạc :

- Cháu đã học được Hà Lạc thất kiếm?

Dương Dung Thường xen lời :

- Mấy thức kiếm ấy đối với người tầm thường thì còn có chỗ dùng chứ đối với những nhân vật tối nay thì đâu có nghĩa lý gì?

Nói dứt, nàng bước vào phòng, giây lát quay ra trao cho Cừu Cốc một bao vải cùng một phong thư dặn :

- Sự việc hôm nay chắc nguy hiểm, mẹ cùng chú Hứa ở lại quyết liều thân

để trọn tình nghĩa với cha con đang ở trong cốc. Còn con khi nào thấy tình thế bất lợi, đem ngay thư này đến thẳng Hằng Sơn tìm gặp Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ.

Người này là bạn tốt của cha con và cũng là nhạc phụ tương lai của con, người này sẽ thay cha mẹ mà săn sóc cho con.

Cừu Cốc vùng vằng đáp :

- Không con không đi, con sẽ giúp mẹ đánh bọn người xấu ấy!

Dương Dung Thường vò đầu con ôn tồn nói :

- Mẹ không bảo con đi bây giờ, chỉ dặn con phòng lúc nguy biến kia, nếu con cãi lời mẹ là bất hiếu đấy. Nói đến đây nàng cảm động đến nước mắt tuôn trào.

Cừu Cốc là con một của vợ chồng Lữ Tử Thu, lâu nay cậu chưa bao giờ thấy mẹ khóc. Thấy vậy cậu tưởng mẹ giận nên thỏ thẻ nói :

- Mẹ! Con bất hiếu đã làm cho mẹ phải buồn, con xin nghe theo lời dặn.

- Vậy mới là con ngoan của mẹ!

Thiết Kiên Khách thấy thế an ủi :

- Đại tẩu chớ bi quan, trước kia lúc đại ca cùng đại tẩu hành đạo giang hồ, đâu đâu ai mà chẳng biết, chẳng lẽ đêm nay lại thất thủ về tay bọn chúng sao?

- Ngu tẩu lâu nay đã chán ngán sự đời, xa lìa vũ khí không biết giờ còn sử dụng Hà Hồng kiếm được linh hoạt như trước nữa chăng.

Vừa nói vừa đưa tay lấy thanh kiếm mang trên vách xuống.

Bỗng một tiếng thét thê thảm từ trong cốc vang ra, Thiết Kiên Khách nói lớn :

- Không xong, chúng đến rồi.

Chàng vội tung mình nhảy ra cửa sổ rồi phi nhanh.

Dương Dung Thường cũng nắm lấy tay Cừu Cốc, nhanh người chạy theo.

Độ hơn mấy mươi trượng, Thiết Kiên Khách đứng dừng lại, chợt thấy hai thi thể đang nằm sóng sượt dưới đất, thất kinh nói :

- Họ là người của Hà Giang Đường gia bảo, sao lại chết nơi đây?

Dương Dung Thường đến bên hai xác chết nhìn kỹ, thấy trước ngực của mỗi người đều có năm dấu hoa mai đâm vào, máu vẫn còn rịn chảy, chứng tỏ vừa bị ám hại. Nàng buột miệng nói :

Họ bị thương về Mai Hoa Huyết Ấn thủ. Chúng ta không hề có người bạn nào sử dụng môn ám thủ này.

Thiết Kiên Khách như nghĩ ra điều gì vội nói :

- Bất luận họ là thù hay bạn, chúng ta cũng phải vào gấp nơi đại ca tọa quan xem sao!

Ba người vội vã phi nhanh vào cốc nội, bấy giờ trời đã tối đen, vừng trăng sáng từ từ ló dạng.

Tiếng dế kêu rỉ rích tạo thêm cảnh âm u tịch mịch của núi rừng.

Vừa vào đến miệng cốc, bỗng nghe một giọng ai oán bi thương khe khẽ phát ra :

- Lúc tương kiến thời gian nan biệt nan giả,

Đông phong võ lục bách hoa tàn,

Xuân tằm đáo tử tơ phương tận..

Than ôi! Lữ Tử Thu chàng không thể cho thiếp nhìn mặt một lần chót nữa sao?

Dương Dung Thường nghe tiếng vội vã dừng bước nhìn vào, thấy lờ mờ bóng một người đàn bà tóc xõa gương mặt tiều tụy, đang cúi đầu mặt day vào vách đá.

Giữa đêm trường tịch mịch, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người như thế, khiến ai không khỏi rùng mình.

Cừu Cốc vốn tính trẻ nít, thấy thế liền buột miệng kêu lớn :

- Nữ quỷ..

Biết có người đến, người đàn bà liền quay đầu lại thấy bọn Dương Dung Thường ba người. Bà liền tung mình nhẹ như điện xẹt lướt ra ngoài cốc.

Thiết Kiên Khách vội đưa tay chặn lại hỏi lớn :

- Xin quý hữu cho biết đến đây có ý gì?

Người đàn bà lạnh lùng cười nói :

- Các hạ có phải là người mà giang hồ gọi là Thiết Kiên Khách không?

- Chính tại hạ!

- Lữ Tử Thu có được người bạn như các hạ, tưởng có chết cũng mỉm cười nơi chín suối.

Thiết Kiên Khách sôi giận :

- Lời nói ấy có ý gì?

Người đàn bà buông tiếng cười quái di, đoạn nói :

- Cường địch sắp đến, nguy cơ khó lường. Lữ Tử Thu sợ đêm nay khó thoát khỏi. Các hạ cùng chàng nghĩa đồng sinh tử, nên liều chết để tỏ lòng tri kỷ với nhau. Còn ta, ta chưa đủ lý do để hy sinh, nhưng ta hứa một lời là sau nay sẽ vì các người mà báo lại mối thù này.

Dương Dung Thường bỗng hỏi :

- Chị có phải là Mai Linh Nữ Ương Thần Liễu Nhược Mi chăng?

Nữ Ương Thần cười khanh khách nói :

- Không dè người còn nhận ra ta như vậy. Lát nữa ta sẽ giúp người dọn dẹp thây xác cho.

Dương Dung Thường cười nhạt :

- Thật ra tôi không biết chị. Chỉ căn cứ vào Mai Hoa Huyết Ấn thủ mà đoán đấy thôi.

Nữ Ương Thần như không thể chần chừ được nữa nói :

- Các người ấy đã đến nơi, vậy lo canh giữ lấy.

Lời nói dứt, thân hình bà cũng biết mất trong đêm tối.
Dương Dung Thường nhìn theo bóng đen khuất dạng, buông tiếng thở dài.
Thiết Kiên Khách ngạc nhiên nói :
- Bà ta được giang hồ gán cho danh hiệu là Nữ Sát Tinh, vậy mà sao đêm nay lời lẽ lại dễ nghe đến thế?
Nàng với chúng ta là bạn chứ không phải là thù. Theo tôi đoán không lầm thì mục đích của bà ta đến đây cũng chẳng khác gì chúng ta.
Thiết Kiên Khách lắc đầu nói :
- Việc này em thật không hiểu.
- Đại ca chú ngoại hiệu là Phong Lưu Nhu Hiệp chú không nhớ sao?
- À! Thôi em hiểu rồi. Như vậy bà ta với đại ca chắc có giao tình thân mật thì phải?
Dương Dung Thường nhíu mày rồi như phát giác ra điều gì, ngước đầu lên vách đá nói lớn :
- Quý vị cao nhân đã viếng thăm bỉ cốc, sao còn ẩn núp làm chi, xin ra đây gặp mặt.
Lời nói chưa dứt, đã nghe một tràng cười quái gở, rồi hai người từ trên cao nhẹ nhàng bay xuống, một người thân hình cao lớn, sắc mặt đỏ hồng, nơi lưng cắm một cây thiết kỳ. Còn người kia thì mặc đồ đạo si, sau lưng đeo một thanh trường kiếm.
Thiết Kiên Khách vừa nhìn thấy đã biết ngay hai người ấy là cao thủ giang hồ, Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng và Hạc Linh Vũ Sĩ Vân Tiêu, chàng bước lên hai bước cũng tay nói :
- Nhị vị đại giá đến Phỉ Thúy cốc chẳng hay có điều chi dạy bảo?
Thiết Kỳ Ngân Tinh hừ một tiếng hỏi :
- Sao không thấy mặt Lữ Tử Thu?
- Đại ca tôi không có nhà, nhị vì có điều gì xin cứ nói cho tại hạ biết, sau sẽ

trình lại.

Hạc Linh Vũ Sĩ lạnh lùng :

- Thiết Kiên Khách trên giang hồ cũng có tiếng tăm đôi chút, song không gánh nổi tránh nhiệm này đâu.

Thiết Kiên Khách cất tiếng cười to đáp :

- Hứa mỗ tuy bất tài song cũng đường đường một trang hán tử, có đâu như bọn phỉ đồ chỉ dùng sức mạnh đến cướp của thiên hạ.

Thiết Kỳ Ngân Tinh mặt biến sắc hỏi gằn :

- Ngươi bảo sao?

- Ý của nhị vị, Hứa mỗ đã biết trước rồi. Có phải muốn đến cướp lấy Đan thư cùng Long Hổ Cửu Hoàn đan của Lữ đại ca chăng? Nói thật cho nhị vị rõ, người đã bế quan có một năm nay, nếu nhị vị không sợ thiên hạ chê cười là thừa lúc người đang bế quan để cướp giật thì cứ tự tiện ra tay đi.

Hạc Linh Vũ Sĩ cười nhạt nói :

- Lúc nãy người bảo là y không có nhà, giờ lại bảo là đang bế quan, như vậy ai mà tin được. Mười mấy hôm trước đây lão phu đã từng gặp y nơi Huỳnh sơn, vậy thì việc bế quan làm gì mà có?

Dương Dung Thường tiến đến một bước, nghiêm nghị nói :

- Chồng tôi thật đã bế quan một năm nay, nếu nhị vị có việc cần cứ cho tôi biết, chẳng ngại.

Hạc Linh Vũ Sĩ cúi đầu nói :

- Việc này nếu có Vân Hà Tử Lữ phu nhân ra mặt thì còn nói được. Lão phu cùng Đường huynh đêm nay đến đây mục đích hỏi Lữ Tử Thu rằng: Ma Vân phong cùng người chưa hề thất lễ, vậy mà sao đêm hôm vào bảo các đánh sập cửa thị uy, còn điểm ngã đệ tử đang trực canh nữa?

Dương Dung Thường ngạc nhiên :

- Có việc ấy sao?

Thiết Kỳ Ngân Tinh trầm giọng nói :

- Vũ Nội Tam Tôn Cốc, Phong Trần Nhất Cái Tiên, Lưỡng Hồ Phùng Kiếm Khí, Yến Triệu Thiết Kỳ Hùng. Bốn câu ca này là do bạn hữu giang hồ tặng cho chứ đâu phải tự ta đặt. Vợ chồng người muốn dương danh lập phái thì tự đi kiếm lấy, lựa gì phải có hành vi tồi tệ ấy, đâu phải là việc làm của kẻ anh hùng?

Chính mắt Dương Dung Thường thấy chồng ở trong hang cốc bế quan. Vậy mà ai cũng bảo người đang tung hoành giang hồ. Hơn nữa Đường Vân đều là võ lâm cao danh hùng cứ một phương đâu phải chuyện đùa.

Nàng không hiểu phải ăn nói làm sao.

Hạc Linh Vũ Sĩ thấy vậy nghi ngờ cười nói :

- Chúng tôi không muốn làm khó một vị nữ lưu. Vậy phiền phu nhân mời Lữ Tử Thu ra đây nói chuyện.

Đột nhiên từ xa có một tiếng nói trong trẻo vọng lại :

- Mục tiêu của Lữ Tử Thu là muốn khiêu chiến Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo. Vậy người chưa đến đủ, y đâu dễ chịu ra.

Lời vừa dứt đã thấy một người đàn bà trung niên tay cầm Bích Ngọc tiêu, theo sau là tám thiếu nữ lần lượt xuất hiện.

Người đàn bà này là bào muội của Thiết Tranh lão nhân nơi Ma Âm cốc tự xưng là Ngọc Tiêu Tiên Tử, thực ra giang hồ thường gọi là Tiểu Diện La Sát.

Thiết Kiên Khách thấy bà ta có mặt, biết ngay là đêm nay rủi nhiều may ít nên kề tai nói nhỏ với vậy bé Cừu Cốc :

- Cháu mau ra ngoài trốn đi, đừng nên ở đây nguy hiểm lắm!

Cừu Cốc tuy mới mười ba tuổi, nhưng cậu đã biết ngay bọn này tìm đến cốt để gây sự với cha mình. Cậu không nỡ tâm bỏ trốn, lắc đầu nói :

- Không cháu ở lại giúp mẹ cháu đuổi bọn người xấu này đi.

Thiết Kiên Khách nóng lòng bảo :

- Cháu quên lời mẹ cháu dặn rồi sao? Tuổi mới bây lớn mà đánh sao lại người ta? Có mau đi không?

Cừu Cốc vẫn lắc đầu :

Vừa lúc ấy trên núi có tiếng sáo thổi trầm trầm, âm u như tiếng ma quái, như có một uy lực khiến người nghe phải rối loạn tâm thần.

Thiết Kỳ Ngân Tinh cười lớn nói :

- Lữ Tử Thu dù có bế quan đi nữa, tưởng cũng không thể yên để thành đạt.

Dương Dung Thường nghe nói sực tỉnh, biết ngay đây là Giới Tử Thu Hồn Pháp, tiếng vọng đi rất xa. Lữ Tử Thu đang diện bích tĩnh niệm, nếu bị tiếng sáo này sẽ tẩu hỏa nhập ma ngay. Nàng liền chu miệng hú lên một hơi dài, với âm thanh dịu dàng trong trẻo để lấn át lấy tiếng sáo ma kia.

Hai âm thanh lẫn lộn vào nhau, khi tiếng này rõ, lúc giọng nọ vang lên, đủ thấy hai người dùng nội lực đương cự.

Phút chốc tiếng sáo dần dần im bặt, tiếp theo một tràng cười chấn động cả sơn lâm. Từ trên phi xuống một vị trung niên thư sinh, vừa đến nơi đã nói :

- Lữ Tử Thu thật đúng là con cáo già, ngay cả vợ con cũng phỉnh gạt, thật là giảo quyệt không tin được.

Thư sinh này chính là một trong Lưỡng Hồ Phùng Kiếm Khí, vừa xuất hiện đã khiến mọi người đều biến sắc, thì ra những nhân vật vừa đến đều xưng hùng một phương, hôm nay không hẹn mà đều đủ mặt tại Phỉ Thúy cốc, tuy bề ngoài giả vờ tìm Lữ Tử Thu song trong thâm tâm ai nấy đều có một mục đích khác nhau.

Kim Kiếm thư sinh không buồn đếm xỉa đến mọi người đang có mặt, bước đến trước mặt Dương Dung Thường nói :

- Khi nãy phu nhân đã có ý cản trở tại hạ sử dụng Giới tử thu hồn pháp. Như vậy chứng tỏ Lữ Tử Thu đang còn bế quan thực sự. Nhưng không hiểu

người đến vô cớ giết hại đệ tử của tại hạ là ai? Mong phu nhân nói thật cho tại hạ biết.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khanh khách nói :

- Theo ta thấy thì Lữ Tử Thu bế quan là việc giả còn đóng cửa luyện đơn mới là sự thật.

Nói dứt lời bà liền cất bước đến bên thạch động, đưa ngọc tiêu lên miệng cất tiếng thổi, tám nàng thiếu nữ liền theo điệp khúc múa lên, lúc chậm lúc mau, khi cao khi thấp, tiếng nhạc ai oán, thiết tha khiến cho kẻ nghe phải não nề đứt ruột.

Đây là "Xuân Tình tam khúc" mà Ngọc Tiêu Tiên Tử đã từng dùng trên chốn giang hồ. Tuy xem như một bài ca thường nhưng công lực vô cùng nguy hiểm.

Người nghe nếu nội lực không được dồi dào, sẽ thành đãng trí điên cuồng ngay.

Cũng may những người có mặt tại đây ai nấy cũng là cự phách giang hồ. Nên không hề chi. Còn cậu bé Cừu Cốc còn quá nhỏ, chưa đủ tư cách để nghe ngóng nên cũng không bị hại.

Chỉ có một người đang chú tâm luyện công là Lữ Tử Thu nếu nghe nhạc này bị tẩu hỏa nhập ma tức khắc. Nhưng Ngọc Tiêu Tiên Tử cứ vừa thổi vừa tiến gần đến bên thạch động.

Thiết Kiên Khách thấy thế nóng lòng quát lớn :

- Đứng lại. Ngươi dùng thủ đoạn hạ lưu để đối phó với một kẻ đang bế quan. Không sợ thiên hạ cười cho sao?

Ngọc Tiêu Tiên Tử bèn dừng thổi, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi không phục chăng?

Thiết Kiên Khách trợn mắt giận dữ nói :

- Hứa mỗ cũng biết thế là không tự lượng nhưng lúc nào còn hơi thở thì

quyết không cho bất cứ người nào được xâm phạm đến đại ca ta.
Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói vừa cất tiếng cười khỉnh vừa vung tay đánh về phía cửa động đánh ra một chưởng. Cát bụi tung bay, cỏ cây trốc gốc, cử động quá mau lẹ, đến khi Thiết Kiên Khách ra tay ngăn chặn thì bà ta đã đánh ra mười mấy chưởng. Thạch động bị phá toang ra mười mấy trượng.
Hạc Linh Vũ Sĩ thấy vậy cười nham hiểm nói :
- Với phương pháp vạch cỏ tìm rắn thế này xem cũng hay hay.
Nói dứt, tay ông từ từ đưa ra trông rất chậm chạp. Song chưởng phong rất mạnh, cửa động bị vỡ tung. Chưởng thứ hai chưa kịp phát ra thì Dương Dung Thường đã tuốt kiếm nhảy tới chém vào người ông, thế kiếm tinh vi với tâm trạng liều mình Dương Dung Thường đã chém tới tấp các đòn hiểm ác, bức Hạc Linh Vũ Sĩ phải thối lui một trượng.
Hạc Linh Vũ Sĩ là thủ lĩnh của Tam cốc, đâu phải vừa ông cười nhạt nói :
- Liệu mấy đường kiếm pháp của người có thể cứu khỏi mạng sống của Lữ Tử Thu không? Thật người không biết tự lượng!
Vù vù hai chưởng Hạc Linh Vũ Sĩ đã đánh bắn tung lưỡi kiếm của Dương Dung Thường đồng thời đẩy lui nàng trở lại chỗ cũ.
Quần hùng thấy thế cũng bất đầu ra tay, ùn ùn xáp đến cửa hang. Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng cùng Kim Kiếm thư sinh Tống Dục liền rút binh đao, đập phá cửa động.
Dương Dung Thường hợp lực với Thiết Kiên Khách kháng cự, nhưng địch nhiều ta ít làm sao lo chu toàn. Sau một khắc đồng hồ, cửa động liền bị Kim Kiếm thư sinh cùng Thiết Kỳ Ngân Tinh phá vỡ, hai người vội chạy nhanh vào trong.
Dương Dung Thường thấy thế hoảng kinh bỏ cả mọi người, tung mình rượt theo, Thiết Kỳ Ngân Tinh liền vung thiết kỳ dùng toàn lực bình sinh đánh ra một thế, rủi thay tốc lực phi thân của Dương Dung Thường quá mau nên

không thể kìm hãm để tránh né được. Người nàng đành phải chịu đủ thế đánh của Thiết Kỳ Ngân Tinh bay bổng lên cao, rớt ngay xuống khe cốc sâu muôn trượng.

Cừu Cốc nãy giờ vì nghe lời mẹ dặn cứ đứng yên bất động, tay vẫn cầm đoản kiếm chực hờ. Giờ thấy mẹ bị nạn, rớt xuống hố sâu, cầm lòng không được khóc thét lên gọi :

- Mẹ!

Cậu liền chạy đến nơi nhìn xuống, thấy chỗ mẹ cậu bị rớt tối đen như mực. Không trông thấy đáy, mắt cậu bỗng đỏ ngầu, liền quay người lại định đâm kẻ đã giết mẹ mình. Nhưng đã trễ Thiết Kỳ Ngân Tinh đã chạy vào nội cốc, cậu đâm đầu đuổi theo. Vào đến trong hang cậu thấy chính giữa có một chiếc giường bằng đá, trên giường có một người đang ngồi bị thiêu cháy gần thành than, kề bên chiếc giường có một chiếc bàn, trên bàn để một cuốn sách bìa vàng và một lọ nhỏ bằng ngọc thạch.

Cậu chạy chưa vào đến nơi, đã có hai bóng người tới trước, một người dùng chưởng đánh vào kẻ bị thiêu, tay kia vội chụp lấy cuốn sách bìa vàng bỏ vào người. Người thứ hai cũng vừa kịp đến cướp ngay chiếc lọ ngọc, rồi vù vù hai người phi nhanh ra khỏi cửa động.

Cừu Cốc bất kể trắng đen, nhắm mắt đâm đại vào hai bóng người ấy. Nhưng kiếm chưa đâm nhằm đã bị hai bóng ấy phản chưởng đánh bay cậu ra ngoài hang đá.

Thì ra hai bóng người này chính là Thiết Kỳ Ngân Tinh cùng Kim Kiếm thư sinh. Vì Thiết Kỳ Ngân Tinh bận lo chống lại Dương Dung Thường nên đã trễ hết một bước, bị Kim Kiếm thư sinh chạy vào trước lấy được cuốn Đan thư, còn ông vào sau cướp được lọ thuốc Long Hổ Cửu Hoàn đan.

Tuy hai người đã được mỗi người một món, song ngoài hang lại có lắm người đang chờ chực. Nên lúc hai bóng vừa phi ra khỏi miệng hang, đã bị

một kình lực đánh chặn lại.

Thiết Kỳ Ngân Tinh liền đưa chưởng chống đỡ, đoạn đứng dừng người lại, trầm giọng hỏi :

- Các vi làm vậy là có ý gì?

Hạc Linh Vũ Sĩ cười nhạt :

- Mọi người đã hợp lực mới được như vậy. Ngươi định đoạt lấy một mình sao?

Thiết Kỳ Ngân Tinh ngửa mặt lên trời cười nói :

- Các người không bằng lòng thì cứ đến Hà Giang Đường gia bảo tìm ta.

Nói dứt liền tung mình ra đi như bay. Thiết Kiên Khách đã bị thương lảo đảo, thấy thế trợn mắt quát :

- Ngươi định chạy?

Vừa quát vừa cố sức đuổi theo.

Bỗng một loạt sao bạc tới tấp như mưa, bắn xả vào đầu Thiết Kiên Khách. Một tiếng kêu thảm thiết người ông ngã ngay xuống đất chết tươi.

Võ công của Thiết Kiên Khách kém hơn mọi người đang có mặt, lại đang bị thương nặng làm sao né được Ngân Mang Phi Tinh, độc môn ám khí của Đường gia bảo.

Bên này Kim Kiếm thư sinh cũng bị Ngọc Tiêu Tiên Tử cản trở, nhưng cũng bị Thiết Kỳ dùng Huy Kim Tam Kiếm chống trả và ra đi một cách dễ dàng.

Trận đấu đã kết thúc, bầu không khí trở lại chìm lắng. Bỗng từ trong vách núi lại xuất hiện một bóng người trung niên có vẻ thư sinh nhưng gương mặt trắng nhợt trông lạnh như đồng.

Sau khi nhìn quanh một dạo, thấy không có gì khả nghi nữa, chàng ta liền đưa tay lên tháo chiếc mặt nạ để lộ gương mặt với sóng mũi chim ưng, đôi mắt cú, gò má nhô cao trông rất đa đoan thâm độc.

Gã đắc ý ngước mặt lên trời cười bảo :

- Lão phu chỉ dùng một kế mọn, có thể khiến chúng bây không sao thoát khỏi tay lão.

Gã gục gặc đầu nói tiếp :

- Các người cứ biết là Đan thư chỉ dạy về y thuật, đâu có biết trong ấy còn có chứa đựng một môn võ công huyền bí. Đến lúc lão phu luyện thành rồi, các người sẽ biết tay ta ha ha...

Gã vừa cất bước lại vừa lẩm bẩm :

- Một cuốn sách vô dụng cùng một lọ thuốc dùng bằng chất cam thảo giả Long Hổ Cửu Hoàn đan, không biết sẽ giết bao nhiêu tính mạng sau này!

Bước đi càng lúc càng nhanh, phút chốc gã đã khuất dạng trong đêm tối.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 2
Ra đi lòng u oán

Nói về Cừu Cốc bị Kim Kiếm thư sinh dùng chưởng đánh văng vào vách thạch động đánh ùm một tiếng. Không hiểu là ngẫu nhiên hay trùng hợp mà nơi cậu bị đập mình vào lại là một cánh cửa vách ăn thông sang bên kia nên khi thân cậu va vào thì cánh cửa liền mở ra, người cậu lọt ngay vào phía trong.

Không hiểu thời gian bao lâu, Cừu Cốc mới dần dần tỉnh lại. Cậu mở mắt ra, thấy nơi đây là một hang tối, một mùi thơm thoáng xông sực mũi. Trong hang ngoài chiếc lò nấu thuốc cao độ nửa thân người cùng với mấy bộ quần áo vật dụng hằng ngày đủ cho một người.

Sát vách còn có kê một cái bàn nhỏ, trên bàn để một cuốn sách mỏng cũ rích, Cừu Cốc lấy lên xem thử, thấy đề hai chữ Đan thư to tướng, phía dưới lại có một hàng chữ nhỏ: Nam Hồ Lữ Tử Thu giảng giải.

Cậu áp sách vào ngực lẩm bẩm :

- Sách này của cha ta đây!

Cậu liền cất vào áo rồi lại xem kỹ trên mặt bàn. Ngoài những hòn đá cuội chặt lửa ra, còn có một lọ ngọc trong đựng đầy thuốc hoàn thơm bát ngát. Trong lúc đó bụng Cừu Cốc bất kể là gì, trút ra mấy mươi viên bỏ vào miệng

nhai như ăn kẹo. Còn lại mấy mươi viên cậu bỏ vào túi áo cất kỹ.
Trong động dần dần sáng tỏ, thì ra ánh mặt trời đã bắt đầu lên cao. Cậu sực nhớ đến cảnh tượng chết thê thảm của người mẹ cùng cha đang tọa quan và Hứa thúc thúc...
Lát sau dằn cơn sầu muộn, Cừu Cốc liền xé áo bao thây cho cha miệng lẩm bẩm :
- Chúng bây là bọn người độc ác, cũng có một ngày ta sẽ bầm thây chúng bây nát như tương mới hả dạ.
Đoạn cậu từ từ bước ra cửa động, bỗng thấy Thiết Kiên Khách nằm chết một cách thê thảm, mình ông đầy những máu, trên ngực bị một mớ Ngân Tinh ghim sâu, cậu không biết đó là môn ám khí của ai, song thuận tay gỡ lấy hai cái cất vào túi, giọng bi thương :
- Hứa thúc thúc người yên lòng, Cừu nhi lớn lên thế nào cũng báo cừu cho thúc thúc. Nợ máu trả bằng máu, Cừu nhi sẽ đòi gấp mười nữa cơ.
Nói dứt cậu lại khóc, khóc cho đến lúc nước mắt không còn chảy xuống nữa mới thôi.
Cậu sực nhớ đến phong thư và lời mẹ dặn hồi hôm. Nếu thấy không xong lập tức đến Hằng Sơn tìm gặp cho được Hằng Sơn phái, Chưởng môn nhân Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ. Cậu lấy tay rờ, phong thư trong người vẫn còn, đồng thời chiếc Huỳnh ngọc bội là tín vật mà hai bên đã đính hôn cho cậu cùng con gái họ Hàn lúc trước.
Giờ đây Cừu Cốc như con nhạn lạc bầy, rời khỏi Phỉ Thúy cốc một mình thơ thẩn trên con đường đầy gian nan khổ ải.
Một ngôi sơn trang xây cất hùng vi, sau lưng dựa núi, trước mặt có sông. Hôm nay trong trang như có chuyện vui, treo đèn kết hoa người ra vô nhộn nhịp.
Trang chủ Hàn Kỳ chính là Hồ Thương kiếm khách của Lưỡng Hồ Phùng Kiếm Khí, hôm nay ăn mừng ngày thọ sáu mươi sáu tuổi. Vừa tờ mờ sáng, ông đã cùng một đám cao thủ võ lâm ngồi uống rượu nơi khách thính.
Con gái độc nhất của Hàn Kỳ là Hàn Thanh Thanh cũng bận rộn lo tiếp đãi các bạn gái của nàng.
Bầu không khí đang vui vẻ nhộn nhịp, bỗng một gia nhân tay cầm một tấm thiệp đem vào trình. Hàn Kỳ cầm lấy tấm thiệp xem. Vừa đọc mấy chữ Thế vãn Lữ Cừu Cốc kính chúc, viết ngoài mặt thì ông đã nhíu mày bảo :
- Có khách đến chúc mừng, người cứ mời họ vào hoa thính dự tiệc được rồi.
Tên gia nhân thưa :
- Tiểu nhân cũng tiếp đãi thế, nhưng vị thiếu gia này cứ đòi gặp cho được Trang chủ.
- Vậy thì người mời hắn vào đây!
Gia nhân ra độ một lát, liền dắt vào một thiếu niên mặt mày ủ dột, quần áo

lấm luốt. Vừa thấy Hàn Kỳ thiếu niên đã vội đến trước mặt gọi được mấy tiếng Hàn bá bá, rồi mắt tràn lấy lệ, quỳ xuống khóc thảm thiết.
Sau khi tiếp lá thư xem xong, Hàn Kỳ không những tỏ vẻ hời hợt lại cười nhạt nói :
- Đừng khóc nữa đứng dậy đi.
Thiếu niên trải qua khổ nhọc ngàn dặm đến bái kiến Hồ Thương kiếm khách này chính là Cừu Cốc. Cừu Cốc thấy thái độ của Hàn Kỳ như vậy, tỏ vẻ ngạc nhiên đứng nhìn trân.
Ngũ Hồ Long Quân đứng bên cạnh Hàn Kỳ tiếp lấy thư xem, lập tức thất kinh hỏi :
- Phong Lưu Nhu Hiệp chết rồi sao?
Hàn Kỳ cười lạnh lùng :
- Y tự tìm lấy cái chết, làm sao oán được kẻ khác?
Cừu Cốc vốn tính cứng cỏi, thấy Hàn Kỳ đối với tai họa nhà mình không những không tỏ ra chút gì thương xót, lại còn buông lời châm biếng, chàng tức giận hỏi lớn :
- Bá phụ nói gì thế? Gia phụ tự bế quan tập luyện, không hề di hại đến ai, những người ấy vô duyên vô cớ tìm đến sát hại. Vậy mà còn bảo gia phụ tự tìm lấy cái chết nghĩa thế nào?
Hàn Kỳ trợn ngược đôi mắt trầm giọng nói :
- Thằng nhãi con này hiểu gì. Cha người sau khi từ Trường Bạch sơn lượm được cây Thiên niên hà thủ ô thì tính tình đã đổi khác, đến đâu đều gây họa. Mới trong một năm mà làm chấn động Ma Vân phong, giết chết Kim Kiếm thư sinh môn hạ, đả thương đệ tử của Đường gia bảo, đồng thời còn lớn lối khoa ngôn bảo ba năm sau sẽ tiêu diệt uy phong của Tam cốc, Nhị trang và Nhất bảo, hùng cứ ngôi bá chủ võ lâm. Lão phu vì nghĩ tình lâu nay nên không muốn can thiệp, nếu là kẻ khác thì đâu chịu để im.
- Như lời bá bá nói thì gia phụ tự tìm lấy cái chết sao?
- Cũng tương tự như thế!
Cừu Cốc tức giận cười nhạt nói :
- Rõ ràng ta thấy tận mắt gia phụ bế quan vậy mà các người vô cớ đem các tội lỗi gán cho người! Hừ! Giờ ta mới hiểu bạn của cha ta là thế đó.
Nói dứt chàng liền quay người bỏ đi. Hàn Kỳ thoạt đầu sửng sốt, nhưng liền nổi giận quát :
- Ngông cuồng! Dám thất lễ trước mặt ta. Mau đuổi nó ra khỏi cửa.
Lúc Cừu Cốc vào, mọi người ai nấy cũng đều bu quanh xem. Họ đều là bạn gần xa với cha chàng cả đó, thế mà lúc thấy Hàn Kỳ đối với chàng như vậy, cũng không hề có ai can gián, lại còn tỏ ra chấp nhất cậu bé mồ côi.
Cừu Cốc vừa tức giận, vừa khinh bỉ lớn bước ra khỏi nhà.
Khi Cừu Cốc vừa bước ra khỏi khách đường, một mùi thơm phảng phất đưa

lại rồi một bàn tay ngọc vỗ nhẹ vào vai chàng, giọng trong trẻo :
- Này gia phụ gọi anh trở lại đấy!
Cừu Cốc định bỏ đi luôn, nhưng như có một ma lực gì khiến chàng dừng lại. Quay đầu xem thì ra người vừa gọi chàng là một cô gái đồng trang lứa với chàng mặt mày rất đẹp đẽ.
Cô gái này là ái nữ độc nhất của Hàn Kỳ, tên gọi Hàn Thanh Thanh. Cừu Cốc thấy trong đôi mắt đen lay láy của nàng có ẩn một vẻ u buồn. Nàng nhỏ nhẹ nói :
- Anh thật quá đáng! Dù cho cha em có tỏ vẻ kém thân thiết đi nữa, ông cũng là một vị trưởng bối kia mà!
Cừu Cốc từ nhỏ đến lớn được mẹ là Dương Dung Thường dạy dỗ, lâu nay vẫn kính lão tôn hiền, nay nghe lời nàng giảng giải thấy cũng đúng, nên quay người trở lại đi vào trước mặt Hàn Kỳ nói :
- Bá phụ gọi vãn bối trở lại có gì dặn dò?
Hàn Kỳ mặt lạnh như đồng nói :
- Tưởng tình cha người lúc trước, ta tạm thời cho người lưu trú trong trang trại này, cũng chỉ tốn thêm chén cơm đôi đũa. Nhưng miễn nghĩ đến việc ta sẽ truyền thụ võ công cho người, nhớ chưa?
Cừu Cốc nghe nói lại càng nổi giận, chàng cười gằn nói :
- Vãn bối sở dĩ đến Hàn gia trang vì tưởng đến tình giao hữu giữa gia phụ cùng tiền bối nên mới đến cho biết hung tin. Chứ nào có ý định đến để ăn nhờ hột cơm thừa đâu. Hôm nay như vậy tình trọn nghĩa xong, vãn bối xin kiếu từ.
Nói dứt chàng lại bỏ ra đi, bất kể những tiếng xì xào. Hàn Kỳ ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Thằng tiểu tử cũng có chí khí. Để rồi lão phu xem người sẽ ra trò trống gì.
Nói dứt liền vẫy tay gọi một tên gia nhân vào dặn dò :
- Ra lệnh cho mấy đứa âm thầm bảo vệ hắn trong vòng một trăm dặm, không được cho ai làm tổn thương đến nó.
Cừu Cốc vừa ra đến cửa như sực nhớ điều gì, vội trở lại hai tay dâng miếng Huỳnh ngọc bội lớn tiếng nói :
- Trước kia tiên phụ cùng tiền bối có đính hôn ước. Hôm nay vãn bối xin hồi lại, khỏi phiền đến sự chung thân của lệnh ái.
Việc ấy đáng lẽ do Hồ Thương kiếm khách nói ra mới đúng, nhưng bởi thân phận cùng địa vị nên ông khó mở miệng. Chẳng ngờ Cừu Cốc đã tự động ngỏ lời hủy ước, ông giả vờ sầm nét mặt nói :
- Lão phu không có ý ấy, nhưng người đã muốn thì lão phu cũng chiều theo vậy.
Hàn Thanh Thanh thấy sự việc xảy ra quá đột ngột, nàng điếng người không nói ra lời.

Cừu Cốc ra khỏi Hàn gia trang, vừa đi vừa buồn bã trăm chiều, chàng làm sao quên được gương mặt đẹp đẽ lời nói nhẹ nhàng, của cô gái khi nãy. Chàng lại bồi hồi nghĩ đến cha chàng, chẳng lẽ cha ta lại như lời đồn đại của thiên hạ sao! Chàng rất tin tưởng nhân cách của cha chàng. Càng nhớ rõ cha chàng là một hạng người ôn hòa, nho nhã, giàu lòng từ thiện, làm sao có ý muốn trở thành một ma quân trên chốn giang hồ? Nhất định phải có một ẩn tình gì đây chăng?

Đi được một đoạn đường, bỗng chàng sực nhớ lại thực trạng hiện giờ. Đừng nói chi đến cừu hận của cha, nợ máu của mẹ ngay cả sự sống của chàng cũng đã thành cả một vấn đề nan giải. Chàng buồn bã cắm đầu đi miết, lang thang vô định hướng.

Bỗng nhiên một giọng nói như phèng la bể chát tai :

- Thằng nhỏ này tại sao lại vô dụng quá thế?

Cừu Cốc hoảng sợ ngước đầu nhìn lên. Quả thấy một lão ăn mày, mình mặc áo vá trăm mảnh, lưng mang hồ lô rượu, đang ngấu nghiến gặm chiếc đùi gà, ngồi trên cành cây cao.

Chàng không từng biết qua người này nên vẫn cúi đầu làm lơ bỏ đi.

Đột nhiên lão ăn mày lớn tiếng nói :

- Lữ Tử Thu cũng xứng là một trang anh hùng thời nay. Vậy mà có đứa con quá vô dụng như thế này.

Lời nói này đã khiến dậy lòng căm phẫn của Cừu Cốc. Chàng ngước đầu hỏi lớn :

- Ông căn cứ vào đâu mà bảo rằng tôi vô dụng?

Lão ăn mày cười lớn :

- Nếu không phải vô dụng thì tại sao ngay cả một con vợ cũng không giữ nổi?

Vừa nói lão ăn mày vừa xòe năm ngón tay ra dùng kình lực hút lấy người Cừu Cốc bay bổng lên cao đoạn đặt chàng xuống một cành cây đối diện, lão cười ha hả nói :

- Ngươi cứ ngồi yên đây một lát, đợi cho bọn chó má đi qua xong, ta sẽ có chuyện nói.

Cừu Cốc biết kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ rất nhiều, chàng nghĩ ngợi: "Lão ăn mày này nét mặt không có vẻ gì là người xấu cả, đồng thời y lại biết rõ danh tánh của gia phụ. Có lẽ đây cũng là bạn của cha ta trước kia". Chàng đành nín thinh chờ đợi.

Quả nhiên lão ăn mày nói không sai, xa xa có tiếng vó ngựa vọng đến. Rồi một đoàn kỵ sĩ lần lượt lướt qua. Lão ăn mày lấy tay chỉ đoàn người ấy cười nói nhỏ :

- Bọn chúng là môn hạ của nhạc phụ người, chúng định theo dõi người đó.

- Bọn họ theo dõi tôi? Tôi đã từ hôn rồi, ông ta không còn là nhạc phụ của

tôi nữa, theo đuổi tôi để làm gì?
- Lão Hàn ngoài mặt thì trung tín, song trong lòng gian dối, vì trên giang hồ đồn rằng cha người giả bế quan là để che mắt thiên hạ, thật ra vẫn còn đi lại trên chốn giang hồ. Ngươi đơn thân độc mã đến Hàn gia trang, tánh tình lại ương ngạch như thế, khiến cho lão Hàn tưởng rằng đều do cha người biểu nên lão phái người theo dõi.
Cừu Cốc thở một hơi dài :
- Cháu cũng mong như lời đồn đại của giang hồ là sự thật thì hay biết mấy!
- Việc này cũng có đôi phần tin được. Gần đây lão ăn mày này cũng đang theo dõi tìm cho ra việc ấy.
Cừu Cốc vui mừng hỏi :
- Nói vậy thì người chết trong thạch động kia không phải là cha của cháu sao?
- Lão ăn mày này chưa thể trả lời người được. Song rồi đây biết đâu chuyện giang hồ còn nhiều điều quái dị và lão sẽ tiếp tay với người mà tìm ra sự thật.
Cừu Cốc bỗng nhiên cảm thấy lão ăn mày trước mặt có vẻ tử tế và đâm ra cảm mến lão ngay. Chàng đem lòng kính ngưỡng cung kính hỏi :
- Đại hiệu của tiền bối xưng hô bằng cách nào? Chắc cũng là bạn thân của cha cháu thì phải?
- Ha ha lão ăn mày này lưu linh giang hồ, không tên không tuổi. Có một bọn người thường gọi ta là Khất Tiên. Ta cũng có quen với cha cháu một thời gian. Sau này cháu cứ gọi ta là Hóa tử bá bá là được rồi.
Cừu Cốc nghe nói thất kinh, không ngờ người ăn mày đang ngồi trước mặt, quần áo rách rưới lại là nhân vật tiếng tăm Giang hồ Nhất Khất Tiên.
Chàng liền cung kính đáp :
- Thì ra là Khất Tiên tiền bối, vãn bối thật thất lễ.
Khất Tiên tháo chiếc hồ lô mang sau lưng đưa lên miệng tu một hơi, mùi rượu bay thơm nức mũi. Uống no nê xong ông hỏi :
- Giờ cháu định đi đâu?
- Vãn bối đến Hàn gia trang, vốn định cùng Hồ Thương kiếm khách thương lượng việc báo thù, nào ngờ ông ta không niệm tình cũ, nên đã cãi vã lẫn nhau.
Giờ thật ra cháu cũng không biết đi đâu nữa.
- Kẻ thù của cháu là ai?
- Thiết Kỳ Ngân Tinh, Kim Kiếm thư sinh, Hạc Linh Vũ Sĩ cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử.
Khất Tiên nghe kể thở ra nói :
- Hết rồi! Lão ăn mày không còn hy vọng nữa!
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối nói vậy là có ý gì?
- Lão ăn mày lâu nay phiêu bạt giang hồ, chưa từng thu qua đệ tử. Vừa thấy cháu có cốt cách phi phàm, lão có ý định nhận cháu làm đệ tử, nhưng kẻ thù của cháu là những hạng người ấy, thành thử lão không còn dám nghĩ đến việc nhận cháu để truyền thụ võ công nữa.
- Chẳng lẽ tiền bối lại sợ bọn ấy sao?
- Ha ha! Lão ăn mày này chưa từng sợ ai. Ý lão muốn bảo võ công của lão với bọn ấy không hơn kém bao nhiêu. Nếu cháu làm đệ tử của lão, thì sau này dù cho có thành đạt cũng khó thắng nổi bọn họ được.
Cừu Cốc thở dài thất vọng :
- Nói thế thiên hạ không còn người nào giết bọn chúng được sao?
- Trong thiên hạ kỳ nhân dị sĩ nhiều không thể kể xiết, với bản lĩnh của lão thì đã bao, cháu chớ vội thất vọng. Biết đâu sau này sẽ có kẻ võ công cao thâm sẽ nhận cháu làm đồ đệ và ước nguyện của cháu sẽ thành.
Cừu Cốc biết những lời nói của Khất Tiên nãy giờ đều là sự thật, chàng nói :
- Cháu xin đi thôi. Tiền bối nếu có gặp gia phụ xin kể rõ tình trạng của cháu cho người biết.
- Cháu cứ yên tâm lão nhất định sẽ tìm cho ra căn nguyên vụ này.
Nói dứt ông liền buông mình xuống đất nhẹ như gió biến mất dạng.
Cừu Cốc cũng nhảy theo xuống, từ từ cất bước ra đi. Chàng tính thầm cổ nhân có câu: "Có công mài sắt có ngày nên kim", như vậy ta cần gì phải tìm kiếm sư phụ.
Ta chỉ cần tìm một nơi thâm sơn vắng vẻ, cố gắng ôn lại những võ công mà cha mẹ đã dạy, ít năm sau thành thục rồi cũng giỏi như người.
Với ý nghĩ tự lập chí, chàng bỏ đường cái lớn rẽ qua đường nhỏ, đi lần vào rừng rậm, việc làm này vô hình chung đã tránh cho chàng khỏi sự theo dò của bọn thủ hạ của Hồ Thương kiếm khách.
Càng đi càng vào sâu trong rừng thẳm, dần dần không còn lối đi nữa, bụng lại bắt đầu đói. Mặt trời cũng đã khuất dần xuống núi.
Chàng sợ hãi than thầm: "Nếu biết vậy khi nãy còn đồng tiền ta nên mua hết lương khô có hơn không? Liệu tối nay làm sao qua được cơn đói lạnh trong rừng?"
Trong lúc tuyệt vọng chàng đánh liều hướng theo một khe cốc nhỏ đi vào trong. Càng đi đường lại càng rộng, xa xa thấy rõ một cửa am.
Chàng mừng quýnh lên, cất bước đi nhanh tới trước, thấy cảnh trí siêu phàm thoát tục. Vừa vào đến cửa, bỗng phải dừng bước lại, nghe trong ấy có tiếng nói của đàn bà vọng ra :
- Sư huynh không vì em mà ra ngoài một chuyến sao?
- Lâu nay ta tự lánh thân ẩn dật nơi đây cũng vì giữ lời di huấn của tiên sư, ta chưa từng giết qua một người và đã phát nguyện không hề xen vào sự việc

của giang hồ. Sao sư muội lại nhất định ép ta phải làm việc ấy?
- Được! Nếu sư huynh không vì tình nghĩa đồng môn, thì xin trao cho em bộ chưởng kinh kiếm phổ của sư phụ để lại.
- Tiên sư đã di mạng, ngay cả ngu huynh cũng không dám xem một chữ, làm sao trao cho em được?
Đột nhiên người đàn bà phát ra giọng cười như điên như dại, như khóc than như ai oán.
Cừu Cốc lấy làm lạ, hình như tiếng cười này chàng có cảm tưởng quen thuộc, chàng đang moi óc tìm về quá khứ thì nghe giọng thiếu phụ tiếp :
- Lời nói này huynh làm sao phỉnh được sư muội. Bảo vật nằm trong tay từng mấy mươi năm trời mà bảo rằng không hề đụng đến?
- Thật khổ! Đến giờ mà sư muội không rõ được lòng ngu huynh. Tiên sư cặn dặn không cho huynh được phép luyện tập thì ngu huynh làm sao dám xem lén?
- Hừ! Em làm sao tin được! Nếu sư phụ cấm không cho anh luyện tập thì người đã đốt đi rồi, còn trao lại cho anh làm gì?
- Tiên sư nhận biết ngu huynh là người trung hậu có thừa, nhưng tài năng không đủ, nên không có tư cách làm một vị Chưởng môn, người dặn huynh nên cố tìm một người cốt cách phi phàm để truyền lại ngôi vị Chưởng môn này.
- Ha ha! Càng nghe nói càng buồn cười. Tiên sư đã qua đời kể đến nay là hai mươi năm, vậy mà kẻ nối truyền đâu chẳng thấy, có phải huynh cố ý nuốt lời ủy thác của tiên sư nên không chịu hạ sơn cầu tài?
- Ái chà! Trong hai mươi năm nay, năm nào ngu huynh cũng chẳng hạ sơn hai lượt là gì? Chẳng qua người hiền khó kiếm, nên đến nay cũng vẫn bức rứt trong lòng.
Người đàn bà biết nói gì cũng không thể lay chuyển được lòng sư huynh nên thở dài thất vọng nói :
- Nếu sớm biết huynh tuyệt tình như thế này, muội đâu phải khổ nhọc nghìn dặm đến tìm thế này.
Người đàn ông cũng thở dài buồn nản :
- Ngu huynh cũng hiểu như vậy là không phải đối với sư muội, song việc bất đắc dĩ xin sư muội tha thứ cho.
Người đàn bà đột nhiên đổi giọng cứng rắn :
- Hừ. Anh tưởng không giúp thì em sẽ không dám tìm bọn chúng sao? Em phải làm cho giang hồ nghiêng trời ngửa đất, đồng thời cũng là vang uy danh của tiên sư và đạo hiệu của anh nữa. Thử xem anh muốn yên mà có yên được không nào?
Người đàn ông giận dữ quát :
- Sư muội dám làm thế ư?

Khi nghe tiếng nói dứt hẳn, Cừu Cốc biết người đàn bà đã ra đi. Chàng đứng tựa mép cửa thấy bóng người vọt ra quá mau lẹ, tựa như nữ quỷ mà chàng đã từng thấy qua nơi Phỉ Thúy cốc, trong thạch động của cha chàng.
Nữ quỷ đi rồi tiếp theo là tiếng chân mỗi lúc mỗi rõ. Một lão đạo trưởng mặc đạo bào màu xám, râu tóc trắng tinh xuất hiện, đến trước mặt Cừu Cốc đạo trưởng thản nhiên nói :
- Tiểu thí chủ đợi ngoài cửa đã lâu, chắc mệt mỏi rồi. Vậy xin mời vào trong nghỉ ngơi đàm đạo.
Cừu Cốc nghe nói thất kinh, thì ra hành động của chàng sớm đã bị phát giác. May mà chàng đến đây với ý nghĩ ngay thẳng, nên mạnh dạn bước lên một bước lễ phép nói :
- Lúc nãy vì trong có khách lạ, tại hạ không dám làm phiền chứ không có ý lén nghe trộm việc của đạo trưởng.
Đạo trưởng lắc đầu thở dài :
- Không hề gì! Việc đời lúc nào cũng phiền nhiễu vui ít. Dẫu cháu có nghe cũng chẳng quan hệ gì.
Cừu Cốc cúi đầu cung kính :
- Đạo trưởng rộng lượng anh minh, tại hạ cảm kích không cùng.
Đạo trưởng đưa mắt nhìn kỹ Cừu Cốc đoạn hỏi :
- Đường vào cốc này không có dấu vết chân người, thí chủ là một cậu bé còn nhỏ tuổi, sao có thể mạo hiểm vào đây được?
- Tại hạ muốn tìm một nơi để ẩn cư.
Đạo trưởng nghe nói lại nhìn qua cậu bé một lượt đoạn cười vui vẻ :
- Thế gian tuy đồn có thần tiên, song thí chủ đâu có phải là hạng người ấy mà dám đơn độc vào nơi hang cùng lộ tuyệt này thì làm sao có thể ẩn cư được?
Cừu Cốc chưa rõ hỏi :
- Chẳng lẽ ẩn cư cũng phải chuẩn bị sao?
- Hẳn nhiên là vậy. Chẳng lẽ thí chủ không cần ăn cơm nơi ngủ sao?
Nói đến đây Đạo trưởng như bỗng nghĩ ra điều gì nói :
- Tuổi tác còn nhỏ như thí chủ là lúc đang cần học hỏi ngoài đời, sao lại học theo những người đã thành danh chán thế, tìm nơi yên tĩnh ẩn cư? Nếu thí chủ không phải vào bổn quan thì đêm hôm nay đã bị đói rét nơi thâm sơn cùng cốc rồi.
Nói dứt đạo trưởng liền gọi hỏa công đạo nhân căn dặn :
- Mau sửa soạn thức ăn cho tiểu thí chủ này. Chắc người chưa hề ăn cơm đêm nay.
Hỏa công đi rồi đạo nhân lại tự giới thiệu :
- Bần đạo hiệu Tỵ Trần, trước kia cũng có qua lại giang hồ, bần đạo lui về am này ẩn cư, không còn màng đến thế sự. Tiểu thí chủ quý danh là gì và

lệnh tôn chắc cũng là người có danh tiếng trên chốn giang hồ.
Cừu Cốc lúc vào hăng hái bao nhiêu, giờ nghe Tỵ Trần đạo trưởng giảng giải thì lại thất vọng bấy nhiêu. Chàng tự nhủ thì ra việc ẩn cư cũng không phải là việc đơn giản, chỉ nói đến lương thực ta cũng không lo nổi rồi. Đang lúc nghĩ ngợi bỗng nghe Đạo trưởng hỏi đến danh tánh và cha mình, mắt chàng đỏ ngầu cúi đầu đáp :
- Tại hạ họ Lữ tên Cừu Cốc, tiên phụ Lữ Tử Thu được nhân vật giang hồ tặng hiệu Phong Lưu Nhu Hiệp.
Nói đến đây chàng quá bi thảm, nghẹn ngào không nói được lời.
Tỵ Trần đạo trưởng thương hại thốt :
- À!
Lúc nãy Đạo trưởng đã từng nghe qua sư muội kể lể Lữ Tử Thu bị ám hại nên ông không muốn gợi thêm sự đau lòng cho Cừu Cốc liền an ủi :
- Thôi! Người đã chết rồi không thể sống lại được. Thí chủ đừng quá bi thương mà có hại. Bần đạo trước kia có gặp qua lệnh tôn một lần. Nay thí chủ tuổi còn nhỏ, không nơi nương tựa, vậy thí chủ có thể yên tâm ở lại đây luyện tập võ công. May ra bần đạo có cơ hội dạy thêm ít chữ nghĩa, vậy ý thí chủ thế nào?
Cừu Cốc nãy giờ chỉ bận tâm lo nghĩ về việc yên thân của chàng từ nay về sau, không ngờ lời Đạo trưởng thốt ra đã đánh trúng vào sự lo lắng của chàng nên chàng không có gì mừng bằng, liền nói :
- Được đạo trưởng thương lòng chiếu cố, vãn bối thật tình cảm kích vô cùng.
Tỵ Trần đạo trưởng khoác tay nói :
- Việc nhỏ cần chi phải nói đến ơn với nghĩa, Hỏa Công đạo nhân đã chuẩn bị phòng cho thí chủ rồi, ăn cơm xong rồi nghỉ ngơi cho khỏe.
Nói dứt, Đạo trưởng đứng dậy vào phòng riêng an nghỉ.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 3
Tâm thành danh toại

Cừu Cốc dùng cơm xong, Hỏa công đạo nhơn liền dẫn chàng đến một căn phòng nơi sau quan rộng rãi, sáng sủa rất thích hợp cho việc học tập hàng ngày.
Phía sau là một bãi cỏ rộng, làm nơi luyện võ, chàng vui mừng khôn xiết nhủ thầm :
- "Nơi đây địa thế kín đáo, dù cho cừu gia có viếng thăm cũng không thể nào

tìm gặp ta được. Ta cứ yên tâm luyện tập võ công của cha mẹ đã dạy, khi thành thuộc rồi sẽ tìm cách báo thù".
Nhớ đến luyện võ bỗng chàng nhớ đến cuốn Đan thư, vội lấy ra xem. Thì ra Đan thư phân làm ba tập, tập thức nhất chỉ về cách nấu thuốc và y học. Tập thứ nhì chỉ về luyện nội công tâm pháp cùng các nguyên lý võ học. Tập thứ ba chỉ về khẩu quyết luyện võ công cùng pháp môn.
Ngặt vì văn tự uyên thâm, nhiều câu chàng không thể nào hiểu rõ, nhưng chàng vẫn vui mừng tự bảo: Có cuốn sách này lo gì luyện tập võ công không thành đạt.
Chàng vui mừng đến nỗi không thể nào nhắm mắt được. Mãi cho đến gà gáy mới chịu cất sách vào áo, lên giường nghỉ ngơi.
Lúc chàng còn ở Phỉ Thúy cốc, mỗi khi lên giường điều trước tiên là phải luyện tập nội công. Hôm nay chàng thấy phương pháp trong cuốn Đan thư chỉ dạy có hơi khác với lối tập luyện của cha chàng, nên chàng cố thử áp dụng xem phương pháp trong cuốn Đan thư có hay hơn lối chỉ của cha chàng không.
Không ngờ khi chàng vận dụng chân khí trong người bỗng cảm thấy uy lực phát triển dị thường. Chàng vốn đã có bốn năm phần công lực, mỗi khi luyện tập có thể hiểu ngay mức tiến bộ đến bực nào. Thế mà hôm nay đã vượt bực, chàng không hiểu đã tiến đến mức nào đây.
- Chẳng lẽ công lực của ta đã đạt được đến mức này sao?
Chàng ngạc nhiên tự hỏi.
Chàng lại thay đổi dùng lại phương pháp của cha chàng đã dạy. Quả nhiên công lực cũng không kém sút tí nào nhưng so sánh sự chóng tiến thì Đan thư vẫn hơn.
Đây là một sự khích lệ không gì bằng. Chàng không hiểu công lực đã tiến tới tự lúc nào mà nhanh chóng đến thế. Chàng quyết tâm từ ngày mai bắt đầu sẽ cố công luyện tập võ công trong cuốn Đan thư.
Mỗi ngày Cừu Cốc cứ cắm đầu luyện tập võ công. Tỵ Trần đạo trưởng mỗi ngày ngoài dạy chàng học chữ sau buổi cơm trưa, ông không hề nói năng gì đến việc võ nghệ cả.
Chỉ có một việc là ông bắt buộc bài vở ông dạy hôm nào thì hôm ấy phải trả bài cho đủ không vì lý do gì mà trễ nải.
Cừu Cốc vốn tánh thông minh, mặc dù hơi vất vả. Chàng cũng cố gắng không những bài vở trả xong mà võ công chàng cũng luyện tập đều đều.
Cũng nhờ Tỵ Trần đạo trưởng dạy chàng đọc sách mà vô hình chung đã giúp chàng giải rõ được các đoạn văn khó trong cuốn Đan thư.
Nhưng có một điều rất lạ là mỗi khi Cừu Cốc đem những đoạn văn khó trong Đan thư ra nhờ đạo trưởng giảng giải thì ông tận tình vui lòng giải nghĩa chứ không hề ra hỏi là câu văn xuất xứ từ đâu.

Thời gian nhanh chóng trôi quá, Cừu Cốc đến đây đã được một năm trời. Sáng hôm nay vừa thức dậy, bỗng thấy Tỵ Trần đạo trưởng vui vẻ đi vào nói :
- Cừu Cốc hôm nay bần đạo định thử nội công của thí chủ đã đến mức nào rồi!
Cừu Cốc ngạc nhiên nói :
- Vãn bối luyện tập lúc bảy tuổi, năm nay được mười bốn. Thời gian luyện tập bảy năm này chắc khỏi cần thử đạo trưởng cũng đủ hiểu rồi.
Tỵ Trần đạo trưởng cười vui vẻ nói :
- Nếu như lời thí chủ nói thì bần đạo cần thử làm chi. Chỉ vì bần đạo thấy trong một năm nay nội công của thí chủ đã tiến hơn một giáp.
Cừu Cốc thất kinh :
- Tại hạ làm gì tiến bộ đến bậc ấy?
- Đó cũng là điều hoài nghi của bần đạo. Thí chủ chú ý, bần đạo xin thử đây.
Nói dứt tay áo rộng liền phất ra, một luồng kình lực đẩy mạnh đến người đối phương.
Cừu Cốc vốn tánh trung hậu, lâu nay vẫn xem đạo trưởng như bậc phụ mẫu, nếu ông không bảo trước thì chàng cũng chả dám kháng cự.
Chàng cảm thấy một luồng tiềm lực đang ồ ạt công vào người, lập tức vận công chống đỡ. Ban đầu chàng chưa hiểu biết thực lực của đạo trưởng ra sao, sợ e rủi thời có điều gì thì mang lỗi lớn, nên chỉ dùng sáu thành công lực. Nhưng càng lúc tiềm lực lại càng gia tăng, thế như bài sơn hải đảo.
Cừu Cốc lại tăng thêm hai thành công lực nữa, phút chốc chàng nhìn về phía Tỵ Trần đạo trưởng thấy trán ông nhíu lại, tóc dựng lên có chiều phí sức như đang chống cự với một cường địch.
Chàng không dám hững hờ, vội vận dụng toàn lực chống trả. Qua được một khắc thời gian, Tỵ Trần đạo trưởng đột nhiên trầm giọng :
- Chú ý bần đạo xin giải chiêu.
Hai bên đồng một lúc rút tay về, Tỵ Trần đạo trưởng lấy vạt tay áo lau mồ hôi trán thở ra nói :
- Kỳ tích! Kỳ tích! Nếu không có thần công ngầm trợ bên trong thế gian làm gì có hạng kỳ tài như thế!
Cừu Cốc ngơ ngác không hiểu gì cả hỏi :
- Tiền bối vừa rồi nói gì thế?
Tỵ Trần đạo trưởng như nghĩ ra điều gì lấy tay khoác ngang một cái nói :
- Đúng rồi giang hồ đồn rằng lệnh tôn lấy được một cây Thiên niên hà thủ ô, chắc thí chủ đã được ăn cây ấy rồi thì phải?
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Chưa. Không có ăn.
- Không lẽ như thế được. Nếu không nhờ linh dược để hỗ trợ thì một cậu bé

như thí chủ, nội công không thể đạt được đến mức độ ấy.
Cừu Cốc như nhớ ra, vội lấy trong mình chiếc lọ ngọc đựng thuốc trao cho Tỵ Trần đạo trưởng nói :
- Đạo trưởng có hiểu đây là thuốc gì chăng? Văn bối đã dùng rất nhiều.
Tỵ Trần đạo trưởng tiếp lấy lọ ngọc. Mở nút ngửi mùi rồi chăm chú đọc những hàng chữ bên ngoài, đoạn thất thanh nói :
- Hèn chi không thể trách được.
Cừu Cốc không hiểu hỏi :
- Chẳng lẽ mấy viên thuốc nhỏ như thế này mà có tác dụng lớn lao như thế sao?
- Đừng xem thường những viên thuốc nhỏ như thế này. Tên nó gọi là Long Hổ Cửu Hoàn đan, đã được ghi trong cuốn Đan thư. Cuốn sách này đã do một vị kỳ sĩ thời Chiến quốc viết ra. Hai ngàn năm nay chỉ xuất hiện trên giang hồ có vài lần. Nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến cho võ lâm náo động, người lại giết chóc vô số kể. Nhưng kỳ thư ấy cũng đã tạo được một vài vị anh hùng cái thế.
Tỵ Trần đạo trưởng vừa giảng giải lai lịch của Long Hổ Cửu Hoàn đan cho Cừu Cốc nghe, một mặt cứ nhìn đăm đăm vào người chàng hỏi :
- Thí chủ đã được thuốc này ở đâu?
Cừu Cốc thật thà đáp :
- Trong thạch động nơi trước kia tiên phụ đang bế quan.
- Trừ lọ này ra trên bàn còn có gì khác nữa chăng?
Cừu Cốc thấy đạo trưởng hỏi dồn tới, chàng hơi nghi ngờ thành thử không dám nói đến việc được cuốn Đan thư, chậm rãi nói :
- Còn một cái lò nấu thuốc thật lớn.
Tỵ Trần đạo trưởng nghe nói thở dài.
- Thật là oan uổng. Giang hồ đã đồn rằng lịnh tôn đến Trường Bạch sơn đã được một bộ Đan thư cùng cây Thiên niên hà thủ ô, vì thế cho nên mới bị họa vào thân.
Đoạn đạo trưởng trao trả lại lọ thuốc cho Cừu Cốc nói :
- Đừng nên xem thường đơn dược này. Lịnh tôn đã khổ công luyện thành, ắt là đồ quý, chỉ uống vào một viên công lực có thể gia tăng bằng mười năm khổ luyện.
Cừu Cốc tiếp lấy lọ thuốc, trút ra mấy viên dâng cho đạo trưởng nói :
- Văn bối mang ơn tiền bối đã rộng lòng nuôi dưỡng bấy lâu nay, không có vật gì để kính tặng. Mong tiền bối nhận đây mấy viên thuốc để dùng.
Tỵ Trần đạo trưởng khước từ :
- Thiên chất của mỗi người không giống nhau. Bần đạo tu luyện đã đến mức cực hạng. Có uống vào cũng chẳng thấy gì. Thí chủ cứ cất vào người để phòng hờ cứu nhân độ thế.

Cừu Cốc biết cố nài cũng chẳng được, đành bỏ lại mấy viên thuốc vào lọ cất đi.
Tỵ Trần đạo trưởng đưa tay ngoắc chàng vào trong thư phòng, với giọng trịnh trọng hỏi :
- Bần đạo gần đây thấy lòng chẳng yên, đoán chắc sư muội đã gây ra điều gì rồi, định xuống núi một chuyến. Song có một việc rất quan hệ, chưa giải quyết xong, nên cứ do dự chưa dám rời bước.
- Có phải vì sự có mặt của vãn bối nơi đây đã làm trở ngại cho tiền bối chăng?
- Vấn đề cũng do thí chủ đấy. Nhưng không phải như điều thí chủ vừa nói.
Ngưng giây lát đạo trưởng nói tiếp :
- Lúc tiên sư qua đời, chỉ còn có bần đạo cùng sư muội hai người. Bần đạo thì không màng danh lợi, còn sư muội của bần đạo thì tánh lại hung tàn nên không thể học được tâm pháp thượng thặng của bổn môn. Vì vậy tiên sư có ủy thác cho bần đạo phải cố tìm cho được một người có cốt cách phi phàm, tâm chí thông minh, tính tình cương trực để may ra thừa kế chức vị Chưởng môn, mở rộng bổn phái..
Cừu Cốc nghe đến đây vội nói :
- Hai điều này đều quan trọng cả, tiền bối cứ việc đi xa để lo việc của quý môn. Vãn bối một mình có thể tự lo liệu được, đừng vì vãn bối mà phải hỏng cả đại sự.
Tỵ Trần đạo trưởng gật đầu nói :
- Đúng như vậy. Nhưng từ khi thí chủ vào ở trong quan, bần đạo đã cố công chủ ý trong một năm trời, thấy tính tình tư cách của thí chủ đều hợp với sự lựa chọn của bần đạo. Vấn đề hiện giờ chỉ còn chờ xem thí chủ có ưng chịu cùng không đấy thôi.
Cừu Cốc ngẫm nghĩ giây lát đột nhiên nói :
- Xin tha lỗi cho vãn bối có hơi đột ngột. Vãn bối có một việc muốn hỏi trước đạo trưởng.
- Có việc gì khó khăn thí chủ cứ việc nói ra, bần đạo quyết không dám cưỡng bách.
- Khó khăn thì không có. Vãn bối chỉ muốn biết võ công của quý môn so với bọn Thiết Kỳ Ngân Tinh ai hơn ai kém?
Tỵ Trần đạo trưởng cười lớn nói :
- Thiết Kỳ Ngân Tinh chỉ là một hạt gạo trong đống trân châu, làm gì mà so bì cho được.
- Như vậy thì vãn bối xin ưng thuận.
Tỵ Trần đạo trưởng mừng không kể xiết, vỗ vai Cừu Cốc nói :
- Bắt đầu từ hôm nay trở đi, thí chủ là người may mắn nhất, sau này thí chủ sẽ hiểu.

Nói dứt đạo trưởng nắm tay Cừu Cốc dắt xuyên qua đại điện, vào một ngôi phật đường. Trong Phật đường không có đặt bàn hương án, chỉ thấy chính giữa có miếng vải vàng che phủ, đạo trưởng đến kéo miếng vải vàng vén lên, để lộ ra một tượng người toàn thể tóc bạc, mặt hiền, mình mặc đạo bào, trông rất uy nghiêm.
Cừu Cốc thành khẩu đến trước tượng, cúi xuống lạy chín lạy rồi quay sang Tỵ Trần đạo trưởng bái kiến.
Tỵ Trần đạo trưởng vui vẻ đỡ chàng dậy nói :
- Tiểu sư đệ miễn lễ. Đệ đã lạy tổ sư thì từ nay về sau chúng ta đều là người anh em. Huynh sẽ đem các quy luật của bổn môn kể cho đệ rõ.
Hai người quay trở lại thư phòng, Tỵ Trần đạo trưởng trịnh trọng trao cuốn Chưởng kinh Kiếm phổ cho Cừu Cốc rồi nói :
- Lâu nay bổn môn vẫn dùng Toàn Chân làm hiệu, như vậy thân phận của đệ ngày nay là Ngũ Lãnh Toàn Chân phái Chưởng môn nhân. Nhưng vì đệ mới vào, hơn nữa tuổi còn nhỏ, tạm thời vẫn do ngu huynh chấp chưởng bổn quy. Sau này huynh sẽ giao lại cho đệ.
Cừu Cốc cảm kích nói :
- Tiểu đệ tuổi nhỏ khờ dại, đâu dám lãnh trọng trách này, mong sư huynh coi sóc hộ.
Tỵ Trần đạo trưởng bỗng nghiêm nghị nói :
- Lâu nay đệ đã khổ luyện võ công của Đan thư, có thể nói võ học so với ngu huynh không hề thua sút. Từ nay trở đi có thể đem thời giờ học chữ để tập luyện võ công của bổn môn. Những bí truyền trong cuốn Chưởng kinh Kiếm phổ này đều là võ học tinh túy của bổn môn. Với thiên tư sẵn có, đệ có thể thành đạt không khó mấy. Ngu huynh hôm nay cáo từ xuống núi xem sao.
Cừu Cốc nghiêng mình lưu luyến :
- Sư huynh có việc gấp nơi thân, cần nên đi sớm thì phải, nhưng không biết bao giờ sư huynh có thể trở về?
- Chuyến đi này ngày giờ không nhất định. Khi nào đệ thấy công phu đã thành thì tự động xuống núi, trên bước giang hồ ngu huynh sẽ có phương pháp tìm gặp được.
- Vậy sư huynh cho tiểu đệ rõ ta nên hẹn rõ ngày giờ địa điểm?
Tỵ Trần đạo trưởng cười lớn :
- Đệ đừng quá xem thường bổn phái. Tuy mấy mươi năm nay không hề lộ diện trên giang hồ nhưng thực lực vẫn còn bao trùm khắp mọi nơi. Ngu huynh chuyến này hạ sơn, cũng sẽ đem tin đệ nhập môn truyền cho môn chúng biết. Mỗi khi đệ xuất hiện thì huynh biết ngay, lựa chi phải hẹn thời gian địa điểm.
Nói dứt liền gọi hỏa công đạo nhân ra căn dặn rồi tung mình nhanh xuống núi.

Cừu Cốc vui mừng khôn tả không dè vô tình chàng đã được toàn bộ bí học của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, đồng thời lại được thêm một vị sư huynh từ bi trung hậu. Như vậy sợ gì huyết thù của cha mẹ không báo được?
Chàng vừa đi vừa nhảy mang bộ Chưởng kinh Kiếm phổ vào phòng lật ra xem tỷ mỉ từng trang, mới hiểu đây là một bí kíp võ công đối với chàng vô cùng bổ ích.
Những võ công trong Đan thư đã ghi, đều là môn cao thâm tột độ, chỉ dành cho người có căn bản cao sâu mới học sử dụng được. Còn trong Chưởng kinh Kiếm phổ lại dạy các chiêu thức thần diệu, kiếm thuật kỳ ảo.
Cừu Cốc vốn bản chất thông minh, lại có căn bản về nội lực, nên không đầy một năm chàng đã học hết các võ công đã ghi trong bộ Chưởng kinh Kiếm phổ của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái. Giờ đây chàng chỉ kém đôi chút hỏa hầu để đạt đến tuyệt nghệ võ lâm.
Đợi đến một năm mà chẳng thấy Tỵ Trần đạo trưởng về núi, chàng tự nghĩ :
- "Sư huynh đã dặn bảo là không cần thiết ta phải đợi vậy, ta đợi đến ngày nào? Hơn nữa mạng sống của con người có hạn, năm nay ta đã mười lăm tuổi rồi, nếu không ra giang hồ lịch duyệt, e huyết cừu của cha em khó bề báo xong".
Nghĩ thế chàng liền quyết định ra đi. Chàng sắm sửa đồ đạc, dắt trường kiếm vào lưng, gọi hỏa công đạo nhân lên căn dặn :
- Tôi quyết định hôm nay xuống núi, nếu sư huynh có về, chỉ cần cho biết là hiện thời hành tung tôi tạm qua lại nơi Đại Giang Nam bắc, còn về sau thì sẽ không biết đi đâu.
Dặn dò xong xuôi, chàng liền thi triển khinh công xuống núi, chàng nghĩ thầm và tự nhủ :
- "Công lực của mình lúc này so với khi lên núi một trời một vực".
Giang Nam đang tiết về xuân, cỏ hoa tươi đẹp khiến cho lòng người trông thấy vui lây. Cừu Cốc một mình lê bước trên quan lộ, tai nghe những câu nói, những tiếng cười đùa của đôi trai gái chuyện trò vui vẻ, từng đoàn từng lu tấp nập không ngừng. Chàng bỗng cảm thấy như có một nỗi buồn cô đơn đang xâm lấn trong lòng.
Bỗng trong lúc ấy trước mặt có một con ngựa chạy tới, người ngồi trên lưng ngựa là một thiếu niên mặt đẹp như Phan An, áo quần sang trọng. Phút chốc người ngựa đã lướt qua mặt chàng.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên, nhận thấy hình như gương mặt người ngồi trên ngựa hơi quen, nhưng không hiểu đã gặp ở đâu. Và rồi chàng tự cười thầm: "Lâu nay ta chưa từng lê góc trên giang hồ, làm gì lại có người quen thuộc?"
Nghĩ như thế bất giác chàng buông tiếng cười lớn, lại tiếp tục tiến bước.
Không ngờ vị công tử quay ngược lại lớn tiếng hỏi :
- Dám hỏi công tử có phải Lữ Cừu Cốc huynh không?

Cừu Cốc giật mình thầm bảo: Ủa y thật quen biết ta sao?
Chàng liền xoay người lại hai tay cung kính :
- Tại hạ đúng là Cừu Cốc không hiểu huynh đài làm sao biết được?
Thiếu niên công tử cười nói :
- Tiểu đệ là Vệ Thanh với huynh đài vẫn là thế giao, Lữ huynh quên rồi sao?
Cừu Cốc suy nghĩ giây lát tự nhủ: Cha ta đâu có người bạn nào họ Vệ bao giờ?
Thiếu niên ấy thấy Cừu Cốc có chiều suy nghi, liền cười nói :
- Lữ thế bá kết bạn khắp thiên hạ, Lữ huynh tuổi còn nhỏ làm sao nhớ hết được. Chúng ta đến nơi trước kia tìm nơi nói chuyện, huynh đài nghĩ có phải chăng?
Cừu Cốc đang cảm thấy cô độc, nay may gặp một người anh em con của bạn cha mình, lòng bỗng vui mừng nói :
- Được! Được!
Hai người rủ nhau vào một quán rượu bên đường tìm chỗ ngồi, Vệ Thanh đăm đăm nhìn Cừu Cốc không nháy mắt, một lát sau hỏi :
- Lữ thế huynh gần đây sống tại nơi nào? Hôm nay lại định đi đâu đây?
Cừu Cốc cảm thấy người này tuy tự xưng là bạn thế giao nhưng chưa hề quen biết nên chàng cẩn trọng đáp :
- Tiểu đệ từ khi gia trang bị họa, đến nơi nhà một vị thế bá nương nhờ, hôm nay đi ra giang hồ học hỏi đôi chút, cho nên cũng chưa hiểu sẽ đi về đâu.
Vệ Thanh bỗng lộ sắc vui mừng khấn khởi nói :
- Như thế thì hay lắm. Tiểu đệ cũng không có mục đích đi đâu cả, vậy thì chúng ta có thể làm bạn đồng hành với nhau chăng?
Cừu Cốc gật đầu ưng thuận, đang định mở miệng hỏi tên phụ thân của người bạn thế giao đang ngồi trước mặt thì ngoài cửa có tiếng chân ngựa phi nhanh tới trước tiệm. Bốn đại hán thấy hai người đang ngồi trong tiệm lật đật xuống ngựa.
Vệ Thanh nhíu đôi mày lại bảo khẽ :
- Thật đáng ghét.
Liền đứng dậy bảo Cừu Cốc :
- Cốc huynh chúng ta đi thôi.
Cừu Cốc cười thầm: Thật người bạn này tánh quá nóng, trà đem lên chưa kịp uống đã bỏ đi ngay.
Hai người đi ra khỏi tiệm. Vệ Thanh đưa tay ra hiệu bảo chàng lên ngựa, thấy thế Vệ Thanh lập tức phóng người lên ngồi phía trước, dùng chân thúc vào bụng ngựa. Con tuấn mã hí lên một tiếng dài, liền phóng mình chạy như tên bay.
Đi được một đoạn đường, Vệ Thanh bỗng nhiên quay đầu lại, cười hỏi Cừu Cốc :

- Nghe nói Cốc huynh lúc nhỏ đã đính hôn với con gái của Hồ Thương kiếm khách có đúng vậy chăng?
Cừu Cốc khẽ gật đầu và nghe có mùi thơm dịu dàng bay xông vào mũi, chàng biết ngay đó là mùi thơm ấy phát ra từ trong người của Vệ Thanh, chàng chau mày thầm bảo :
- Đường đường là trang nam tử lại thoa son phấn làm gì, không sợ thiên hạ cười cho?
Trong lúc suy nghĩ lại nghe giọng nói trong trẻo phát ra :
- Nghe bảo Hàn tiểu thơ rất nhớ đến huynh, sao huynh không đến thăm nàng?
- Đệ đã từ hôn với cha nàng rồi!
- Huynh thật là trẻ con, đây là ý của Lữ thế bá đã định sẵn cho huynh, huynh làm sao có thể từ chối mà rút lui được?
- Chỉ là một việc bất đắc dĩ.
- Huynh đã thu hồi lễ vật rồi sao?
- Không có, đệ chỉ trả lại tín vật của đàng gái thôi.
- Ha ha chỉ là sự rút lui của một bên đâu đáng kể.
- Thực ra đệ cũng chưa biết nàng, nên không thể nói là có ác cảm hay hảo cảm. Chỉ vì tức cha nàng không nhớ đến tình xưa của tiên phụ nên..
- Nên huynh đã tự động từ hôn phải không? Thật đệ không phải chê trách huynh nhưng có khi nào huynh nghĩ đến câu tục ngữ: Ngựa hay không khớp hai cương, gái hiền không gả hai chồng. Huynh chỉ tức giận nhất thời mà đành hủy bỏ cuộc hôn nhân, rồi đây nàng sẽ ra sao?
Cừu Cốc thở dài chẳng nói chẳng rằng. Trong sự im lặng hình như cũng có tiếng thở dài của Vệ Thanh thốt ra.
Trong lúc ấy bỗng nghe trước mặt có tiếng chân ngựa từ xa phi đến, Vệ Thanh lại nhíu mày gò cương ngựa lại rẽ sang con đường nhỏ.
Cừu Cốc như phát giác ra điều gì lập tức hỏi :
- Đệ xem thần sắc của Vệ huynh như e ngại có một bọn người đang theo dõi. phải chăng huynh không muốn gặp bọn họ?
Vệ Thanh thở ra nói :
- Không giấu gì Cốc huynh sự thực có như vậy.
- Nhưng những hạng người ấy là hạng người nào?
- Hằng Sơn phái cùng Thiên Độc cốc.
Cừu Cốc thất kinh :
- Sao Vệ huynh lại dám kết thù với hai phái ấy?
- Không phải vì huynh là gì?
- Vì đệ?
Cừu Cốc không hiểu gì cả mặt ngơ ngác tiếp :
Vệ Thanh biết đã nói lỡ lời, liền cười lớn nói :

- Huynh chớ nên hiểu lầm, đệ bảo vì một việc nhỏ mọn đó thôi, huynh chưa hiểu được đâu.
Cừu Cốc tánh hào hiệp thấy Vệ Thanh là người bạn tuy mới quen biết song cũng thuộc giòng dõi thế giao, mặc dầu Vệ Thanh đã không tỏ ra quan tâm đến việc vừa rồi, chàng cũng lo lắng nói :
- Trên giang hồ hai phái này rất có thế lực. Vệ huynh chớ nên xem thường, tốt hơn chúng ta nên tìm cơ hội để giải quyết với bọn chúng cho xong, đừng để sau này bị ám toán mà thiệt thòi.
Liệu họ dám làm gì đệ sao? Đệ chỉ cảm thấy phiền phức đôi chút thôi. Hiện giờ đệ đang tìm kiếm một người nếu mà người ấy ra mặt thì dù cho việc to tày trời cũng khỏi lo là giải quyết xong.
Không biết sao với người bạn trẻ dễ mến này Cừu Cốc lại đâm ra quan tâm lạ thường, chàng vội hỏi :
- Người mà huynh định tìm là ai thế?
- Giang hồ đỉnh đỉnh đại danh, Khất Tiên tiền bối, cũng là bác ăn mày của Cốc huynh đấy.
- Thì ra là người.
Cừu Cốc sững sờ giây lát đoạn nói :
- Đúng rồi! Vị tiền bối này ưa ra tay giàn sếp mọi việc rắc rối trên đời. Nếu được người ra mặt cười một tiếng thì mọi việc sẽ yên ngay.
- Đệ cũng có ý nghĩ ấy.
Vừa nói Vệ Thanh vừa đưa mắt liếc nhìn Cừu Cốc một cách âu yếm lạ thường, Cừu Cốc thấy vậy tử nhủ :
- "Sao vị huynh đài này lại có dáng hiệu như con gái vậy?"
Chàng muốn trêu chọc cho vui, nhưng đối với người bạn mới quen biết này chàng không tiện nói ra.
Hai người nói nói cười cười vui vẻ, phút chốc đã đến dưới một chân núi tự lúc nào không hay.
Vừa lúc ấy bỗng thấy trong bụi cây có bốn hán tử xông ra, chặn trước đầu ngựa hai người. Cừu Cốc mới bước chân vào giang hồ, thấy thế có vẻ lo ngại định nhảy xuống ngựa nhưng bị bàn tay mát rượi của Vệ Thanh nắm chặt tay chàng lại.
Vệ Thanh nghiêm nghị và gằn giọng bảo :
- Các người cản ta để làm gì?
Bốn hán tử vội cúi đầu kính cẩn :
- Lão gia bảo việc gì cũng có thể thương lượng, chỉ mong tiểu... tiểu thiếu gia trở về.
Vệ Thanh vẻ mặt giận dữ :
- Ta không về, bảo không về là không về.
Bốn tên hán tử đưa mắt nhìn nhau, không biết nói làm sao. Vệ Thanh liền

quất vào ngựa một roi, xông qua vòng cản đi ngay, khiến cho bốn tên hán tử phải lật đật tránh né.
Cừu Cốc thấy thế ngạc nhiên hỏi :
- Bọn họ hình như là thủ hạ của lệnh tôn?
- Mặc họ là ai, chỉ thấy ghét thôi.
Nói dứt lời, Vệ Thanh cười vui vẻ :
- Khinh công của huynh thế nào? Chúng ta thử đua với nhau một đoạn xem sao?
Cừu Cốc không ngờ Vệ Thanh đã có dụng ý nên thuận miệng trả lời :
- Ứng phó bọn ấy đâu thành vấn đề.
- Thế ta xuống ngựa nhanh.
Hai người nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, Vệ Thanh liền lấy roi quất vào lưng ngựa một cái, con tuấn mã hí lên một tiếng, đoạn cắm đầu chạy mất. Vệ Thanh liền nắm tay Cừu Cốc chạy về hướng ngược lại.
Họ Vệ hình như muốn thử xem khinh công của Cừu Cốc đến mức nào, nên vừa thi triển đã dùng hết toàn lực, tà áo tung bay, dáng điệu dịu dàng đẹp mắt.
Khinh công của Cừu Cốc lúc ở Phỉ Thúy cốc đã luyện tập đến mức căn bản, gần đây võ công lại đến mức cao thâm ngang hàng với bọn Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo nên vừa thấy Vệ Thanh thi thố khinh công, chàng biết ngay là có muốn thử mình. Chàng chỉ khẽ cười và chạy theo kề sau lưng.
Vệ Thanh chạy miết được độ trên hai mươi dặm đường, cảm thấy trong người hơi mệt, nên đứng dừng người lại, quay đầu nhìn ra sau, thì thấy Cừu Cốc đã ung dung đứng kề bên mình, mặt tỏ vẻ thản nhiên như không hề phí chút hơi sức. Vệ Thanh thấy thế vừa mừng vừa thẹn nung nịu nói :
- Huynh thật đáng ghét.
Vì vừa chạy một đoạn đường khá mệt nên mặt của Vệ Thanh lúc này đỏ như thoa son, thêm vào da thịt mịn màng như một nữ lưu.
Cừu Cốc vừa thấy hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lại cười và vui vẻ nói đùa :
- Điệu bộ của Vệ huynh sao mà đẹp thế, nếu huynh cải trang làm cô gái thì chắc sẽ hơn bậc giai nhân.
Vệ Thanh nguýt chàng như hờn dỗi :
- Thật mà! Bảo huynh đáng ghét thì thật là đáng ghét. Huynh mà còn chọc đệ nữa thì phải biết.
Cừu Cốc vừa cười vừa nghiêng mình như xin lỗi :
- Đấy là đệ thấy việc luận việc. Chớ nào dám chọc ghẹo huynh đâu.
Trên gương mặt Vệ Thanh bỗng lại đượm một vẻ buồn, thỏ thẻ nói :
- Nếu Cốc huynh mà vì đệ rước lấy sự phiền phức liệu huynh có hối hận chăng?
Cừu Cốc nghiêm trang nói :

- Huynh nói sao vậy? Đệ cùng huynh giờ đây đã là bạn, theo lý thì hoạn nạn cùng chia, dù cho có liều đến tính mạng đi nữa, đệ cũng không hề hối hận.
Vệ Thanh khoan khoái thở ra nói :
- Quả huynh đã đối với đệ tốt như thế thì sự khổ sở bấy lâu nay đệ đã chịu cũng là đáng giá lắm rồi.
Bất giác đôi mắt đen lay láy của Vệ Thanh bỗng nhiên trào ngấn lệ.
Cừu Cốc thấy thế lập tức nắm lấy tay Vệ Thanh gọi :
- Vệ huynh! Anh khóc sao?
Không hỏi thì thôi, càng hỏi Vệ Thanh lại càng không cầm được khóc lớn lên rất thương tâm.
Cừu Cốc vốn là một cậu bé vừa lớn đã xa cha mẹ. Lâu nay sống trong cảnh đơn độc chỉ biết nuốt lệ làm khuây, nay thấy bạn khóc liền quýnh lên. Tay chàng vỗ vai Vệ Thanh an ủi, còn một tay thì lấy vạt áo vừa chấm nước mắt cho bạn vừa nói :
- Việc gì chậm rãi rồi thương lượng, khóc làm chi vậy!
Bỗng một tràng cười vang đến, một lão ăn mày đầu tóc bù xù, vai mang hồ lô rượu đi đến vừa cười vừa nói :
- Tiểu tử lão uổng công lo lắng cho người, không dè người lại bới ra được lão già Ngu Linh Toàn Chân phái.
Cừu Cốc kinh ngạc hỏi :
- Lão tiền bối sao biết được việc này?
- Hừ! Việc nhỏ ấy mà lão ăn mày này không biết, thì còn xưng là Khất Tiên sao?
Nói đến đây mặt Khất Tiên bỗng nghiêm nghị :
- Cho cháu biết gần đây không những Ngũ Lãnh phái đã gây sóng gió giang hồ mà ngay cả Nữ Ương Thần cũng càng ngày càng gây rối. Từ nay về sau cháu sẽ đảm trách về việc ấy.
Vệ Thanh đã nín khóc, từ từ bước đến trước mặt lão ăn mày cung kính :
- Vệ Thanh tham kiến bá bá.
Khất Tiên thoạt đầu ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ngay liền khoát tay nói :
- Thôi lễ nghĩa làm gì. Cháu mau theo lão đi ngay. Nếu trễ có lắm chuyện phiền phức.
Nói đoạn Khất Tiên quay sang căn dặn Cừu Cốc :
- Gần đây sự thế trên giang hồ rất căng thẳng. Cháu vừa bước chân ra đời, cần nên cẩn thận lắm mới được, để lão lo xong việc này sẽ đến tìm cháu.
Nói dứt liền dắt Vệ Thanh tung mình mất dạng.
Cừu Cốc suy nghĩ lại lời nói của Khất Tiên mới biết rằng ngoài việc bổn phái xuất hiện giang hồ mà Nữ Ương Thần Liễu Nhược Mi còn gây nhiều sóng gió.
Nhưng đối với Vệ Thanh thì chàng không thể nào đoán ra được.

Đợi cho hai bóng người khuất dạng, một lát Cừu Cốc mới chậm rãi xuống núi và nhắm hướng thị trấn đi tới.
Đi được một đoạn đường Cừu Cốc bỗng nhìn thấy có người cứ theo dõi mình, chàng cười nhạt thầm bảo :
- Các người cứ đến tìm ta, nếu phải là người của Đường gia bảo hay Kim Kiếm thư sinh thì hay biết bao! Ta đang lo nghĩ không tìm thấy các người đây!
Chàng giả vờ không hề hay biết, cứ thẳng đường đi mãi. Chẳng bao lâu đã đến một thị trấn nhỏ, nhưng dân cư cũng khá đông đúc vào náo nhiệt. Vô tình chàng đã đi chơi với Vệ Thanh gần một ngày, giờ cảm thấy bụng hơi đói, liền tìm một tửu quán vào ăn.
Nào ngờ trong lúc chàng đang cắm cúi ăn, khi ngước đầu lên đã thấy nơi bàn trước mặt có bốn đại hán đang ngồi nhìn mình, chàng giật mình tự hỏi :
- Không phải bốn tên đã theo dõi Vệ Thanh khi nãy là gì?
Bốn tên đại hán nãy giờ chưa nhìn rõ mặt Cừu Cốc, bây giờ được trông kỹ, liền hè nhau đứng dậy. Một tên đại hán mặt có vết thẹo trông rất dữ tợn tiến đến trước mặt Cừu Cốc lớn tiếng quát :
- Tiểu tử! Tên người là gì dám đem tiểu thư ta giấu đi đâu. Mau nói thật!
Cừu Cốc ngước mặt lạnh lùng nhìn qua tên đại hán rồi cúi đầu ăn uống như thường, không hề để ý gì đến hắn cả.
Tên đai hán mặt thẹo tức giận, liền đưa năm ngón tay chụp ngang vào đầu Cừu Cốc. Lẹ làng Cừu Cốc nghiêng đầu làm thế chụp của tên đại hán trỏ tay nơi khoảng trống.
Cừu Cốc vốn không muốn gây sự với bọn vô danh tiểu tốt kia nhưng thấy chúng cứ hung hăng làm dữ liền tức giận đứng dậy quát :
- Muốn chết!
Đại hán mặt thẹo thấy chụp đã hỏng trớt, đâu chịu nhịn thua, liền biến ngay thế chưởng, vừa đánh vừa quát tháo :
- Ông đánh người trước rồi sẽ nói chuyện sau!
Vừa đứng dậy Cừu Cốc chưa đinh tính sao, đã thấy thế chưởng mau lẹ vung tới. Nếu tránh né thì phải ngã lên bàn ghế, hơn nữa mới ra giang hồ, chàng đâu chịu để cho thằng vô danh đó bêu xấu, liền vung nhẹ tay một cái, lập tức thân hình nặng trịnh của đại hán như con diều đứt dây bay bổng lên cao, rồi văng ra tận vách tường ngã xuống. Một tiếng kêu thảm khốc rú lên. Tên đại hán ấy đã bị gãy một cánh tay.
Lập tức ba tên đồng bọn liền tuốt đao cầm tay, rần rật sấn đến, khiến cho thực khách hoảng sợ bỏ đi cả.
Đột nhiên ngoài cửa có tiếng vọng vào :
- Các người có phải môn hạ Hằng Sơn phái chăng?
Vừa nói một chàng công tử áo quần sang trọng gương mặt ngạo nghễ chậm

rãi bước vào.
Ba đại hán thấy vị công tử ấy xuất hiện, liền rút đao lại đến trước mặt cúi đầu cung kính :
- Chúng con chính là người của Hàn gia trang phái đến. Công tử đến rất kịp thời. Thằng tiểu tử này đã đem Hàn tiểu thư đi đâu rồi, giờ lại dám đả thương đại ca của chúng con.
Vị công tử nghe nói đưa mắt lạnh lùng nhìn sang Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Các hạ khá lớn gan đấy!
Cừu Cốc cũng chẳng chịu thua nghiêm giọng nói :
- Bọn hung thủ này có phải thuộc hạ của các hạ chăng?
- Hừ! Nếu là người của Thiên Độc cốc, thì mạng người đâu còn đến giờ này.
Cừu Cốc cười lớn :
- Chưa chắc!
Vị công tử mặt liền biến đổi, đôi mắt lộ đầy sát khí.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 4
Võ lâm kỳ án

Chàng công tử chắp tay sau đít, từng bước một tiến đến bên Cừu Cốc.
Cừu Cốc thấy thái độ ngạo nghễ của đối phương, lòng hơi khó chịu đưa mắt lạnh lùng nói :
- Tôn giá là người thế nào. Xem ra như ý muốn gánh vác việc này chăng?
Gã đại hán mặt thẹo đã từ bên góc tường lom khom đứng dậy, nghiến răng giận dữ quát :
- À! Ta nhớ ra rồi, tiểu tử này chính là con trai của Lữ Tử Thu. Năm ngoái có đến bổn trang chúc thọ, nhưng không hiểu vì việc gì mà bị Trang chủ đuổi ra.
Vị công tử nghe nói ngửa mặt cười lớn :
- Ta không dè thế gian lại có việc trùng hợp như vậy.
Nói dứt đưa tay gạt bọn đại hán ra rồi nói tiếp :
- Các ngươi cút đi, việc này để đấy cho ta.
Bốn đại hán tự lượng võ công còn quá kém, không phải địch thủ, nên đành cúi đầu chào vị công tử và không quên đưa mắt trừng Cừu Cốc, đoạn lần lượt ra cửa đi mất.
Đợi cho bốn đại hán đi xong, vị công tử mới quay sang Cừu Cốc lạnh lùng nói :

- Ta là Thiên Độc cốc Ngọc Thông, công tử Nam Phi, cũng có thể nói là rể tương lai của Hồ Thương kiếm khách Hàn đại hiệp. Khi nãy ta được tin cho hay các hạ lớn gan đem giấu Hàn tiểu thư còn dám đả thương môn hạ Hàn gia trang. Các hạ tưởng rằng Hàn đại hiệp đang dưỡng thương không thể ra dây được. Hừ! Nên nhớ rằng còn có ta ra đây chứ!
Nghe lời nói của đối phương, Cừu Cốc không khỏi phân vân, Hồ Thương kiếm khách là một trong Thất đại gia, danh trấn giang hồ vậy mà ai đả thương ông ta được. Thật là ngoài sự tưởng tượng. Giờ lại nghe chàng Ngọc Thông công tử này tự xưng là rể tương lai của Hàn gia trang thì không biết tại sao chàng lại bừng bừng lửa giận, chàng cười nhạt nói :
- Cho dù Hàn cô nương có bị ta giấu đi chăng nữa, cũng không liên can gì đến người. Còn bọn chó má tay sai của Hàn gia trang khi nãy bị thương, cũng vì chúng tự chuốc lấy sự nhục ấy. Chỉ có người của Hàn gia mới có quyền can thiệp. Việc này không phải của người.
Ngọc Thông xưa nay quen ỷ thế cha, tự tung tự tác, trên giang hồ không coi ai ra gì, trừ nhóm Thất đại danh gia ra, ai cũng nể sợ. Lâu nay đã cố công theo đuổi Hàn Thanh Thanh và đã được Hàn Kỳ tỏ ý ưng chịu. Không ngờ Hàn Thanh Thanh lại đột nhiên bỏ nhà ra đi. Trong lòng Ngọc Thông công tử đâm ra rạo rực bồn chồn. Không dè vị ý trung nhân của nàng lại là vị hôn phu mà trước đây đã từng gây gổ với Hàn Kỳ. Nay lại nghe Cừu Cốc nói những lời khinh mạn, Ngọc Thông nổi giận hừ lên một tiếng nói :
- Ngươi đừng nhiều lời, nếu không trao trả Hàn cô nương ra đây thì bổn công tử sẽ không tha cho đâu.
Lời nói dứt người của Ngọc Thông đã tiến sát đến, nắm lấy cổ tay Cừu Cốc, chiêu thức kỳ ảo, mau lẹ khác thường.
Cừu Cốc tuy miệng vẫn nói chuyện, nhưng lòng đã đề phòng sẵn. Vừa thấy đối phương động thủ, chàng sớm đã xoay người ra sau lưng Ngọc Thông nhanh lẹ tựa bóng ma.
Ngọc Thông buông một tiếng cười dài, liền giơ cao bàn tay, lập tức một luồng kình khí dồn ép vào người Cừu Cốc.
Mới ra giang hồ, Cừu Cốc chưa mấy lão luyện, chỉ chờ cho đối phương ra tay trước chàng mới tùy cơ ứng phó.
Bỗng lúc ấy một tràng cười lớn xé tan màn không vọng đến, tiếp theo một tiềm lực ồ ạt chen vào giữa đẩy dang hai người ra. Ngọc Thông cùng Cừu Cốc vội thâu chưởng, mỗi người bước lùi một bước. Khi nhìn lên đã thấy Khất Tiên ôm chiếc hồ lô rượu thơm nức không ngừng.
Ngọc Thông công tử vừa nhìn thấy Khất Tiên xuất hiện, mặt liền biến sắc. Nhưng gã cũng gắng gượng bước đến trước mặt thi lễ :
- Vãn bối Nam Phi tham kiến Thương lão tiền bối.
Khất Tiên hừ một tiếng nói :

- Dẹp việc ấy đi. Con gái của lão Hàn là do ta mang đi, chỉ cần lão Hàn đến cùng ta nói chuyện. Người của Thiên Độc cốc không có quyền tham gia vào việc này.
Ngọc Thông công tử gượng cười nói :
- Vãn bối thấy chỉ sợ tuổi nàng còn nhỏ, dễ bị người cám dỗ. Nếu biết là ở nơi lão tiền bối thì còn nói làm gì.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Cho người biết, nàng đã là môn hạ của lão ăn mày này rồi. Nếu ai còn dám làm phiền đến nàng thì phải hỏi qua lão ăn mày này có chịu không trước đã.
Ngọc Thông công tử biết tính của Khất Tiên rất khó, không dám nói nhiều, nghiêng mình thi lễ đoạn cất bước kiếu từ đi ra.
Khất Tiên đưa hồ lô rượu lên miệng uống hai hớp, đoạn lắc đầu nói :
- Thằng quỷ con ấy tâm địa rất độc. Sau này cháu nên cẩn thận đề phòng lắm mới được.
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Hôm nay lão tiền bối không đến kịp thời, sẽ có một chết một sống rồi.
Khất Tiên đưa mắt nhìn Cừu Cốc như trách chàng sao không biết tự lượng, rủi thất thủ sẽ nguy hại đến thân.
Đợi cho Ngọc Thông công tử khuất dạng rồi, ông ta mới thở dài nói :
- Hừ! Không dè cha của cháu thật chưa chết.
Đáng lẽ thấy một người bạn cũ thoát khỏi tai nạn lão phải vui vẻ mới đúng, đằng này lão tỏ ra buồn giận. Cừu Cốc không hiểu vội hỏi :
- Thật vậy sao?
- Thật vậy. Thoạt đầu người xuất hiện nơi Hằng Sơn phái mục đích đi tìm cháu. Nhưng chỉ qua lại với lão Hàn mấy câu thì đánh lộn ngay, y dùng một chiêu thức kỳ ảo đả thương lão Hàn rồi sau..
- Rồi sau thế nào?
- Rồi sau may gặp lão. Lão muốn hỏi y mấy câu không ngờ y liền hối hả bỏ đi. Lảo đuổi theo y thì đột nhiên bị y đánh ra một chiêu thật quái dị. Cũng may lão đã đề phòng sẵn, dùng Đại la thiên chánh chưởng đương cự mới tránh được nguy.
Nhưng rồi bóng y đã đi xa, lão thấy đuổi cũng không kịp đành thôi.
Cừu Cốc kinh dị :
- Cha cháu lâu nay vẫn ôn hòa nho nhã, làm sao mà biến đổi đến thế được?
- Đó cũng là điểm mà lão hoài nghĩ đấy.
- Chắc ông đã ăn nhằm thuốc gì rồi, mới biến đổi tánh tình như thế ấy.
- Sự việc còn rắc rối lắm, rồi sẽ có một ngày lão điều tra cho ra minh bạch.
Nói dứt Khất Tiên lại đưa hồ lô rượu lên miệng uống nghiêng ngửa. Đấy là thói quen của ông, một khi gặp phải chuyện rắc rối thì ông uống như thế.
Uống một hơi lâu bỗng ông dừng lại nói :

- Cháu bảo cuốn Đan thư đã bị Kim Kiếm thư sinh lấy được. Việc này chắc cũng đã truyền khắp giang hồ. Chúng ta cần đến Lư sơn Song Kiếm phong xem sao.
Nếu quả thật trận Phỉ Thúy cốc là do cha cháu đã chủ tâm thiết kế thì tuyệt đối người không đi tìm Kim Kiếm thư sinh đâu, còn nếu người đã đến đấy thì việc này còn nhiều khả nghi.
- Cháu nhận thấy nếu cha cháu có đến Lư sơn đi nữa, cũng chưa chắc gì đã khả nghi. Vì sự thật người đã mất cuốn Đan thư ấy.
Đôi mắt của Khất Tiên nhìn thẳng vào mặt Cừu Cốc :
- Biết đâu cha cháu đã đưa cuốn Đan thư cho cháu hoặc cho má cháu rồi?
- Chính má cháu và cháu cũng không biết người đã được cuốn Đan thư ấy.
- Vậy tại sao cháu lại quả quyết cha cháu bị mất cuốn sách ấy?
Cừu Cốc làm sao dám đem việc chàng đã được cuốn Đan thư nói ra, nên suy nghĩ giây lát nói :
- Nếu không làm sao cha cháu trở ra để tìm Đan thư?
Khất Tiên cười ngất nói :
- Trên giang hồ lắm việc phức tạp. Cháu chưa hiểu được đâu. Cũng như trước đây mấy hôm lão có gặp Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường lão nhị, y cứ một hai thề thốt là lọ thuốc Long Hổ Cửu Hoàn đan y đã lấy là đồ giả, như vậy chắc cuốn Đan thư của Kim Kiếm thư sinh cướp được cũng chưa chắc là thật. Cứ vậy mà suy thì cảnh vật bố trí trong thạch động cùng chiếc thây đen đều có thể là giả tạo hết.
- Lão tiền bối đã đoán sai rồi, nếu là giả thì tội tình gì má cháu cùng Thiết Kiên Khách thúc thúc phải liều thân bỏ mạng để bảo vệ.
- Cháu nói cũng đúng, giờ lão đưa ra mấy giả thiết để suy luận, một là giả thử cha cháu ăn nhầm một loại thuốc gì, nên tánh tình biến đổi, muốn yên thân một mình để luyện thuốc Long Hổ Cửu Hoàn đan và khổ tập võ công tuyệt kỹ trong cuốn Đan thư nên cố công bày ra trận giả mà cũng giấu luôn cả mẹ cháu, nên mới xảy ra một cuộc tàn sát đáng tiếc như vậy.
- Hai là giả sử Đan thư cùng đan dược bị mất thật, cha cháu cũng chết thật. Vậy thì tại sao gần đây còn một Lữ Tử Thu nào xuất hiện giang hồ.
Cừu Cốc suy nghĩ giây lát, đôi mày nhíu lại giận dữ quát :
- Có lẽ đúng rồi, cháu rất đồng ý giả thiết thứ nhất của lão tiền bối, thật cha cháu độc ác đến thế là cùng.
Nói dứt môi chàng mím lại, bỗng hai hàng nước mắt tuôn trào.
Khất Tiên lắc đầu nói :
- Cũng chưa chắc là đúng. Vì nghe nói trước đây mấy ngày thảm cảnh xảy ra ở Phỉ Thúy cốc, người ta còn thấy cha cháu xuất hiện trên giang hồ, và sau đó ai cũng tưởng cha cháu đã chết. Nếu y có ý muốn ẩn núp tu luyện thì còn ra giang hồ làm chi nữa?

- Người xuất hiện là định lấy lại cuốn Đan thư và đan dược cũng nên!
- Nhưng hai món ấy đều là giả cả?
Cừu Cốc khổ nỗi không thể nói ra cho Khất Tiên hiểu điều bí ẩn mà chỉ riêng chàng biết nên cứ đứng yên lặng.
Bỗng Khất Tiên biến sắc quát lớn :
- Ai đấy?
Lão tung mình chạy vào rừng cây, tốc độ nhanh chóng cực kỳ.
Đến lúc Cừu Cốc định nhảy theo vào rừng thì ông đã hiện ra, Cừu Cốc vội hỏi :
- Có phải lão tiền bối đã phát giác có người nghe lén chúng ta nói chuyện chăng?
Khất Tiên thở dài lắc đầu :
- Hôm nay lão xui thật, mới để cho người ta chạy thoát.
Ngưng giây lát Khất Tiên nói :
- Mặc cho công việc thế nào, chúng ta cũng nên đến Lư sơn một chuyến, lão còn có chút việc phải sắp đặt nên không thể đi chung được. Ta sẽ gặp lại nhau ở Tiểu Thiên Trì.
Lời nói vừa dứt thì người ông cũng vừa ra đi.
Gió bắt đầu thổi mạnh, trời dần dần tối. Vậy mà Cừu Cốc đứng yên một chỗ không hề cử động.
Chàng bắt đầu cảm thấy khó hiểu, trước kia cha chàng yêu thương mẹ chàng và chàng hết mực. Vậy mà sau khi từ quan ngoại trở về, việc gì cũng không buồn ngó nghĩ đến. Ông đã bỏ rơi người vợ hiền, đứa con yêu, còn khiến cho vợ và bạn phải hy sinh đến tánh mạng cũng vì ông. Thật ích kỷ!
Chàng bực tức :
- Người vô tình vô nghĩa đến thế ấy, dù cho võ nghệ có đệ nhất thiên hạ đi nữa, cũng không đáng để cho người ta ngưỡng phục. Ví dụ ta gặp lại cha ta thì có nên đem Đan thư cùng đan dược trả lại cho người chăng? Tất nhiên là phải trả lại, ta không cần lấy bật cứ việc gì của người vô lương tâm mặc dù người ấy là cha ta cũng vậy.
Lắm lúc chàng muốn gào thét để vơi cơn uất hận. Nhưng rồi chàng đành phải lặng nuốt tủi hờn vì hình dáng hiền từ của cha chàng trước kia đã in sâu vào tâm khảm chàng. Chàng làm sao quên được nụ cười hiền lành của cha chàng khi người đã hết tâm dạy chàng học và những cử chỉ thân mật của người đối với mẹ chàng.
Bất giác chàng buột miệng khẽ kêu :
- Cha! Giờ cha ở đâu?
Chàng ngước mặt nhìn trời, thấy đã sắp tối. Chàng không dè mải nghĩ vẩn vơ mà thời gian đã qua lúc nào chẳng hay. Vừa định cất bước thì..
Một bóng đen lẹ làng từ trong bụi cây bay ra đứng trước mặt chàng, thì ra

bóng đen chính là nữ quỷ mà chàng đã từng gặp qua hai lần. Nhưng chẳng hiểu sao chàng vẫn dè dặt lùi lại hai bước.
Đôi mắt của nữ quái sáng quắc, nhìn Cừu Cốc từ trên xuống dưới một lượt, đoạn lạnh lùng nói :
- Tôi không phải là quỷ sao cậu lại sợ?
Cừu Cốc cũng nhận thấy cử chỉ của mình quá nhút nhát, há để cho anh hùng chốn võ lâm chê cười sao, nên bạo dạn bước lên hai bước nói :
- Dù cho người là quỷ, Lữ mỗ cũng không sợ.
Nữ quỷ đột nhiên buông một tiếng thở dài :
- Cha nào con nấy. Cặp mắt của sư huynh ta thật biết xét người.
Cừu Cốc không hiểu lời nói của nữ quỷ mà chàng cũng không cần hiểu làm gì, liền lớn tiếng hỏi :
- Ngươi cản ta lại có việc gì?
- Chẳng lẽ Tỵ Trần sư huynh không hề cho cậu biết bổn môn còn một người sư tỷ nữa sao?
Cừu Cốc bỗng sực nhớ lại trên Tuyết phong sơn bà này đã từng gọi Tỵ Trần đạo trưởng bằng sư huynh, vậy thực là sư tỷ chẳng sai. Chàng vội cúi đầu thi lễ :
- Sư đệ Cừu Cốc tham kiến sư tỷ.
Mặt Nữ Ương Thần điểm một nụ cười mãn nguyện, khoác tay bảo :
- Tiểu sư đệ miễn lễ. Chị em chúng ta từ nay nên thân cận với nhau.
Cừu Cốc hỏi :
- Chị có gặp Tỵ Trần đại sư huynh không?
- Nếu không gặp thì làm sao chị biết được em đã được xem như Chưởng môn nhân của bổn môn.
- Hiện giờ người ở đâu?
- Sư huynh đang lo việc mở rộng bổn phái, nên hành tung bất định.
Ngừng một lát, bà tiếp :
- Sư đệ quả là bậc kỳ tài. Trách sao sư huynh cứ khen mãi không ngớt.
- Tiểu đệ tuổi còn nhỏ, việc gì cũng còn non nớt, mong sư tỷ dạy bảo cho.
- Em không nói thì chị đã quên rồi, thời gian mới có hai năm mà em có thể học hết được võ công tuyệt kỹ của bổn phái sao?
- Tiểu đệ làm gì thông minh đến thế? Chỉ biết qua loa chút ít những gì đại sư huynh chỉ điểm mà thôi.
- Vậy Mai Hoa Huyết Thủ Ấn em đã luyện đến mức độ nào rồi?
- Mai Hoa Huyết Thủ Ấn là gì? Em chưa nghe qua danh từ ấy!
Nữ Ương Thần cười tự đắc :
- Đây hãy xem.
Vừa nói bà vừa xòe năm đầu ngón tay ra, chụp mạnh vào hư không. Một luồng kình phong xào xạc, bỗng thấy thân cây xa ngoài một trượng đã có

năm lỗ thủng như quả trứng gà sâu vô hai tấc, xem hình dáng tựa hoa mai, Nữ Ương Thần quay lại mỉm cười bảo :
- Đấy gọi là Mai Hoa Huyết Thủ Ấn.
Cừu Cốc bỗng cười to :
- Đấy không phải là Mai Hoa Huyết Thủ Ấn mà là Mai Hoa Vô Ảnh thủ.
Vừa nói tay trái chàng vừa đưa lên không vẹt một đường, tay mặt chụp mạnh trong không gian nhanh như điện chớp. Trong đêm tối bỗng thấy một luồng hồng quang lóe sáng nơi thân cây tỏa ra một làn khói xanh.
Nữ Ương Thần kinh ngạc :
- Ủa!
Nàng liền tung mình đến bên thân cây xem xét, thấy dưới vết hoa mai của nàng vừa thi thố độ một thước, có năm ngón tay in rõ trên thân cây, mà ngón nào ngón nấy cũng chia đều ra. Chính giữa lại có một dấu ngón tay màu đỏ, tượng trưng cho nhụy hoa.
Cừu Cốc cũng vừa đến nơi vừa cười vừa nói :
- Tiếc vì công lực của tiểu đệ còn kém, nên chưa thể đâm thủng xuyên qua thân cây.
Dứt lời chàng lấy tay phất nhẹ qua mặt dấu mai hoa. Bỗng thấy những chiếc tai hoa rụng xuống lộ ra năm lỗ sâu hoắm đến không thể thấy đáy.
Nữ Ương Thần kinh dị, nàng không dè bổn môn lại có kỳ công tuyệt kỹ đến mức ấy. Nàng ngầm giận sư phụ nàng sao nỡ giấu không truyền thụ cho anh em nàng.
Thì ra sau khi thâu nhận Tỵ Trần đạo trưởng cùng nàng, chẳng bao lâu Độ ách chân nhân biết rằng Tỵ Trần vốn tánh thành có dư nhưng kém thông mình, còn Nữ Ương Thần thì thông minh tột chúng nhưng tính tình hung hăng nóng nảy nên không dám truyền tuyệt kỹ bổn môn cho hai đệ tử này. Đến lúc ông biết không còn tại thế được bao lâu nữa, mới gọi Tỵ Trần đạo trưởng đến để giao phó việc thế sư truyền đồ, hằng mong mở mang đại môn phái sau này.
Sau khi sự phụ đã qua đời, Nữ Ương Thần cũng dư hiểu sư phụ còn để lại một bộ Chưởng kinh kiếm phổ, ngặt vì Tỵ Trần đạo trưởng công lực thâm hậu, nàng không thể trấn áp được. Qua mấy lần khẩn khoản nài xin mà chẳng có kết quả nên nàng đành phải bó tay.
Hôm nay mắt thấy cậu tiểu sư đệ mới vào bổn phái, mà đã được truyền võ công tuyệt kỹ thế này, nên trong lòng ngưỡng mộ chẳng cùng, liền buông tiếng thở dài nói :
- Ngu tỷ đã khổ luyện mấy mươi năm công phu vậy mà cũng không thể bì kịp sư đệ hai năm thụ giáo, thật hổ thẹn khôn cùng.
Cừu Cốc vốn tính thuần hậu lại nhiệt tình, thấy sắc mặt Nữ Ương Thần buồn thảm, chàng xúc động nói :

- Sư tỷ chớ nên buồn phiền, công lực cùng hỏa hầu chị đã sẵn. Chị kém về thủ pháp và phương pháp, điều ấy em có thể chỉ cho chị.
Nữ Ương Thần vốn nhiều mưu kế, đoán biết Tỵ Trần sư huynh tính tình nhân từ, chắc không đem tâm ý của sư phụ nói cho Cừu Cốc biết để chàng đề phòng nên nói :
- Võ học không ranh giới, ai đến trước là thầy, vậy chị nhờ sư đệ vui lòng chỉ bảo những chỗ sai lầm của chị.
Cừu Cốc nóng đến Lư sơn để gặp mặt Khất Tiên nên không cần suy nghi, lập tức đem khẩu quyết của Mai Hoa Vô Ảnh thủ truyền lại cho Nữ Ương Thần. Vốn sẵn tánh thông mình, nàng vừa nghe liền hiểu ngay.
Sau khi học được phương pháp sử dụng của Mai Hoa Vô Ảnh thủ, đột nhiên nàng nhíu mày kêu lớn :
- Ái chà!
Cừu Cốc hoảng hốt hỏi :
- Nhị sư tỷ việc gì thế?
- Từ khi ngu tỷ hái thuốc trên núi về, vô ý bị trúng độc vào thân, lâu nay cứ đau hoài.
- Không biết phải có thuốc gì mới trị được hả chị?
- Những thứ thuốc tầm thường đâu có ăn nhằm gì. Trừ phi có Long Hổ Cửu Hoàn đan mới mong cứu nổi!
- Tưởng gì chứ việc này không khó, trong người tiểu đệ sẵn có thuốc ấy.
Nữ Ương Thần giả vờ nói :
- Vật hiếm có ấy thôi để cho em dùng, bệnh chị còn kéo dài bảy năm. Nếu trị thì cứ mỗi năm phải uống một viên, em làm gì có đến bảy viên mà cho chị được!
Cừu Cốc khẳng khái nói :
- Thuốc dù có quý đến đâu đi nữa, cũng là để cứu người. Vậy chị hãy lấy bảy viên đi cho khỏi bệnh.
Vừa nói chàng vừa thọc tay vào túi áo lấy lọ ngọc trút ra bảy viên linh dược trao cho Nữ Ương Thần.
Nữ Ương Thần liền đưa tay tiếp lấy thuốc bỏ vào miệng túi nói :
- Sư đệ đã có lòng tốt, ngu tỷ cảm kích vô cùng.
Nói dứt lời nàng đã vẫy tay từ biệt.
Long Hổ Cửu Hoàn đan là một môn thuốc được luyện theo cách thức trong Đan thư ghi dậy gồm hàng trăm loại linh dược cùng cây thiên niên hà thủ ô nấu thành, một lọ chỉ được độ khoảng trăm viên là cùng, công hiệu rất thần linh. Chỉ cần người còn hơi thở thì dù thương tích nặng đến đâu cũng cứu khỏi đặng.
Những người có võ công chỉ cần uống một viên là gia tăng thêm công lực bằng mười năm khổ luyện, nay được Cừu Cốc cho đến bảy viên bảo sao Nữ

Ương Thần không vui mừng ra mặt.
Cừu Cốc nào nghĩ ra điều đó. Chàng chỉ biết giúp cho một vị sư tỷ đồng môn là việc đáng làm. Nào ngờ chàng đã vô tình đưa võ lâm vào tình thế hiểm nghèo.
Đứng nhìn hình bóng của sư tỷ dần dần khuất dạng, rồi chàng cũng lên đường đến Lư sơn Tiểu Thiên Trì.
Gió hè gay gắt, thổi vẹt màn tuyết trắng trên đỉnh núi Lư sơn, hoa đỗ quyên cũng bắt đầu nhuộm đỏ trên toàn cõi.
Dọc đường những khách du ngoạn lu lượt kéo lên, theo lệ thường thì họ xem cảnh vào ban sáng rồi khi mặt trời về chiều họ liền xuống núi để tìm nơi ẩn náu qua đêm.
Đặc biệt đêm nay hơi khác lạ, mặc cho mặt trời đã khuất núi, màn đêm dần dần bao phủ, thế mà khách du hành vẫn tấp nập kéo lên.
Nếu ta chú ý xem thì thấy những người này có vẻ không phải là khách tầm thường. Họ bôn ba lên núi như không màng đến cảnh đẹp chung quanh. Có việc gì sắp xảy ra nên khiến họ vội vã như thế?
Bên bờ Tiểu thiên trì, người ta trông thấy có một chàng thiếu niên tuấn tú mình mặc áo lụa dài, tuổi độ mười lăm mười sáu.
Thiếu niên chính là Lữ Cừu Cốc đang đứng trông đợi Khuất tiên, chàng ngắm nhìn cảnh vật chung quanh mà chạnh lòng sầu nhớ quê hương. Phong cảnh nơi đây có khác nào Phỉ Thúy cốc. Mới ngày nào gia đình chàng còn đang sống trong cảnh đầm ấm, mà giờ đây mẹ mất, cha vong, khiến chàng một mình phải lưu lạc giang hồ.
Chàng bỗng nhớ rõ cái cảnh tượng ghê hồn của Thiết Kỳ Ngân Tinh đang tay đánh rớt mẹ chàng xuống hố sâu thăm thẳm. Bất giác chàng nghiến răng hậm hực :
- Thiết Kỳ Ngân Tinh! Ta thề nếu không bầm thây người làm muôn mảnh, ta sẽ không xứng đáng là kẻ kế nghiệp của Phong Lưu Nhu Hiệp.
Lúc ấy thỉnh thoảng chàng thấy những bóng đen cứ hướng về Song Kiếm phong phi nhanh rồi mất dạng. Chàng thầm nghĩ :
- "Chắc bọn này đến Song Kiếm phong tìm Đan thư như lời của Khất Tiên tiền bối đã đoán".
- Rất tiếc là chưa thấy Khất Tiên tới, nên chàng không thể rời bỏ nơi hẹn mà đi, xem dò thử chúng đang làm gì trên ấy.
Mặt trăng từ từ ló dạng, soi lên cảnh vật trong mờ ảo.
Nóng lòng Cừu Cốc lẩm bẩm :
- Sao giờ này mà tiền bối Khất Tiên vẫn chưa thấy đến. Chắc ông đã uống rượu say rồi?
Đột nhiên một tràng cười chát tai vọng đến :
- Tiểu tử cháu lầm rồi, lão ăn mày này đã bảy mươi năm nay chưa từng biết

say rượu bao giờ.
Cừu Cốc vui cười hớn hở :
- Cháu cũng biết tiền bối tửu lượng ngàn ly, chẳng qua chỉ vì nóng lòng nên rối trí mà đoán vậy.
Khất Tiên nghiêm sắc mặt nói :
- Hôm nay chúng ta đến đây rất là may, không những trên Song Kiếm phong có Phong vân tế hội đồng thời còn có một đại sự có thể chấn động giang hồ.
- Việc gì thế?
- Việc gì thì lão chưa đoán chắc được. Song giang hồ Thất đại danh gia đều đến đủ, ngay cả lão nhạc phụ của cháu là Hàn Kỳ cũng có mặt.
Cừu Cốc trầm giọng nói :
- Như vậy thì sự việc không phải là giản dị đâu.
- Mặc nó là việc gì, chúng ta đi xem sẽ biết.
Đối với võ công của Cừu Cốc, Khất Tiên chưa biết rõ, cứ theo tuổi tác mà đoán thì chắc cũng chưa đạt đến mức cao thâm nên ông có lòng muốn thừa cơ hội thử xem. Vừa tung mình ông đã tận dụng hết nội lực, như một là khói nhẹ lướt trên mặt đất, hướng về Song Kiếm phong hướng tới, chẳng bao lâu đã đi ngoài trăm trượng.
Cừu Cốc thầm phục khinh công của vị lão tiền bối này. Chàng nghĩ thiên hạ gán cho ông cái danh hiệu Khất Tiên quả không sai. Chàng không dám chần chừ, liền sử dụng môn "Phi Tinh Truyền Hận" một thân pháp tuyệt học của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái như một đóm sao theo sát bên người Khất Tiên.
Khất Tiên lòng muốn thử xem võ công của Cừu Cốc nên không ngần ngại dùng hết sức bình sinh nhanh như chớp bay đi, chạy được một đỗi khá xa, ông sợ bỏ Cừu Cốc ở phía sau sẽ bị lạc đường nên dừng lại quay đầu xem, không ngờ đã thấy chàng đứng đằng sau lưng ông như hình với bóng.
Khất Tiên kinh dị buột miệng :
- Thằng tiểu tử, trước mặt lão mà dám giấu nghề, thật đáng ăn đòn.
Cừu Cốc cười nói :
- Tiền bối nói hơi quá. Vãn bối nào dám múa rìu qua cửa Lỗ bang.
- Thôi dẹp đi, tý nữa lão sẽ xem võ công của cháu thế nào cho biết!
Cừu Cốc le lưỡi cười hi hi :
- Cháu tưởng cũng không đến nỗi làm cho lão tiền bối phải mất mặt đâu.
Khất Tiên giả vờ sầm nét mặt hừ một tiếng, đoạn quay người hướng về một sơn khẩu chạy tới. Vừa đến nơi ông liền buông ra một tiếng kinh ngạc :
- Không xong rồi. Đêm nay Kim Kiếm thư sinh đã bị kẻ trộm đến viếng nhà.
Cừu Cốc tiến lên một bước nhìn xem thấy hai thiếu niên hiệp sĩ lưng đeo trường kiếm, nhưng trên ngực mỗi người bị năm dấu như hoa mai đâm thủng nằm dựa trên gò đất, thoạt trông đã biết ngay là công phu tuyệt truyền của bổn môn Mai Hoa Vô Ảnh thủ.

Gương mặt Khất Tiên trịnh trọng cúi xuống, lật thây hai thiếu niên ấy xem xét giây lát đoạn đứng dậy lẩm bẩm :
- Quái lạ đây không giống như Mai Hoa Huyết Ấn Thủ của Nữ Ương Thần thường sử dụng, cũng không phải bị hỏa khí làm thương, phải chăng..
Cừu Cốc chen lời :
- Mai Hoa Vô Ảnh thủ.
- Đúng rồi, Mai Hoa Vô Ảnh Thủ. Môn công phu này lâu nay đã mất tích trên giang hồ, không dè giờ lại xuất hiện nơi đây.
Hai người tiếp tục đi vào trong. Trước mặt là Quan âm giai còn cách Song Kiếm phong không xa nữa, nhưng thấy thây nằm ngổn ngang, đông tây nam bắc đều có, người nào người nấy trước ngực đều có huyết ấn.
Khất Tiên nổi giận nhíu mày quát lớn :
- Ác ma này tâm thật là độc.
Đột nhiên một ý niệm liền xâm nhập vào đầu Cừu Cốc chàng cười lớn nói :
- Đúng rồi! Nợ máu phải trả bằng máu, việc đúng như thế rồi.
Khất Tiên kinh ngạc :
- Cháu bảo sao?
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Không có gì, hôm nay tiền bối thấy thây nằm nơi đây nên cho người hạ thủ là độc ác. Nhưng Kim Kiếm thư sinh cùng Thiết Kỳ Ngân Tinh mọi người cùng đánh một kẻ bế quan tu luyện thì lòng tiền bối sẽ nghĩ như thế nào?
- Hiển nhiên là Kim Kiếm thư sinh làm thế là không đúng, nhưng những môn hạ đệ tử này của y có tội tình gì mà phải đền mạng?
- Môn hạ của kẻ ác thì sau này cũng là một kẻ ác mà thôi.
- Lão ăn mày này không thèm lý luận với người nữa, đi thôi.
Khất Tiên hơi giận liền tung mình phi nhanh về phía Song Kiếm phong.
Cừu Cốc biết ông ta bất mãn vì lời nói của chàng khi nãy, nên không dám biện bạch nữa, cứ lầm lui theo sát bên mình ông ta đến nơi Tàn Long cư của Kim Kiếm thư sinh.
Hai người đã đến Tàn Long cư, song không thấy một bóng người, Khất Tiên dừng bước lại nói :
- Kỳ thật! Kim Kiếm thư sinh đã đi đâu rồi kìa?
Bỗng như nhớ ra điều gì ông nói lớn :
- Thôi rồi! Chúng ta đã đi sai hướng, bọn họ giờ đây đang tập trung nơi Kiếm đàm, chúng ta mau đến đấy.
Như hai cánh én lượn nhanh, hai người phút chốc đã rời khỏi Tàng Long cư.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 5
Tuyệt kỹ khiếp quần hùng

Cừu Cốc thấy Khất Tiên càng chạy càng tỏ vẻ gấp rút, chàng đoán việc sắp xảy ra không phải tầm thường.
Phút chốc hai người đã chạy vào trong sơn khẩu, nhìn về phía mặt hồ rộng lớn, thấy chung quanh đã đầy dẫy những tay giang hồ. Vừa đến nơi chàng đã nhận ra ngay Kim Kiếm thư sinh. Thiết Kỳ Ngân Tinh, Ngọc Tiêu Tiên Tử, Hạc Linh Vũ Sĩ cùng Ngọc Thông công tử đều đã có mặt. Ngoài ra còn rất nhiều danh nhân dị sĩ giang hồ mà chàng chưa được quen mặt.
Vừa thấy các kẻ thù đều có mặt động đủ, Cừu Cốc giận run người lên.
Khất Tiên thấy thế hừ một tiếng khẽ nói :
- Cừu Cốc! Việc nhỏ không nhẫn ắt hư đại sự. Hiện giờ cháu đừng nên ra mặt.
Cừu Cốc cố nén lửa giận đáp :
- Vãn bối xin tuân theo sự chỉ dậy của lão tiền bối.
Khất tiền cùng Cừu Cốc hai người lẫn vào đám quần hùng, mọi người biết Khất Tiên là nhân vật danh vang giang hồ, nên đồng đến chào hỏi trước.
Hạc Linh Vũ Sĩ cười lạnh lùng :
- Chắc Thương huynh cũng có ý muốn xem thử thần vật nơi Đỉnh Kiếm hồ này chăng?
Khất Tiên bĩu môi cười lớn :
- Bảo vật lúc nào cũng chỉ giành cho người có đức. Lão ăn mày này vô tài vô đức, đâu dám có tham vọng ấy.
Trong lúc mọi người đang nhìn về phía lão ăn mày Khất Tiên thì chợt xa xa có tiếng réo rắt gọi đến :
- Kim Kiếm thư sinh, người cũng là người có mặt mũi trên giang hồ, vậy mà không có gan để gặp mặt ta sao?
Vừa nghe giọng nói từ xa vọng lại, ai cũng hiểu kẻ phát ra tiếng nói có một nội lực thâm hậu, vận dụng "Truyền âm pháp" để đưa tiếng đi xa trăm dặm.
Kim Kiếm thư sinh giật mình thất sắc chưa kịp phản ứng thì tiếng thứ hai lại vang lên :
- Kim Kiếm thư sinh nếu người không có gan ra mặt thì ta cũng không chờ đợi được nữa. Trước tiên ta sẽ đốt rụi cái ổ chuột cũng người rồi sẽ nói chuyện.
Lời nói dứt một ánh lửa hồng cũng vừa phực sáng nơi chân núi, chứng tỏ Tàn Long cư đang bị phát hỏa.
Kim Kiếm thư sinh không dè kẻ bí mật nào đó lại ra tay ác độc như thế, ông

bất kể bảo vật sắp xuất hiện nơi Kiếm đàm, liền tung mình chạy nhanh về nơi phát hỏa vừa lớn tiếng quát :
- Ác ma! Ngươi thật quá lẽ.
Các cao thủ hiện đang có mặt đang chủ tâm muốn đoạt cho được bảo vật nơi đây thành thử không có ai thèm để ý đến việc giúp ông, trái lại họ còn mừng là đã bớt đi một địch thủ lợi hại.
- Báu vật gì đã ẩn tàng nơi đây?
Lâu nay lời truyền tụng trên giang hồ cho biết là trước kia có một dị nhân đem một thần kiếm ném vào xuống hồ sâu này, đồng thời cũng có thả một con thần ngư nhỏ vào hồ. Cứ sau hai trăm năm thần ngư ngậm kiếm mang lên mặt hồ một lần. Nếu ai là người có duyên với thần kiếm này, thì sẽ được thần ngư trao tặng. Mọi người tính biết hôm nay đúng thời gian hai trăm năm đã định, thế nào thần ngư cũng mang thần kiếm trồi lên. Họ đã chờ đợi từ sáng đến chiều, và từ chiều đến tối, không một ai dám rời khỏi đây nửa bước.
Khất Tiên cùng Cừu Cốc vốn không có ý muốn đoạt bảo vật, nên thần sắc trông rất nhàn rỗi, sau khi nuốt vào ngụm rượu, Khất Tiên kề tai Cừu Cốc nói khẽ :
- Người đốt Tàn Long cư và sử dụng Mai Hoa Vô Ảnh thủ chắc chỉ là một.
Cừu Cốc vừa rồi nghe tiếng nói cũng đoán ra được kẻ ấy là ai nên buột miệng :
- Có lẽ.
Và chàng hỏi :
- Cháu tin rằng nhất định có rất nhiều cao thủ cũng đã vì Đan thư mà đến đây.
Nhưng hiện giờ họ không tìm Kim Kiếm thư sinh mà cứ giữ lấy bờ hồ. Vậy thì vật dưới đáy hồ còn có giá trị hơn Đan thư nữa sao?
Khất Tiên cười lớn nói :
- Có lẽ chúng ta sắp được xem một màn kịch sôi nổi lắm đây!
Tiếng nói cười quá lớn khiến ai nấy đều quay đầu lại. Đôi mắt của Cừu Cốc lại chạm ngay vào mặt Thiết Kỳ Ngân Tinh.
Thấy mặt kẻ thù, mắt chàng liền nảy lửa, không còn dằn lòng được nữa, chàng bước tới mấy bước chỉ mặt Thiết Kỳ Ngân Tinh nói :
- Họ Đường kia, người còn nhớ Lữ Cừu Cốc này chăng?
Đường Hoàng được liệt vào một trong Thất đại danh gia, Thiết Kỳ Ngân Tinh oai trấn võ lâm, giang hồ đã có câu ca dao Yến Triệu Thiết Kỳ Hùng là chỉ ông.
Vậy mà không ngờ một cậu nhỏ hậu sinh dám ngang nhiêu vô lễ trước mặt ông.
Thiết Kỳ Ngân Tinh chau mày trầm giọng :

- Hậu sinh tiểu bối, lão phu làm gì phải nhớ đến một thằng con nít như người.
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Hừ. Việc tàn sát vợ chồng Nghịch Thế Tiên Lữ nơi Phỉ Thúy cốc hai năm trước đây người quên rồi sao?
- Tiểu gia hôm nay đến lấy mạng người đây.
Lời nói như một tiếng sét đánh khiến mọi người nơi bờ hồ đều quay mặt lại nhìn. Trước đây hai năm bọn họ đều nghe tin đồn vợ chồng Phong Lưu Nhu Hiệp bị chết thảm thiết nơi Phỉ Thúy cốc, nhưng không ngờ hôm nay lại có kẻ kế thừa đến đòi nợ máu.
Hơn nữa kẻ đến lại là một đứa con nít mới mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà dám cả gan khiêu chiến với giang hồ trứ danh Thiết Kỳ Ngân Tinh.
Thiết Kỳ Ngân Tinh thoạt biến sắc, sau thấy một cậu bé miệng còn hôi sữa nên xem thường cười lớn hỏi :
- Ngươi đến đòi mạng ta ư? Thật không biết tự lượng, cút mau. Ta không muốn gây sự với một thằng con nít.
Cừu Cốc nghiến răng kèn kẹt hầm hầm nói :
- Có lẽ ta không biết tự lượng thật. Song thù cha mẹ bất cộng đái thiên. Hôm nay, tiểu gia thề quyết tiêu diệt cho được người.
Đường Hoàng gằn giọng nói :
- Lão phu thấy người còn nhỏ, nên không muốn lôi thôi, nếu người muốn tuyệt hậu vụ án nơi Phỉ Thúy cốc thì có thể về gọi sư trưởng người đến đây để nói chuyện với ta, Cừu Cốc không còn nén được nữa, thét lớn một tiếng song chưởng công vào kẻ địch.
Đây là lần đầu tiên Cừu Cốc đem võ công ra sử dụng nên tân dụng toàn lực, một kình phong ồ ạt như hải triều bắn vào đối phương.
Thiết Kỳ Ngân Tinh là tay lão luyện giang hồ, thấy chưởng phong quá mạnh mẽ, thất kinh biết chống chọi không mấy đảm bảo, còn rủi lỡ tay sẽ bêu xấu trước mặt mọi người nên liền tung người sang bên né tránh.
Bỗng nghe mấy tiếng thất thanh nổi dậy. Thì ra các tay giang hồ hảo hán đứng phía sau Thiết Kỳ Ngân Tinh đều bị chưởng phong đánh văng xuống hồ Kiếm đàm.
Cừu Cốc thấy song chưởng của mình không hạ được địch thủ liền tung mình nhảy đến gần, trong lúc sắp ra chưởng công tới thì thấy một bóng người lướt qua, Hạc Linh Vũ Sĩ đã đến trước mặt ngăn lại cười nham hiểm nói :
- Này tiểu tử người có mở mắt ra không, sao dám cả gan dám đả thương thuộc hạ của ta?
Cừu Cốc nhận ra cũng là một trong bọn hung thủ giết chàng mẹ chàng đếm đó, nên sầm ngay nét mặt giận dữ quát :
- Ngươi cũng là hung thủ. Ta sẽ giết người một thể.

Hạc Linh Vũ Sĩ ngửa mặt cười lớn :
- Thằng ngông cuồng kia! Ngươi điên!
Lúc nãy Cừu Cốc vừa ra mặt gây sự với Thiết Kỳ Ngân Tinh, Khất Tiên đã có ý không bằng long, nay lại khiêu chiến cùng với Hạc Linh Vũ Sĩ ông ta không thể im lặng được nữa, liền bước ra nói :
- Khoan đã, muốn thanh toán thù xưa cần phải nói cho minh bạch đã rồi mới ra tay.
Cừu Cốc thấy Khất Tiên đã ra mặt liền thu tay lại đứng yên.
Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng vừa thấy Khất Tiên xuất hiện, ông ta liền biến sắc hừ một tiếng nói :
- Té ra thằng tiểu tử này đã có hậu thuẫn, bảo sao không ngông cuồng đến thế.
Khất Tiên trừng mắt đoạn cười nói :
- Đường huynh chớ nên mỉa làm gì. Nói thật ra việc các người vây đánh vợ chồng Lữ Tử Thu lão ăn mày này không hề phục chút nào cả.
Đường Hoàng cười lạnh lùng :
- Lữ Tử Thu đã tự mình gieo họa khắp mọi nơi, nên chúng tôi mới không hẹn mà đến một lượt để giải quyết. Như thế là tự y muốn tìm lấy cái chết, trách ai sao được?
- Bất luận Lữ Tử Thu đúng hay sai, các người ỷ đông vây đánh một người đang bế quan thế là vô nhân đạo rồi.
- Khất Tiên huynh chỉ biết một mà không biết hai, nếu để cho Lữ Tử Thu được yên thân thành đạt sở nguyện, liệu sau này Tam cốc, Nhất trang, Nhị bảo mọi người còn sống yên được với y không?
Khất Tiên cười lớn nói :
- Ta còn nhớ giang hồ có mấy câu ca dao Vũ nội tôn tam cốc, Giang hồ Nhất Khất Tiên, Lưỡng hồ phùng kiếm khí, Yến triệu thiết kỳ hùng.
- Danh oai như thế mà lại sợ một đứa thất phu, chẳng để cho thiên hạ cười sao?
Nói đến đây ông ta bỗng gay gắt :
- Theo ta hiểu thì các người đến tầm thù là giả mà mục đích định cướp đoạt Đan thư đan dược mới là thật.
Đường Hoàng thất sắc nói :
- Huynh không thấy tận mắt tại sao lại dám buông lời như thế?
Khất Tiên giận dữ :
- Nếu người không định cướp báu vật, vậy đan dược giả kia ở đâu mà có?
Thiết Kỳ Ngân Tinh bị hỏi dồn như thế, đuối lý không biết trả lời sao.
Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy mọi người đều là người của phe mình, nên mạnh dạn xen lời :
- Khất Tiên đai hiệp có lẽ muốn ra mặt giải quyết mối hận Phỉ Thúy cốc

chăng?
Khất Tiên cười nhạt :
- Ngươi chưa đủ tư cách để nói chuyện ở nơi này. Nếu muốn đánh lộn với lão ăn mày này, gọi sư tỷ của người đến.
Cừu Cốc thấy Khất Tiên càng nói càng đi vào vòng gây sự, lên ưỡn ngực lớn tiếng :
- Khất Tiên lão tiền bối đây chẳng qua thấy sự luận sự, những lời công bằng ấy thôi. Còn Cừu Cốc mỗ đây mới là kẻ chính để đòi nợ máu các người.
Đối với Khất Tiên, Ngọc Tiêu Tiên Tử thật có nể sợ đôi phần, giờ thấy Cừu Cốc ra mặt, nàng liền chụp ngay lấy cơ hội cười ha hả nói lớn :
- Quả nhiên chàng nào con nấy. Song để xem người có bản lĩnh đến đâu mà dám mở miệng khoác lác đòi nợ máu.
Cừu Cốc cũng cười nhạt :
- Thì cứ xem song chưởng của ta.
Lời nói dứt song chưởng vừa công ra như vũ bão. Vừa rồi Ngọc Tiêu Tiên Tử đã bị Khất Tiên làm mất mặt giữa quần hùng, giờ thấy đối phương là một cậu bé, nên dù biết thế chưởng sắp đến rất lợi hại cũng không chịu né tránh, liền cử đôi tay chống đỡ.
Bùng một tiếng hai chưởng chạm nhau, Ngọc Tiêu Tiên Tử sắc mặt tái nhợt lảo đảo lùi sau hai bước.
Trái lại Cừu Cốc vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.
Thật là một sự ngoài sức tưởng tượng của mọi người, ai nấy đều xôn xao bàn tán.
Phải biết Ngọc Tiêu Tiên Tử là sư muội của Ma Âm cốc Thiết Tranh lão bà bà, võ công chỉ kém hơn Thất đại danh gia một tý thôi. Không dè hôm nay lại bị thất thủ dưới tay một cậu bé chưa đúng tuổi thành niên, bảo sao họ không kinh tâm cho được.
Cừu Cốc biết Ngọc Tiêu Tiên Tử không phải là kẻ thù chính, nên không chủ ý muốn hại nàng, liền dừng tay lại quay sang Thiết Kỳ Ngân Tinh quát :
- Lão cướp già kia, tiểu gia quyết lấy tim người để tế mẹ cùng Thiết Kiên thúc thúc.
Vừa nói chàng vừa giở Phi Tinh Truyền Hận thân pháp như một đóm sao xẹt, thoáng cái đã đến bên Thiết kỳ, vung ra bảy chưởng đánh tới tấp.
Chưởng phong cuồn cuộn tung bay, khiến cho mọi người dứng chung quanh phải thối lui né tránh.
Thiết Kỳ Ngân Tinh là nhất đại danh gia cao thủ, thấy chưởng lực áp đảo tứ phía, vẫn ung dung cười nhạt, song chưởng múa nhanh chống cự lại kình phong bên ngoài công vào.
Công lực hai bên không hơn không kém. Nhưng chiêu thức của Cừu Cốc lại nhanh nhẹn kỳ ảo, đã dồn Thiết Kỳ Ngân Tinh vào thế thủ phải lùi sau hai

bước.
Tam cốc, Nhị trang cùng Nhất bảo cùng với Khất Tiên đã được giang hồ công nhận là Thất đại danh gia trong võ lâm ít ai dám ngang hàng chống cự, thế mà Cừu Cốc một thiếu niên mới ra tay đã bức lui Đường gia bảo chủ.
Đang lúc Cừu Cốc cùng Thiết Kỳ Ngân Tinh xuất chưởng công nhau thì Kim Kiếm thư sinh đã trở về. Hạc Linh Vũ Sĩ có mối thâm tình với ông ta nên sốt sắng hỏi :
- Ai đã to gan dám vào Tàn Long cư thế?
Kim Kiếm thư sinh mặt giận hầm hầm đáp :
- Một nữ ma mặc huyền y.
- Tống huynh có giáp mặt ma nữ đó chăng?
- Chỉ thấy sau lưng không thấy rõ mặt thật.
Bỗng Kim Kiếm thư sinh chợt thấy Cừu Cốc đang tấn công tới tấp vào Thiết Kỳ Ngân Tinh liền hốt hoảng hỏi nhanh :
- Thằng nhãi kia là con nhà ai thế?
- Con trai của Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu.
Kim Kiếm thư sinh thất sắc :
- Có lẽ hắn cùng ma nữ cùng một nhóm cũng nên.
Hạc Linh Vũ Sĩ đưa mắt liếc qua Khất Tiên rồi lạnh lùng nói :
- Chưa chắc vì tên tiểu tử kia đã có lưng dựa kia.
Kim Kiếm thư sinh cũng nhìn về phía Khất Tiên và nói lớn :
- Mặc dầu hắn có nơi nào dựa lưng đi nữa, hôm nay ta cũng phải trảm thảo trừ căn. Nếu không sau này tất có hại.
Khất Tiên hừ một tiếng nói :
- Ngươi nói vậy không biết xấu hổ sao?
Kim Kiếm thư sinh vừa bị đốt rụi Tàn Long cư, môn hạ của y kẻ bị thương người bị chết vô số kể, lửa giận đang lên giờ nghe Khất Tiên vừa thốt lời sỉ nhục nên tiến lên một bước gằn giọng :
- Có phải Khất Tiên huynh đang ngứa ngáy chân tay chăng?
- Ha ha! Lão ăn mày này đã lâu chưa từng động thủ với ai, nếu các hạ thích thì cứ việc thử chơi năm ba trăm chiêu. Lão sẵn sàng làm vừa lòng các hạ.
Kim Kiếm thư sinh mặt đỏ bừng bừng, song chưởng như vũ bão đánh mạnh vào người đối phương.
Khất Tiên vừa cười vừa đưa tay chống đỡ.
Bùng một tiếng song chưởng vừa chạm vào nhau, hai người đều thối lui một bước.
Khất Tiên cười lớn nói :
- Ngươi đã ẩn mặt trong Tàn Long cư khổ luyện thêm mười năm mà công lực cũng chỉ thế thôi ư?
Tà áo phất phơ thân hình Khất Tiên bay bổng lên không trung một lượt

giáng xuống mười tám chưởng.
Kim Kiếm thư sinh cũng chẳng vừa lẹ làng lách mình tránh né. Một bên nửa cân, một bên tám lạng, đánh nhau đến cát bụi tung bay mù mịt, tựa long hổ tương tranh.
Bên này Cừu Cốc cùng Thiết Kỳ Ngân Tinh càng đánh càng thí mạng. Riêng phần Thiết kỳ rất ngạc nhiên trước võ công tuyệt diệu của cậu bé. Thoạt đầu thế công của Cừu Cốc bỡ ngỡ, càng lâu lại càng thuần thục, kình phong lại mạnh dần, khiến ông không khỏi sợ hãi lo âu. Nếu không cẩn thận sợ khó bề chống đỡ nổi.
Hận thù càng thúc đẩy Cừu Cốc càng hăng tiết, nên mỗi một chiêu chàng đều xuất toàn lực đánh ra.
Bỗng lúc ấy dưới mặt nước lay động rồi ùn ùn nổi sóng như bão táp mưa sa. Một con cá lớn miệng ngậm một thanh kiếm sáng long lanh, từ dưới đáy hồ nổi lên, bơi nhanh trên mặt nước.
Hai trăm năm chờ đợi đã đến, nhân vật võ lâm có mặt đều xô nhau đến sát bên hồ.
Kim Kiếm thư sinh tuy đang đấu với Khất Tiên nhưng mắt vẫn luôn luôn chú ý đến sự động tĩnh dưới hồ, thấy vậy liền đánh dạt chưởng của đối phương ra vừa công tới vừa nói lớn :
- Cuộc đấu hôm nay chúng ta xin hẹn lại ngày sau, vì Tống mỗ có tý việc không thể hầu tiếp được.
Không đợi Khất Tiên có đồng ý không, Kim Kiếm thư sinh đã vội tung mình nhảy đến bên hồ. Khất Tiên nhìn theo cười lớn, đoạn giơ bầu rượu lên uống no một bụng.
Thiết Kỳ Ngân Tinh đang đấu với Cừu Cốc thấy mặt hồ có biến động, nhảy vọt ra xa trầm giọng nói :
- Lão phu đêm nay có việc cần, không thể giao đấu với người lâu được nữa, nếu có gan cứ đến Đường gia bảo tìm lão.
Cừu Cốc cũng cười lạnh lùng :
- Dù cho Đường gia bảo có long đàm hổ huyệt đi nữa, thiếu gia cũng sẽ đến đòi nợ máu đối với người.
Thiết Kỳ Ngân Tinh không màng đếm xỉa đến lời nói của Cừu Cốc, vội tung người phi nhanh đến bờ hồ, Cừu Cốc đang muốn rượt theo thì Khất Tiên đã nắm tay lại khẽ bảo :
- Nhãi con mau đến đây, ta có chuyện muốn nói.
Cừu Cốc theo Khất Tiên đến một nơi vắng vẻ vắng bóng người, sau khi uống hai ngụm rượu, Khất Tiên vừa lấy vạt áo lau miệng vừa chậm rãi nói :
- Bình tĩnh tý. Việc báo thù không phải một sớm một chiều mà kết liễu được đâu. Chúng ta chậm rãi thiết kế mới được. Đêm nay ta đứng ngoài xem bọn chúng tranh giành bảo vật.

Cừu Cốc cũng biết bọn thù đều là danh chấn võ lâm, muốn trừ khử họ đâu phải là việc dễ, nên đành giằn cơn giận, đứng bên Khất Tiên nhìn về phía hồ.
Giây lâu Cừu Cốc khẽ hỏi Khất Tiên :
- Lão tiền bối chắc dưới hồ có vật gì quý báu lắm phải không?
- Theo tên hồ này là hồ Thần kiếm, vậy chắc làm gì cũng có bảo kiếm hay thần vật gì đây.
Cừu Cốc nghe nói nhủ thầm :
- "Thiết Kỳ Ngân Tinh có cây thiết kỳ uy lực vô song, nếu ta không có một bảo vật gì trong tay làm sao có thể giết ông ta được!"
Khất Tiên nhìn nét mặt đăm chiêu của Cừu Cốc cũng đoán ra được ý nghĩ của chàng liền kề tai nói :
- Tiểu tử, ta cũng không nên quá thật thà. Nếu được thần vật lợi khí trong tay, thì giang hồ cũng phải khiếp nể phần nào. Hơn nữa vật này là của vô chủ, lát nữa nếu có cơ hội, ta cũng nên nhúng tay thử xem sao.
Cừu Cốc nhìn ông ta khẽ gật đầu, biểu hiện sự tán đồng.
Khất Tiên lại đưa hồ lô rượu lên uống thêm vài ngụm đoạn cất bước tiến về bờ hồ, lựa nơi địa thế thuận lợi đứng đấy. Bấy giờ mọi người đang chú tâm vào mặt hồ, không ai để ý đến ai.
Mặt hồ càng lúc càng xao động mạnh, con thần ngư khi hụp khi trồi, đến đâu sóng cuồn cuộn đến đó. Có hai người vì quá tham lam, nhảy xả xuống nước bơi theo, liền bị thần ngư dùng đuôi quất chết. Thấy vậy mọi người ai nấy cứ đứng yên bên mặt hồ mà nhìn theo chứ không dám xông xuống.
Bỗng nhiên thần ngư tung mình nhảy lên khỏi mặt nước cao năm trượng, hất mạnh thần kiếm vào bờ nơi chỗ không người.
May thay Cừu Cốc cùng Khất Tiên lại đứng gần chỗ đó, Cừu Cốc nhanh người phóng đến chụp lấy bảo kiếm.
Các cao thủ thấy thế liền tung người đến nơi vung chưởng công vào Cừu Cốc.
Khổ cho Khất Tiên phải đứng ra chống đỡ, ngăn chặn chưởng lực của những danh gia cao thủ để che chở cho Cừu Cốc rồi hai người nhanh như cắt phi thân ra xa ngoài mười trượng.
Khất Tiên thấy tình thế khẩn trương nên bảo :
- Thần vật đã linh thiêng chọn chủ. Từ nay bảo vật này thuộc về cháu, vậy cháu nên cẩn thận giữ lấy nó.
Vừa nói vừa đứng sát vào Cừu Cốc, hai người đối lưng nhau, và nhóm quần hùng đã bủa vây chặt chung quanh hai người.
Trong bọn đó có Thiết Kỳ Ngân Tinh, Kim Kiếm thư sinh, Hạc Linh Vũ Sĩ cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử là người đáng lo sợ nhất. Vì họ biết là dã kết thù chuốc oán với Cừu Cốc. Nếu nay để chàng ung dung sử dụng bảo kiếm thì khó yên thân sau này.

Cừu Cốc cũng biết bốn người đang tiến đến bên mình, liều sống chết để đoạt được bảo kiếm. Nhưng chàng vẫn giả vờ cười nói với Khất Tiên :
- Tiền bối đoán xem vật này đến tay, đêm nay có phước hay họa?
Khất Tiên cũng ngửa mặt cười lớn :
- Ta nghĩ chẳng ra tại sao những người này đã dậy tiếng giang hồ, mà còn không biết xấu hổ, định đi giành giật một khúc sắt trên tay một kẻ hậu bối.
Kim Kiếm thư sinh giận dữ nói :
- Khất Tiên huynh chớ nên ngậm máu phun người. Ta đã có công canh giữ nơi này mười mấy năm nay đâu để hắn đoạt đi dễ dàng như vậy được.
- Ha ha! Vật này nguyên là vật vô chủ, dù cho người có canh giữ trăm năm đi nữa, mà không có duyên đức thì cũng chỉ phí công vô ích mà thôi.
- Hừ! Ta không duyên đức, chẳng lẽ hắn lại có sao?
- Đúng. Nếu không phải thần vật tự tìm phước chủ thì tại sao trên trăm người phí công giành giật mà chỉ có hắn được một cách dễ dàng?
Thiết Kỳ Ngân Tinh không nín được nữa, liền chặn ngay lời Khất Tiên :
- Ý của tại hạ là tốt hơn Khất Tiên huynh nên rút lui ra khỏi việc này để tránh sự tổn thương hòa khí.
- Lão ăn mày này ưa can thiệp vào việc trái mắt nên chuyện hôm nay chắc nhúng tay vào rồi.
Hạc Linh Vũ Sĩ cười nham hiểm :
- Ngươi liệu có chịu được sức liên tay của ta cùng Tống huynh, Đường huynh chăng?
Khất Tiên cười lớn :
- Nếu đêm nay lão phu được ba vị xem trọng như thế, thì dù cho có chết nơi Song Kiếm phong này cũng đáng giá rồi.
Hạc Linh Vũ Sĩ mắt đằng sát khí, ra dấu cho Thiết Kỳ Ngân Tinh cùng Kim Kiếm thư sinh đồng tuốt vũ khí cầm lăm lăm nơi tay chuẩn bị động thủ.
Thiết Kỳ Ngân Tinh trầm giọng nói :
- Đường mỗ không muốn là tổn thương hòa khí mong Khất Tiên huynh nên nghĩ lại cũng chưa muộn.
Khất Tiên không buồn trả lời, giở hồ lô rượu lên uống ừng ực như xem thường mọi việc.
Cừu Cốc thấy thế đã nguy, thần kiếm cầm tay bước lên hai bước nói lớn :
- Mời Khất Tiên lão tiền bối đứng sang một bên xem vãn bối thanh toán bọn này.
Cục diện căng thẳng sắp bùng nổ, bỗng nhiên từ xa vang đến một tiếng hú rợn người, tiếp theo một bóng người như sao xẹt lướt tới.
Ngọc Tiêu Tiên Tử là người nhanh mắt nhất, buột miệng kêu :
- Lữ Tử Thu!
Âm thanh bao trùm đầy kinh khủng, Cừu Cốc ngoảnh đầu lại, vừa sợ hãi vừa

mừng rỡ kêu :
- Cha!
Mọi người đang ngạc nhiên thì bóng người ấy đã nhảy đến bên Cừu Cốc trầm giọng nói :
- Tiểu tử đưa kiếm cho ta.
Cừu Cốc nhận ra là cha mình, không chút suy nghĩ liền đưa kiếm ra.
Đột nhiên Khất Tiên quát lớn :
- Khoan đã!
Lẹ như chớp một chưởng đánh vào Lữ Tử Thu. Lữ Tử Thu cười khẽ một tiếng, đưa tay chỉ ra, một đạo hồng quang chói mắt vừa chớp thì Khất Tiên kêu hự một tiếng, lảo đảo lùi sau năm bước, người như không còn đứng vững được nữa.
Cuộc ẩu đả chớp nhoáng, một bên là vi5 tiền bối đáng kính luôn luôn bênh vực và bảo vệ mình, còn một bên là cha mình, khiến Cừu Cốc không biết nói sao cho phải.
Chỉ nghe Khất Tiên hối hả, giọng nói đã yếu ớt phần nào :
- Người này rất khả nghi. Cừu Cốc! Cháu nên cẩn thận mới được.
Cừu Cốc đang lúc bối rối chưa biết trả lời thế nào thì Thiết Kỳ Ngân Tinh và Kim Kiếm thư sinh đã đồng một lượt vung khí giới đánh vào kẻ mới đến và quát lớn :
- Lữ Tử Thu người đã làm cho chúng ta khổ vì người lắm rồi.
Thì ra họ chỉ sợ một khi Cừu Cốc đã trao kiếm vào tay Lữ Tử Thu rồi, hai cha con sẽ hợp lực với nhau, lại thêm lão ăn mày Khất Tiên trợ giúp thì bọn họ có muốn tẩu thoát cũng khó bề.
Lữ Tử Thu thấy hai đại danh gia hợp nhau công đến một lượt, vẫn thản nhiên hai tay liền múa nhẹ, lập tức hóa giải thế công của đối thủ.
Cừu Cốc trông thấy mọi người đang vây đánh cha chàng, lòng nóng như lửa đốt, định nhảy vào trợ giúp thì bỗng khe Khất Tiên hừ một tiếng :
- Công phu thật quá âm độc.
Liền ụa ra một tiếng, một búng máu tươi từ miệng trào ra.
Cừu Cốc vừa thấy thất kinh, vội vã chạy đến bên ông lo lắng hỏi :
- Tiền bối bị thương có sao không?
Khất Tiên giận dữ :
- Hừ vết thương này chưa lấy được mạng lão ăn mày này được đâu.
Bỗng Khất Tiên lại hạ giọng thấp giọng giục :
- Giờ cháu không chạy đi còn đợi lúc nào nữa?
Cừu Cốc như sực nhớ nhưng lại nói :
- Cháu làm sao mà nỡ bỏ cha cháu mà chạy cho đành.
Khất Tiên cau mày :
- Người ấy không phải là cha cháu, cho dù thật là cha cháu đi nữa, một

chưởng đả thương lão ăn mày này thì muốn tháo thân cũng có khó gì đâu, liệu phải đợi cháu giúp đỡ sao?
Cừu Cốc vẫn do dự không nỡ rời bước Khất Tiên lại hối thúc :
- Giờ cháu không chạy thì không còn cơ hội nữa, cứ theo Đông nam chạy thẳng, độ năm sáu dặm ngoài có một tòa Sơn thần miếu, cháu cứ vào đấy đợi ta.
Cừu Cốc thấy Khất Tiên như nôn nóng lắm vậy, nên không muốn làm trái lòng tốt của mọi người liền tung mình ra đi, khai triển Phi Tinh Truyền Hậu thân pháp, nhắm thẳng hướng đông nam tiến nhanh.
Quần hùng đứng bao vây chung quanh không dè chàng ra đi quá đột ngột như thế, khi phát giác ra thì đã quá muộn. Chỉ thấy bóng chàng từ từ mất dạng trong rừng già.
Cừu Cốc y theo lời dặn của Khất Tiên chạy không bao lâu quả thấy một tòa sơn thần miếu. Chàng liền từ từ bước vào trong. Thấy không có một bóng người, chứng tỏ là một tòa miếu hoang, nhưng sao trên kệ thần lại sạch sẽ như được quét dọn mỗi ngày, bên góc miếu lại có một đống lửa chưa tàn.
Cừu Cốc không màng để ý đến điều đó, cứ đi thẳng vào bệ thần ngồi xếp bằng nghỉ ngơi, chàng phân vân tự hỏi :
- Khi nãy rõ ràng là cha ta, sao Khất Tiên tiền bối bảo là không phải?
Chàng đưa thanh thần kiếm đang cầm nơi tay lên xem, thấy lưỡi kiếm tỏa ánh sáng xanh lè, khí lạnh phát ra buốt người. Nơi cán kiếm có chạm nổi hai chữ Long Tuyền, dùng thứ ngọc đỏ ẩn vào trông rất cổ xưa và đẹp tuyệt.
Bất giác chàng vừa đưa tay vuốt ve thanh thần kiếm vừa than thầm :
- Thần vật này chỉ tương xứng với hạng tuyệt thế thần công mới mong cứu nhân độ thế được, chứ ta là một thiếu niên tuổi còn nhỏ dại, làm sao có đủ tư cách để sử dụng vật được tôn là thượng cổ thần kiếm.
Bỗng chàng nghe bên ngoài có tiếng vọng như bể phèng la :
- Tiểu tử, chí khí nam nhi bỏ đi đâu rồi, theo lão ăn mày này nhận định thì thiên hạ không ai có đủ tư cách cả, trừ phi chỉ có mình cháu đấy thôi.
Tiếp theo lời nói, Khất Tiên lảo đảo bước vào trong miếu, mặt ông tái nhợt, trông mệt mỏi như người bị trọng thương.
Cừu Cốc vội tiến đến đỡ ông ta vào ngồi nơi kệ thần nói :
- Lão tiền bối khi nãy bị thương nơi đâu? Cháu có thuốc để chữa bệnh đây.
Khất Tiên thở ra buồn bã :
- Lão ăn mày này lâu nay bay nhảy giang hồ, đây là lần đầu tiên bị đối phương chỉ dùng một chiêu đả thương. Càng hổ thẹn hơn nữa là đối phương dùng chiêu thức gì để đả thương lão cũng không biết rõ được.
Nói đoạn xé áo nơi bả vai cho Cừu Cốc xem và tiếp :
- Có lẽ là ở nơi đây.
Cừu Cốc thấy vết thương bầm tím, to bằng cái chén ăn cơm, ngày cả áo

ngoài cũng bị cháy xém cả vai, chàng thất thanh gọi :
- Đây là môn Dung Kim chỉ (nấu vàng tiêu ra nước)
Khất Tiên kinh ngạc :
- Cha cháu biết ngón chỉ công này sao?
- Chưa chắc môn võ công này bí truyền được ghi chép trong cuốn Đan thư, nếu luyện đến đúng mức hỏa hầu thì dù cho thép hoặc đá cây cũng phải chảy ra thành nước. Đồng thời ngón chỉ này có thể xuyên qua chưởng lực của đối phương nữa.
- Nói như vậy cha cháu đã luyện thành môn võ công trong cuốn Đan thư rồi sao?
- Những môn võ công được ghi trong cuốn Đan thư đều là vô thượng thần công, đâu dễ gì luyện được trong chốc lát mà thành đạt được. Theo cháu đoán thì người chỉ luyện được độ vài phần trong ấy thôi mà đã ghê gớm lắm rồi.
Nói đến đây Cừu Cốc như sực nhớ ra điều gì vội hỏi :
- Khi nãy sao lão tiền bối lại dám chắc rằng người ấy không phải là cha cháu?
Khất Tiên nhìn Cừu Cốc một lát đoạn nói :
- Cha cháu nho nhã hiền từ, đâu giống như người này. Đồng thời lão còn mấy điểm nghi ngờ sau đây: Thứ nhất mọi người có mặt đều là quen thuộc với y sao chẳng thấy y chào hỏi với ai cả? Hơn nữa lão đây là bạn thâm giao mà y cũng xem như kẻ xa lạ.
- Điều thứ hai Thiết Kỳ Ngân Tinh kể như là kẻ thù không đội trời chung của cha cháu. Vậy mà sao vừa xuất hiện y lại không đề cập đến việc thù hằn mà vội vã buộc cháu phải đưa kiếm ngay lập tức. Cha con vừa gặp nhau, dù cho có gan sắt đá đi nữa, cũng phải tỏ ra chút vui mừng cảm động chứ làm gì có gương mặt lầm lỳ như thế.
- Điểm thứ ba, khi ta công y một chưởng, y không đếm xỉa gì đến tình xưa nghĩa cũ, xuất chưởng đả thương ngay, nếu thật là cha cháu thì không những y chẳng đánh trả lại mà còn cười đùa với lão nữa.
- Như thế lão rất hồ nghi kẻ vừa rồi lắm.
Cừu Cốc suy nghĩ giây lâu đoạn nói :
- Cháu nghĩ ra rồi, cha cháu lâu nay từng gọi cháu là Cừu nhi chứ không gọi tên gì khác cả, tại sao bỗng nhiên lại gọi bằng tiểu tử, việc này cũng hơi quái gở thật.
Khất Tiên thở dài một hơi nói :
- Cháu đã được bảo vật thần kiếm, nhân vật giang hồ không dễ gì làm ngơ đâu. Như vậy từ nay về sau, mỗi một bước là một điều tai biến, tiếc rằng ta phải tìm chỗ dưỡng thương, nếu không cũng sẽ đi chung để trợ giúp cháu một ít lâu.

Cừu Cốc liền nhớ đến thương thế của Khất Tiên nên vội lấy trong người ra lọ thuốc, vừa trút một viên trao cho Khất Tiên vừa nói :
- Đây là Long hổ cửu hoàn đon, dù cho thương tích thế nào cũng có thể chữa khỏi đặng.
Khất Tiên tiếp lấy viên thuốc, tròn xoe đôi mắt nói :
Cha cháu quả thật đã luyện Long Hổ Cửu Hoàn đan rồi sao?
- Sự việc thật khó nói. Lão tiền bối xin ráng dưỡng thương, sau này cháu sẽ tường trình.
Khất Tiên là người khí khái, nghe thế cũng không thèm hỏi thêm, liền bỏ viên thuốc vào miệng, ực hai hớp rượu đoạn ngồi yên điều khí vận công.
Cừu Cốc ngồi bên canh giữ, trong đầu chàng đầy dẫy những nghi vấn, dù sao đi nữa, chàng cũng phải vén cho được màn bí mật này để xem cha chàng đã chết thật hay vẫn còn sống.
Ngoài ra mẹ chàng cũng Hứa thúc thúc bị thảm hại chính mắt chàng đã chứng kiến, càng nghĩ đến bọn Thiết Kỳ Ngân Tinh cùng Kim Kiếm thư sinh trong lòng chàng lửa giận càng sôi sục.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 6
Tiếng cười kinh hào khách

Trong lúc Cừu Cốc đang nghĩ ngợi, giận dữ thì Khất Tiên đã phủi áo đứng lên, cười ha hả nói :
- Thật là linh dược! Không ngờ thần hiệu một cách nhanh chóng đến như thế!
Cừu Cốc thở ra nói :
- Nhưng rất tiếc là người luyện thuốc lại không có phần hưởng!
- Người trước trồng cây, kẻ sau núp bóng. Cha cháu tuy không được hưởng nhưng giờ đây cháu hưởng cũng là phải vậy.
Bỗng cảnh tượng nơi bờ hồ khi nãy lại xuất hiện trong đầu óc Cừu Cốc.
Chàng đã nhân định nhân cách của vị lão tiền bối này rồi nên thở dài nói :
- Chỉ hận vãn bối tuổi còn nhỏ dại đối với mọi việc không thể phán đoán cho minh bạch được nên cũng chẳng hiểu thuốc này có phải do tự tay cha cháu luyện ra không?
Tiếp theo chàng đem sự việc trong đêm cha chàng bị sát hại mẹ chàng rớt nơi thâm cốc cùng Hứa thúc thúc chết thảm thương, việc chàng lấy được Đan thư đan dược, nhất nhất thuật rõ cho Khất Tiên nghe.

Khất Tiên kinh ngạc nói :
- Có việc ấy sao? Vậy mà lão phu cứ tưởng là lời đồn đại hư huyễn chứ!
Đoạn ông ta đến bên đống lửa nơi góc tường, bới than lấy ra một con gà quay to tướng.
Khất Tiên xé một chiếc đùi đưa cho Cừu Cốc rồi nhai ngấu nghiến trông rất ngon lành.
Vừa ăn ông ta vừa gục gặc đầu vừa hỏi :
- Ừ! Lão hỏi cháu, cha cháu từ Trường Bạch sơn về đã bao lâu rồi?
- Đã trên một năm.
- Theo cháu thấy trước kia và sau này người có gì thay đổi?
Cừu Cốc gặm hết đùi gà, vất xương vào góc tường vừa thở dài nói :
- Trước kia đối với cháu cha cháu rất nuông chiều, có lúc lại dạy cháu đọc sách, luyện tập võ công, đối với mẹ cháu cũng rất ôn hòa, thương mến. Nhưng sau khi từ Trường Bạch sơn về, ngay cả nhà cũng không ở, cứ mãi làm gì trong hang động suốt ngày. Mẹ cháu muốn vào thăm cũng không cho.
- Việc này rất dễ hiểu vì y đang nấu thuốc cùng luyện tập võ công. Chỉ có một điểm lão nghĩ chẳng ra là đan dược đã luyện thành rồi sao chẳng nhờ nó mà giúp cho tăng công lực, tội gì phải đi bế môn khổ luyện?
- Có lẽ phải làm như thế mới luyện được môn thần công gì đấy?
Khất Tiên cười lớn nói :
- Cháu không hiểu gì cả, mục đích của sự bế quan là để yên tĩnh suy nghĩ ra một môn công phu gì đấy, hoặc để yên thân tu luyện nội công thêm dồi dào. Nay thần công đã được Đan thư ghi sẵn, chỉ cần có nội lực thì nhờ Long Hổ Cửu Hoàn đan trợ giúp cần chi phải xây mặt vào vách khổ sở như thế?
Cừu Cốc không hiểu gì cả hỏi :
- Tiền bối nghi ngờ cha cháu không hề bế quan?
- Không những nghi ngờ cha cháu không hề bế quan mà ngay cả thân phận người này cũng thành vấn đề đáng suy nghĩ nữa. Trước kia cha mẹ cháu bay nhảy giang hồ, chúng bạn đều khen tặng cho là Trọc Thế Tiên Lữ, thử nghĩ hai người khắn khít là dường nào?
- Việc này có liên quan gì đến cái chết của cha cháu?
Khất Tiên cười :
- Cháu thật là con nít, cha cháu đã chiếm được cái thế kỳ thư, tại sao không cùng mẹ cháu đồng nghiên cứu tu luyện mà lại ích kỷ như vậy, điều này cũng đủ để cho lão nghi ngờ rồi!
Cừu Cốc vội cãi :
- Chính mắt cháu thấy gia phụ bế quan mà sao lại giả được?
- Nếu không phải là giả thì chắc đã bị mê hoảng tinh thần, biến đổi bản tính rồi đấy.
Cừu Cốc càng nghĩ ngợi càng thấy lòng chua xót, bất giác nước mắt tuôn

trào.
Khất Tiên đứng dậy nói :
- Khóc mà làm gì, dung cảm lên. Sau này còn gặp phải nhiều việc gian nan nữa, không những giờ đây cháu mang mối thù cha mẹ phải rửa, vai còn phải gánh vác trách nhiệm của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái và phải bảo vệ chánh nghĩa của võ lâm.
Cừu Cốc ngơ ngác hỏi :
- Cháu?
- Không phải cháu thì còn ai vào đây. Nếu trời không có ý trao cả trách nhiệm ấy cho cháu thì đâu khiến cháu gặp phải nhiều việc bất ngờ như vậy?
Nói đến đây Khất Tiên đổi giọng nghiêm nghị :
- Lão sẽ giúp cho cháu một tay để khám phá cho ra vụ bí mật về cha cháu. Giờ đây cháu cần nơi rời khỏi đây ngay, để được an toàn. Lão tưởng cháu nên về động của sư huynh là Tỵ Trần đạo trưởng ở ít lâu, tránh sự ám hại của thiên hạ.
Cừu Cốc tỏ vẻ cứng rắn :
- Không! Cháu phải tìm cho ra cha cháu, dù là thật hay giả, cho dù người đã bị mê hoặc thần kinh đi nữa, cháu cũng phải tìm cho giáp mặt người để nói chuyện.
- Như vậy cũng được song cần nên cẩn thận cho lắm.
Suy nghĩ giây lát bỗng Khất Tiên lại cười lớn nói :
- Lão thật lẩn thẩn lo cho cháu uổng công, sư huynh Tỵ Trần của cháu đã đồng ý cho cháu hạ sơn là tất nhiên đã sắp đặt rồi, cháu cứ yên tâm. Ngũ Lãnh Toàn Chân phái tuy gần đây chưa hầu công khai ra mặt trên giang hồ nhưng thế lực đã chiếm cứ khắp nơi. Cháu đi đâu cũng không đến nỗi bi nguy hại.
Nói dứt ông lập tức phóng ra khỏi miếu như mũi tên, phút chốc mất dạng.
Cừu Cốc đứng sững giây lát, chàng nghĩ việc báo thù là việc thứ hai, trước hết ta phải tìm cho được cha ta để rõ trắng đen đã.
Chàng bắt đầu cất bước lên đường. Vừa xuống khỏi Lư sơn không bao xa, thì thị trấn Giang Châu đã hiện ra trước mặt.
Chàng biết rằng giờ đây giang hồ đã truyền tụng ai cũng đều chú ý đến thanh thần kiếm trên lưng chàng. Nhưng nếu vì thế mà chàng ẩn lánh thì làm sao có thể tìm cha chàng được.
Giang châu là một thị trấn nằm trên sông Trường giang, dân cư đông đúc, tấp nập lạ thường, xuyên qua mọi người chàng tìm đến một tửu lầu.
Đột nhiên một mùi thơm phảng phất thoảng qua, một thiếu nữ cực kỳ đẹp đẽ, đẹp đến nỗi Cừu Cốc không dám nhìn thẳng vào mặt nàng.
Thiếu nữ đến trước mặt Cừu Cốc hỏi chàng :
- Dám hỏi công tử phải họ Lữ chăng?

Cừu Cốc kinh ngạc :
- Sao cô nương biết?
- Như vậy công tử là chủ của bảo vật thần kiếm Lữ Cừu Cốc?
Cừu Cốc lạnh người thầm nghĩ :
- "Tin tức trong võ lâm lan truyền thật mau lẹ. Xem nàng ra tay bằng cách nào?"
Chàng cười đáp :
- Tai mắt của phương giá kể cũng tinh thông lắm đấy.
Thiếu nữ cười hồn nhiên :
- Thiếp gọi là Từ Thanh Thu, đây không phải là nơi nói chuyện, xin mời công tử vào tửu điếm.
Cừu Cốc đã có ý định vào tửu điếm tìm thức ăn, nghe thiếu nữ mời chàng không từ chối liền gật đầu ngay.
Hai người bước lên trên lầu, tìm một nơi khoáng đãng, ngồi xong Từ Thanh Thu không hỏi ý Cừu Cốc, tự gọi điếm tiểu nhị lên điểm mấy món ăn. Việc này là lẽ thường nhưng không khỏi khiến cho Cừu Cốc kinh dị, tự bảo thầm :
- Sao nàng điểm những món ăn mà trước kia cha ta rất thích vậy?
Từ Thanh Thu điểm xong thức ăn, điếm tiểu nhị đi rồi, nàng đưa mắt nhìn vơ vẩn nơi giòng sông lững lờ trước mặt.
Từ nhỏ đến lớn không quen tiếp xúc với phái nữ, thấy nàng không nói chuyện chàng cũng ngồi im ngắm quang cảnh chung quanh.
Một lát sau tiểu nhị đã bưng các thức ăn rượu thịt lên xong, Từ Thanh Thu mới quay người lại nâng ly cười nói với Cừu Cốc :
- Lâu nay thiếp không quen uống rượu, nhưng nay may mắn được quen một người bạn như chàng, thiếp xin cạn một ly để chúc mừng vậy.
Nói dứt nàng đưa ly lên miệng uống một hơi cạn.
Cừu Cốc cũng hai tay nâng ly lên, song trong lòng vẫn có ý nghĩ ngờ nên do dự chưa dám uống.
Thanh Thu thấy thế cười nói :
- Chàng ngại trong rượu có ám độc sao? Đừng nên quan ngại, nếu thiếp muốn đoạt kiếm báu của chàng thì cần gì phải mệt nhọc đến thế!
Nghe Thanh Thu nói thế Cừu Cốc càng không dám uống, Thanh Thu vẫn thản nhiên đưa đũa gắp một miếng cá tươi bỏ vào miệng và cười nói :
- Ví dụ giờ đây thiếp bỗng nhiên giở chiêu "Ngân Hán Siêu Siêu" công vào chàng liệu chàng phải như thế nào?
Cừu Cốc chưa biết trả lời cách sao thì Thanh Thu đã tiếp :
- Chàng nhất định phải lách mình tránh và đánh ra chiêu "Tà Dương Thảo Mộc" để phá thế chưởng của thiếp, rồi lập tức công tiếp chiêu "Kim Phong Ngọc Lộ" chuẩn bị dùng chưởng lực cương mãnh khiến thiếp phải rời khỏi

chỗ ngồi. Nhưng không ngờ thiếp đã sớm hơn dùng chiêu "Sơn Mạc Hồi Vân" để tránh thế "Tà Dương Thảo Mộc" của chàng, tiếp theo thiếp sử dụng môn "Thiết Vân Ngẫu Hợp" thuận tay đoạt mất kiếm trên mình chàng rồi tung ra cửa sổ đi luôn.
Cừu Cốc kinh ngạc vô cùng, Thanh Thu lại mỉm cười hỏi :
- Thiếp nói có đúng chăng?
Cừu Cốc nghĩ thầm :
- "Thật vậy nếu lúc nãy khi ta nâng ly rượu mà nàng dùng mấy chiêu thức ấy thì quả ta không thoát khỏi, kiếm ta sẽ bi nàng đoạt ngay".
Càng nghĩ chàng càng kinh sợ và tức giận, bản tính nam nhi quật khởi, chàng liền đứng phắt dậy cười nhạt nói :
- Vậy cô nương cứ thử đi xem nào!
Thanh Thu thấy chàng giận đến đỏ mặt, liền dịu dàng nói :
- Chẳng qua thiếp nói chơi đấy thôi, chàng lựa phải giận dữ chi vậy?
Cừu Cốc cũng tự hiểu mình quá ngây ngô, vô tình mất phong độ của một người trai. Chàng người nói :
- Thật ra nếu lúc nãy cô nương áp dụng những điều đã nói thì thế nào tại hạ cũng thua ngay.
Thanh Thu lấy đũa gắp đồ ăn bỏ vào chén của Cừu Cốc nói :
- Chàng và thiếp kẻ nam người bắc rất khó trùng phùng, việc gì phải đem những việc đánh nhau ra nói, mời chàng ăn uống cho vui vẻ đi.
Cừu Cốc định mở miệng hỏi lai lịch của nàng song Thanh Thu đã hiểu cười nói :
- Nơi công cộng này chỉ có thể nói những chuyện phong hoa tuế nguyệt, không nên bàn đến chuyện quan trọng. Còn lai lịch của thiếp và thế nào thiếp biết được chàng, đợi khi có cơ hội thuận tiện, thiếp sẽ tự nói rõ cho chàng biết.
Cừu Cốc trong lòng vẫn ngờ vực, nhưng tự cho là trai nam nhi, cũng không nên tỏ ra thái độ quá sợ sệt.
Từ Thanh Thu người đã đẹp ăn nói lại lưu loát. Nàng đem những chuyện lịch sử, địa lý, danh lam thắng cảnh rành rẽ bàn luận chứ tuyệt đối không đả động gì đến võ học hay thân thế của cả hai bên.
Hai người vui vẻ dùng cơm xong, Thanh Thu liền đặt trên bàn một gói bạc, rồi không đợi thối lại, liền đứng dậy xuống lầu, Cừu Cốc theo sát sau lưng nàng.
Trong lúc hai người đi ngang qua đại thính, không hiểu cố ý hay vô tình cùi chỏ của Thanh Thu bỗng đụng vào người của Cừu Cốc khiến chàng ngoảnh lại, vừa thấy một cụ già mặc áo xanh đang đứng đăm đăm nhìn hai người. Cụ già này đôi mắt sáng như sao băng, hai bên thái dương huyệt nổi cao, chứng tỏ là một người có công lực thâm hậu.

Vừa ra đến cửa tửu quán, Từ Thanh Thu liền đề nghị đến bên hồ đi dạo, nãy giờ Cừu Cốc muốn dò xét lai lịch của Thanh thu nên không ngần ngại gật đầu ưng thuận.
Đến bên bờ sông nước chảy, Từ Thanh Thu đứng dựa lưng vào một cây liễu rủ bên bờ hồ, mắt mơ màng nhìn giòng nước hỏi :
- Hiện giờ chàng định đi đâu?
- Đi tìm cha tôi để biết người sống chết thế nào.
- Nếu rủi ông đã chết rồi thì sao?
- Phụ mẫu chi cừu bất cộng đái thiên, tôi sẽ cố gắng hết sức để tìm cho được kẻ thù rửa hận.
- Chàng đã biết ai là kẻ thù chua?
- Lựa phải hỏi chi, hẳn nhiên là Thiết Kỳ Ngân Tinh và Kim Kiếm thư sinh là kẻ thù chính.
- Còn ngoài ra?
- Tôi không biết.
- Trên đời có nhiều trường hợp mà ta không ngờ được. Mong chàng đừng nên quá chủ quan mà hỏng việc.
- Chẳng lẽ chính mắt tôi thấy mà còn bảo sai được sao?
- Vâng, có lẽ chàng cũng không đến nỗi sai mấy.
Thanh Thu vừa nói vừa lấy tay vuốt mái tóc mây bị gió thổi nhìn Cừu Cốc hỏi :
- Năm nay chàng bao nhiêu tuổi?
- Đúng mười lăm.
- Thiếp mười sáu, lớn hơn chàng một tuổi. Vậy chàng gọi thiếp bằng chị mới đúng.
Cừu Cốc khẽ gật đầu nhưng không hề nói chi cả. Từ Thanh Thu nhìn chàng giây lát nói :
- Hiện giờ trước mắt em lắm nguy cơ. Trừ những kẻ thù giết cha em, giờ họ muốn giết luôn em để dứt hậu họa, còn rất nhiều nhân vật giang hồ cứ nau náu muốn đoạt cho được thần kiếm trên người em, chắc em cũng thấy thế chứ?
- Việc đó em đã biết và em cũng có ý mong như thế. Nếu không làm sao tìm cho ra được kẻ thù.
Từ Thanh Thu gật đầu như thán phục nói :
- Lúc nãy chị đã biết võ công của em rồi, đi lại giang hồ cũng đủ xoay xở chỉ còn kinh nghiệm hơi kém cỏi. Em nên chú ý quan sát mọi việc, đồng thời cũng nên kìm hãm đừng cho tình cảm quá xúc động, chị đến đây đáng lẽ định cho em biết một tin, nhưng nghe nói cha em đã tái xuất giang hồ nên chị chờ xem sự việc phát triển ra sao đã.
Cừu Cốc thở dài buồn bã :

- Chỉ tại vô tình em được thần kiếm này, nên mất đi cơ hội nói chuyện với cha em. Nếu biết vậy em thà không thèm lấy kiếm còn hơn.
Nói đến đây bỗng nhiên trên bờ sông có một người đi lại trầm giọng tiếp lời chàng :
- Người cha như vậy không gặp cũng bằng hơn.
Cừu Cốc giật mình ngẩng đầu lên xem, thấy kẻ nói ấy không ai khác hơn chính là Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ, chàng kinh ngạc hỏi :
- Sao Hàn bá phụ lại có thể thốt ra những lời như thế?
Hàn Kỳ ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Trên đời thiếu gì người làm cha mẹ không tròn, song hạng người như cha người vậy thật không đáng làm người.
Cừu Cốc giận đỏ mặt :
- Bá phụ sao lại đứng trước mặt vãn bối mà lại đi nói xấu gia phụ?
Hàn Kỳ liền sầm ngay nét mặt quát lớn :
- Lão phu cùng Lữ Tử Thu giao tình đã tuyệt, từ nay về sau người đừng gọi ta là bá phụ nữa nghe chăng?
Cừu Cốc vốn tính trung hậu, nghe Hàn Kỳ mắng cha chàng, cảm thấy khó chịu vô cùng, sắc mặt biến đổi cười nhạt nói :
- Nếu tiền bối dạy thế, vãn bối không dám trái lời. Song hôm nay không hiểu tiền bối ngẫu nhiên hay có ý đến tìm vãn bối?
- Ta chẳng cần nói dối làm gì. Hôm nay ta đến tìm người đấy.
- Tìm vãn bối? Có lẽ tiền bối đã nghe thuộc hạ về báo tin nên đến đây tìm vãn bối chứ gì?
- Thôi đừng giả vờ ngu ngốc, ta cho người biết việc ta với cha người thì đâu còn đó, ta sẽ tính với y sau, còn việc thằng hán tử mặt thẹo bị người đả thương là việc nó muốn rước lấy sự nhục vào thân, ta cũng chẳng trách. Hôm nay ta khuyên người nên ngoan ngoãn trao trả con gái ta ra đây, ta sẽ tha cho người nếu không thì đừng trách.
Cừu Cốc ngơ ngác không hiểu sao lắm người tìm chàng để hỏi Thanh Thanh, song gần đây ngoài Từ Thanh Thu ra chàng có gặp cô gái nào khác đâu.
- Cháu chưa từng gặp qua nàng.
- Láo. Lão phu sớm được tin cho biết đã thấy rõ ràng hai đứa bay đi chơi với nhau, người dám chối cãi sao?
- Vãn bối từ trước tới giờ chưa từng biết nói dối, thật ra cháu chưa gặp nàng.
Hàn Kỳ giận dữ quát :
- Thật cha nào con nấy. Nếu người còn dám tráo trở trước mặt lão phu, lão sẽ cho người một bài học mới được.
Cừu Cốc nghe thế tức đến lộn ruột, đang muốn cãi lại thì bỗng nhiên một giọng nói lạnh như tuyết, trầm giọng bảo :

- Cừu Cốc người tát vào mặt lão thất phu vô đức ấy cho ta.
Cừu Cốc giật mình kinh ngạc, quay đầu lại buột miệng hỏi :
- Thân phụ! Thì ra là người!
Chàng vừa nói vừa tung mình nhảy đến bên người ấy. Kẻ vừa đến vẫn lạnh lùng khoác tay :
- Ta bảo gì người có nghe không?
Cừu Cốc không khỏi sững sờ. Cha chàng lâu nay đâu có đối đãi với chàng lạnh nhạt như thế. Bỗng những lời căn dặn của Khất Tiên liền xuất hiện trước mắt chàng.
- Có lẽ cha ta đã bị mê hoặc nên biến đổi bản tánh chăng?
Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ vừa thấy Lữ Tử Thu xuất hiện liền cười lớn nói :
- Họ Lữ kia, người đến đúng lúc lắm. Hôm trước ta bị một chưởng của người đả thương, giờ đây vốn lời trả đủ. Ta cùng người đấu một trận sống chết xem nào.
Lữ Tử Thu cười khẩy :
- Ta cần chi phải đấu với người cho mệt sức. Cừu Cốc người thay chàng tặng cho lão vài chưởng xem nào.
Tuy đoán biết tính tình cha đã thay đổi dị thường nhưng Cừu Cốc vẫn tuân mạng đáp :
- Con xin nghe lệnh.
Và nhanh như chớp chàng đã nhảy tới trước mặt Hàn Kỳ.
Vốn tánh tự cao, Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ thấy Lữ Tử Thu có thái độ khinh khi mình nên giận dữ quát lớn :
- Họ Lữ kia! Đừng khinh người quá lẽ!
Bất kể Cừu Cốc đã đến trước mặt, ông liền tung mình nhảy tới tấn công vào người Lữ Tử Thu.
Cừu Cốc thấy thế cũng quát lớn :
- Vãn bối khó trái lời cha. Hôm nay đành chịu đắc tội, xem chưởng đây.
Nói dứt chàng liền vung song chưởng lẹ như chớp đánh theo sau lưng ông ta, Hàn Kỳ nào xem đứa con nít ấy ra gì, không buồn quay đầu lại, đùng năm thành chân lực phản thủ đánh ngược lại.
Chỉ nghe một tiếng bốp, Hàn Kỳ bị thế chưởng của Cừu Cốc đánh quá mạnh, lảo đảo bước tới mấy bước. Cũng may Cừu Cốc chỉ dùng có sáu bảy thành công lực, nên không ông sẽ bị đả thương ngay tại chỗ.
Thế chưởng của Cừu Cốc vừa rồi không những khiến Hàn Kỳ kinh dị, mà ngay cả Lữ Tử Thu cũng phải rùng mình, ông thầm nhủ :
- "Xem như vầy có lẽ Long Hổ Cửu Hoàn đan cùng cuốn Đan thư đã bị thằng nhỏ này lấy đi rồi".
Hàn Kỳ không để ý nên bị Cừu Cốc đẩy lui, lửa nóng càng lên. Ông càng

tức Lữ Tử Thu hơn nữa, liền xông ngay vào họ Lữ đang đứng trước mặt. Song người ông vừa xẹt đến, thì Cừu Cốc cũng vừa nhanh nhẹn đứng chặn ngang trước mặt cũng tay nói :
- Xin tha thứ cho vãn bối đã đường đột mạo phạm.
Hàn Kỳ tức bực cười lớn :
- Nếu người xem ta là trưởng bối, thì đã không ra tay công ta như vậy.
Bỗng lúc ấy một chiếc thuyền nhanh như tên lướt sóng phi đến. Thuyền vừa cập bờ một bọn người nhẹ nhàng nhảy lên, dẫn đầu là một công tử áo quần sang trọng tay cầm cây quạt, lớn tiếng quát :
- Tên tiểu tử họ Lữ kia! Ngươi thật là to gan!
Tiếng quát vừa dứt, thân người cũng vừa đến nơi. Thì ra y chính là Ngọc Thông công tử, theo sau là bốn cụ già, mỗi người mặc một sắc áo xanh, đỏ vàng, trắng. Cụ già mặc áo xanh chính là người Cừu Cốc đã trông thấy tại tửu lầu.
Vừa lên đến bờ, bọn Ngọc Thông công tử đã bao vây lấy Cừu Cốc vào giữa. Từ Thanh Thu nãy giờ đứng ngoài, nhìn đăm đăm vào mặt Lữ Tử Thu, thấy mặt ông ta trắng như người mất máu, không hề có sự phản ứng gì, nàng cau mày thầm bảo :
- "Hừ, đóng kịch khá giống. Cũng có ngày cô nương sẽ tháo cái mặt nạ của người xuống xem".
Nghĩ thế nàng bèn tung mình nhẹ như chiếc lá hạ xuống bên Cừu Cốc giận dữ quát :
- Y bảo bậy sao em lại nghe lời?
Cừu Cốc thở dài đáp :
- Biết làm sao bây giờ. Cho dù cha em bảo em phải chết, em cũng không dám cãi.
Từ Thanh Thu vẫn tức bực :
- Ví dụ như y không phải là cha thật của em thì sao?
- Đó là một việc khác.
Trong lúc Từ Thanh Thu muốn nhắc nhở cho Cừu Cốc tỉnh ngộ thì Ngọc Thông công tử đã đến trước mặt lấy chiếc quạt chỉ vào mặt Cừu Cốc bảo :
- Bất luận người đã thối hôn hay chưa, Hàn lão bá vẫn là một vị trưởng bối. Ngươi dám lớn gan phạm thượng, nếu hôm nay ta không dạy cho người thì còn gì Ngọc Thông công tử nữa.
Vốn nơi Song Kiếm phong, Ngọc thông công tử đã định gây sự với Cừu Cốc rồi. Chỉ vì có bọn Thiết Kỳ Ngân Tinh nên không có phần của chàng. Sau lại thấy Cừu Cốc chiếm được thần kiếm, lòng càng hậm hực, gã phái các tay bộ hạ rải rác khắp nơi tìm kiếm. Nay lại gặp mặt tại đây, gã trách thế là để lấy lòng Hàn Kỳ, và thừa cơ đoạt thần kiếm, thật là nhất cử lưỡng tiện.
Hàn Kỳ vừa thấy Ngọc Thông công tử xuất hiện, liền trầm giọng căn dặn :

- Ngọc Thông ta giao thằng súc sanh ấy cho người, còn ta đối phó lão già.
Ngọc thông công tử cúi đầu nói :
- Xin bá phục cứ tự tiện. Vãn bối quyết không để cho hắn chạy thoát.
Nói dứt chiếc quạt liền phất ra, bốn lão già chia nhau bốn phía, chuẩn bị cử chưởng xông vào Cừu Cốc.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 7
Tình bèo nước nhưng...

Ngọc Thông công tử một mặt muốn đoạt lưỡi kiếm thần trên người Cừu Cốc, một mặt vì con gái của Hàn Kỳ nên muốn giết phắt tình địch cho xong. Gã đem theo tứ đại cao thủ, là bốn vị được liệt vào hàng Càn, Khôn, Đoài, Chấn võ công cao siêu khó lường.
Cừu Cốc mới ra giang hồ, đâu biết bốn vị này lợi hại đến thế nào, liền xuất chưởng định chống cự lại.
Từ Thanh Thu thất kinh vội la lớn :
- Khoan đã ta có lời muốn hỏi họ!
Và quay sang bốn cụ già cười hỏi :
- Xem lối ăn mặc của bốn vị, có lẽ là nhân vật danh chấn giang hồ Liêu đông tứ nghĩa?
Quả thật bốn vị này là Liêu đông tứ nghĩa Cổ Hạo, Cổ Hiền, Hách Trung, Hách Mạnh. Từ khi gia nhập vào Thiên Độc cốc, được nhiệm chức Càn, Khôn, Đoài, Chấn; Tứ đại đường chủ, đồng thời đã thay tên đổi tánh, nên ít có kẻ nhận ra lai lịch của họ.
Không ngờ hôm nay Từ Thanh Thu vừa buột miệng đã gọi đích danh.
Cổ Hạo đứng nhìn Thanh Thu, đoạn ôn tồn hỏi :
- Cô nương tôn danh quý tánh? Chẳng hay đã từ đâu đến đây?
Từ Thanh Thu không đáp chỉ mở miệng ngâm :
Tại hắn vô mưu
Việc có thể làm
Trên kỳ lân các
Khiêu đèn xem rõ lưỡi kiếm thần
Nhân vật khởi hưng ấy
Hết cả đi chăng?
Cổ Hạo nghe đọc thất kinh buột miệng :
- Chẳng lẽ Ân chủ còn tại thế sao?

Từ Thanh Thu cười nhạt :
- Người tại thế hay không, đó là vấn đề khác. Nay tôi thấy bốn vị là nhân vật danh chấn võ lâm, tự xưng Liêu đông tứ nghĩa vậy mà vây đánh một thiếu niên nhỏ tuổi, há không biết mất mặt sao?
Cổ Hạo biện bạch :
- Đó là thượng mạng chứ có phải là chủ ý của chúng tôi đâu.
Từ Thanh Thu vẫn đứng cười ngạo mạn.
Hách Trung bỗng tiến lên hai bước nói với Cổ Hạo :
- Lão đại quả nhiên Ân chủ còn sống, ta chịu khổ sở nơi đây làm chi, mau ra quan ngoại để tìm gặp Ân chủ ngay.
Cổ Hiền đáp :
- Anh em chúng ta sở dĩ thay danh đổi tánh, lại đến đất Giang Nam này cũng không ngoài mục đích để tìm kiếm Ân chủ. Giờ biết người còn sống, hẳn nhiên chúng ta nên đi tìm người ngay.
Cổ Hạo thở dài thốt :
- Thật uổng công chuyến đi này.
Đoạn quay sang Ngọc thông công tử nói :
- Phiền công tử chuyển đạt đến Cốc chủ, Ngu huynh đệ chúng tôi thật bất đắc dĩ lắm, nên không thể tiếp tục hợp tác với quý cốc, xin cáo từ nơi đây.
Ngọc Thông công tử hết đỗi ngạc nhiên, biến sắc nói :
- Các người định phản cốc?
Hách Trung cười lớn nói :
- Anh em chúng tôi cũng không phải bán thân cho Thiên Độc cốc, làm sao bảo là phản nghịch được?
Nói dứt bốn chiếc bóng nhẹ nhàng lướt bay như bốn con đại điểu phút chốc mất dạng.
Võ công của Tứ đại đường chủ, Ngọc Thông công tử đã hiểu rõ. Giờ họ quyết đi dù chàng có cản trở cũng chỉ rước nhục vào thân thôi. Chàng chỉ băn khoăn không biết lai lịch của thiếu nữ này thế nào mà chỉ nói vài câu đã khiến Tứ đại đường chủ phải ra đi.
Ngay cả Cừu Cốc cũng sửng sốt. Nhưng chàng không hề để ý đến điều ấy trong lúc này. Chàng chỉ đăm đăm nghĩ đến cha chàng. Sau khi Tứ đại đường chủ đi rồi, chàng lập tức đưa mắt tìm Lữ Tử Thu. Nhưng ông ta cũng đã biến mất từ bao giờ, chỉ còn lại một mình Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ với vẻ mặt ngơ ngác, Hàn Kỳ nói :
- Lạ kìa, sao võ công của Lữ Tử Thu giờ lại biến đổi hẳn thế?
Nguyên ông cùng Lữ Tử Thu là bạn thâm giao, nên võ công của họ Lữ ông đều hiểu rõ. Hôm nay vừa đấu mấy chiêu đã phát hiện ra hoàn toàn khác lạ, nên cứ hoài nghĩ trong lòng.
Cừu Cốc thấy cha chàng bỗng đến, rồi lại ra đi quá đột ngột, ngay cả lời từ

biệt cũng chẳng có, chàng buồn bã dị thường, đưa mắt trừng Ngọc Thông công tử rồi quay sang nói với Từ Thanh Thu :
- Chị Thu, chúng ta đi thôi.
Từ Thanh Thu nghe Cừu Cốc mở miệng gọi mình bằng chị, nàng mỉm cười mãn nguyện gật đầu khẽ nói :
- Cốc đệ, tạm thời em chớ nên buồn làm chi. Việc của cha em không sớm thì muộn thể nào chị cũng tìm ra nguyên ủy. Chị chỉ khuyên em sau này nếu sau này cha em có bảo làm việc gì, thì cần nên suy nghĩ cho kỹ rồi hãy thi hành.
Cừu Cốc thở ra nói :
- Lệnh cha dạy không lẽ không nghe, em biết làm sao bây giờ?
- Một là người sau bậy, có thể không nghe được. Hai là thân phận của người rất hoài nghi, em chớ nên lầm lẫn mà hối hận về sau.
Cừu Cốc chỉ biết thở dài im lặng.
Bỗng một bóng người vượt tới, Hàn Kỳ đã xuất hiện trước mặt lớn tiếng bảo :
- Cừu Cốc! Ngươi không nói thật cho ta nghe Thanh Thanh con gái ta hiện giờ ở đâu?
Cừu Cốc có ý bất mãn, song nghĩ lại người là kẻ lớn, nên trịnh trọng nói :
- Thật ra vãn bối chưa từng gặp qua lệnh ái, song nghe những lời Khất Tiên đã nói, có lẽ người đã đem lệnh ái đi đâu rồi.
- Ngươi nói thật?
- Vãn bối lâu nay chưa từng biết nói dối, tin hay không tùy ý.
- Được, ta tạm thời tin người.
Gương mặt hầm hầm Hàn Kỳ quay sang Ngọc thông công tử vẫy tay :
- Chúng ta đi thôi.
Ngọc thông công tử lắc đầu đáp :
- Xin bá phụ cứ tự tiện, vừa rồi cốc nội có việc biến, vãn bối còn phải về cốc đã.
- Vậy cũng được.
Hàn Kỳ nóng lòng tìm kiếm ái nữ, nên không đợi hết lời đã tung mình đi biến.
Bấy giờ bên bờ hồ còn lại Ngọc Thông công tử, Cừu Cốc và Thanh Thu ba người. Từ Thanh Thu lấy tay chỉ Ngọc Thông công tử cười nhạt nói :
- Cô nương hiểu rõ trong bụng người chứa nhiều quỷ kế, giờ ta cảnh cáo, nếu người không chừa tật xấu, lúc ấy ta không dễ dãi như ngày hôm nay đâu.
Ngọc Thông ngửa mặt lên trời cười ngất :
- Chưa chắc. Sau này sẽ xem ai bị hại cho biết.
Nói dứt đưa mắt lườm hai người rồi từ từ đi vào rừng.
Từ Thanh Thu nhìn theo bóng Ngọc Thông, buông tiếng cười nói :

- Hắn muốn trộm gà, trộm chẳng được lại bị mất nắm gạo, thật đáng tức cười.
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Em với hắn xưa nay không hề quen nhau. Chỉ vì hắn cố theo đuổi con gái của Hồ Thương kiếm khách nên vô cớ gây thù với em. Thật không biết phải nói làm sao cho phải.
Từ Thanh Thu hỏi nhanh :
- Em quen biết con gái của Hàn Kỳ?
- Thật ra em chưa biết mặt nàng, song trước kia hai bên cha mẹ đã đính hôn rồi.
Sắc diện Thanh Thu như biến đổi, vội hỏi :
- Em đã đính hôn rồi?
- Vâng, nhưng em đã hủy bỏ hôn ước ấy.
- Tại sao lại hủy bỏ hôn ước?
- Khi chưa vào Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, em có đến tìm Hồ Thương kiếm khách. Không ngờ chẳng những ông không kể gì đến tình xưa nghĩa cũ với cha em, mà ông ta còn sỉ vả cha em trước mặt mọi người. Vì quá tức giận em đã tuyên bố hủy bỏ hôn ước.
Thanh Thu khẽ thở dài :
- Em không hối hận?
- Việc đã qua cứ để nó qua. Càng hối hận càng thêm đau khổ.
Thanh Thu đột nhiên chuyển sang chuyện khác hỏi :
- Giờ em định làm gì?
- Em thật điên rồ. Người khi nãy nếu thật là cha em thì khi nào lại sai con đi đấu với cường địch mà lại đứng khoanh tay ngó. Đến khi em bị bọn người của Ngọc thông công tử bao vây, ông cũng không đếm xỉa gì cả. Như vậy đâu còn tỏ ra có lòng thương yêu nữa đâu mà phải tìm?
- Có lẽ người đã bị thuốc mê mà mất đi bản tính?
Thanh Thu cúi đầu suy nghĩ giây lâu, đột nhiên nói :
- Chị còn có tý việc phải làm, chúng ta tạm chia tay vậy. Chị khuyên em nên cẩn thận trên bước giang hồ, vì hiện đang có rất nhiều người chú ý đến em đấy.
Nói dứt nàng đưa tay lên vẫy vẫy đoạn tung người mất dạng.
Tuy cảm thấy thiếu nữ vừa rồi có vẻ thần bí, nhưng Cừu Cốc không hề để ý đến, vì chàng vẫn hy vọng tìm cho được người cha khác lạ ấy.
Vào đến thành nội thấy mọi nhà đều lên đèn, chàng đột nhiên cảm thấy tình hình có vẻ kỳ lạ. Hình như đang có người chú ý đến chàng, song chàng vẫn thản nhiên tiến bước, tự cười thầm bảo :
- Từ khi ta luyện thành võ nghệ, chưa từng đánh qua trận nào cho hả dạ, hôm nay để xem họ làm gì ta.

Chàng tìm đến một khách điếm, ngước mắt nhìn lên tấm bảng thấy đề bốn chữ to tướng Linh giang khách sạn. Chàng từ từ đi vào trong, thấy ngăn nắp rộng rãi, liền mướn một gian phòng đi vào đó nghỉ ngơi.
Nhưng linh tính như cho chàng biết có rất nhiều người muốn ám hại chàng nên chàng không dám ngủ, chỉ ngồi tĩnh tọa vận công.
Đang lúc dưỡng thần bỗng nghe một tiếng động rất khẽ, chàng lập tức mở mắt nhìn ra, thấy một người trung niên mặc áo nho si, sắc mặt trắng nhợt dễ sợ, hướng về chàng từ từ tiến gần. Cừu Cốc thất kinh quát lớn :
- Ai đấy?
Người ấy đưa tay lên miệng đoạn xì một tiếng khẽ nói :
- Hài nhi. Nói nhỏ tý. Ta đây.
Tuy người ấy làm ra vẻ thương yêu và ôn hòa song giọng nói vẫn không thể dối được vẻ lạnh lùng.
Cừu Cốc giờ đã thấy rõ người ấy là ai, vội nhảy xuống giường gọi :
- Cha!
Chàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng.
- Đây không phải là nơi nói chuyện. Mau đi theo ta.
Lời nói dứt, người trung niên cũng vừa tung ra cửa đi mất hút.
Cừu Cốc lập tức theo sau, chỉ thấy bóng người ấy nhẹ nhàng hướng về phía Tây bắc phi nhanh. Chàng cũng thi triển Phi Tinh Truyền Hận thân pháp đuổi theo sát bên.
Hai người một trước một sau phút chốc đã đi ra đến ngoại thành, đến một rừng cây rậm rạp, tuy thân pháp của kẻ trước rất nhanh nhưng Cừu Cốc cũng không hề thua kém, khiến người ấy bỗng kinh dị hỏi :
- Con đã được bí truyền võ công của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái?
- Thưa vâng. mà sao cha lại biết?
- Môn thân pháp Phi Tinh Truyền Hận đã bặt đi trên giang hồ lâu năm, nếu con không được đặc biệt xem trọng thì làm sao được truyền thụ bí quyết này.
Cừu Cốc nhớ tới Tỵ Trần đạo trưởng, vị sư huynh đầy ơn đức ấy bất giác thở dài nói :
- Có lẽ đúng.
Lữ Tử Thu vờ vui vẻ nói :
- Con có duyên gặp gỡ như vậy, cha thật vui mừng!
- Cha! Mừng mà làm gì, mẹ cùng Hứa thúc thúc đã chết cả rồi.
- Người đã chết thì không còn sống lại được. Có nhắc đến cũng chỉ vô ích thôi.
Đột nhiên Cừu Cốc đưa mắt nhìn cha, thấy sắc mặt người không những không tỏ ra bi lụy mà vẫn giữ một mực lạnh lùng, lòng chàng cảm thấy đau xót buột miệng trách :
- Cha đã biến đổi quá nhiều.

- Thật vậy sao! Cha không hề cảm thấy gì.
- Mối thù của mẹ cùng Hứa thúc, chẳng lẽ cha không định báo?
- Thù hẳn nhiên phải báo. Nhưng Đan thư cùng đan dược của cha bị họ cướp đi mất rồi. Cho dù muốn báo thù mà sức không đủ cũng thành vô dụng.
Cừu Cốc bỗng như nghĩ ra điều gì vội nói :
- Thưa cha con có nhiều việc không đặng rõ muốn hỏi. Chẳng hiểu cha có chịu trả lời cho chăng?
- Cứ nói thử xem.
- Không phải cha đã nói với mẹ là cần bế quan một năm, sao cha lại không bế quan?
- Cha chỉ muốn che mắt thiên hạ đấy thôi.
- Vậy người bị tẩu hỏa nhập ma đếm ấy trong động là ai?
- Một thây ma được bôi diêm sinh bên ngoài.
- Cha nhẫn tâm để mẹ cùng Hứa thúc thúc vì cha mà phải chết oan sao?
- Thật ra cha cũng sơ ý, không dè bọn chúng hợp nhau mà hành động. Đồng thời đêm ấy cha không có mặt tại Phỉ Thúy cốc nên bọn chúng mới có cơ hội tung hoành. Hừ! Thù này cha nhất định phải báo.
Cừu Cốc cảm thấy lời nói cùng sắc mặt của cha chàng không hề ăn khớp. Miệng thì nói vậy mà gương mặt vẫn lạnh lùng. Chàng cảm thấy khó chịu khẽ thở ra nói :
- Cha thật là người quá ích kỷ.
Lữ Tử Thu ngầm hừ một tiếng bảo thầm :
- Thằng tiểu tử này người dám trách ta sao?
Vừa nói tay ông vừa xòe ra, phất lên không một cái.
Cừu Cốc thất kinh vội la lớn :
- Cha dùng Dung Kim chỉ đánh ai thế?
Lữ Tử Thu thất kinh nghĩ thầm :
- Thì ra hắn đã được Đan thư cùng đan dược rồi.
Lập tức ông ta vờ buồn bã nói :
- Trước mắt bọn chúng giờ muốn hiếp đáp cha con ta. Nếu ta không cho chúng thấy sự lợi hại thì chúng không sợ.
Ngưng giây lát để dò xét, ông tiếp :
- Con đã được cuốn Đan thư cùng đan dược ở trong động, vậy mang theo mình làm chi, đưa đây cha cất giữ đảm bảo hơn.
Cừu Cốc do dự giây lát song cũng đành thò tay vào người lấy cuốn Đan thư ra.
Nhưng lúc chàng móc lấy cuốn sách ra, vô tình đã làm rơi cây kiếm Long tuyền xuống đất phát làn ánh sáng xanh, khí lạnh tỏa ra run người.
Đôi mắt thèm thuồng Lữ Tử Thu khen :
- Kiếm tốt. Thật là thần vật trên đời.

Cừu Cốc nhặt cây gươm giắt vào bao nói :
- Kiếm này con đã được tại Song Kiếm phong đấy.
Mắt lộ hung quang Lữ Tử Thu cười nói :
- Đan thư và thần kiếm mà vào được tay lão rồi thì còn lo gì nữa?
Nói dứt ông ta nghiêm nét mặt bảo :
- Tiểu tử đưa kiếm cho ta xem!
Cừu Cốc lấy được Đan thư cùng đan dược ra khỏi áo, hai tay định dâng lên thì bỗng một giọng nói từ trong bụi cây phát ra :
- Lữ Tử Thu! Chớ đắc ý vội, người qua mặt Tống mỗ được một lần thôi. Lần nay người sẽ bị ta vạch mặt ra cho xem.
Cừu Cốc thất kinh vội rút tay về. Mắt nhìn Kim Kiếm thư sinh vừa đến, mắt lộ sát khí lạnh lùng nói :
- Ngươi định cướp vật trên tay lão phu sao? Thật không biết tự lượng.
Kim Kiếm thư sinh đến còn cách Lữ Tử Thu độ trượng ngoài ngừng bước trầm giọng nói :
- Tiếng của Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu được liệt vào trong Thất đại danh gia, ai nấy đều kính phục. Ngặt vì gần đây hành động của người quá hạ lưu, nên đã khiến mọi người công phẫn. Ngươi có thấy chăng?
- Họ Tống kia! Hôm nay người đến dạy khôn ta hay còn mưu đồ gì khác?
- Đặc biệt đến tìm người đòi nợ.
Lữ Tử Thu cười lớn nói :
- Xưa nay nghe đến kiếm thuật của người rất khá, nay lão phu dùng kiếm thử với người cho biết.
Nói dứt ông liền quay đầu bảo Cừu Cốc :
- Tiểu tử đưa kiếm cho ta mượn.
Tuy thấy tính cha đã biến đổi, Cừu Cốc vẫn không dám trái lời, liền rút lưỡi thần kiếm bên hông ra, đưa cho Lữ Tử Thu.
Lữ Tử Thu định thò tay tiếp lấy thì một bóng người nhanh như chớp đã cướp lấy lưỡi kiếm trên tay Cừu Cốc. Cừu Cốc thất kinh liền vung chưởng đánh ra, Lữ Tử Thu cũng vội dùng Dung Kim chỉ pháp đánh ra. Hai cha con hợp lực công tới, thế như vũ bão. Nhưng chỉ nghe một tiếng cười thánh thót, một bóng người mảnh mai bỗng nhiên bay vụt lên cao rồi hạ xuống đứng ngay phía sau Cừu Cốc.
Bùng bùng. Hai tiếng nổ chát chúa, chưởng phong của Cừu Cốc đánh hụt vào khoảng đất trống, đào thành hai lỗ rất sâu. Dung Kim chỉ của Lữ Tử Thu cũng đã đốt cháy cả một khoảng cỏ rộng lớn.
Cừu Cốc thấy chưởng vừa rồi đánh không trúng, vội xoay mình nhanh như điện chớp, lập tức chụp lấy cổ tay của đối phương.
Đối phương như không cần phải né tránh, cứ để cho chàng chụp trúng, bỗng Cừu Cốc cảm thấy một luồng mát dịu của da thịt truyền sang tay chàng, giật

mình nhìn kỹ, kẻ vừa đoạt kiếm chính là Từ Thanh Thu.
Thanh Thu vừa tra kiếm vào bao lại cho Cừu Cốc vừa cười vừa nói :
- Nếu chị không phòng bị trước, thì giờ này chị chỉ là chiếc xác không hồn.
Cừu Cốc vội xin lỗi :
- Em có ngờ là chị đâu!
Thanh Thu bỗng nghiêm mặt nói :
- Giờ đây không phải đùa giỡn. Em nên chuẩn bị để rồi còn gặp các danh gia của vũ nội.
Cừu Cốc nghe nàng nói, bỗng sực nhớ lại cha chàng đang chờ kiếm để dùng. Chàng định tuốt kiếm ra dâng cho cha thì Từ Thanh Thu lạnh lùng nói :
- "Dung Kim chỉ" của cha em đã luyện đến bảy thành hỏa hầu. Còn cần dùng kiếm là gì? Cứ cất đi để phòng thân. Đêm nay không những một mình Kim Kiếm thư sinh mà còn nhiều người tìm em đấy.
Cừu Cốc nghe nói thụt tay về. Chàng nhìn thấy cặp mắt trong như thu thủy của Thanh Thu nên lãnh hộ một phần ẩn ý của nàng rồi.
Lữ Tử Thu trước tưởng sắp được Đan thư, bất ngờ bị Kim Kiếm thư sinh đến quấy rối. Giờ lại bị Thanh Thu cản trở cơ hội đoạt kiếm của ông, lòng tức giận khôn cùng.
Nhưng lúc nãy ông đã mục kích võ công của Cừu Cốc ra tay đánh Thanh Thu cùng thân pháp tuyệt diệu của Thanh Thu tránh né hai người hợp công. Ông đã ngầm đoán võ công của hai đứa trẻ này. Nếu giờ ra tay cưỡng đoạt chưa chắc đã được dễ dàng mà làm cho Cừu Cốc phải nghi ngờ, nên ông giả vờ cười tự nhiên nói :
- Cô nương nói cũng đúng. Lão phu mấy năm nay không còn cần dùng đến kiếm nữa, song tên Họ Tống kia đã lừng danh về kiếm thuật, nếu lão phu không dùng kiếm để khắc phục hắn thì hắn đâu chịu phục.
Kim Kiếm thư sinh đã từng lăn lộn giang hồ mấy mươi năm nên ông rất sành đời. Đứng bên quan sát ông đã thấy lời nói và thái độ của Phong Lưu Nhu Hiệp như có vẻ khác lạ tự nghĩ :
- "Vợ chồng Lữ Tử Thu được giang hồ tặng cho mỹ danh là Trọc Thế Tiên Lữ, đủ thấy tình cảm của họ thân thiết đến dường nào. Tại sao thấy vợ bị hại mà không nói gì đến việc báo thù cả? Có lẽ.. Hừ! Lát nữa Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng đến, ta sẽ xem hắn là ai?"
Vì mải phân vân suy nghi, Kim Kiếm thư sinh không hề để ý đến lời nói qua lại của họ vừa rồi.
Cừu Cốc cũng dư hiểu cha chàng nếu đã luyện được võ công trong cuốn Đan thư thì hẳn nhiên đã hơn Kim Kiếm thư sinh gấp bội, nên chàng hy vọng cha mình có thể giết được một trong những kẻ huyết thù ấy. Chàng liền rút kiếm ra trao cho Lữ Tử Thu nói :
- Cha nói rất đúng. Phàm kẻ kiếm thuật tột chúng, phải dùng kiếm khắc phục

họ, có chết họ cũng vui lòng.
Từ Thanh Thu biết có nhắc nhở Cừu Cốc cũng không hiểu được nàng tỏ vẻ hơi bực mình, tung mình đến nắm lấy tay chàng nói :
- Cốc đệ, nếu chị nói ra vô tình em tưởng chị muốn chia rẽ tình phụ tử. Chỉ vì tuổi em còn nhỏ, nên chưa hiểu được sự hung hiểm của giang hồ. Thần kiếm là bảo vật nghìn năm một thủa, sao có thể đưa cho người khác dễ dàng vậy?
Cừu Cốc ngạc nhiên thốt :
- Người đó là cha em mà?
- Hừ!
Lữ Tử Thu thấy nàng mãi cản trở, mắt ông lộ sát khí liền bước đến nói lớn :
- Cô nương, tuổi cô còn nhỏ, sao mà độc hiểm quá vậy. Định chia rẽ tình phụ tử của lão sao?
Từ Thanh Thu đưa mắt sáng quắc nhìn ông ta lạnh lùng nói :
- Trước mặt ta người nên biết điều một tý.
Lữ Tử Thu lại tiến thêm bước nữa lớn tiếng quát :
- Ngươi là yêu nữ ở đâu đến, sư trưởng người là ai? Nếu không nói rõ đừng trách Lữ mỗ độc ác.
- Cô nương là Từ Thanh Thu, từ Bạch sơn Hắc thủy đến, đủ chưa?
Lữ Tử Thu nghe nói giật mình liền lùi lại hai bước.
Cừu Cốc thấy tình thế đã găng, không muốn để hai người đánh nhau, nên đến trước mặt Thanh Thu nói :
- Chị Thu, chị không nên vô lễ với cha em.
Thanh Thu cười nói :
- Chị không phải là pháp sư, song cũng có cách khiến cho con cáo già kia xuất hiện nguyên hình, Lữ Tử Thu quát :
- Cừu Cốc y là người thế nào? Sao mi quen biết y?
- Chúng con ngẫu nhiên gặp nhau kết thành chị em.
- Có biết sư phụ của y là ai không?
- Việc này..
- Đồ ngốc. Ngay cả lai lịch cũng không hiểu, mà dám gọi người ta là chị chị em em, thật xấu hổ cho ta.
Cừu Cốc như không bằng lòng :
- Tuy chẳng biết lai lịch của nàng, song con tin nàng là người tốt.
- Ngươi có biết phàm những kẻ đại gian đại ác, bên ngoài đều tỏ vẻ hiền từ? Từ nay về sau ta cấm không được đi lại với nàng.
Cừu Cốc buồn rầu im lặng, song cũng đành nói :
- Con xin tuân mạng.
- Như vậy mới là đứa con ngoan.
Vẻ mặt bị thương Cừu Cốc nhìn sang Thanh Thu nói :

- Chị Thu đừng trách em nhé, thật ra cha bảo con khó cãi.
- Hừ! Cha bảo! Có một ngày em sẽ sáng mắt ra.
Cừu Cốc nghe nói giật mình. Lữ Tử Thu thấy thế vội giục :
- Con còn lôi thôi gì nữa, không đi ngay theo ta.
Bất đắc dĩ Cừu Cốc chào Thanh Thu đoạn theo cha ra đi.
Thanh Thu không còn cản trở chàng nữa, nàng ngước mặt nhìn trời mỉm cười.
Nàng biết giờ đây tứ phía đã bị bủa vây, Lữ Tử Thu quyết không thể nào thoát khỏi được. Vả lại trong tình cảnh hiện tại muốn cho Cừu Cốc tỉnh ngộ cũng vô phương.
Quả nhiên khi Cừu Cốc sắp đến gần Lữ Tử Thu thì Kim Kiếm thư sinh đã hoảng sợ. Nếu một khi thần kiếm vào tay Lữ Tử Thu rồi thì sự việc càng thêm rắc rối. Ông liền tung mình nhảy đến trước mặt ngăn Cừu Cốc lại nói :
- Ngươi có muốn đi cũng rất dễ. Chỉ cần để cây thần kiếm lại đây thôi.
Cừu Cốc giận dữ :
- Lấy lý gì phải để lại cho người?
- Kiếm này lão phu đã khổ cực giữ mãi bên hồ mười mấy năm, há để cho người lấy một cách dễ dàng vậy sao?
- Thiếu gia đâu có cướp đoạt trên tay người?
- Nên biết kiếm này là báu vật của Hồ kiếm tại Song Kiếm phong.
Lữ Tử Thu xen lời :
- Cừu nhi! Đứng đếm xỉa gì đến hắn. Song Kiếm phong đâu phải là tư sản của ông cha hắn để lại mà bảo là vật của hắn.
Kim Kiếm thư sinh nổi giận trầm giọng nói :
- Đêm nay nếu không để kiếm lại đây, cha con người đừng hòng ra khỏi khu rừng này.
Lữ Tử Thu cười nham hiểm :
- Lão phu cũng chờ xem thủ đoạn của người như thế nào.
Bỗng lúc ấy từ trong bụi rậm có ba bóng người xuất hiện. Một là Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng, kẻ đi sau là Xà cốc Ma Vân phong Hạc Linh Vũ Sĩ và vẻ thứ bao là Ma Âm cốc Ngọc Tiêu tiên tử.
Ba người vừa đến nơi, Đường Hoàng liền buông tiếng cười ha hả nói :
- Thì ra cha con người đều ở đây cả. Tốt lắm chúng ta sẽ thanh toán món nợ cũ.
Cừu Cốc vừa thấy mặt Thiết Kỳ Ngân Tinh mắt liền nổ lửa nói lớn :
- Thưa cha! Người này đã giết chết Hứa thúc thúc và đánh mẹ rớt xuống cốc sâu đấy.
Mặt Lữ Tử Thu vẫn trắng nhợt một màu đôi mắt lạnh lùng nhìn ba người mới tới. Chân khẽ động nhẹ, đã đến trước mắt Cừu Cốc nói khẽ :
- Quân tử báo thù ba năm chưa trễ, hôm nay bọn họ đông người ta nên tránh

đi là thượng sách.
Cừu Cốc không ngờ cha chàng đã thay đổi nhu nhược thế vội nói :
- Đêm nay ta phải báo thù. Cha con ta hợp tay đâu đến nỗi phải thua chúng?
Lữ Tử Thu như hối hả :
- Nghe ta nói đừng nhiều lời, con đem Đan thư đi trước, trao bảo kiếm cho cha cản hậu cho.
Vốn tánh háo thắng trong lòng không phục, giây lát Cừu Cốc nói :
- Con thấy cần phải đánh cho chúng một trận. Nếu không thắng mà chạy đi cũng chả muộn gì.
Lữ Tử Thu giận quát :
- Con thật không nghe lời cha sao?
Kim Kiếm thư sinh đứng gần hai người nhất, nên đã nghe rõ mọi sự. Ông ta khiêu khích :
- Lữ Tử Thu hùng phong hào khí của người trước kia đâu mất rồi? Sao gặp kẻ thù giết vợ mà chẳng dám đánh nghĩa là gì?
Ông ta cố tâm muốn làm cho Lữ Tử Thu nổi giận gây chiến để có cơ hội hạ thủ Cừu Cốc.
Thiết Kỳ Ngân Tinh dư hiểu âm mưu ấy, nên đưa mắt trách móc nhìn ông.
Kim Kiếm thư sinh giả vời quay đầu sang nơi khác, không để ý đến hành động ấy.
Tưởng lời nói của mình có thể làm cho Lữ Tử Thu nổi giận, ngờ đâu ông ta không hề phản ứng gì cả, lại còn đến sát bên Cừu Cốc nói :
- Con có nghe lời cha chăng?
Cừu Cốc thở dài chán nản :
- Cha muốn tự hủy diệt uy phong của mình, con còn biết nói làm sao?
Vừa nói vừa chuẩn bị rút kiếm ra trao.
Hạc Linh Vũ Sĩ, Ngọc Tiêu tiên tử cùng Thiết Kỳ Ngân Tinh mọi người đến đây cũng vì muốn đoạt lấy thần kiếm, nay kiếm còn ở trong tay Cừu Cốc thì chua sao. Một khi Lữ Tử Thu đã lấy được thì dù muốn cướp lại cũng là việc không phải dễ. Nên vừa thấy Cừu Cốc định trao kiếm, mọi người đã sấn tới gần.
Lữ Tử Thu thấy tình thế như vậy, đã có chủ định sẵn, thừa cơ Cừu Cốc không để ý, liền vung tay nhanh như điện chớp điểm ngay huyệt mê của Cừu Cốc rồi cặp nách tung người tẩu thoát.
Thủ đoạn của Lữ Tử Thu thật ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Ngay cả Từ Thanh Thu đứng ngoài chăm chú từng hành động của cha con họ vậy mà cũng trở tay không kịp. Nàng thét lên một tiếng thất thanh, đoạn tung mình như sao băng rượt theo.
Ngọc Tiêu tiên tử nghiến răng nói :
- Con cáo già này thật gian xảo, dám giở thủ đoạn ấy trước mặt chúng ta.

Kim Kiếm thư sinh đột nhiên cao giọng nói :
- Huynh đệ có một việc cần cho các bạn biết, hôm nay tại hạ đã phát hiện Đan thư cùng đan dược đều ở trong tay tên tiểu tử ấy. Muốn đoạt được những vật này, không phải một người có thể làm được. Vậy cần phải hợp lực với nhau.
Hạc Linh Vũ Sĩ lên tiếng họa theo :
- Chia rẽ thế cô, đoàn kết thế mạnh. Lời nói của Tống huynh thật hữu lý.
Kim Kiếm thư sinh lại tiếp :
- Tại hạ chỉ cần có cây thần kiếm, còn Đan thư cùng đan dược thì Vũ sĩ cùng Đường huynh mỗi người chia một.
- Như vậy chúng ta đã nhất định rồi, giờ nên gấp rượt theo mới kịp.
Nói dứt ba người cùng một lượt phi hành nhanh về hướng tẩu thoát của Lữ Tử Thu.
Còn lại một mình Ngọc Tiêu tiên tử, nàng tức giận lẩm bẩm :
- Các người coi ta chẳng ra gì! Rồi sau này sẽ biết.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 8
Ôn Sát bỗng hiện hình

Nói về Lữ Tử Thu cặp Cừu Cốc chạy nhanh một hơi xuyên qua một cánh rừng rậm, vào một ngôi miếu xiêu đổ đặt chàng nằm xuống, định đưa tay tháo lấy thanh Thần kiếm bên hông Cừu Cốc.
Bỗng ngoài cửa có tiếng cười sang sảng như thanh la :
- Lữ Tử Thu không ngờ chúng ta lại gặp nhau.
Họ Lữ giật mình ngước đầu nhìn lên, quả thất Khất Tiên đang ung dung bước vào. Ông ta thầm nghĩ :
- "Dù cho có ai đến đi nữa, ta cũng phải đoạt lấy Thần kiếm rồi sau hãy hay".
Nghi thế ông lại ra tay định tháo lấy thanh kiếm nhưng không còn kịp nữa. Từ Thanh Thu cũng đã đuổi đến ngay lúc ấy. Nàng thấy tình thế quá cấp bách, không cần gạn hỏi, liền xuất chưởng công ngay vào người của Tử Thu. Đôi bàn tay ngọc trông qua thật mảnh khảnh nhưng chưởng phong quá mạnh mẽ. Ba chiêu công tới của nàng đều nhắm ngay các yếu huyệt của Tử Thu, nếu ông ta không khôn hồn né tránh, sẽ bị thương ngay lập tức.
Lữ Tử Thu bị bức phải thụt tay lại, nhảy sang bên né tránh. Đang cơn tức giận ông liền vận dụng hết sức lực dồn vào chưởng đánh ra, tưởng đối

phương là một cô gái bé nhỏ, thế nào cũng bị đẩy lui dưới tiềm lực cực mạnh này.
Không ngờ ngoài tưởng tượng, không những Từ Thanh Thu không bị đẩy lui, mà còn xuất chưởng đánh ra, khiến ông phải lùi lại mấy bước để né tránh.
Lúc Từ Thanh Thu vừa xuất hiện công đánh Lữ Tử Thu, Khất Tiên có ý lo hộ cho nàng không thể chống cự lại định chuẩn bị bước ra hỗ trợ. Giờ thấy tình hình như thế, khiến ông không khỏi kinh dị, mỗi chiêu mỗi thức của cô gái sử dụng kỳ ảo dị thường, khiến cho Lữ Tử Thu là anh hùng của thời đại cũng phải chịu lui luôn. Càng khiến cho Khất Tiên kinh ngạc thêm là nội lực của cô bé không hề thua sút họ Lữ kia.
Ông trố mắt bảo thầm :
- Không hiểu con nhãi con này là con cái nhà ai mà võ công lại thần kỳ như vậy?
Vì cứ mải nhìn lối đánh đẹp mắt của Từ Thanh Thu khiến Khất Tiên quên cả việc giải huyệt đạo cho Cừu Cốc.
Bỗng lúc ấy phía sau miếu có một bóng người trung niên thư sinh, mặt bịt khăn trắng, trông dáng người như Lữ Tử Thu không khác chút nào. Thân pháp nhẹ nhàng nhảy đến chỗ nằm của Cừu Cốc, cặp chàng vào nách, rồi lẹ nhẹ nhàng lẩn ra như một làn khói nhạt.
Khất Tiên thật không hổ là đại hiệp giang hồ. Vừa phát giác ông liền vung chưởng đánh ra, chặn ngay lối đi của kẻ ấy. Phải biết nội lực của ông ta rất thâm hậu, chưởng lực mạnh mẽ, vậy mà kẻ ấy thoát khỏi luồng chưởng phong của Khất Tiên dễ dàng, phút chốc đã mất dạng.
Thanh Thu đang bận lo đấu với Tử Thu, nghe tiếng quát của Khất Tiên, biết ngay có sự gì xảy ra, nhanh nhẹn lui lại nhìn, nhưng đã thấy trung niên thư sinh cặp Cừu Cốc đã chạy khá xa. Nàng bất kể Lữ Tử Thu đang có mặt, vội tung mình đuổi theo.
Khất Tiên đưa tay điểm mặt Lữ Tử Thu hầm hầm nói :
- Lão ăn mày này không có thì giờ để hầu tiếp người. Sau nay chúng ta sẽ đấu một trận cho hả.
Không chờ Lữ Tử Thu có phản ứng gì, ông liền tung mình đi mất.
Lữ Tử Thu vẫn gương mặt lạnh lùng, hừ một tiếng rồi cất bước ra đi.
Một ngôi nhà lụp xụp trong nghĩa địa, vì lâu ngày chẳng có quét dọn, nên rác rưởi bụi bặm khắp nơi. Những con đom đóm chớp nháy trên mả hoang, những tiếng kêu bi thương của chim cú tại thành một cảnh tượng buồn bã thê lương.
Bấy giờ vào lối canh ba, đột nhiên có một bóng người tay cặp một cậu bé, chạy nhanh vào ngôi nhà giữ mộ ấy. Đó chính là chàng trung niên bịt mặt cùng Cừu Cốc vậy.

Chàng trung niên bịt mặt đem Cừu Cốc đặt xuống một cái bàn, đoạn dùng hai tay nâng đầu chàng lên nhìn đăm đăm vào mặt. Trung niên thư sinh bỗng thốt ra một tiếng thở dài, cúi đầu hôn hai bên má Cừu Cốc, rồi thò tay vào áo lấy ra một mảnh giấy cùng cây bút, viết gấp rút vài chữ. Sau khi đặt mảnh giấy dưới lưng của Cừu Cốc, chàng trung niên thư sinh đập nhẹ hai cái vào mình Cừu Cốc đoạn tung mình ra đi.
Thời gian chẳng bao lâu, Cừu Cốc dần dần tỉnh dậy. Chàng liền nhảy xuống bàn, kinh ngạc nói :
- Tại sao ta lại ở đây?
Bỗng chàng thấy người rớt xuống một mảnh giấy, chàng nhặt lên đem ra ánh trăng soi, thấy đề mấy hàng chữ :
- Hài nhi, kẻ ấy không phải là cha con. Con chớ nên để cho y lợi dụng gạt gẫm. Lão ăn mày là người tốt, con có thể gần gũi được.
- Đan thư con tạm gửi nơi đây, sau này cần phải chú ý lắm mới được. Chúng ta tạm thời chưa tiện gặp nhau, mong con nên tự lo lấy.
Cừu Cốc lật qua lật lại mảnh giấy, cũng không sao tìm được chữ ký của người này. Chàng lẩm bẩm nói :
- Trừ cha mẹ ta ra, ta không còn người thân thuộc nào cả, vậy người này là ai kìa?
Cừu Cốc tuy biết người này không có ác ý với mình, nhưng Đan thư đã bị lấy đi, chàng không khỏi lo rầu. Đứng trước nghĩa địa suy nghĩ giây lát, chàng chỉ nhớ mang máng là lúc nãy bị cha chàng điểm vào huyệt mê, nhưng không hiểu sao lại đến đây. Nếu bảo rằng cha ta đem đến thì đâu có mấy chữ viết trên giấy: Người ấy không phải là cha con. Nghĩ đi nghĩ lại, chàng cũng không thể tìm ra câu trả lời.
Chỉ thở dài chán nản, từ từ bước ra khỏi nghĩa trang.
Bỗng nhiên chàng nghe trong căn nhà lụp xụp khi nãy có tiếng thở dài vọng ra. Chàng thất kinh đứng dừng lại núp sang bên tả, lại nghe tiếng thở dài thứ hai vọng đến.
Chàng thầm sợ hãi tự hỏi :
- Chẳng lẽ trong ấy lại có quỷ quái sao?
Tuy không tin có ma nhưng đứng trước cảnh nghĩa địa hoang vắng khiến chàng không khỏi lạnh người. Chàng định cất bước ra đi, lại nghĩ trong người có sẵn võ công tuyệt kỹ, thêm vào là cây Thần kiếm bên hông, chẳng lẽ vì tiếng thở ra ấy mà sợ chạy sao?
Chàng liền nhẹ nhàng bước tiến lại bên góc nhà, ngồi chờ xem động tinh.
Phút chốc bỗng có tiếng khua động nơi chiếc bàn mà chàng đã nằm khi nãy, rồi chiếc bàn từ từ di động, để lộ một miệng hang tối đen. Từ trong miệng hang vụt chiếu ra hai ánh sáng xanh. Một bóng đen vụt như tên bắn thoát ra khỏi hang phi nhanh ra cửa.

Bóng đen ấy ra đứng trước cửa, ngước mặt nhìn trời rồi bỗng rú lên một tiếng long trời lở đất, khiến cho cát bụi trên trần nhà đều tung bay mù mịt, đủ hiểu nội lực của bóng đen này thâm hậu dị thường.
Dưới ánh trăng mờ, Cừu Cốc từ xa nhìn thấy hình dạng của bóng đen trông mông lung mờ ảo. Gương mặt trắng nhợt như thây ma, mình mặc hắc bào tóc chấm vai, đôi tay dài thườn thượt, hai chân hình như không thể co giãn được, cứ tung người nhảy đi nhảy lại.
Bỗng vụt một cái bóng đen nhảy lên trên cây, hai tay giơ lên chụp một cái, một con chim mèo đã bị chụp trúng. Bóng đen lại rơi mình xuống đất, dùng hết sức lực thổi ra một hơi thật mạnh, lông trên mình chim cú bị kình phong nhổ rụi. Bóng đen liền xé thịt con chim bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, máu me nhểu chảy ròng ròng.
Cừu Cốc rùng mình: "Người hay ma?"
Ăn xong bóng đen lại rú lên một tiếng, tung mình nhảy trở vào ngôi gác mộ.
Vì mải nhìn xem nên Cừu Cốc không kịp để ý, nên lúc bóng đen vừa vụt đến, chàng không còn né tránh kịp nữa.
Bóng đen này hình như cũng phát giác ra có chàng, cười ré lên một tiếng, vung chưởng đánh ngay vào mặt Cừu Cốc.
Cừu Cốc đã chứng kiến thủ pháp lợi hại của người này lúc nãy bắt chim cú, nên không dám khinh thường vội lách mình né tránh.
Bóng đen thấy chụp không trúng, lập tức tung mình tấn công liên tiếp.
Cừu Cốc hoảng kinh xuất chưởng đánh trả. Chưởng phong ùn ùn thổi tới, khiến cho bóng đen trong lúc bất ngờ phải vội nhảy ra mấy trượng. Kình phong đánh sập một cột trụ, trần nhà rớt đầy cát bụi. Bây giờ Cừu Cốc đã nhận định bóng đen là người chớ chẳng phải là ma quái nên mạnh dạn lớn tiếng :
- Đây chẳng phải là nơi động thủ, chúng ta hãy ra ngoài kia mà đấu.
Nói dứt chàng liền tung mình phi nhanh ra ngoài khoảng đất trống, bóng đen cũng theo sát bên người.
Cừu Cốc quay đầu lại cười lạnh lùng nói :
- Ngươi là người hay quỷ? Tại hạ cùng người không thù không oán, tại sao lại hạ độc thủ như thế?
Bóng đen như không cần đếm xỉa đến lời nói của Cừu Cốc, hai tay vung ra lập tức chụp ngay vào ngực chàng. Cừu Cốc cảm thấy nơi đối phương có một hàn khí vô cùng kỳ lạ xông vào người chàng lạnh buốt thấu xương.
Cừu Cốc tức giận bóng đen không chịu nói chuyện phải quấy mà ngang nhiên xuất thủ, nên chàng cũng vận dụng tám thành công lực, giơ song chưởng tấn công ngay.
Bùng một tiếng, tám chưởng chạm nhau, Cừu Cốc phải thối lui bốn bước, còn bóng đen thì đánh hự một tiếng và lảo đảo lùi lại năm bước.

Bóng đen nào chịu thôi, như con hổ dữ tung mình nhảy lên cao song chưởng vung ra bủa ngay xuống đầu Cừu Cốc.
Cũng may Cừu Cốc đã được luyện tập từ bé thêm vào được uống linh dược, thấy tình thế như vậy không còn nương tay được nữa. Một đạo hồng quang như chớp từ tay chàng bắn ra. Một tiếng thét rợn người bóng đen liền té nhào xuống đất.
Đây là lần đầu tiên Cừu Cốc đem Dung Kim chỉ công ra áp dụng với kẻ địch.
Sau khi hạ được địch thủ, chàng liền nhảy đến bên người đó định coi xem thương thế ra sao?
Nhưng bóng đen tưởng chàng cố tâm hạ sát lập tức đứng dậy quát :
- Dừng lại ta có lời muốn nói!
Cừu Cốc dừng bước ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi cũng biết nói chuyện nữa sao?
Bóng đen trầm giọng nói :
- Lão phu tiềm cư nơi nghĩa địa này đã được mười mấy năm. Chưa từng nói chuyện với ai, nay là lần đầu tiên mở miệng nói với người đấy.
- Tại hạ với người không thù không oán, tại sao vừa gặp nhau đã ra tay hạ độc thủ vậy?
- Bởi mặt người giống một người mà ta muốn giết, nên vừa thấy mặt là ta định giết ngay.
- Người mà người muốn giết là ai thế?
- Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu.
Cừu Cốc thất kinh :
- Người và người tại sao lại kết thâm thù đại hận đến thế?
- Y đã đoạt người yêu của ta.
- Ngươi quen biết với Vân Hà Tiên Tử Dương Dung Thường sao?
Bóng đen lắc đầu :
- Người mà ta muốn nói không phải là Vân Hà Tiên Tử.
Cừu Cốc thở ra nhẹ nhõm :
- Nói vậy người đã trách lầm người. Phong Lưu Nhu Hiệp sớm đã kết hôn với Vân Hà Tiên Tử và sớm đã có con. Người không hề yêu một người con gái nào khác cả.
Bóng đen ấy buông ra tiếng thở dài như bán tín bán nghi. Ông ta nói :
- Việc cũ thôi dẹp sang bên. Giờ ta nhờ người một việc chẳng hay người có ưng thuận không?
Cừu Cốc khẳng khái :
- Chỉ cần ta có năng lực giúp được, là ta sẽ không từ chối.
Bóng đen tiến tới hai bước ôn tồn nói :
- Ngươi có thể thấy rõ, đôi chân ta đã bị tàn phế.

- Vâng. Tại hạ đã phát giác ra ngay từ lúc đầu.
- Thật ra là ta bị tẩu hỏa nhập ma nên các đường máu không thông xuống dưới đấy thôi.
- Tiếc rằng tại hạ không biết về y thuật, nếu không tại hạ cũng sẽ tận lực giúp đỡ đôi phần.
- Chớ từ chối. Chỉ cần người ưng thuận thì có thể giúp ta được.
- Giúp người là một việc đáng làm. Nếu quả tại hạ làm được, hẳn nhiên ưng thuận ngay.
- Nói thật cho người rõ, ta vì mải luyện Huyền Âm chân kinh nên vào ở ngôi nhà gác mộ này. Vì vô ý để tâm thần phân tán nên ta bị tẩu hỏa nhập ma. Muốn chữa cho hai chân cử động lại như thường thì cần có một thuần dương chân khí đả thông. Khi nãy người sử dụng chỉ công đánh ta, mặc dù ta đã giở Huyền âm hộ thân cũng vẫn bị người đánh bại. Nên ta biết thuần dương của người cực mạnh, có thể giúp ta đả thông huyệt mạch được.

Cừu Cốc khẳng khái :

- Đáng lẽ tại hạ có rất nhiều việc phải làm xong người đã nhờ, thì tại hạ sẽ giúp người trong đêm nay.
- Lỗi chữa trị này cần phải tiêu hao nhiều sức lực lắm. Ngươi nên nghĩ kỹ lại, Nam Ôn Sát này lâu nay ân oán rất phân minh, nếu ta được lành mạnh sẽ tận lực trả ơn người.
- Đừng nói đến ơn nghĩa làm gì, giờ người cần tại hạ phải làm gì thì nói nhanh đi.

Nam Ôn Sát thấy chàng thật tình nên vui vẻ nói :

- Vậy ta nên vào nhà gác mộ trước rồi sẽ nói chuyện sau.

Hai người song song phi nhanh vào nhà gác. Nam Ôn Sát liền chỉ cách chữa thương thế cho Cừu Cốc rõ. Chàng liền dùng hai bàn tay dán chặt vào lưng Nam Ôn Sát, vận hết thuần dương chân khí đẩy sức nóng cuồn cuộn vào người ông ta.

Nam Ôn Sát vội vận công tiếp nhận. ông ta cảm thấy một luồng sức nóng mạnh mẽ vô kể từ từ xâm nhập khắp chân thân. Ông thầm kinh sợ cho nội lực thâm hậu của gã thiếu niên này.

Như thế kéo dài độ nửa tiếng đồng hồ, nhưng các huyệt mạch truyền xuống dưới chân cũng chưa thấy đã được đả thông. Trái lại Cừu Cốc cũng đã cảm thấy hết sức lực. Chàng từ từ thu hồi song chưởng, thở dài thất vọng.

Nam Ôn Sát quay lại nhìn chàng an ủi :

- Cậu bé, cậu chớ nên khó chịu, đây là tại ý trời chứ không phải nội lực của cậu không đủ đâu. A! Giờ đây nếu được một chút linh dược giúp sức, chắc là có hy vọng.

Cừu Cốc vui mừng nói :

- Thật vậy sao?

Lập tức chàng thò tay vào áo lấy lọ Long Hổ Cửu Hoàn đan trút ra một viên trao cho Nam Ôn Sát nói :
Linh dược này công hiệu vô cùng, người uống vào đi, lát nữa chúng ta lại thử xem.
Nam Ôn Sát tiếp lấy viên thuốc đưa lên mũi ngửa, bỗng vui vẻ buột miệng khen :
- Đã có linh đơn tiên phẩm này, còn sợ gì bệnh chẳng chữa khỏi.
- Ngươi nhận biết thuốc này sao?
- Biết thì không biết nhưng cứ theo mùi vị thì nhất định phải có vị thuốc quý Thiên niên hà thủ ô trong ấy.
Cừu Cốc thầm phục sự thấy xa hiểu rộng của vị tiền bối này, nhưng chàng nhất định không thể thổ lộ danh dược Long Hổ Cửu Hoàn đan cho y biết.
Nam Ôn Sát uống thuốc xong độ một khắc thời gian, hai người lại bắt đầu thi hành cách chữa thương. Lần này không những huyệt mạch dưới hai chân đã được lưu thông ngay cả nội lực của Nam Ôn Sát cũng đã gia tăng gấp bội.
Nam Ôn Sát liền đứng phắt dậy cười lớn nói :
- Ta cứ tưởng không còn hy vọng tái xuất giang hồ nữa, dè đâu hôm nay lại được gặp cứu tinh.
Cừu Cốc cũng vui vẻ đứng dậy, chàng thấy người này tóc để bù xù, gương mặt hốc hác, nhưng có biết đâu lại là nhân vật cừ khôi trong chốn võ lâm trước đây mười mấy năm.
Nam Ôn Sát quá xúc động, đưa hai bàn tay to lớn ra nắm chặt lấy tay Cừu Cốc nói :
- Sở dĩ ngu huynh được như thế này cũng nhờ nơi cậu cả. Ta có ước nguyện từ trước nên từ nay về sau ta sẽ tận lực giúp cậu trong ba năm, dù cho ta có đạp lửa nằm gai cũng vui lòng.
Cừu Cốc vội vã chối từ :
- Tiền bối chớ nói chi quá lời, việc nhỏ mọn ấy cần chi phải tạ ơn to lớn vậy.
- Ý ta đã quyết, cậu chớ nên chối từ.
Cừu Cốc biết vị giang hồ hào khách này tánh rất cương nghị, hơn nữa giờ đây chàng đang thế cô sức yếu, nếu được vị lão giang hồ theo giúp thì còn gì quý bằng, nên chàng nói :
- Tưởng lão tiền bối cũng có công việc phải làm, đâu có phải vì tại hạ mà bỏ công việc của tiền bối sao?
Nam Ôn Sát thở dài nói :
- Không dối gì cậu, trước kia hai vợ chồng lão có sanh một đứa con trai. Nhưng vì một chút hiểu lầm, vợ lão đã bỏ nhà ra đi, lão đành gửi đứa con cho một người bạn nuôi dưỡng để rảnh tay tu luyện môn Huyền Âm chân kinh. Là người luyện võ chắc cậu cũng hiểu bất luận luyện môn công phu nào mà ý không được chuyên thì bị tẩu hỏa nhập ma ngay. Bởi lão cứ nghĩ

đến vợ con nên phải bị tàn phế đến ngày nay.
- Giờ thì hai chân của lão tiền bối đã được khôi phục rồi, vậy cần nên lập tức đi tìm phu nhân cùng lệnh lang thôi.
- Đứa con của lão nếu giờ còn sống thì cũng bằng vào tuổi cậu. Nhưng thôi! Sự việc đã qua rất đau lòng, thà đừng nhắc đến còn hơn.
Cừu Cốc nhìn sắc diện, biết ông ta có việc khó nói nên cũng không hỏi tới làm gì, liền sang qua việc khác nói :
- Giờ thì lão tiền bối định đi đâu?
- Không phải lúc nãy đã nói rồi sao? Trong ba năm lão nguyện làm một người nô dịch theo cậu, tốt hơn cậu nên cho lão rõ thân thế cùng việc cậu định làm, để lão xem có thể giúp được gì chăng?
- Tại hạ giờ đầy rẫy huyết thù, cừu địch khắp nơi, công việc phải làm vô số kể.
Nói dứt, Cừu Cốc thở dài ảo não. Đôi mắt u buồn chàng từ từ thuật hết mọi việc từ nơi Phỉ Thúy cốc đến giờ, nhất nhất đều kể rõ những điều ân oán cho Nam Ôn Sát nghe.
Nam Ôn Sát cười ha hả nói :
- Có việc ấy sao, theo lão thì thực hiện cũng chẳng khó mấy!
- Lão tiền bối có ý gì hay chăng?
- Việc này rất dễ. Theo tình thế của cậu thì xưa nay đều là bị động. Giờ ta cứ lật lại ván bài, lấy khách làm chủ xem sao!
- Sao gọi là lấy khách làm chủ?
- Không phải lâu nay họ đều theo dõi để ám hại cậu sao? Giờ ta cứ việc đến cửa họ trước, Thiết Kỳ Ngân Tinh giết mẹ cậu, cậu đến ngay Đường gia bảo tìm cừu thù giết cho hả dạ, đến khi họ biết kéo đến Hà giang trợ giúp thì cậu lại lẻn qua Xà cốc Ma Vân Phong. Như vậy không những huyết thù đã rửa mà còn dương danh trong giới võ lâm nữa là khác.
Cừu Cốc vỗ tay reo mừng :
- Ý kiến rất hay, nợ máu trả máu, làm sao mà trách ta độc ác được!
Hai người mải bàn chuyện với nhau mà sáng lúc nào không hay. Đến khi mặt trời đã ló dạng họ mới sực tỉnh.
Nam Ôn Sát cùng Cừu Cốc đồng bước ra khỏi nghĩa địa. Hai người phi nhanh như mũi tên, phút chốc đã ra đến đường cái quan.
Giờ này trên đại lộ đã có người qua lại, hai người mới bước đi từ từ, Cừu Cốc nhìn thấy mớ tóc rối bù trên đầu Nam Ôn Sát, chàng khẽ nói :
- Lão tiền bối lát nữa vào thị trấn, trước nhất phải mua áo quần sạch sẽ thay đổi và tắm rửa hớt tóc lại đã.
Nam Ôn Sát cười thiểu não :
- Thôi khỏi cần mười mấy năm nay ai ai cũng tưởng rằng lão đã chết. Cứ để cho họ tin tưởng như vậy được rồi.

- Lão tiền bối làm chi vậy cho khổ thân xác.
- Mỗi người đều có một việc riêng khó xử. Cậu tuổi còn nhỏ nên chưa hiểu được nhiều việc trên đời này. Sau này cậu sẽ dần dần biết rõ hơn.
- Có lẽ thế.
- Từ nay chúng ta phải luôn ở bên nhau, nên đừng gọi lão là lão tiền bối nữa, mà chỉ gọi là lão Ôn, còn lão gọi lại cậu bằng tướng công vậy.
- Như vậy sao cho phải.
Bỗng lúc ấy từ xa có tiếng chân ngựa vọng tới. Một trang thiếu niên ngồi trên lưng ngựa vừa thấy Cừu Cốc đã réo to :
- Lữ huynh! Thật lâu không gặp!
Cừu Cốc nhìn kỹ thì ra là Vệ Thanh. Chàng liền vui mừng nói :
- Lâu nay bạn vẫn mạnh giỏi? Tôi thật nhớ bạn lắm.
Vệ Thanh nghe nói mỉm cười để lộ hai lúm đồng tiền trên má.
- Có thật huynh nhớ đệ chăng?
- Chẳng lẽ tại hạ lại đi nói đối huynh chăng?
Vệ Thanh cười vui vẻ phi nhanh xuống ngựa. Vừa thấy Nam Ôn Sát liền kinh ngạc hỏi :
- Người này là ai?
- Là người tại hạ vừa mới kết bạn, Ôn lão tiền bối đấy.
Vệ Thanh quay sang lễ phép gọi :
- Ôn lão tiền bối.
Nam Ôn Sát cũng gật đầu đáp lễ :
Vệ Thanh bỗng hỏi :
- Giờ hai người định đi đâu?
- Hà Giang, còn huynh?
- Đệ không nhất định đi đâu cả. Nếu không trở ngại xin cho đệ đi theo cho vui.
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Chuyến đi này hung hiểm vô cùng, khuyên huynh đừng nên đi thì hơn.
Vệ Thanh xúc đông nói :
- Có phải đi báo thù cho bá mẫu chăng? Như vậy đệ càng nên đi chứ!
Cừu Cốc thật tình không muốn cho người bạn quý mến này của mình phải rước lấy sự liên lụy vào thân, định ngăn cản thì Nam Ôn Sát đã nói :
- Nếu vị tướng công này muốn đi, xin tướng công cho đi càng vui.
Cừu Cốc không biết làm sao, đành phải gật đầu ưng thuận.
Khí trời càng lúc càng nóng bức, Nam Ôn Sát và Cừu Cốc nội công cao thâm nên nắng mưa không hề nao núng. Thương thay cho Vệ Thanh ướt đẫm mồ hôi, mặt mày đỏ bừng. Cừu Cốc thấy vậy dừng ngựa lại nói :
- Chúng ta nên tìm nơi nào vào giải khát nghỉ ngơi một lát rồi lên đường cũng chẳng muộn.

Lúc ấy ba người đã đi qua Võ thắng quan, phía trước lại là Hà Nam Tín Dương thành, Vệ Thanh đề nghị :
- Chờ đến Tín Dương chúng ta vào uống nước nghỉ ngơi cũng được.
Nam Ôn Sát hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Khỏi cần đợi đến Tín Dương, trước kia có một quán trà, chúng ta vào uống cho rồi, lại còn có một trò hề sắp được xem đấy.
Cừu Cốc không biết gì cả nhìn ông đoạn gật :
- Cũng được.
Vệ Thanh là người thông minh nghe Ôn sát nói thế đoán biết ông ta đã thấy gì rồi, nên cũng không phản đối.
Ba người vừa vào đến quán. Mới ngồi xuống xong đã thấy có một tốp người cũng từ ngoài bước vào, ngồi nơi bàn cách họ không xa lắm.
Vệ Thanh vốn sinh trưởng nơi võ thuật thế gia, mắt tai đều linh hoạt, mọi việc trên giang hồ đều có kinh nghiệm hơn Cừu Cốc, nên liếc mắt nhìn sơ đã hiểu bọn người này không phải kẻ tầm thường và cũng không phải là ngẫu nhiên mà tới đây.
Nơi quán trà trên đường này chỉ chuyên bán mỗi một thứ trà chén đậy nắp, nước sôi nóng cần phải chờ một thời gian cho nguội mới có thể uống được.
Vệ Thanh nôn nóng nhìn chén trà đang bốc khói chau mày :
- Trời nóng mà lại uống trà nóng thật là khổ.
Nam Ôn Sát liền đẩy ly trà của ông sang bên Vệ Thanh nói :
- Cậu uống ly trà lạnh của lão đây.
Vệ Thanh không hiểu gì cả lấy tay dở nắp chén ra thấy quả nhiên chén trà của Nam Ôn Sát đã nguội lạnh, trên mặt lại đóng một lớp đá mỏng.
Vệ Thanh kinh dị buột miệng :
- Ủa!
Cừu Cốc thấy thế cười nói :
- Phàm trà đã mùi vị không thấy ngon, uống nóng tốt hơn.
Vừa nói chàng vừa đưa tay bưng lấy ly trà đá đem về chỗ cũ, đoạn đẩy ly chàng sang trước mặt Vệ Thanh.
Vệ Thanh vội cản lại nói :
- Không! Đệ muốn uống trà đá kia.
Vệ Thanh lại cướp lấy ly trà đá của Nam Ôn Sát mà Cừu Cốc vừa đem về, đoạn giở nắp ra, bỗng thấy ly trà nóng sôi cuồn cuộn như hai ly kia, Vệ Thanh chu mỏ bực tức :
- Làm trò gì thế?
Chỉ thấy Nam Ôn Sát cùng Cừu Cốc mỉm cười, Vệ Thanh như tỉnh ngộ nói :
- Được. Hai vị sử dụng thần công trước mặt đệ. Hừ. Xem đệ này.
Nói dứt, Vệ Thanh đưa tay phất nhẹ qua mặt bàn, một làn gió thoảng lướt qua, đã khiến cho ba ly trà không còn bốc hơi nóng lên nữa.

Nam Ôn Sát cười lớn, hai tay bưng lấy ly trà uống một hơi cạn.
Ba người vừa rồi mỗi người thi triển một môn thần công khiến bọn hán tử ngồi bàn kế bên phải sợ hãi. Họ cứ nhìn lấy nhau không ai dám đả động gì cả.
Cừu Cốc đột nhiên đứng dậy nói :
- Chúng ta đi thôi. Chạng vạng hôm nay có thể đến thành Tín Dương rồi.
Nam Ôn Sát cười lớn trả lời :
- Nơi thành Tín Dương chỉ có khách sạn Như Lai là tốt hơn cả, tối hôm nay chúng ta cứ nghỉ ở đấy.
Ba người vừa nói vừa ra đi.
Đợi cho ba người đi khuất, trong đám hán tử khi nãy có người nhỏ lùn, gương mặt hốc hác nói với đồng bọn :
- Các bạn đã nghe chưa, họ đã cho chúng ta biết địa chỉ rồi đấy.
Một hán tử trong bọn vỗ bàn đánh độp nói :
- Cũng tại người nhát gan, không cho chúng ta động thủ. Nếu không đâu để họ diễu võ giương oai được.
Hán tử nhỏ lùn nói :
- Ngươi tưởng là dễ ăn sao. Nếu bọn họ tầm thường thì làm sao công tử lại điệu hai vị hộ pháp trong cốc ra. Nói cách khác, lúc nãy người không thấy họ chơi trò thi triển công phu ấy sao? Chung trà nóng bỏng biến thành nước đá, rồi lại từ nước đá biến thành nóng bỏng, nếu công lực không thâm hậu há làm được như vậy sao?
Hán tử to lớn nghe nói cứng họng không dám cãi nữa, có lẽ người nhỏ lùn này là anh cả trong đám nên dịu giọng nói :
- Cũng may chúng ta đã biết được địa chỉ nhất định của họ rồi. Chỉ cần mau về báo cho công tử hay là bổn phận của chúng ta đã hoàn thành.
Chúng liền đứng dậy đi ra khỏi quán trà, tiến vội về hướng khác.
Nói về Cừu Cốc, Vệ Thanh cùng Nam Ôn Sát sau khi ra khỏi quán trà nhắm hướng Tín Dương thành tiến bước. Dọc đường Vệ Thanh cười nói :
- Bọn chuột nhắt vậy mà cũng đến tìm chúng ta. Thật không biết tự lượng tư nào.
Nam Ôn Sát nói :
- Có lẽ sau họ còn có bọn nguy hiểm hơn.
Vệ Thanh như nhớ ra điều gì nói :
- Đúng rồi, chúng là bộ hạ của Thiên Độc cốc chẳng sai.
Cừu Cốc nhíu mày lẩm bẩm :
- Nghi Ngọc Thông công tử cũng tức cười. Vô cớ lại tra hỏi tại hạ nơi hạ lạc của Hàn cô nương, tại hạ nào có gặp qua nàng đâu?
- Nàng là vị hôn thê của huynh, tự nhiên phải tìm hỏi huynh chứ sao?
Cừu Cốc cười nói :

- Nhưng đệ đã cùng nàng hủy hôn rồi kia mà?
- Theo ý huynh thì cuộc hủy hôn ấy đã coi như xong rồi sao?
- Đương nhiên là vậy. Song đệ cũng cảm thấy có điều hổ thẹn với Hàn cô nương.
- Theo đệ biết thì Hàn cô nương vẫn một lòng yêu huynh đấy.
Không hiểu sao nói đến câu này mặt Vệ Thanh bỗng đỏ bừng, đưa mắt bẽn lẽn nhìn Cừu Cốc. Cũng may chàng đang cho ngựa tiến bước nên không hề chú ý đến sắc diện ấy.
Khi ba người đi ngang qua một cụm núi, đến một rừng cây, bỗng sau núi xuất hiện một đám người chặn ngay đường đi của họ.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 9
Kiếm khí nhuộm màu hồng

Cừu Cốc dừng cương ngựa lại, thấy bọn cản trước mặt người nào người nấy tay cầm một lưỡi kiếm chói sáng.
Vệ Thanh hừ một tiếng nói :
- Bọn đệ tử của Kim Kiếm thư sinh.
Lời nói chưa dứt thì thấy trên mô đất lại xuất hiện một đám người mình mặc áo đạo bào chặn ngay hậu đạo của Cừu Cốc. Vệ Thanh nhìn qua buột miệng :
- Bọn đạo sĩ của Xà cốc Ma Vân Phong cũng có mặt.
Hai tốp người vừa xuất hiện chặn đứng hai ngả đường, nhưng sao không thấy người nào lên tiếng nói gì cả, hình như họ còn đang chờ đợi một người.
Nam Ôn Sát kề tai Cừu Cốc hỏi :
- Ý của tướng công thế nào?
- Để tại hạ hỏi cho rõ trước đã.
Nói dứt chàng tiến lên một bước cung tay lễ phép :
- Các vị cầm Lữ mỗ tại đây là có ý chi chăng?
Bọn thuộc hạ của Kim Kiếm thư sinh gồm có chín người đứng ngang thành hàng chữ nhất, khi Cừu Cốc hỏi, vẫn không ai mở miệng trả lời.
Cừu Cốc cố ý gằn lòng hỏi tiếp :
- Các vị có phải bạn hữu của Tàn Long cư không?
Mọi người vẫn im lặng không đáp. Vệ Thanh giận dữ rút cây đoản kiếm cầm tay lạnh lùng cười nói :
- Chúng không nói ta sẽ có cách làm cho chúng mở miệng.

Thân hình nhẹ như gió, luồng kiếm nhanh như điện, một lượt Vệ Thanh công ra chín đường, nhắm cả chín người đâm tới.
Chín người đứng sắp hàng không hề nhúc nhích, đợi cho lưỡi kiếm của Vệ Thanh đến nơi, lập tức một dãy rào vàng chói do chín mũi kim kiếm đồng thời giơ ra một lượt đỡ lấy thế công của đối phương.
Vệ Thanh thấy không hạ được kẻ địch lại đánh tiếp thêm mấy chiêu nữa, bỗng một trong chín vị kiếm sĩ lên tiếng nói lớn :
- Vị huynh đài này có phải là đồng đạo của Hằng sơn phái chăng? Xin mời tránh sang một bên hầu sự hòa khí khỏi bị tổn thương!
Vệ Thanh chu miệng nói :
- Phải thì lại làm sao? Các ngươi đã nhất định hơn chúng ta ý?
Nói dứt, Vệ Thanh lại định múa kiếm tấn công tiếp.
Cừu Cốc biết thuật liên kiếm hợp kích của đối phương, Vệ Thanh không thể nào thắng nổi, nên nắm tay lại nói :
- Vệ huynh tạm thời nghỉ tay, để tại hạ xử cho.
Lúc này nhóm đạo sĩ phía sau cũng xiết chặt vòng vây, chỉ chừa cho ba người chính giữa độ một khoảng trống chừng ba trượng.
Cừu Cốc thở than dài :
- Khi tại hạ chưa vào giang hồ, cứ tưởng rằng những danh từ đẹp đẽ được thiên hạ gắn cho những anh hùng hiệp sĩ là sự thật. Không dè cái tiếng "Danh gia" chỉ là một khối bùn nhõ nhớp, vậy thì kẻ hạ lưu còn ghê tởm đến chừng nào?
Vệ Thanh tiếp lời :
- Cũng chưa chắc, như Khất Tiên lão tiền bối là một danh gia tốt đó.
- Hạng người như ông ta rất hiếm. Vệ huynh, mong huynh thừa cơ tẩu thoát trước đi.
- Tại sao?
Vệ Thanh tròn xoe đôi mắt.
- Chẳng lẽ huynh cho rằng đệ không đủ tư cách để kết bạn với huynh sao?
- Ý của đệ không phải thế, hiện giờ họ chỉ nhắm vào một mình đệ, huynh tội gì phải rước lấy vạ lây.
Vệ Thanh cười khanh khách :
- Nói về giao lưu kết bạn bè thì đồng sanh đồng tử, sướng khổ có nhau. Gặp lúc hoạn nạn huynh lại bảo đệ tránh đi. Như vậy không phải là huynh đã khinh thường đệ lắm sao?
Cừu Cốc không biết nói sao, từ tử quay đầu lại nhìn bọn kiếm sĩ một lượt đoạn lớn tiếng nói :
Lão Ôn, lão đối phó với bọn đạo sĩ, tại hạ lãnh giáo kiếm thuật của bọn Tàn Long cư này xem sao.
Nam Ôn Sát mặt lạnh như đồng, không hề có một biểu hiện gì. Nhưng tóc

của ông ta không gió bỗng nhiên dựng đứng, tay ông những thớ thịt cuồn cuộn nổi lên.
Bầu không khí lúc này cực kỳ căng thẳng, chỉ đợi đối phương động thủ thì một trận ác chiến sẽ diễn ra ngay.
Người kiếm sĩ trung niên khi nãy nói chuyện với Vệ Thanh từ từ đưa kiếm lên cao trầm giọng nói :
Giờ cũng đã đến lúc rồi..
Trong khi chàng ta sắp ra lệnh thì bỗng nhiên từ xa có tiếng vó ngựa vọng đến. Ba con tuấn mã chạy như bay phút chốc đã đến trước mặt mọi người. Trên lưng ngựa một chàng thanh niên cầm cây quạt kim tuyến dẫn đầu, phía sau là một tăng, một đạo.
Tăng nhân mặt vuông bụng lớn, đạo sĩ mắt lõ cằm dài, tay cầm phất trần kim ô. Ba người vừa đến nơi đã đi thẳng tới trước mặt Cừu Cốc.
Nhưng bọn họ chưa kịp đến gần, đã bị một trung niên đạo sĩ chặn lại hỏi :
- Vị này có phải là Ngọc Thông công tử của Thiên Độc cốc chăng?
Ngọc Thông công tử nghênh ngang nói :
Đã biết bổn công tử còn hỏi làm chi!
- Trung niên đạo sĩ nghiêm nét mặt nói :
- Bần đạo là Ma vân phong Diệu Thông đạo sĩ. Chỉ sợ mất lòng giữa đôi bên nên mới hỏi cho rõ. Nếu không...
Ngọc Thông công tử cười nhạt :
- Thì sao?
Diệu Thông đạo sĩ nói lớn :
- Nếu không thì sẽ xem như đồng đảng của kẻ thù, ta ra tay không vị nể.
Ngọc Thông công tử cười lớn :
- Thì người cứ xem ta như ồng đảng của kẻ thù vậy, ta có cần nói tình nghĩa với người đâu.
Ngọc Thông công tử hôm nay sở dĩ có thái độ ngạo nghễ như thế một là có nhị vị hộ pháp theo bên, hai là muốn lấy oai trước mặt Vệ Thanh mà chàng đinh ninh là cô gái mà lâu nay chàng đã từng theo đuổi, nên vừa nói dứt, chàng chắp tay sau đít ngang nhiên tiến tới.
Diệu Thông đạo sĩ không còn nhẫn nhịn được, bất kể tình giao hảo với Thiên Độc cốc, trường kiếm liền vung lên, chặn ngay lối đi của Ngọc Thông công tử.
Ngọc Thông công tử sầm nét mặt, tập kim phiến cầm tay liền xếp lại, nhanh như chớp đánh ra một cái. Một tiếng tang trong trẻo phát ra, trường kiếm của đạo sĩ đã bị đánh vẹt, thuận tay y đưa tập kim phiến vào ngực đối phương.
Diệu Thông đạo sĩ thất kinh vội thu mình lùi lại một bước, tránh né đường công chớp nhoáng đó.
Ngọc Thông công tử buông tiếng cười đắc ý :

- Chỉ có vậy mà cũng cản trở bổn công tử?
Bỗng lúc ấy một giọng nói lạnh lùng từ đâu phát ra :
- Lão già độc vật đã dạy người ăn nói thế sao?
Lập tức có hai bóng người xuất hiện, một vi trung niên thư sinh cùng một đạo sĩ lưng mang trường kiếm.
Ngọc Thông công tử vừa thấy hai người hoảng sợ lùi lại mấy bước.
Thì ra hai người này chính là Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ.
Hạc Linh Vũ Sĩ đưa mắt nhìn trừng Ngọc Thông công tử hỏi :
- Với cử chỉ này của người hôm nay là cố tình khiêu chiến với Xà vân cố ta hay có ý đồ gì khác?
Ngọc Thông công tử vốn cơ trí tuyệt luân, vừa nghe hỏi đã nghĩ ra một kế, đưa mắt liếc qua Cừu Cốc nói :
- Vãn bối đâu dám vô cớ gây sự cùng quý cốc. Chuyến đi này không ngoài mục đích điều tra một việc nơi thành tiểu tử kia.
- Ngươi muốn điều tra việc gì, nói ra nghe xem.
Ngọc Thông công tử giả vờ như rất quang trọng nói :
- Việc này có liên quan đến thanh danh của bản cốc nên không tiện nói ra cho kẻ khác nghe.
Hạc Linh Vũ Sĩ cười nhạt :
- Không thể nói ra cho người khác nghe. Hừ! Như vậy là đủ chứng minh với ta là người bịa đặt rồi.
Ngọc Thông công tử làm ra vẻ bất đắc dĩ lắm mới nói :
- Chuyến này vãn bối đã thống lãnh Càn, Khôn, Đoài, Chấn tứ đại cao thủ xuất cốc, hợp tác với Hàn Kỳ tiền bối để tìm kiếm lệnh ái của người là Hàn Thanh Thanh cô nương. Không ngờ giữa đường gặp tên tiểu tử này đi cùng một thiếu nữ, không hiểu thiếu nữ ấy nói gì mà Tứ đại đường chủ lại bỏ cốc mà đi.
- Lời nói này không những khiến cho Hạc Linh Vũ Sĩ phải biến sắc mà ngay cả Kim Kiếm thư sinh cũng rất chú ý.
Hạc Linh Vũ Sĩ vội hỏi :
- Có việc ấy sao?
- Nghe tứ vị Đường chủ nói thì từ quan ngoại về tìm vị Ân chủ trước kia. Theo vãn bối đoán thì vị Ân chủ ấy phải là vị có uy vũ như thế nào.
Hạc Linh Vũ Sĩ cùng Kim Kiếm thư sinh đồng thất kinh nói :
- Đúng rồi. Nhất định là vị ấy rồi. Nếu không thì làm sao có thể khiến cho Trường Bạch tứ nghĩa phải tôn làm Ân chủ.
Ngọc Thông công tử thoạt tiên là chỉ có ý định là chỉ nói qua cho biết thôi, nhưng không ngờ những lời này là một tin hệ trọng mà võ lâm cao thủ ai cũng muốn biết.
Hạc Linh Vũ Sĩ và Kim Kiếm thư sinh sau khi nghe được tin này, liền không

ngó gì đến Ngọc Thông công tử nữa, hai người đồng bước ra một nơi khá xa bàn tính.
- Chúng ta hôm nay cần phải tận lực đoạt cho được Đan thư cùng bảo kiếm. Nếu không dù cho có được tin này cũng là vô ích.
Kim Kiếm thư sinh liếc mắt nhìn lại bọn Ngọc Thông một lượt đoạn cười quỷ quyệt nói :
- Bạn còn nhớ thủ đoạn của Hàn Tín hỏi đường giết tiều phu chăng?
Hạc Linh Vũ Sĩ cũng là người lắm mưu nhiều kế, liền gật đầu hội ý nói :
- Chúng ta hỏi xem hắn đã cho lão độc vật biết tin này chưa. Nếu chưa thì chúng ta cứ ra tay, sau này lão độc vật có hỏi thì cứ đổ thừa cho thằng tiểu tử họ Lữ kia là xong.
Kim Kiếm thư sinh vỗ vai Hạc Linh Vũ Sĩ cười lớn :
- Vân huynh thật có thể nói là người bạn tri kỷ duy nhất của Tống mỗ đấy.
Ông quay sang bọn thủ hạ phất tay ra lệnh.
- Chưa động thủ còn đợi chừng nào?
Lập tức chín đường kiếm quang một lúc công vào bọn Cừu Cốc ba người. Một trận đấu ác liệt bắt đầu khai diễn.
Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ vờ như không có điều gì, chắp tay sau đít từ từ đi đến bên Ngọc Thông công tử ôn tồn vui vẻ hỏi :
- Gần đây cháu có gặp qua lệnh tôn chăng?
Tam cốc lâu nay vẫn giao hảo với nhau, Tàn Long cư cùng Thiên Độc cốc cũng không có thù oán, nên dù cho Ngọc Thông công tử có thông minh giảo hoạt đến đâu cũng không thể đoán được thâm ý của hai người, chàng trả lời thành thật :
- Gần đây ít gặp mặt tiên phụ.
Kim Kiếm thư sinh với lời lẽ như trách móc nói :
- Như vậy cháu thật không đúng rồi, tại sao sự tình trọng đại là thế mà không cho lệnh tôn rõ?
- Vì đây chỉ là sự ức đoán của vãn bối thôi, nên chưa cho gia phụ hay.
- Nhưng cũng phải đem việc này ra thương lượng với mấy vị trưởng bối trong cốc mới đúng chứ!
Gần đây Ngọc Thông công tử mải lo bận theo đuổi Hàn Thanh Thanh nên việc gì cũng bỏ lỡ. Giờ nghe Kim Kiếm thư sinh nhắc tới mới hối hận nói :
- Vâng, vãn bối cảm thấy thật hồ đồ. Chuyến này về cốc sẽ cho gia phụ hay.
Hạc Linh Vũ Sĩ cười lạnh lùng :
- Chỉ sợ sau này người không gặp mặt được lão ấy nữa.
Nói dứt liền xuất chưởng đánh ngay vào mặt Ngọc Thông.
Ba người trong lúc nói chuyện với nhau, đứng xa không đầy ba thước, Ngọc Thông công tử đâu ngờ họ đã lập mưu hại mình, giờ biết thì sự việc đã muộn, liền vận sức vào đôi tay nghênh đỡ.

Bùng tiếng chưởng chạm nhau, cổ tay mặt của Ngọc Thông công tử không chịu nổi sức công đã bị gãy, người chàng lảo đảo lùi sau tám bước.
Hạc Linh Vũ Sĩ đã cố tâm diệt người bịt miệng nên liền nhảy theo, song chưởng tung ra, một luồng kình phong ồ ạt kéo tới.
Ngọc Thông công tử đã bị trọng thương đâu còn né tránh kịp nữa, chỉ còn nhắm mắt chịu chết mà thôi.
Bỗng nhiên một tiếng thét như cọp rống, một thân hình to lớn nhảy đến đỡ lấy thế chưởng của Hạc Linh Vũ Sĩ. Song chưởng chạm nhau, hai người đều lùi ra mấy bước, thì ra vị tăng nhân bụng lớn đã đến kịp thời, ông ta buông tiếng cười chát tai nói :
- Các hạ thủ đoạn ác thật. Định giết người bịt miệng nhưng một khi Tửu Nhục hòa thượng có đây thì không dễ cho người đắc thủ đâu!
Ngọc Thông công tử tưởng đâu đã thoát khỏi bàn tay ác nghiệt của Hạc Linh Vũ Sĩ nên đã yên lòng. Nào ngờ đâu một đạo kim quang sáng chói lẹ như điện chớp nhắm ngay ngực chàng đâm tới.
Cũng may trong lúc Tửu Nhục hòa thượng tung mình đến cứu thì lão tăng nhân cũng đã đến theo. Thấy đường Xuyên Vân tam liên kiếm của Kim Kiếm thư sinh vừa đâm tới liền đưa ô kim phất trần gạt đi cười nói :
- Các hạ khoan hạ thủ, Nộ Mục Sơn Nhân này xin tiếp người ít chiêu.
Nói dứt ô kim phất trần như muôn sợi kim tuyến, tới tấp bay vào người Kim Kiếm thư sinh.
Nhưng Kim Kiếm thư sinh đâu muốn diễu võ dương oai với Nộ Mục Sơn Nhân trong lúc này. Ông vừa né tránh vừa đâm vào người Ngọc Thông công tử.
Ngọc Thông công tử nào phải vừa. gian xảo đã quen nên nay biết hai người cố tâm giết mình, chàng không ngần ngại tay đang bị gãy cố sức tung mình nhảy ra khỏi vòng chiến.
Kim Kiếm thư sinh thấy thế rượt theo vừa cười vừa nói :
- Hôm nay dù cho lão độc vật có đích thân đến đây đi nữa, cũng khó cứu được mạng sống của người.
Nói dứt năm ngón tay như móng chim ưng, xòe ra chụp vào sau lưng Ngọc Thông.
Khi tay sắp chạm vào áo đối phương thì bỗng một đốm ngân sao vụt tới, Kim kiếm liền hiểu ngay sự lợi hại của sao ngân này rồi, vội thụt tay lại tránh khỏi.
Một tràng cười chấn động cả khu rừng, một cụ già vạm vỡ trầm giọng nói :
- Tống huynh có việc gì phải tức giận đến nỗi bức hắn vào cửa tử thế?
Kim Kiếm thư sinh thấy Thiết Kỳ Ngân Tinh đã có mặt, thầm hoảng sợ nhưng vờ giận dữ nói :
- Tiểu tử này dám vô lễ trước mặt lão phu. Không dạy hắn sao được.

- Chẳng lẽ bạn không sợ lão độc vật đến tìm bạn đòi nợ sao?
- Dù cho có kết oán với lão độc vật tại hạ cũng chẳng lo.
Ngọc Thông công tử cười nhạt nói :
- Đường lão tiền bối đừng nghe lời hắn nói. Vô lễ với hắn là bịa, giết người bịt miệng mới là chính đấy.
Kim Kiếm thư sinh quát tháo :
- Nói bậy!
Xẹt một cái Kim kiếm liền đâm vào ngực Ngọc Thông.
Thiết Kỳ Ngân Tinh vội chặn lai nói :
- Khoan đã Tống huynh cứ để cho hắn nói rõ rồi ra tay cũng chẳng muộn.
Đoạn quay sang Ngọc Thông công tử hỏi :
- Việc gì mà đến nỗi phải giết người để ém miệng?
- Vãn bối cho họ biết một việc bí mật quan trọng, không dè họ muốn độc hưởng, sanh lòng giết hại vãn bối.
Thiết Kỳ Ngân Tinh là nhân vật lão luyện giang hồ, dư biết Thiên Độc cốc, Xà cốc cùng với Ma Âm cốc đều có tiếng võ lâm thế lực hùng mạnh. Kim Kiếm thư sinh hôm nay không ngần ngại kết thù với Thiên Độc cốc, định giết Ngọc Thông công tử để diệt khẩu, như vậy đủ thấy sự việc là quan trọng biết dường nào.
Ông liền cười lớn nói :
- Hiền tế cứ yên tâm, nghiệm tình giao hảo giữa Đường gia bảo và Thiên Độc cốc lão phu quyết không để cho ai đụng đến sợi lông của cháu được đâu.
Lúc ấy Hạc Linh Vũ Sĩ, Nộ Mục Sơn Nhân cùng Tửu Nhục hòa thượng đã đến nơi. Sơn nhân cùng hòa thượng mỗi người một bên đứng kề Ngọc Thông công tử để bảo vệ.
Thiết Kỳ Ngân Tinh đứng cản trước mặt Kim Kiếm thư sinh hỏi Ngọc Thông công tử :
- Việc bí mật ấy quan trọng như thế nào mà đến nỗi họ phải hạ độc thủ vậy?
Vết thương Ngọc Thông công tử đã hành nhức, mồ hôi trán ra dầm dề. Nghe hỏi chàng tự nghi: Bí mật đã bại lộ, dù cho có thêm một người biết nữa cũng bằng thừa.
Nghi vậy chàng ngước đầu nói :
- Việc bí mật này phàm nhân vật võ lâm ai cũng muốn biết.
Kim Kiếm thư sinh vội đưa mắt ra hiệu với Hạc Linh Vũ Sĩ biết kế giết người diệt khẩu khó thành, lập tức day qua Cừu Cốc định đoạt Đan thư cùng Thần kiếm cho xong.
Thiết Kỳ Ngân Tinh nhìn theo bóng hai người hỏi :
- Đằng ấy ai đang đánh nhau thế?
- Tàn Long cư cùng Xà cốc hai phái hợp tay vây đánh Lữ Cừu Cốc.

Thiết Kỳ Ngân Tinh hừ một tiếng lẩm bẩm :
- Để ta xem thử bọn hắn có lấy được báu vật không?
Ông liền vẫy tay nói với Ngọc Thông công tử :
- Nhờ nói lại với lệnh tôn, Đường gia bảo và Thiên Độc cốc từ nay về sau hành động nhất trí.
Nói dứt ông ta đã nhẹ nhàng bay xa mười mấy trượng.
Ngọc Thông công tử ôm cánh tay đau, nghiến răng căm hận nói :
- Bổn công tử thề không giết được hai người không làm người.
Giờ đây chàng bất kể họ đang tranh đoạt Đan thư cùng Thần kiếm, liều ra hiệu cho hai vị hộ pháp theo mình về Thiên Độc cốc.
Nói lại Cừu Cốc cùng Nam Ôn Sát và Vệ Thanh ba người, thấy trước sau đều động thủ, liền vung chưởng đón đỡ. Nam Ôn Sát từng vào sống ra chết đã quen, nên xem họ không ra gì cả. Riêng Cừu Cốc mới vào giang hồ, nên tinh thần khẩn trương. Thấy bốn bên đều có ánh gương chớp lóa, cuồng phong vây kín muốn ngưng tay để thở cũng khó.
Cừu Cốc không hiểu sự lợi hại của Cửu nhân liên hợp kiếm nên cứ ung dung kháng cự, dần dần cảm thấy mệt mỏi mà vòng vây lại xiết chặt vào. Vệ Thanh tuy kiếm thuật tinh thông nhưng nội lực còn kém, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.
Nam Ôn Sát nhìn xem thế trận thất kinh gọi lớn :
- Tướng công chớ nên kéo dài thời giờ. Hạ sát mau đi.
Lời nói dứt, Nam Ôn Sát liền đưa bàn tay chim ưng ra chụp lấy một đạo sĩ giơ lên không đấm mạnh một cái. Một tiếng kêu thảm khốc vang lên, thân hình vị đạo sĩ ấy như một trái banh, văng xa ngoài ba trượng.
Cừu Cốc thấy thế cũng phấn khởi tinh thần, liền vung chỉ điểm tới. Một vi kiếm sĩ đứng gần nhất liền ré lên một tiếng, máu giữa ngực tuôn trào, ngã lăn ra đất chết tươi.
Sau khi dùng Dung Kim chỉ giết tên kiếm sĩ ấy xong, Cừu Cốc lại xòe năm đầu ngón tay, trên không năm đạo hồng quang xẹt ra. Lập tức hai tiếng thét thảm khốc, hai vị kiếm sĩ đã bị Mai hoa vô ảnh thủ giết chết.
Phải biết Mai hoa vô ảnh thủ là môn công phu tuyệt truyền của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái nay được thi thố khiến mọi người ai nấy đều kinh tâm.
Nam Ôn Sát thấy Cừu Cốc trong chớp mắt đã khiến cho bọn kiếm sĩ náo loạn, trong lòng mừng khôn xiết. Ông vừa cười vừa sử dụng tuyệt kỹ công phu Ngu quỷ nhiếp hồn trảo chụp bấu túi bụi. Bàn tay ông vung đến đâu máu đổ cùng tiếng kêu la thảm khốc vang lên đến đó.
Vệ Thanh mặt bết đầy máu vừa múa đoản kiếm vừa nói :
- Hay quá như thế mới vui chứ!
Cừu Cốc lướt qua trận thế, thấy chín vị kiếm sĩ đã bị chàng giết đi bốn mạng.

Đằng kia mười hai vi đạo sĩ thì hai người đã bị đánh tung ra xa, còn năm người trước ngực đã bị thủng chết tươi, chỉ còn lại năm người.
Chàng không khỏi cảm thấy hối hận. Chỉ trong giây phút mà mười mấy mạng người vì chàng phải vong mạng.
Nam Ôn Sát thấy thủ cước của Cừu Cốc bỗng nhiên chậm chạp tưởng rằng chàng đã mệt nên nói :
- Tướng công nếu có mệt thì hãy nghỉ tay, để bọn chuột nhắt này mình lão Ôn cũng đủ thu dọn rồi.
Lời nói dứt thì Huyền Âm Ôn Sát chưởng vừa tung ra, gió thổi cuồn cuộn, khiến thêm hai tên kiếm khách phải lảo đảo như say rượu té ngã xuống đất.
Cừu Cốc buông tiếng cười dài :
- Đánh với bọn chuột này, có gì khiến ta phải mệt nhọc.
Rồi vung chưởng đánh ra một cái, một tên kiếm khách bay bổng lên không như diều đứt dây.
Nam Ôn Sát buông tiếng cười dài đắc chí khen ngợi :
- Nội lực của tướng công thật thâm hậu.
Bỗng lúc ấy một giọng nói chát tai vọng lại :
- Chớ nên đắc ý, hôm nay các người chết không được toàn thây rồi.
Cừu Cốc cùng Vệ Thanh giật mình quay lại, thì ra lạ người ấy, chẳng phải ai xa lạ chính là Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ.
Kim Kiếm thư sinh liền tuốt kiếm cầm tay nói :
- Tiểu tử mau rút kiếm ra.
Cừu Cốc dư biết Kim Kiếm thư sinh vốn là một trong Thất đại danh gia, thiện về môn kiếm thuật, nên chàng không dám xem thường, toan rút kiếm ra chống cự thì từ xa một giọng nói như phèn la bể vọng tới :
- Lão thân đã lâu không ra giang hồ, nên không biết hiện giờ lại lắm tay cao thủ đến thế.
Hạc Linh Vũ Sĩ cùng Kim Kiếm thư sinh vừa nghe qua giọng nói lập tức cả hai đều biến sắc.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 10
Ma âm chốn hoang dã

Tiếp theo giọng nói, một lão bà đầu tóc bạc phơ, lưng đeo cây đàn sắt (Thiết tranh), theo sau là một nàng trung niên thiếu phụ cầm ngọc tiêu.
Kim Kiếm thư sinh giả vờ như không có việc gì, ung dung cười nói :

- Thật không ngờ Thiết Tranh lão bà cũng tái xuất hiện giang hồ.
Mụ già tóc bạc chính là Ma Âm cốc chủ Thiết Tranh lão lão nghe nói cười nhạt :
- Chẳng lẽ trên giang hồ chỉ giành cho Tàn Long cư xưng hùng đấy sao?
- Đâu dám, Ma Âm cốc uy danh xa gần đều biết, Tàn Long cư làm sao dám bì được.
Thiết Tranh lão bà chẳng nói gì cả, bước đến mấy bước chỉ mặt Cừu Cốc hỏi :
- Có phải tên tiểu tử này chăng?
Người trung niên thiếu phụ chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử gật đầu đáp :
- Chính nó.
Thiết Tranh lão lão trợn trừng đôi mắt đưa tay về phía Cừu Cốc nói :
- Trao vật ấy cho ta.
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :
- Vật gì mới được chứ?
- Đan thư cùng Thần kiếm.
- Hai vật ấy có phải là báu vật của giòng họ bà chăng?
- Bất luận là của ai. Bổn Cốc chủ muốn thì không ai cản được.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Muốn hay không là quyền của người. Còn đưa hay không lại là quyền của ta vậy.
Một khi đề cập đến Đan thư cùng Thần kiếm, Cừu Cốc liền thấy tức giận ngay, nên nghiến răng trả lời không hề sợ sệt.
Thiết Tranh lão bà nhíu mày. Một luồng sát khí đã hiện lên trên gương mặt nhăn nheo đó. bà ta gỡ chiếc đàn tranh xuống cầm tay, nhưng sực nghĩ lại là địa vị là chủ một cốc, không lẽ đột nhiên lại tấn công một thằng bé như vậy. Kim Kiếm thư sinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ đã phí biết bao nhiêu tâm huyết, hôm nay lại hy sinh mười mấy mạng người đâu chịu để cho con mồi sắp vào lưới lại lọt vào tay Thiết Tranh lão lão sao?
Vừa thấy Thiết Tranh lão lão gỡ đàn xuống cầm tay, hai người liền tiến đến trước mặt lão bà bà, Kim Kiếm thư sinh lạnh lùng nói :
- Lão bà khoan động thủ, nên nhớ là hôm nay Tống mỗ đã bủa lưới giăng chim.
Thiết Tranh lão lão đưa mắt nhìn xuống thấy mấy vung máu và mấy cái thây nằm ngổn ngang dưới đất cười nói :
- Lưới của các hạ sớm đã bị thủng rồi.
Kim Kiếm thư sinh nổi nóng :
- Lão bà tin rằng Tống mỗ không còn biện pháp để bắt hắn sao?
Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khanh khách :
- Nếu có biện pháp thì đâu còn kéo dài đến ngày hôm nay?

Cừu Cốc thấy bọn được xưng là danh gia vậy mà thảy đều tham lam cả lũ, nên càng nghĩ càng ghét, bước tới mấy bước khinh bỉ nói :
- Lữ mỗ không có thì giờ để đứng nghe các người nói chuyện. Xin kiếu từ.
Đột nhiên một bóng người phi nhanh đến, chặn ngay lối đi của Cừu Cốc, người ấy chính là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Nàng ta với sắc mặt tái xanh, giận dữ quát :
- Ngươi còn nhớ cái nhục một chưởng nơi Kiếm đàm chăng? Hôm nay bổn tọa đến để đòi lại đấy.
Cừu Cốc sầm ngay nét mặt nói :
- Ngươi định thế nào cũng được, ta sẵn sàng hầu tiếp.
- Chỉ cần người chịu đựng được Xuân Tình tam khúc của bổn tọa ta sẽ chịu thua ngay.
Cừu Cốc cười dài :
- Đừng nói chi Xuân Tình tam khúc dù cho thập khúc cũng chẳng có sao. Làm gì có chuyện đòn giết người được.
Chàng nào có biết sở dĩ Ma Âm cốc lừng danh cũng nhờ âm thinh tiếng đàn tranh cùng tiếng tiêu Xuân Tình tam khúc nên chàng mới khinh thường như vậy.
Kim Kiếm thư sinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ thấy thế phải hoảng hốt. Nếu để cho Ngọc Tiêu Tiên Tử trỗi nhạc lên thì thế nào phần thắng cũng về nàng. Như vậy có phải uổng công chăng?
Kim Kiếm thư sinh liền lên tiếng :
- Khoan đã, vấn đề giữa Tống mỗ và hắn chưa giải quyết xong kia mà?
Hạc Linh Vũ Sĩ cũng nghiêm nghị tiếp lời :
- Máu của đệ tử Ma vân phong không phải dễ chảy, đợi chúng ta thanh toán món nợ này xong, rồi các người sẽ can thiệp sau.
Ngọc Tiêu Tiên Tử xem thường nói :
- Các người tự rước lấy điều nhục, còn trách được ai?
Hạc Linh Vũ Sĩ cũng chẳng vừa :
- Nói vậy sự người mang nhục nơi kiếm đàm có phải do hắn tìm người đâu?
Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói cứng họng. Tàn Long cư cùng Ma vân phong tuy bị đổ máu song chỉ là môn hạ đệ tử. Đàng này nàng là sư muội của một đại cốc, vậy mà cũng bị thất thủ dưới tay cậu bé vị thành niên, ngượng ngùng giây lát, nàng nói :
- Ta không đấu khẩu với các người. Công việc hôm nay ai được nấy hưởng vậy.
Vệ Thanh thấy bọn họ cứ tiếng qua tiếng lại không đâu vào đâu nên kéo áo Cừu Cốc khẽ bảo :
- Ở lâu càng thêm nhiều chuyện, chúng ta đi mau thôi.
Cừu Cốc khẽ gật đầu, đang định quay bước đi thì bị Kim Kiếm thư sinh chặn

lại nói :
- Ngươi định đi sao? Hừ!
Cừu Cốc nhanh nhẹn xòe ngay năm ngón tay ra, một đạo hồng quang bắn tới, chàng đã sử dụng Mai hoa vô ảnh thủ công địch.
Kim Kiếm thư sinh thất kinh, vội giơ song chưởng liên hồi đánh ra năm phát mới thoát nguy nhưng áo ông đã bị hồng quang đốt cháy, lủng năm lỗ lớn tròn, khói bay tứ phía. Mọi người có mặt đều kinh hồn khiếp vía, không ai hiểu đây là môn công phu gì.
Hạc Linh Vũ Sĩ thừa lúc Cừu Cốc ra tay đánh Kim Kiếm thư sinh, lẹ như chớp xuất chưởng công vào sau lưng Cừu Cốc.
Bỗng một luồng khí lạnh nổi dậy, một bóng quái nhân tóc xù đã lướt tới, đưa chưởng tiếp lấy đơn chưởng của Hạc Linh Vũ Sĩ, hai bên đều cùng tập luyện công phu tà môn, nên vừa chạm nhau Vũ sĩ đã bị đẩy lùi ba bước.
Hạc Linh Vũ Sĩ vốn là một trong Thất đại danh gia, võ công cao cường, giang hồ khó kiếm địch thủ. Hôm nay vừa bị quái nhân xuất một chiêu mà phải thối lui, trong lòng kinh dị quát hỏi :
- Các hạ là ai sao dám can thiệp vào việc làm của Xà cốc?
Quái nhân chỉ trầm giọng trả lời cộc lốc :
- Nam Phương Ôn Sát!
Hạc Linh Vũ Sĩ vừa nghe đã thất kinh lùi lại hai bước :
- Ngươi là nhân vật trước đây mười năm đã gieo họa giang hồ: Bắc Ương thần, Nam Ôn Sát đấy chăng?
Mọi người vừa có mặt vừa nghe danh Nam Phương Ôn sát thảy đều kinh tâm.
Ngay cả Kim Kiếm thư sinh đang định tấn công Cừu Cốc cũng phải quay đầu nhìn lại.
Thật là một việc không ai ngờ được, vang tiếng ma quân một thời nay lại là kẻ thân cân của một cậu bé miệng còn hôi sữa.
Nãy giờ Kim Kiếm thư sinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ mải lo việc đoạt Đan thư cùng Thần kiếm nên không hề xem xét thực lực. Giờ thấy Nam phương Ôn sát có mặt, biết công việc hôm nay chỉ còn lại là một bong bóng nước trên bể cả, sẽ tan đi lúc nào chẳng hay.
Đang lúc đôi bên còn suy tính thiệt hơn, bỗng nhiên một điệu nhạc trỗi lên. Mọi người có mặt ngay cả Cừu Cốc liền cảm thấy tâm thần rúng động. Thì ra Thiết Tranh lão lão đã sử dụng ngón đàn tranh danh tiếng của bà.
Sau khi tiếng đàn phát ra đã áp chế được tinh thần của mọi người, bà ta liền ngưng khảy nói lớn :
- Hôm nay mọi người có mặt đều có quyền tranh lấy Đan thư cùng Thần kiếm, nhưng ta căn cứ vào võ công để cho cuộc tranh đua được công bình.
Nói đến đây bà ta liền tung mình đến trước mặt Cừu Cốc tiếp :

- Nhãi con, lão thân không như mọi người, hở ra là muốn dùng đao dùng kiếm. Ngươi nếu có bản lĩnh chịu nghe qua hết một bài nhạc lão thân lập tức xin rút lui ngay.
Cừu Cốc sắc mặt lạnh lùng nói :
- Dù cho các người muốn bày trò gì gì, tiểu gia cũng vui lòng tiếp nhận.
Thiết Tranh lão bà chẳng nói chẳng rằng từ từ đưa cây đàn lên ngực, nhẹ nhàng khảy hai tiếng. Chỉ có hai tiếng đàn mà moi người có mặt đều rúng động, ai nội lực còn kém thì cảm thấy tai đinh nhức óc.
Kim Kiếm thư sinh vội quay ra sau vẫy tay ra lệnh cho bọn kiếm sĩ của ông :
- Tiếng đàn của Thiết Tranh lão bà các người không thể nào chịu đựng nổi. Mau lui ra ngoài mười trượng.
Hạc Linh Vũ Sĩ cũng quay đầu lại căn dặn bọn thuộc hạ như thế, mấy mươi đệ tử của Tàn Long cư cùng Ma vân phong liền ùn ùn kéo ra xa ẩn núp, trong chốc lát chỉ còn lại những tay cao thủ.
Vẫn gương mặt lạnh lùng, Cừu Cốc không nói không rằng. Vệ Thanh cầm kiếm đứng lên, đôi mắt luôn luôn lo lắng nhìn lấy chàng, Nam Ôn Sát thì đôi mắt nhắm lại, tựa hình không có việc gì xảy ra chung quanh mình.
Thiết Tranh lão bà trầm giọng :
- Mời quý vị lập tức dang ra mười trượng, lão thân khởi sự đây.
Sắc mặt của Kim Kiếm thư sinh hết sức khó coi, do dự giây lát cuối cùng quay sang nói với Vũ sĩ :
- Chúng ta cũng nên rời khỏi nơi đây thôi.
Với hai tiếng đàn cảnh cáo lúc nãy, Cừu Cốc cũng đã đoán biết sự nghiêm trọng của nó rồi, chàng quay đầu lại nói với Vệ Thanh :
- Vệ huynh xin tránh ra sau, chớ nên mạo hiểm làm chi vô ích.
Vệ Thanh nung nịu nói :
- Không, đệ muốn ở lại cùng với huynh.
Cừu Cốc nhíu mày :
- Làm chi vô ích, đây không phải là một cuộc so tài bằng gươm đao hay võ công, chỉ cần sự chịu đựng của đệ thôi. Vệ huynh cũng vô phương giúp đỡ được.
Bỗng đôi mắt đen láy của Vệ Thanh từ từ trào lệ, giọng đau buồn lo lắng :
- Tiếng đàn của Thiết Tranh lão bà, anh không thể kháng cự được đâu. Đừng để lọt vào bẫy của người. Chúng ta lập tức động thủ, quyết sanh tử với họ một trận.
Cừu Cốc xiết chặt lấy tay Vệ Thanh xúc động nói :
- Vệ huynh đối với tiểu đệ tình thâm nghĩa trọng, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nhưng đệ đã nhận lời bà ta rồi. Dù sao cũng phải thử xem một trận, vạn nhất đệ có xảy ra chuyện gì, phiền Vệ huynh thay đệ lên Tuyết Sơn phong đưa tin cho đại sư huynh là Tỵ Trần đạo trưởng biết. Như thế cũng đủ mang ơn suốt

đời rồi.
Vệ Thanh bỗng lau khô nước mắt, cương quyết nói :
- Lữ huynh cứ yên tâm, đệ sẽ làm tròn những lời ủy thác ấy. Nếu huynh chẳng may có mệnh hệ nào, đệ thề quyết không để cho họ được sống yên thân đâu.
Cừu Cốc mỉm cười an ủi :
- Vệ huynh cũng chớ nên bi quan, phải biết họ muốn thắng đệ cũng không phải là dễ gì đâu.
Đoạn chàng quay sang Nam Ôn Sát tiếp :
- Lão Ôn cũng nên lui ra đi, Lữ mỗ hôm nay được thưởng thức âm nhạc của Ma Âm cốc chủ có thể nói là vinh hạnh vô cùng.
Nam Ôn Sát cảm động nói :
- Tướng công chỉ cần tịnh tâm chống cự. Vạn nhất rủi có điều gì, Ma Âm cốc sẽ biến thành nơi sát phạt của Nam phương Ôn sát này.
Mắt nhìn Vệ Thanh cùng Nam Ôn Sát lùi ra xa mười trượng xong, Cừu Cốc quay sang nói với Thiết Tranh lão bà :
- Cứ ra tay đi, Lữ mỗ đã chuẩn bị xong rồi.
Thiết Tranh lão bà lùi ra xa một trượng định ra tay thì một giọng cười vang tai nổi dậy. Khất Tiên cùng một thiếu nữ áo trắng xuất hiện, ông ta vừa cười vừa nói :
- Lão ăn mày này thật hổ thẹn giùm cho người. Đường đường võ thuật danh gia vậy mà đi hơn thua với một đứa nhỏ.
Thiết Tranh lão bà vừa hổ thẹn vừa giận quát :
- Ngươi không phục?
Khất Tiên đưa hồ lô lên miệng uống hai ngụm, lạnh lùng nói :
- Ăn mày này không phải là không phục mà là coi không quen mắt. Lão thử hỏi thằng nhỏ này có đụng chạm gì đến các người không? Vậy mà người nào người nấy cũng là hùng chủ một phương lại đi gây sự với con nít.
Thiết Tranh lão bà giận dữ :
- Việc này người không được can thiệp vào.
Khất Tiên ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Nói ngay ra là các người muốn ăn cướp đồ của người ta chứ gì. Nên biết lão ăn mày này có mặt nơi đây thì bài toán của các người như đã tính sai rồi đấy.
Ngọc Tiêu Tiên Tử ỷ sư tỷ có mặt, nên bước lên một bước nói :
- Ta khuyên người đừng nên ỷ cái hư danh ấy mà dám đỡ đầu cho kẻ khác, sợ tránh không khỏi sự tổn thương đến hòa khí đấy.
Khất Tiên trợn mắt nói :
- Ngươi là cái thá gì mà dám ngang nhiên nói chuyện với ta?
Ngọc Tiêu Tiên Tử nổi giận, liền vung sáo ngọc công ra ba chiêu. Tiếng gió

vù vù như báo táp, ánh tiêu nhấp nháy tựa rào gươm.
Khất Tiên ngửa mặt cười ha hả. Không thấy ông có một động tác nào mà người ông đã như biến, đứng ra khỏi vòng công của Ngọc Tiêu Tiên Tử.
Ông cười nhạt nói với Thiết Tranh lão bà :
- Hôm nay có phải người nhất định muốn dùng tiếng đàn để giết thằng nhỏ này chăng?
- Đó là tự hắn muốn tìm chết, trách sao được lão thân.
- Hắn đã mạo phạm đến người?
- Cũng chẳng phải thế.
- Như vậy thì tại sao?
- Tiểu tử này dám trái lệnh lão thân, cự tuyệt không chịu trao Đan thư cùng Thần kiếm.
Khất Tiên nghe nói tức đến lộn ruột, tóc tai dựng đứng. Cừu Cốc thấy thế vội đến bên nói :
- Xin lão tiền bối đứng sang bên. Cuộc thách thức này tại hạ đã nhận lời rồi. Giờ cứ để cho bà ta thi thố.
Khất Tiên nghe nói đưa mắt nhìn chàng, không biết nói sao chỉ cười nhạt nói với Thiết Tranh lão bà :
- Mụ già kia nên nhớ, bất luận cuộc đấu này ai thắng ai bại, lão ăn mày này cũng đấu với người một trận.
Nói dứt ông ung dung bước xuống đồi, thiếu nữ áo trắng là Từ Thanh Thu theo ông ta, đến bên Cừu Cốc nàng kề tai nói nhỏ :
- Nên nhớ mọi việc đều là ảo tưởng, em chỉ cần đừng suy nghi, giữ lòng thanh tịnh, ghìm nguyên khí thì mọi việc đều qua cả.
Thiết Tranh lão bà thấy mọi người đã tránh ra xa cả, liền bắt đầu trỗi dậy những tiếng đàn du dương. Trong lúc ấy Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng đã nhấc sáo kề môi thổi bài Xuân Tình tam khúc.
Cừu Cốc vốn không tin bài hát có thể giết người nên chàng cứ đứng yên với đôi mắt kỳ thú để xem xét.
Nhưng dần dần chàng có cảm tưởng như trước mặt chàng đâu đâu cũng đều nở đầy hoa thơm cỏ lạ, một thứ âm thanh dịu dàng khiến cho ai nghe cũng phải say mê.
Đồng thời trong lúc này, một bầy thiếu nữ da thịt nõn nà mặc đồ hở hang mỏng manh, yểu điệu, thướt tha, đang ca múa trước mặt chàng.
Cũng may tánh chàng trung chánh, lại tuổi còn nhỏ, nên điệu nhạc cùng hình ảnh khiêu dâm trước mắt không thể lôi cuốn được lòng chàng. Trái lại chàng lại còn cảm thấy ghét cay ghét đắng buông tiếng cười nói :
- Điệu nhạc này chỉ thích hợp mấy hiệu cao lâu để cho khách ăn thưởng thức, thiếu gia thật không thích chút nào.
Lời chàng vừa dứt, bỗng tiếng tiêu biến đổi một giọng thảm thiết bi ai.

Cỏ lạ hoa tươi trước mắt chàng bỗng tiêu tan đâu mất, những đám sương mù dần dần che phủ, những tiếng gió như tiếng khóc than ai oán thoảng qua tai chàng, khiến cho chàng buồn bã khóc lên lúc nào chẳng hay.
Trong cảnh buồn rầu chàng sực nhớ đến cảnh thảm thương của gia đình chàng. Cha chàng bị lửa đốt cháy, mẹ chàng lại bị Thiết Kỳ Ngân Tinh đánh rớt xuống cốc sâu, Hứa thúc thúc lại máu me đầy mình.
Phút chốc tâm thần chàng đã bị tiếng đàn điều khiển, đã dẫn chàng vào chỗ mê muội.
Khất Tiên cùng Từ Thanh Thu lúc này chỉ lui ra sáu trượng, đứng dựa nơi gốc cây tùng, giờ thấy Cừu Cốc như thế ông ta tức bực mắng :
- Đáng chết. Tên tiểu tử này có vẻ khinh thường.
Từ Thanh Thu nhíu mày hỏi :
- Chúng ta có nên tìm phương pháp để giúp chàng một tay không?
Khất Tiên lo lắng nói :
- Còn phương pháp gì mà tìm. Nó đã bị nhập vào ảo ảnh rồi. Nếu Thiết Tranh lão bà gảy đàn lên thì nó sẽ bị huyết khô thần tán mà chết ngay. Đó là tự nó muốn lấy, chứ kêu lão ăn mày này thì còn phương pháp gì nữa.
- Cháu xem chàng còn có thể chịu đựng được chưa đến nỗi nguy hiểm lắm đâu.
- Hừ! Cháu với lão đều xem lầm cả. Phàm hễ kiêu ngạo ắt sẽ thất bại. Đó là lý luận từ xưa đến giờ. Hắn mới bước chân vào giang hồ mà không dè dặt như thế tất nhiên phải thất bại là phải.
Từ Thanh Thu lắc đầu không tán thành câu nói ấy :
- Cháu xem chàng không ngạo nghễ đâu, chỉ vì tuổi còn nhỏ chưa nếm được sự hung hiểm của giang hồ. Phàm một người dấn thân vào giang hồ, bị nhiều nguy hiểm mới mong được tiến chứ.
Bấy giờ uy lực của bài Xuân Tình tam khúc đã đến hồi gay cấn. Cừu Cốc cứ bi lẩn quẩn vào cảnh bi thương buồn bã.
Bỗng tiếng đàn của Thiết Tranh lão bà bắt đầu trỗi dậy. Cừu Cốc cảm thấy trước ngực nặng triu, miệng liền hộc ra một búng máu tươi. Chàng đã bi thương tột độ, trong lòng như muốn khóc, nhưng lại khóc chẳng ra tiếng.
Tiếng đàn tranh của Thiết Tranh lão bà có một ma lực bắt người nghe nhập vào chốn ảo mông, khiến thất tình lục dục phải dậy lên. Trong bảy mối tâm tình ấy dần dần lấn át làm cho tinh thần phải tán loạn như điên như cuồng. Thật vậy phàm hễ con người bị phải tình cảnh vui quá thành loạn, buồn quá thành điên, đau thương quá, cảm động quá nói chung trong mọi tình cảnh nào cũng có thể khiến cho con người đột nhiên điên loạn được. Thiết Tranh lão bà lợi dụng tiếng đàn để áp đảo tinh thần của con người vào một trong bảy thường tình ấy cũng đủ điên loạn rồi, đến khi lục dục trỗi dậy, tinh huyết sẽ giảm dần, rồi khô khan đến chết được.

Nãy giờ Cừu Cốc đã bị tiếng tiêu làm mê hồn, giờ lại nghe đến tiếng đàn hung hiểm ấy làm sao chịu đựng nổi.
Trong nguy cơ chàng bỗng sực nhớ lại lời dặn của chị Thu khi nãy: Mọi vật đều là ảo tưởng, đừng để bị cám dỗ, chàng liền định tâm giữ gìn chân khí.
Một lát lâu chàng từ từ mở mắt ra thấy mọi vật đều biến đổi, hoa thơm cỏ lại, sương mù âm u đều tan biến cả, chỉ còn cảnh thật, cảnh mà lúc chàng vừa tới đã thấy.
Chàng thở dài tự nhủ :
- Thật nguy hiểm lúc nãy ta không để ý. May tí nữa đã toi mạng rồi.
Bỗng tiếng đàn lại đổi điệu, từ bi thương đến hồi gấp rút, tựa vạn ngựa đua tranh, muôn người chiến đấu, khiến cho người nghe phải kích động tâm can, không thể đứng yên được.
Cừu Cốc cố vận chân khí để chống đỡ nhưng luôn luôn phải chịu đựng vào vòng bị động.
Tiếng đàn đã có uy lực vô song lại thêm tiếng tiêu hiệp sức khiến cho mọi người chung quanh dần dần phải thối lui ra thêm hai trượng nữa.
Khất Tiên thở dài kéo tay Từ Thanh Thu nói :
- Chúng ta dang xa tư nữa. Thằng nhãi con hôm nay chắc không thể nào thoát được.
Từ Thanh Thu vẫn chú mục nhìn Cừu Cốc, giây lâu nàng buột miệng nói :
- Thắng bại giờ này còn chưa thể quyết định được nếu hắn biết khôn giở lối phản kích thì cháu dám đảm bảo có thể thắng được ngay.
Bỗng trong lúc ấy giữa lưng trời có tiếng rú phát ra tựa oanh kêu, phụng gáy. Rồi như mưa rơi hoa đổ, dần dần lấn át tiếng đàn gấp rút của mụ già.
Thì ra không hiểu từ bao giờ, trên đọt cây cao kế cận lờ mờ xuất hiện bóng một chàng trung niên thư sinh bịt mặt.
Khất Tiên thất kinh gọi :
- Chẳng lẽ Lữ Tử Thu thật sao?
Từ Thanh Thu lắc đầu nói :
- Người mà trước kia đã vào miếu cứu Cừu Cốc đấy. Nhưng cháu dám quả quyết không phải là Lữ Tử Thu.
Khất Tiên không biện luận với nàng nữa, ông liền giở hồ lô rượu lên nốc một hơi cạn đoạn cười lớn nói :
- Hôm nay chắc có cuộc vui để xem đây.
Tiếng cười chưa dứt, âm thanh của tiếng đàn tranh lại trỗi dậy thật cao, như để đối phó với âm thanh trên không trung vọng xuống. Cừu Cốc đã được tiếng hú bên ngoài trợ giúp, chàng sực nhớ lại trong Đan thư có dạy Cửu long lịnh một kỳ thanh làm chấn động lục hợp. Ấy là tiếng rống của sư tử mà Phật gia đã nhại theo.
Đột nhiên tiếng rú của chàng kết hợp với tiếng rú của người trung niên bịt

mặt trên đọt cây, lập tức trấn áp âm thanh của đàn tranh đang diễn biến.
Thiết Tranh lão bà giận dữ hừ lên một tiếng, liền dừng ngay tiếng đàn lại.
Tiếng rú bên ngoài cũng theo đấy mà tắt hẳn. Ngọc Tiêu Tiên Tử sắc mặt nhợt nhạt té ngồi xuống đất. Thiết Tranh lão bà cũng hộc máu tươi, như nội tạng đã bị thương tổn.
Cuộc đấu đã kết thúc, quần hào tứ phía cũng ùn ùn kéo tới.
Thiết Tranh lão bà chỉ mặt Cừu Cốc nói :
- Cuộc đấu hôm nay bởi có người ngoài giúp sức nên không thể phân định. Chúng ta phải hẹn vào một thời gian khác để quyết hơn thua.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Lão ăn mày này sớm đã đoán người phải thua rồi.
Thiết Tranh lão bà trợn trừng đôi mắt :
- Tại sao?
- Ha ha.. Cừu Cốc chỉ nhận là đấu với người. Vậy mà Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng nhúng tay vào! Nói đến thân phận của người mà đi đấu với một thằng nhỏ đã là khó coi rồi. Giờ lại hai người hợp sức, khiến lão cảm thấy thẹn thùng lây.
Mặt Thiết Tranh lão bà đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận quát :
- Lão ăn mày hôi thối kia, người khỏi cần phải khoe môi múa mép, có gan thì đấu với già này một trận xem sao.
Khất Tiên cười như điên cuồng :
- Ngoài hôm nay ra, lúc nào ăn mày này cũng chờ đợi người.
Thiết Tranh lão bà hừ một tiếng giận dữ, liền cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử tung mình ra đi.
Còn riêng Cừu Cốc không hề để ý đến mọi người, sau khi rú lên tiếng rú Cửu long lịnh, chàng liền tung mình nhảy lên đọt cây tòng để tìm kiếm. Nhưng người trung niên bịt mặt như thần long ẩn ẩn hiện hiện, chỉ trong chớp nhoáng, đã không tìm thấy tung tích của người.
Chàng buồn bã nhảy xuống đất, Vệ Thanh đã đứng sẵn dưới gốc cây chờ chàng nói :
- Cốc huynh! Lúc nãy huynh có hơi sơ ý làm đệ sợ đến chết được!
Cừu Cốc thở ra nói :
- Có lẽ thế.
Khất Tiên đã đến bên hai người lúc nào chẳng rõ, liền cười nói :
- Hai cháu nói năng coi bộ thân mật quá.
Vệ Thanh mặt đỏ bừng, tay mân mê vạt áo thẹn thùng nói :
- Sư phụ! Người cứ trêu trọc đồ nhi hoài!
Cừu Cốc không để ý đến ý nghĩa của câu nói ấy, liền buột miệng hỏi :
- Vệ huynh là cao túc của lão tiền bối sao?
Khất Tiên hỏi lại :

- Ngươi ngạc nhiên lắm phải không?
- Không phải ngạc nhiên. Chỉ vì trước kia chưa từng được nghe Vệ huynh nói tới.
Vệ Thanh điểm một nụ cười bí mật.
Từ Thanh Thu nãy giờ im lặng đứng bên, giờ mới lên tiếng nói :
- Cốc đệ, bạn của em sao không giới thiệu cho chị biết.
Cừu Cốc sực nhớ ra tự nãy giờ chị Thu vẫn đứng bên mình, vội giới thiệu :
- Vị này là cao đồ của Khất Tiên lão tiền bối, tên Vệ Thanh còn vị này là..
- Tôi gọi là Từ Thanh Thu.
Từ Thanh Thu đã cướp lấy lời tự giới thiệu ấy, đoạn nàng cười tiếp :
- Hôm nay kẻ thù đã đi cả rồi. Vậy ta phải tìm một nơi nào để ăn mừng mới được.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Thật là hợp với bụng lão quá.
Bỗng ông nhìn qua Nam Ôn Sát đang đứng như thây ma liền hỏi :
- Hai người một già một trẻ làm sao quen được với nhau?
Cừu Cốc vui cười nói :
- Từ nay trở đi bất kỳ nơi đâu hễ có cháu là có lão Ôn.
- Trên giang hồ có lắm việc kỳ kỳ quái quái, Cừu Cốc lại đáp lại bằng một câu nói mõ hồ, song Khất Tiên cũng không thèm hỏi lại cặn kẽ, chỉ nhìn Nam Ôn Sát cúi đầu lễ độ rồi đi trước dẫn đường. Mọi người đồng theo sau ra khỏi cánh đồng.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 11
Thương người nên chuốc hận

Khất Tiên cùng mọi người thẳng đến Tín Dương thành, liền tìm vào một quán rượu ăn uống. Quán rượu này từ lâu đã có tiếng là Túy Tiên cư (Nơi tiên uống rượu say).
Vừa vào đến nơi Khất Tiên đã gọi đem lên mấy hu rượu. Mọi người ăn uống rất vui vẻ, nhưng đáng chú ý nhất lại là Nam Phương Ôn Sát cả ngày chẳng nói một tiếng nào. Mọi người đi thì ông theo, thấy ăn thì ông ăn, thiên hạ uống ông cũng uống, đến nỗi Khất Tiên cũng phải thầm phục tửu lượng của ông ta cứ uống miết mà không hề thấy sắc mặt biến đổi.
Mọi người ăn uống đã gần no nê, Khất Tiên mới lấy vạt tay áo chùi miệng đoạn cười lớn nói :
- Tiểu tử lão cho cháu hay từ nay trở đi, trừ cái thằng cha tự xưng là cha

cháu ra, tạm thời chưa có ai dám đến quấy rày cháu nữa.
Lời nói dửng dưng này khiến ai nấy nghe qua đều ngơ ngác, không hiểu tư gì cả.
Cừu Cốc lại càng phân vân hơn.
- Có lẽ sau trận vừa qua, các cừu thù định nghỉ tay sao?
- Cháu đừng mõ mộng. Bọn người ấy một khi đầu chưa rơi thì họ vẫn còn sanh chuyện.
- Như thế thì vãn bối không thể nào hiểu nổi.
- Cho các bạn biết, vấn đề cũng do nơi Trường Bạch tứ nghĩa đấy. Nếu chúng rời khỏi Thiên Độc cốc thì chả nói gì. Đàng này chúng lại còn bảo đi tìm Ân chủ, rồi đây giang hồ sắp nổi dậy một trận sóng gió.
Cừu Cốc và mọi người cũng chưa hiểu gì cả. Riêng về Từ Thanh Thu thì mặt mày biến sắc, nhưng nàng cố lấy lại bình tinh, lập tức đứng dậy nói :
- Tôi có việc xin kiếu từ trước.
Khất Tiên gật đầu nói :
- Cháu nên đi là phải.
Cừu Cốc định cầm nàng lại nhưng thấy nàng vội vã xuống lầu liền buột miệng hỏi :
- Chị Thu có việc gì gấp lắm nên vội vã ra đi như thế?
Khất Tiên cười nói :
- Cháu có biết lai lịch của nàng chăng?
- Vãn bối chưa hỏi qua điều đó.
- Ha ha. Cháu thật hồ đồ, đừng nói đến con a đầu họ Từ cháu đã chẳng biết lai lịch mà ngay cả Vệ Thanh này cháu cũng chẳng hiểu gì cả.
Vệ Thanh lo sợ chặn lời ông :
- Sư phụ, người ..
- Thôi, đừng kêu réo gì nữa, mau trở về gặp cha cháu đi, kẻo lão già ấy đang nóng lòng trông đợi đấy.
Vệ Thanh chu miệng ra vẻ không muốn về, nhưng Khất Tiên đã đứng dậy cười giòn :
- Cháu không đành lòng rời hắn chăng? lão đang có việc cần, chưa thể giải quyết việc này được. Chúng ta đi thôi.
Nói dứt ông liền đứng dậy đi xuống lầu. Vệ Thanh không biết nói sao, đành vẫy tay cáo biệt Cừu Cốc đoạn theo Khất Tiên ra đi.
Giờ đây chỉ còn lại Nam Ôn Sát và Cừu Cốc hai người. Một lát sau Cừu Cốc thở dài nói :
- Thật chẳng hiểu họ làm việc gì bí mật thế?
Nam Ôn Sát cười nói :
- Lão Ôn này tuy mười mấy năm vắng mặt trên giang hồ nhưng đối với việc này cũng hiểu được đôi chút.

- Có thể cho tại hạ biết chăng?
- Giờ đây tướng công chưa cần biết đến. Đợi khi đúng lúc lão sẽ nói cho tướng công nghe.
Không quên được sự sống chết của cha, trả huyết thù cho mẹ chàng nên đối với việc bên ngoài Cừu Cốc không hề để ý lắm. Nam Ôn Sát không muốn nói ra, chàng cũng không màng hỏi đến làm gì.
Trong lúc hai người đang im lặng, Cừu Cốc bỗng nhớ đến người trung niên bịt mặt, chàng buông tiếng thở dài nói :
- Người trung niên bịt mặt lúc nãy trông thật giống cha ta, nhưng sao người lại không muốn cho ta gặp mặt?
Chàng đem so sánh người cha đã điểm huyệt chàng cùng người trung niên kia, thì phong độ tao nhã của người trung niên sau lại giống hơn. Nhưng sao họ lại bí mật không cho chàng gặp mặt?
Càng nghĩ chàng càng thấy khó hiểu, trong lúc chàng đang suy tưởng, Nam Ôn Sát bỗng nói :
- Tướng công, lão Ôn định xin phép nghỉ ba hôm.
Lời nói của Nam Ôn Sát làm Cừu Cốc sực tỉnh trở về hiện thực, chàng ngạc nhiên hỏi :
- Lão Ôn vừa rồi lão nói gì?
- Con trai lão gửi nuôi ở gần Tín Dương thành này, lão xin phép đi thăm hắn.
- Lão cứ việc đi đi. Tại hạ đâu có quyền ràng buộc hành động của lão.
- Ngày mà tướng công đến Hà giang, tức nhiên lão Ôn xin có mặt tại đó để gặp nhau.
- Lão cứ việc đi đi, rủi không đến kịp cũng chẳng quan hệ gì.
Nam Ôn Sát tỏ ra rất lưu luyến, từ từ đứng dậy đi xuống lầu.
Còn lại một mình chàng gọi điếm tiểu nhị tính tiền rồi cất bước xuống lầu.
Chàng vừa đi đến rèm tre, bỗng thấy một cụ già mặc áo xanh, tay cầm gậy mây, gương mặt nhăn nheo đi đến trước mặt chàng nói :
- Hài nhi thì ra cháu ở đây, làm ông đi tìm bắt mệt.
Vừa nói ông lão liền dang hai tay ra, ôm chầm lấy người chàng. Phàm là người luyện võ thì cử chỉ lanh lẹ dị thường, Cừu Cốc chẳng biết giáp ất gì, vội lách mình sang bên tránh né.
Cụ già như không đề phòng, nên khi ôm trật liền ngã người vào chiếc bàn vuông kê trước mặt. Cừu Cốc thấy vậy thất kinh, lật đật đưa tay đỡ lấy người ông.
Trong lúc chàng dìu ông ta dậy thì hình như ngón tay cái của cụ già vô tình hay hữu ý bấm mạnh vào bài môn huyệt của chàng.
Cừu Cốc không hề chấp nhất, liền đợ ông ta lại ngồi trên ghế đoạn ôn tồn nói :

- Cụ đã nhìn lầm người rồi đấy. Tại hạ họ Lữ chưa từng quen biết với cụ bao giờ.
- À! Có lẽ lão đã lầm tưởng. Ai chà! Già rồi không làm gì nên cả.
Cừu Cốc chẳng nói chẳng rằng, lễ phép chào cụ già rồi cất bước ra đi. Đầu óc của chàng giờ đây chỉ nghĩ làm sao báo thù cho mẹ càng sớm càng tốt. Chàng nghĩ những thủ đoạn rất độc ác để thi hành nơi Đường gia bảo và đối phó với Thiết Kỳ Ngân Tinh.
Cừu Cốc một mình lủi thủi đi ra khỏi Tín Dương thành độ năm dặm đường thì mặt trời cũng đã khuất dần, màn đêm dần dần bao phủ. Nhưng đối với một nhân vật võ lâm, ngày hay đêm cũng chẳng thành vấn đề. Chàng vẫn tiếp tục tiến bước.
Trong bóng tối bỗng giữa đường có một bóng người, mà người đó lại là cụ già chống gậy mây lúc nãy nơi tửu quán, khiến chàng không khỏi ngạc nhiên. Cụ già coi điệu bộ thì gió thổi cũng té, thế mà đã vượt qua mặt chàng lúc nào không hay.
Như đã đoán biết được đôi phần, Cừu Cốc cười thầm lẩm bẩm :
- Để xem người giở trò gì đây.
Chàng vờ như không biết đến, tiếp tục cất bước. Bất ngờ cụ già cười nham hiểm nói :
- Lữ Cừu Cốc, người chớ nên làm điệu bộ. Ta biết người đã nhận ra lão phu rồi, nhưng người đã bị ta bấm thuốc Tiêu Ảnh tán vào người ngươi rồi. Đợi bảy ngày nữa, xương của người sẽ rủn dần rồi tiêu tan mà chết.
Cừu Cốc nghe nói mắt lộ hung quang giận giữ quát lớn :
- Ta với lão không thù không oán, tại sao lại hạ độc thủ như thế được?
- Sự thật thì thế, nhưng nếu không làm vậy thì sao có thể sai khiến người được.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Lão đã xem lầm người rồi, Lữ mỗ lâu nay không hề sợ người uy hiếp. Nếu lão có điều gì yêu cầu tại hạ có thể làm được, thì xin giúp ngay, dù có nguy hiểm đến tánh mạng đi nữa. Còn khi tại hạ nhận thấy không thể giúp được thì dù cho có xẻo da lóc thịt tại hạ cũng quyết từ chối ngay.
- Lão phu không nhờ người làm một việc gì cả, chỉ cần mượn người một món đồ.
- Không thể được.
Cừu Cốc hiểu ngay chủ ý của lão già là mượn thanh Thần kiếm của chàng nên liền cự tuyệt ngay.
Cụ già cười nói :
- Ngươi đừng tưởng có Long hổ cửu hoàn đơn mà có thể giải được độc này đâu.
Cừu Cốc ngầm vận huyền công, cảm thấy không có gì khác lạ cả nên vững

bụng cười lạt nói :
- Tại hạ không có thì giờ để lôi thôi, khuyên lão nên thức thời một tư, tránh đường ra, nếu không đừng trách tai hạ vô lễ.
Cụ già cười nham hiểm :
- Tiêu hồn tán vô sắc vô vị nhưng kỳ độc khôn lường. Nhập vào người chỉ trong ba ngày là bột phát. Người đừng tưởng giờ đây không có việc gì thì thôi, đến khi đã bột phát thì dù cho có Đại la thiên tiên cũng khó cứu được.
Nghi một lát cụ già lại tiếp :
- Ngươi đem tánh mạng để đùa giỡn mà làm gì. Gần đây lão phu vì có việc gấp cần mượn cây Long Tuyền kiếm của người trong một tháng đúng kỳ hẹn, nhất định sẽ trả lại người, lão phu quyết không thất tín.
Cừu Cốc đâm khùng nạt :
- Dù cho lão có nói gì đi nữa, cũng mỏi miệng thôi. Tránh đường mau.
Vù một tiếng chưởng lực đã cuồn cuộn tấn công vào lão già áo xanh.
- Nếu người càng dùng sức lực lại càng dễ chết sớm.
Vừa nói cụ già vừa lách mình né tránh.
Cừu Cốc nào dễ chịu tin, liên tiếp nhồi thêm ba chưởng nữa, đang cơn tức giận, nội lực lại càng gia tăng cuồn cuộn trút ra như nước chảy.
Nhưng đến chưởng thứ ba, bỗng chàng cảm thấy như giữa đường đứt đoạn, tựa có một vật gì cản trở không thể dùng sức được nữa.
Lão già cười đắc ý :
- Thế nào? Lão phu có gạt người không?
Vừa nói lão ta vừa tiến bước đến gần người Cừu Cốc, định giở thủ đoạn cướp đoạt. Cừu Cốc thấy vậy thất kinh, liền đưa một ngón tay ra, một đạo hồng quang như vô hình xẹt vào người lão, khiến lão vội nhảy ra tám thước, thất thanh kêu lên :
- Ngươi cũng đã luyện được Dung Kim chỉ sao?
Đoạn lão trấn tinh lai ngay cười nói :
- Dù cho người có luyện hết võ công trong cuốn Đan thư đi nữa, hôm nay cũng khó thoát khỏi tay lão.
Bỗng nhiên một giọng cười như phèng la bể vọng lại :
- Chưa chắc.
Cụ già áo xanh giật mình, một chiếc bóng lẹ làng đáp xuống. Khất Tiên đã đứng trước mặt Cừu Cốc rồi. Ông lấy tay chỉ lão già vừa cười vừa nói :
- Bọn người là người của tam cốc, sao lại càng ngày càng hèn hạ thế. Bỗng không lại đi quấy rầy một thằng nhỏ. Theo ý lão ăn mày này thì câu ca dao "Vũ nội tôn tam cốc" nên sửa lại là "Vũ nội khi tam cốc" mới là đúng.
Cụ già trầm giọng :
- Ngươi chớ nên chế nhạo, lão phu với hắn vốn trao đổi một cách công bình.
Khất Tiên đưa mắt nhìn Cừu Cốc hỏi :

- Có đúng vậy không?
- Lão dùng thủ đoạn nhỡ nhớp âm thầm truyền độc vào người cháu. Giờ lại đòi lấy thuốc giải độc để đổi lấy Thần kiếm nữa.
- Cháu có biết hắn truyền thứ độc chi không?
- Nghe bảo là Tiêu Ảnh tán.
Khất Tiên liền nổi giận, một chưởng đánh ra quát bảo :
- Lão độc vật thủ đoạn thật tàn độc.
Cụ già đưa tay chống đỡ thế công của Khất Tiên. Hai chưởng chạm nhau mỗi đàng lui lại một bước. Khất Tiên giận dữ vung chưởng công tiếp.
Cụ già cười lạnh lùng :
- Đại la thiên chánh chưởng của người lão phu đã được biết qua rồi, cũng chẳng ra gì. Để lão phu nói rõ ràng rồi có đánh cũng chẳng muộn.
Khất Tiên dừng tay lại nạt :
- Ngươi nói mau đi.
- Lúc nãy lão phu cũng đã nói qua, lão chỉ cần mượn lưỡi kiếm trong vòng một tháng, đến kỳ hạn sẽ trả lại ngay. Nếu ưng thuận thì lão lập tức trao thuốc giải ra ngay, còn không thì cứ mỗi người đi một đường vậy.
Khất Tiên đã hiểu rõ Tiêu Ảnh tán của Thiên Độc cốc, thiên hạ không ai có thuốc chữa, nên không khỏi lưỡng lự.
Cừu Cốc vội nói :
- Dù người có nói gì gì đi nữa, Lữ mỗ cũng không ưng thuận đâu.
- Biết rằng thần vật khó kiếm, song tánh mạng lại quý hơn. Đàng nào thì lão cũng không phải chiếm luôn báu vật của người mà.
Cừu Cốc cười hồn nhiên :
- Sanh tử có số. Lữ mỗ dù có bị thịt nát xương tan đi nữa cũng quyết không thể trao thần vật cho kẻ xấu để đi làm việc ác.
Cụ già cười lạnh lùng :
- Nói thế người đã cự tuyệt sự trao đổi cùng chúng ta rồi phải chăng?
Cừu Cốc vẫn tự nhiên :
- Lữ mỗ tuy là hạng mạc lưu trên giang hồ, nhưng quyết không chịu ai bức hiếp cả.
Lời nói của chàng cương nghị như đinh đóng, không hề có chút gì rúng động.
Cụ già đứng sững giây lâu, rồi tung mình ra đi mất dạng.
Khất Tiên quát lớn :
- Khoan đã người đi thế nào được?
Bùng một tiếng hai người chạm chưởng trên nửa lưng trời rồi đồng rơi xuống đất, cụ già nói :
- Ngươi với ta có đánh đi đánh lại cũng chỉ là trò cũ mèm, đợi lúc nào người tiến thêm đôi chút, chúng ta lại quyết một trận hơn thua chẳng muộn.

Lời nói dứt người ông lẹ làng như bay vụt cái mất dạng.
Khất Tiên đứng ngó theo buột miệng thở dài.
Cừu Cốc đến bên hỏi :
- Lão tiền bối biết người ấy chăng?
- Hắn là lão độc vật của Thiên Độc cốc đấy.
Cừu Cốc giờ mới hiểu thì ra lão già ấy là Cốc chủ Thiên Độc cốc, tức gọi Thiên độc nhân ma. Bất giác chàng thở dài than :
- Những nhân vật thành danh sao ai nấy cũng đều nhõ nhớp cả.
Khất Tiên chẳng nói chẳng rằng, bước lại gần Cừu Cốc nhìn kỹ sắc diện chàng, rồi đưa tay ra bắt lấy các mạch trong người. Giây lâu thờ dài nói :
- Con độc trùng này ác độc tột cùng. Nhiễm phải độc này chỉ sợ thiên hạ không còn thuốc có thể giải được.
Ông đi lại giang hồ lâu nay, đối với các môn độc dược có thể nói được cũng đã sành. Giờ thấy hiện tượng của Cừu Cốc liền biết ngay chàng đã bị phải một thứ độc tối ý nguy hiểm, phát ra chậm chạp nhưng chết người như chơi.
Cừu Cốc nhìn sắc mặt Khất Tiên cũng đã đoán ra được phần nào liền ôn tồn nói :
- Tiền bối chớ nên vì vãn bối mà quá quan tâm. Chẳng qua sống chết có mạng, nếu phải chết thì dù cho có trốn tránh cũng không khỏi, còn nếu mạng chưa tuyệt thì tất nhiên cũng có phương pháp cứu chữa được.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Luận điệu ấy lão ăn mày này không đồng ý chút nào cả. Ăn mày này từ khi nhập giang hồ đến giờ vào sống ra chết là biết bao nhiêu lần cũng đều do nơi mưu kế để thoát khỏi nguy nan. Giờ lão thấy Long Tuyền kiếm dù quý mấy đi nữa cũng là vật ngoài thân. Vậy cháu cứ đưa cho lão đi để lấy thuốc giải, chỉ cần mạng còn thì Thần kiếm lo gì không thể lấy lại được.
Cừu Cốc do dự :
- Việc này..
Khất Tiên bỗng nghiêm nét mặt tiếp lời :
- Bảo vật vốn là của cháu, nếu cháu không ưng thì lão cũng không ép. Trong người cháu hiện đang có Long hổ cửu hoàn đơn nên lấy ra uống đi. Tuy không giải được độc song cũng duy trì được một thời gian.
Cừu Cốc nghe lời lấy thuốc ra uống, đoạn đưa tay lên tháo lưỡi Thần kiếm kính cẩn dâng cho Khất Tiên nói :
- Vật này đáng lý ra lão tiền bối cũng có một nửa trong ấy, giờ cháu định nhờ lão tiền bối giữ giùm. Vạn nhất nếu cháu có mệnh hệ gì, thì cũng không để cho thần vật này lọt vào tay bọn gian ác được.
Khất Tiên xúc động tiếp lấy kiếm bảo :
- Ta có thể tạm giữ cho cháu, vạn nhất nếu cháu bị rủi ro, lão sẽ lấy nó trao lại cho vợ cháu.

- Vợ cháu?
Cừu Cốc trợn tròn đôi mắt kinh dị hỏi :
- Lão tiền bối có ý chỉ Hàn Thanh Thanh chăng? Nhưng cháu với nàng đã không còn quan hệ gì nữa kia mà?
- Không phải nàng thì còn ai nữa. Giờ nó là đệ tử của lão rồi, cháu còn dám nói không được sao?
- Nàng cũng đã bái tiền bối làm sư phụ?
- Việc đã đến đây lão cũng không cần giấu diếm nữa, nàng chính là Vệ Thanh đấy.
Cừu Cốc ngạc nhiên không vừa :
- Vệ Thanh là nàng đã hóa trang đấy sao?
Bây giờ chàng mới vỡ lẽ, trách sao cử chỉ của Vệ Thanh đều giống hệt như một thiếu nữ.
Sắc mặt Khất Tiên bỗng nghiêm nghị, ông ta trầm giọng nói :
- Sự việc không còn chần chừ được nữa, cháu đã không ưng thuận việc trao đổi thuốc giải độc. Vậy thì nên lên Thái Bạch sơn thử thời vận xem. Nghe giang hồ truyền tụng trên Thái Bạch sơn có một cụ già tự hiệu Thái Bạch Tiên Ông, y thuật thông thần, có thể cứu người chết sống lại nhưng ít ai có thể gặp được ông ta.
Nói đến đây ông ta thấy đôi mắt của Cừu Cốc sáng lên niềm hy vọng, và nhìn ông như chờ đợi, ông tiếp :
- Thái Bạch sơn trên dãy núi cao, đến đấy có mau đi nữa, cũng phải mất mười hai mười ba ngày. Tiêu Ảnh tán của lão độc vật tuy bảo rằng bảy ngày bộc phát song cháu đã nhờ Long hổ cửu hoàn đon chế ngự cũng được kéo dài thêm mươi bữa, nửa tháng.
Ông ngưng giây lát thở dài tiếp :
- Đáng lẽ lão phải đi với cháu một thể nhưng tánh mạng của lão cũng chẳng còn bao lâu.
Cừu Cốc ngạc nhiên :
- Chẳng lẽ tiền bối cũng trúng độc sao?
Bản tính vốn trung nghĩa, chàng vừa nghe Khất Tiên cho biết tánh mạng cũng sắp nguy nan chàng còn lo lắng hơn cả bản thân chàng.
Khất Tiên lắc đầu nói :
- Không phải thế. Cháu nên gấp đi, việc này cháu có biết đi nữa cũng vô dụng.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm thì Khất Tiên đã tung mình vút đi mất dạng.
Chàng đành đứng sững thở dài :
- Sao trên đời này phàm những người tốt lại lắm hoạn nạn!
Chàng đứng đờ thờ thẫn cho tới khi có một ngọn gió thoảng qua mới kéo chàng sực tỉnh, chàng nghĩ giờ ta có nên đi Thái Bạch sơn hay đến Đường

gia bảo?
Suy đi tính lại, chàng vẫn thấy nên đến Đường gia bảo là hơn. Trước hết đê Nam Ôn Sát khỏi chờ đợi, hai là nếu đến Thái Bạch sơn mà tìm không ra thuốc giải, nửa đường bị chết thì thù mẹ ai trả hộ cho.
Nghi thế chàng nghiến răng lẩm bẩm :
- Trước khi chưa bị độc dược bộc phát, ta phải làm thế nào để lấy máu nhuộm đỏ Đường gia bảo mới nghe.
Giang hồ đồn đại bốn câu thơ: ... Lưỡng hồ phùng kiếm khí, Yến Triệu Thiết Kỳ Hùng thật không ngoa chút nào cả. Dọc theo hai bên bờ hồ, phần đông là thế lực của Tàn Long cư và Hằng sơn phái. Nhưng khi vào đến Hà bắc, lại bị thế lực của Đường gia bảo bao vây. Phàm thuộc nhân vật võ lâm, không ai là không hiểu Đường gia bảo.
Cừu Cốc khỏi cần mệt nhọc đã tìm đến được Đường gia bảo một cách dễ dàng. Nhưng tai mắt của Đường gia bảo cũng đã sớm phát hiện được chàng. Chỉ vì thấy chàng tuổi nhỏ, đơn độc một mình, nên tưởng rằng là bạn, qua đường ghé thăm thành thử chỉ phái người theo dõi, chứ không hề có phản ứng khó dễ.
Đường gia bảo được xây dựng nơi hướng Đông nam, cách Hà giang độ năm dặm trên một hòn núi đất, xây cất hùng vi, khí phách vô cùng. Xa xa nhìn vào như một thành trì nhỏ của các bậc vua chúa. Cừu Cốc đứng nhìn địa thế giây lát, cười nhạt hai tiếng đoạn cất bước tiến thẳng vào thành.
Thị trấn nơi đây dân cư đông đúc, bán buôn rất thịnh vượng, nhưng lòng Cừu Cốc giờ đây đâu còn hứng thú để xem người ngắm cảnh. Chàng lầm lui bước vào một khách sạn mướn phòng xong, rồi lại quay tìm một quán rượu để uống.
Cừu Cốc không biết uống rượu, hôm nay định mượn ít rượu giải sầu, đợi đến tối sẽ đến Đường gia bảo hành sự. Không dè vừa uống ba ly đã thấy đầu óc choáng váng, nghĩ đến thân phận tuổi mới chừng này mà đã phải vương vào ân oán giang hồ, bỗng chàng thở tiếng thở dài não ruột.
Nghi đến thuốc độc trong người, tạm thời được duy trì tính mệnh, song cũng chỉ được mươi bữa nửa tháng thôi, rồi chàng cũng tiêu tan theo cát bụi. Mới hồi nào đây một nhà ba mạng đang sống yên vui nơi Phỉ Thúy cốc, vậy mà giờ mẹ chết, cha lạc, mạng mình cũng khó bảo toàn.
Mặt chàng hiện lên một sắc thái khó tả. Giữa đôi mi sát khí ẩn hiện, trông ánh mắt dễ sợ lạ thường.
Cùng lúc ấy bỗng chàng nghe văng vẳng bên cạnh bàn một cụ già vừa nhấm rượu và nhịp bàn ca rằng :
Mười năm nung chí
Vạn lý châu du
Nhớ đến những ngày buồn vui tại Ngũ lĩnh

Lệ đã vơi
Mà thơ chưa cạn hứng
Hỡi thi nhân
Kêu gào lên những nỗi uất
Nhưng
Đời là thế
Sầu hận mà chi
Chỉ là hư vô của ảo mộng
Say lên đi
Kẻ sĩ bao giờ cũng đi đôi với sắc tửu.
Nhưng đã là trai trong thời loạn
Hãy can trường thờ minh công...
Tiếng nhịp đều đều, giọng ngâm trầm bổng, khiến ai nấy nghe cũng phải chú tâm.
Cừu Cốc vội quay đầu nhìn lại, chàng thấy một cụ già tóc bạc, tư thái phong lưu mãi thượng tay nâng ly rượu, tay gõ xuống bàn, bên cạnh ông lại còn một thiếu nữ hồn nhiên diễm lệ.
Thiếu nữ vừa thấy mặt Cừu Cốc liền lấy tay lắc lắc ông già cười nói :
- Ông nhìn kìa, gương mặt y hầm hầm như muốn nuốt sống ai.
Cụ già từ nãy vẫn lim dim đôi mắt, nghe cháu gọi vội mở mắt ra nhìn, rồi lại lim dim ôn tồn nói :
- Con gái gì mà mở miệng ra đã nói bậy rồi.
Nói dứt ông lại đưa ly rượu lên miệng nhấm, đoạn tiếp tục gõ bàn hát :
Cánh chim ngàn dặm một nỗi sầu
Rượu nồng muốn hát chẳng nên câu
Trăng rụng sương tàn người chưa ngủ
Tiếng khóc chinh phu đã bạc đầu
Câu hát chứa đựng ý của kẻ sĩ bất đắc chí, người anh hùng trong tuổi về già.
Cừu Cốc càng nghe càng cảm thấy thích thú, đưa mắt nhìn ông mấy lượt.
Cụ già bỗng nhiên mở mắt cười lớn nói :
- Trong cảnh tương đồng mượn rượu giải khuây, cậu bé kia một mình ngồi nhấm, sao chẳng đến cùng bàn lão cho vui.
Cừu Cốc nãy giờ đã có ý muốn là quen với vị anh hùng này rồi, song ngặt vì có cô cháu gái ngồi bên, nên ngần ngại chưa dám. Giờ cụ già đã lên tiếng mời, chàng không ngần ngại đứng dậy đến trước mặt cũng kính :
- Tiên sinh cao nhân nho si, vãn bối may được làm quen thật là tam sinh hữu hạnh.
Cô cháu gái ngồi bên cạnh bỗng cười khúc khích nói :
- Sao mà chán ngắt.
Cừu Cốc giả vờ không nghe không thấy, lai cũng kính hỏi nơi ở cùng danh

tánh.
Cụ già liền thò tay vào túi lấy ra một nén bạc ném lên bàn, vừa đứng dậy vừa nói :
- Nhà lão cách đây không xa, xin mời đến đấy nói chuyện cho tiện hơn.
Cừu Cốc thấy giờ còn quá sớm, đợi đến canh hai hành sự cũng chẳng muộn, nên liền gật đầu ưng thuận.
- Như vậy thật là hay, ngặt làm phiền lão bá cùng cô nương, nên lòng áy náy không yên.
Cô gái nãy giờ nín cười, giờ không dằn được cười nói :
- Nói đi nói lại nửa ngày, toàn là những tiếng không ăn nhằm vào đâu cả.
Cụ già đưa mắt nhìn cô gái rồi cất bước ra đi. Cừu Cốc một lần nữa bị cô gái châm chọc nên trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn im tiếng lặng thinh.
Cụ già tay vịn vào vai cháu gái, bước đi chậm chạp và như khó khăn lắm. Cừu Cốc vừa chậm rãi lủi bước theo sau.
Cừu Cốc thấy cụ già có vẻ yếu đuối, định tiến lên đỡ phụ cho cụ một bên, nhưng vừa ra khỏi lầu chàng ngạc nhiên không thể tưởng tượng, chàng cứ đuổi theo mà chẳng hơn được hai ông cháu họ.
Ba người đi một đỗi lâu đã ra khỏi thành. Bỗng cụ già dừng chân lại một nơi bốn bề trồng toàn liễu, chính giữa là một căn nhà nhỏ. Cụ quay đầu lại nói với Cừu Cốc :
- Đây là tệ xá của lão mời cậu vào chơi.
Cừu Cốc nhìn lên cổng tre, thấy treo tấm gỗ đề hai chữ mạ vàng: Cố viên. Chàng không kịp suy nghĩ ý nghĩa của hai chữ ấy thì cụ già đã hối hả mời chàng vào nhà.
Trước nhà là một phòng khách hết sức sạch sẽ, bốn bên vách treo những câu đối cổ kim. Bên cạnh là một thư phòng, trên giá chất đầy những thư văn, Cừu Cốc nhìn thấy định buột miệng khen nhưng lại sợ thiếu nữ chọc ghẹo nên đành lặng thinh.
Thiếu nữ đưa mắt nhìn chàng cười hỏi :
- Công tử có cảm tưởng gì đối với căn nhà này?
Cừu Cốc khẽ cười nói :
- Rất tốt!
Thiếu nữ bỗng chu miệng nói :
- Lời nói không đi đôi với ý nghi, rõ ràng là nói cho qua đấy thôi.
Cừu Cốc cười :
- Thật đấy chứ.
Cụ già đứng bên bỗng rầy cô gái :
- Hồng nhi, tính cháu rày hoài vẫy không thay đổi, mau gọi đem trà lên.
Đoạn cụ quay sang Cừu Cốc nói :
- Con nhỏ vì lão quá cưng thành hư, xin cậu chớ nên chấp nhất.

Mặt đỏ bừng, Cừu Cốc vội nói :
- Chẳng dám.
Lúc ấy ở dưới nhà một cô tớ gái bưng nước lên, cụ già bưng tách trà mời Cừu Cốc và tự giới thiệu :
- Lão phu tên gọi là Liễu Vĩnh Niên vì ở Cố Viên này lâu năm nên thiên hạ gọi là Cố Viên lão nhân.
Cừu Cốc nghiêng mình lễ phép :
- Thì ra là Liễu lão tiên sinh, lâu nay cháu đã từng ngưỡng mộ.
Liền đó từ sau nhà có tiếng cô gái chen vào :
- Trước kia công tử chưa hề nghe qua tên ông, vậy mà bảo là ngưỡng một thì quả thật khách sáo.
Cố Viên lão nhân ôn tồn đỡ lời :
- Nó là cháu gái duy nhất của lão, tên là Liễu Hồng Liệu.
Cừu Cốc nhìn nàng gật đầu, tỏ vẻ lễ độ. Sau khi tự giới thiệu xong cụ già đột nhiên hỏi :
- Xin mạn phép hỏi cậu tôn tánh quý danh! Có biết lão phu định mời cậu đến đây để làm gì không?
- Tại hạ họ Lữ tên Cừu Cốc. Không hiểu tiên sinh gọi cháu đến đây có điều gì dạy bảo?
- Lão phu thấy cậu anh tuấn hiên ngang, thần nghi đầy đủ, đoán cậu đã luyện qua nội công tuyệt đỉnh. Chỉ vì giữa mi tâm cậu có một đường đen, chứng tỏ cậu đã bị trúng độc. Sợ cậu không để ý đến nên mới mời cậu đến đây.
Cừu Cốc nghe nói cảm động thở dài :
- Liễu tiên sinh thật là huệ nhãn chẳng sai. Tại hạ bị kẻ gian ám toán nên đã trúng độc.
Cụ già đến bên người chàng, đứng gần xem xét kỹ lưỡng rồi lại lấy tay thăm dò mấy nơi huyệt mạch, bỗng cụ lắc đầu thất vọng :
- Lão phu cũng biết được chút ít y dược, song đối với chất độc này đành phải bó tay.
- Tại hạ trúng chất Tiêu Ảnh tán là một chất độc thiên hạ đều kiêng, nếu không được thuốc giải của kẻ ấy sợ e khó sống.
Cố Viên lão nhân vừa lắc đầu vừa đi vào trong phòng. Một lát đem ra một lọ thuốc trao cho Cừu Cốc nói :
- Phàm người biết thuốc đều phải có lòng nhân. Lão phu tự thẹn không thể giải được độc ấy. Nhưng lọ thuốc này cũng có thể duy trì được mạng sống trong một thời gian, lúc ấy cậu có thể tìm phương pháp khác để cứu chữa.
Cừu Cốc đứng dậy tiếp lấy lọ thuốc xúc động nói :
- Bèo nước tương phùng mà nhận được sự hậu đãi của tiền bối, tại hạ thật cảm ơn đức vô ngần.
Liễu Vĩnh Niên khoác tay nói :

- Lão đã tự hổ thẹn không giải độc được cho công tử, giờ lại nói đến ơn với nghĩa khiến lão không yên.
Ngừng lại giây lát lão tiếp :
- Công tử đơn thân đến Hà giang, không hiểu có việc chi chăng?
Cừu Cốc không muốn nói dối nhưng cũng không tiện đem việc báo cừu ra nói, đành đáp :
- Tại hạ đến đây chỉ để chờ một vị tiền bối.
Liễu Vĩnh Niên dò xem sắc diện, biết Cừu Cốc có việc lo riêng, nên cũng không hỏi nữa, quay sang đứa tớ gái bảo :
- Mau vào thu dọn phòng đông, để khách nhân yên nghỉ.
Cừu Cốc vội vã đứng dậy.
- Tại hạ đã có mướn phòng trong thành, thật không dám quấy rầy đến lão tiên sinh. Đa tạ. Đa tạ.
- Ha ha công tử khiêm tốn như thế đâu phải là mặt anh hùng. Lão còn định nói chuyện với công tử nhiều nữa kia mà.
Cừu Cốc thấy thế không dám chối từ nữa, đành lại ngồi xuống ghế.
Cố Viên lão nhân là người thông kim bác cổ nên đem nhiều chuyện bàn luận với Cừu Cốc. Nhưng vì chàng đang có tâm sự riêng, còn tâm trí đâu mà đối đáp.
Hồng nhi đứng bên bỗng cười lên nói :
- Người ta đã đi một ngày cần được nghỉ ngời, ông cứ nói hoài sao được.
Cụ già cười ha hả vừa đứng dậy nói :
- Nếu cháu không nhắc lão quên mất, xin mời công tử cứ vào an nghỉ. Mai chúng ta lại trò chuyện tiếp.
Nói dứt cụ cung tay chào rồi vào sau nhà.
Hồng nhi đợi cho cụ già đi rồi mới nói với Cừu Cốc :
- Giờ còn sớm chưa đến canh hai, công tử cứ yên tâm nghỉ ngơi một lát.
Cừu Cốc không khỏi giật mình, thiếu nữ thấy vậy chỉ cười rồi đi thẳng ra sau nhà.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 12
Máu nhuộm Đường gia bảo

Trời càng về khuya, gió đêm càng thổi lạnh. Vầng trăng khuyết lơ lửng trên không trung, ánh sáng mờ ảo, càng đượm thêm vẻ rùng rợn của cảnh thâu đêm tịch.

Cừu Cốc ngồi trong thư phòng tĩnh tọa vận công, đợi cho tiếng trống điểm canh ba thì mới từ từ ngồi dậy, tung mình ra cửa sổ hướng thẳng về Đường gia bảo.
Nếu ai để ý thì sẽ thấy sau khi bóng Cừu Cốc khuất dạng không bao lâu, một bóng người mảnh mai đã nhanh như điện chớp tung mình theo sau.
Đường gia bảo cách Hà Giang không xa, chưa tới năm dặm, chỉ trong nháy mắt đã tới. Cừu Cốc dừng bước nhìn xem động tĩnh thì kinh ngạc nhận thấy dưới một gốc cây gần đó có hai chiếc thây ma nằm sóng sượt từ lúc nào.
Chàng lập tức đến quan sát thì thấy trước ngực của cả hai đều có năm đốm máu đỏ, rõ ràng là Mai Hoa Vô Ảnh Thủ, công phu đã thất truyền của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, ngay cả Tỵ Trần đạo trưởng cũng không luyện thành.
Vậy mà đêm nay bỗng xuất hiện thì đủ thấy người này bản lãnh cao cường, đã đến trước chàng một bước.
Xem xét xong, chàng lại tiếp tục cất bước, dọc đường cứ khoảng mười trượng thì lại thấy có xác chết nằm ngổn ngang, dường như những xác chết đó đều là thủ hạ được cắt giữ canh gác chung quanh Đường gia bảo. Cừu Cốc không khỏi phân vân, tự hỏi :
- "Đường gia bảo hùng cứ Hà Giang, Thiết Kỳ Ngân Tinh liệt vào Thất đại danh gia vậy mà sao lại không hề phản ứng gì như vậy?"
Vào sát bên trong thì Cừu Cốc chỉ nghe thấy yên lặng như tờ, đèn đuốc chẳng có, ngay một bóng người cũng không, trong lòng chàng kinh ngạc vô cùng, lại nghĩ :
- "Chẳng lẽ đối phương cố ý lừa mình vào bẫy? Hay là quả thật chúng đã chết cả rồi?"
Chàng suy nghĩ giây lát rồi dè dặt tung mình lên bờ tường, nhảy vào. Bên trong là một khoảng đất rộng, có rất nhiều thây người nằm ngổn ngang, ai cũng bị Mai Hoa Vô Ảnh Thủ hạ sát.
Dù lòng Cừu Cốc đang hằn học mối thù nhưng thấy tình cảnh này cũng không khỏi lắc đầu. Giờ chàng mới tin rằng Đường gia bảo thật tình không còn ai sống sót nữa.
Nhưng ai đã ra tay thế này? Kẻ nào không những thủ đoạn độc ác mà võ công lại cao cường như vậy?
Đường gia bảo trước tới giờ uy nghi hùng dũng như bất khả xâm phạm, vậy mà bây giờ biến thành một hoang địa đầy xác chết, thảm thương thay.
Bỗng Cừu Cốc chợt nhớ đến Nam Ôn Sát, ông ta đã hứa đến vậy mà sao giờ này không thấy mặt? Phải chăng ông ta đã đến trước, tiêu diệt Đường gia bảo rồi bỏ đi?
Bỗng lúc ấy có tiếng hú từ xa đưa tới, rồi lại có hai ba tiếng hú tiếp theo.
Cừu Cốc thấy có hai bóng người xuất hiện, là một lão già hai tay cầm hai chữ vạn bằng bạc và một hán tử lưng giắt đại đao răng cưa.

Lão già cầm chữ vạn vừa thấy Cừu Cốc đã điểm mặt quát :
- Ngươi là ai, nói mau?
Cừu Cốc lạnh lùng hỏi lại :
- Ngươi hỏi làm gì?
Hán tử đi chung với cụ già liền rút đao răng cưa cầm tay, quát :
- Lão đại còn hỏi làm gì nữa, người của ta chết nằm đó, hắn thì đứng đây, chắc là đúng theo lời nói đó rồi.
Lão già trầm giọng :
- Thật ta cũng lầm cầm quá.
Vừa nói lão vừa vung tay ra chụp lấy người Cừu Cốc. Chàng không hề sợ hãi, đợi tay của đối phương đến nơi mới tréo tay lại, chụp cứng mệnh môn của lão già.
Cử động nhanh nhẹn không thể ngờ được, lão già thất kinh, liền đưa chữ vạn bên tay mặt đánh ra nhằm giải thoát.
Cừu Cốc cười lớn, ngầm vận nội công vung tay mạnh một cái, thân hình của lão già lập tức bay bổng lên cao hơn một trượng.
Hai bên vừa trao đổi một chiêu mà lão già đã bị văng ra xa như vậy thì khiến cho hán tử không khỏi sợ hãi, vội múa đao đánh vào ngay.
Cừu Cốc nhẹ nhàng nhảy tránh, lạnh lùng nói :
- Muốn chết thì cũng phải nói cho rõ ràng chứ.
Hán tử bất cần lời nói của chàng, cứ múa tít đao sấn lại. Cừu Cốc thấy vậy liền dùng hai ngón tay giơ ra kẹp chặt lưỡi đao, quát lớn :
- Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng ở đâu, mau gọi ra đây cho ta nói chuyện.
Hán tử chẳng nói chẳng rằng, cố sức bặm môi rút lưỡi đao đang dính trong hai ngón tay của Cừu Cốc ra, song cứ rút mãi mà không được.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Câm phải không? Sao không nói?
Bỗng từ đằng xa có tiếng nói lớn :
- Đường gia bảo với ngươi có thù oán gì? Sao lại nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?
Vù vù, liên tiếp bốn lão già áo vàng đã nhanh như chim phóng tới.
Cừu Cốc biết bốn lão già này võ công không phải tầm thường nên bất thần buông tay, hán tử không kịp chuẩn bị, ngã nhào xuống đất.
Bốn lão già không màng đến việc vừa rồi, một trong bốn lão bước đến nói :
- Các hạ đêm hôm xâm nhập Đường gia bảo là có ý chi?
Cừu Cốc hừ lạnh :
- Tìm lão già Đường Hoàng đòi nợ.
Lão già giật mình nói :
- Những kẻ vô tội này là do các hạ giết ư?

- Gieo gió thì gặt bão, theo kẻ ác thì phải họa lây, làm sao gọi là vô tội được. Nhưng tiểu gia chưa hề ra tay giết chúng.
- Hung thủ là ai, nói mau?
Cừu Cốc quát lớn :
- Bọn ngươi đâu xứng để hỏi câu đó, mau kêu lão già ăn cướp Đường Hoàng ra đây.
Bốn lão già áo vàng chính là Tứ đại tổng quản của Đường gia bảo. Do có việc hệ trọng nên Đường gia bảo đã điều động một số cao thủ ra đi, trừ một tốp mà Thiết Kỳ Ngân Tinh dắt đi trước, còn tốp thứ hai do Tứ đại tổng quản dẫn đầu. Nào ngờ đi chẳng bao xa thì được tin Đường gia bảo có kẻ thù đến quấy phá, vì vậy họ lập tức trở về.
Người nói chuyện nãy giờ với Cừu Cốc là Trương Siêu, rất giàu kinh nghiệm giang hồ. Lão thấy Cừu Cốc cứ nằng nặc đòi gặp Bảo chủ nên thầm biết kẻ đến không phải tầm thường, tuy trong lòng phẫn nộ nhưng lão vẫn ôn tồn nói :
- Bảo chủ bận truy địch nên đi vắng, nếu ngươi muốn gặp thì xin định ngày hẹn trước.
Cừu Cốc lạnh lùng :
- Thì ra Đường Hoàng không có mặt, thiếu gia niệm tình các ngươi vừa bị tang tóc nên tha cho một chuyến.
Dứt lời chàng quay mình bỏ đi, nhưng chưa được ba bước thì đã có một lão già tay cầm dọc tẩu lướt nhanh lên chặn lại. Lão trầm giọng nói :
- Đường gia bảo là nơi cho ngươi đến thì đến, đi thì đi ư?
Cừu Cốc nhìn đối phương lạnh lùng nói :
- Ngươi định chết thế cho lão Đường Hoàng phải không?
Lão già cầm dọc tẩu chính là Hình đường Tổng quản Lôi Bộ Vân. Lão hung hăng vô cùng, kiêu ngạo cười nói :
- Tiểu tử quả lớn lối không sợ mất mạng, ngươi là môn hạ của ai?
- Tiểu gia Lữ Cừu Cốc, đặc biệt đến đây tìm lão Đường Hoàng để đòi lại món nợ máu năm xưa nơi Phỉ Thúy cốc.
Bốn lão già vừa nghe nói đến Lữ Cừu Cốc thì đều giật mình kinh sợ. Tuy chàng bước vào giang hồ chưa bao lâu nhưng những câu chuyện đoạt kiếm nơi Song Kiếm Phong, phá tan liên thủ Tàn Long cư và Ma Vân Phong môn hạ, chống chọi với Thiết Tranh lão bà đều đã nổi đình đám khắp giang hồ. Nay chàng đến tầm thù thì bốn lão thầm kêu khổ, biết là sắp phải tử chiến đến nơi.
Trương Siêu đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, ám thị với Lôi Bộ Vân, nói :
- Giờ đã khuya rồi, trong Bảo còn có việc đang đợi chúng ta đó.
Lôi Bộ Vân hiểu ý, lập tức đưa dọc tẩu lên nói :

- Cha mẹ ngươi đang ở dưới suối vàng chờ ngươi đó.
Cừu Cốc thấy Đường Hoàng vắng mặt, không muốn gây sự, nhưng Lôi Bộ Vân cứ bức chàng vào thế bí nên chàng bất giác nổi sát khí, ngầm vận công tập trung chân khí.
Vừa lúc ấy, lão già khi nãy bị chàng vung ra xa nay thấy đồng đảng trở về cũng hung hăng sấn đến, vung chưởng nhắm chàng đánh ra.
Cừu Cốc khẽ cười một tiếng, chưởng trái chụp ngay chữ vạn trong tay đối phương, chưởng phải thì bắn ra năm đạo hồng quang. Chỉ nghe lão già rống lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra đất, trước ngực lõm sâu năm dấu ngón tay, máu chảy thành đóa hoa mai. Cừu Cốc thuận tay bóp món binh khí hình chữ van thành một cục bạc tròn, thẳng tay ném ra xa mấy mươi trượng.
Cừu Cốc chỉ đánh một chiêu mà đã hạ sát một cao thủ hạng ba của Đường gia bảo, khiến cho mọi người có mặt đều sợ sệt. Trương Siêu xem xét tử thi một hồi rồi bỗng quát lớn :
- Anh em mau hợp công, tiểu tử này chính là hung thủ đã giết mọi người ở đây đó.
Mọi người có mặt cũng đã nhìn rõ vết thương trước ngực của lão già cầm chữ vạn là Mai Hoa Vô Ảnh Thủ nên tất cả đều liều mạng vung vũ khí xông vào đánh bừa. Trận loạn đả diễn ra, trăm ngàn tiếng quát tháo, ánh gươm loang loáng vây lấy Cừu Cốc không cho tẩu thoát.
Tứ đại tổng quản Đường gia bảo võ công vô cùng cao thâm, Cừu Cốc lại trong người mang độc nên trận đánh có phần hơi chênh lệch, chỉ trong chốc lát mà vai Cừu Cốc đã bị một chưởng của Trương Siêu, miệng thổ ra một búng máu. Đối phương thấy Cừu Cốc bị thương thì càng phấn khởi, càng hăng hái xông vào.
Lôi Bộ Vân cười đắc thắng nói :
- Tiểu tử, còn vùng vẫy nữa không?
Cừu Cốc cười như điên dại :
- Các ngươi muốn lượm thây của thiếu gia ư? Sao lại có chuyện dễ dàng thế.
Đầu ngón trỏ của chàng bất thần nhằm vào Trương Siêu bắn ra Dung Kim chỉ pháp, Trương Siêu đang đắc ý nên tránh né không kịp, dưới tiềm lực mạnh như bể đá chảy vàng thì chịu sao nổi, trước ngực thủng một lỗ to, lăn xuống đất chết tươi.
Sau khi thi triển Dung Kim chỉ pháp, nội lực của Cừu Cốc bị giảm rất nhiều, trước ngực cảm thấy đau rát, thần trí kém minh mẫn hẳn, than thầm :
- "Nguy! Có lẽ Tiêu Ảnh Tán đã bắt đầu bộc phát"
Cũng may là sau khi Trương Siêu bị chết tại trận thì bọn thủ hạ đều thất kinh, không còn ai dám xông ra trước nữa.
Giữa lúc xôn xao, bỗng có một bóng người nhỏ bé từ ngoài phi vào, tiến thẳng đến trước mặt Cừu Cốc rồi cất giọng trong trẻo nói :

- Giết lão thất phu ấy thì có gì đâu, theo em đi nhanh.
Cừu Cốc ngạc nhiên, buột miệng nói :
- Cô nương làm gì cũng đến đây?
- Giờ không phải lúc nói chuyện, mau đi thôi.
Lôi Bộ Vân quát lớn :
- Đi dễ vậy ư?
Dọc tẩu vung lên, lão tấn công ra liền ba đường. Cô gái mới tới chẳng nói chẳng rằng, khẽ phất tà áo một cái, một luồng gió hùng hậu đã đẩy lui Lôi Bộ Vân ra sau ba bước. Lão ta đứng sững trố mắt, không ngờ thiếu nữ chỉ khoảng đôi tám mà công lực thâm hậu đến vậy.
Thiếu nữ ấy chính là cái bóng theo sau Cừu Cốc lúc nãy nơi Cố Viên trang, chính là Liễu Hồng Liệu. Nàng kéo tay Cừu Cốc, vừa lướt nhanh vừa nói :
- Ông nội đang đợi anh ở nhà đó.
Cừu Cốc chẳng biết tính sao, đành theo nàng về Cố Viên trang. Quả nhiên Cố Viên lão nhân đang chờ trước cửa, vừa thấy chàng đã đưa hai viên thuốc bảo chàng uống gấp. Liễu Hồng Liệu đỡ chàng vào ghế ngồi, chu miệng oán trách :
- Đã biết trong người trúng độc mà còn không kiêng, cứ mãi dùng sức lực làm gì? Thật không biết lượng sức.
Tuy hiểu lời oán trách trên xuất phát từ hảo ý nhưng với lời lẽ chanh chua đó, Cừu Cốc cảm thấy khó chịu vô cùng.
Cố Viên lão nhân xem thần sắc Cừu Cốc giây lát rồi nói :
- Cũng may là đã kiềm chế được độc tính không cho nó phát ra, nhưng ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng ba hôm, không được dùng sức vào bất cứ việc gì cả.
Cừu Cốc thở dài nói :
- Tại hạ cần phải gấp rút đến Trường Bạch sơn tìm thuốc giải, nếu chờ đợi ba hôm nữa thì làm sao kịp chứ.
Cố Viên lão nhân vốn tinh thâm huyệt mạch nhưng đối với loại chất độc này cũng đành bó tay. Lão nhân nghe thấy Cừu Cốc than vãn thì bất giác cũng thở dài, không biết phải quyết định sao nữa.
Liễu Hồng Liệu giận hờn nói :
- Người ta có lòng tốt muốn anh ở lại tĩnh dưỡng, anh không nể tình thì cứ đi đi.
Cừu Cốc đứng bật dậy, vái chào lão nhân, nói :
- Tại hạ mang ơn tiền bối quá nhiều, nay bắt buộc phải xin kiếu từ, nếu may mắn mà không chết thì sau này xin nguyện đền đáp.
Rồi chàng quay sang Liễu Hồng Liệu thi lễ :
- Cô nương đã có ơn cứu mạng, tại hạ dù chết cũng khó quên.
Dứt lời, Cừu Cốc tung mình nhảy qua cửa sổ, vội vã lên đường, văng vẳng

bên tai còn có tiếng của Hồng Liệu :
- Anh...!
Chàng chạy được một đoạn thì trời đã bừng sáng, đi càng xa thì khí trời càng nóng bức, một lúc sau thì Cừu Cốc đã cảm thấy trong người mỏi mệt, chàng thầm nghĩ :
- "Hỏng rồi, đường còn xa mà sức ta thì càng ngày càng kém, sợ chưa tới Thái Bạch sơn thì đã bỏ xác mất thôi".
May thay phía trước không xa là một thị trấn. Cừu Cốc đến nơi thì lập tức kiếm thức ăn lót dạ trong một tửu điếm, kêu thức ăn, dặn tiểu nhị tìm mua một con ngựa rồi mới ngồi vào ăn cơm.
Chàng đang ăn cơm thì bỗng nghe xa xa có tiếng ngựa chạy đến rồi dừng trước tửu điếm, có bốn người hiên ngang bước vào. Kẻ đi đầu chính là Chưởng môn Hằng Sơn Hàn Kỳ, sau đó là Thiên Độc cốc Ngọc Thông công tử, Nộ Mục Sơn Nhân và Tửu Nhục hòa thượng.
Cừu Cốc trông thấy họ thì giật mình. Cố Viên lão nhân đã căn dặn là trong ba ngày không được dùng đến sức lực, nay lại gặp bốn người bọn họ thì phải làm sao đây? Chàng đành giả vờ cúi đầu ăn uống như không hề thấy họ vào quán.
Có điều lạ là lần này Ngọc Thông và Hàn Kỳ đều nhận ra Cừu Cốc nhưng họ vẫn làm lơ không thèm đếm xỉa đến, ngồi một bàn khác kêu rượu thịt ngồi ăn nhậu.
Cừu Cốc còn đang ngạc nhiên chưa biết họ định giở trò gì thì ngoài cửa quán lại có tiếng ngựa hí vang rồi thêm sáu người ào ạt kéo vào. Chàng vừa trông thấy thì đã cảm thấy nguy tai, vì đó chính là hai trong Tứ đại tổng quản của Đường gia bảo là Lôi Bộ Vân và Khổng Nhứt Phi, cùng với bốn tên đại hán khác.
Lôi Bộ Vân vừa bước chân vào cửa quán đã nhìn thấy Cừu Cốc, liền cười ha hả nói :
- Không phải oan gia chẳng đụng đầu, thật may mắn.
Cừu Cốc một tay cầm đũa, một tay nâng chén, thần sắc không thay đổi, điềm nhiên như chẳng thấy Lôi Bộ Vân.
Lôi Bộ Vân thấy chàng giả lơ thì càng giận, quát lớn :
- Ta nói chuyện với ngươi đấy, có nghe chưa?
Bọn người Đường gia bảo lập tức sấn đến, bao vây quanh bàn Cừu Cốc.
Thực khách đang ăn uống thấy sắp có đánh nhau thì rần rần đứng lên trả tiền ra về cả, một tiệm ăn đang đông khách bỗng vắng lặng, chỉ còn lại hai bàn có khách, một là của Cừu Cốc, còn một là của nhóm Hàn Kỳ.
Bỗng Ngọc Thông công tử lạnh lùng nói :
- Đổ tội cho người ta thì có gì là hay ho, thủ đoạn của các ngươi ở Phỉ Thúy cốc không ác độc ư?

Lôi Bộ Vân gượng cười nói :
- Công tử chưa hiểu, tên tiểu tử này...
Hàn Kỳ không đợi lão nói dứt lời đã đập bàn quát lớn :
- Các ngươi tìm hắn nơi nào chẳng được, sao cứ đòi hành hung trước mắt lão gia?
Lôi Bộ Vân tức giận đến mặt mày tái mét, nhưng tự lương là không đối địch nổi nên đành nuốt giận, phất tay ra hiệu cho cả bọn cùng lui ra ngoài, lên ngựa đi mất.
Cừu Cốc không ngờ sự phiền phức vừa rồi lại xoay chuyển như vậy. Đáng ra chàng không muốn nhận mối cảm tình này, nhưng vì lễ độ nên đành đứng dậy, cũng tay thi lễ với Hàn Kỳ một xá rồi nói :
- Đa tạ Hàn lão tiền bối.
Hàn Kỳ cười lớn nói :
- Cũng khá đấy, ít ra ngươi cũng còn gọi ta một tiếng tiền bối. Thôi khỏi cần cảm ơn, chẳng qua ta không muốn chúng ảnh hưởng tửu hứng của mình mà thôi.
Cừu Cốc nghe thế thì chán nản, chàng thở dài rồi lại ngồi xuống ăn uống.
Hàn Kỳ quay sang Ngọc Thông công tử nói :
- Tính tình nghĩa dũng của hiền tế thật chẳng khác ta lúc thiếu thời, người tuổi trẻ nên như vậy.
Ngọc Thông công tử cười đắc ý nói :
- Nhạc phụ quá khen, tiểu tế còn non nớt, cần học hỏi nơi nhạc phụ nhiều lắm.
Cừu Cốc nghe những lời xưng hô ngọt ngào ấy thì biết đôi bên đã định hôn ước cả rồi. Không hiểu sao trong lòng chàng bỗng dấy lên một nỗi buồn, chẳng biết là ghen tuông hay phẫn nộ.
Chàng cảm thấy tim như se thắt, không muốn ngồi lại để nghe thêm nữa nên vội đứng dậy tính tiền rồi ra cửa lên ngựa chạy đi.
Chàng đang chạy gần đến một dãy núi xuyên vào đám rừng tùng rậm rạp thì bỗng nhiên trong bụi tòng có một bọn người nhảy ra, quát :
- Tiểu tử, ngươi cũng biết điều đó, không để các ông đợi lâu mệt nhọc.
Cừu Cốc vội kìm cương lại, nhận ra chúng chính là đoàn người khi nãy của Đường gia bảo. Chàng cười nhạt nói :
- Các ngươi tưởng rằng dễ hiếp đáp ta lắm ư?
Lôi Bộ Vân cười ha hả nói :
- Khi nãy có lão Hàn Kỳ bảo vệ ngươi, còn bây giờ...
Lão ung dung xuống ngựa, từng bước tiến đến, bọn người Đường gia bảo cũng tuốt đao kiếm siết chặt dần vòng vây.
Cừu Cốc thở dài, một luồng sát khí nổi lên, chàng lạnh lùng nói :
- Ngày thường thì các ngươi có ra gì với ta, chỉ vì...

Bỗng lúc ấy có tiếng cười hắc hắc rồi Ngọc Thông công tử từ trong rừng đi ra, phe phẩy cây quạt kim tuyến, vừa cười vừa nói :
- Chỉ vì trong người nhiễm độc nên không thể dùng sức, phải không?
Cừu Cốc kinh dị, than thầm :
- "Sao hắn biết được là ta bị trúng độc?"
Ngọc Thông công tử lại cười, quay sang Lôi Bộ Vân nói :
- Không cần khẩn trương đâu, ta biết các ngươi chỉ cần người, còn ta thì cần vật, vì vậy mục đích tuy có khác nhau nhưng cũng có quan hệ, lại không ảnh hưởng gì cả.
Lôi Bộ Vân lúc đầu chỉ có ý báo thù mà không có ý nghĩ khác. Nay nghe Ngọc Thông nhắc đến thì lão sực nhớ ra trong người Cừu Cốc còn có Đan thư và Thần kiếm là vật báu giang hồ ai cũng ham muốn nên cười ha hả nói :
- Công tử nói nghe dễ quá, cá là do chúng tôi bủa lưới bắt được, tự nhiên mọi vật đều thuộc về chúng tôi.
Ngọc Thông cười nói :
- Cái đó chưa chắc.
Hắn vẫy tay một cái, Nộ Mục Sơn Nhân và Tửu Nhục hòa thượng đã từ trong rừng nhảy ra, đứng dàn hai bên.
Lôi Bộ Vân thầm đánh giá lực lượng thì thấy mình và Khổng Nhất Phi chỉ chống nổi đôi sát tinh Nộ Mục và Tửu Nhục, còn Ngọc Thông công tử thì cầm chắc là bốn tên hán tử sẽ thua nên lão giả vờ cười giả lả nói :
- Đường gia bảo và Thiên Độc cốc bấy lâu giao hảo, nay sao có thể vì chuyện nhỏ mà tổn thương hòa khí đôi bên? Đan thư và Thần kiếm thôi thì chia ra mỗi bên một vật vậy.
- Như vậy còn nghe được, vậy ai động thủ trước?
- Kính nhường công tử.
Ngọc Thông công tử cũng chẳng phải tay vừa, y cố tình thở dài một tiếng rồi nói :
- Gia phụ trước kia của Lữ Tử Thu giao tình rất thân, thật là khó xử, thôi xin nhường cho phía Đường gia bảo vậy.
Lôi Bộ Vân thầm rủa trong lòng nhưng chỉ vẫy tay một cái, ra hiệu cho bọn tùy tùng giải tán vòng vây, về đứng hết cạnh bên lão ta.
Lão biết Ngọc Thông công tử rất thèm khát bảo vật nên cố tình chừa đường cho Cừu Cốc chạy để buộc Ngọc Thông phải ra tay, sau khi hai bên đã đánh nhau chí tử thì lão sẽ ung dung ở giữa làm ngư ông đắc lợi.
Nào ngờ Cừu Cốc là người gan lì, thà đổ máu chứ không chịu chạy. Thừa lúc hai bên nạnh nhau thì chàng đã ngầm uống hai viên thuốc giải độc rồi âm thầm vận công tụ khí.
Lôi Bộ Vân thấy Cừu Cốc vẫn đứng hiên ngang không trốn chạy thì bực mình hét lớn :

- Tiểu tử chẳng biết sợ chết, vậy chúng ta cùng động thủ một lượt đi thôi.
Ngọc Thông công tử cười nhạt :
- Vậy càng tốt.
Lập tức cả hai phía Đường gia bảo và Thiên Độc cốc cùng tản ra, bao vây Cừu Cốc vào trong, quyết không cho chàng chạy thoát.
Giữa lúc bầu không khí đang căng thẳng thì đột nhiên trên núi có tiếng nói sang sảng vọng xuống :
- Đạo huynh! Anh em ra quanh năm vân du bốn bể, xem ra chúng ta cũng cần phải lưu lại một chút kỷ niệm mới đúng.
- Đúng vậy, đời người có gì là nhất định đâu, cần phải như chim bằng dẫm tuyết, mặc dù đã bay đi nhưng vết chân vẫn in lại rành rành.
Đoàn người phía dưới nghe tiếng nói thì đều nhìn lên trên, thấy có hai vị Toàn Chân đạo sĩ lưng mang trường kiếm đang đứng trên núi cao nói chuyện.
Vị đạo sĩ gầy vừa nói xong liền đưa tay phất nhẹ một cái, chỉ thấy một luồng gió mạnh như vũ bão tung ra rồi phiến đá trước mặt ông ta đã in rõ năm ngón tay máu.
Đoàn người phía dưới ai cũng đều kinh hoàng, phiến đá cách đạo sĩ đến hơn hai trượng mà chỉ bị một cái phất nhẹ đã in sâu năm ngón tay máu. Công lực như vậy thì quả là hiếm có trên đời.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 13
Gặp Tiên ông Thái Bạch

Mọi người đang thất kinh trước công phu "Linh Không Điểm Chỉ" ấy thì thấy lão đạo sĩ lắc đầu cười nói :
- Không xong! Không xong! Hỏa hầu còn kém quá.
Vị đạo sĩ râu bạc đứng bên cũng phụ họa theo :
- Hỏa hầu quả có hơi kém, song với công lực này thì cũng đủ làm cho bọn cường đạo phải ngán sợ rồi.
Cừu Cốc vừa thấy dấu năm ngón tay in trên phiến đá thì đã nhận ra ngay đó là Mai Hoa Vô Ảnh Thủ chẳng sai. Chàng đã định lên tiếng hỏi xem họ có phải là môn hạ của Ngũ Lãnh Toàn Chân hay không, nhưng xét tình thế trước mặt không cho phép nên đành phải nhẫn nhịn.
Bầu không khí vẫn bao trùm một màn khẩn trương, bọn người của Đường gia bảo vẫn không hề buông lỏng Cừu Cốc một giây nào.

Lôi Bộ Vân vốn là người âm độc vô cùng, lão vừa thấy hai vị đạo sĩ kia xuất hiện đã nghĩ ngay rằng cho dù họ là bạn hay thù thì cũng không nên cho họ can thiệp vào chuyện này. Thừa lúc Cừu Cốc đưa mắt ngó về hai vị đạo sĩ, lão lập tức tung dọc tẩu đánh vào Cự Khuyết huyệt của chàng.
Cừu Cốc giật mình, vội vã thu người tránh sang một bên, thuận tay điểm vào Khúc Trì huyệt của họ Lôi, khiến lão phải lướt người thật nhanh để tránh né. Cừu Cốc vừa đánh vẹt dọc tẩu của đối phương xong thì đã nhanh như chớp vươn tay trái đánh tiếp, khiến cho họ Lôi lúng túng vô cùng. Cũng may là Khổng Nhất Phi đã kịp vung chưởng đến giải vây, kịp cứu thế bí cho đồng bọn.
Cừu Cốc vốn không dám tận lực chiến đấu mà chỉ dùng những môn kì ảo tuyệt luân để tránh né. Trái lại Lôi Bộ Vân cùng Khổng Nhất Phi dùng toàn những đòn tuyệt mạng nhằm kết liễu trận đấu cho mau lẹ.
Hai vị đạo sĩ đứng trên cao thấy thế có vẻ tức giận. Vị râu bạc tuốt kiếm ra, hằn học nói :
- Bọn súc sanh này thật đáng chết.
Nói xong, ông chỉ kiếm lên không rồi quẹt ngang một đường. Chỉ nghe tiếng chim kêu thét lên một tiếng, rồi một chim ưng già đã đứt trụi đôi cánh, nhào xuống đất chết tươi.
Ngọc Thông công tử vốn trưởng thành trong thế gia võ học nên kiến thức có thể nói là cũng khá quảng bác. Hắn tận mắt chứng kiến vị đạo sĩ râu bạc dùng kiếm khí hạ sát một con chim đang bay cách xa hằng mấy chục trượng thì lập tức cảm thấy không ổn, vội đưa mắt ra hiệu cho Nộ Mục Sơn Nhân và Tửu Nhục hòa thượng, cả ba âm thầm rút lui vào rừng đi mất.
Vị đạo sĩ râu bạc buông tiếng cười ha hả, từ từ đến gần chỗ giao đấu của hai bên, trầm giọng quát :
- Ngừng tay.
Lúc ấy vì Cừu Cốc không dám đánh thẳng tay nên càng lúc càng yêu thế, Lôi, Khổng hai người thấy vậy càng làm già, liên tiếp ra sát thủ.
Cả ba đang đánh nhau chí tử thì bỗng nghe tiếng quát nên không hẹn mà cùng dang ra.
Lôi Bộ Vân nhìn quanh không thấy Ngọc Thông công tử thì bất giác phát run. Lão biết thực lực của Thiên Độc cốc mạnh hơn Đường gia bảo, vậy mà còn phải chạy mất thì đủ biết hai lão đạo sĩ này đều là cao thủ, trong lòng họ Lôi không khỏi thối chí khá nhiều.
Vị đạo sĩ râu bạc nhìn Lôi, Khổng hai người, từ từ nói :
- Hành động của các ngươi thật là vô sỉ, còn chưa chịu cút đi ư?
Lôi Bộ Vân thấy đối phương mở cho con đường chạy thì mừng thầm, nhưng cũng không muốn bị quá mất mặt nên bấm bụng cung tay nói :
- Dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng?

Vị đạo sĩ râu bạc cười ha hả nói :
- Ngươi về nói lại với Thiết Kỳ Ngân Tịnh rằng Ngũ Lãnh Toàn Chân Quảng Pháp, Quảng Nghĩa luôn chờ đợi trên giang hồ.
Lôi Bộ Vân nghe xong thì không nói gì nữa, quay lại khẽ quát :
- Đi thôi.
Rồi cả bọn nhảy lên lưng ngựa đi ngay.
Đợi cho đoàn người Đường gia bảo đi rồi, hai vị đạo sĩ mới quay lại cúi đầu nói với Cừu Cốc :
- Đệ tử Quảng Pháp, Quảng Nghĩa xin tham kiến tiểu sư thúc.
Cừu Cốc vội trả lễ, nói :
- Nhị vị làm sao nhận ra ta?
Quảng Pháp cười nói :
- Tin tiểu sư thúc vào giang hồ đã được thông báo đến các viện của Ngũ Lãnh Toàn Chân mà.
Cừu Cốc cảm động vô cùng, thở dài không nói gì nữa. Quảng Nghĩa như nhớ ra điều gì, vội hỏi :
- Lúc nãy nhìn tiểu sư thúc đấu với kẻ địch thì hình như trong người có nội thương nên không dám tổn hao sức lực phải không?
- Trong người ta đang bị chất độc hành hạ, nên phải gấp rút lên Thái Bạch sơn chữa trị.
- Có cần đệ tử chúng tôi hộ tống không?
- Thôi khỏi phiền phức. Chỉ vì ta nghe lời một vị tiền bối căn dặn rằng trong ba ngày không được phí tổn sức lực nên mới để cho bọn chúng ngang tàng, nếu qua ba ngày thì ta không phải lo nữa.
- Sư thúc võ học cao thâm, chúng đệ tử từng nghe Tỵ Trần sư bá khen ngợi, quả thật nếu không vì nguyên nhân ấy thì bọn người lúc nãy có ăn nhằm gì với người.
- Chưởng môn sư huynh pháp giá hiện giờ ở đâu?
- Gần đây có việc rất hệ trọng nên người đã ra ngoài quan ải rồi.
- Các vị có biết việc gì không?
Quảng Pháp, Quảng Nghĩa nhìn nhau một lúc rồi nói :
- Ý của Chưởng môn sư bá hình như không muốn cho tiểu sư thúc biết vụ này, xin tha thứ cho đệ tử không nói ra được.
Cừu Cốc gật đầu, lẩm bẩm nói :
- Có lẽ là rất hung hiểm phải không?
- Việc này rất quan trọng nên các môn phái Trung Nguyên thảy đều dốc hết tinh lực.
Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, bây giờ chàng mới hiểu tại sao Đường gia bảo lại tỏ ra yếu thế đến vậy, thì ra Thiết Kỳ Ngân Tinh đã đem hết bọn cao thủ đi rồi. Chàng muốn hỏi xem là việc gì nhưng Quảng Pháp và Quảng

Nghĩa đã không muốn nói nên cũng không tiện ép họ phải nói ra.
Quảng Nghĩa thấy Cừu Cốc trầm tư suy nghĩ nên tưởng chàng muốn ra quan ngoại, vội nói :
- Sư thúc trong người trúng độc nên gấp rút chữa chạy, về việc này thì chắc chắn Chưởng môn sư bá sẽ nói lại với người thôi mà.
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Các vị cứ yên tâm, chất độc trong người ta chưa trừ thì ta quyết không hành động cẩu thả đâu.
- Như vậy thì chúng đệ tử yên tâm lắm.
Hai vị đạo sĩ cúi đầu chào, định quay người ra đi. Cừu Cốc bỗng nhớ ra một việc, vội cản lại nói :
- Quảng Pháp lúc nãy dùng Linh Không trảm điêu, môn ấy có phải là Kiếm Sát không?
Quảng Pháp cười nói :
- Nói ra thì sư thúc chắc chắn sẽ cười cho, thật ra lúc nãy đệ tử chỉ muốn nhát bọn chúng mà thôi.
Vừa nói ông vừa rút kiếm ra, hai tay dâng cho Cừu Cốc, nói :
- Kiếm này đệ tử đoạt được trong tay một tên thảo khấu, trong đó có dấu ba ngọn Liễu Diệp Phi Đao, chỉ cần ấn tay vào nút thì phi đao lập tức bay ra, trông như Kiếm Sát vậy.
Cừu Cốc tiếp lấy xem qua rồi trả lại cho Quảng Pháp, nói :
- Vật này là binh khí của tà ma ngoại đạo, đừng nên dùng thì tốt hơn.
Quảng Pháp tiếp lấy kiếm đoạn nghiêng mình nói :
- Đệ tử xin nghe lời sư thúc dạy bảo.
Rồi lão bẻ nhẹ một cái, lưỡi kiếm lập tức gãy đôi.
Thật ra thì Cừu Cốc chỉ thuận miệng nói, không dè Quảng Pháp lại nghe lời tức khắc. Chàng nghĩ ông ta đầu tóc đã bạc mà mình chỉ là đứa bé mười mấy tuổi thì dám đâu lại dạy dỗ tiền bối, thành thử trong lòng vô cùng áy náy. Nhưng giờ đây địa vị trong môn phái mình quá cao, từ rày về sau hành động và lời nói phải dè dặt cho lắm mới được.
Sau khi bẻ gãy kiếm xong, Quảng Pháp cung kính nói :
- Mong sư thúc nên bảo trọng, đệ tử có sứ mạng nên xin bái biệt tại đây.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn hai người dần dần khuất dạng mới giục ngựa lên đường, nhắm Thái Bạch sơn trực chỉ.
Thái Bạch sơn là hòn núi cao nhất dãy Tần Lãnh phương Bắc, quanh năm tuyết phụ, rất ít người lai vãng.
Cừu Cốc nhờ lọ thuốc của Cố Viên lão nhân cùng Long Hổ Cửu Hoàn đan của chàng nên lần hồi cũng đến nơi. Chàng bấm ngón tay tính lại thì đã đi hết nửa tháng, xem lại lọ thuốc thì chỉ còn có mười viên, trong lòng thầm nghĩ :

- "Đầy núi tuyết phủ, đất rộng mênh mông. Nếu rủi tìm chẳng gặp người mà chất độc đã bộc phát thì phải chôn thây nơi này mất"
Nhưng chàng lại nghĩ đến huyết cừu của cha mẹ, trọng trách của sư môn, cả hai đều thúc đẩy ý chí sinh tồn trong người, khiến chàng dồn hết dũng khí mà lập tức trèo lên đỉnh núi.
Tuyết giăng trắng xóa, dốc núi trùng điệp.
Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày....
Cừu Cốc đã quanh quẩn trên ngọn Thái Bạch năm ngày nay, không những không tìm ra Thái Bạch Tiên Ông mà ngay cả một bóng người cũng không có.
Chàng rất thất vọng, buột miệng than dài :
- Lời đồn của thế gian chưa chắc đã tin được.
Nhưng đã đến tình cảnh này thì không còn đường để lựa chọn nữa, nghỉ ngơi giây lát xong thì chàng lại tiếp tục cuộc tìm kiếm của mình.
Đến đỉnh cao nhất của Thái Bạch thì bỗng nhiên Cừu Cốc nghe tiếng một cụ già nói to :
- Cậu nhỏ kia, cậu đến thật đúng lúc, mau đến giúp ta một tay nào.
Cừu Cốc vội lần theo tiếng nói tìm đến, chàng thấy một cụ già đầu tóc đã bạc trắng mà dáng điệu lại như con nít, đang lom khom nhặt tuyết để đắp thành tượng người.
Một khoảng đất rộng hơn ba trượng đã có khá nhiều các người tuyết đứng xen kẽ, nào là Phật Di Lặc đang cười, Phật Bà Quan Âm đang đứng, La Hán chân đứng nghiêng... đủ kiểu đủ cách, các bức tượng đều rất sống động, đẹp mắt vô cùng.
Cụ già bận rộn chạy đông chạy tây, mệt đến mồ hôi trán ướt đẫm. Vừa thấy Cừu Cốc đến thì liền vui vẻ kêu réo không ngừng.
Cừu Cốc cũng không thể nín cười được, từ từ đến gần hỏi :
- Cháu có thể giúp cụ chuyện gì?
- Mười tám tượng La Hán thì lão chỉ mới đắp xong mười hai mà thôi, ngươi mau giúp lão một tay nào.
- Cháu không biết đắp tượng.
- Không biết thì cứ rinh tuyết đến đây được rồi.
Cừu Cốc lập tức rinh một cục tuyết lớn đem lại, nói :
- Giúp cụ không khó gì, nhưng cháu đang gấp rút muốn tìm một người.
- Ngươi tìm ai?
- Cháu cần tìm Thái Bạch Tiên Ông để nhờ người giải độc giùm cháu.
- Tưởng gì chứ cái đó có khó chi. Ngươi cứ mau giúp lão đem tuyết đến đây đi, lát nữa lão sẽ giúp ngươi là được.
Cừu Cốc cả mừng, vội vâng dạ rồi lập tức bưng tuyết đến cho cụ già, một già một trẻ làm mải miết hơn hai canh giờ, cuối cùng thì mười tám La Hán

đã được đắp xong.
Cụ già đứng ngắm giây lát rồi vỗ tay cười ha hả rất hồn nhiên, coi bộ vừa ý với công trình trước mặt này lắm.
Cừu Cốc đứng bên, buột miệng hỏi :
- Cụ đắp nhưng người tuyết này làm gì thế?
- Để chơi, nhưng ngươi đừng tưởng là nhưng người tuyết này mau rã nhé, năm mười năm sau cũng chưa chắc thời gian hủy hoại được nó đâu.
Rồi cụ già nhìn Cừu Cốc cười hi hí nói :
- Nhóc con ngươi ngoan lắm, Thái Bạch Tiên Ông này xem ra phải giúp ngươi giải độc mà thôi.
Cừu Cốc giật mình, không ngờ Thái Bạch Tiên Ông lại là một ông lão hồn nhiên như vậy. Chàng chưa kịp nói gì thì đã bị Thái Bạch Tiên Ông nắm tay kéo đi rất nhanh, đến một cái hang bên trong kì hoa dị thảo mọc rất xanh tươi, giống như một vườn hoa trên thượng giới vậy.
Vào sâu bên trong hang là một thư phòng, sách vở vô số, có cả những bí kíp võ công đã thất truyền từ lâu.
Thái Bạch Tiên Ông nhìn Cừu Cốc, lúc này đang há hốc miệng vì kinh ngạc, cười nói :
- Vì các vật này mà lão đã phí trên trăm năm trời đó.
Cừu Cốc nghe nói thì bất giác cười thầm, thời gian trăm năm không phải ngắn ngủi vậy mà cụ già này lại chỉ dành riêng cho việc tập trung các đồ chơi, thật sở thích của con người không thể nào hiểu nổi.
Thái Bạch Tiên Ông thấy Cừu Cốc không nói gì thì tưởng chàng đang lo lắng chất độc trong người nên ông lão liền bước tới coi kỹ sắc diện rồi bắt mạch cho chàng. Trầm ngâm một hồi rồi ông lão chợt thở dài than :
- Kẻ hạ độc cho ngươi thật là ác độc, nếu chất độc này mà không gặp phải ta thì chắc rằng không ai có thể giải trừ nữa.
- Lão tiền bối đã biết được chất độc gì rồi ư?
- Đây là hợp chất của hơn một trăm loại độc dược, nhất thời khó mà phân tích hết.
- Vậy....
- Ngươi đừng lo, tất nhiên là ta trị cho ngươi được.
Rồi Thái Bạch Tiên Ông thuận tay lấy xuống một chiếc lọ ngọc trắng, trút ra một viên thuốc trao cho Cừu Cốc, nói :
- Ngươi uống vào đi, lát nữa sẽ bắt đầu chữa bệnh.
Cừu Cốc uống vào được một lúc thì sắc mặt Thái Bạch Tiên Ông bắt đầu thay đổi, ông lão bất chợt hét lớn :
- Mau vận chân khí chận mấy huyệt đạo quan trọng lại, thuốc bắt đầu công phạt đó.
Cừu Cốc vội vã làm theo, chàng cảm thấy có một luồng khí nóng vô cùng

trào lên trong cơ thể, vô cùng khó chịu nhưng vẫn phải cắn răng không dám kêu la.
Thái Bạch Tiên Ông đợi thêm một lúc rồi khẽ nói :
- Chất độc đã tập trung lại rồi, mau đẩy ra thôi.
Rồi ông lão đặt một tay vào Khí Hải huyệt của Cừu Cốc, giúp chàng đẩy chất độc dồn vào đầu ngón tay trỏ. Sau đó ông lão lại dùng kim châm vào đó, một chất độc đen ngầu hôi hám từ từ chảy ra.
Sau khoảng thời gian một tuần trà thì chất độc cũng chảy ra hết, Thái Bạch Tiên Ông lại đưa cho Cừu Cốc uống thêm một hoàn thuốc khác rồi thở nhẹ nói :
- Thật là nguy hiểm, chỉ trễ một ngày nữa thì mạng ngươi không còn đâu.
Cừu Cốc kinh hãi nói :
- Lợi hại đến thế ư?
- Đó chính là chỗ hiểm ác của kẻ hạ độc, chất độc cứ âm thầm ngấm vào kinh mạch, khi nó phát tác thì coi như không còn cách cứu chữa nữa. Cũng may là bây giờ thì mọi việc đã xong rồi.
Cừu Cốc nghe thế thì vô cùng phấn khởi, gượng ngồi dậy nói :
- Cháu xin đa tạ tiền bối đã cứu mạng.
Thái Bạch Tiên Ông cười nói :
- Khỏi cần, coi nhưng chúng ta làm chuyện trao đổi vậy thôi. Ngươi giúp ta đắp người tuyết thì ta giúp ngươi giải độc.
Cừu Cốc thấy ông lão tuy đã già mà lại vô cùng hoạt bát nên rất phục.
Chàng cũng không tiện ở lâu nên vội đứng dậy nói :
- Cháu có việc gấp nơi mình nên đành xin phép cáo từ ra đi vậy.
- Không thể ở lại chơi với lão lâu hơn sao?
- Thật sự cháu có việc phải làm, khi nào xong thì sẽ quay lại chơi với tiền bối vậy.
Thái Bạch Tiên Ông tỏ vẻ buồn bã nói :
- Ta đã gần hai trăm tuổi, lúc nào cũng có thể chết thì làm sao có thể chờ lâu cho được. Trên giang hồ lại vô cùng hiểm ác, biết sau này có thể gặp nhau hay không đây?
Cừu Cốc vô cùng xúc động, tự nhủ :
- "Tính mạng ta do người cứu, vậy thì ở chơi mấy bữa có sao đâu?"
Nghĩ vậy nên chàng lập tức nói to :
- Tiền bối đã có lòng thương thì cháu xin ở lại chơi mấy bữa vậy.
Thái Bạch Tiên Ông nhảy cẫng lên như trẻ con, cười nói :
- Giờ vẫn còn sớm, ta lại ra ngoài lăn tuyết cầu đi.
Không đợi Cừu Cốc ưng thuận, ông lão đã nắm tay chàng kéo lên đỉnh núi rồi nặn ra hai quả cầu tuyết cho bằng cái mặt bàn, hớn hở nói :
- Ta lăn trước, ngươi coi rồi làm theo nhé.

Dứt lời, ông lão đã lăn mạnh quả cầu tuyết xuống núi rồi nhanh như chớp nhảy lên đứng trên đó, dù cho quả cầu lăn vùn vụt nhưng ông lão vẫn đứng vững không hề rơi, lại còn làm trò rất vui nhộn.
Cừu Cốc lắc đầu lè lưỡi, không thể không phục khinh công của ông lão hồn nhiên này. Tuy biết không thể làm nổi nhưng chàng cũng cố gắng để cho ông lão vui lòng, cũng nhảy lên quả cầu tuyết mà lăn xuống núi, nhưng chỉ lăn được một đoạn thì đã ngã lăn quay.
Thái Bạch Tiên Ông nhảy đến bên cảnh, cười hì hì nói :
- Không sao, chúng ta chơi một lúc rồi sẽ quen thôi. Ngươi đừng buồn, ở đây chơi một ngày thì ta sẽ dạy cho ngươi một môn võ công, coi như trả công nhé.
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Cháu không có ý đó, ở lại chơi với tiền bối chỉ là do lòng kính mến mà thôi.
Năm ba hôm sau cháu phải ra đi, cũng không muốn đòi hỏi tiền bối gì cả.
Thái Bạch Tiên Ông cười ha hả nói :
- Thật là ngay thẳng. Tốt lắm, chúng ta lại chơi tiếp.
Hai người lại bắt đầu chơi đùa cho đến tận tối mịt, sau đó vào hang lấy thức ăn ra cùng ăn. Ăn xong ông lão nói :
- Ta hễ đã nói ra thì không chịu thất tín, ngươi đã làm lão vui một ngày thì lão phải dạy cho ngươi một môn công phu mới được. Ngươi muốn học gì thì cứ nói đi.
Cừu Cốc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói :
- Cháu không sợ công khái đối địch mà chỉ lo địch nhân dùng thủ đoạn đê hèn, hạ độc mà thôi.
- Dễ lắm.
Ông lão lập tức đứng dậy, lấy một cái bình ngọc, đổ ra trong đó một viên thuốc vàng như hình trứng bồ câu rồi trao cho Cừu Cốc nói :
- Ngươi uống nó vào, sau này sẽ bách độc bất xâm.
Cừu Cốc tiếp lấy uống vào, hỏi :
- Đó là vật gì vậy tiền bối?
- Cách đây mấy năm ta có đến Nam Hoang hái thuốc, vô tình lấy được viên nội đơn chống độc này của một con nhện ba mắt đã sống ngàn năm.
Cừu Cốc nghe vậy thì liền lập tức đa tạ, hai người cùng nằm xuống nói chuyện sau đó ngủ thiếp đi.
Một già một trẻ ở chung với nhau thấm thoát đã qua năm ngày, Thái Bạch Tiên Ông vui vẻ khác thường mà Cừu Cốc cũng thu thập được rất nhiều điều ích lợi. Thời gian năm ngày tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm cho cả hai quyến luyến nhau như ông cháu ruột thịt vậy.
Hết năm ngày, Cừu Cốc nói lời cáo biệt. Thái Bạch Tiên Ông lộ vẻ buồn rầu

nói :
- Hài nhi! Ngươi không thể ở thêm với ta hai ngày nữa sao?
Cừu Cốc cảm động chảy nước mắt, thổn thức nói :
- Tiền bối có lòng thương yêu, cháu thật cảm kích vô ngần, sau này khi xong việc thì dứt khoát sẽ đến ở chơi với người mãi.
Thái Bạch Tiên Ông trầm ngâm giây lát rồi nói :
- Hài nhi ngoan! Tánh tình ngươi thật hợp với ta, ngươi cứ ở đây thêm hai ngày nữa để ta truyền cho ngươi một tuyệt học cả đời của ta, sau này có thể đem ra lập danh với đời.
Cừu Cốc không thể từ chối, đành ở thêm hai ngày. Lần này thì ông lão không hề đùa giỡn mà tập trung truyền thụ cho chàng một pho chưởng pháp gồm chín thức, kỳ ảo vô cùng. Cừu Cốc dù thông minh tuyệt đỉnh cũng phải mất hai ngày thì mới thuộc được cái biến hóa khẩu quyết bên trong.
Qua ngày thứ ba, khi hai người chia tay thì Thái Bạch Tiên Ông lấy một tấm kim bài trên mặt có khắc con rồng đeo lên cổ Cừu Cốc rồi vỗ vai chàng nói :
- Ngươi sẽ có tương lai rất rực rỡ, từ rày về sau hãy cố gắng hành hiệp giúp đời. Tấm kim bài này là biểu trưng của ta, sau này nếu có người nhận ra được nó thì ngươi đừng ngại mà cứ đem tình thật tỏ bày cho người ta biết.
Cừu Cốc phân vân hỏi :
- Có lẽ tiền bối là thủ lãnh một bang phái nào đó chăng?
Thái Bạch Tiên Ông nghiêm nghị nói :
- Không phải là ta nói khoác nhưng nếu ta có ý xưng hùng thì tình thế võ lâm bây giờ đã khác.
- Cháu cũng nghĩ vậy.
- Nhưng giờ đại cuộc đã không còn, sức người làm sao cứu vãn được nữa. Xưng hùng xưng bá làm chi?
Cừu Cốc nghe ông lão than thở thì ngầm đoán trước đây ông lão là một nhân vật phi thường, chỉ là không biết tấm kim bài đại diện cho cái gì mà thôi.
Cụ già lại thở dài rồi bỗng cất giọng ngâm :
"*Ai còn nhớ Thần Châu*
Trăm năm bị chìm đắm
Cỏ cây chưa mọc lại
Tinh nguyệt vẫn thảm sầu.
Bắc châu đăng hào kiệt
Trong một buổi chiều tà
Đông đế nắm giang hà
Lưu Biểu cùng đàm đạo
Rừng sâu toan cất bước
Cô thế phải buông tay"
Lời hát ngâm nga, biểu lộ một nỗi u uẩn thời thế chất chứa trong lòng.

Cừu Cốc nghe bài hát thì giật mình, thầm nghĩ :
- "Từ Thanh Thu không phải đã đọc qua mấy câu này lúc gặp Trường Bạch tứ nghĩa sao?"
Cụ già bỗng ngừng hát, cười ha hả nói :
- Hôm nay thật tệ, bỗng dưng lại nhớ về dĩ vãng không đâu. Thôi ngươi đi đi, xong việc thì nhớ về chơi với ta nhé, nhưng ngoài người nhận ra được tấm kim bài thì đừng đem chuyện gặp ta mà tiết lộ trên giang hồ đấy.
Cừu Cốc không dám nói nhiều nữa, quỳ xuống bái biệt sau đó quay lưng ra đi.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 14
Hướng về quan ải

Sau khi từ giã Thái Bạch Tiên Ông xuống núi, Cừu Cốc quyết định ra quan ải xem sao. Một là cho biết vì cớ sự gì mà võ lâm Trung Nguyên đều đổ dồn ra đấy, hai là điều tra sự chết sống của cha chàng thế nào.
Chàng nghĩ :
- "Cha ta sau khi từ quan ngoại trở về mới thay đổi tánh tình, ra đấy may ra tìm được một vài uẩn khúc".
Lúc chàng vừa ra đến đường cái quan, định hướng về quan ngoại thì bỗng thấy từ xa có một bóng người đi như bay đến. Nhãn quang của Cừu Cốc rất nhạy bén, vừa nhìn đã nhận ngay ra đó là cha chàng, người đã ra lệnh cho chàng đánh Hàn Kỳ. Lòng chàng tự nhiên hồi hộp, lập tức nhảy lên cây tòng lớn để nhìn xem.
Tốc độ của kẻ đến mau không thể tả, phút chốc đã đến dưới gốc cây tòng. Cừu Cốc chưa kịp nhìn xem sắc mặt của ông ra sao thì đối diện lại xuất hiện một bóng người cũng nhanh nhẹn phi tới, chính là trung niên thư sinh bịt mặt đã cất hộ chàng cuốn Đan thư lúc trước. Vừa đến nơi, trung niên bịt mặt đã cười lạnh lùng nói :
- Ác tặc, có nhận ra Lữ Tử Thu này không?
Lữ Tử Thu đến trước cười nham hiểm :
- Ngươi là ai, sao dám trước mặt ta mạo nhận Lữ Tử Thu?
Trung niên bịt mặt nói :
- Ngươi đừng tưởng cách hóa trang của ngươi có thể che mắt thiên hạ. Hừ! Chỉ sợ ngày chết của ngươi không còn xa nữa.
Lữ Tử Thu lộ vẻ hung quang, hét lớn :

- To gan!
Dứt lời lão vung tay phóng luôn một đạo Dung Kim chỉ, một công phu đã được ghi chép trong Đan thư vào trung niên bịt mặt. Chỉ thấy trung niên bịt mặt nhẹ phất tay một cái, phát ra một luồng nhu kình đã hóa giải Dung Kim chỉ của đối phương ngay.
Cừu Cốc thầm kinh dị :
- Lạ thật! Đó là chiêu Phong Phiên Vạn Điểm có ghi trong Đan thư, sao ông ta lại biết?
Đang lúc chàng phân vân thì phía dưới hai người đã giao thủ dữ dội, thủ pháp của họ rất mau lẹ lại huyền ảo dị thường.
Đối với võ công được ghi trong Đan thư thì Cừu Cốc thuộc làu cả, song chỉ học qua lý thuyết chứ chưa hề đem ra áp dụng thực hành, giờ thấy hai người toàn đem võ công trong Đan thư ra giao đấu nên chàng không khỏi sững sờ.
Phút chốc hai người đã giao đấu trên ba mươi hiệp, trung niên bịt mặt như không thể chần chờ nữa, quát to :
- Hôm nay nếu ta không lột được mặt nạ của ngươi thì chắc là phải mang hận suốt đời mất thôi.
Lời vừa dứt thì ông đã biết đổi thế đánh thành kì ảo phi thường, Cừu Cốc bất giác thầm lo cha chàng không thể kháng cự lại.
Chẳng dè Lữ Tử Thu giảo hoạt vô cùng, chỉ kháng cự vài chiêu đầu rồi nhanh như chớp vụt vào rừng thẳm chạy mất.
Trung niên bịt mặt không dè đối phương bỏ chạy nên sững sờ giây lát rồi cũng lập tức phi vào rừng đuổi theo. Đến khi Cừu Cốc muốn ngăn cản thì hai chiếc bóng đã khuất dạng, chàng thầm hối hận tại sao không thừa lúc hai người đang đấu mà ra tay để xem thử xem ai chính ai tà.
Chàng nhảy xuống đất, đang đứng tần ngần thì bỗng phía sau có tiếng cười ha hả, rồi Khất Tiên đã từ từ bước tới, nói :
- Tiểu tử quả là may mắn, thế mà vẫn còn sống được.
Cừu Cốc vội quay mình lại thi lễ nói :
- Đa tạ lão tiền bối đã chỉ bảo nên mạng này mới có thể bảo tồn.
- Vậy là ngươi đã gặp được ông ta ư?
- Vâng, người còn giữ cháu ở lại chơi mấy ngày.
- Hà hà, ngươi quả là may mắn nhất trên đời, không cần hỏi cũng biết chuyến đi vừa rồi thu hoạch được không ít phải không?
Cừu Cốc mỉm cười, không phủ nhận mà cũng không nói rõ ra.
Khất Tiên nâng hồ lô rượu lên uống một hơi, rồi bỗng nghiêm nét mặt nói :
- Ngươi ra quan ngoại làm gì?
- Để thỏa tính hiếu kỳ vậy thôi.
- Nói bậy! Hừ, thù nhà chưa trả mà dám mạo hiểm ra quan ngoại, nếu ngươi có mệnh hệ gì thì ăn nói sao với cha mẹ ngươi nơi cửu tuyền đây?

Cừu Cốc nghe thế thì giật nảy mình, vội nói :
- Tiền bối quở trách rất phải, nhưng thật ra lần này vãn bối muốn dò la tin tức của thân phụ, còn việc thỏa mãn tính hiếu kỳ chỉ là nói đùa mà thôi.
Khất Tiên dịu giọng :
- Như vậy thì còn nghe được. Ta nói ngươi hay, sở dĩ hôm nay ta đến đây là cũng để dò la hành tung của cha ngươi với trung niên bịt mặt đó. Theo ta phán đoán thì kẻ tự xưng là Lữ Tử Thu tuyệt không phải là cha ngươi đâu, còn trung niên bịt mặt thì là bạn chứ không phải thù.
- Cháu cũng nghĩ như vậy.
- Ngươi cũng nghĩ vậy thì ta cũng yên tâm phần nào, chỉ tiếc mạng già này không còn bao lâu, chứ không thì...
Đã hai lần Cừu Cốc nghe ông lão đề cập đến chuyện này nên không khỏi lo lắng, vội hỏi :
- Lão tiền bối võ công tuyệt luân, danh vang lừng khắp giang hồ thì ai có thể hại người được?
- Hà hà, ngươi nói cũng đúng, hiện giờ quả hiếm có kẻ nào có thể lấy được mạng của ta, chỉ tiếc...
Cừu Cốc đang định hỏi cho rõ thì Khất Tiên đã khoát tay nói :
- Đừng hỏi nhiều nữa, có kẻ đến đó.
Quả nhiên có tiếng chân ngựa dồn dập chạy tới, trên đường cái quan thấy rõ hai con tuấn mã đang phi nhanh.
Cừu Cốc trông thấy thì ngạc nhiên nói :
- Ủa, sao hai ông cháu họ cũng tới đây nhỉ?
Khất Tiên quay sang hỏi :
- Ngươi cũng biết hai ông cháu Cố Viên lão nhân ư?
- Vâng! Đã có một lần cháu có duyên gặp gỡ.
Dứt lời Cừu Cốc đã vội chạy ra phía trước đón đường hai ông cháu Cố Viên lão nhân, cung kính chào.
Liễu Hồng Liệu vừa nhìn thấy Cừu Cốc thì tỏ vẻ oán trách, chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi ngó lơ chỗ khác, làm cho chàng cảm thấy khó chịu vô cùng, nhưng vẫn ráng nhẫn nhịn không nói gì.
Cố Viên lão nhân nhảy xuống ngựa, gật đầu với Cừu Cốc rồi quay sang Khất Tiên nói :
- Khất Tiên đại hiệp ra quan ải có lẽ cũng vì việc ấy phải không?
- Sự tình thì thế, song mục đích thì có khác với thiên hạ.
Cố Viên lão nhân gật đầu rồi cũng không nói thêm, quay sang ngắm Cừu Cốc một hồi rồi mới nói :
- Đáng mừng, đáng mừng. Chất độc trong người thiếu hiệp đã được giải trừ toàn bộ cả rồi đó.
Cừu Cốc nghiêng mình nói :

- Nếu không nhờ lọ thuốc của tiền bối thì giờ đây vãn bối đã mất mạng rồi.
- Trời cao không tuyệt đường người tốt đâu.
Ông lão vừa nhảy lên lưng ngựa đi tiếp, nói với lại phía sau :
- Ông cháu lão có việc đi trước, xin hẹn gặp lại sau.
Khất Tiên đưa mắt nhìn theo bóng Cố Viên lão nhân, lẩm bẩm :
- Lão già ấy có lẽ giúp được cho ta không chừng.
Cừu Cốc nghe thấy liền xen vào :
- Cháu cũng muốn tham gia.
Khất Tiên trừng mắt :
- Không được.
Cừu Cốc khẩn khoản :
- Lão tiền bối là bạn tốt của gia phụ, lại là người võ lâm ai cũng kính trọng. Nay người gặp nạn thì làm sao cháu có thể đứng nhìn cho được.
- Hà hà, ngươi nói được những lời này thì không uổng công ta thương mến bấy lâu. Thôi cũng được, nhưng tuyệt đối phải nghe lời ta dặn đấy nhé.
Cừu Cốc cả mừng :
- Dạ, đó là việc tất nhiên, cháu không dám trái ý tiền bối.
Hai người một già một trẻ liền cất bước lên đường, vừa đi Cừu Cốc vừa hỏi những chuyện mà chàng chưa hề biết.
Khất Tiên cười nói :
- Ngay sau khi Trường Bạch tứ nghĩa rời khỏi Thiên Độc cốc thì võ lâm Trung Nguyên rầm rộ tiến về quan ngoại.
Cừu Cốc không hiểu, nói :
- Trường Bạch tứ nghĩa rời khỏi Thiên Độc cốc thì cùng lắm là chỉ có người của Thiên Độc cốc đuổi theo, sao lại kéo thâm cả võ lâm Trung Nguyên?
- Ngươi có nhớ lúc Trường Bạch tứ nghĩa sắp đi đã vô tình thốt ra một câu là đi tìm Ân chủ không? Ngươi có biết vị Ân chủ đó là nhân vật nào không?
- Việc này...
- Đó là một vị Thân vương của cựu triều, vì thấy quốc dân lầm than nên tập trung một số chí sĩ giang hồ nhằm mưu sự phục quốc. Không dè công việc bại lộ nên bị Hoàng đế cử phục binh bao vây, giết rất nhiều nghĩa quân, ngay đến vị Thân vương đó bây giờ sống chết cũng chưa ai hiểu.
Cừu Cốc vẫn ngơ ngác :
- Nhưng sự sống chết của vị Thân vương đó thì có liên quan gì đến võ lâm Trung Nguyên lần này?
- Vị Thân vương đó võ công vô cùng cao cường, cất giữ không ít bí kíp võ lâm, ngay cả cuốn Chưởng Kinh kiếm phổ mà Tống Thái Tổ soạn thảo trước đây cũng có trong đó. Ngoài ra để mưu đồ phục quốc, ông ta đã phải chuẩn bị rất nhiều trân châu dị bảo, vàng bạc châu báu, tất cả những cái đó đều là đối tượng tìm kiếm của các nhân vật võ lâm hiện nay.

Cừu Cốc hiểu ra, gật gù nói :
- Thì ra chủ yếu cũng là tài vật và bí kíp võ công mà thôi.
- Chứ sao nữa? Tuy nhiên cũng có một số ít chỉ cần tìm Ân chủ như Cố Viên lão nhân, Trường Bạch tứ nghĩa chẳng hạn.
- Vậy còn lão tiền bối?
- Lão vì ước hẹn một cuộc gặp gỡ sống chết nên mới mang thân ra đây.
- Người ước hẹn với tiền bối có võ công cao lắm ư?
- Hắn có ngoại hiệu là Thiên Lai Ma Tăng, trước kia không phải là địch thủ của ta. Nào ngờ chỉ một thời gian vắng bóng y đã tiến bộ vô cùng, một tháng trước ở Hàng Châu chỉ đánh có ba hiệp đã thắng ta ngay. Y lại không đánh chết ta mà rủ ta ra quan ngoại quyết đấu chết sống một trận.
- Tại sao lại như vậy?
- Ta đã suy nghĩ kỹ thì thấy hình như y dùng những đường quyền của Tống Thái Tổ nên hoài nghi việc này có liên quan đến vị Ân chủ đó.
- Theo cháu nghĩ thì không có lý. Chẳng lẽ Triệu vương gia lại đem võ công truyền cho bọn lục lâm giang hồ hay sao?
- Ta hoài nghi có gì gian dối trong việc này, không chừng ngay cả cha ngươi cũng có liên quan.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm thì Khất Tiên đã hừ một tiếng, lạnh lùng nói :
- Ta có việc khẩn cấp, ngươi đến Liêu Dương đợi ta nhé.
Lời chưa dứt thì ông lão đã ở xa hơn trượng, Cừu Cốc biết ông lão vừa phát hiện ra điều gì nên cũng không thắc mắc, y lời đi đến Liêu Dương.
Chẳng bao lâu thì chàng đã ra đến địa đầu biên ải. Vừa vào trong thị trấn, đi ngang qua một quán ăn thì bỗng có một thiếu nữ từ trong quán chạy ra, cao giọng gọi :
- Cừu Cốc, huynh cũng ở đây ư?
Giọng nói như vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, nàng chạy đến bên Cừu Cốc thỏ thẻ :
- Nghe Khất Tiên bá bá nói anh bị trúng Tiêu Hình Tán của Thiên Độc Nhân Ma, em lo sợ quá đỗi, giờ đây chất độc trong người anh đã được trừ hết rồi chứ?
Thiếu nữ chính là Hàn Thanh Thanh, Cừu Cốc thấy nàng vẫn một lòng lo lắng cho mình thì cảm động nói :
- Cám ơn em đã quan tâm, chất độc trong mình anh may được một vị tiền bối giúp chữa khỏi rồi.
- Chỉ mình anh tới thôi sao?
- Dọc đường cũng có gặp Khất Tiên tiền bối.
Hàn Thanh Thanh bỗng biến sắc, cười nhạt nói :
- Thật ư?
- Anh dối em làm gì?

Hàn Thanh Thanh hừ một tiếng như giận hờn, quay mình bỏ chạy vào trong quán ăn. Cừu Cốc ngẩn người ra một chút rồi cũng bước theo vào.
Hàn Thanh Thanh đã gọi các món ăn lên sẵn, cũng gọi hai đôi đũa, hai cái chén nhưng khi Cừu Cốc tới gần thì lại ngó lơ nơi khác, làm như không thấy chàng.
Cừu Cốc hơi bực tức, ngồi xuống cái ghế đối diện, nói :
- Tôi với cô không còn sự liên quan gì nữa, cô có quyền gì để can thiệp hành động của tôi?
Chàng vốn còn trẻ nít nên làm sao hiểu được tâm sự một thiếu nữa. Hai bên cứ im lìm như vậy một hồi lâu rồi Hàn Thanh Thanh làm như không nhịn nổi, nói to :
- Long Tuyền kiếm tuy là vậy của anh, nhưng Khất Tiên bá bá đã giao cho em cất giữ. Anh muốn cho ai mượn thì có thể đích thân đến lấy, sao lại kêu một kẻ không quen biết lại giật đi?
Cừu Cốc trố mắt ngạc nhiên :
- Cô nói sao? Tôi chưa từng bảo ai đến lấy kiếm cả.
- Hừ, đừng giả vờ nữa, một lão già cùng một cô gái áo đỏ đã đoạt kiếm rồi.
Cừu Cốc ngạc nhiên :
- Chẳng lẽ hai ông cháu họ ư?
Chàng đoán có thể là Liễu Hồng Liệu, song với thân phận của Cố Viên lão nhân thì quyết không để cho cháu gái đi cướp đoạt đồ vật của người nên chàng vẫn bán tín bán nghi. Hàn Thanh Thanh nói tiếp :
- Vậy là anh cũng biết hai người họ phải không, anh còn chối nữa chứ?
Cừu Cốc không trả lời, ngồi yên lặng một hồi rồi đứng dậy nói :
- Tại hạ xin đi trước.
Hàn Thanh Thanh trố mắt :
- Anh không cho em đi với anh ư?
- Cô hiện là người của Thiên Độc cốc, vậy chúng ta cũng nên tránh bớt những dị nghị không hay.
Hàn Thanh Thanh ứa nước mắt :
- Được rồi! Em cãi lời cha bỏ nhà ra đi, vậy mà cuối cùng được sự đối đãi như vậy đây...
Cừu Cốc thấy nàng khóc thì không kìm được, buông tiếng thở dài não ruột.
Bỗng từ phía sau có tiếng cười nói :
- Hai cô cậu lại đang gây sự gì đó?
Rồi có người từ từ bước đến, chính là Từ Thanh Thu, nàng lại cười hì hì nói :
- Muốn coi chuyện vui thì theo tôi, tội gì mà phải vì chuyện thường tình đó đến mức phiền não như vậy.
Dứt lời nàng nắm tay Hàn Thanh Thanh nói :

- Hàn cô nương có việc gì mà khóc vậy?
Hàn Thanh Thanh nghe hỏi thì không kìm được, lại ứa nước mắt ra.
Cừu Cốc đang bối rối thì vừa may có Từ Thanh Thu đến nên như gặp cứu tinh, vội đem sự tình Hàn Thanh Thanh bị đoạt mất Long Tuyền kiếm kể ra.
Từ Thanh Thu trố mắt :
- Chắc là lão già ấy ư? Hừ! Để chị hỏi mới được...
Hàn Thanh Thanh chu miệng :
- Các người cũng quen biết họ, như vậy thì còn nói gì nữa?
Từ Thanh Thu cười nói :
- Em cứ yên tâm, việc này để chị lo.
Đoạn nàng nghiêm giọng nói :
- Tình thế hôm nay rất khẩn cấp. Đêm nay chị phải có mặt tại Liêu Dương, nếu các em cũng vì việc này mà đến thì lập tức theo chị lên đường.
Cừu Cốc giục :
- Chúng ta đi nhanh thôi.
Dứt lời chàng đã thi triển Phi Tinh Truyền Hận thân pháp vụt đi ngay, Từ Thanh Thu và Hàn Thanh Thanh cũng lập tức chạy theo.
Chạy được một khoảng thì Hàn Thanh Thanh đã mệt nhoài, thở chẳng ra hơi, tụt lại phía sau, Từ Thanh Thu biết rõ việc này nhưng giả vờ không để ý, cứ chạy về phía trước.
Nàng vốn có lòng thương Cừu Cốc nhưng do tánh tình nhân hậu nên không muốn phá vỡ hôn ước từ bé của hai người, tuy nhiên nàng cũng muốn qua chuyện này thử dò xét thêm thái độ của Cừu Cốc với vị hôn thê ra sao.
Chạy thêm một đoạn thì Cừu Cốc phát giác ra Hàn Thanh Thanh bị tụt lại, chàng lập tức dừng chân, chờ đến khi nàng đến gần mới nắm tay nói :
- Em Thanh, để anh dìu em đi một đoạn.
Rồi kéo tay nàng chạy đi như bay.
Hàn Thanh Thanh đang mệt nhọc bỗng được Cừu Cốc nắm tay kéo đi thì trong lòng rất vui sướng, thầm nghĩ :
- "Chàng vẫn còn rất yêu ta"
Ba người chạy đến khi hoàng hôn thì đã đến Liêu Dương, Từ Thanh Thu đề nghị tìm một tiệm ăn lớn để ăn uống cho thỏa thích. Cừu Cốc không phản đối, Hàn Thanh Thanh thấy Cừu Cốc không có ý kiến thì cũng gật đầu tán đồng.
Sở dĩ Từ Thanh Thu đề nghị như vậy là nàng có ẩn ý, song không nói cho Cừu Cốc hay. Một trai hai gái ung dung bước vào quán cơm thật lớn treo biển Tụ Anh Lầu.
Ba người vừa vào thì lập tức đã được tiểu nhị rước vào một căn phòng trang nhã. Trong lúc Cừu Cốc cùng Hàn Thanh Thanh chọn món ăn thì điếm tiểu nhị đã len lén trao cho Từ Thanh Thu một miếng giấy nhỏ, nàng nhanh nhẹn

cất kỹ vào trong mình.
Mọi việc không qua khỏi mắt Cừu Cốc, song chàng nghĩ đó là việc riêng của Từ Thanh Thu nên cũng không hỏi, ăn uống xong thì cả ba về phòng nghỉ ngơi.
Nửa đêm thanh vắng, trong quán trọ người người đều yên giấc, chỉ còn Cừu Cốc vì tâm sự quá nhiều nên không thể chợp mắt, cứ trằn trọc cả đêm.
Bỗng nhiên văng vẳng bên tai có tiếng động. Cừu Cốc giật mình tung nhẹ người ra ngoài cửa sổ thì thấy dưới ánh trăng mờ ảo có một bóng người lướt nhanh vào cụm rừng. Chàng không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ :
- "Chị Thanh Thu làm gì mà nửa đêm lén lút như vậy?"
Cảm thấy kì quái nên Cừu Cốc lập tức lướt theo, vốn biết Từ Thanh Thu võ học cao thâm nên chàng không dám theo quá gần, sợ nàng phát giác.
Chớp mắt đã đến ven rừng, Từ Thanh Thu dừng chân lại một chút rồi tiếp tục vào sâu bên trong.
Cừu Cốc cũng lập tức đuổi theo, song vừa vào đến cửa rừng thì bỗng có tiếng quát vang lên :
- Ai? Đứng lại.
Cừu Cốc giật mình, song đang đà chạy nhanh nên không thể dừng, chỉ giây lát thì hai người đã chạm mặt nhau, cả hai đều kinh ngạc, lùi ra sau một bước.
Người kia dường như rất ngạc nhiên, nói :
- Cốc nhi! Sao con có thể đến đây?
Cừu Cốc cũng đã nhận ra đó là cha chàng Lữ Tử Thu, bất giác chàng cười nhạt, lạnh lùng nói :
- Ác ma, nếu còn bày trò trước mặt tiểu gia thì đừng trách ta ra tay độc ác nhé.
Lữ Tử Thu như giận dữ, quát :
- Súc sanh! Sao ngươi dám vô lễ với cha ngươi như vậy?
- Hừ, nếu không nhường đường thì đừng trách.
Lữ Tử Thu tiến lên một bước, gằn giọng :
- Ngươi điên rồi ư?
Cừu Cốc hét to một tiếng rồi công ra một chưởng, vì chàng sợ Lữ Tử Thu ra tay độc ác điểm huyệt chàng như lần trước nên lần này vừa ra tay đã dùng đến mười thành công lực, kình phong ào ào.
Lữ Tử Thu không đề phòng gì nên không thể tránh kịp, đành đưa tay chống đỡ. Nghe bùng một tiếng rồi ông đã bị văng ra xa, miệng thổ máu tươi, nói giọng yếu ớt :
- Hài nhi! Sao con đánh ta? Ta chính là cha của con mà... Nơi đây cấm không cho ai đột nhập, con mau về đi.
Cừu Cốc giật mình, nhưng thật chàng không thể nào phân biệt được Lữ Tử

Thu này có phải thật sự là cha của mình hay không. Chàng đang bán tín bán nghi thì bỗng có một bóng người trong rừng phi ra, nạt lớn :
- Kẻ nào đột nhập La Sát hành cung thì phải chết, tiểu tử ngươi hãy tự sát đi.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn thì thấy đó là một lão già mũi tẹt, chột một mắt, mặc áo đen, mặt mày vô cùng hung ác. Chàng cười nhạt nói :
- Ngươi là cái thá gì mà dám nói vậy?
Lữ Tử Thu bị trọng thương mặt mày tái mét nhưng vẫn gượng đứng lên, không ngớt ra dấu cho Cừu Cốc trốn chạy.
Lão già phát giác ra cử chỉ đó nên lạnh lùng nói :
- Giỏi lắm, té ra là ngươi đã quên quy luật của nơi này. Hừ...
Lữ Tử Thu biến ngay sắc mặt, không tự chủ được, thụt lùi về phía sau.
Đột nhiên cùng lúc ấy lại có một mụ già mặt mày xấu xí, lưng khòm từ trên không nhảy xuống, hợp với lão già áo đen dồn Cừu Cốc vào giữa. Mụ nhìn chàng một lúc rồi hỏi :
- Tiểu tử ngươi tên gì?
- Lữ Cừu Cốc.
- Tốt, ít ra Tuyết Sơn nhị xú cũng không giết một kẻ không có danh tính.
Vừa dứt lời thì cả hai người đã đồng thời công tới Cừu Cốc, thế công một trước một sau nhưng lại hòa hợp rất đúng lúc, tình thế cực kỳ khẩn trương.
Cừu Cốc cảm thấy võ công của Tuyết Sơn nhị xú không phải tầm thường, vậy mà mới chỉ là tuần canh, đủ thấy vị thủ lãnh trong La Sát hành cung này thật là vô cùng lợi hại. Chàng không dám tham đánh, bất thần dùng toàn lực phóng ra một chưởng một chỉ chia tả hữu đánh thẳng vào thế công của hai ông bà già.
Chỉ nghe bùng một tiếng rồi hự, hự hai tiếng đã vang lên, ông lão áo đen loạng choạng lùi ra sau ba bước, miệng rỉ máu tươi.
Mụ già lưng còng thì ngã sấp ra, vai mụ đã bị chỉ phong đâm thủng, máu phun như suối.
Cừu Cốc cười nhạt, lướt thẳng vào trong.
Bóng hình Cừu Cốc vừa khuất dạng thì một người từ trong rừng đã vụt ra, đó là một thanh y lão nhân bịt mặt. Ông lão nhanh nhẹn điểm huyệt cầm máu cho Tuyết Sơn nhị xú, đoạn lắc đầu thở dài :
- Để bảo toàn cho thằng nhỏ đó, lão phu không thể không phụ lòng vợ chồng ngươi rồi.
Tiếng than chưa dứt thì người ông lão đã nhanh nhẹn đuổi theo hướng Cừu Cốc vừa đi.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 15
La Sát hành cung

Cừu Cốc phi thân như tên bắn, chẳng bao lâu đã đến bên tòa cổ miếu.
Chàng dừng chân quan sát một hồi thì thấy tòa cổ miếu này đã rất lâu đời, ít người lui tới nên trông hoang tàn vắng vẻ vô cùng.
Trên tấm biển trong nơi cửa chính, bốn chữ La Sát hành cung mạ vàng cũng bị tróc đi phân nửa, nhưng trong đại điện lại có anh đèn hắt ra, còn có cả tiếng người xì xầm nói chuyện.
Chàng đoán thế nào Từ Thanh Thu cũng vào nơi đây nên lặng lẽ trườn mình lên trần nhà nơi đại điện, tìm một nơi tối ẩn mình để xem xét.
Quả nhiên nơi giữa đại sảnh có một ông già cẩm y đang ngồi chễm chệ, bộ mặt của ông lão âm trầm, mũi ó, mắt diều hâu, hai bên có tám người vận sắc phục triều đình thời xưa chia ra hai hàng ngồi, có cả Liêu Đông tứ nghĩa. Từ Thanh Thu thì tay cầm một tờ giấy, đứng bên cụ già, nói gì đó quá nhỏ nên Cừu Cốc không thể nghe rõ.
Chàng gần đây lịch duyệt giang hồ cũng có phần tiến tới nên vừa trông thấy thần thái của mọi người thì cũng đủ biết họ đều là cao thủ thâm tu, trong lòng không hỏi hoảng sợ nghĩ thầm :
- "Chị Thu làm sao có thể ở chung với những người đó nhỉ?"
Bỗng nghe ông lão cẩm y nói :
- Họ quả đã đến nơi, thế thì tốt lắm. Liêu Đông tứ nghĩa hãy đi lo liệu việc này, nên nhớ đây là ý của Ân chủ, các ngươi phải thận trọng mới được.
Liêu Đông tứ nghĩa lập tức đứng dậy, nghiêng mình đồng thanh nói :
- Chúng thuộc hạ tuân mệnh.
Rồi cả bốn lập tức tung mình lướt ra ngoài đại điện đi mất.
Cừu Cốc định đuổi theo, nhưng lại không muốn rời khỏi nơi này. Chàng còn đang phân vân thì bỗng nghe một luồng gió thổi tới, hai bóng người từ ngoài phi nhanh vào đại sảnh, chính là ông cháu Cố Viên lão nhân.
Ông lão cẩm y thấy hai ông cháu Cố Viên lão nhân tới thì vẫn ngồi bệ vệ, không hề cử động. Chỉ thấy Cố Viên lão nhân kính cẩn bước đến trước mặt, thi lễ rồi nói :
- Lão phu vừa được tin của Ân chủ thì lập tức lên đường đến đây, tiện dịp đem một món lễ vật nhờ Tổng quản chuyển dâng lên người, có lẽ người sẽ hài lòng lắm.
Dứt lời, ông quay sang Liễu Hồng Liệu nói :
- Liệu nhi! Đem kiếm ấy trao ra.
Hồng Liệu ngạc nhiên nói :

- Vật này của người ta mà?
- Nói bậy! Phàm hễ đầu cáo với Ân chủ thì cho dù tánh mạng cũng phải cống hiến, huống hồ là vật dụng ngoài thân. Mau lấy ra đi.
Hồng Liệu vẫn còn do dự, nhưng khi thấy sắc mặt của Cố Viên lão nhân tỏ ra giận dữ thì đành thở dài, tháo kiếm đưa ra.
Cừu Cốc đang ẩn thân bên trên, khi thấy Hồng Liệu rút thanh kiếm ra thì đã nhận rõ đó là thanh Long Tuyền kiếm của mình, trong lòng chàng nổi giận vô cùng, thét lớn :
- Khoan đã!
Nhanh như chớp, chàng đã từ trên cao nhảy xuống bên dưới. Ông lão cẩm y lúc đó đang định tiếp kiếm nhưng khi thấy Cừu Cốc nhảy xuống thì lập tức quật ngược thành chưởng đánh thẳng vào người chàng.
Cừu Cốc một tay giật kiếm, tay kia vội đưa ra chống đỡ thế công của lão nhân. Nghe bùng một tiếng, chàng đã bị lùi ra sau ba bước, nhưng kiếm cũng đã đoạt lại vào tay, thì ra Hồng Liệu thấy chàng xuất hiện nên đã giả vờ kinh hãi, để cho Cừu Cốc cướp lại kiếm một cách dễ dàng hơn.
Sự xuất hiện đột ngột của chàng khiến cho mọi người có mặt ai cũng ngạc nhiên. Cừu Cốc giận dữ chỉ Cố Viên lão nhân nói :
- Trước đây ta còn kính trọng ngươi là một vị võ lâm tiền bối, nay không ngờ ngươi cũng như bọn vô sỉ, lục lâm thảo khấu mà thôi.
Cố Viên lão nhân thẹn đỏ mặt, chẳng nói chẳng rằng. Ông lão cẩm y từ từ đứng dậy, trầm giọng nói :
- Ai phụ trách tuần phòng?
Một trung niên vội đáp :
- Là Lữ Tử Thu và Tuyết Sơn nhị xú.
- Ngươi lập tức điều tra xem thằng lỏi này làm sao mà vào đây được.
- Tuân lệnh.
Trung niên lập tức tung mình ra đi.
Cừu Cốc vừa nghe ba chữ Lữ Tử Thu thì trong lòng giật mình đánh thót, tự nhủ :
- "Không xong, có lẽ lúc nãy chính là cha của mình thật rồi"
Ông lão cẩm y sầm nét mặt lại hỏi :
- Ngươi là ai? Sao dám cả gan đột nhập La Sát hành cung?
- Ta là Lữ Cừu Cốc, La Sát hành cung chỉ là một ngôi miếu cũ, vậy thì sao không vào được?
- Ngươi có biết một khi đột nhập vào La Sát hành cung rồi thì không còn sống được nữa không?
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Cái đó thì chưa chắc.
Ông lão cẩm y lạnh lùng nói :

- Cố Viên lão nhân, giết chết nó đi.
Cố Viên lão nhân gương mặt thoáng biến sắc, nhưng cuối cùng cũng nghiến răng nói :
- Tuân lệnh!
Rồi song chưởng từ từ giơ lên, chuẩn bị đánh ra.
Bỗng nhiên lúc đó Từ Thanh Thu đã nhảy tới, chắn giữa hai người. Nàng quay sang ông lão cẩm y nói :
- Ngươi này tâm tính can cường nhưng võ công rất khá, xin Tổng quản bớt giận, để thuộc hạ khuyên y ra sức giúp Ân chủ.
Ông lão cẩm y chỉ hừ một tiếng rồi không nói gì nữa. Từ Thanh Thu quay mặt sang Cừu Cốc ôn tồn nói :
- Cốc đệ! Em có thể tiếp nhận vài lời khuyên của chị không?
- Xin chị cứ nói.
- Chị thấy em cũng có chút võ học nên khuyên em đem dùng vào con đường chính nghĩa.
- Em có làm gì sai đâu?
- Đúng thế! Nhưng đêm nay em đã vào sào huyệt bí mật này thì theo luật là phải chết. Giờ đây chỉ còn một giải pháp là em nên tuyên thệ trung thành với Ân chủ mà thôi.
- Chị nói người Ân chủ ấy là ai?
- Là tiền triều Thái Tổ đích duệ (con cháu) Triệu vương gia.
Cừu Cốc cười lớn nói :
- Chị nói thế mà nghe được ư? Một là em chưa từng gặp qua người ấy, không hiểu sự đối xử của ông ta ra sao. Hai là có người hung tàn như Tổng quản này đây thì em thật không hứng thú chút nào.
Từ Thanh Thu thở dài :
- Nếu em cứ cố chấp như thế thì chị thật không biết xử sao cho lưỡng toàn.
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Chị đã làm tròn bổn phận của một người bạn rồi.
Từ Thanh Thu chưa biết nói sao thì Tuyết Sơn nhị xú đã cùng trung niên lúc nãy lảo đảo bước vào đại điện, cúi đầu nói :
- Thuộc hạ vô năng nên đã để cho kẻ gian đột nhập vào, xin Tổng quản trách tội.
Ông lão cẩm y nói :
- Còn Lữ Tử Thu đâu?
Trung niên trả lời :
- Y cũng đã bị thương, nhưng đi đâu chẳng rõ.
Ông lão cẩm y bỗng lộ hung quang, quát lớn :
- Giết tên tiểu tử này trước đã rồi hãy nói chuyện.
Cố Viên lão nhân dạ một tiếng, lập tức phóng chưởng ra.

Cừu Cốc cười ha hả, những gì kính trọng về Cố Viên lão nhân đã hoàn toàn tan biến, chàng lập tức đánh trả lại chín thức vô cùng dũng mãnh, khiến cho Cố Viên lão nhân trở tay không kịp, bị bức lùi vè phía sau.
Ông lão cẩm y biến sắc, tưởng rằng Cố Viên lão nhân nương tay nên quát lớn.
- Thật là vô dụng, lui ra.
Cố Viên lão nhân nghe nói ngạc nhiên cũng cúi đầu lui ra. Ông lão cẩm y phất tay một cái, chỉ thấy một lão già ốm như que củi từ từ bước ra, đôi mắt như sao băng nhìn đăm đăm vào Cừu Cốc.
Từ Thanh Thu lo lắng nói :
- Cốc đệ! Lôi Điện Thần ra tay thì em đừng mong sống sót, còn chưa chịu đầu hàng ư?
Ý nàng muốn ám hiệu cho Cừu Cốc tìm đường tẩu thoát, nhưng Cừu Cốc đã hăng máu nên không hề để ý, cười gằn nói :
- Chưa chắc đâu.
Không đợi Lôi Điện Thần ra tay, Cừu Cốc đã phóng chỉ đánh ra, Lôi Điện Thần cũng không dám chậm trễ, vội ra tay đáp trả.
Một đằng là quái hiệp đã lừng danh hàng chục năm, một đằng là nhờ hưởng được thần đan nên công lực được dồi dào, chỉ trong chớp mắt hai bên đã qua lại trên ba mươi hiệp.
Mọi người có mặt trong sảnh đường thảy đều kinh dị, ngay cả ông lão cẩm y ban đầu tưởng rằng Cố Viên lão nhân nương tay nhưng bây giờ cũng hiểu rằng thiếu niên này không phải dễ đối phó.
Từ Thanh Thu và Liễu Hồng Liệu cả hai đều trợn tròn mắt ngạc nhiên, trong lòng vừa mừng rỡ, vừa lo âu, hồi hộp.
Bỗng nghe Cừu Cốc và Lôi Điện Thần cùng hét to một tiếng, rồi cả hai đều dùng hết sức bình sinh đánh thẳng ra.
"Ầm" một tiếng khá lớn, chỉ thấy Lôi Điện Thần bị văng ra xa, đập người vào cây cột trụ nơi giữa sảnh, miệng hộc máu tươi.
Cừu Cốc cũng hự một tiếng, lùi lại năm bước, khóe miệng rỉ máu, nội tức rối loạn không ngừng.
Ông lão cẩm y biến hẳn sắc mặt, đang định xông tới thì Cố Viên lão nhân đã nhào đến bên cạnh Cừu Cốc, tay đánh ra liền hai chưởng nhưng lại khẽ nói :
- Sao không chạy nhanh đi?
Cừu Cốc tỉnh ngộ ngay lập tức, lập tức nhảy lên trên cao, Cố Viên lão nhân quát lớn :
- Ngươi định chạy ư?
Song chưởng lập tức đánh thẳng lên, một luồng nhu kình giúp Cừu Cốc bay thẳng lên trên, cương kình thì đánh bể mái ngói nhằm che mắt mọi người.
Cừu Cốc được Cố Viên lão nhân trợ lực nên càng dễ dàng thoát, chỉ trong

chớp mắt đã ra khỏi tòa miếu cũ.
Bỗng chàng nghe văng vẳng bên tai :
- Hài nhi! Cứ theo hướng Đông nam mà chạy, sau này đừng quay lại đây nữa.
Cừu Cốc trong lúc hấp tấp nên cũng không để ý là ai nói, chỉ theo lời dặn nhắm hướng Đông nam mà chạy cật lực. Đi được một lúc lâu sau chàng mới chậm bước, vừa đi vừa nghĩ :
- "Việc này quả thật bí ẩn..."
Bỗng ngay lúc đó ông lão áo xanh bịt mặt lúc nãy thình lình xuất hiện. Cừu Cốc hoảng hồn vội xuất chưởng đánh ra.
Ông lão áo xanh nhẹ nhàng lách tránh, cười ha hả nói :
- Tài nghệ không xoàng, ngươi là ai?
Cừu Cốc nhướng mày nói :
- Lữ Cừu Cốc, Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
- Chưởng pháp mà khi nãy ngươi dùng để đánh văng Lôi Điện Thần là từ đâu mà ra vậy?
- Ta cùng lão như bình thủy tương phùng, tại sao phải cho lão biết?
Ông lão cười nhạt, bất thần đánh ra một chưởng, chiêu thức kỳ ảo tuyệt luân.
Cừu Cốc biết ông lão muốn ép chàng phải sử dụng lộ chưởng pháp mà Thái Bạch Tiên Ông đã dạy nên cương quyết không dùng, chỉ đem võ công của Ngũ Lãnh Toàn Chân và võ công trong Đan thư ra ứng phó với đối phương.
Ông lão vốn là người tự phụ mà nay đã đánh ra hai mươi chiêu vẫn không ép được Cừu Cốc phải sử dụng lộ chưởng pháp đó nên bất giác tức giận, biến chiêu vô cùng kỳ bí, oai lực thâm hậu vô cùng, hai chưởng cùng đẩy ra.
Cừu Cốc nghiến răng tụ khí vào song chưởng, thẳng thắn đón đỡ.
"Bùng" một tiếng, Cừu Cốc lảo đảo lùi ra sau năm sáu bước, miệng lại phun máu tươi.
Ông lão thấy thế thì thở dài nói :
- Làm gì cho khổ vậy?
Cừu Cốc trợn mắt phẫn nộ, lạnh lùng nói :
- Đừng giở trò mèo khóc chuột ra nữa.
Ông lão lắc đầu, đang định nói gì thì bỗng dừng lại nghe ngóng, rồi lập tức tung mình vô bụi cây gần đó mất dạng ngay.
Cừu Cốc ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, còn đang thở dốc thì bỗng thấy bốn bóng người từ xa chạy lại, cung tay chào rồi nói :
- Thiếu hiệp còn nhớ anh em chúng tôi không?
Cừu Cốc nhìn qua một lượt đoạn nghiêng mình đáp lễ, nói :
- Liêu Đông tứ nghĩa danh chấn giang hồ, tại hạ lẽ nào lại quên được chứ.
- Võ công của thiếu hiệp đã tiến bộ rất nhiều.
- Không dám, đa tạ tiền bối quá khen.

Cổ Hạo bỗng nghiêm mặt nói :
- Thiếu hiệp võ công cao cường, sao không giúp sức cho Ân chủ nhằm mưu đồ đại sự?
- Mỗi người một chí hướng, tại hạ cảm thấy không có hứng thú trong chuyện này.
Trước mắt sự việc đã ra thế, xem ra thiếu hiệp có không muốn cũng không được.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Tại hạ không tin các vị có thể ép buộc tại hạ gia nhập.
Hách Trung dường như không dằn được nữa, nói :
- Thật không giấu diếm gì, trước mắt thiếu hiệp chỉ có hai con đường đi, một là góp sức cho Ân chủ, hai là chết.
Cừu Cốc ngang nhiên nói :
- Tại hạ lâu nay chẳng sợ chết, xem ra đành chọn con đường thứ hai vậy.
Liêu Đông tứ nghĩa đưa mắt nhìn nhau, rồi dang ra đứng thành bốn góc vây lấy Cừu Cốc, Cổ Hạo nói :
- Đã thế thì huynh đệ lão phu xin đắc tội.
Dứt lời thì cả bốn đã liên thủ đánh tới. Nên biết Liêu Đông tứ nghĩa thành danh đã ba mươi năm, Cừu Cốc bị họ liên thủ công kích, lại đang có nội thương nên chỉ có thủ mà không công nổi.
Cũng may Liêu Đông tứ nghĩa không có ý hạ sát mà chỉ muốn buộc chàng phục tùng nên không ra sát thủ. Cổ Hạo ôn tồn nói :
- Võ công cùng nhân cách của thiếu hiệp rất đáng quý, mong thiếu hiệp nghe lời khuyên của anh em lão phu.
Cừu Cốc cười gằn nói :
- Các vị luôn miệng nói góp sức cho Ân chủ, vậy mặt mũi của Ân chủ thế nào, các vị có thể cho tại hạ gặp mặt được chăng?
Liêu Đông tứ nghĩa bất giác sững sờ, vì họ thật ra cũng chưa bao giờ thấy mặt của Ân chủ. Cả bốn đều bị bối rối nên thế công cũng vì thế mà giảm đi.
Bỗng lúc ấy, trong rừng có một giọng nói phát ra :
- Ngươi là cái thứ gì mà dám đòi gặp mặt Ân chủ?
Rồi ông lão cầm y trong La Sát hành cung đã từ từ lướt ra. Với vẻ mặt lạnh lùng, ông lão nói :
- Liêu Đông tứ nghĩa nghe lệnh, lập tức giết chết thằng nhãi đó. Trong vòng ba chiêu mà không lấy được tánh mạng hắn thì ta sẽ dùng qui luật xử phạt không tha.
Liêu Đông tứ nghĩa nghe qua thì lập tức tập trung toàn lực, từ từ siết chặt vòng vây. Cừu Cốc biết giây phút quyết định đã tới nên cũng tập trung khí huyết, từ từ đưa hai tay lên ngực chuẩn bị.

Hồi 16
Nhân tâm nan trắc

Liêu Đông tứ nghĩa vâng mạng ông già cẩm y buộc trong vòng ba chiêu phải giết cho được Cừu Cốc, nên trận đấu đã bắt đầu căng thẳng. Hai bên ai cũng muốn bảo vệ tính mạng của mình, thành thử dồn sức bình sinh, chuẩn bị hạ cho được đối phương.
Cổ Hạo là người dẫn đầu, song chưởng quơ qua một vòng, đoạn tập trung lại trước ngực, tống thẳng ra. Hách Trung, Hách Mạnh cũng đồng thanh quát lớn, mỗi người đánh ra một chưởng, thế mạnh như nước vỡ bờ.
Cừu Cốc nhìn thấy khí thế quá mạnh mẽ thì vội lùi lại một bước, miệng lẩm bẩm "Khí thế đã bức, cháu xin mượn sức của ông để kháng cự", rồi vung đôi tay, sử dụng thức Giang Vũ Phi Phi trong môn Tiềm Long cửu thức của Thái Bạch Tiên Ông đánh ra.
Bùng một tiếng lớn, rồi Cổ Hạo, Hách Trung và Hách Mạnh đều trào máu miệng, ngã lăn cả ra.
Cừu Cốc do dùng quá sức cũng lảo đảo lùi lại ba bước, ngã ngồi xuống đất.
Cổ Hiền mặt mày tái nhợt, nhìn qua ba người anh kết nghĩa rồi nghiến răng xông đến trước mặt Cừu Cốc, nói :
- Họ Lữ kia! Đứng lên mau, huynh đệ ta còn một chiêu chưa đánh.
Cừu Cốc từ từ đứng lên, miệng hộc máu tươi, nhưng vẫn cười gằn nói :
- Ngươi cứ ra tay.
Cổ Hiền vận dụng toàn bộ sức lực đánh thẳng ra, Cừu Cốc lần này sử dụng chiêu Hoành Đoạn Quan Sơn (xẻ ngang lưng núi) trong Tiềm Long cửu thức thẳng thắn chống trả.
Hợp sức của Cổ Hạo, Hách Trung và Hách Mạnh mà còn không chống nổi thì làm sao Cổ Hiền có thể chịu đựng được, chỉ nghe bùng một tiếng nữa rồi lão đã bắn ra xa, đập vào một mỏm đá cách xa chỗ đó hơn trượng, tắt thở tức thì.
Cừu Cốc không ngờ chín thức chưởng pháp này lại quá ư lợi hại, chỉ hai chiêu mà một trong Liêu Đông tứ nghĩa đã bị mình hạ sát thì rất hối hận, đầu óc lúc đó vô cùng choáng váng, ngã ra bất tỉnh.
Ông già cẩm y thấy vậy thì ngửa mặt lên trời cười lớn rồi chậm rãi bước lại, hữu chưởng giơ cao định nhồi một phát kết liễu đời chàng. Bỗng dưới ánh trăng soi, ông ta nhận ra trên cổ Cừu Cốc có một miếng vàng chói sáng, nhìn kỹ mới biết đó là miếng Long Vân Kim Bài.

Ông lão cẩm y giật nảy mình, lùi lại ba bước, kinh ngạc thốt :
- Long Vân lệnh....
Ông ta còn đang phân vân thì bỗng từ trong rừng có một bóng người nhanh như chớp phóng ra, nắm lấy Cừu Cốc rồi chạy lại vào trong rừng.
Thân pháp của người bí mật nhanh không tưởng, võ công của ông lão cẩm y cao siêu như thế mà cũng không thể nhìn rõ mặt mũi. Sự biến chuyển kinh người đó khiến mặt ông ta tái nhợt, sững sờ giây lát. Đột nhiên ông ta buông tiếng cười gian trá, lẩm bẩm :
- Xem ra có lẽ Liêu Đông tứ nghĩa đã trông thấy Long Vân lệnh trên người thằng lỏi đó, nếu không thì chắc họ đã không nương tay như vậy.
Nghĩ thế, mặt ông ta lại ngầm hiện sát khí, bước tới bên Liêu Đông Tam Nghĩa định hạ thủ.
Liêu Đông Tam Nghĩa đều trọng thương, không còn sức lực để phản kháng, chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết mà thôi.
Bỗng nhiên từ trong rừng có mấy bóng người chạy ra, chính là Cố Viên lão nhân và mọi người trong La Sát hành cung. Ông lão cẩm y vội thả tay xuống, bình tĩnh hỏi :
- Sao bây giờ các ngươi mới đến?
- Bọn thuộc hạ đã lùng kiếm khắp nơi nhưng vẫn không thấy tung tích của thằng nhãi con đó, cuối cùng đành đến đây để tiếp ứng Tổng quản.
Ông lão cẩm y lạnh lùng nói :
- Liêu Đông tứ nghĩa đã một chết, ba trọng thương. Tên tiểu tử đó cũng đã bị trọng thương, nhưng lại được một kẻ lạ mặt cứu thoát.
- Chẳng lẽ tên tiểu tử đó còn có dư đảng sao?
- Hẳn nhiên rồi, từ nay về sau ta phải cẩn thận mới được. Lúc nãy ta còn phát giác ra trên người tên tiểu tử đó....
Nói đến đó ông ta chợt đổi giọng :
- Hãy lập tức phát động toàn lực để dò tìm, không thể tha cho tên tiểu tử đó.
Cố Viên lão nhân đoán biết bên trong câu nói trước đó có điều bí ẩn nhưng cũng không dám hỏi, liền đỡ Liêu Đông Tam Nghĩa ra đi.
Nhắc lại Cừu Cốc dùng sức quá nhiều, lại đang bị nội thương nên bị ngất lịm.
Đến khi tỉnh dậy thì nhận ra mình đang bị một người ôm lấy chạy thật nhanh. Được một đoạn đường, người ấy mới đặt chàng xuống đất.
Vừa ngồi xuống đất thì Cừu Cốc đã lo vận khí thử xem thương tích thế nào, cũng may là không đến nỗi quá nặng nên chàng từ từ mở mắt. Khi nhận ra người cứu mình chính là ông già bịt mặt lúc nãy thì chàng lật đật đứng lên, nói :
- Lúc nãy là tiền bối cứu tại hạ ư?
- Phải, lúc này ngươi đang trọng thương, đừng nói nhiều.

Vừa nói ông lão vừa đưa cho Cừu Cốc một hoàn thuốc, Cừu Cốc khoát tay nói :
- Đa tạ lòng tốt của tiền bối, vết thương xoàng này thì không cần phải uống thuốc đâu.
Ông già bị mặt thấy chàng nói năng bình thường không giống như người bị trọng thương thì không khỏi ngạc nhiên, nói :
- Bẩm chất của ngươi thật ngoài sức tưởng tượng.
Tuy ngoài mặt làm ra vẻ bình thường nhưng bên trong Cừu Cốc vẫn phải âm thầm vận khí điều trị nội thương. Di chuyển chân khí vài vòng thì chàng thấy khí huyết trong người dần dần lưu thông lại bình thường, nội lực thì hình như còn dồi dào hơn trước, bất giác chàng không khỏi kinh dị.
Thì ra Thái Bạch Tiên Ông rất thương yêu chàng nên trong lúc khử độc ông đã âm thầm chuyển sang người chàng một ít chân nguyên của ông, khiến nội lực của chàng tăng lên gấp bội. Chỉ vì lâu nay chàng chưa từng cùng ai quyết đấu sống chết nên chân khí đó vẫn còn tiềm tàng trong kinh mạch, chưa tản mác ra. Nay khi chàng bị thương phải vận khí điều trị thì chân khí mới tuôn ra, nội thương vì vậy lập tức giảm nhẹ hơn nhiều.
Ông lão bịt mặt trịnh trọng nói :
- Tấm kim bài trên cổ ngươi từ đâu mà có? Xin cứ nói thực, để sau này khỏi ngộ nhận.
Cừu Cốc thấy ông lão cứ theo sát chàng, lại ra tay đánh chàng hồi nãy nên trong lòng không có chút hảo cảm, lạnh lùng nói :
- Thiết nghĩ đó không phải là việc của tiền bối.
- Ta nghĩ ngươi nên nói thật cho ta biết thì hơn.
Cừu Cốc bực dọc nói :
- Tại hạ chỉ có thể nói rằng đó là do một vị tiền bối tặng cho, còn các chi tiết thì xin lỗi, không thể phụng cáo.
Ông lão nghe thế thì giật mình, lẩm bẩm :
- Chẳng lẽ ngài còn sống ư?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Vì tiền bối đã cứu tại hạ nên coi như hai bên không còn ân oán nữa, xin cáo biệt vậy.
Chàng định ra đi thì ông lão chợt chặn lại, nói :
- Ta hỏi ngươi một câu nữa thôi, võ công mà lúc nãy ngươi dùng để đánh Liêu Đông tứ nghĩa có phải cũng là vị tiền bối đó dạy cho ngươi phải không?
- Phải thì sao?
Ông lão đột nhiên nghiêng mình cung kính nói :
- Chỉ một điểm này thì lão phu không còn nghi ngờ nữa. Bây giờ xin cáo biệt, vài ba hôm nữa sẽ đến hầu hạ để chờ người sai khiến.

Nói xong ông lão quay mình lướt đi ngay.
Cừu Cốc phân vân không hiểu tại sao ông lão từ khi hỏi về Thái Bạch Tiên Ông thì lại coi trọng mình như vậy, xem ra ông lão có quen biết với Thái Bạch Tiên Ông rồi.
Sau một đêm ác đấu thì Cừu Cốc cũng mỏi mệt, chàng không muốn Hàn Thanh Thanh lo lắng nên khi về đến khách điếm là vào thẳng ngay phòng mình rồi ngủ tới sáng.
Sáng hôm sau, Cừu Cốc qua phòng của Từ Thanh Thu và Hàn Thanh Thanh gọi cửa thì phát giác ra Từ Thanh Thu vẫn chưa về, còn Hàn Thanh Thanh thì đã biến đâu mất, trong phòng đồ đạc ngổn ngang, cây đoản kiếm vẫn còn treo trên vách.
Cừu Cốc biết tình hình trước mắt rất hiểm nguy nên không dám chần chừ, vội gỡ thanh đoản kiếm xuống cầm tay rồi thanh toán tiền phòng, lập tức rời khỏi khách điếm.
Vừa ra tới cửa khách điếm thì bỗng nhiên có một bàn tay gân guốc vỗ mạnh vào vai chàng, rồi có tiếng cười lớn :
- Tiểu tử! Làm gì mà như kẻ mất hồn vậy?
Cừu Cốc quay lại, nhận ra đó là Khất Tiên, chàng nhăn nhó nói :
- Lão tiền bối, Thanh Thanh mất tích rồi.
Khất Tiên sửng sốt, một lúc sau mới nói :
- Còn ai vào đây, chắc chắn là thằng Ngọc Thông rồi.
Cừu Cốc như không tin, nói :
- Chuyện ấy cũng chưa chắc.
Khất Tiên thấy sắc diện của chàng hơi khác lạ thì vội kéo tay chàng, vừa đi vừa nói :
- Đây không phải là nơi nói chuyện, chúng ta nên tìm chỗ nào kín đáo hơn.
Ông dắt Cừu Cốc xuyên qua con đường hẻm, đến một ngôi miếu cũ rồi hỏi :
- Chuyện gì xảy ra vậy?
Cừu Cốc liền đem chuyện La Sát hành cung kể lại cho Khất Tiên nghe, ông lão trầm ngâm không nói gì, chỉ đưa hồ lô rượu ực một hơi lớn rồi mới từ từ nói :
- Ta đã sớm nghi Ân chủ không còn tại thế, nay thấy sự việc như vậy thì quả đáng khả nghi vô cùng.
- Chẳng lẽ tiền bối cũng đến đây để gia nhập tổ chức đó ư?
- Không phải.
- Tiền bối biết lai lịch của Từ Thanh Thu chứ?
- Không nhiều lắm.
- Nàng là ai?
- Sau này ngươi sẽ biết, sao mà nôn nóng vậy?
- Lão tiền bối đã gặp qua kẻ hẹn ước rồi chứ?

- Chưa, là đêm nay.
- Tại đâu?
- La Sát hành cung.
- La Sát hành cung ư?
Cừu Cốc đứng phắt dậy, nói :
- Lão tiền bối không cảm thấy chuyện này có điều mờ ám sao?
Khất Tiên cười lớn :
- Lão ăn mày này từ lâu đã không coi hai chữ sống chết ra gì rồi, rủi có chết thì cũng có sao đâu?
- Vậy cho cháu đi cùng.
- Nói bậy! Một là Thanh Thanh thất lạc chưa tìm ra, hai là ta không cho ngươi mạo hiểm.
Trong lòng đã quyết nên Cừu Cốc giả vờ thở dài, nói sang chuyện khác :
- Lão tiền bối đã từng gặp qua bọn Kim Kiếm thư sinh chưa?
Khất Tiên cười nhạt :
- Bọn ấy lòng tham vô tận, chỉ sợ chuyến này thua to.
- Chẳng lẽ bọn võ lâm quan ngoại có rất nhiều cao thủ hay sao?
- Ta tưởng ngươi vừa trải qua một vố đủ nhức óc rồi chứ, thôi đừng xen vào việc khác nữa.
Cừu Cốc nhướng mày nói :
- Lão tiền bối ngán lão già cẩm y đó ư? Cháu thì chẳng coi lão ta ra gì cả.
- Hà hà, ngươi thật giống ta lúc trước. Nhưng bây giờ thân ngươi đa mang lắm việc, cần phải biết ưu tiên cái nào nên làm trước.
Nói xong, ông lão đứng dậy nói :
- Ta còn chút việc chưa làm xong, cần phải đi trước, nếu tối nay không chết thì ngày mai sẽ gặp nhau nơi đây.
Sau khi Khất Tiên ra đi, Cừu Cốc đem công việc cần phải làm ra sắp đặt một lượt thì thấy quả là có nhiều việc phải làm.
Đầu tiên là không biết ai trong hai người tự xưng là Lữ Tử Thu đó thật sự là cha chàng. Người mà đêm qua chàng đánh bị thương ấy có thật là cha chàng không?
Kế đến là tấn kịch nơi La Sát hành cung, lão già kia là ai mà các tay giang hồ trứ danh đều phải cúi đầu nghe lệnh như vậy?
Sau nữa là lai lịch của ông lão áo xanh bịt mặt đã cứu chàng, còn cả lai lịch của Từ Thanh Thu nữa.
Cuối cùng là tung tích của Hàn Thanh Thanh, nàng đã bị Ngọc Thông công tử bắt đi hay là lọt vào tay bọn người La Sát hành cung?
Cừu Cốc vừa đi vừa suy nghĩ, thoáng chốc đã ra ngoài đường hẻm, bỗng thấy Hàn Kỳ và Ngọc Thông đang từ phía trước đi lại. Hai bên gặp nhau, chàng không thể thất lễ nên gật đầu chào Hàn Kỳ một cái. Ông ta cũng gật

đầu chào lại, đoạn quay người bước đi, nhưng chưa đầy ba bước thì đã đứng lại, gọi giật ngược :
- Lữ Cừu Cốc, ngươi đứng lại.
Cừu Cốc dừng chân, quay lại nói :
- Tiền bối có gì dặn bảo?
- Lưỡi đoản kiếm kia có phải của con bé Thanh Thanh không?
- Đúng vậy, đêm qua nàng cùng tại hạ ở chung một khách điếm, không may bị mất tích, chỉ còn lại thanh đoản kiếm này.
Hàn Kỳ kinh hãi, vội hỏi :
- Thật không?
- Tại hạ cần gì phải nói dối?
Ngọc Thông công tử đứng bên, cười nham hiểm nói :
- Một trai một gái ở chung khách điếm, chắc ngươi có hành vi bất chính nên nàng mới tức giận bỏ đi chứ gì?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Ngươi tưởng Lữ mỗ giống ngươi sao?
Rồi chàng tháo đoản kiếm ra trao cho Hàn Kỳ, đoạn nói :
- Kiếm này xin tiền bối cất giữ, tại hạ nhất quyết sẽ tìm ra Hàn cô nương.
Hàn Kỳ chỉ có một mụn con gái nên rất cưng chiều, nay nghe tin nàng mất tích thì không khỏi bấn loạn, ông hỏi :
- Trước khi mất tích nó có gây sự với ai không?
Cừu Cốc trầm ngâm nói :
- Ông cháu Cố Viên lão nhân đã từng đoạt thanh Long Tuyền kiếm trong tay nàng.
- Vậy thì đi tìm họ mau lên.
Ngọc Thông công tử thấy hai người càng nói càng tỏ vẻ thân mật thì rất khó chịu, vội tiến lên một bước nói :
- Nhạc trượng chớ nên nóng nảy, chúng ta về lữ quán rồi sẽ bàn tính sau. Tiểu tế sẽ lập tức cho người đi dò la, miễn nàng còn ở quan ngoại thì sợ gì mà không tìm ra được?
Hàn Kỳ gật đầu :
- Nói cũng phải, đành làm vậy đi.
Dứt lời, ông lão đã bước đi ngay. Ngọc Thông với ánh mắt của kẻ chiến thắng, nhìn Cừu Cốc chế diễu rồi lập tức đi theo Hàn Kỳ.
Cừu Cốc ngẩn người ra, còn đang suy nghĩ thì đã nghe sau lưng có tiếng cười trong trẻo, rồi lại nghe giọng của Liễu Hồng Liệu nói :
- Ngay cả tính mạng của mình còn chưa bảo đảm được mà còn đi vương tình ư?
Cừu Cốc nóng mặt, quay lại nói :
- Việc của tại hạ thì ai mượn cô nương xen vào vậy?

Hồng Liệu ngửa mặt lên trời, lạnh lùng nói :
- Chẳng qua bản cô nương không nỡ nhìn một kẻ ngu ngốc phải chết oan uổng chứ ai thèm xen vào công việc của ngươi?
Cừu Cốc cười ha hả :
- Cô tưởng cô thông minh lắm sao? Tôi nghĩ rằng những kẻ đem bán linh hồn, để mặc cho người ta sai khiến mới là những kẻ ngu nhất trên trần gian này.
- Ngươi chửi ông cháu ta ư?
- Tôi đang thương hại cho những kẻ mù quáng.
Hồng Liệu giận dữ :
- Được lắm.
Nàng bất thình lình tung chưởng đánh vào Cừu Cốc.
- Cô định làm gì vậy?
- Ngươi thật tàn nhẫn, ta muốn đến đưa tin vậy mà còn bị ngươi buông lời thóa mạ.
- Tôi có thể ngu dốt, nhưng hảo tâm của ông cháu cô thì tôi biết quá rõ rồi.
- Ngươi cho rằng ông cháu ta là kẻ xấu ư?
- Có thể nói là quá tự tin thì đúng hơn.
Liễu Hồng Liệu tức giận ứa nước mắt, nói :
- Được, Tổng quản Phủ Kiếm Thành đã phái tám cao thủ quyết giết chết ngươi, nhiệm vụ đưa tin của ta vậy là xong, tin hay không thì tùy ngươi vậy.
Dứt lời nàng lướt đi ngay.
Cừu Cốc thở dài, lầm lũi bước đi.
Đi được một đoạn thì bỗng có một vị đạo sĩ lưng mang trường kiếm và một vị hòa thượng áo vàng tiến tới. Vị đạo sĩ hỏi :
- Thí chủ là Lữ Cừu Cốc?
- Chính vậy, còn đạo trưởng?
- Côn Luân Ngọc Hư Quan Chủ.
Rồi lại quay qua vị hòa thượng nói :
- Còn vị này là Thiếu Lâm Pháp Giới Đại Sư.
- Nhị vị tìm tại hạ là...
- Không dám giấu diếm, chúng tôi phụng mạng đến siêu độ thí chủ.
Cừu Cốc giật mình nói :
- Là do lão già cầm y phái hai vị phải không?
- Thí chủ đã biết vậy thì bần đạo không cần nhiều lời nữa.
- Nhị vị tưởng rằng tại hạ chịu bó tay ư?
- Bần đạo biết võ công của thí chủ vô cùng cao cường, từng hạ Liêu Đông tứ nghĩa nên không dám coi thường chút nào.
- Được, vậy chúng ta hãy tìm một nơi thanh tịnh rồi dùng tuyệt nghệ quyết định thắng bại vậy.

Pháp Giới Đại Sư nãy giờ không nói một lời, giờ lặng thinh quay mình đi trước, cả ba đi ra ngoại ô, tới một gò hoang thì dừng lại.
Pháp Giới bỗng quay người lại niệm phật hiệu rồi nói :
- Bần tăng phụng mệnh bề trên hành sự chứ chẳng có tư thù với thí chủ. Thí chủ nếu còn điều gì chưa làm xong thì có thể ủy thác lại, bần tăng hứa sẽ lo tròn cho thí chủ.
Cừu Cốc cười ha hả :
- Chết rồi là xong, tại hạ không vợ con, gia đình thì có gì cần quyến luyến chứ. Chỉ có một điều thắc mắc là lão già cẩm y đó có ma lực gì mà lại có thể bắt buộc các nhân vật chính phải bán mạng như vậy.
- Thí chủ còn nhỏ tuổi, chưa hiểu được chuyện này đâu.
- Chẳng lẽ hai vị một tăng một đạo trước giờ không xen vào chuyện thế tục mà giờ lại gia nhập tà giáo ư?
- Hai chúng tôi tuy ngoài tam giới nhưng không dám bất hiếu, chỉ mong tận hiếu cùng tổ tiên mà thôi.
Cừu Cốc thở dài :
- Hai vị đều quá mù quáng, không thể làm gì hơn được nữa rồi, vậy cứ ra tay đi.
Pháp Giới Đại Sư dù sao vẫn là cao tăng chính phái, nay vô cớ ra tay đánh người nên trong lòng không khỏi khó chịu, vẫn đứng do dự.
Không ngờ trong lúc hai bên đang chuẩn bị đánh nhau thì Tuyết Sơn nhị xú đã như hai mũi tên xẹt đến, cất giọng ngạo nghễ :
- Xin đại sư và đạo trưởng dang ra, chúng tôi còn một món nợ máu phải thanh toán.
Pháp Giới và Ngọc Hư chưa kịp nói gì thì Cừu Cốc đã cười lớn nói :
- Muốn chết thì cứ tiến vào, nói chi nhiều thế?
Lời nói vừa dứt thì lại có giọng nói sang sảng từ xa truyền đến :
- Lão phu cũng đến để đòi nợ.
Tiếng nói còn vang vang thì Lôi Điện Thần đã nhảy đến, vô tình hình thành tình thế năm đánh một, Cừu Cốc không khỏi rúng động.
Lôi Điện Thần nóng nảy nhất, lão tụ lực vào hai bàn tay rồi quát to một tiếng, đánh mạnh ra.
Cừu Cốc đang định tiếp chưởng thì bất ngờ có một bóng người như thây mà từ sau lưng chàng xuất hiện, đẩy chưởng ra chống đỡ chiêu của Lôi Điện Thần. Bùng một tiếng, Lôi Điện Thần bị đẩy ra sau ba bước, còn kẻ mới tới thì vẫn đứng yên.
Lôi Điện Thần nhìn kỹ kẻ mới đến thì không khỏi rúng động, quát to :
- Nam Phương Ôn Sát, ngươi cũng là kẻ có tiếng tăm trên giang hồ mà sao lại theo bợ đỡ một thằng nhỏ?
Nam Phương Ôn Sát ngạo nghễ nói :

- Phàm kẻ nào xúc phạm đến Lữ tướng công tức là kẻ thù chết sống với Nam Phương Ôn Sát này, ta không cần biết kẻ đó là ai.
Lôi Điện Thần gầm lên một tiếng, lại dùng hết sức lực đánh ra.
Nam Phương Ôn Sát không hề né tránh, một lần nữa lại trực tiếp chống đỡ chưởng lực của đối phương. Y khổ luyện trong nghĩa địa hai mươi năm, lại được Long Hổ Cửu Hoàn đan trợ lực nên công lực vô cùng hùng hậu. Chỉ nghe bùng một tiếng lớn, rồi Lôi Điện Thần đã văng ra xa, miệng hộc máu tươi không ngừng.
Tuyết Sơn nhị xú thấy tình hình bất lợi thì liếc nhau một cái rồi bất ngờ chia hai hướng cùng đánh vào Cừu Cốc.
Bỗng có năm đạo hồng quang từ một bóng người đàn bà sau lưng Cừu Cốc xẹt tới. Nữ Xú la lên kinh hoàng, vai của mụ đã bị năm đạo hồng quang ấy đâm thủng, máu ra xối xả. Nam Xú thấy thế càng tức giận, dồn hết sức vào chiêu tấn công.
Cừu Cốc cười nhạt, dùng chiêu Thiết Vân Ngẫu Hợp tám thành công lực đánh ra, nghe bịch một tiếng, Nam Xú đã bị đánh ngã ngồi xuống đất.
Pháp Giới và Ngọc Hư vô cùng kinh ngạc, họ không thể ngờ Lôi Điện Thần cùng Tuyết Sơn nhị xú chưa kịp thi thố bao lâu thì đã bị trọng thương. Cả hai cùng nhìn chằm chằm vào bóng đàn bà sau lưng Cừu Cốc rồi Pháp Giới thở dài nói :
- Nữ Ương Thần phải không?
Người đàn bà ấy quả chính là sư tỉ của Cừu Cốc, Nữ Ương Thần. Bà cười nhạt nói :
- Giang hồ gọi vợ chồng ta là Ương Thần Ôn Sát nhưng xem ra vẫn còn hơn các ngươi chịu cúi đầu làm chó săn cho người ta sai khiến.
Cừu Cốc thấy Nữ Ương Thần, Nam Ôn Sát đều có mặt thì cười nói :
- Sư tỉ, lão Ôn! Hóa ra hai người là vợ chồng.
Nam Ôn Sát lâu nay chưa từng biết cười là gì, vậy mà lại tươi nét mặt, mỉm cười nói :
- Cuối cùng thì vợ chồng ta cũng đoàn viên lại.
Nữ Ương Thần cười khanh khách :
- Sư đệ, chỉ phải cảm ơn em đã tác thành cho hai người đó.
Cừu Cốc không hiểu nàng nói gì, chỉ mỉm cười mà không nói.
Pháp Giới tiến lên, nói :
- Chỉ còn hai người lão nạp, cũng đến lúc phải ra tay rồi.
Nữ Ương Thần sấn đến, cười nhạt nói :
- Nghe nói Thiếu Lâm bảy mươi hai tuyệt kỹ danh trấn giang hồ, hôm nay ta cũng muốn thử lãnh giáo.
Pháp Giới ngạc nhiên :
- Bần tăng cùng thí chủ trước nay không hề xích mích, việc gì phải động

thủ?
Nữ Ương Thần lạnh lùng nói :
- Ngươi tưởng Thiếu Lâm và Côn Luân hợp lực có thể hiếp đáp Ngũ Lãnh Toàn Chân được ư?
- Bần tăng chỉ phụng mạng tìm Lữ Cừu Cốc, không liên quan gì đến thí chủ cả.
- Hừ, sư đệ ta sau này sẽ trở thành Chưởng môn Ngũ Lãnh Toàn Chân, sao lại không có liên quan đến ta?
- Hắn là người của quý phái ư?
- Đúng vậy! Sư đệ ta là đệ tử của Độ Phàn chân nhân, được di mệnh làm Chưởng môn sau này.
Pháp Giới thở dài :
- Đành đắc tội.
Bộ mặt đẹp của Nữ Ương Thần bỗng hiện đầy sát khí, đột nhiên tung mình lên không, đánh xuống hai chưởng. Từ khi nàng được Cừu Cốc tặng bảy viên Long Hổ Cửu Hoàn đan uống vào thì công lực tiến bộ vô cùng. Hai chưởng vừa rồi chẳng khác nào như vũ bão, uy lực khó bề chống đỡ.
Pháp Giới Đại Sư là Dưỡng Tâm Viện trưởng của Thiếu Lâm Tự, võ công chỉ dưới Chưởng môn nên ông cũng không e sợ, thẳng thắn tiếp chưởng của Nữ Ương Thần.
Hai luồng chưởng lực vừa chạm nhau thì Pháp Giới đã biến sắc mặt, lui ra sau hai bước, hơi thở dồn dập.
Nữ Ương Thần thì từ trên không bị chưởng lực của đối phương áp bức đến phải rớt xuống đất.
Cừu Cốc lật đật chạy lại đỡ Nữ Ương Thần đứng dậy rồi nói :
- Xin nhị sư tỷ tạm nghỉ một chút, việc của tiểu đệ thì để tiểu đệ tự giải quyết được rồi.
Rồi chàng quay sang nói với Pháp Giới của Ngọc Hư :
- Tại hạ cũng biết hoàn cảnh của các vị, thế cuộc đã bắt buộc không thể không nương tay, nhưng không nên vì thế mà sinh ra tranh chấp giữa các môn phái được.
Ngọc Hư Quan Chủ thở dài nói :
- Thí chủ thật không hổ là anh tài thời nay.
Ông tháo viên ngọc đang đeo bên thắt lưng, hay tay lễ phép trao cho Cừu Cốc rồi nói :
- Đây là tín vật của bần đạo, vạn nhất bần đạo có chuyện gì thì thí chủ cứ cầm nó giải thích với chúng đạo sĩ Côn Luân.
Pháp Giới cũng thở dài, xé áo cà sa, cắn ngón tay viết lên mấy chữ rồi trao cho Cừu Cốc, nói :
- Pháp Giới lần này chỉ hành động cá nhân, nếu rủi có gì thì thí chủ cứ trao

mảnh cà sa này cho Chưởng môn bổn phái, người ắt biết rõ tự sự.
Cừu Cốc tiếp lấy hai tín vật, thở dài :
- Tại hạ thì khỏi cần tín vật gì, nhị sư tỷ cùng lão Ôn sẽ là hai nhân chứng. Mời hai vị.
Ngọc Hư không nói gì nữa, bước lên thủ thế.
Bỗng ngay lúc đó trong rừng có tiếng nói trong trẻo vọng ra :
- Hồng tổng quản, ngươi nói tên đó phải không?
Lại nghe giọng nói trầm trầm :
- Chính là hắn.
Rồi trong rừng có mấy người đi ra. Đi đầu là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, ăn mặc theo kiểu Hoàng cung, theo sau là hai thanh y thiếu nữ lưng mang trường kiếm.
Ông già cẩm y thì đứng sau lưng nàng, điệu bộ rất cung kính.
Mọi người đều thấy thiếu nữ có nhan sắc vô cùng diễm lệ, chỉ tiếc là trên gương mặt lại có lớp sát khí bao phủ, làm cho ai nhìn cũng phải có ý kinh sợ.
Thiếu nữ nhìn qua tình hình một lượt rồi nói :
- Ba kẻ trọng thương nằm kia là cao thủ của ngươi đó hả?
Ông già cẩm y nói :
- Bẩm vâng! Họ đều là những nhân vật thành danh rất lâu rồi.
- Theo ta thấy thì chỉ là đồ ăn hại mà thôi.
Mặt ông già cẩm y tái mét, không dám nói năng gì cả.
Thiếu nữ lại nói :
- Bảo lão đạo sĩ cùng hòa thượng ấy lui ra đi, đừng để ta thêm mất mặt nữa.
Ông già cẩm y lớn tiếng :
- Pháp Giới, Ngọc Hư! Mau lui ra.
Ngọc Hư và Pháp Giới hai người đưa mắt nhìn nhau, ai cũng bất mãn song vẫn từ từ đứng sang hai bên.
Thiếu nữ nhẹ nhàng cất bước, thân mình yểu điệu từ từ đi đến trước mặt Cừu Cốc. Người nàng còn ngoài hai trượng mà mùi thơm đã phảng phất đến mũi mọi người.
Cừu Cốc đang định tìm cách đối phó thì bỗng nhìn thấy có thêm hai thanh y thiếu nữ nữa bước ra, trên tay họ là Hàn Thanh Thanh đang mê man, chàng giận dữ vô cùng, thét lớn :
- Mau thả người ra!
Rồi tung mình nhảy đến hai thanh y thiếu nữ.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 17
Cung trang thiếu nữ

Bỗng nhiên hai đạo thanh quang xẹt ra, hai thiếu nữ áo xanh đứng sau lưng nữ chủ đã tuốt kiếm ra ngăn chặn.
Cừu Cốc dừng lại, quát :
- Tránh ra, ta không muốn cùng các ngươi động thủ.
Chàng quay mặt qua phía Cung trang thiếu nữ, lớn tiếng hỏi :
- Nàng với ngươi có cừu hận gì mà ngươi nỡ ra tay đả thương nàng như vậy?
Cung trang thiếu nữ mỉm cười nói :
- Chớ nóng nảy, nàng ta chỉ bị điểm huyệt mà thôi.
- Thả nàng ra.
- Cái đó không khó, chỉ cần cho ta biết nàng là gì của ngươi?
- Bạn.
- Không đúng, ta không nghĩ như thế.
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Đâu phải chuyện của ngươi, hỏi gì mà nhiều thế?
- Vậy thì đừng hòng ta thả nàng ra.
- Hừ, ta không tin ngươi có thể tự tung như vậy.
Chàng không cần đếm xỉa đến Cung trang thiếu nữ nữa, tung mình nhảy ngay sang chỗ Hàn Thanh Thanh.
Lập tức hai đạo thanh quang lại bay lượn, ngăn chặn bước tiến của Cừu Cốc.
Chàng quát to một tiếng, vung tay đánh mạnh ra. Công lực của chàng đã tấn tới rất nhiều nên chưởng lực tựa bài sơn đảo hải, đánh bật hai thiếu nữ áo xanh lùi ra sau.
Nhưng hai nàng cũng không kém, lại tiến tới, dùng những chiêu kiếm kỳ ảo cùng tấn công, lại cản đường Cừu Cốc.
Nữ Ương Thần biết sư đệ có ý cứu cô bé Thanh Thanh nên hừ nhẹ một tiếng, xông đến bên cạnh hai thiếu nữ đang giữ nàng.
Bốn thiếu nữ áo xanh đều do một tay Cung trang thiếu nữ truyền thụ võ công nên công lực không phải tầm thường. Bốn nàng được đặt tên là Mai, Lan, Cúc, Trúc. Lúc này Trúc và Cúc đang đánh chặn Cừu Cốc, còn Mai, Lan thì vừa thấy Nữ Ương Thân xông tới liền đặt Thanh Thanh xuống đất, vung kiếm nghênh chiến ngay.
Cừu Cốc bị Cúc, Trúc ngáng tay hoài nên nổi nóng quát :
- Tiểu gia không muốn tranh hùng với phụ nữ, nhưng nếu các ngươi còn ngoan cố thì đừng trách nhé.
Cung trang thiếu nữ bỗng giơ bàn tay ngọc ngà lên phất nhẹ, nói :

- Các ngươi ngưng tay.
Bốn thiếu nữ áo xanh lập tức thu kiếm trở lại, đứng vây bốn bên Thanh Thanh đề phòng.
Sau khi ra lệnh ngừng chiến, Cung trang thiếu nữ nhìn Cừu Cốc nói :
- Ngươi dọa ta ư? Xem ra ngươi chẳng ra gì cả.
- Quả thật Lữ mỗ rất tầm thường, cần gì ngươi phải hỏi.
- Tuy nhiên so với những kẻ không xương kia thì ngươi cứng cỏi hơn nhiều.
- Đa tạ những lời khen tặng, nhưng chớ đi sâu vào chuyện vô bổ đó.
Cung trang thiếu nữ đưa tay gỡ những sợi tóc mây đang phất phơ trước gió, mặt tươi như hoa nói :
- Từ khi ta học võ công tới giờ thì chưa từng giao đấu với ai cả, nay ta muốn đấu với ngươi xem sao.
- Lữ mỗ chẳng có gì phải sợ cả.
Ông lão cẩm y bỗng tiến lên một bước, nói :
- Hạng người như vậy thì đâu xứng để cho Cung chủ phải ra tay, xin nhường cho thuộc hạ xử lý.
Cung trang thiếu nữ khoát tay bảo ông lão cẩm y lùi lại, đoạn tiếp tục nói :
- Ta cùng ngươi đánh không thì không có gì hứng thú, ngươi có dám đánh cá với ta không?
Cừu Cốc nói :
- Cũng được, nếu Lữ mỗ may mắn thắng cuộc thì xin cô nương thả Hàn cô nương ra.
- Vạn nhất bị thua thì sao?
- Thì tùy cô nương định đoạt.
- Vì cứu nàng mà ngươi dám lấy tính mạng ra cá sao?
- Nói về đạo nghĩa thì tại hạ thấy việc ấy nên làm.
- Ngươi không hối hận chứ?
Cừu Cốc nhíu mày :
- Cô nương không cảm thấy Lữ mỗ đã nói quá nhiều ư?
Cung trang thiếu nữ khẽ thở dài, một nỗi buồn vô cớ phớt qua lòng, nàng lẩm bẩm :
- Xem vậy thì sự giao tình giữa hai ngươi không phải tầm thường rồi.
Cừu Cốc bước đến trước mặt nàng, nói :
- Mời ra tay.
Bỗng lúc ấy từ xa có tiếng nói vọng lại :
- Khoan đã, trận đấu này nên nhường cho ta mới đúng.
Tiếp theo là hai bóng người bay vào. Hàn Kỳ cùng Ngọc Thông công tử đã xuất hiện, một người vội chạy đến bên Thanh Thanh, một người thì phe phẩy cái quạt tiến đến Cung trang thiếu nữ.
Cung trang thiếu nữ nhíu mày, mặt lạnh như sương nói :

- Ngươi là cái thá gì mà cũng dám đòi ra tay với bổn Cung?
- Ngọc Thông công tử, thiếu chủ của Thiên Độc cốc, cũng là hôn phu của Hàn cô nương đây.
- Nàng là hôn thê của ngươi ư?
- Cha nàng đã hứa, chẳng lẽ còn giả mạo?
Ngọc Thông cao giọng đối đáp, lời lẽ đầy vẻ đắc thắng.
Cung trang thiếu nữ quay sang hỏi Cừu Cốc :
- Lời hắn nói có thật không?
Cừu Cốc gắt gỏng :
- Tôi không biết.
Cung trang thiếu nữ cười nhạt, nói :
- Hồng tổng quản, mau đem nàng ta đến đây cho nàng ta tự nói.
Ông lão cẩm y nghiêng mình tuân lệnh, rồi lướt đến bên bốn thiếu nữ áo xanh. Mai, Lan lúc này đang đánh nhau ác liệt với Hàn Kỳ, Hồ Thương kiếm khách là tông sư của thời đại mà cũng không sao chế ngự được hai nàng.
Ông già cẩm y vừa đến nơi liền quát lớn :
- Đưa nàng ta đến trình Cung chủ.
Thu, Cúc lập tức mang Thanh Thanh tới.
Ngọc Thông thầm nghĩ :
- "Nếu hỏi nàng thì quả là bất lợi cho ta"
Hắn liền nhảy tới, vung chiếc quạt điểm vào tử huyệt của Thu, Cúc, tay kia vươn ra như muốn chụp lấy Thanh Thanh.
Ông lão cẩm y hừ lạnh, vung chưởng nhằm Ngọc Thông đánh ra, thế mạnh vô cùng. Ngọc Thông không dám chống đỡ, vội nhảy sang một bên tránh né, thế mà cũng bị chưởng phong làm cho lảo đảo, thối lui mấy bước.
Cung trang thiếu nữ chậm rãi nói :
- Giải huyệt mê cho nàng, nhưng điểm lại Hồng Đường nhị huyệt, rồi canh lấy mạng môn, ai dám động thủ thì cứ phế nàng đi.
Thu, Cúc theo lời làm ngay. Cung trang thiếu nữ lại nói :
- Mai, Lan, hai ngươi đến đây, khỏi đấu với lão kia nữa.
Đối thủ của Hàn Kỳ lập tức rút lui, Cừu Cốc cản Hàn Kỳ lại, nói :
- Tiền bối chớ nóng nảy, để vãn bối hỏi y đã.
Rồi chàng cao giọng nói :
- Cô nương có dụng ý gì, cứ nói thẳng ra.
Cung trang thiếu nữ cười khanh khách nói :
- Ta thấy nàng cứ liều sống chết đi tìm ngươi, còn nói ngươi là hôn phu của nàng nên mới đem nàng ra đây cho ngươi gặp lần cuối. Nào ngờ lại biết nàng có thêm một vị hôn phu nữa nên muốn làm cho rõ đấy thôi.
Nói đoạn nàng quay qua Thanh Thanh hỏi :

- Ai mới là hôn phu của ngươi?
Thanh Thanh giận dữ :
- Ta đã nói với ngươi rồi, khỏi cần hỏi thêm nữa.
Hàn Kỳ xen vào :
- Thanh nhi, con không sao chứ? Có phải con đi theo tên tiểu tử họ Lữ không?
Ta đã hứa gả con cho Ngọc Thông rồi, sau này đừng nên làm vậy nữa.
Thanh Thanh tức tưởi khóc :
- Một người con gái không thể có hai chồng, con không chịu đâu.
- Không nhớ Lữ gia đã hủy hôn ước rồi ư?
Cừu Cốc cười ha hả nói :
- Phải đó, Lữ gia ta thật ra đã hủy bỏ hôn ước rồi.
Thanh Thanh vội cãi :
- Nhưng sính lễ còn đó, vả lại con không đồng ý mà.
Thanh Thanh không còn e thẹn nữa, nàng đã mạnh dạn nói ra những điều trong lòng mình.
Hàn Kỳ giận run lên, quát lớn :
- Nhưng ý ta đã ưng thuận rồi, con không được nói nhiều nữa.
Ngọc Thông muốn lấy lòng ông ta nên vội nói :
- Nhạc phụ, giờ không phải là lúc bực tức, nên tìm cách cứu nàng ra đã.
Hàn Kỳ nhìn Cung trang thiếu nữ khẩn khoản nói :
- Không biết tôn giá cao danh quý tánh? Lão phu là Hàn Kỳ, Chưởng môn Hằng Sơn phái, không biết đã có xúc phạm gì với quí phái mà tiểu nữ phải bị bắt đi như vậy?
Cung trang thiếu nữ cười khanh khách nói :
- Thôi được rồi, thả nàng ta ra đi. Nhưng ta nói trước đó là ý thích của bản Cung chủ chứ chẳng phải là sợ cái danh hiệu thối tha của Hằng Sơn phái đâu nhé.
Tay áo nàng phất nhẹ, huyệt đạo của Thanh Thanh đã được giải khai, nàng chạy đến ôm chầm lấy Hàn Kỳ khóc nức nở.
Hàn Kỳ vuốt tóc con gái một hồi rồi trầm giọng nói :
- Con đến bên Ngọc Thông đi, để cha thanh toán với bọn chúng.
Dứt lời, ông lại đến bên Cung trang thiếu nữ nói :
- Tuổi còn nhỏ mà lòng dạ đã ác độc như vậy, không dạy mi không được.
Cung trang thiếu nữ cười ha hả nói :
- Hồng tổng quản, kêu lão đạo sĩ ra xử hắn.
Ông lão cầm y nghiêng mình tuân lệnh, nhìn Ngọc Hư quán chủ nói :
- Lão già này dám bất kính với Cung chủ, ngươi ra dẹp hắn đi.
Ngọc Hư quán chủ thở dài, nhảy ra nói :
- Bần đạo bất tài, xin đấu với đại hiệp vài chiêu.

Hàn Kỳ ngạc nhiên :
- Con nhỏ này là người của phái Côn Luân ư?
Ngọc Hư quán chủ cười khổ :
- Xin đừng hỏi nữa, mời ra tay.
Hàn Kỳ vung kiếm đánh ra, nói :
- Xin đừng trách huynh đệ vô tình.
Hai vị Chưởng môn nhân của hai đại phái bắt đầu quyết đấu sống chết với nhau.
Thanh Thanh tức giận Cung trang thiếu nữ nên nói với Cừu Cốc :
- Cốc ca, anh đánh ả một cái tát tai cho em đi.
Cừu Cốc thấy nàng năn nỉ đành gật đầu nói :
- Được, anh sẽ làm cho em hả dạ.
Bỗng Ngọc Thông sấn đến, nói :
- Khỏi mượn ngươi ra tay, việc của nàng đã có ta làm lấy.
Cừu Cốc thở dài, lập tức đứng yên.
Cung trang thiếu nữ biết Ngọc Thông tới gần nhưng vẫn mặc kệ, nhìn Cừu Cốc nói :
- Lữ Cừu Cốc! Việc ta và ngươi sau này sẽ tính, bây giờ thì ngươi đi đi.
Ông lão cẩm y vội nói :
- Tiểu tử này đã đả thương mấy người của ta, sao Cung chủ lại cho y đi dễ dàng thê?
- Ý của bản Cung chủ đã quyết, ngươi đừng nhiều lời.
Cừu Cốc thầm nghĩ :
- "Ta đường đường là một trang nam tử, hơi đâu mà tranh hùng với một nàng con gái"
Liền vẫy tay ngoắc Nữ Ương Thần và Nam Ôn Sát đến, nói :
- Chúng ta đi thôi.
Ba người cùng đi vào rừng, bỗng nghe Hàn Thanh Thanh chạy theo sau gọi :
- Cốc ca! Cho em đi theo với.
Cừu Cốc giật mình đứng lại, nói :
- Làm sao được? Cha em đang đấu sống chết với người ta, anh làm sao dắt em đi theo.
Thanh Thanh ứa nước mắt :
- Sao anh không giúp cha em?
- Anh với người đã đoạn tình, làm sao còn xen vào việc ấy được.
Thanh Thanh thở dài nói :
- Tuy cha em đối với anh có hơi quá thật, nhưng cũng bởi vì gần đây danh dự của người bị bêu xấu, thiết tưởng anh cũng nên bỏ qua cho người.
Cừu Cốc do dự, đang định quay người trở lại thì Ngọc Thông đã từ đằng xa chạy tới, nói to :

- Thanh muội, em không được đi theo hắn.
Thanh Thanh giận dữ nói :
- Tại sao?
- Em đã là con dâu của Thiên Độc cốc, không thể theo những hạng người không đàng hoàng ấy được.
- Ngươi nói năng nên cẩn thân, ai là dâu của Thiên Độc cốc.
Cừu Cốc nghe thấy Ngọc Thông nhắc đến Thiên Độc cốc thì bất giác bừng lửa giận, vung tay ra chụp lấy Ngọc Thông, quát lớn :
- Ngươi là con của lão Độc Vật đó ư?
Thế chụp quá mau lẹ nên Ngọc Thông không thể tránh kịp, bị chế ngự ngay. Hắn tái mét mặt nhưng giả vờ gượng cười nói :
- Nếu phải thì sao?
Cừu Cốc biết bây giờ nếu giết hắn thì ai cũng sẽ cho rằng chàng vì giành Thanh Thanh mà ra tay nên cười nhạt, thả hắn ra, nói :
- Ngươi về nói với cha ngươi rằng Lữ Cừu Cốc sẽ tìm đến thanh toán món nợ trong một ngày gần đây, Ngọc Thông bị Cừu Cốc vung tay một cái, thân hình lảo đảo, lùi ra sao mấy bước. Thanh Thanh thấy thế thì cười nhạt nói :
- Ngươi nói trả hận cho ta mà, sao giờ còn chạy lại đây?
Ngọc Thông gượng đứng vững, cười nói :
- Huynh đang định ra tay đánh con tiên tì ấy, nhưng thấy muội ra đi nên mới chạy vội lại đây. Bây giờ để huynh đến đó ngay.
Bỗng có giọng nói từ sau vọng tới :
- Khỏi cần, bản Cung chủ đang ở sau lưng ngươi đây.
Ngọc Thông công tử vội quay ra sau đánh luôn ba chưởng, nhưng Cung trang thiếu nữ đã nhẹ nhàng tránh né, nhìn Cừu Cốc nói :
- Hoa đã có chủ mà ngươi còn mặt dày lưu luyến làm chi?
Cừu Cốc nghe vậy thì lòng đau như cắt, thầm nhủ :
- "Thanh muội, anh đành phụ lòng em..."
Rồi quay lưng bước đi. Thanh Thanh đẫm lệ chạy theo nói :
- Cốc ca, em chỉ hỏi anh một câu thôi.
- Em cứ hỏi.
- Anh hủy hôn là vì giận cha em không kể đến tình nghĩa xưa hay tại không thương em?
Cừu Cốc cắn răng nói :
- Cả hai đều có.
Rồi như không muốn dối lòng thêm nữa, chàng vội vã tung mình chạy thật nhanh.
Cung trang thiếu nữ bỗng thở ra nhẹ nhõm, nàng thấy Thanh Thanh vì quá xúc động nên bất tỉnh liền bước đến đỡ dậy, gọi Hàn Kỳ :
- Họ Hàn kia, mau ngưng tay, lệnh ái bất tỉnh rồi.

Ngọc Thông thấy rõ Thanh Thanh vẫn một mực yêu thương Cừu Cốc nên hắn rất tức giận, dẫu biết Cung trang thiếu nữ không phải là người tốt nhưng không thèm can thiệp, cứ để nàng giữ Thanh Thanh.
Hàn Kỳ đang đấu với Ngọc Hư quán chủ, nghe thấy Cung trang thiếu nữ kêu thì lập tức ngưng đấu, tung mình nhảy sang.
Cung trang thiếu nữ nhẹ nhàng tung thân hình của Thanh Thanh sang phía Hàn Kỳ, ông lão vội đưa tay ra đỡ. Ông biết rằng một người rơi từ trên cao hai, ba trượng xuống thì rất nặng nên đã chuẩn bị sẵn sàng, nào ngờ bỗng cảm thấy có một tiềm lực vô hình hỗ trợ cho mình, khiến cho ông không hề bị chấn động gì cả.
Hàn Kỳ cũng phải thầm kinh hãi trước nội lực thế gian hiếm thấy của Cung trang thiếu nữ.
Sau khi diễn xong màn bi kịch, Cung trang thiếu nữ như đắc ý, thân hình uyển chuyển lướt nhẹ đi.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 18
Tiếng ca cảnh tỉnh

Dọc đường, Cừu Cốc vẫn âu sầu, lòng rối như tơ vò. Chàng không hiểu lúc nãy tại sao lại hành động như thế.
Nữ Ương Thần đoán biết được sư đệ đang đau khổ nên an ủi :
- Đại trượng phu nói được thì làm được, em chớ nên vì việc ấy mà phải phiền muộn.
Cừu Cốc cười thểu não :
- Nhị sư tỉ, chị hiểu nhầm ý em rồi.
- Chị cũng từng trải qua con đường đó, lẽ nào lại không hiểu chứ? Nhưng bây giờ em nên dẹp chuyện phiền muộn đó qua một bên đã.
- Sư tỉ dạy rất đúng.
Nam Ôn Sát lâu nay ít nói nhưng giờ cũng không nín được, lên tiếng :
- Hiện giờ trên giang hồ sắp diễn ra một trận tương sát lớn lao, không biết tướng công có thấy ra chăng?
Cừu Cốc gật đầu :
- Tại hạ cũng nghĩ đến việc ấy.
- Ôn mỗ chỉ khuyên tướng công chớ nên dấn thân vào việc nguy hiểm này mà thôi.
- Sao vậy?

- Vì tướng công còn phải làm rất nhiều công việc như tìm lại người cha chưa biết chết sống, hận cừu của mẹ, lãnh đạo Ngũ Lãnh Toàn Chân phái...
Cừu Cốc gật đầu, bỗng chàng nhớ đến ước hẹn của Khất Tiên nên muốn đến giúp ông lão một tay, nhưng lại không muốn kéo theo Nữ Ương Thần và Nam Ôn Sát vào việc nguy hiểm nên giả vờ hỏi :
- Tại sao nhị vị cũng ra ngoài quan ải này thế?
- Ôn mỗ y lời hứa đến Đường gia bảo, may gặp được sư tỷ của tướng công nên... hì hì hì...
Nữ Ương Thần liếc xéo :
- Anh chớ vội đắc ý, việc của chúng ta vẫn chưa xong đâu.
Nam Ôn Sát lè lưỡi :
- Hai chúng tôi hợp nhau đại náo Đường gia bảo, nhưng giết gần hết người trong đó mà vẫn không thấy Bảo chủ xuất hiện, cuối cùng mới biết lão Đường đã đem một số cao thủ ra ngoài quan ải.
Nữ Ương Thần tiếp lời chồng :
- Chị sớm đã nghe tin quần hùng Trung Nguyên đang rần rần kéo ra quan ải, đồng thời lại gặp người từng giả mạo làm cha em cũng ở ngoài đây nên vội cùng lão Ôn theo ra đến đây.
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Việc của em cũng chẳng khác mấy.
Nữ Ương Thần và Nam Ôn Sát nhìn nhau, rồi cùng nói :
- Chúng tôi có việc phải đi trước, hẹn gặp sau tại thành Liêu Dương.
Đề nghị này thật hợp với dự tính của Cừu Cốc nên chàng đồng ý ngay. Ba người chia tay, Cừu Cốc ngước mặt nhìn trời thì thấy mây đen che phủ, gió thổi ào ào báo hiệu một trận mưa to, bất giác chàng thở dài nghĩ :
- "Trời lúc nắng lúc mưa, người có khi họa khi phúc, thật trên đời không làm sao mà ngờ được".
Chàng cố xóa bỏ những ám ảnh về Thanh Thanh ra khỏi đầu, thi triển thân pháp Phi Tinh Truyền Hận, nhắm hướng La Sát hành cung tiến tới.
Nơi này Cừu Cốc đã đến một lần nên bây giờ ghé lại không khó khăn. Chỉ lạ là khung cảnh lúc này lại vắng vẻ, mạng nhện giăng tứ phía, tuyệt không có dấu vết là đã từng có người ở. Chàng thầm nghĩ chắc giờ hẹn ước chưa đến nên nhảy lên một cây xà nhà lớn, ngồi ẩn trên đó chờ Khất Tiên.
Một lúc sau thì bỗng nghe tiếng chân khua động rồi Khất Tiên chầm chậm từ ngoài bước vào. Ông lão nâng hồ lô rượu lên uống một hơi, đảo mắt nhìn tứ phía rồi cười ha hả nói :
- Thật tức cười, đã đến mà sao không ra mặt đi?
Cừu Cốc giật mình, đang định nhảy xuống thì đột nhiên bên ngoài đại điện có tiếng cười nói khàn khàn :
- Lão ăn mày thật giữ đúng lời, khá khen.

Khất Tiên chỉ hừ một tiếng, rồi lại uống một hơi rượu. Chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một hòa thượng to mập, mặt mày hung dữ, chính là Thiên Lai Ma Tăng.
Ma Tăng vừa ra mặt liền nói :
- Ngươi nên uống cho đã đi, để lát nữa có chết cũng thành ma men.
Khất Tiên trợn mắt nói :
- Ngươi dám chắc sẽ hạ được ta?
Ma Tăng trầm giọng nói :
- Phật gia không có hơi đâu mà đấu khẩu với ngươi, ra tay đi, lâu nay ta từng nghe Đại La Thiên Chánh chưởng pháp của ngươi vô cùng lợi hại mà?
Dứt lời lão đã đánh ra một chưởng, Khất Tiên vội đưa tay ra đỡ. Nghe bùng một tiếng, rồi Khất Tiên lảo đảo, bị đẩy ra sau ba bước, còn Ma Tăng thì chỉ lùi lại một bước mà thôi.
Khất Tiên cố gắng điều hòa khí huyết, cười lớn nói :
- Mười năm không gặp, quả thật ngươi đã tiến bộ rất nhiều.
Ma Tăng mặt đầy sát khí, lại đánh ra một chưởng, Khất Tiên cũng không né tránh, lại thẳng thắn đón đỡ. Lần này ông bị bức lùi ra sau thêm ba bước, miệng ứa máu tươi.
Thiên Lai Ma Tăng thấy Khất Tiên đã bị nội thương liền buông tiếng cười đắc thắng :
- Lão ăn mày có gan thì đỡ thêm một chưởng nữa thử xem.
Khất Tiên trợn mắt :
- Mười chưởng nữa cũng chẳng sao cả.
Song chưởng của ông cùng lúc đánh ra, với thế công này ông đã dùng hết sức bình sinh để áp đảo địch.
Ma Tăng cười khẩy, thẳng thắn đón đỡ.
"Ầm", "Ầm"
Khất Tiên loạng choạng bước lùi liên tục, miệng lại ứa máu tươi. Thiên Lai Ma Tăng cũng không kém phần mệt nhọc, lùi ra sau ba bước, cố gắng điều hòa khí huyết.
Khất Tiên tự biết nội lực thua đối phương nên không còn ý định liều mạng nữa, dùng các thế biến hóa của Đại La Thiên Chánh chưởng pháp để làm tiêu hao sinh lực địch.
Ma Tăng đã quen thuộc với lối đánh của Khất Tiên nên không hề nao núng, sau khi tránh né ba chiêu thì phát ra ba chưởng liên hoàn, buộc Khất Tiên phải lùi về chỗ cũ, thêm một lúc nữa thì Thiên Ma chưởng pháp đã hoàn toàn chiếm ưu thế.
Cừu Cốc đang định nhảy xuống trợ giúp thì từ bên ngoài đã có một bóng người bay vào, trầm giọng quát :
- Dừng tay.

Ma Tăng và Khất Tiên giật mình, cùng thu chiêu lại, người vừa vào chính là ông lão cẩm y, ông ta quay sang Khất Tiên nói :
- Tôn giá là Phong Trần Nhất Khất Tiên?
Khất Tiên ngạc nhiên nói :
- Chính là lão ăn mày.
Ông lão cẩm y cười ha hả nói :
- Người nhà cả, để lão phu đứng ra giảng hòa có được không?
Khất Tiên hừ một tiếng nói :
- Không dám phiền tôn giá mệt nhọc, lão ăn mày này chưa chết được đâu.
Ông lão cẩm y rút trong mình ra một tấm kim bài, giơ cao lên nói :
- Tôn giá có nhận ra vật này không?
Khất Tiên giật nảy mình, lắp bắp :
- Long... Long... Vân.. Lịnh?
- Tôn giá đã nhận ra vật này thì nên nghe lời người giữ nó.
Khất Tiên nghiêm giọng nói :
- Xin hỏi lịnh chủ là ai?
- Bản tòa không muốn trả lời ngươi.
- Theo lão ăn mày này được biết thì Long Vân lệnh có cả thảy ba tấm. Tấm lớn do Ân chủ cất giữ, hai miếng nhỏ hơn thì giao cho Tả Phổ Tinh Quan và Hữu Cung Tư Mệnh hai vị chưởng quản, nếu không gặp việc vô cùng trọng đại thì không bao giờ tùy tiện đưa ra cả.
- Nghe giọng điệu của ngươi thì hình như muốn phản lại sao?
- Xin nói rõ lai lịch lịnh chủ thì lão ăn mày sẽ lập tức tuân lệnh, còn không thì... e rằng...
Ông lão cẩm y biến sắc, mặt lộ sát khí nhưng lập tức biết mất, vờ cười nói :
- Tôn giá nói không sai, vì trước mắt có việc trọng đại nên Ân chủ mới đưa ra Long Vân lệnh để triệu tập các minh hữu cùng thuộc hạ trước kia của người.
Khất Tiên trầm ngâm :
- Có thể cho lão ăn mày này đến khấu đầu trước Ân chủ trước hay không?
- Tình thế trước mắt không cho phép làm như vậy, bây giờ tôn giá cứ theo lịnh mà làm, sau này gặp Ân chủ cũng chưa muộn.
- Thế thì lão ăn mày này xin lỗi, không thể làm được.
Ông lão cẩm y giận dữ quát :
- Ngươi có biết chống lại Long Vân lệnh thì sẽ bị trừng phạt thế nào không?
Khất Tiên gằn giọng nói :
- Ta thà sau này chịu trách phạt của Ân chủ, còn hơn đi nghe lời làm bậy.
Ông lão cẩm y quát to :
- Vậy thì đừng mong sống sót qua đêm nay.
Rồi đánh ngay ra một chưởng vô cùng mạnh mẽ, Khất Tiên than thầm, đang

định liều mạng chống trả thì bất ngờ từ đằng sau có một chưởng lực đánh ra, thẳng thắn đón đỡ thế công của ông lão cẩm y.
"Bùng" một tiếng, ngôi miếu bị chưởng lực làm cho chấn động, Thiên Lai Ma Tăng và Khất Tiên cũng bị tạt ra ngoài năm sáu bước.
Ông lão cẩm y giật mình, nhìn kỹ lại thì nhận ra người vừa xuất chưởng can thiệp đó chính là Cừu Cốc. Ông ta thầm biết gặp đối thủ khó chơi nên vội đưa mắt ra hiệu cho Ma Tăng để tìm cách rút ra khỏi tòa cổ miếu.
Cừu Cốc quay sang Khất Tiên hỏi :
- Lão tiền bối thương thế có sao không?
Khất Tiên lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng, lượm bầu rượu tu hai hơi dài đoạn cười nói :
- Chưa chết được đâu.
Cừu Cốc yên tâm, nhìn ông lão cẩm y quát :
- Thật ra ngươi là ai?
- Ngươi là cái thá gì mà hỏi lão phu câu đó?
- Đưa kim bài ra đây.
- Ngươi đang nói nhảm chuyện gì vậy?
- Được lắm, không đưa thì đừng hòng thoát ra khỏi tòa cổ miếu này.
Ông lão cẩm y không nói gì, chỉ cười nhạt, bỗng có một luồng khói xám xẹt đến người Cừu Cốc.
Cừu Cốc không kịp đề phòng, vội vã sử chiêu "Khói tỏa mười dặm" ra chống đỡ, cũng là một trong Tiềm Long cửu thức mà Thái Bạch Tiên Ông đã dạy chàng.
Chiêu thức này quả thật là vô cùng hùng hậu, đánh bạt luồng khói ra ngoài.
Cừu Cốc thấy đối phương giở thủ đoạn thì vô cùng giận dữ, nhào vào đánh ngay. Hai bên kẻ qua người lại chớp mắt đã hơn hai mươi chiêu, thế nào cũng cực kì nguy hiểm, chỉ cần ai sơ sẩy thì coi như tính mạng sẽ lập tức nguy hại.
Khất Tiên đứng nhìn mà thầm kinh hãi, ông đã được liệt vào Thất đại danh gia mà nhìn hai người giao đấu không khỏi hổ thẹn trong lòng. Ông lão tự biết nếu là mình thì không ngoài trăm hiệp chắc chắn sẽ bị đả thương.
Ông lão cẩm y bỗng hét lớn :
- Nơi này quá chật hẹp, có gan thì ra ngoài giao đấu với ta.
Nói dứt lời lão đã vọt người ra ngoài, Cừu Cốc cười nhạt một tiếng rồi cũng lão theo, Khất Tiên và Ma Tăng cũng lần lượt phóng theo.
Vừa ra đến bên ngoài, Khất Tiên đã chú ý đến những con đom đóm lấp lánh ngoài rừng, ông lo lắng nói :
- Cừu Cốc, mau kết thúc trận đấu, kẻo chúng còn nhiều quỷ kế.
Bỗng có một giọng nói trầm trầm vang lên :
- Muộn rồi.

Rồi mấy bóng người lập tức xuất hiện, có cả Ngọc Hư quán chủ và Tần Lãnh tam kiếm. Ông lão cẩm y cười nhạt nói :
- Chỗ này sẽ là nơi chôn thây của hai ngươi, nếu có gì thắc mắc thì cứ xuống hỏi Diêm Vương vậy.
Rồi lão quát lớn :
- Tấn công.
Lập tức Tần Lãnh tam kiếm, Ngọc Hư quán chủ, Thiên Lai Ma Tăng cùng Tuyết Sơn nhị xú rần rần bao vây Cừu Cốc và Khất Tiên vào giữa. Khất Tiên cười ha hả nói :
- Tần huynh, thằng nhỏ này có thù hằn gì với phái Tần Lãnh ư?
Đại ca của Tần Lãnh tam kiếm là Tần Thất sượng sùng nói :
- Khất huynh xin thông cảm, chúng tôi chỉ biết phụng lịnh mà thôi.
Khất Tiên hừ một tiếng :
- Cũng là liên quan đến tấm Long Vân lệnh, ta xin hỏi các ngươi đã có ai gặp lại Ân chủ chưa?
Tần Thất sững sờ :
- Chưa.
Ông lão cẩm y vội quát lớn :
- Lập tức ra tay, ai cãi lệnh lập tức sẽ bị trừng phạt.
Mọi người đang gườm nhau thì bỗng nghe có tiếng ngâm nga từ xa vọng tới :
"Cảnh đời tang tóc hỏi vì ai?
Thiên thu ôm hận Tú Xuân đài
Khí phách oai hùng ra tro bụi
Hiên ngang chí sĩ phải chôn vùi"
Giọng ca trong trẻo khiến mọi người đều cảm thấy động lòng. Mọi người nhìn kỹ thì thấy người hát là một nho sinh áo lam, dáng vẻ vô cùng tiêu sái.
Ông lão cẩm y trầm giọng quát :
- Tôn giá là ai?
- Ta cao hứng hát vài câu thì có liên quan gì đến các người?
- Đừng giả vờ ngây ngô nữa, mau nói thật ra.
Nho sinh áo lam lạnh lùng nói :
- Ngươi làm việc giết người bịt miệng của ngươi, còn ta thì hát bài hát của ta, ai mượn ngươi nhiều chuyện?
Dứt lời nho sinh lại nhịp nhịp thanh kiếm hát :
"*Phù vân thiên lý sầu biên ải*
Sông Dịch ngàn xưa vẫn chảy dài
Gió lông hồn say nghiệp cung kiếm
Hóa công sao nỡ miệt anh tài"
Ông lão cẩm y không thể dằn được, quát to :

- Ngươi là ai?
Nho sinh áo lam vẫn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không thèm đếm xỉa đến ông lão cẩm y.
Đột nhiên Tần Thất hỏi :
- Xin hỏi bài ca mà tướng công vừa ca là xuất xứ từ đâu vậy?
Nho sinh áo lam nhìn Tần Thất, đang định trả lời thì bỗng nhiên ông lão cẩm y đã đánh thẳng một chưởng về phía y.
Nho sinh áo lam cười nhạt, tung mình ra xa năm thước, tránh khỏi thế công của đối phương.
Ông lão cẩm y vừa thẹn vừa giận, tung mình nhảy tới, lại đánh ra ba chưởng, thế đánh nào cũng hiểm độc tuyệt luân.
Cừu Cốc ngẫm nghĩ lại bài hát của nho sinh áo lam vừa rồi, bỗng như chợt hiểu ra điều gì đó, vội tung mình phóng ra, quát lớn :
- Dừng tay.
Cừu Cốc vừa quát thì lại có tiếng tiêu từ xa vọng tới, âm thanh réo rắt như thúc giục, khí thế bén nhọn như đao tên, vi vút giữa lưng trời.
Những người hiện diện khi nghe tiếng tiêu đều xúc động tâm can, khí huyết cuồn cuộn dăng cao, bàng hoàng ngơ ngẩn.

Hồi 19
Bí mật trùng trùng

Ông lão cẩm y định dùng thủ đoạn giết chết chàng nho sinh áo lam để triệt tuyệt gốc bài ca vừa rồi, nhưng khi nghe giọng nổi lên thì bỗng thất sắc quát lớn :
- Việc này tạm gác lại, giờ chúng ta giải tán.
Đoạn phất tay áo, tất cả người phe La Sát hành cung đều lập tức bỏ đi, giữa mảnh đất hoang chỉ còn lại Khất Tiên, Cừu Cốc và nho sinh áo lam.
Khất Tiên nhìn Cừu Cốc nói :
- Ta và ngươi là đối thủ hắn muốn diệt khẩu, vậy mà bỗng nhiên hắn bỏ ý định thì chắc là có chuyện gì trọng đại sắp xảy ra.
Cừu Cốc chưa kịp trả lời thì nho sinh áo lam đã lên tiếng :
- Lão tiền bối đoán rất đúng, nếu hai người không có việc gì quan trọng thì có thể đi theo tại hạ xem cho biết.
Khất Tiên ngẩng đầu nhìn nho sinh áo lam nói :
- Tôn giá là ai? Vừa rồi nghe lời hát của tôn giá thì thấy có ẩn chứa nhiều

điều, chẳng lẽ...
Bỗng ông lão im bặt, nhìn chằm chằm nho sinh áo lam một lúc rồi bật cười nghiêng ngửa nói :
- Hay thật! A đầu ngươi cải trang khéo lắm, suýt nữa ta cũng bị ngươi lừa.
Cừu Cốc lấy làm lạ, cũng để tâm nhìn kỹ thì kinh ngạc nói :
- Chị Thu?
Vì bất ngờ nên chàng vẫn gọi Từ Thanh Thu là chị, song chàng lại sực nhớ đến hành động của nàng trong La Sát hành cung nên bất giác cảm thấy chán ghét, quay mặt đi nơi khác.
Thanh Thu không để ý đến thái độ của Cừu Cốc, quay mình sang nói với Khất Tiên :
- Lão tiền bối có biết một vụ đổ máu sắp xảy ra trên võ lâm không?
Khất Tiên nâng hồ lô rượu lên uống một hơi dài rồi gật gù :
- Biết chứ, nếu không thì ta đâu dám ngang nhiên chống lại Long Vân lệnh. Ngươi là môn hạ của ai, cứ nói thật cho ta biết.
Cừu Cốc đứng bên cười khẩy :
- Nàng ta là tai mắt của lão già cẩm y lúc nãy, làm thằng mõ đi rao truyền tin tức.
Thanh Thu buồn rầu nói :
- Việc này không trách được em đã hiểu lầm, nhưng buộc lòng chị phải làm vậy.
Đôi mắt sáng như điện, Khất Tiên nhìn Thanh Thu hỏi :
- Bài ca mà ngươi ca lúc nãy là bài mà trước kia Ân chủ thường ngâm nga, có phải ngươi là con của một người bạn thân của Ân chủ?
Thanh Thu thở dài :
- Vãn bối không có ý giấu, nhưng vì sự bất đắc dĩ nên chưa nói ra được trong lúc này. Chúng ta phải đi thôi, tình hình không thể cho chúng ta do dự được nữa.
Khất Tiên gật đầu :
- Vậy chúng ta đi thôi.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Lần trước bị gạt một lần đủ rồi, tôi không đi...
Khất Tiên ngạc nhiên vô cùng, nói :
- Ngươi không đi mạo hiểm cũng tốt...
Cừu Cốc biết Khất Tiên không hiểu ý mình nên giải thích :
- Dù cho hung hiểm đến đâu thì vãn bối cũng không sợ, chỉ vì biết người biết mặt mà không biết lòng nên vãn bối không muốn để cho người ta lợi dụng mà thôi.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Lão phu sống đến ngày hôm nay thì cũng là quá đủ rồi, Thanh Thu, chúng

ta đi thôi.
Từ Thanh Thu nhìn Cừu Cốc buồn rầu nói :
- Chị biết em đã hiểu lầm chị, nhưng hiện giờ chị không thể giải thích, sau này em sẽ hiểu ra.
Nói dứt lời nàng cùng Khất Tiên phóng người vút đi, trong khoảnh khắc hai chiếc bóng đã mất dạng.
Cừu Cốc thở dài, buồn bã từ từ tiến bước.
Bỗng chàng chợt thấy hai bóng người một tăng một đạo đang thi triển khinh công thoáng qua, tánh hiếu kỳ nổi lên, chàng lập tức tung mình theo dõi.
Cừu Cốc ngỡ rằng đối phương không phát hiện ra mình, nào ngờ chạy không quá hai mươi trượng thì hai người phía trước đã dừng bước, trầm giọng quát :
- Kẻ nào theo dõi phía sau?
Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, vội dừng chân lại. Dưới ánh trăng sáng, chàng thấy hai người đó gồm một tăng nhân thân hình cao lớn, mặt đỏ như máu, mặc chiếc cà sa vàng, cực kỳ hung tợn và một đạo nhân râu dài lưng mang một thanh cổ kiếm. Chàng nghiêng mình nói :
- Tại hạ là Lữ Cừu Cốc, chỉ là vô tình đi ngang, xin nhị vị chớ hiểu lầm.
Đạo nhân ngạc nhiên nói :
- Có phải Lữ Cừu Cốc đã được báu kiếm nơi Kiếm Đàm phải không?
- Vâng! Xin hỏi pháp hiệu của đạo trưởng.
Đạo nhân nghe Cừu Cốc nhận là chủ thanh báu kiếm từng hạ biết bao nhân vật có mặt tại Kiếm Đàm thì thất sắc nói :
- Bần đạo Diệu thông, vị kia là Trình Giác Tự trưởng lão Huyền Nhất Thiền Sư.
Cừu Cốc chắp tay :
- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.
Huyền Nhất hỏi :
- Đang đêm thanh vắng, thí chủ đến đây có việc gì không?
Cừu Cốc nghe lão hỏi khinh khỉnh thì cười nhạt nói :
- Mục đích cũng giống hai vị mà thôi.
Huyền Nhất là người thẳng thắn nên vừa nghe đã tin ngay, thất kinh nói :
- Chẳng lẽ thí chủ cũng có thiệp mời?
Đoạn ông lắc đầu tự trả lời :
- Không lẽ, tuổi còn nhỏ thế này thì đâu thể vào hội minh hữu của Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục được chứ?
- Minh hữu Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục?
Thấy Cừu Cốc ngạc nhiên lặp lại, Diệu Thông biết ngay là Huyền Nhất đã bị gạt, lão bất mãn liếc nhìn người bạn đồng hành. Huyền Nhất biết mình lỡ lời nên cười ha hả nói :

- Bần đạo lỡ lời, mong thí chủ đừng nhắc lại trước mặt người khác.
Diệu Thông mặt đằng đằng sát khí :
- Phàm ai biết được bí mật trong Phổ Kiếm Minh thì không thể sống sót, thiền sư không thể coi thường việc ấy.
Huyền Nhất là người thô lỗ hung tàn, không biết Diệu Thông có âm mưu muốn chiếm Thần kiếm của Cừu Cốc nên tiến lên hai bước nói :
- Nhóc con, lúc nãy ta vô tình nói ra một câu, ai ngờ lại mang họa cho ngươi. Lão tăng thật là áy náy, sau khi ngươi chết thì ta sẽ cầu kinh nguyện cho ngươi sớm được siêu độ.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Ai chết còn chưa biết, ta chỉ ngạc nhiên cái tổ chức này là gì mà ác độc đến nỗi hở ra là phải giết người bịt miệng như vậy?
Diệu Thông trầm giọng nói :
- Nhóc con, ngươi sắp chết nên nói cho ngươi nghe cũng được. Phổ Kiếm Minh là một tổ chức bí mật để phục quốc, Ân chủ là con cháu của Thái Tổ hoàng đế, phàm ai là người Hán cũng phải ra sức ủng hộ tổ chức này.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Chỉ sợ kẻ gian giả mạo danh nghĩa mà thôi, nếu thật là một tổ chức chính đáng thì lẽ nào lại hung tàn như thế.
Diệu Thông biến sắc, quát to :
- To gan, ngươi dám nhục mạ Phổ Kiếm Minh ư?
Dứt lời lão đã tuốt kiếm chém tới, Huyền Nhất cũng hét to một tiếng, song chưởng ồ ạt đánh ra.
Cừu Cốc thấy hai người hợp công thì không khỏi tức giận, rút Thần kiếm chém ra. Một luồng hồng quang chém tới, sức mạnh kinh khủng làm cho Huyền Nhất và Diệu Thông phải kinh hồn, vội nhảy dạt ra hai bên để tránh.
Ngay lúc đó có một tràng cười vang dội phát ra, Khất Tiên và Thanh Thu như hai con chim đáp xuống. Khất Tiên nhìn Diệu Thông nói :
- Lão mũi trâu, ngươi định chận đường ăn cướp hay là có ý muốn báo thù?
Diệu Thông thấy Khất Tiên tới thì biết ý định cướp Thần kiếm không thành, lão vờ thở dài nói :
- Bần đạo đâu muốn làm khó một đứa con nít, ngặt vì hắn đã biết bí mật trong Phổ Kiếm Minh nên buộc lòng phải giết để diệt khẩu.
Khất Tiên cười ha hả :
- Phổ Kiếm Minh sau khi bị thất bại thì đã truyền ra võ lâm khắp chốn, còn gì là bí mật nữa. Nhóc con này là con trai của Lữ Tử Thu, một hội viên xuất sắc của hội trước kia nên ta muốn đưa hắn tới tham dự, các ngươi không phản đối chứ?
Diệu Thông thấy Huyền Nhất không có ý kiến nên đành xuôi giọng :
- Nếu các hạ đã chịu gánh trách nhiệm thì bần đạo cũng không nói nữa.

Khất Tiên hừ lạnh :
- Dù ngươi muốn nói cũng không được.
Đoạn dắt Cừu Cốc và Thanh Thu cất bước. Hai người thủy chung vẫn không nói chuyện với nhau nữa, Thanh Thu vẫn để cho Cừu Cốc hiểu lầm mà không giải thích.
Cừu Cốc nhìn Khất Tiên hỏi :
- Lão tiền bối, người cũng là hội viên của Phổ Kiếm Minh?
- Phải, trước kia ta đã gia nhập tổ chức này.
- Vậy còn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục là gì?
- Đó là một cuốn sách, trong đó có tên tuổi hội viên, quy luật của hội và mấy nơi địa thế bí mật của tổ chức. Quan trọng hơn hết là có một bản đồ chỉ dẫn chỗ cất báu vật.
- Cuốn sách ấy do ai cất giữ?
- Trước kia do Ân chủ tự cất giữ, nhưng từ khi sự việc thất bại thì không hiểu đã lọt vào tay ai.
- Tiền bối có tin là Ân chủ vẫn còn tại thế không?
- Ân chủ công dày đức trọng có thể sánh như thần tiên trên trời nên lão tin rằng người vẫn còn sống.
- Nói vậy đêm nay là do người đứng ra triệu tập chăng?
Khất Tiên trầm ngâm :
- Khó nói lắm.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm thì Khất Tiên đã nói :
- Có người tới.
Ba người lập tức ẩn vào bụi cây, quả nhiên một lúc sau đã thấy hai bóng người lẹ làng vụt qua, chính là Hạc Linh Vũ Sĩ và Kim Kiếm thư sinh.
Cừu Cốc vừa trông thấy hai người họ thì lập tức nổi giận, định tung mình đuổi theo nhưng Khất Tiên đã giữ lại nói :
- Khoan đã, chờ việc đêm nay xong thì ngươi báo thù cũng không muộn.
Cừu Cốc nói :
- Vãn bối không phải là người của Phổ Kiếm Minh thì đến làm gì vô ích?
Khất Tiên cười nói :
- Ăn mày ta trước nay chưa hề gạt người, thật ra trên người ngươi có ẩn chứa một bí mật trọng đại nên không thể không có ngươi đêm nay.
Cừu Cốc hoang mang :
- Lão tiền bối nghe ai nói trong mình cháu có bí mật?
Từ Thanh Thu cười nhẹ :
- Là chị nói.
Nàng không đợi Cừu Cốc nói đã quay sang Khất Tiên :
- Lúc này Hồng tổng quản cùng mọi người đột nhiên mất dạng, có lẽ đã đi về hướng này chăng?

Thì ra lúc nãy hai người đuổi theo ông lão cầm y nhưng bị lạc hướng nên quay về tìm Cừu Cốc, may gặp chàng đang ác đấu với Diệu Thông và Huyền Nhất.
Khất Tiên gật đầu :
- Có lẽ lắm, song hiện giờ hai bên sự việc nào cũng khẩn cấp cả, ta biết lo bên nào đây?
- Việc của Nam Sơn Thành Tử còn đến một ngày một đêm nữa, nếu ta đi gấp thì cũng kịp, vì vậy chúng ta nên làm việc này trước thì hơn.
- Phải đấy, trước mắt chúng ta cũng chỉ làm được vậy thôi.
Ba người lập tức chạy theo, thấy trong núi có một tòa nhà rất lớn, trước mắt là một khoảng sân rộng, có rất nhiều người đang tụ họp. Thì ra vì cửa tòa nhà còn đóng kín nên quần hùng đang chờ đợi phía trước sân.
Thanh Thu nói :
- Đích thị là nơi đây rồi.
Cừu Cốc đang định hỏi cho rõ thì bỗng nhìn thấy Thiết Kỳ Ngân Tinh, trong lòng không khỏi bừng lửa giận, lập tức nhảy đến quát to :
- Ác tặc, nhận ra Lữ mỗ chăng?
Đường Hoàng dường như đã nhận được tin Đường gia bảo bị thảm trạng nên mắt lộ hung quang nói :
- Tiểu tử, ta chưa kịp tìm ngươi thì ngươi đã nộp mạng rồi, tốt lắm.
Hai bên lập tức gằm ghè chuẩn bị xuất thủ.
Khất Tiên vội nhảy đến nói :
- Lúc này chưa phải là lúc thanh toán hận thù, có việc gì thì cũng nên để qua đêm nay.
Cừu Cốc trầm giọng :
- Lão tặc này đã giết mẹ cháu, cháu không thể tha cho lão được.
Đường Hoàng tức giận nói :
- Xin mời Khất huynh tránh ra, thằng súc sinh này trong một đêm đã giết trên trăm mạng người tại Đường gia bảo, không thể bỏ qua.
Khất Tiên thấy không thể cản ngăn liền cười lớn nói :
- Thôi được, vậy thì để ta làm chứng, không ai được xen vào, hai người cứ đánh tay đôi đi.
Bỗng lúc ấy, Ma Âm cốc Thiết Tranh lão bà bước đến nói :
- Các ngươi muốn đánh nhau thì đợi đến lúc khác hãy tính, đêm nay đừng có ầm ĩ ở đây.
Cừu Cốc thấy lão bà thì càng giận, cười gằn :
- Ngươi lôi thôi gì đó, tiểu gia còn chưa tính nợ xong với ngươi.
Thiết Tranh lão bà lập tức lấy cây đàn cầm tay, quát lớn :
- Được, thế thì cứ vào đây mà thanh toán.
Cừu Cốc giận dữ :

- Hai ngươi cứ xông vào một lượt, tiểu gia quyết không sợ các ngươi.
Rồi chàng lập tức tung ra một chưởng.
Thiết Tranh lão bà đứng trước mặt mọi người không tiện dùng vũ khí nên lập tức giơ hữu chưởng ra đỡ.
"Bùng" một tiếng, hai chưởng chạm nhau, lão bà là một trong Thất đại danh gia mà cũng bị chấn động phải lùi lại tám bước, miệng rỉ máu tươi, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc trước nội lực của Cừu Cốc.
Đường Hoàng không muốn mang tiếng hai đánh một nên lặng lẽ đứng quan sát. Thiết Tranh lão bà lấy cây thiết tranh khảy một tràng dài đoạn cười lớn :
- Tên tiểu tử kia, nếu không giết được ngươi đêm nay thì ta cũng không muốn sống trên đời nữa.
Mọi người thấy lão bà sử dụng Tam Thương Thất Tuyệt Khúc thì không khỏi thầm kinh sợ, vì khúc nhạc này vô cùng bá đạo, nếu công lực người sử dụng hơn đối phương thì không sao, còn ngược lại thì sẽ nguy hiểm đến tánh mạng, đủ thấy bà đã nóng giận đến mức mất khôn rồi.
Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ vội vã bước tới nói :
- Thiết Tranh lão bà ngươi định làm gì thế?
Thiết Tranh lão bà gằn giọng :
- Hàn Kỳ, người đừng xen vào việc của ta.
Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ vốn hận Cừu Cốc nên vội xen vào :
- Tiểu tử này dám cả gan ra mặt chống chọi với Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo ta, nếu không nhân cơ hội này trừ khử hắn thì e rằng sau này sẽ ân hận.
Hàn Kỳ nghe vậy thì nổi giận quát lớn :
- Ngươi nói vậy là có ý gì?
Kim Kiếm thư sinh cười lạnh lùng :
- Ngươi cùng hắn không còn là cha vợ, con rể nữa, cần gì phải bảo vệ hắn.
Hàn Kỳ trợn mắt :
- Đó là việc nhà của ta, ngươi có quyền gì xen vào?
Hạc Linh Vũ Sĩ rút kiếm ra nói :
- Phàm ai ra mặt giúp đỡ tên họ Lữ thì chúng ta đều giết chẳng tha.
Đường Hoàng cũng lấy cây thiết kỳ sau lưng xuống, lập tức quần hùng Đường gia bảo đều tuốt khí giới cầm tay, chuẩn bị xông vào.
Tiếp theo là Tàn Long cưu, Ma Âm cốc, Ma Vân Phong, tất cả môn hạ đều chờ lệnh giao đấu.
Hàn Kỳ thét :
- Lũ chuột nhắt dám cả gan?
Ông đánh ra một chưởng, ra tay trong lúc phẫn nộ nên uy lực vô cùng, quần hùng Đường gia bảo đều bị chưởng phong đánh dạt ra.
Khất Tiên đắc ý cười ha hả :
- Đúng đấy, đã là người nhà thì đâu giống như người ngoài.

Đường Hoàng gằn giọng nói :
- Chẳng lẽ Hàn huynh muốn giúp tiểu tử đó mà gây thù với huynh đệ sao?
Hàn Kỳ cười nhạt :
- Đường huynh đến đây hôm nay mục đích là tìm thù hay còn ý khác?
- Bất luận là mục đích gì, Hàn huynh cũng không thể đối với người của Đường gia bảo như thế, Hàn Kỳ ngửa mặt lên trời cười nói :
- Ta không phải là bảo vệ tên họ Lữ, chẳng qua ta thấy ngứa mắt khi bọn ngươi hiếp đáp kẻ hậu bối mà thôi.
Đường Hoàng nổi giận :
- Vậy tàn sát Đường gia bảo là đúng hay sao?
- Hừ! Nếu không có Phỉ Thúy cốc thì làm gì có Đường gia bảo?
Hàn Kỳ vốn tính thẳng thắn, ông nhắc lại chuyện này làm cho Đường Hoàng không nhịn được nữa, quát to :
- Thì ra tàn sát Đường gia bảo là do ngươi chủ xướng ư?
Hàn Kỳ cũng tuốt kiếm cầm tay :
- Thiết Kỳ Ngân Tinh chỉ có thể nhát được kẻ khác, đối với Hàn mỗ thì đừng hòng.
Cừu Cốc thấy bọn người Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo bao vậy chàng thì đã định đánh cho chúng một trận, nhưng lại thấy Hàn Kỳ ra mặt nên đành thở dài nhẫn nại đứng theo dõi, thử xem lòng dạ của Hàn Kỳ thế nào.
Giờ thấy Hàn Kỳ vì chàng mà sắp đánh nhau quyết tử nên vội nhảy đến nói :
- Hàn lão tiền bối, xin người để cho vãn bối tự thanh toán món nợ này.
Hàn Kỳ nhìn chàng một hồi rồi gật đầu :
- Vậy cũng được.
Ông quay sang Đường Hoàng nói :
- Sẽ có ngày Hàn mỗ thử sức Thiết Kỳ Ngân Tinh.
Đường Hoàng không dám phân tâm, ngầm vận công nắm chắc Thiết Kỳ rồi nói :
- Tiểu tử, mau tuốt kiếm ra.
Đứng trước kẻ thù giết mẹ, Cừu Cốc không nhân nhượng, chàng lập tức rút Long Tuyền kiếm chém tới, Đường Hoàng không dám xem thường, vội dùng hết sức phòng thủ nghiêm mật, chờ cơ hội phản công.
Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ đưa mắt nhìn nhau rồi Hạc Linh Vũ Sĩ khẽ gật đầu, bước đến Thiết Tranh lão bà khẽ nói :
- Lão bà hãy đến giúp cho Đường Hoàng, còn tôi cùng Kim Kiếm thư sinh sẽ ngăn chặn Khất Tiên và Hàn Kỳ.
Thiết Tranh lão bà gật đầu, lập tức nhảy vào trợ chiến.
Hàn Kỳ thấy vậy quát lớn :
- Ngươi định làm gì?
Liền tung chưởng đánh ra cản lại, bỗng ông nghe tiếng kiếm réo từ sau lưng

vung tới nên vội lách mình tránh né, người đánh lén chính là Kim Kiếm thư sinh.
Hàn Kỳ giận dữ thét :
- Giỏi lắm, lão phu lâu nay cũng có ý muốn thử tuyệt học của Tàn Long cư, vậy hôm nay chúng ta không cần ngại ngùng nữa, hãy tung hết bản lãnh ra đi.
Lúc đó Hạc Linh Vũ Sĩ cũng đã bất ngờ tấn công Khất Tiên, lão biết võ công mình còn kém Khất Tiên một bậc nên đã bất thần chiếm tiên cơ, mục đích chỉ là ngăn không cho ông ta giúp đỡ Cừu Cốc.
Đường Hoàng thấy Thiết Tranh lão bà xông vào thì cười ha hả nói :
- Tốt lắm, tất cả các ngươi mau xông vào!
Lập tức các tay cao thủ của Đường gia bảo ùn ùn xông vào vây công.
Lúc đầu cuộc đấu còn công bình, giờ thấy bọn người Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo vây đánh một mình Cừu Cốc thì quần hào có rất nhiều người bất bình, song không ai dám ra mặt can thiệp.
Trong đám đông chỉ có một người nét mặt vẫn lạnh lùng, bình thản, dường như không hề bị sự xáo trộn trước mắt làm ảnh hưởng đến tinh thần. Người đó chính là chàng nho sĩ áo lam, tức là Từ Thanh Thu giả trang.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 20
Hoa tình lại nở

Từ lúc đến ngôi sơn trang bí mật này, Thanh Thu đã lưu ý quan sát tứ phía song vẫn không thấy có gì là đặc biệt cả. Nàng phân vân tự thấy có hai điều vô lý.
Điều thứ nhất, chung quanh sơn trang cỏ cây không thể sống nổi, nếu nói rằng Ân chủ ẩn cư lánh đời thì cũng không đi lựa nơi này.
Điều thứ hai, lối xây cất trang viện này không to hơn các trang viện thường là bao, cửa nẻo lại ít, không có lầu các, giờ lại im lặng như tờ, đèn đuốc chẳng có.
Trước hai điểm nghi ngờ ấy, nàng chỉ đứng ngoài để xem xét tình thế nên không để ý đến vụ lộn xộn trước mắt. Nàng tin chắc rằng đêm nay thế nào cũng có chuyện xảy ra, vậy mà tại sao tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì cả?
Lúc ấy cuộc đấu giữa Cừu Cốc với đối phương ngày càng quyết liệt, chàng như một con hổ dữ đang tả xung hữu đột với thanh Long Tuyền kiếm trong tay, chưa đầy nửa giờ mà cao thủ Đường Gia đã thiệt hại tám mạng.

Tuy vậy, Cừu Cốc cũng cảm thấy mệt mỏi trước sự hợp sức tấn công của Thiết Kỳ và Thiết Tranh.
Bỗng ngay lúc đó có một lão đạo trưởng lưng đeo trường kiếm từ ngoài cốc lướt vào, trầm giọng quát :
- Dừng tay.
Tiếng quát chứa đầy nội lực, chấn dội vang rền làm cho mọi người đều cảm thấy đinh tai nhức óc, không hẹn mà cùng dừng tay cả lại.
Đạo trưởng từ tốn nói :
- Quý vị đều là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, vậy tại sao lại vây công một cậu thiếu niên như vậy?
Thiết Tranh lão bà trợn mắt quát :
- Ngươi là cái thá gì mà lại xen vào chuyện này?
- Bần đạo Tỵ Trần, Chưởng môn Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
Đường Hoàng và Thiết Tranh lão bà giật mình kinh hãi, tuy môn phái này gần đây ít ra mặt trên giang hồ nhưng trước kia uy danh của Độ Phàm Chân Nhân không ai là không kính ngưỡng.
Đường Hoàng hạ giọng chắp tay nói :
- Thì ra là Tỵ Trần đạo trưởng, ngưỡng mộ, ngưỡng mộ.
Đoạn ông hạ giọng tiếp :
- Tiểu tử này hung tàn, thừa phúc lão phu không có ở nhà đã tàn sát hơn trăm người tại Đường gia bảo, cho dù là ai hỗ trợ cho y thì mối thù này Đường mỗ quyết phải báo.
Tỵ Trần cười nhạt :
- Giết người đoạt thuốc, máu đổ Phỉ Thúy cốc là do ai tạo ra? Gieo gió thì gặt bão, có gì mà phải thắc mắc.
Đường Hoàng giận dữ to tiếng nói :
- Chẳng lẽ đạo trưởng muốn bênh vực hắn ư?
- Việc của Lữ Cừu Cốc cũng là việc của Tỵ Trần này. Cho dùng quý vị không tìm Cừu Cốc thì Ngũ Lãnh Toàn Chân phái cũng tìm quý vị để thanh toán món nợ Phỉ Thúy cốc.
Thiết Tranh lão bà, Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ ùn ùn xáp đến, nói :
- Thật là nói khoác không biết thẹn, có giỏi thì ra tay đi.
Tỵ Trần lạnh lùng nói :
- Đêm nay không phải là lúc chúng ta tranh hùng, nếu quý vị còn sống thì ngày này năm sau chúng ta hẹn ở Đường gia bảo để thanh toán mọi việc.
Dứt lời, ông ngoắt Cừu Cốc nói :
- Sư đệ, theo ta! Khất Tiên và Hàn Kỳ đại hiệp nếu không có việc gì thì cũng mời theo bần đạo một thể.
Cả bốn người lập tức lướt đi, bọn người Tam Cốc, Nhị Trang, Nhất Bảo đều

xuôi tay không dám ngăn cản.
Đi được một lúc thì mọi người đến một đám rừng rậm rạp, có bốn đạo sĩ đã canh gác từ lâu, vừa thấy mọi người đến thì họ liền cúi đầu chào.
Tỵ Trần khẽ nói :
- Canh giữ đường vào, không cho kẻ nào qua lại.
Bốn đạo sĩ vâng lệnh, quay gót lướt đi.
Tỵ Trần quay người lại, cúi đầu thi lễ nói :
- Tệ sư đệ may được nhị vị giúp sức, bần đạo xin thay mặt cảm tạ.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Khách sáo quá, khách sáo quá! Ăn mày này với hắn có duyên số, vả lại nghĩ tình Lữ Tử Thu lúc trước chứ không phải mua lòng Ngũ Lãnh Toàn Chân phái đâu.
Hàn Kỳ cũng cười nói :
- Lần này tôi ra tay cũng không phải là thương hắn, mà chỉ vì thấy ngứa mắt bất bình mà thôi.
Tỵ Trần vẫn cười :
- Dù thế nào đi nữa thì bần đạo cũng xin ghi nhớ công ơn giúp sức đêm nay.
Nói đến nay ông bỗng nghiêm giọng hỏi :
- Nhị vị đại hiệp đến Tử Vong thành có việc gì thế?
Khất Tiên lắc đầu đáp :
- Ăn mày này với thằng nhãi con kia vì rượt theo Kim Kiếm thư sinh mà tới chứ thật ra cũng chẳng hiểu là việc gì.
Hàn Kỳ thì thở dài nói :
- Không giấu gì, lão phu vì muốn tìm di bảo của tiền triều Thái Tổ mà đến.
- Có phải "Tiên Tần võ thuật Tập thành" không?
- Sao đạo trưởng biết?
- Gần đây nghe đồn nơi sơn trang này là mộ địa thời Thái Tổ, dưới đó chôn rất nhiều di bảo của Tiên hoàng. Món quí nhất là cuốn bí kíp "Tiên Tần võ thuật Tập thành", trong ấy có ghi nhiều tuyệt học võ công mà Tống Thái Tổ khi còn lưu lạc giang hồ đã sử dụng. Ngoài ra, trong đó có rất nhiều cơ quan, cứ đúng trăm năm thì lại mở cửa một lần, kẻ vào chỉ cần đem theo một cây Thần kiếm hay bảo đao thì an toàn, giờ mở cửa lại là ngày mai, có phải vậy không?
Hàn Kỳ cười nói :
- Thì ra đạo trưởng cũng biết chuyện đó.
Tỵ Trần cười ha hả nói :
- Bần đạo vốn là Chưởng môn một phái, dù cho không muốn biết thì cũng có người báo cáo lại mà.
Khất Tiên tính vốn nóng nảy, nói ngay :
- Chẳng lẽ đạo trưởng gọi bọn tôi đến đây chỉ để nói việc này thôi sao?

Tỵ Trần nghiêm giọng nói :
- Việc này xem ra có nhiều nghi vấn. Tại sao người biết được bí mật này không đi lấy báu vật một mình mà lại tiết lộ cho nhiều người khác biết như vậy? Tin này là ai đồn đãi ra? Những nhân vật tập trung đều là những tai mắt của võ lâm Trung Nguyên cả, có khi nào bên trong còn ẩn chứa âm mưu trọng đại nào không?
Hàn Kỳ và Khất Tiên gật đầu liên tiếp, nói :
- Đúng vậy, có lẽ tin này là thất thiệt.
Tỵ Trần nói :
- Thật ra có thể người biết thông tin ban đầu do biết trong mộ địa vô cùng nguy hiểm nên cố tình đồn đãi ra ngoài để mọi người đâm đầu vào, sau đó họ làm ngư ông đắc lợi. Còn không thì họ đặt cạm bẫy để ám hại quần hùng.
Khất Tiên gật đầu :
- Rất có lý.
Bỗng như sực nhớ ra điều gì, ông quay đầu lại hoảng hốt nói :
- Không xong rồi, tại sao Thanh Thư không theo chúng ta đến đây?
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Tiền bối cứ yên tâm, nàng không bị gì đâu.
Đột nhiên, có một giọng nói trong trẻo tiếp lời chàng :
- Cốc đệ, em vẫn còn nghi ngờ chị sao?
Cừu Cốc biết ngay đó là Thanh Thu nhưng chàng không buồn quay lại, cũng không trả lời, lạnh lùng hừ một tiếng.
Nét mặt Tỵ Trần hơi có vẻ tức giận, ông đã cho người canh gác các ngõ đường mà cô gái này lại ra vào một cách êm thắm, chẳng khác nào gián tiếp xem thường Ngũ Lãnh Toàn Chân.
Thanh Thu là cô gái thông minh tuyệt đỉnh, nàng thấy thế vội nói :
- Vãn bối không cố ý nghe lén các vị nói chuyện, xin tiền bối tha lỗi cho.
Tỵ Trần cười nói :
- Khá biết chuyện! Khá biết chuyện!
Hàn Kỳ bỗng nhiên gằn giọng nói :
- Chỉ một câu nói mà làm cho Liêu Đông tứ nghĩa phải bỏ Thiên Độc cốc ra đi, có phải là ngươi không?
- Vâng, chính là vãn bối.
- Ngươi đã nói gì với họ?
- Tiền bối là người ngoài cuộc, có nói ra cũng không biết được.
- Ngươi hãy lặp lại cho ta nghe.
- Việc này vãn bối không thể tuân lời được.
Hàn Kỳ giận dữ :
- Ta sẽ khiến cho mi nói.
Thanh Thu đột nhiên cười khanh khách :

- Nói cho tiền bối biết, vãn bối lâu nay chưa từng chịu để ai uy hiếp hết.
Hàn Kỳ phẫn nộ, đánh ra một chưởng vào Thanh Thu.
Bỗng nhiên Khất Tiên ra tay đón đỡ, nói :
- Lời con nhỏ này nói có lý lắm, lão huynh là người ngoài cuộc, không hiểu được đâu.
- Nên biết việc hôm nay cũng do đó mà ra cả.
- Hàn huynh lầm rồi, việc ấy với việc này không có liên quan gì cả.
Tỵ Trần cũng bước lên khuyên can :
- Gần đến giờ mở cửa Tử Vong thành rồi, chúng ta nên đi vào việc chính thì hơn.
Hàn Kỳ đành dằn lòng, hứ một tiếng rồi quay mặt ngó nơi khác.
Tỵ Trần nói :
- Theo sự suy đoán của bần đạo, đối với Tử Vong thành thì phải theo thời gian mà hành sự, nếu chúng ta liều mạng thì hậu quả khó lường.
Khất Tiên cười lớn :
- Cái tên Tử Vong thành là từ đâu ra vậy?
- Võ lâm quan ngoại sau khi chứng kiến rất nhiều người vào mà không ra đã đặt tên cho nó như thế. Chúng ta đều là người võ lâm, đâu thể đứng yên nhìn một trận giết chóc diễn ra được.
Thanh Thu xen lời nói :
- Chúng ta đã biết đó là âm mưu thì tội gì mà đâm đầu vào chứ, không phải cũng hòa như bọn kia một thứ sao?
Hàn Kỳ cười nhạt :
- Theo lời ngươi thì cứ mặc cho họ chết hết sao?
Thanh Thu nói :
- Nếu tiền bối cảm thấy hứng thú thì chúng ta có thể chia nhau ra mà hành sự, cũng tránh được hiểu lầm của kẻ khác.
Khất Tiên tán đồng :
- Được, chúng ta đi trước thôi.
Lời vừa dứt thì hai bóng người đã lướt đi.
Hàn Kỳ cũng quay mình lướt đi, quay trở lại hướng khi nãy đã đến.
Tỵ Trần nhìn theo bóng Hàn Kỳ thở dài :
- Tính của y tuy cố chấp song vẫn còn liệt vào hàng chính phái được.
Cừu Cốc nói :
- Sư huynh ra đây bao lâu rồi?
- Đã được hai mươi mấy ngày rồi, huynh ra đây một mặt là vì việc vừa rồi, mặt khác cũng muốn điều ra sự sống còn của lệnh tôn.
Cừu Cốc cảm động nói :
- Sư huynh thương yêu lo lắng như vậy, thật tiểu đệ cảm kích vô cùng.
- Đã là anh em một nhà thì cần gì phải khách sáo như thế? Chất độc trên

người đệ thế nào?
- Đã chữa khỏi lâu rồi.
Cừu Cốc đem chuyện gặp gỡ Thái Bạch Tiên Ông thuật lại cho Tỵ Trần nghe, ông gật đầu nói :
- Như vậy thì ngu huynh yên lòng lắm.
Bỗng lúc ấy bên ngoài có tiếng binh khí khua động, Cừu Cốc lập tức tung mình nhảy ra xem.
Đến nơi chàng thấy một vị đạo sĩ đang giao đấu với một thiếu nữ áo xanh, trang phục theo lối nữ tì. Thiếu nữ áo xanh vừa thấy chàng ra thì lập tức lui lại, ném một vật về phía chàng sau đó quay lưng lao vút đi.
Cừu Cốc đón lấy, nhận ra đó là một tờ giấy, trên đó có mấy chữ nhỏ :
- "Nếu ngươi có gan thì một mình đến sau Tử Vong thành để gặp mặt, có kẻ thứ hai cùng đến thì đừng trách ta không ra mặt nhé".
Tỵ Trần cũng ra đến nơi, ông tiếp lấy tờ giấy xem qua rồi hỏi :
- Đệ định đi?
- Họ đã mời thì đệ phải đi mới được.
- Đệ có biết hắn ta là ai không?
- Hiện giờ thì chưa.
Tỵ Trần gật đầu :
- Đệ cứ đi, nếu gặp bất trắc thì lập tức phát tín hiệu bản môn. Việc của Tử Vong thành thì ngu huynh đã sắp đặt đâu vào đấy rồi.
Cừu Cốc gật đầu :
- Vậy thì đệ đi đây, nếu thời gian còn kịp thì đệ sẽ đến Tử Vong thành.
Dứt lời, chàng lập tức phi nhanh ra khỏi rừng.
Độ nửa giờ sau thì Cừu Cốc đã đến phía sau sơn cốc, chàng vừa dừng lại thì đã nghe tiếng cười khẽ từ trong rừng vọng ra :
- Tướng công thật là người biết giữ chữ tín.
Tiếng nói vừa dứt thì đã thấy Cung trang thiếu nữ từ trong rừng bước ra, theo sau là Mai, Lan, Cúc, Trúc.
Cừu Cốc ngạc nhiên nói :
- Là cô nương hẹn ta ư?
Cung trang thiếu nữ lạnh lùng nói :
- Ngươi cảm thấy ngạc nhiên ư?
- Ta và cô nương vừa gặp mặt, xem ra không có điều gì đáng bàn cả.
Cung trang thiếu nữ cười nói :
- Có lẽ tại ta quá ngu si nên không nỡ nhìn ngươi đâm đầu vào Tử Vong thành mà chết.
Cừu Cốc giật mình, nói :
- Chẳng lẽ Tử Vong thành là âm mưu độc kế của các ngươi đã bố trí sao?
- Phải thì sao?

- Nếu quả thật thì tại hạ buộc phải giữ cô nương lại để đổi lấy mạng sống của quần hùng.
- Lớn lối quá nhỉ, ngươi tự hỏi có làm được vậy không?
- Thử rồi sẽ biết.
Vừa nói chàng vừa xuất thủ, chụp lấy cổ tay của Cung trang thiếu nữ.
Nào ngờ Cung trang thiếu nữ chỉ lắc nhẹ người đã vòng ra sau lưng chàng.
Cừu Cốc bực mình, xuất chưởng đánh ra, chưởng thế của chàng phát ra trong lúc nóng giận nên khí thế rất mạnh.
Chỉ thấy Cung trang thiếu nữ cười nhẹ, đứng yên không tránh né cũng như đón đỡ, Cừu Cốc thấy thế giật mình, vội vã lắc tay, chưởng thế bay tạt ra ngoài.
Cung trang thiếu nữ cười khanh khách nói :
- Sao ngươi không đánh?
Cừu Cốc nhăn nhó đáp :
- Ta đường đường là nam tử hán, chẳng lẽ đánh một thiếu nữ không phản kháng sao?
- Coi ngươi chẳng ra gì thế mà cũng còn có chút lòng hiệp nghĩa.
- Cô nương đến đây có mục đích gì?
- Cha ngươi có phải là Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu?
- Phải thì sao?
- Ngươi có muốn gặp lại ông ta không?
Cừu Cốc nghe nói giật mình, vội đáp :
- Tất nhiên là muốn chứ.
- Việc đó không khó, nhưng ngươi phải hứa với ta hai chuyện.
- Chuyện gì?
- Hai chuyện này đối với ngươi chỉ có lợi mà vô hại, người khác thèm muốn cũng không được.
- Nói mau đi.
- Thứ nhất là ngươi phải gia nhập Phổ Kiếm Minh.
- Chuyện đó thì trước khi thông suốt tại hạ không thể trả lời được, còn điều thứ nhì thì sao?
Mặt Cung trang thiếu nữ bỗng đỏ hồng e thẹn, nói :
- Ngươi phải lấy lại vật đính ước chỗ Hàn cô nương rồi tặng cho ta.
Cừu Cốc không hề nghĩ đến ẩn ý, đáp ngay :
- Việc này thì dễ, chiếc nhẫn Hàn Ngọc do tiên mẫu tặng cho Hàn Thanh Thanh lúc gặp nàng tại hạ có thể xin lại.
Cung trang thiếu nữ vui mừng :
- Tốt lắm, một lời nói ra...
- Tứ mã nan truy.
- Ngươi không hối hận?

- Không bao giờ.
Cung trang thiếu nữ mặt tươi như hoa, gật đầu nói :
- Vậy thì được rồi, ba hôm sau ta sẽ báo tin cho ngươi biết, nhưng ngươi đừng vào Tử Vong thành làm gì.
- Tại sao?
- Bây giờ thì không thể nói ra, nhưng chỉ mong ngươi đừng liều lĩnh vào trong đó.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm thì năm người đã lướt vào trong rừng, chàng vừa đuổi theo vừa gọi :
- Cô nương... cô nương...
Bỗng lúc ấy phía trái xẹt ra một bóng người, chính là Liễu Hồng Liệu, nàng lạnh lùng nói :
- Người ta có việc gấp phải đi, ngươi réo làm gì thế?
Cừu Cốc biết nàng hiểu lầm nhưng không muốn giải thích, hỏi :
- Cô nương đi đâu vội vã thế?
- Tử Vong thành chỉ còn nửa giờ nữa là mở cửa, chẳng lẽ ngươi không biết sao?
- Tại hạ biết, nhưng xem ra đây chỉ là âm mưu mượn đao giết người của kẻ khác mà thôi.
- Ngươi chỉ biết một mà không biết hai, chủ nhân của Tử Vong thành tuy phát giác được cơ quan lăng mộ nhưng vẫn chưa tìm ra bảo vật của Thái Tổ và cuốn "Tiên Tần võ thuật Tập thành" bí kíp.
- Cô nương muốn tìm bí kíp?
- Ngươi cũng thông minh đó.
- Tại hạ khuyên cô nương chớ đi, chỗ đó vô cùng nguy hiểm.
- Ngươi quên ông ta tinh thông kiến trúc thổ mộc, thuộc làu nguyên lý ngũ hành hay sao?
- Chẳng lẽ ông nội của cô nương cũng đến đây ư?
- Cái đó thì không có, chỉ có ta lén đến đây thôi.
Nàng đưa tay kéo Cừu Cốc, nói :
- Nếu ngươi có gan thì đi theo ta.
Cừu Cốc nghe nàng thách thì lòng háo thắng nổi dậy, đáp ngay :
- Đi thì đi, sợ gì?
Liễu Hồng Liệu cười nói :
- Vậy thì đi nhanh thôi.
Cả hai như hai làn khói nhạt nhằm hướng sơn cốc phi nhanh.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 21
Người đàn bà bí mật

Cừu Cốc cùng Hồng Liệu hai người vượt qua ngọn đồi, chen vào sơn cốc khoảng độ năm trăm trượng thì đã thấy ngôi sơn trang ấy. Hồng Liệu không cần suy nghĩ, liền tung cửa vào bên hông, Cừu Cốc vội theo sát bên, hai người lại đi vào một vườn trúc. Ngôi sơn trang vách đóng đầy rêu xanh, chứng tỏ lâu nay không từng có người ở.
Hồng Liệu nhìn động tĩnh bốn phía một lượt đoạn khẽ nói :
- Chúng ta vào trong ấy chờ, có lẽ ngõ trước chưa mở, nên quần hùng chưa vào được chăng?
Hai người lại tiến vào trong, bỗng thấy trước mắt hiện ra một đại điện, song phụng bay múa, đẹp đẽ dị thường.
Chính giữa đại sảnh có một tượng Phật rất lớn, hai bên có hai cánh cửa sắt đóng kín mít, trên cửa bên tả có hai chữ "Ra Sống", cửa bên hữu có hai chữ "Vào Chết".
Ngoài ra, trước tượng phật có một lư hương bằng đá trắng rất lớn, Cừu Cốc nhìn một hồi rồi nói :
- Nơi đây là một ngôi miếu chăng?
Hồng Liệu nhíu mày :
- Có lẽ hai cánh cửa này có máy tự động nơi mấy cột trụ lớn, nhưng dù sao thì hôm nay cũng là ngày mở cửa nên chúng ta không cần mạo hiểm làm chi.
Cừu Cốc chỉ lư hương trước mặt nói :
- Lư hương này có lẽ không dùng để thắp hương mà có tác dụng khác.
Hồng Liệu gật đầu :
- Có thể, nhưng ta không cần mệt não, cứ tìm nơi ẩn núp, đợi cửa mở thì vào nơi "Vào Chết", sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.
Cừu Cốc không phản đối, hai người tiến đến cột trụ gần nơi cửa đứng chờ.
Chẳng bao lâu, bỗng nghe tiếng lào xào bên ngoài. Cừu Cốc ngạc nhiên khẽ nói :
- Sao đã lâu mà không thấy họ vào?
Hồng Liệu mỉm cười :
- Đừng tưởng vườn trúc ấy tầm thường, nếu không biết đi theo ngũ hành sinh khắc thì đừng hòng vào đây được.
Cừu Cốc nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy bóng người lố nhố quanh quẩn trong đám trúc như những kẻ đui mò đường đi vậy.
Bỗng trong điện phát ra tiếng kèn kẹt, hai cánh cửa sắt nặng nề từ từ mở toang, Cừu Cốc và Hồng Liệu lập tức xông vào cánh cửa "Vào Chết". Trong

khi đó cũng có năm sáu người khác xuyên được qua rừng trúc vào trong, nhưng họ lại chọn cánh cửa còn lại.
Trước mặt hai người là một con đường tối đen như mực, hẹp và dài thăm thẳm. Hồng Liệu quên cả e dè, nắm tay Cừu Cốc kéo đi, nói :
- Bạo gan lên, con đường này không nguy hiểm lắm đâu.
Thật vậy, hai người đi một quãng thì có đường rẽ sang trái, xa xa có ánh sáng dịu dàng chói lọi. Đến tận nơi thì cả hai nhận ra đó là một cánh cửa khác, trên có tấm biển đề hai chữ "Tàn Trân", chung quanh có ẩn những hạt minh châu phát ra ánh sáng.
Cừu Cốc nhìn tấm cửa nói :
- Ngoài nơi này thì không còn đường đi nữa, chúng ta có nên vào chăng?
Hồng Liệu có vẻ do dự :
- Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua lối kiến trúc thế này, nhưng suy xét kĩ thì có lẽ trong "Tàn Trân Thất" này phải có cơ quan lợi hại lắm, nếu không thì đâu có bỏ cửa dễ dàng như thế.
Bỗng lúc ấy, phần đất nơi hai người đứng như chuyển động, rồi sụp xuống, mang theo cả hai rơi vào một con đường khác.
Sau khi đứng vững, Hồng Liệu nói ngay :
- Có lẽ có một cơ quan đã được sử dụng để đưa chúng ta vào đây.
Cừu Cốc chẳng nói chẳng rằng, dùng nhãn lực dò xét tứ phía thì thấy đâu đâu cũng là đá trắng xây tường, không có một dấu vết gì khả nghi cả. Chàng lập tức rút thanh Long Tuyền kiếm cầm trong tay, nói :
- Giờ thì ta chỉ còn một phương pháp là cứ tiến vào trong.
Hồng Liệu cũng rút thanh đoản kiếm ra, nhờ hai lưỡi bảo kiếm soi đường hai người nhận thấy càng vào trong thì rong rêu càng ẩm ướt, càng nhiều bộ xương người rã rời, ngổn ngang. Hồng Liệu thở dài nói :
- Cốc ca, vạn nhất chúng ta có mệnh hệ gì thì anh có hận em không?
Cừu Cốc ngạc nhiên, cười nói :
- Người đời họa phước có số, tại hạ cớ gì lại oán cô nương?
- Biết vậy, nhưng em vẫn thấy áy náy trong lòng, vì em đã rủ anh vào đây.
- Thôi chớ bi quan vậy, tại hạ không tin rằng ta không thể ra được.
Hồng Liệu đắm đuối nhìn Cừu Cốc, không e thẹn nép vào người chàng thỏ thẻ :
- Có anh bên cạnh thì em cảm thấy an tâm nhiều lắm.
Cừu Cốc không để ý đến, chầm chậm tiến lên, đến cuối đường thì thấy có cánh cửa đề chữ "Tử Vong Chi Môn".
Hồng Liệu mừng rỡ nói :
- Nơi đây rồi.
Nàng lập tức nhảy tung lên, nhấn mạnh vào chữ "Môn".
Bất ngờ trong cửa tỏa ra một thứ khói vàng mờ mịt, Hồng Liệu từ nhỏ đã

sống bên Cố Viên lão nhân nên kiến thức cũng có đôi chút, nàng la lên :
- Mau nín thở, khói độc đấy.
Nàng chỉ lo gọi cho Cừu Cốc đề phòng nên vô ý hít nhằm khói độc, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, ngã nhào ra.
Cừu Cốc nhờ được Thái Bạch Tiên Ông cho uống trứng nhện độc nên không hề sợ, vừa thấy Hồng Liệu ngã nhào thì vội tiến đến đỡ lấy nàng.
Hồng Liệu nói giọng yếu ớt :
- Lúc nãy em đã tính sai, mau ấn mạnh vào chữ "Tử".
Nói dứt lời thì nàng đã mê man bất tỉnh, Cừu Cốc cặp lấy nàng, nhảy lên ấn vào chữ "Tử", quả nhiên khói độc tiêu tan, cánh cửa từ từ hé mở.
Cừu Cốc đã lâm vào thế cỡi cọp nên không e dè nữa, xông vào bên trong.
Bỗng sau lưng chàng có một giọng nói lạnh lùng phát ra :
- Khoan đã! Ngươi muốn chết sao?
Cừu Cốc giật mình, quay người lại xem, thì ra đó là một người đàn bà bịt mặt.
Với võ công của chàng mà còn không biết có kẻ đến gần thì khinh công của người này đã đến mức độ vô cùng đáng sợ.
Người đàn bà thấy chàng ngạc nhiên thì khẽ cười nói :
- Thế nào, ngươi sợ sao?
Cừu Cốc vội trấn tĩnh :
- Dù có thiên binh vạn mã đi nữa cũng chưa chắc đã khiến cho Lữ mỗ phải sợ, huống chi là ngươi.
Người đàn bà không tỏ vẻ giận, chỉ lạnh lùng nói :
- Nơi đây còn đáng sợ hơn cả thiên binh vạn mã là đằng khác.
- Hừ, ta không tin.
- Ta không đấu khẩu với ngươi, ngươi đến đây có mục đích gì?
- Đến để phá tan âm mưu ngụy kế của các ngươi.
- Âm mưu ngụy kế?
Giọng của người đàn bà ngơ ngác ra chiều không biết gì. Cừu Cốc tức giận nói :
- Các ngươi cố ý đồn đãi, bảo hôm nay Tử Vong thành sẽ tự động mở cửa, còn nói trong ấy có rất nhiều bảo vật của Thái Tổ và cuốn "Tiên Tần võ thuật Tập thành" bí kíp để lôi cuốn giang hồ võ lâm cao thủ vào lưới. Các ngươi tưởng không ai biết được âm mưu đó ư?
Người đàn bà bịt mặt tỏ vẻ kinh dị hỏi :
- Ngươi nghe ai nói vậy?
- Quần hùng đã ở bên ngoài rồi, ngươi còn giả vờ làm gì nữa?
Người đàn bà bịt mặt trầm ngâm một hồi rồi hỏi :
- Ngươi tên chi? Ở môn phái nào?
- Lữ Cừu Cốc, chi tôn Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.

- Ngươi là đệ tử đời thứ mấy của Độ Phàm Chân Nhân.
- Đệ tử cuối cùng đời thứ nhất của người.
Người đàn bà che mặt cười nhạt một tiếng, đột nhiên xuất chưởng đánh ra. Thế đánh cực kì mau lẹ, kình lực vô cùng mạnh mẽ, Cừu Cốc đang bế Hồng Liệu nên không dám chống cự, vội lách mình tránh né thế công.
Không ngờ thiếu phụ lại nhồi tiếp một chưởng thứ hai trong lúc chàng còn chưa đứng vững, Cừu Cốc tức giận, dồn sức vào một tay xuất thế Hoành Đoạn Quan Sơn ra chống đỡ.
Một tiếng vang rền như sét nổ, hai chưởng chạm nhau, Cừu Cốc bị đẩy lùi ba bước.
Người đàn bà che mặt cũng bị chưởng phong đẩy lùi lại năm bước, vẻ mặt đầy vẻ kinh dị đứng đờ trố mắt nhìn Cừu Cốc.
Cừu Cốc thầm tính trước hết phải tìm cách chế phục đối phương để thoát khỏi nơi này nên lập tức tung mình tới, sử dụng thế Khí Độn Hà Ngạc với mười thành công lực đánh ra.
Người đàn bà che mặt thấy thế đánh cực kì nguy hiểm nhưng lại không hề tránh né, liều mạng thẳng thắn đón đỡ.
Hai chưởng gặp nhau, lại một tiếng "Bùng" vang lên.
Chỉ thấy hình dáng của người đàn bà bịt mặt như hằng nga bay lơ lửng trên không, nàng bị chưởng lực bắn lên cao bảy tám thước, văng ra ngoài một trượng.
Cừu Cốc cũng bị đẩy lùi mấy bước, máu huyết nhộn nhạo vô cùng khó chịu.
Người đàn bà bịt mặt gượng đứng dậy, run run hỏi :
- Công phu của ngươi đã học được ở đâu? Nói thật ra mau?
Cừu Cốc nghinh mặt :
- Ngươi hỏi việc ấy làm gì?
- Mau nói cho ta biết, ngõ tránh sự hiểu lầm.
Cừu Cốc thấy người đàn bà bịt mặt có vẻ trịnh trọng thì biết là bên trong còn uẩn khúc nên đáp :
- Không giấu ngươi, võ công này không phải là của bổn môn mà do một vị lão tiền bối dạy cho ta.
- Lão tiền bối ấy tên gọi là gì?
- Việc này lão tiền bối có căn dặn ta nhất thiết không được cho ai biết cả.
Người đàn bà bịt mặt suy nghĩ giây lát đoạn hỏi :
- Có phải tướng mạo ông ta như hình Thọ Tinh Ông trong Phước Lộc Thọ phải không?
- Gần giống vậy.
Người đàn bà bịt mặt đột nhiên tiến đến nắm chặt tay Cừu Cốc hỏi dồn :
- Hiện giờ ông ta ở đâu?
Cừu Cốc thất kinh định tránh né nhưng đã trễ, tay chàng đã bị nắm chặt nên

tức giận nói lớn :
- Ngươi định uy hiếp ta ư?
Người đàn bà bịt mặt vội buông tay ra, cười nói :
- Thiếp thân vì quá nóng lòng nên mạo phạm đến tướng công, xin miễn chấp.
Cừu Cốc cười khẩy :
- Ngươi đừng dùng lối ấy để gạt ta, lão tiền bối đã căn dặn ta không được nói cho kẻ khác thì cho dù có chém ta chết ta cũng không nói đâu.
Người đàn bà bịt mặt thấy chàng nói như đinh đóng cột thì biết có hỏi thêm cũng vô dụng nên nói sang chuyện khác :
- Tướng công đã thụ lãnh võ công của người thì sao lại mạo nhận là môn hạ Ngũ Lãnh Toàn Chân phái?
- Gia sư qua đời đã lâu nhưng người đã di mạng thâu ta làm đệ tử.
Người đàn bà bịt mặt gật đầu, nhìn Hồng Liệu nói :
- Cô nương này bị thương phải không?
- Nàng hít phải khói độc trong đường hầm.
Người đàn bà bịt mặt giật mình :
- Đã bao lâu rồi?
- Độ nửa giờ.
- Vậy thì còn có thể cứu, nàng và tướng công có quan hệ gì?
Cừu Cốc nói :
- Bạn, chỉ là bạn thông thường.
Người đàn bà bịt mặt đột nhiên trịnh trọng nói :
- Đây là một thứ cỏ rất độc, gọi là Bách Nhật Tiêu Hồn Thảo, phàm người trúng độc quá mười hai giờ là không còn thuốc chữa, trăm ngày thể xác sẽ tiêu tan.
Cừu Cốc giật mình nói :
- Ngươi nói thật chứ?
- Thiếp thân không cần phải nói dối.
Cừu Cốc hoảng hốt, vội cất bước đi.
Người đàn bà bịt mặt hỏi :
- Tướng công định đi đâu?
- Nàng đã bị trúng độc ghê gớm thế thì ta phải tìm cách cứu nàng.
Người đàn bà bịt mặt bật cười :
- Tướng công có thể ra được sao?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Ta không tin là ngươi có thể cản trở ta.
- Tướng công xin đừng hiểu lầm. Thiếp thân vốn có lòng tốt, cơ quan trùng điệp như vậy thì nếu không biết cách tránh né coi như là tự tìm đường chết.
- Việc này mặc ta.

Cừu Cốc lại tiến lên.
Người đàn bà bịt mặt cản lại, ôn tồn nói :
- Tướng công đừng nóng nảy, cô nương này để thiếp thân giải độc cho, đồng thời thiếp thân cũng có mấy chuyện muốn hỏi thêm cho biết.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Ngoài việc liên hệ đến lão tiền bối ấy thì việc gì thấy tiện ta sẽ trả lời.
- Nhưng điều mà thiếp thân muốn biết lại có quan hệ đến lão tiền bối đó.
- Vậy thì đừng mong, dang ra.
Lời vừa dứt thì chàng đã đánh ra một chưởng trong Tiềm Long cửu thức, người đàn bà bịt mặt không dám xem thường, vội nhảy sang một bên tránh né.
Cừu Cốc lao ngay vào trong, chàng muốn trả ơn Cố Viên lão nhân trước kia đã từng ban thuốc cho chàng nên quyết tâm tìm giải pháp cứu cho được Hồng Liệu.
Người đàn bà bịt mặt chỉ sợ chàng không hiểu rõ co quan rủi ro nguy hiểm nên cũng chạy theo gọi lớn :
- Cửa ấy không thể xông vào được.
Nàng vừa gọi vừa đến kịp sau lưng Cừu Cốc, trong lúc cấp bách liền nắm cổ áo phía sau của chàng giựt lại.
Roẹt một tiếng, cổ áo của Cừu Cốc đã bị xé rách, chàng giận dữ quay lại quát :
- Ta vì muốn cấp bách cứu người chứ lại sợ ngươi ư?
Lúc này cổ áo của Cừu Cốc đã rách nên miếng kim bài mà Thái Bạch Tiên Ông đeo trên cổ chàng cũng lộ ra lủng lẳng trước ngực.
Người đàn bà bịt mặt vừa thấy tấm kim bài thì toàn thân run rẩy, vội quì mọp xuống đất nói :
- Ân chủ quả nhiên còn tại thế...
Cùng lúc ấy bên ngoài có một ông lão áo xanh lẹ làng phi thân vào, đến trước mặt hai người.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 22
Kẻ gian người chánh

Người đàn bà bịt mặt trông thấy bóng xanh phi đến thì lập tức quát hỏi :
- Ai đó?
Kẻ mới đến cười nói :

- Chẳng lẽ cô nương quên mất lão phu rồi sao?
Người đàn bà bịt mặt lạnh lùng nói :
- Thì ra là Tả Phổ Tinh Quân, thiếp thân xin thất lễ.
Ông lão áo xanh gật đầu, quay sang Cừu Cốc nói :
- Ân chủ đã truyền lại võ công, lại tặng Long Vân lệnh, chắc có giao phó cho tướng công điều chi chăng?
Bây giờ Cừu Cốc đã nhìn ra ông lão áo xanh này chính là người đã cứu chàng lúc trước, chàng lắc đầu đáp :
- Người chỉ dặn tại hạ không được nói cho ai biết về người.
Ông lão áo xanh đến gần nói :
- Long Vân lệnh của tướng công có thể cho lão hủ xem rõ được chăng?
Cừu Cốc còn đang do dự thì người đàn bà bịt mặt đã nói :
- Khoan đã, Long Vân lệnh là tín vật của Ân chủ, đâu có thể đưa cho ngươi dễ dàng như vậy chứ?
Ông lão áo xanh thở dài nói :
- Chẳng lẽ cô nương không tin lão phu sao?
- Hừ, tri nhân tri diện bất tri tâm, thiếp thân đã bị quá nhiều bài học rồi, thật không dám tín nhiệm một ai cả.
- Luôn cả lão phu?
- Tất nhiên. Hôm nay người đột nhiên đến đây chỉ sợ có mục đích gì khác mà thôi.
- Cô nương hiểu lầm rồi, tướng công là do lão phu đưa đến mà.
- Người đưa đến để thừa cơ đoạt Long Vân lệnh chứ gì?
Ông lão áo xanh cười lớn :
- Nếu lão phu có lòng dạ ấy thì đâu có để đến ngày hôm nay, bởi vì tướng công không chịu nói rõ sự thật nên lão định đưa người đến đây cho vững tâm, hầu mong tìm biết ít nhiều tin tức về Ân chủ.
Người đàn bà bịt mặt vẫn lạnh lùng :
- Chớ dối gạt, âm mưu của các người thiếp thân đã biết cả rồi.
- Cô nương tưởng kẻ dụ quần hùng vào Tử Vong thành là lão phu sao?
- Trừ Ân chủ cùng Hữu Cung, Tả Phổ ra thì còn ai biết bí mật nơi này nữa?
Ông lão áo xanh thở dài nói :
- Không phải như vậy đâu, phát động âm mưu này không phải Hữu Cung Tư Mệnh, cũng chẳng phải Tả Phổ Tinh Quân mà là một kẻ thứ ba đó.
Cừu Cốc bỗng hỏi :
- Như vậy vị phu nhân này không phải là chủ nơi đây sao?
Người đàn bà bịt mặt vội tháo khăn che mặt ra, lễ phép nói :
- Xin tướng công tha lỗi, thiếp thân vốn là tì nữ theo hầu Ân chủ trước kia, sau này xin tướng công cứ gọi là Tư Đồ Diệu Cơ là được rồi.
Cừu Cốc nói :

- Theo tuổi tác thì người vào hạng tiền bối, tại hạ đâu dám vô lễ.
- Tướng công xin đừng khách sáo. Tướng công mang tín vật của Ân chủ thì cũng như là chủ nhân nơi đây, thiếp thân xin vâng lời chỉ bảo.
Ông lão áo xanh cũng nói :
- Đó là sự thật, tướng công đừng khách sáo nữa.
Tư Đồ Diệu Cơ nói :
- Vị này là Tả Phổ Tinh Quân Từ Ngưỡng Chi.
Cừu Cốc đã đoán được đôi phần, người mà họ gọi là Ân chủ có thể là Thái Bạch Tiên Ông chẳng sai, nhưng tại sao nơi này lại xuất hiện một vị Ân chủ nữa?
Để chứng minh việc này, chàng nói :
- Tại hạ không giấu diếm làm gì, người tặng tại hạ tấm kim bài này không có mặt tại nơi đây, hai vị chớ nên lầm lộn.
Từ Ngưỡng Chi gật đầu nói :
- Lão phu theo hầu Ân chủ đã nhiều năm, biết tánh tình và võ công của người lắm. Môn võ Tiềm Long cửu thức này do chính Ân chủ sáng chế ra nên không thể lầm lẫn được, còn vị Ân chủ ngoài quan ngoại này thì lão phu đã sớm đoán là giả mạo nên mới gấp rút tìm kiếm Ân chủ.
Tư Đồ Diệu Cơ kinh ngạc nói :
- Nơi đây lại xuất hiện một vị Ân chủ nữa sao?
- Các đồng chí trong Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục đều được báo tin, cô nương không biết sao?
- Thiếp thân từ khi phụng mạng trông giữ Thái Miếu thì hai mươi năm nay không lộ mặt trên giang hồ, làm sao biết được chứ.
Từ Ngưỡng Chi thở dài nói :
- Như vậy cũng không trách được, gần đây tình thế bên ngoài rất lộn xộn, đâu đâu cũng là giết chóc. Theo lão phu thấy thì đều do kẻ mạo danh Ân chủ gây ra.
Cừu Cốc vội nói :
- Hai vị biết rõ cơ quan bí mật nơi này thì nên giải cứu cho các vị cao thủ Trung Nguyên, họ đều mắc kẹt nơi đây cả rồi.
Tư Đồ Diệu Cơ thở dài nói :
- Tử Vong thành có ba nơi bí mật khác nhau, thiếp thân chỉ biết nơi này chứ không biết được hai chỗ khác.
Cừu Cốc đứng dậy quả quyết nói :
- Dù sao thì tại hạ cũng phải đi xem thử, vì không thể ngồi nhìn bọn họ bị chết oan uổng như vậy được.
Tư Đồ Diệu Cơ nói :
- Tướng công can đảm hơn người, thiếp thân vô cùng kính phục, nhưng trước tiên ta phải cứu tỉnh vị cô nương này đã.

Cừu Cốc giờ mới sực nhớ ra Hồng Liệu đang mê man nên vội dừng bước. Tư Đồ Diệu Cơ lấy ra một hoàn thuốc bỏ vào miệng Hồng Liệu, rồi bắt đầu chữa trị cho nàng.
Trong lúc đó, Từ Ngưỡng Chi tranh thủ chỉ và giải thích cho Cừu Cốc biết địa thế trong ngôi Thái Miếu này. Thì ra trước đây Ân chủ đã dày công xây cất để cho các đồng chí trong Phổ Kiếm minh làm nơi luyện tập võ nghệ, dù cho triều đình biết cũng không sao vào bắt được. Có Nghị Sự thính để làm nơi họp mặt, trên gác có tấm biển "Cấm Địa" là nơi đặt linh vị của các vị tiên đế quá cố.
Hồng Liệu đã tỉnh lại, mở mắt nhìn xung quanh. Cừu Cốc lập tức bước đến nói :
- Phu nhân này là Tư Đồ Diệu Cơ tiền bối, người đã giải độc cho cô nương đó.
Hồng Liệu vội cúi đầu thi lễ rồi quay sang chào Từ Ngưỡng Chi.
Từ Ngưỡng Chi cười nói :
- Được rồi, cô nương là con cháu nhà ai?
- Vãn bối là Liễu Hồng Liệu, gia tổ là Cố Viên lão nhân.
- Cũng là một đồng chí trong Phổ Kiếm minh, giờ ông ta ở đâu?
- Người đã đi Nam Sơn Thành Tử.
Từ Ngưỡng Chi thở dài :
- Không dè lệnh tổ là người tài nghệ song toàn mà cũng mắc mưu bọn chúng.
Hồng Liệu vội cải chính :
- Ông nội cháu đã để ý dò xét việc này từ trước nên không mắc mưu đâu.
- Tuy vậy, ta cũng phải theo để nhắc nhở ông ta.
Cừu Cốc vội lên tiếng :
- Chưa được, mọi việc chưa giải quyết xong mà.
Từ Ngưỡng Chi suy nghĩ một lúc rồi nói :
- Mọi cơ quan trong này đều được ghi trên Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục, chắc kẻ gian đã biết nên mới lợi dụng để tiến hành âm mưu này. Giờ chúng ta phải chia nhau hành sự, không nên trì hoãn nữa.
Tư Đồ Diệu Cơ lắc đầu nói :
- Tiện thiếp chỉ biết nơi này thôi, ra khỏi một bước là mù tịt.
Từ Ngưỡng Chi nhìn Hồng Liệu nói :
- Lệnh tổ thông thuộc thổ mộc kiến trúc, cô nương chắc cũng biết được đôi chút phải không?
Hồng Liệu sau khi bị trúng độc thì không còn dám tự phụ nữa, gượng cười nói :
- Vãn bối chỉ biết tí chút mà thôi.
Từ Ngưỡng Chi không muốn khách sáo qua lại nên quyết định :

- Ta phân ra hai tốp. Lữ tướng công và Hồng cô nương đi chung, còn lão và Tư Đồ cô nương tạm thời chưa tiện ra mặt, chỉ có thể âm thầm bên trong tiếp ứng mà thôi.
Rồi ông đem các cơ quan bí mật nói lại cho Hồng Liệu và Cừu Cốc nghe.
Trong lòng Cừu Cốc đang lo lắng sự an nguy của mọi người nên vừa nghe xong thì lập tức muốn đi ngay.
Từ Ngưỡng Chi đến trước tịnh thất, phất tay qua vách tường một cái, phần đất dưới chân bốn người bỗng từ từ di động, trong chốc lát họ đã vào trong Tàn Trân Thất, thấy hai bên có những chiếc rương sắt bày rất có thứ tự.
Từ Ngưỡng Chi bước vào trước, mở rương ra cảm khái nói :
- Đây là những bảo vật mà trước kia Ân chủ đã tích trữ mong làm chi phí cho cuộc cách mạng phục quốc. Tiếc thay đại cuộc đã mất, giờ chúng chỉ còn là vô dụng mà thôi.
Hồng Liệu thắc mắc :
- Đây là báu vật mà giang hồ đồn đãi là di bảo của Thái Tổ ư?
Từ Ngưỡng Chi cười nhạt :
- Những châu báu này tuy có giá trị thật, nhưng cũng chưa đủ để lôi kéo võ lâm Trung Nguyên đâu. Cái quí giá nhất là Thiên Niên Kế Đoạn và Vạn Tái Trường Thanh.
- Lão tiền bối có biết hai vật ấy cất nơi nào không?
- Trước kia Ân chủ tự tay cất nên lão phu cũng không biết được.
Hồng Liệu định hỏi thêm thì Cừu Cốc đã nói :
- Chúng ta đến đây không phải để lấy bảo vật, trước mắt phải tìm cách cứu người đã.
Từ Ngưỡng Chi đến góc phải của Tàn Trân Thất, lấy lưỡi kiếm gạch qua lại một hồi, tiếng kèn kẹt bỗng vang lên, rồi trước mặt xuất hiện một lỗ hở. Ông lão quay đầu lại nói với Cừu Cốc.
- Theo lão phu suy đoán thì kẻ gian sẽ dụ quần hùng vào Nghị Sự thính sau đó tiến hành âm mưu. Hai vị có thể theo đường này đến đó, nhưng phải cẩn thận cơ quan dọc đường mới được.
Cừu Cốc gật đầu cảm tạ, rồi cùng với Hồng Liệu tiến vào, đi được một đoạn thì bỗng hai người nghe thấy có tiếng Bích Không Chưởng vang dội, xen kẽ tiếng ồn ào náo loạn từ cách vách.
Hồng Liệu thất thanh nói :
- Họ đã động thủ rồi, chúng ta đến mau thôi.
Nàng ấn vào một nút trên vách, một phiến đá lớn bỗng từ từ hở ra, Hồng Liệu vội xông người vào.
Bỗng từ hai bên vách có hàng trăm mũi kim độc bắn ra, Cừu Cốc thấy thế vội xuất chưởng đánh dạt cả ra, tay trái kéo Hồng Liệu về phía sau mới tránh được những mũi kim độc đó.

Hồng Liệu lắc đầu nói :
- Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật!
Hai người đi vào không bao xa thì thấy trước mặt là một căn phòng rộng, tiếng ồn ào là từ nơi đó phát ra. Ngọc Thông công tử cùng Nộ Mục Sơn Nhân và Tửu Nhục hòa thượng đang đấu với hai người áo vàng, ba địch hai mà vẫn bị dồn về thế thủ.
Cừu Cốc chưa hiểu rõ hai kẻ áo vàng là ai, hơn nữa Ngọc Thông lại luôn muốn gây sự với chàng nên chàng cứ đứng yên lược trận.
Bỗng một tiếng kêu thảm khốc vang lên, Tửu Nhục hòa thượng đã bị đối phương dùng năm ngón tay đâm thẳng vào bụng, lục phủ ngũ tạng lòi ra, chết ngay tức khắc.
Nộ Mục Sơn Nhân thấy đồng bọn chết thảm thì hoảng sợ, đang tính đường lùi thì vai trái đã trúng một phát chưởng từ phía sau đánh tới, miệng trào máu tươi.
Người áo vàng buông tiếng cười đắc ý, bồi thêm một chưởng, Nộ Mục Sơn Nhân đã bị thương nặng nên đành nhắm mắt chờ chết mà thôi.
Bỗng nhiên một bóng người phi nhanh tới, vung chưởng đón đỡ, người áo vàng bị chưởng lực phản lại phải lùi ra sau ba bước, còn người mới tới thì vẫn đứng yên sừng sững như không hề bị tổn thương.
Ngọc Thông nhìn kỹ thì thấy người đến giải cứu chính là Cừu Cốc, bẽ bàng nói :
- Lữ huynh đến rất đúng lúc, chủ nhân nơi đây có ý bủa vây tận diệt cao thủ võ lâm Trung Nguyên, đã có nhiều người gặp nạn rồi.
Ngọc Thông nói vừa dứt lời thì hai người áo vàng đã phân nhau đánh ra, một đánh Cừu Cốc, một tập kích sau lưng Ngọc Thông.
Cừu Cốc cười nhạt, đẩy ra song chưởng, hai kẻ áo vàng không phải là địch thủ, bị bức lùi lại ra sau.
Ngọc Thông buột miệng khen :
- Nội lực của Lữ huynh thật là thâm hậu.
Bỗng hắn nghe phía sau có tiếng cười mai mỉa, vội quay lại nhìn phía sau thì thấy đó là một cô gái. Hắn biết nàng là bạn của Cừu Cốc nên vội chắp tay nói :
- Xin hỏi cô nương tôn tánh phương danh?
Thiếu nữ chính là Liễu Hồng Liệu, nàng trề môi nói :
- Dẹp đi! Bản cô nương ghét nhất là những kẻ nịnh bợ.
Ngọc Thông biến sắc, thầm nghĩ :
- "Người đừng hòng lên mặt, sẽ có ngày ngươi nếm mùi lợi hại của ta".
Hồng Liệu cười nhạt nói :
- Võ công mèo què của ngươi mà cũng muốn gây sự với bản cô nương ư?
Ngọc Thông giật mình, vội im không dám nói gì nữa.

Hồng Liệu quay sang Cừu Cốc nói :
- Cốc huynh cẩn thận, chúng đang dùng lối xa luân chiến đó, hãy để em tiếp chúng mấy chiêu.
Cừu Cốc cười lớn nói :
- Khỏi cần, lũ chuột này thì có thêm nữa cũng chỉ nạp mạng mà thôi.
Vừa nói, tay chàng vừa quơ trên không, năm đạo hồng quang bắn ra.
Một tiếng rú vang lên, một tên áo vàng bị trúng chỉ phong ngã lăn xuống đất, tên còn lại hoảng kinh, vội tung mình tẩu thoát.
Hồng Liệu vội gọi lớn :
- Mau bắt lấy hắn, đừng để hắn dùng cơ quan đối phó chúng ta.
Cừu Cốc vội đuổi theo, tên áo vàng đánh tạt lại một chưởng, nào ngờ Cừu Cốc đã nhanh như cắt tránh né, lại thuận thế chộp luôn cổ tay y.
Hồng Liệu và Ngọc Thông cũng đã đến nơi. Vốn tánh tình hung ác nên Ngọc Thông vung ngay chiếc quạt trên tay đánh vào Bách Hội huyệt của tên áo vàng.
Võ công không tệ nhưng đã bị kiềm chế nên tên áo vàng không thể né tránh.
Nghe bộp một tiếng, hắn đã bị chiếc quạt đánh trúng, miệng ộc máu chết ngay.
Cừu Cốc tức giận nói :
- Ta đang định tra hỏi hắn, sao ngươi nóng nảy quá vậy?
Ngọc Thông gượng cười nói :
- Đệ hận chúng quá ác độc nên nhất thời không kịp suy nghĩ, xin Lữ huynh đừng giận.
Cừu Cốc hừ lạnh, bước ra khỏi thạch thất, Ngọc Thông cũng vội vã theo sau.
Hồng Liệu cười nhạt nói :
- Ta chưa từng thấy kẻ nào vô tình vô nghĩa như ngươi, ngay cả người bạn đang bị thương mà cũng bỏ mặc.
Nộ Mục Sơn Nhân gượng đứng dậy, cười ảm đạm :
- Đa tạ cô nương quan tâm, lão chưa chết được.
Hồng Liệu lấy trong người ra một hoàn thuốc đưa cho ông ta, nói :
- Đây là linh đơn do ông tôi chế ra, ông uống vào đi.
Nộ Mục Sơn Nhân tiếp lấy bỏ vào miệng nuốt, sau đó theo Hồng Liệu bước tới.
Ngọc Thông gương mặt có vẻ thẹn, gượng gạo nói :
- Vết thương của ngươi thế nào?
- Cám ơn, không có gì.
Lời nói không còn kính cẩn như trước nữa, Ngọc Thông vội cười nói :
- Lúc nãy quá cấp bách nên...
Nộ Mục Sơn Nhân ngắt lời :
- Thôi, đừng nói nữa.

Ngọc Thông biết có nói nữa cũng vô ích nên đến bên Cừu Cốc nói :
- Qua con đường này thì có lẽ sẽ đến Nghị Sự thính đấy.
Hồng Liệu lạnh lùng nói :
- Ngươi biết đường thì đi trước đi.
- Việc này... việc này...
Hồng Liệu khinh bỉ :
- Không dè làm trai mà gan tựa thỏ.
Nàng lướt mình đi trước, dùng tay sờ vào vách đá một lúc, bỗng nghe một tiếng kẹt vang lên rồi phiến đá từ từ di động, để lộ ra một đường hầm.
Bốn người lập tức vào trong, đi độ nửa khắc thì thấy trước mặt có một căn phòng với ánh đèn chiếu sáng, có tiếng người huyên náo bên trong.
Quả nhiên đó là Nghị Sự thính, quần hùng đã tụ tập bên trong đông đủ, có cả lão già cẩm y tự xưng là Tổng quản trong đó, sau lưng lão là một hàng dài mười mấy người áo vàng đứng nghiêm chỉnh, y hệt hai người vừa bị giết.
Lão già cẩm y dõng dạc nói :
- Tại hạ không ngờ lại được gặp cao thủ võ lâm Trung Nguyên tại đây, thật là tam sinh hữu hạnh.
Thiết Tranh lão bà nóng nảy hỏi lớn :
- Đừng nói lôi thôi, ngươi có phải chủ nhân nơi này không?
Lão già cẩm y lạnh lùng nói :
- Ngươi có tư cách gì để hỏi?
- Nhốt chúng ta vào đây với mục đích gì?
- Chủ nhân đã mời các vị đến đây thì thế nào cũng ra gặp mặt, cần chi phải nóng lòng thế.
Lão bỗng trầm giọng nói :
- Các vị đã đến đây thì tốt nhất là an phận, bằng không thì chỉ tự rước họa vào mình mà thôi.
Kim Kiếm thư sinh cười nhạt :
- Lão phu bôn ba giang hồ đã mấy chục năm, không tin là gian thạch thất này có thể giữ quần hùng được.
- Ngươi không tin thì cứ ra thử, hai mươi năm nay ta chưa từng thấy có kẻ nào vào đây mà tự ý sống sót trở ra được.
Kim Kiếm thư sinh là một trong Thất đại danh gia, nào dễ bị đe dọa, lão vừa định bước ra tìm đường thì đụng ngay bọn người Cừu Cốc bước vào, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, hỏi :
- Các ngươi làm sao vào được đây?
Hồng Liệu hừ lạnh :
- Cũng giống các ngươi thôi, tự đâm đầu vào bẫy.
Lão già cẩm y thấy Cừu Cốc thì cười ha hả nói :
- Ta biết là thế nào ngươi cũng sẽ đến.

Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Ngươi làm gì được ta?
Lão già cẩm y không trả lời, chợt lớn tiếng nói :
- Chủ nhân sẽ ra đây ngay bây giờ để tương kiến các vị.
Lập tức toàn thính đường im lặng như tờ, Hồng Liệu khẽ nói :
- Cốc ca, chúng ta đợi xem chủ nhân là kẻ nào rồi hãy vạch trần âm mưu của chúng.
Cừu Cốc gật đầu, đưa mắt nhìn tứ phía. Chàng thấy Khất Tiên và Thanh Thu đang ngồi ở một góc thính đường, Hàn Kỳ và một thiếu niên tuấn tú ngồi gần đó.
Thiếu niên này mình mặc áo trắng thêu hoa, trông rất nho nhã dễ mến.
Bỗng từ trong có một trung niên thiếu phụ sắc phục lộng lẫy bước ra, bà ta tuổi trạc bốn mươi, mặt đẹp nhưng lại ẩn hiện một vầng sát khí. Bà dùng bàn tay trắng ngọc sửa lại mái tóc rối đoạn cười nói :
- Hôm nay các vị đến đây, tiếp đón có gì thiếu sót thì xin các vị bỏ quá cho nhé.
Bà ngừng một chút rồi lại nói :
- Mục đích của các vị chung qui cũng là di bảo của Thái Tổ, cái này thì thiếp thân có thể làm cho cái vị mãn nguyện. Nhưng bảo vật là để chiêu mộ nhân tài nhằm mưu đồ đại sự, hy vọng các vị biết điều đó.
Trong thính đường có tiếng xì xào bàn tán. Thiếu phụ cười khẽ, ra lệnh :
- Đem bảo vật ra đây.
Lão già cẩm y nghênh mình tuân lệnh, vỗ tay ba cái, lập tức khe đá hé mở, để lộ rất nhiều rương châu báu bên trong.
Thiếu phụ cười nói :
- Trong này có hơn một trăm rương, đủ cho các vị. Nhưng những vật này là của tổ chức Phổ Kiếm minh trước kia nên người nào là đồng chí thì mới được thụ hưởng. Các vị muốn lãnh bảo vật thì xin gia nhập vào tổ chức, thiếp thân xin thay mặt Ân chủ đón tiếp các vị.
Thiếu phụ thấy mọi người im lặng thì mỉm cười, đang định lên tiếng nói tiếp thì Khất Tiên bỗng cười vang nói :
- Lão ăn mày này vốn là hội viên của Phổ Kiếm minh, nhưng chưa từng thấy mặt phương giá bao giờ, không hiểu phương giá vào hội từ lúc nào?
Thiếu phụ lấy trong người ra một miếng kim bài, giơ cao nói :
- Tôn giá đã là hội viên của Phổ Kiếm minh thì có lẽ cũng biết vật này chứ?
Khất Tiên đứng dậy cười nhạt nói :
- Long Vân lệnh là tín phù cao nhất của Minh hội thì lẽ nào ta không biết, nhưng chỉ sợ tấm kim bài kia là giả mà thôi.
Lão già cẩm y quát lớn :
- Lão ăn mày dám xuyên tạc Long Vân lệnh chủ, tội thật đáng chết.

Thiếu phụ mặt lộ sát khí, đưa tay vẫy một cái, lập tức có bốn người áo vàng xông đến gần Khất Tiên.

Hồi 23
Âm mưu bại lộ

Hàn Kỳ thấy thế lập tức đứng dậy quát lớn :
- Khoan đã lão phu chẳng cần Long Vân lệnh gì cả, lão chỉ hỏi người: nếu chúng ta không gia nhập tổ chức này các người chuẩn bị đối xử với chúng ta ra thế nào?
Thiếu phụ cười khanh khách nói :
- Nếu không gia nhập bổn hội, tức là không phải hội viên, đương nhiên sẽ chiếu theo quy luật xử phạt.
Hàn Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Quy luật của hội, chẳng lẽ còn có việc xử phạt những kẻ không phải là hội viên sao?
Lão già cẩm y lớn tiếng nói :
- Quy luật bổn hội, phàm những kẻ biết được nội tình mà không gia nhập, tức là chống bang lập tức bị giết ngay.
Phải biết mọi người có mặt đều là những nhân vật xưng hùng một phương, tuy thấy bảo vật có ham nhưng đâu chịu cúi đầu mù quáng. Thoạt tiên vì chưa hiểu chính xác, nên còn im lặng. Giờ nghe những lời thách đố, không khỏi huyên náo rùm lên, thậm chí co người đứng dậy chửi rủa ngay trước mặt.
Thiếu phụ sắc diện vẫn không đổi, cười nhạt nói :
- Tốt hơn là quý vị nên lựa chọn sớm tý, để trễ thì không còn cơ hội nữa.
Cừu Cốc nhìn rõ gương mặt của thiếu phụ, mường tượng như đã gặp qua nơi đâu. Suy nghĩ giây lát mới nhớ lại là gương mặt của thiếu nữ cung trang cùng thiếu phụ này giống nhau y hệt.
Thiếu phụ đợi cho những tiếng ồn ào lắng xuống mới cất giọng nói :
- Lời nói của bổn tọa không hề thay đổi. Nếu vị nào đã quyết định rồi, cứ việc vào trong kho mà lấy, rồi sang con đường phía sau Tàng Trân thất chờ đợi, sẽ có người đưa quý vị ra ngoài.
Ma lực của bảo vật lúc nào cung mạnh. Mắt nhìn những rương bảo vật trước mặt, đã có một số người vì nó mà chuyển lòng.
Giang Hán song hùng là hai kẻ đầu tiên đứng dậy cung tay nói :

- Ngu huynh đệ nguyện xin gia nhập, dám mong phu nhân tiếp nhận.
Nói dứt liền bước đến vác mỗi người một rương, đoạn đi về phía sau mất dạng.
Phần đông mọi người đều có tính a dua, Giang Hán song hùng vừa dẫn đầu đi trước, lập tức số người cũng rần rần làm theo. Chẳng bao lâu mọi người có mặt đều gia nhập hết một phần ba, còn lại hai ba mươi người có tiếng tăm, trong đó bao gồm các thủ lãnh của Tam cốc, nhị trang cùng Nhất bảo.
Thiếu phụ nhìn thấy bọn họ vẫn ngồi yên bất động lại cười nhẹ nói :
- Quý vị nhất định không muốn nhập hội, bổn tọa cũng không cưỡng ép. Giờ cho thêm quý vị một thời gian để suy nghĩ, quá hạn định sẽ không còn cơ hội nữa.
Hàn Kỳ cười ha hả nói :
- Suốt đời lão phu chưa từng thấy qua trân châu dày đến cả thước như vậy. Vị nào có hứng thú có thể cùng lão đi lãnh một rương về hưởng tuổi già.
Lời nói dứt ông đã đứng dậy tiến về phía Tàng Trân thất, thiếu niên tuấn tú ngồi gần bên ông cũng cất bước đi theo, hai người đến cửa Tàng Trân thất.
Lâu nay trên giang hồ Hàn Kỳ có tiếng là hay cố chấp sự sai lầm của người khác, không ngờ giờ lại bị lòng tham làm mờ lý trí, mọi người đều tỏ vẻ ngạc nhiên.
Bỗng thấy Hàn Kỳ quay phắt người lại lớn tiếng quát :
- Chẳng lẽ quý vị đành ngồi đấy chờ chết sao? Muốn thoát khỏi nơi đây cần phải giữ lấy con yêu phụ này trước!
Lời nói dứt ông liền tuốt kiếm trên lưng ra cầm tay, chặn ngay tại cửa. Thì ra ông ta giả vờ gia nhập đặng thừa cơ đến chặn ngay đường rút của kẻ địch.
Quần hùng giờ mới tỉnh ngộ, Kim Kiếm thư sinh đứng dậy trước hết hét lớn :
- Đêm nay chúng ta cũng như kẻ đồng thuyền đang gặp nạn, vậy nên bỏ hết những việc thù hằn sang một bên, lo thoát khỏi nơi đây trước mới được.
Nói dứt đường kiếm tung ra, đâm vào thiếu phụ. Ông vốn là một trong Thất đại danh gia, đâu phải tầm thường. Lưỡi kiếm vừa múa lên, khí lạnh liền tỏa ra tứ phía.
Thiếu phụ thấy Hàn Kỳ cùng Kim Kiếm thư sinh đã động thủ, thần sắc vẫn không thay đổi cười nhạt nói :
- Bổn tọa đã biết rõ các người chẳng phải tầm thường, nếu không cho các người nếm chút mùi cay đắng thì các người đâu biết lợi hại.
Lời nói dứt tay áo rộng nhẹ nhàng phất ra. Lưỡi kiếm của Kim Kiếm thư sinh như bị phải một vách tường cản trở, không thể nào đâm vào được.
Kim Kiếm thư sinh thầm kinh sợ, nhưng nào chịu thua dễ dàng vậy, liền đổi thế kiếm công ra. Không ngờ tay vừa đưa tới thì vạt áo của thiếu phụ tựa như một con rắn định buột chặt vào cổ tay ông, khiến ông hoảng hồn, vội

thu thế lại nhảy lùi tám thước. Đằng này thiếu phụ vẫn như chẳng có việc gì cứ đứng yên tại chỗ.
Trong lúc Kim Kiếm thư sinh ra tay đấu với thiếu phụ, thì quần hùng cũng phát động đấu với bọn áo vàng.
Chỉ còn Cừu Cốc, Hồng Liệu, Khất tiên, Thanh Thu mấy người vì chưa cần thiết mấy nên đứng ngoài trợ trận.
Kim Kiếm thư sinh công không được thiếu phụ, trái lại còn suýt bị văng kiếm khỏi tay. Hàn Kỳ thấy thế nhíu mày, vội vung kiếm ra trợ giúp.
Thiếu niên anh tuấn cũng rút kiếm khỏi bao, công tới tấp vào người thiếu phụ.
Trong lúc không kịp đề phòng, thiếu phụ phải lùi lại hai bước tránh né.
Thiếu niên anh tuấn lại đánh ra một đường, kiếm thức như nước vỡ bờ tinh diệu tuyệt luân, kỳ ảo lạ thường, khiến cho thiếu phụ như đang bị vây trong rừng kiếm.
Thiếu phụ không ngờ đối phương có những thức kiếm quá dũng mãnh, buộc phải thối lui vào giữa đại thính.
Cừu Cốc đứng ngoài chăm chú nhìn những đường kiếm của chàng thiếu niên dễ mến kia, nhận thấy thức nào cũng tinh ảo cả, chỉ tiếc rằng kinh nghiệm chiến đấu của chàng ta không có. Chàng đoán ngay thiếu niên cũng không thể cầm cự được lâu.
Quả nhiên thiếu phụ đã lấy lại được thế đứng, liền tung mình một cái thoát ra khỏi vòng vây, mặt tái xanh quát hỏi :
- Ngươi là môn hạ của ai? Nói mau!
Chàng thiếu niên anh tuấn vẫn bặm môi công tới, chẳng nói chẳng rằng.
Thiếu phụ vừa nóng lòng vừa tức giận, mặt lộ sát khí, cười gằn :
- Ngươi không nói ta cũng hiểu! Hừ, cho dù lão ấy có đến đây, ta cũng chẳng sợ hắn!
Vừa nói hai tay áo tung bay, chỉ mấy chiêu đã khiến thiếu niên bị dồn vào thế thủ.
Nguyên do bởi nội lực cùng kinh nghiệm của thiếu niên anh tuấn ấy còn quá kém, nên dù cho kiếm pháp có tinh diệu đến đâu cũng vô phương phát huy được uy lực của nó.
Thiếu phụ vốn đã cố tâm giết chết cậu ta, nên công chẳng nương tay, phút chốc đã dồn thiếu niên vào rừng chưởng.
Cừu Cốc biết thiếu niên này thế nào cũng bị thất bại, ngầm vận chân lực chuẩn bị ra tay cứu trợ.
Lúc ấy thiếu niên đột nhiên sử dụng môn "Kim Phong Ngọc Lộ", mũi kiếm đâm thẳng vào Huyền Cơ huyệt của thiếu phụ.
Thiếu phụ cười nhạt một tiếng, tay áo bên trái phất ra chiêu "Xuân Hồi Đại Địa", đánh vẹt lưỡi kiếm đối phương tay trái lẹ như chớp, năm đầu ngón tay

chụp vào ngực.
Thiếu niên anh tuấn bị đánh vẹt thế kiếm, trước ngực để hở, biết chắc thế nào cũng bị thương dưới chưởng của thiếu phụ.
Cừu Cốc thấy thế quát lớn, tung mình nhảy ra, xuất chỉ điểm tới. Một đạo hồng quang tuôn ra, thiếu phụ hoảng sợ tránh lùi năm thước, thiếu niên anh tuấn nhờ thế mới khỏi mang thương. Trong vạn tử nhứt sinh, may được người cứu, thiếu niên vội quay đầu nhìn lại, thì thấy kẻ thi ân lại là một thiếu niên y hệt như mình, không khỏi hổ thẹn cung tay nói :
- Đa tạ huynh đài đã cứu giúp!
Cừu Cốc cười lớn :
- Việc ấy là bổn phận của người nghĩa hiệp, huynh đài cần chi để ý đến.
Thiếu phụ bị Cừu Cốc sử dụng Dung Kim chỉ đẩy lui, trong lòng bực tức, không dè hai thằng nhỏ coi chẳng ra gì, thế mà đã khiến nàng phải bận trí. Thiếu phụ liền đưa tay lên không quơ qua quơ lại mấy cái, Cừu Cốc bỗng cảm thấy choáng váng, người chàng như không đứng vững. Thiếu niên anh tuấn vội thất thanh gọi lớn :
- Huynh đài chú ý! Mê hồn chưởng đấy!
Như hồi chuông cảnh tỉnh, Cừu Cốc hiểu ra ngầm vận khí vào hai tay, lập tức xử chiêu "Giang Vũ Phi Phi" đánh tạt luồng âm nhu của đối phương.
Thiếu phụ tưởng rằng đã chế phục được Cừu Cốc, nào ngờ bị thế đánh của chàng phá vỡ âm mưu của mình. Lòng lại càng thêm nổi giận, quyết tâm giết chết hai thiếu niên này mới nghe.
Nàng buông tiếng cười ghê rợn, tay ngọc lại giơ lên từ từ đánh ra một chưởng.
Thế này không nghe tiếng gió cũng chẳng thấy tiềm lực. Chỉ có một đạo thanh quang mờ ảo xẹt ra.
Cừu Cốc vừa nghe tiếng cười của thiếu phụ, lại thấy gương mặt của bà ta khác lạ, đã đoán ngay ý định của đối phương. Chàng liền tụ khí toàn thân, đợi cho thế chưởng của thiếu phụ phát ra, chàng cũng sử dụng ngay thế "Giang Vũ Phi Phi" ra đối phó.
Thì ra thiếu phụ đã sử dụng môn Ất Mộc chân khí đẩy một luồng kình lực vô hình để công địch. Nào ngờ bị đối phương âm thầm hóa giải. Dù vậy Cừu Cốc cũng bị đẩy lùi hai bước.
Không chần chừ chàng liền quát to một tiếng, vung chưởng đánh ra thế "Khói Trùm Tứ Phía", "Cát Bắn Mưu Sa", "Cổ Tòng Treo Ngược", một lượt sử dụng ba chiêu mười tám thức, toàn là thế lợi hại trong Tiềm Long cửu thức của Thái Bạch Tiên Ông.
Lập tức trong đại thính cát bay mù mịt, khói tỏa tứ bề, một tiềm lực như bài sơn đảo hải bắn thẳng vào đối phương.
Tuy võ công của thiếu phụ cao không thể tưởng không song đứng trước

chưởng pháp tuyệt luân này, cũng đành chịu lép, thân hình nàng như cánh bướm, bay bổng lên không. Đợi cho Cừu Cốc sử dụng xong ba chưởng ấy, mới dám hạ mình xuống đất, vội đến trước mặt chàng kinh dị hỏi lớn :
- Ngươi đã học chưởng pháp này của ai?
- Đây là tuyệt kỹ của sư môn, người hỏi làm gì?
Ánh mắt sáng quắc, thiếu phụ nhìn thẳng vào mặt Cừu Cốc gằn giọng :
- Thật người không nói?
- Không nói là không nói, có chi mà thật với giả!
- Vậy thì người muốn chết rồi?
Lời nói dứt nàng vung tay đánh ngay vào ngực Cừu Cốc.
Thiếu niên anh tuấn kêu hoảng :
- Cẩn thận! Ất Mộc thần công đấy!
Nhưng đã muộn! Thủ pháp của thiếu phụ chớp nhoáng đã đến kề ngực.
Vừa rồi Cừu Cốc đã sử dụng ba chiêu tuyệt kỹ sức lực đã hao phí rất nhiều, giờ lại bị thế công nhanh như điện chớp đành phải vận khí đưa tay chống đỡ.
Bùng một tiếng, Cừu Cốc bị đánh dội ra xa năm thước, thiếu phụ cũng phải lùi lại hai bước. Nàng định nhồi thêm chưởng thứ hai, nhưng bỗng thấy hai luồng ánh sáng bắn tới trước mặt.
Thì ra Hồng Liệu cùng thiếu niên anh tuấn trông thấy Cừu Cốc bị đẩy lui, đồng lúc ra tay công chặn địch thủ, Thanh Thu cùng Khất Tiên cũng ta tay, bắt buộc thiếu phụ phải thu tay về phòng thủ.
Lúc ấy trong thính đường trận đấu càng quyết liệt. Để tự bảo toàn tính mạng, ai nấy cũng đều sử dụng những thế đánh hiểm độc, đôi bên vừa bị chết vừa bị thương không ít.
Thiếu phụ đưa mắt nhìn tứ phía rồi cười nham hiểm, đoạn chu miệng rít dài một tiếng làm ám hiệu.
Bọn người áo vàng đang đấu, nghe tiếng rít ấy lập tức ngưng tay và phân ra tứ phía.
Khất Tiên hô lớn :
- Giữ chặt lấy đừng để chúng tẩu thoát!
Hàn Kỳ cười ròn :
- Chớ lo không một ai chạy khỏi nơi này đâu!
Và ông vung kiếm múa tít chặn ngay cửa Tàng Trân thất, đánh lui bọn áo vàng không thể tiến vào.
Lão già cẩm y thấy vậy nhăn mặt, hừ một tiếng lạnh lùng :
- Liệu mấy đường kiếm múa rìu của người có thể cản không lão phu sao? Thật không biết tự lượng sức!
Nói dứt song chưởng liền đánh ra, một luồng âm nhu chưởng lực đẩy dội Hàn Kỳ lùi lại hai bước.
- Còn không chịu dang ra nữa sao?

Lão già cầm y lại nhồi thêm một chưởng nữa. Lão ta tận dụng hết sức bình sinh, nên đã đánh Hàn Kỳ phải lùi ra ngoài.
Thừa cơ hội bọn người áo vàng như những mũi tên tung mình nhảy nhanh vào trong trướng, quần hùng thấy thế định đuổi theo, song đã bị lão già cầm y chặn đứng lại ngay.
Thiếu phụ thấy bọn áo vàng đã chạy cả rồi, liền phất hai vạt tay áo đẩy lui thiếu niên anh tuấn cùng Hồng Liệu rồi tung mình nhảy bổng lên cao.
Cừu Cốc giờ đã điều hòa khí huyết, thấy vậy hét lên :
- Ngươi định chạy sao?
Chàng liền tung mình nhảy theo đánh một chưởng. Thiếu phụ đang lơ lửng trên không cũng chả thèm quay lại, phản chưởng đánh ra sau, hai chưởng chạm nhau, Cừu Cốc bị sức dội rơi xuống đất. Riêng về thiếu phụ nàng ta mượn kình lực của đối phương phi nhanh vào tấm màn sau cửa.
Lập tức những cây đuốc trong thính đường đều tắt phụt, toàn thể tối đen như mực. Tiếng kèn kẹt nơi cánh cửa Tàng Trân thất cũng từ từ đóng kín lại.
Quần hùng xôn xao náo động, Khất Tiên vội lên tiếng :
- Các bạn bình tĩnh, đề phòng bọn chúng trong bóng tối giở trò!
Lời nói chưa dứt đã nghe một tiếng động rất lớn. Một khoảng đất nơi giữa thính sụp xuống, mười mấy vị anh hùng đứng nhằm nơi ấy liền bị rơi theo.
Cừu Cốc, Hồng Liệu, Khất Tiên, Thanh Thu, Hàn Kỳ cùng cậu thiếu niên anh tuấn vội hợp lại một nơi không dám đứng rời ra, Thanh Thu có vẻ bình tĩnh hơn nói :
- Địch trong bóng tối ta ở ngoài sáng, tốt hơn ta nên rời khỏi nơi đây rồi hãy liệu!
Khất Tiên hỏi :
- Cháu có thể ra được sao?
Hồng Liệu vội xen lời :
- Việc này cháu có cách!
Nói dứt nàng liền nắm tay Cừu Cốc đi nhanh ra ngoài hành lang của thính đường, mọi người cũng lần lượt theo sau.
Hồng Liệu đến một con đường, đưa tay lên vách sờ mó giây lâu, đoạn gật đầu như đã hiểu ra điều gì nói :
- Thì ra họ đã cải sửa đi rất nhiều, trách sao chẳng ra được.
Nàng liền tiến lên hai bước, dùng tay ấn vào một chiếc nút, một miếng đá lớn từ từ hở ra, bên trong lại có một con đường hầm khác.
Hồng Liệu nhờ được Từ Ngưỡng Chi đã chỉ bảo nên chẳng khó mấy đã đưa được bọn người ra khỏi cơ quan đến khu rừng rậm sau sơn trang.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Cô nương tài học uyên thâm, lão ăn mày này có lòng cảm phục.
Hồng Liệu cười trong trẻo :

- Cơ quan trong Tử Vong thành trùng trùng điệp điệp, hung hiểm vô cùng. Tiện nữ có tài năng gì, chẳng qua nhờ một vị tiền bối chỉ cho nên mới thông suốt như vậy được.
Hàn Kỳ liếc mắt nhìn tứ phía một lượt nói :
- Con yêu này đã có ý tận diệt hết nhân vật võ lâm Trung Nguyên. Sợ nàng ta còn có bố trí nơi nào khác nữa chăng?
Khất Tiên đưa hồ lô rượu lên miệng uống một hơi và cười nói :
- Chết sống đều có số mạng, chúng ta cần lo chi cho nhiều!
Cừu Cốc khó chịu trong lòng, mục đích của chàng vào Tử Vong thành để giải cứu tánh mạng quần hùng. Vậy mà chính mắt chàng đã chứng kiến một số người sụp xuống cơ quan mà không thể nào cứu được họ vậy. Chàng bỗng thốt ra tiếng thở dài buồn bã.
Hồng Liệu biết ý an ủi :
- Anh chớ nên buồn làm gì. Phải nhớ rằng trong Tử Vong thành còn có Tử lão tiền bối và Tư Đồ tiền bối, có lẽ họ cũng lo giải cứu hộ!
Cừu Cốc lắc đầu chán nản, bỗng chàng thấy cậu thiếu niên anh tuấn đang chăm chú nhìn mình. Chàng liền bước đến trước mặt cung tay nói :
- Xin hỏi huynh đài tôn danh đại tánh?
- Tiểu đệ là Ngô Hận Thu!
- Dám hỏi Ngô huynh, không hiểu thuộc về môn phái nào?
- Tiểu đệ từ nhỏ được gia đình dạy dỗ, học tạm vài ba môn công phu chứ chẳng có môn phái nào hết cả!
Cừu Cốc biết người bạn này không muốn cho mình biết, nên cũng không hỏi thêm. Cũng ngay lúc ấy Hàn Kỳ đưa tay cáo từ, tiếp theo Khất Tiên cũng định bỏ đi.
Cừu Cốc bỗng sực nhớ ra một điều nói :
- Vừa rồi tiền bối đã vạch mặt họ trước công chúng, bảo Long Vân lệnh ấy là giả. Thế nào bọn họ cũng thù hận đến xương tủy, vậy từ nay về sau, tiền bối phải cẩn thận lắm mới được.
Khất Tiên cười lớn :
- Điều này lão đã hiểu rõ từ trước. Nhưng chúng định làm gì lão thì cũng là một việc chẳng dễ dàng đâu!
- Tuy vậy lão tiền bối cũng nên đề phòng trước là hơn.
- Lão ăn mày này với chúng đang thi nhau một trận sống chết. Nhưng ai thắng ai bại để chờ xem kết quả cuộc họp nơi Nam Sơn Thành Tử.
Lời nói dứt thì người ông ta cũng tung vào rừng đi mất. Thanh Thu đưa mắt nhìn Cừu Cốc mấp máy môi như định nói điều gì với chàng, nhưng ngặt Hồng Liệu đang đứng sát bên, đành phải lặng thinh rồi tung mình theo sau Khất Tiên.
Giờ chỉ còn lại Cừu Cốc, Hồng Liệu cùng Ngô Hận Thu ba người, Cừu Cốc

vốn có tình cảm sâu đậm với người bạn trẻ này, nên lại quay sang hỏi Hận Thu :
- Ngô huynh một mình đến đây, có phải vì muốn lấy báu vật của Tiên vương chăng?
Hận Thu im lặng lắc đầu, Cừu Cốc hỏi tiếp :
- Có phải muốn kiến thức cuốn Tiên tập võ thuật, Tập thành bí kíp chăng?
- Tại hạ chưa từng nghe qua.
- Vậy huynh đến đây với mục đích gì?
Ngô Hận Thu thở ra nói :
- Huynh đài sau này ắt hiểu, hiện giờ chưa tiện nói rõ.
Cừu Cốc không hỏi thêm gì, liền cung tay nói :
- Đệ cùng huynh hôm nay gặp nhau, chắc cũng là hữu duyên, nếu huynh không tỵ hiềm, chúng ta có thể kết giao với nhau vậy.
Hận Thu vui mừng nói :
- Huynh đài đã có lòng, đệ đâu dám từ chối. Hiện giờ chúng ta đều có việc cả vậy tạm thời xin chia tay nhau.
Nói dứt thân hình chàng tung bay, hướng về phía rừng mất dạng.
Người bạn đi rồi, Cừu Cốc cảm thấy quyến luyến như vừa mất đi một vật gì. Chàng quay đầu nhìn lại Hồng Liệu, thấy nàng đang đứng nhìn chàng đăm đăm không nháy mắt. Đôi mày chàng nhíu lại nói :
- Cô nương chắc cần đi tìm ông của cô nương, tôi cũng cần phải đi kiếm sư huynh của tôi nữa!
Hồng Liệu nũng nịu :
- Không. Em muốn đi với anh cơ.
- Để làm gì? Cô nương không sợ ông cô mong đợi sao?
- Không đến nỗi đâu, em muốn luôn luôn ở bên anh thôi.
Cừu Cốc cau mày lạnh lùng nói :
- Nhưng cô phải biết tôi có muốn hay không đã chớ?
Hồng Liệu vốn là cô gái có tánh ngạo nghễ, vừa nghe lời của Cừu Cốc, đã chạm lòng tự ái. Nàng ngạc nhiên hỏi :
- Anh không thích tôi ở gần bên anh sao?
Cừu Cốc đang nóng lòng đi tìm Tỵ Trần đạo trưởng, rồi đến việc ước hẹn của nàng thiếu nữ cung trang, chàng thấy chia tay với Hồng Liệu sớm chừng này hay chừng ấy nên cố ý gật đầu nói :
- Cũng có thể nói thế!
Từ lúc gặp Cừu Cốc, Hồng Liệu đã đem lòng thương mến chàng rồi, chỉ vì tánh nàng đã quen, hễ mỗi khi gặp mặt là cố trêu ghẹo cho chàng phải đuối lý không thể đáp ứng được. Cũng vì thế mà Cừu Cốc cảm thấy không vui, nên tình cảm giữa hai người còn cách xa.
Giờ bỗng nhiên Cừu Cốc tỏ ra lãnh đạm với nàng, lời nói của Cừu Cốc

chẳng khác gì tiếng sét đánh ngang tai. Nàng đứng sững sờ giây lát, rồi quay mình bỏ đi như chạy trốn.
Cừu Cốc thấy vậy nhưng không hề ngăn cản. Chàng nghĩ: như thế cũng xong!
Có thể tránh khỏi được bận rộn lúc gặp Cung trang thiếu nữ!
Chàng thơ thẩn một mình, định cất bước đi tìm sư huynh Tỵ Trần đạo trưởng.
Bỗng người đàn bà đẹp mà chàng gặp qua trong nghị thính đường lúc nãy, như một u linh, nhẹ nhàng lướt đến trước mặt chàng. Với giọng lạnh lùng nàng lên tiếng :
- Không ngờ! Có phải chăng? Nhưng chúng ta lại gặp nhau.
Cừu Cốc kinh dị thối lùi hai bước, nhưng chợt nghĩ hành động này có thể tỏ ra là mình nhu nhược, nên đứng lại nói lớn tiếng hỏi :
- Ngươi là ai? Tại sao tâm địa vừa rồi lại độc ác như vậy?
Thiếu phụ cười khanh khách :
- Tuổi còn nhỏ chớ nên ngậm máu phun người như vậy. Lão thân làm việc ấy không đúng sao? Có gì người phải giận như thế?
- Cao thủ võ lâm Trung Nguyên với người vô thù vô oán, vậy mà người thiết kế độc ác định tận diệt họ?
- Lão thân với họ có hai đàng, một bên mộ tài, một bên tham của. Như vậy song phương cũng đều mãn nguyện, chẳng công bình là gì?
- Tại hạ nói đây không phải là bọn tham của, bán thân đầu cáo.
Thiếu phụ lại cười lớn :
- Ngươi muốn nói bọn cỏ rác vừa chết trong Tử Vong thành ấy sao? Việc này càng không đáng đề cập. Bọn họ đều có ý muốn đoạt di bảo của Tiên vương. Lòng tham như vậy có chết đi cũng chẳng đáng tiếc chút nào.
Cừu Cốc cứng họng đồng thời không nghĩ ra lời nào để đáp ứng.
Thiếu phụ thấy chàng im lặng, liền chuyển sang việc khác nói :
- Lão thân có hai điều muốn hỏi, hy vọng người nên thật tình nói rõ, để khỏi ngộ nhận sau này!
Cừu Cốc hừ một tiếng nói :
- Có gì thì cứ nói đi, cần chi phải giả vờ úp mở.
- Điều thứ nhất: người đến Tử Vong thành là do lệnh của ai?
- Điều thứ hai: chưởng pháp người vừa xử dụng đã học được từ nơi nào?
- Tại hạ có thể nói rằng: đến Tử Vong thành hoàn toàn do lòng hiếu kỳ của tại hạ thúc giục, còn chưởng pháp đã xử dụng lúc nãy hẳn nhiên là do sư phụ truyền dạy rồi.
- Sư phụ người là vị cao nhân nào?
- Sư phụ của tại hạ là ai người đâu có xứng để hỏi đến.
Gương mặt thiếu phụ liền biến sắc :

- Ngươi muốn rượu mời không uống, uống rượu phạt sao?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Cho dù rượu mời hay rượu phạt, tại hạ cũng không cần thiết nói cho người biết rõ.
Bỗng lúc ấy có một bóng người từ đâu xuất hiện nhanh như điện chớp cao giọng nói :
- Bẩm phu nhân người này không những lai lịch khả nghi đồng thời trên mình còn đeo Long Vân lệnh. Vạn nhất không thể nào buông tha hắn được.
Cừu Cốc nhanh mắt nhìn sang, thì ra kẻ mới đến là cụ già cẩm y. Lòng chàng không khỏi hồi hộp. Đối phó với một mình thiếu phụ, chàng còn chưa chắc đã thắng nổi, giờ lại thêm lão già, tình thế càng khó khăn hơn.
Thiếu phụ vừa nghe lão già cẩm y nói đến Long Vân lệnh phù, mặt nàng liền biến sắc, lạnh lùng nói :
- Thảo nào hắn vào ra trong thành không hề sợ sệt!
Mấy ngày gần đây, Cừu Cốc căn cứ theo những sự việc xảy ra, ngầm hiểu bọn này đã lợi dụng danh nghĩa Phổ Kiếm minh để tiến hành một âm mưu gì khác.
Khất Tiên đã ngang nhiên kháng cự lại Long Vân lệnh, có lẽ ông cũng đã thấy được việc này rồi.
Lão già cẩm y nãy giờ chỉ đứng quan sát thái độ của Cừu Cốc giờ nghe lời nói của thiếu phụ, ông ta xen lời :
- Theo hiện tượng gần đây ở các nơi, chứng minh đã có người âm thầm ngăn cản sự tiến hành của tổ chức chúng ta, theo thuộc hạ thấy thì chẳng nên tha mạng người này.
Thiếu phụ tỏ ra bực bội khoác tay nói :
- Khỏi cần nói nữa, ta hiểu rồi!
Đoạn nàng quay người sang nói với Cừu Cốc :
- Mọi mệnh lệnh của lão thân cũng chỉ là thừa hành mệnh lệnh của Ân chủ. Nếu cậu đúng là người hậu bối của một đồng chí trong tổ chức Phổ Kiếm minh, xin cứ nói thật, để tránh sự lầm lỗi của lão thân đối với lệnh tôn.
Cừu Cốc cười nói :
- Ngươi vừa rồi bảo Ân chủ ấy là ai?
- Ha ha Câu hỏi này thật là thừa! Nếu quả là hậu bối của một đồng chí trong tổ chức, hiển nhiên phải biết là Ân chủ lâu nay chỉ có một không hai!
- Người ấy hiện giờ ở đâu?
- Nam Sơn Thành Tử. Nếu người không tin, ta có thể dắt người đến gặp mặt.
Cừu Cốc mặt không hề thay đổi lạnh lùng nói :
- Phương giá ở trong tổ chức Phổ Kiếm minh, đứng về địa vị nào?
- Khi chưa rõ được lai lịch của người, lão thân không tiện nói ra.
Cừu Cốc vốn là thiếu niên tánh còn háo thắng, trong lúc nóng nảy chàng liền

vạch ngực để lộ kim bài của tiên ông đã tặng, kim bài tỏa ra một ánh sáng chói mắt, chàng hỏi :
- Kim vân lịnh này với Kim vân lịnh của người cái nào là thật, cái nào là giả?
Thiếu phụ vừa thấy Long Vân lệnh của Cừu Cốc, mặt liền biến sắc, nhưng lập tức trấn tĩnh lại ngay.
- Long Vân lệnh của bổn tọa vẫn do Ân chủ đích thân trao tặng, làm sao giả được. Không hiểu kim bài của người làm ở nơi nào để mưu đồ gây rối, gan thật chẳng nhỏ.
Cừu Cốc nghe nói buông tiếng cười giòn :
- Giả thật, thật giả. Trong lòng các người ắt đã hiểu rõ, ta không cần phải biện luận làm gì.
Trong lúc Cừu Cốc đưa kim bài ra và đang nói chuyện với thiếu phụ, lão già cẩm y ngầm có ý định, vội ra tay nhanh như điện chớp mong cướp lấy kim bài của chàng.
Cừu Cốc nãy giờ đứng trước kẻ thù, chàng đã sớm phòng bị, vừa thấy thế vội rút tay lại, tay kia thuận đà chĩa vào Nhũ căn huyệt nơi dưới vú của lão già.
Lão già cẩm y không ngờ đối phương lại ứng phó quá mau lẹ, hừ lên một tiếng lạnh lùng. Bàn tay đưa ra định cướp kim bài khi nãy liền biến thành chưởng đánh mạnh vào vai Cừu Cốc.
Cừu Cốc lách mình tránh né, vội nhét lại kim bài vào người cất kỹ. Nhưng lão già đã có ý giết cho được chàng thấy thế chưởng đầu đánh trượt, ông liền vung chưởng tiếp theo, một hơi đánh liền bảy chưởng.
Đây là lần đầu tiên Cừu Cốc phải chạm trán với cụ già. Chàng cảm thấy chưởng lực của cụ già độc ác lạ thường, trong tiềm lực vừa cương vừa nhu, phức tạp vô song.
Chàng liền ra tay sử dụng thế "Giang Vũ Phi Phi" chặn đứng thế công của địch thủ. Tiếp theo lại đánh ra hai chiêu nữa cùng trong Tiềm Long cửu thức.
Phải biết giờ đây công lực của chàng rất thâm hậu, lại thêm chưởng pháp tuyệt luân của Tiên ông, nên thế chưởng vừa được đánh ra, uy lực không thể tưởng tượng được khiến cho lão già cẩm y phải vội lùi lại mấy bước để né tránh.
Thiếu phụ đứng bên thấy Cừu Cốc sử dụng những chiêu thức cực kỳ biến ảo, cho đến nàng cũng chưa từng thấy qua ai sử dụng bao giờ. Mặt nàng hiện rõ sự sợ hãi, bỗng quát lớn :
- Đừng đánh nữa. Tạm thời cho hắn đi thôi.
Lời nói dứt, thân hình nàng cũng đã khuất dạng trong cụm rừng. Lão già cẩm y ngơ ngác không hiểu nguyên do gì, cũng đành tháo lui đi mất.

Bọn họ đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên ra đi, khiến cho Cừu Cốc cảm thấy mù mịt, không hiểu thâm tâm họ có dụng ý gì. Chàng đưa tay lên lau những hạt mồ hôi trên trán rồi cất bước lên đường.
Đi được một khoảng thì lại thấy có bóng người từ trên núi chạy xuống. Chàng chưa hiểu kẻ ấy là thù hay bạn vội vã núp mình trong lùm cây đợi xem cho rõ.
Trong khoảng khắc người ấy đã đến nơi chàng núp. Bóng người ấy tỏ vẻ ngơ ngác nói :
- Ý vừa rồi thấy rõ ràng có người đang đấu với nhau kia mà?

Hồi 24
Nửa tấm mật đồ

Nhờ ánh trăng soi Cừu Cốc đã nhìn thấy kẻ mới đến là Tỵ Trần đạo trưởng, chàng vội vã từ trong bụi đi ra.
- Lúc nãy đệ cùng lão già cẩm y đã ra tay đánh được mấy hiệp. Nhưng không hiểu sao y lại rút lui một cách đột ngột.
Tỵ Trần đạo trưởng vừa thấy Cừu Cốc, ông ta mừng rỡ khôn cùng :
- Cảm ơn trời đất, đệ may mắn thoát được hiểm cảnh, khiến huynh đỡ phần lo lắng.
Cừu Cốc trông thấy mối quan tâm của sư huynh mình lòng xúc động.
Tỵ Trần đạo trưởng tiếp :
- Nếu trễ thêm giây lát nữa mà không thấy đệ ra, huynh chắc thế nào cũng phải liều mạng xông vào!
Cừu Cốc vội nói :
- Việc của tiểu đệ mà khiến cho sư huynh nhọc nhằn tâm trí đến thế, lòng đệ cảm thấy không yên.
Đạo trưởng nghe nói cười ha hả :
- Chúng ta là sư huynh đệ với nhau, lựa phải nói chi những lời khách sáo ấy.
Nói đến đây mặt ông ta bỗng nghiêm nghị nói tiếp :
- Trước mắt tình thế quá khẩn trương. Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta nên tìm một nơi kín đáo hơn sẽ đàm luận.
Hai người liền thi triển Phi Tinh Truyền Hận thân pháp, chớp mắt đã vào một khu rừng rậm nằm bên chân núi.
Tỵ Trần đạo trưởng thần sắc nghiêm trọng nhìn Cừu Cốc chậm rãi nói :
- Mọi hy vọng của bổn phái từ nay để ủy thác cho đệ phải gánh chịu. Vậy về

mọi hành động, huynh khuyên đệ phải cẩn thận cho lắm mới được. Chẳng may nếu gặp điều gì, chắc tiên sư phải ôm hận nơi cửu tuyền.
Nói đến đấy ông thấy gương mặt Cừu Cốc như có chiều tư lự nên ôn tồn bảo :
- Theo sự đoán biết của ngu huynh, ngoài việc bổn phái ra, hình như đệ còn có một trách nhiệm gì khác hơn nữa. Vì vậy mà ngu huynh không dám ràng buộc hành động của đệ.
Cừu Cốc lâu nay đối với vị đại sư huynh từng thay mặt thầy truyền lại nghề cho chàng, chàng cung kính chẳng kém gì sư phụ, thương mến không khác ruột thịt, định đem sự việc của tổ chức bí mật nói ra, nhưng nghĩ lại sư huynh chàng không phải là người trong tổ chức ấy, có nói đi nữa ông ta cũng chẳng rõ nào, nên đành im lặng nín thinh.
Tỵ Trần đạo trưởng thấy sư đệ không lên tiếng, ông ta trịnh trọng nói :
- Chuyến này bổn phái đã tập trung toàn lực ra quan ngoại, mục đích không phải là để tìm kiếm di bảo của Tiên vương, cũng không phải vì tổ chức của Phổ Kiếm minh, mà là một việc rất quan trọng, có thể nói có liên quan đến sự hưng vong của bổn phái.
Cừu Cốc thất kinh hỏi :
- Bổn phái xưa nay không hề tranh giành với thế sự, lâu nay lại không xuất hiện giang hồ, chẳng lẽ còn có kẻ thù nghiêm trọng như thế nữa sao?
Đạo trưởng thở ra buồn bã :
- Đệ mới nhập môn thời gian quá ngắn. Làm sao hiểu được nội tình bổn phái, việc mà huynh nói đây là do người nhà tạo phản. Chứ chẳng phải là kẻ ngoài.
- Nói như vậy thì trong bổn phái có việc phân tranh sao?
- Cũng có thể nói như vậy, Tiên sư trước kia vốn có một vị sư đệ, hai người tình cảnh cũng như anh em ta bây giờ. Tiên sư tuổi đã ngoài bảy mươi, còn vị sư thúc ấy chỉ vào hai mươi trở lên. Tổ sư lúc thâu nhận vị sư thúc trong ý đã định sau này tiên sư khuất núi, sư thúc sẽ kế vị chấp chưởng môn đồ. Không ngờ tổ sư chết rồi, vị sư thúc tỏ ra tính tình độc ác, lòng tham không bờ bến. Ông ấy có ý định sau khi tiếp nhận chức chưởng môn sẽ xưng bá võ lâm.
- Thoạt đầu tiên sư còn ẩn nhẫn, không ngờ vị sư thúc ấy càng lúc càng quá lẽ, không những mở rộng kết giao với bọn hắc đạo ma đầu để thành lập vi cánh, đồng thời đi đến đâu cũng gây thù kết oán, làm cho bổn phái phải chịu mang tiếng lây.
- Vì vậy tiên sư không thể im lặng được nữa, dùng uy quyền của chưởng môn nhân, tuyên bố trục xuất ra khỏi môn trường. Lúc ấy ông ta lòng đầy căm hận, song vì sợ thần công tuyệt thế của tiên sư, nên ông ta không dám phản kháng.

Nghe đến đây Cừu Cốc vội chặn lời hỏi :
- Chẳng lẽ vị sư thúc ấy vẫn còn tại thế sao?
- Phải, không những còn tại thế, đồng thời lúc ngu huynh tiếp nhận chức chưởng môn, ông ta có đến Tuyết phong sơn một lần. Lúc ấy ông đã xử dụng vài môn thần công tuyệt kỹ trước mặt mọi người. Lúc ra đi ông còn tuyên bố vì là trưởng bối, ông không muốn lấy lại chức chưởng môn trong tay ngu huynh. Hai mươi năm sau ông sẽ sai một đệ tử đến lấy lại quyền chưởng môn này.
Cừu Cốc như tự tin nói :
- Ông ta đã không đánh thắng nổi tiên sư, đệ không tin thủ hạ của ông ta lại thắng nổi sư huynh đâu!
Tỵ Trần đạo trưởng thở ra nói :
- Nếu võ công của ông ta y như trước kia thì dù sao huynh cũng có thể cầm cự được. Chỉ vì nay ông ta triển khai các môn thần công đến mức tuyệt kỹ, đến nỗi huynh đây cũng chưa từng thấy qua nữa. Ngu huynh tự nghĩ không thể nào hơn được ông ta nên đã nhớ ra một việc mà trước khi chết, tiên sư đã giao phó lại.
- Chẳng lẽ tiên sư đã tiên tri, nên để lại cẩm nang có phương pháp phá giải thần công của sư thúc sao?
- Không phải. Tiên sư để lại nửa tấm mật đồ, nghe nói nếu tìm được nửa tấm kia hợp lại, sẽ kiếm ra nơi Tiên trào khai quốc Hoàng đế đã cất giấu cuốn bí kíp Tiên tần võ thuật tập thành!
Cừu Cốc vừa vui mừng vừa kinh ngạc :
- Có việc ấy sao?
- Đây là sự thật. Tấm mật đồ của tiên sư sở dĩ có là do lấy được trong tay một vệ sĩ canh giữ cấm thành. Lúc ấy Phổ Kiếm minh đã bị thất bại rồi, đáng lẽ tiên sư định trao trả lại vật ấy cho tổ chức Phổ Kiếm minh, song dò biết tổ chức này đã bị tan rã, nên đành cất đi để truyền cho ngu huynh.
Nói đến đây đạo trưởng đưa tay vào áo lấy ra một tập giấy dày có bản đồ họa, trao cho Cừu Cốc và tiếp :
- Bản đồ này là do Ngu huynh đã họa ra y theo bản chánh, đệ cất nơi người để dùng. Đã nhiều năm rồi ngu huynh truy xét địa đồ, nhận thấy có lẽ là dãy núi quan ngoại này, nhưng ác vì trong bản đồ không có dấu hiệu riêng, thành thử mấy ngày nay huynh cùng chúng môn nhân bỏ công tìm kiếm mà chưa ra manh mối.
Cừu Cốc giờ mới hiểu được nỗi khổ tâm của sư huynh, người vì lo bảo toàn môn phái nên mới không nề khó nhọc, huy động toàn lực mong tìm cho được bí kíp. Nhưng cứ cắm đầu tìm một cách mù quáng như thế này thì làm sao mà mong tìm cho ra được.
Chàng lắc đầu tỏ ý không quan tâm lắm nói :

- Đệ thấy nếu sư huynh chỉ vì một câu nói của sư thúc mà phải ra công tìm cho được cuốn bí kíp này. Đệ nghĩ điều ấy cũng không đáng lo lắng mấy.
Đạo trưởng lại thở ra nói :
- Sư thúc tánh tình tàn bạo, hễ nói ra là tất phải làm. Chúng ta không thể không đề phòng. Còn việc tìm cuốn bí kíp ấy, ngu huynh trước kia cũng đã thất vọng. Nhưng gần đây theo các hiện tượng mà phán đoán, thì đã có chút ít chứng thực cuốn bí kíp ấy vẫn còn đang cất kín một nơi nào và chủ nhân của Tử Vong thành đến đây cũng không ngoài mục đích để đoạt bảo vật ấy.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm cho rõ, bỗng nghe đàng xa có tiếng động khẽ, chàng liền tung mình nhảy đến nơi ấy. Phải biết thân pháp của chàng đâu phải chậm chạp, nhưng cũng chỉ thấy được một bóng đen mờ ảo phớt qua, không nhìn rõ dạng.
Chàng tưởng rằng đôi mắt đã nhìn nhầm, liền xem xét lại bốn phía một lượt nữa, nhưng không thấy gì cả. Lúc ấy Tụ Trần đạo trưởng cũng đã đến nơi vội hỏi :
- Có thấy gì chăng?
Cừu Cốc lắc đầu :
- Có lẽ đệ đã nghe nhầm!
Bỗng từ xa vọng lại tiếng rên thảm thiết, nửa đêm nơi rừng thẳm, ai nấy nghe qua cũng đều rợn người.
Tụ Trần đạo trưởng thất kinh nói :
- Không xong chỉ sợ bọn người trong Tử Vong thành đã ra tay công kích những cao thủ Trung Nguyên vừa chạy thoát!
Cừu Cốc vội tung mình lướt nhanh nói :
- Vậy chúng ta mau đến xem.
Hai người như hai mũi tên phi nhanh. Gần đến nơi thì quả thấy một đám người đang lảo đảo lê bước nặng nề. Đi đầu chính là kẻ thù sống chết với Cừu Cốc, Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng. Kế sau là Kim Kiếm thư sinh, Hạc Linh Vũ Sĩ , Ngọc Thông công tử và Nộ mục sơn nhân, người nào người nấy đầy mình máu me, trông thấy rất tiều tụy.
Thiết Kỳ Ngân Tinh vừa gặp Cừu Cốc, ông ta giựt mình. Cũng may Tụ Trần đạo trưởng là người xuất gia lòng đầy từ thiện cúi đầu chào nói :
- Mừng cho quý vị an toàn thoát được hang cọp!
Đường Hoàng cười thiểu não :
- Thẹn thay, thẹn thay! Lão phu một đời bay nhảy giang hồ, không ngờ chuyến này lại bị thê thảm đến thế này!
Đạo trưởng nhìn sắc mặt của mọi người đoán biết vừa rồi họ đã đụng độ giữa đường nên hỏi :
- Vừa rồi quý vị có gặp điều hung hiểm chăng?
Kim Kiếm thư sinh tức tối nói :

- Không dè chủ nhân Tử Vong thành tâm địa độc ác đến thế, không những gài bẫy trong thành lại còn bố trí cho người hạ độc thủ giữa đường nữa.
Nói đến đây ông ta buông tiếng cười ngạo nghễ nói :
- Nhưng muốn thanh toán được bọn ta đây không phải là dễ dàng như thế được.
Đối với những người này, trong lòng Cừu Cốc không có chút cảm tình, song vì đang đối diện với kẻ địch trong bóng tối, nên chàng đành ẩn nhẫn không nói năng gì. Tỵ Trần đạo trưởng vốn là người hòa nhã nên mới nói chuyện với bọn họ. Còn chàng thì đứng bên ngước mặt lên trời, không hề đếm xỉa gì cả.
Trong lúc ấy đột nhiên trước mặt có một bóng người phi tới, một cụ già ốm tong như que củi. Vừa đến nơi ông ta buông tiếng cười nham hiểm nói :
- Đạo nhân là kẻ thế ngoại, lâu nay không hề lo đến việc ân oán giang hồ, chuyến này ra tận quan ải, không hiểu có việc chi chăng?
Tỵ Trần đạo trưởng nghe hỏi ngạc nhiên, ngước đầu nhìn rõ, mới biết kẻ ấy chính là Thiên Độc cốc chủ Thiên Độc Nhân Ma, đạo trưởng liền nghiêm nghị lạnh lùng nói :
- Đây là việc riêng của bổn phái, thiết tưởng không cần phải nói ra cho các hạ hiểu.
Thiên Độc Nhân Ma vốn là người tâm đầy hiểm độc, ông có ý muốn khêu lên một trận tranh giành, vừa nghe nói liền cười ha hả :
- Sợ e không phải như vậy chăng? Nghe đồn trước kia tấm bản đồ của Phổ Kiếm minh chủ bị quý phái lượm được. Chuyến này huy động toàn lực ra đây, có ý muốn tìm cho ra cuốn Tiên tần võ thuật tập thành, lời nói của lão phu có đúng vậy chăng?
Cừu Cốc nhận xét nãy giờ, đã nhớ ra ông ta là người âm mưu hạ độc thủ chàng trước kia. Lập tức tiến đến lớn tiếng quát :
- Đúng hay không với người cũng vô quan hệ. Món nợ cũ của ta với người đêm nay là lúc phải thanh toán đây. Vậy người còn nói gì nữa không?
Thiên Độc Nhân Ma nhìn chàng cười khinh khỉnh :
- Không phải lão phu nói khoác, với danh vọng của lão phu trên giang hồ, đâu cần phải hạ độc thủ với một đứa nhỏ hỉ mũi chưa sạch sao?
Cừu Cốc cười nhạt hỏi :
- Ngươi nói vậy thì trước kia tại hạ bị ám độc không phải là do người sao?
- Lão phu nếu quả có ý thanh toán thì người còn sống sót được đến ngày nay sao?
Thiên Độc Nhân Ma vốn có tiếng là tay chơi chất độc trăm thứ. Nếu muốn giết ai thì đâu dễ phòng bị. Nay ông ta dùng lời này để biện hộ, thử hỏi ai mà chẳng tin cho được.
Nhưng Cừu Cốc là nạn nhân trực tiếp của lão, nếu không may nhờ được

Tiên ông cứu chữa thì quả thật là đâu còn đến ngày nay. Vì vậy mà diện mạo của kẻ thù chàng nào dễ quên được, có đâu vì mấy lời biện bác ấy mà làm lung lay được lòng chàng. Hừ một tiếng chàng nói :
- Dù cho người có biện lẽ nào đi nữa, tiểu gia đêm nay cũng quyết chẳng tha.
Nói đến đây chàng ngầm vận công, song chưởng từ từ đưa lên.
Trong khi chàng sắp phát chưởng công thì Ngọc Thông công tử vội vã đến trước ôn tồn nói :
- Lữ huynh tạm thời ngưng tay, đây vốn là gia phụ của tại hạ!
Cừu Cốc cười dài nói :
- Như vậy thì điều suy đoán của ta chẳng sai chút nào!
Trong lúc Cừu Cốc đang định thanh toán món nợ cũ với Thiên Độc Nhân Ma, chàng không dè sau lưng quần hùng đã động thủ công kích vào sư huynh Tỵ Trần đạo trưởng.
Thì ra bọn chúng vừa thoát hiểm, nhưng lại nghe Thiên Độc Nhân Ma khi nãy bảo đạo trưởng đã lượm được tấm mật đồ nơi giấu bí kíp Tiên tần võ thuật, lòng tham của họ lại nổi lên. Kim Kiếm thư sinh là người đầu tiên có chủ trương ra tay cướp giật.
Hạc Linh Vũ Sĩ vốn là bạn thân của thư sinh, thấy ông ta đã ra tay liền buông tiếng cười quái dị nói :
- Lão mũi trâu, tốt hơn người trao tấm mật đồ ấy ra mau. Nếu không đừng trách sơn nhân này vô tình!
Lời dứt ông cũng vung chưởng đánh vào sau lưng đạo trưởng.
Đạo trưởng đứng giữa thế công của hai tay cao thủ, nhưng ông không hề sợ sệt, lách thân một cái, đã dễ dàng tránh khỏi vòng chưởng lực của đối phương. Đôi mi ông nhíu lại, trầm giọng khinh khi :
- Với hành động cướp giật này, cũng gọi là tôn sư của một môn phái ư?
Kim Kiếm thư sinh chẳng nói chẳng rằng, mũi kiếm như rồng bay phượng múa, liên tiếp công tới tấp vào đối phương. Hạc Linh Vũ Sĩ cũng sử dụng trường kiếm, bắt buộc đạo trưởng phải tuốt lưỡi kiếm sau lưng ra đối phó.
Một trận đấu kiếm vô cùng khốc liệt khoảng khắc đã diễn ra.
Thiên Độc Nhân Ma thấy kế đã đạt, liền cười nham hiểm nói :
- Nhãi con! Tưởng sự giao tình của người với con ta, ta không có ý bắt chẹt người đâu. Vậy mau đi giúp vị sư huynh của người đi, nếu không lão mũi trâu ấy sẽ quy thiên mất.
Cừu Cốc nãy giờ đã nghe tiếng kiếm chạm nhau ở phía sau, ngặt vì cường địch đang trước mặt, thành thử không dám phân tán tư tưởng. Giờ nghe Thiên Độc Nhân Ma nói thế, lập tức quay mình tung nhanh nói :
- Hôm nay tha cho người đó, ít hôm sau ta sẽ tìm đến để thanh toán.
Lời nói dứt thì người chàng cũng đã xông vào giữa trận gươm đao, chàng lớn tiếng quát :

- Các người tham lam vô nghĩa, chẳng khác nào như lũ chó lợn.
Tay chàng liền nhắm ngay Kim Kiếm thư sinh đánh ra một luồng chưởng phong cực kỳ dũng mãnh, khiến cho đá bụi tung bay mù mịt.
Kim Kiếm thư sinh không ngờ mới trong vài tháng mà công lực của Cừu Cốc đã tiến triển đến bậc ấy, ông không dám đưa tay chống đỡ, vội vã né mình sang bên. Kim kiếm trên tay liên hồi huy động mới thoát được khỏi vòng chưởng lực của đối phương.
Tỵ Trần đạo trưởng võ công vào bực cao thủ, với một địch hai, ông còn có thể chống cự ngang hàng, giờ Cừu Cốc đã chia bớt phân nửa lực lượng, chỉ còn Hạc Linh Vũ Sĩ ông nào xem ra gì. Nhưng bởi tính tình nhân hậu, ông xuất ra hai chiêu công địch, Vũ sĩ liên tiếp thối lui. Thấy thế ông cũng ngưng tay không đánh nữa.
Nào ngờ lúc ông buông tay thì một bóng người nhanh như điện chớp lướt qua chạm vào người ông, rồi lại tung bay như một con chim đại bàng, khoảnh khắc đã xa ngoài năm sáu mươi trượng, mau đến nổi cả hình dáng cũng không trông thấy rõ.
Tỵ Trần đạo trưởng như đã hoài nghi kẻ lạ mặt tại sao lại chạm vào người ông, ông đưa tay xem xét, đột nhiên thất thanh gọi :
- Sư đệ mau ngưng tay, tấm mật đồ đã bị kẻ lại mặt cướp đi rồi!
Cừu Cốc vừa nghe nói, không cần đợi hỏi minh tường liền tung mình nhảy cao bảy tám trượng, nhìn theo chiếc bóng của kẻ cắp, rồi như một mũi tên phi thân đuổi theo.
Nhưng kẻ ấy đã đi rất xa, khinh công lại tuyệt kỹ, thành thử đuổi được một lúc không những không kịp mà ngay cả bóng dáng kẻ chạy trước cũng chẳng thấy còn dạng.
Cừu Cốc ngưng bước dừng lại, trong lòng uất hận vô cùng, sư huynh đệ chàng đang đứng trước mặt quần hùng, thế mà có kẻ dám ngang nhiên dở trò đánh cắp, thật là điều mất mặt và cũng là điều nhục cho môn phái. Thế nào chàng cũng phải tìm cách lấy lại mật đồ, nếu không Toàn Chân phái làm sao còn dám xưng hùng trên giang hồ nữa.
Đang lúc nghĩ ngợi bỗng nhiên từ xa có một bóng người chạy tới, thân pháp nhẹ nhàng đẹp đẽ, nhưng không phải là lối Phi Tinh Truyền Hận của phái chàng.
Cừu Cốc liền tránh mình vào bụi cây.
Bóng người này hình như không phát giác ra chàng, nên cứ tung gió lướt nhanh. Khoảnh khắc đã qua mặt, Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên, bỗng chàng không khỏi ngạc nhiên thầm hỏi :
- Nửa đêm thanh vắng như thế này mà chàng ta lại đi đâu kìa?
Thì ra kẻ ấy không ai xa lạ, chính là Ngô Hận Thu người mà chàng từng muốn kết giao làm anh em.

Tánh hiếu kỳ thúc đẩy, chàng liền tung mình chạy theo, âm thầm quan sát người bạn này.
Hận Thu cứ cắm đầu chạy miết, vượt qua mười mấy ngọn đồi, sau cùng rẽ vào một con đường sơn cốc nhỏ hẹp.
Cừu Cốc càng lấy làm lạ, càng muốn theo xem cho biết việc gì, đang định chui người vào cốc thì đột nhiên Hận Thu quay mình trở lại, chàng vội ngã lăn xuống một bụi cỏ rậm.
Hận Thu đứng yên nhìn giây lát rồi lại quay người tiếp tục bước. Hành động ấy chứng tỏ rất dè dặt, sợ e có kẻ theo sau.
Cừu Cốc đợi Hận Thu đi được một khoảng xa, chàng mới bắt đầu đứng lên cất bước. Lúc ấy Hận Thu đã vào đến trong cốc, chui mình vào một thạch động.
Trước cửa thạch động, đá chất ngổn ngang, hòn đứng hòn nằm sắc nhọn như mũi dao. Trên những mô đá, dây mây mọc giăng loạn xạ, tựa như xưa nay chưa từng có kẻ đi qua.
Cừu Cốc trong lòng phân vân, không hiểu trong thạch động còn có ai chăng? Hận Thu đang định làm gì? Vì vậy mà chàng không dám vào theo, chỉ đứng núp phía cửa ngoài thạch động để nghe ngóng.
Tiếng bước chân của Hận Thu nhịp đều vào nhỏ dần, đi vào độ năm sáu mươi thước thì dừng lại. Nhờ vậy mà Cừu Cốc yên trí là thạch động cũng khá sâu, nên lách mình lướt vào phía trong thạch động, đến nơi tầm mắt vừa trông thấy cảnh vật bên trong mới thôi.
Bỗng nhiên một ánh chớp lóe lên, Hận Thu lấy đá đánh lửa đốt cây đèn sáp, trong động lập tức sáng tỏ.
Nhờ vậy mà Cừu Cốc mới trông rõ phía trong đáy thạch động có một cụ già đầu tóc bù xù, gương mặt kỳ dị xấu xí đang ngồi trên một phiến đá phẳng mặt.
Cụ già ấy trông thấy Hận Thu vào, đột nhiên mở to đôi mắt, tựa như hai ngọn đèn pha sáng chói, Hận Thu vội vã đặt chiếc gói lá xuống đất mở ra, trong ấy có một con gà quay cùng mười mấy cái bánh bao lạt.
Cụ già đưa ra một cánh tay gân guốc nắm lấy con gà quay đưa ngay vào miệng nhai ngấu nghiến. Chỉ một miếng ăn của ông ta, cơ hồ như đã hết đi nửa thân con gà, mỡ dầu rịn ra hai bên mép.
Hận Thu lại lấy sau lưng ra một hồ lô rượu, mở nút đưa kề vào miệng ông ta, chứng tỏ cụ già đã bị mất đi một cánh tay, cánh tay kia thì đã cầm gà không còn nâng rượu lên uống được.
Cừu Cốc núp ngoài xa nhìn vào, lúc này thấy thần nhãn của ông ta sáng chói, đủ biết công lực của ông ta đã đến mức tuyệt đỉnh, nhưng không hiểu tại sao ông lại tự giam mình trong thạch động âm u này.
Cụ già ăn uống rất mau, trong chốc lát đã dùng xong. Ông ta lấy tay quẹt qua

những vết mỡ còn dính nơi miệng, đoạn buông tiếng cười sang sảng nói :
- Bữa ăn này cũng đủ cho lão phu no đến mươi ngày nửa tháng vậy.
Ông lại buông tiếng cười giòn một hồi rồi đột nhiên nghiêm giọng hỏi :
- Sự việc đã ra manh mối gì chưa?
Hận Thu cung kính trả lời :
- Chỉ tìm ra chút đỉnh nhưng chưa có gì làm bằng.
- Gần đây con có giao thủ với ai chưa?
- Vãn bối đã dùng kiếm đấu với một người đàn bà.
- Hơn thua thế nào?
- Vãn bối bị bại.
- Bại trong tay của người đàn bà ấy sao?
Hận Thu bỗng cúi gục đầu, hình như hối hận khẽ nói :
- Vâng!
Đôi mắt cụ già bỗng trợn tròn, tóc tai dựng ngược, lớn tiếng hỏi :
- Người đàn bà ấy đã phá giải kiếm thuật của người hay là làm cho người không thể tấn công được?
- Vãn bối bất tài nên không thể nào công vào người đối phương được.
Cụ già nghe nói thở phào một tiếng, thần sắc khôi phục lại bình thường, tự tin nói :
- Như vậy là vì công lực của con chưa tới mức, chứ chẳng phải kiếm thuật của con sút kém đâu.
Dò xét thần sắc cùng giọng nói của cụ già, Cừu Cốc đã đoán hiểu ông là con người hiếu thắng, tánh tình cương nghị.
Trầm ngâm giây lát, cụ già bỗng nhiên thở dài nói :
- Tư chất của con cũng có thể liệt vào hạng ưu tú, nhưng muốn đạt đến mức sử dụng được Địa, Thủy, Hỏa, Phong bốn thức kiếm pháp ấy thì trình độ của con còn kém xa. Lão phu không phải nói khoác, trên thế gian này kẻ phá giải được bốn thức kiếm pháp của lão phu chỉ có một người. Trừ người ấy ra không còn có kẻ thứ hai nữa.
Hận Thu mặt buồn dầu dầu, chàng cứ cúi đầu im lặng, không nói lời nào.
- Cụ già hiểu rõ liền cười an ủi :
- Con cũng chẳng nên bi quan. Hiện nay võ công trên người con cũng đủ cho giang hồ phải kính nể.
Hận Thu bỗng cất giọng bi ai nói :
- Vãn bối không phải có ý nghĩ ấy. Chỉ hận thiên tư kém cỏi, không thể học được toàn bộ võ công của tiền bối, hầu thay thế tiền bối truy sát kẻ phản đồ.
Cụ già nghe nhắc tay liền nắm chặt, đánh vào hư không một cái lớn tiếng quát :
- Con gấp làm gì! Trong tám năm nữa, mười năm nữa, lão phu cũng chưa chết nào. Chỉ cần có một ngày ra khỏi nơi đây thì thằng súc sinh ấy lo gì mà

chẳng bị giết. Lại nữa con đã có duyên gặp được thầy, chẳng lẽ không còn người thứ hai có duyên như con nữa sao?
Bàn tay đấm vào hư không của cụ già, xem vậy mà mạnh vô kể, cát đá trong động ùn ùn tung bay, vách tường ào ào vỡ bể.
Xúc động qua giây lát, cụ già lại buông giọng ôn tồn :
- Thôi đừng lo buồn làm gì, con chỉ làm tròn công việc mà thầy giao phó là đủ. Lòng thầy cũng đã mãn nguyện rồi, còn kỳ dư con cũng chẳng nên quan tâm đến.
Hận Thu ngước đầu lên cảm động nói :
- Ân đức truyền dạy võ công của tiền bối, dù cho thịt nát xương tan vãn bối cũng quyết phải làm tròn cho xong lời ủy thác ấy.
Đột nhiên cụ già lên tiếng quát to :
- Ai đã núp ngoài nghe lén?
Lập tức Cự Linh chưởng của ông ta đánh ra, nhằm ngay nơi đầu chỗ Cừu Cốc ẩn thân công tới.
Cừu Cốc đang chú tâm nghe ngóng, đột nhiên nghe cụ già quát tháo rồi lại vung chưởng đánh ra mau như điện xẹt, khiến chàng muốn lách tránh cũng không kịp.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 25
Hữu Cung Tư Mạng

Cừu Cốc núp bên ngoài, đang lúc chú ý nghe ngóng, bỗng nghe cụ già quát tháo rồi đánh ra một chưởng. Đến lúc chàng kịp phát giác thì không còn né tránh được nữa. Một tiềm lực cực mạnh đã tung chàng bay bổng lên cao. Nhưng võ công tuyệt kỹ của chàng có sẵn, đâu chịu rũ tay. Đang lúc lơ lửng trên không chàng liền quơ tay một cái, chiêu "Hoành Đoạn Quan Sơn" trong Tiềm Long cửu thức được vung ra. Trong tình trạng khẩn nguy, chàng đã sử dụng hết toàn lực, liền nghe đánh bùng một tiếng, chưởng lực của chàng như chạm phải một cái vách tường không khí cứng rắn, khiến chàng phải dội ra nên lưng vào thạch bích.
Song Cừu Cốc cũng đã hóa giải được thế đánh đột ngột của đối phương khiến cho cụ già kinh hãi, buông tiếng cười lớn :
- Cao nhân nào đến đây đã hóa giải được chiêu "Thần Long Hấp Thủy" của lão phu?
Lời nói vừa dứt tiếng cười cũng im, thay cho tiếng thét inh tai. Một chưởng

công lực mạnh lại ồ ạt tuôn ra. Trong thạch động bốn bề chật hẹp khiến cho Cừu Cốc không bề né tránh, mà cũng không thể thối lui.
Đối với tánh tình ngang ngược của cụ già, lòng Cừu Cốc đã bất mãn, song giờ chỉ có biện pháp duy nhất là phải ra tay tiếp chưởng. Chàng lập tức tụ khí vào đan điền, đứng vững cước bộ, đưa tay đánh ra chiêu thức "Khí Độn Hà Ngục", mười hai thành công lực đánh ra.
Chiêu "Khí Độn Hà Ngục" này vốn là một thức mạnh nhất trong Tiềm Long cửu thức của Tiên ông. Một đạo lực dũng mãnh như thái sơn bắc hải xông mạnh lên không, đẩy dần đến phía cụ già.
Hai luồng chưởng lực chạm nhau, tiếng rền như sét đánh, làm lung lay cả toàn diện thạch động, cát rơi, đá nức.
Cừu Cốc bị cường lực của cụ già đánh bay, tuy đã hóa giải được song cũng phải thối lui bảy tám bước. Ngực như bị tức, máu cuồn cuộn xông lên, chàng liền nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm tụ khí trấn giải.
Phía bên trong cụ già cũng bị kình lực của cụ già đánh tung người lên, tóc tai dựng đứng, đôi mắt nổ hung quang. Trong lúc thân hình ông bay bổng lên một thước thì như có tiếng sắt chạm lẻng xẻng, cơ hồ đôi chân ông ta bị hai sợi xích lớn buộc chặt.
Hận Thu đứng bên kinh sợ cho sự va chưởng của đôi bên vừa rồi. Đợi cho cát bụi lắng yên chàng mới tuốt ngay trường kiếm, vụt một cái đã phi thân ra ngoài.
Bỗng trông thấy Cừu Cốc đang đứng yên, lim dim đôi mắt. Chàng không khỏi thất thanh kêu lớn :
- Lữ huynh, anh đấy sao?
Cừu Cốc nghe gọi mở mắt cười lớn :
- Vâng, chính đệ nếu không nhờ vài đường võ công thô thiển, e đã bị lệnh sư giết chết lúc nãy rồi.
Hận Thu cười an ủi :
- Lữ huynh đang đêm xâm nhập, khó tránh khỏi sự hiểu lầm, cũng may chưa bị điều chi!
Cừu Cốc cảm thấy hành vi nghe lén của mình cũng có chỗ không phải, nên liền cung tay nói :
- Đệ chẳng qua vì tánh hiếu kỳ nên đã theo huynh đến đây. Xin chuyển lời tâu với lệnh sư thứ cho đệ tội mạo phạm ấy.
Nói dứt chàng liền quay người đi ra khỏi động, người nhưng bỗng nghe tiếng quát của cụ già đằng sau vọng đến :
- Gọi hắn trở lại!
Cừu Cốc trong tâm đã giận cụ già hành động quá hung bạo, nên giả vờ chẳng nghe tiếp tục tiến bước. Hận Thu thấy thế vội vã chạy theo :
- Lữ huynh tạm thời dừng bước. bổn động chủ nhân có lời mời!

Cừu Cốc đành phải quay người trở lại, theo Hận Thu đi vào bên trong.
Lúc ấy cụ già đã ngồi lại chỉnh tề. Vừa trông thấy mặt Cừu Cốc, sắc diện ông già liền tỏ vẻ kinh ngạc. Ông không dè lúc nãy người tiếp được ông mấy chưởng ấy, lại là một cậu bé vị thành niên.
Hận Thu sợ sư phụ lại hại Cừu Cốc nên lật đật tiến tới trước giới thiệu :
- Vị này đã gần đây cùng vãn bối kết làm anh em, tên gọi Lữ Cừu Cốc!
Cụ già đôi mắt trợn trừng hỏi :
- Lai lịch của hắn thế nào?
- Thưa..
Thật ra chàng cùng Cừu Cốc chẳng qua mới gặp nhau có một lần, nói chuyện cũng chỉ được vài câu rồi vội vã chia tay. Nên giờ nghe hỏi chàng đâm ấp úng không trả lời được.
Cừu Cốc thấy thế đỡ lời :
- Tại hạ thuộc Ngũ Lãnh Toàn Chân phái. Gia sư đạo hiệu Độ Phàn..
Lời chàng vừa đến đây, cụ già đã quát lớn, vung chưởng đánh ngay vào ngực của Cừu Cốc. Trong lúc bất ngờ, chàng đành thối lui tránh né, đồng thời liền đem chiêu "Giang Vũ Phi Phi" ra hộ thân. Nhưng nội lực của cụ già quá thâm hậu, trong động lại nhỏ hẹp, đã khiến thân hình của Cừu Cốc bay bổng ra xa, dập lưng vào vách đá, đau điếng cả người.
Chàng cố gượng đứng lên, thân hình lảo đảo, miệng thổ ra một búng máu tươi, nhưng vẫn ngạo nghễ lớn tiếng :
- Hành động đánh lén như vậy, cũng kể là anh hùng sao?
Đôi mắt cụ già trợn trừng như thiếu điều lộ tròng, tiếng cười cuồng dại nói :
- Đối với những hạng người như cầm thú, lựa phải nói đến nhân nghĩa đạo đức sao?
Cừu Cốc đứng thẳng trả lời :
- Tiền bối đừng hòng ngậm máu phun người. Ngũ Lãnh Toàn Chân phái với thế gian không hề tranh chấp, ít khi có mặt trên giang hồ, cũng chưa từng làm sai một điều gì. Tiền bối vô cớ lại đi nói xấu bổn phái.
Cụ già như lại càng giận hơn nói :
- Toàn Chân phái tuyệt không có người tốt, lão phu đã bị các người hại đến ra thân thể này.
Cừu Cốc giờ cũng bắt đầu nổi nóng. Chàng ngầm vận khí trong người lớn tiếng nói :
- Vô tình vô cớ, tiền bối lại muốn gây sự. Nếu không nói rõ nguyên nhân ra, Lữ Cừu Cốc này cũng không phải dễ để cho thiên hạ hiếp đáp đâu.
Cụ già thấy chàng can đảm như vậy, trong lòng cũng ngầm khen phục. Lửa giận lập tức xẹp đi phân nửa, bàn tay định đánh ra cũng từ từ buông thõng xuống.
Hận Thu không hiểu tại sao cụ già lại có ý định hạ độc thủ với Cừu Cốc,

đang lúc ông ta nổi giận lôi đình, chàng biết có khuyên cũng vô dụng. Giờ thấy cơn tức giận của cụ già đã giảm, chàng mới bước đến nói :
- Lữ huynh tuy thuộc Ngũ Lãnh Toàn Chân phái nhưng người rất chính trực, vãn bối sắp bị người đàn bà kia đánh bại, cũng nhờ chàng ra tay giải thoát!
Cừu Cốc với giọng nghiêm trang :
- Ngũ Lãnh Toàn Chân phái vốn đường đường là một đại môn phái của võ lâm, tuyệt nhiên không để cho ai có quyền làm nhục. Nếu bổn phái có gì không phải thì tiền bối cứ việc nói ra, đâu lại đi dùng những hành vi lỗ mãng như bọn tà phái vậy.
Cụ già bị câu nói này châm thêm lửa giận, đôi mắt trợn ngược :
- Lão phu bị nhốt nơi đây trên hai mươi năm cũng do người của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái đã ra tay đó.
Cừu Cốc thất kinh hỏi :
- Ngũ Lãnh Toàn Chân phái nhốt người nơi đây sao?
Cụ già lại hầm hầm nói :
- Ngũ Lãnh phái tuy là một đại môn phái, nhưng lúc ấy muốn nhốt lão phu hãy còn lâu.
- Nói vậy tại sao vô cớ tiền bối lại đi thù hận với bổn phái?
- Chỉ vì lão phu đã thu nhận một thiếu niên tên gọi là Trịnh Tử Tư. Nghe đâu thiếu niên ấy là đệ tử thứ hai của Độ phàn chân nhân. Lão phu thấy hắn tư chất thượng thừa nên đã đem võ công dạy cả cho hắn, không ngờ tên tiểu tử ấy lại lấy oán báo ân. Thừa lúc lão phu đang luyện công, liền âm thầm hạ độc thủ, khiến cho lão phu mê man, rồi dùng dây xích sắt đã luyện ngàn năm buộc vào chân lão. Còn cánh tay mặt này, hà! Sợ lão luyện môn thần công thành rồi, sẽ bứt dây xích mà ra, nên hắn đã chặt đi mất!
Cừu Cốc nghe lời nói của cụ già rồi đem so sánh lại lời nói của sư huynh Tỵ Trần đạo trưởng, lập tức biết ngay người ấy chính là vị sư thúc chẳng sai, bất giác chàng cười nhạt nói :
- Nói vậy, tiền bối không đến tìm bổn phái thì bổn phái sau này cũng sẽ tìm tiền bối vậy!
Cụ già ngạc nhiên hỏi :
- Việc ấy nghĩa là thế nào?
- Hừ! Người đã thu nạp phản đồ của bổn phái, để dưỡng thành tai họa sau này. Không tìm người để thanh toán thì còn tìm ai?
Cụ già tánh tình ngang ngược, nghe nói vậy liền ngửa mặt cười lớn :
- Người ta bỏ thì lão lấy. Nào có việc gì không phải đâu?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Chỉ cần người không còn thù oán bổn phái nữa, thì việc ấy tại hạ cũng bỏ qua luôn. Còn chưởng công của người đã đánh tại hạ đêm hôm nay, đợi lúc người đã ra khỏi nơi đây rồi thế nào tại hạ cũng tìm người để đòi nợ.

Nói dứt chàng quay người cất bước bỏ đi.
Cụ già đã bị nhốt trong cổ động trên hai mươi năm, không có ngày nào là không mong thoát khỏi và cũng hy vọng tìm cho được một người để truyền thụ toàn lực võ công hầu thay thế lọc trừ môn hộ.
Đêm nay ông thấy được tư chất của Cừu Cốc khí độ can trường, thật đúng với mong ước của ông. Thành thử đâu dễ để cơ hội đi qua, vội lên tiếng :
- Trở lại!
Cừu Cốc quay đầu lại hỏi :
- Tại hạ cùng người như vậy cũng đủ rồi, còn kêu réo làm gì nữa?
Cụ già bỗng thở ra như hối hận :
- Có lẽ tại ta quá nóng nảy!
Cừu Cốc đang lúc tức giận, nghe tiếng thở ra của cụ già, đột nhiên lòng chàng nguội lại, ôn tồn nói :
- Nếu việc vừa rồi là do hiểu lầm thì thôi bỏ qua vậy!
Cụ già đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới khắp thân Cừu Cốc một lượt đoạn hỏi :
- Lúc nãy người sử dụng hai chiêu chưởng pháp ấy, sợ e không phải là võ công của Ngũ Lãnh phái chăng?
- Tiền bối xét chẳng sai. Chưởng pháp đó là do một vị tiền bối đã truyền thụ!
- Có thể cho lão biết tên được chăng?
- Vị lão tiền bối ấy đã căn dặn nên tại hạ không thể chiều theo ý.
Cụ già như đăm chiêu suy nghĩ, rồi lại thở ra não ruột.
Cừu Cốc giờ cảm thấy rất có tình cảm với cụ già, nên chàng cung tay hỏi :
- Tiền bối tôn danh đại tánh? Có thể cho vãn bối biết chăng?
Cụ già đưa mắt nhìn chàng rồi lại thở ra :
- Nói ra chỉ khiến giang hồ chê cười thà không nói còn hơn!
Theo lời nói cùng cử chỉ của cụ già, Cừu Cốc cũng đã đoán biết ông già trước kia là một nhân vật không phải tầm thường.
Thấy ông không nói gì, chàng cũng chẳng hỏi thêm, liền xoay qua việc khác :
- Kẻ phản đồ gây hại cho tiền bối, không biết hiện giờ ở đâu? Tiền bối đã dò ra tin tức chi chưa?
Hận Thu đứng bên im lặng nãy giờ, giờ mới lên tiếng :
- Đệ ra chuyến này là có ý định dò tin người ấy. Hiện giờ kể cũng đã biết được đôi chút.
Cụ già thở ra nói :
- Thằng súc sinh ấy đã học được toàn bộ võ công của lão phu. Ngày nào lão phu còn bị giam hãm nơi đây, thì dù cho có tìm được hắn, cũng chưa làm gì được hắn đâu.
Cừu Cốc vốn tính hào hiệp, đối với bọn phản thầy diệt tổ, tỏ ra căm hận vô

cùng, liền lên tiếng khẳng khái nói :
- Vãn bối đã biết kẻ ấy là ai rồi. Ngày nào gặp được y, thế nào cũng vì tiền bối mà diệt trừ ác đồ ấy.
Cụ già nhắm mắt lặng thinh, trầm tư suy nghĩ giây lát, rồi lại ngước đầu lên nói :
- Nếu chỉ mình tên súc sinh ấy thôi thì sức lực của hai người cũng đủ diệt trừ hắn rồi. Sợ là tên súc sinh ấy giả mạo, mượn danh lão phu, tụ họp một lực lượng to lớn thì các người không thể nào đương đầu được nữa.
- Tiền bối nói lực lượng ấy có phải là Phổ Kiếm minh chăng? Tưởng rằng Phổ Kiếm minh toàn là những nhân vật yêu nước thương nòi, đứng ra tổ chức phục quốc cứu dân, đâu dễ dung nạp hạng người như Trịnh Tử Tư vậy?
- Ngươi chỉ biết một chứ chẳng biết hai. Sau khi Phổ Kiếm minh bị thất bại, Ân chủ sống chết còn chưa rõ, nhân vật trọng yếu thảy đều phân tán. Nhưng nếu có kẻ nào được tín phù của tổ chức ấy đưa ra, thì cũng đủ sức tập hợp một nhóm người không phải ít.
- Chẳng lẽ Trịnh Tử Tư lại có tín phù của Phổ Kiếm minh sao?
Cụ già buông tiếng thở dài, không công nhận mà cũng không phủ nhận.
Cừu Cốc lại tiếp :
- Nói vậy tiền bối cũng là người trong Phổ Kiếm minh?
Cụ già nghe nói bỗng đưa bàn tay gân guốc lên vò lấy đầu tóc rối bù, giọng bi thảm :
- Nếu lão phu không sai lầm, đâu đến nỗi phải xảy ra tai họa như ngày hôm nay. Một mai đại cuộc bị ảnh hưởng, thì dù cho lão phu có chết cũng chưa chuộc hết được tội lỗi.
Cừu Cốc giờ lại đoán được ông ta ắt phải là một nhân vật quan trọng trong Minh hội. Chàng cố ý thăm dò :
- Có vị Từ Ngưỡng Chi đại hiệp, tiền bối quen biết chăng?
Cụ già như nhảy nhổm lên, vội vàng hỏi :
- Chẳng lẽ người còn tại thế sao?
Cừu Cốc gật đầu tiếp :
- Còn một vị nữa tên gọi Tư Đồ Diêu Cơ cô nương chắc tiền bối cũng rõ?
Cụ già xúc động, đôi mắt sáng quắc hỏi :
- Người là ai? Sao biết rõ những việc bên trong của Phổ Kiếm minh vậy?
Cừu Cốc vẫn thản nhiên, sắc mặt không hề thay đổi :
- Ân chủ của Phổ Kiếm minh đã tái xuất giang hồ, đồng thời cũng đã phát lệnh tại Nam Sơn Thành Tử, triệu tập minh hữu trước kia. Chỉ vì hành động không khéo, nên có nhiều người không chịu tuân theo mệnh lệnh!
- Ngay cả Từ Ngưỡng Chi?
Cụ già như nôn nóng, không đợi Cừu Cốc trả lời, liền lên tiếng hỏi :
- Và ngay cả những nhân vật khác nữa?

- Vâng, còn một vị Khất Tiên tiền bối cũng đã hai lần ra mặt chống lại Long Vân lệnh!
Cụ già nhảy bật lên, tức tối quát tháo :
- Thôi đích thị là thằng súc sinh ấy đã bày trò lừa gạt rồi!
Nói đến đây mặt cụ già tỏ vẻ dễ sợ, tóc tai dựng đứng, đôi mắt phát ra hung quang, tựa hình muốn ăn tươi nuốt sống một người nào.
Cừu Cốc lại hỏi :
- Làm sao tiền bối có thể quyết đoán chính là y?
- Xưa kia, trong Phổ Kiếm minh, lão vốn là Hữu Cung Tư Mạng, tất cả các văn kiện, tín phù trong Minh hội đều do lão phu cất giữ. Từ khi lão bị thằng súc sinh ấy hãm hại, những vật ấy đều do nó cắp đi, không phải nó thì còn ai nữa?
- Hay là chính vị Ân chủ tái xuất giang hồ cũng nên?
- Lão dám quả quyết đây là dối trá. Phải hiểu Từ Ngưỡng Chi chính là Tả Phổ Tinh Quân trong Minh hội, một lòng trung thành đối với Ân chủ, dù cho ở trong hoàn cảnh nào cũng không bội phản được.
Cừu Cốc vẫn điềm nhiên :
- Cho dù đúng là y, khi chưa có uy tín thì y cũng chẳng làm nên trò trống gì, tiền bối lựa phải nóng nảy như thế.
Cụ già vẫn không yên tâm :
- Ngươi chưa hiểu rõ nội tình của tổ chức Minh hội nên nói vậy. Nguyên Ân chủ sáng lập ra Phổ Kiếm minh với tôn chỉ cứu dân phục quốc, những hội viên của tổ chức đều là những bậc hiệp nghĩa trung kiên ái quốc. Khác hẳn với bất kỳ một môn phái nào của võ lâm, hội đặt ra quy định là chỉ cần thấy lệnh phù, không cần biết người sử dụng lệnh phù ấy là ai, trừ Ân chủ ra, ai nấy cũng phải tuân lệnh, dù phải đi vào con đường chết.
Nghe vậy Cừu Cốc cũng cảm thấy bắt đầu lo ngại vội hỏi :
- Chẳng lẽ không còn phương pháp nào giải cứu được sao?
Cụ già thở ra chán nản :
- Thằng súc sinh ấy đã có dã tâm, mượn thế lực của Phổ Kiếm minh để xưng bá trong võ lâm, giờ trừ phi Ân chủ đích thân đến đây, ngoài ra không còn một ai có thể cứu vãn được tình thế.
Cừu Cốc vẫn tự tin :
- Vãn bối không tin điều ấy, bất luận thế nào, vãn bối cũng phải tìm tên họ Trịnh để đối đầu xem sao!
Đôi mắt cụ già sáng lên đầy hy vọng :
- Lão thấy cũng chỉ còn có biện pháp ấy thôi. Theo võ công của người hiện giờ, có thể cầm cự với hắn được. Nhưng muốn giết hắn không phải là một điều dễ.
Lão phu còn được một môn công phu tuyệt truyền, đêm nay lão định đem

tặng người. May ra mà người chế phục được hắn cũng chưa biết chừng.
Vừa nói ông vừa đưa tay vào người lấy ra một tập giấy, trao cho Cừu Cốc :
- Đây là bốn chiêu kiếm pháp Địa, Thủy, Hỏa, Phong mà hai mươi năm nay lão đã khổ công nghiên cứu để sáng chế ra. Với võ công sẵn có cùng với sự thông minh của người, lão tin chắc chẳng bao lâu người có thể học hết được.
Cừu Cốc đưa hai tay tiếp lấy rồi cúi đầu cung kính :
- Tiền bối đã có lòng thương, nhưng sau này vãn bối biết lấy gì để đền đáp?
Cụ già buông tiếng cười mãn nguyện, nhưng bất chợt bắt gặp Hận Thu đang đứng bên mắt ngưỡng mộ nhìn Cừu Cốc, ông an ủi :
- Hận Thu, con chớ buồn. Đây không phải là lão không công bình, thật ra công lực của con chưa đến trình độ sử dụng kiếm thức này.
Ông ngưng lời, hai mắt nhắm lại, trầm tư giây lát rồi tiếp :
- Giờ lão phu chẳng khác nào ngọn đèn trước gió, bao oanh liệt đã chìm sâu vào dĩ vãng. Lão không còn tung hoành như xưa, nên lão định đào tạo hai cháu hầu sau này nối chí lão.
Ông ngoắt Ngô Hận Thu đến bên giường đá, ra dấu bảo chàng ngồi xuống. Đoạn ông đưa bàn tay gân guốc đặt lên Bách hội huyệt của chàng.
Ngô Hận Thu không hiểu ông làm thế với dụng ý gì, nhưng chàng vẫn ngồi yên không dám cử động. Hồi lâu bỗng cảm thấy trong người nóng ran, một luồng chân khí từ Bách hội huyệt truyền xuống, rồi người chàng dần dần nhẹ nhõm, khí huyết lưu thông điều hòa khắp cơ thể.
Cừu Cốc võ học cao hơn, vừa thấy hành động của cụ già, đã biết ngay là cụ muốn dùng huyền môn thượng thặng trong người để đẩy nội lực sang cho Hận Thu.
Quả nhiên không đầy một khắc đồng hồ, trên đỉnh đầu cụ già mồ hôi ướt đẫm. Một lát sau cụ già từ từ thu bàn tay lại, hít một hơi dài lấy sức :
- Được rồi! Con đứng dậy đi!
Hận Thu cảm thấy tinh thần sảng khoái, chân lực dồi dào, chàng ngơ ngác không hiểu chuyện gì, cụ già ôn tồn nói :
- Lão đã truyền sang cho con nửa giáp tử nguyên lực. Luyện được mấy chiêu kiếm pháp ấy hay không còn do tư chất của con nữa.
Hận Thu kinh ngạc hỏi :
- Làm sao có thể sử dụng được?
Cụ già lim dim đôi mắt phất tay nói :
- Hai con cứ ra bên ngoài nghiên cứu đi. Có nơi nào không rõ, lát nữa lão phu sẽ chỉ điểm cho.
Cừu Cốc thấy mặt cụ già có vẻ mệt mỏi, biết cụ đã tiêu hao sức lực quá nhiều, cần phải vận công để phục hồi nguyên khí, nên chàng im lặng kéo Hận Thu ra ngoài cửa động.
Hai người tìm đến một khoảng đất bằng, trải tấm giấy chỉ dẫn lên trên mặt

đất. Cừu Cốc thiên tư có sẵn, giờ nhìn vào bản đồ lập tức hiểu ngay bốn chiêu kiếm pháp này cực kỳ huyền ảo.
Chiêu thứ nhất và nhì thuộc về Địa và Thủy, chuyên dùng kình lực âm nhu để phát huy. Chiêu thứ ba và tư, lại toàn dùng khí lực dương cương, uy lực cực mạnh.
Xem xong một lượt chàng trao bản đồ cho Hận Thu, nắm giữ rồi tuốt kiếm diễn qua một lượt. Chàng nhờ có trí thông minh, nên lãnh hội được mau, vung kiếm múa qua một vòng trọn bộ. Vậy mà cũng đã mất đi hai tiếng đồng hồ.
Chàng múa xong cảm thấy đã sử dụng thông suốt, mới chịu xuôi tay đứng nhìn Hận Thu luyện tập. Lúc ấy Hận Thu cũng đã luyện qua hai chiêu Địa và Thủy, chỉ còn Hỏa với Phong thì vô phương thi triển.
Cừu Cốc tính tình sốt sắng, đến bên Hận Thu chỉ bảo rành rẽ, Hận Thu luyện tập một hồi nữa, song cũng không thể nào phát huy khí lực dương cương được.
Hận Thu liền ngưng tay đứng nghỉ một hồi, đoạn thở dài than :
- Tiền bối đã nói thiên chất của đệ chỉ có hạn, không thể nào sử dụng được mấy chiêu kiếm pháp này. Hôm nay học được hai chiêu đầu, đệ cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.
Cừu Cốc thương hại an ủi :
- Ngô huynh chớ nên bi quan. Cứ luyện thêm vài lượt nữa, tưởng cũng có thể đạt được.
Vừng hồng bắt đầu ló dạng, màn sương từ từ vén lên, hai anh em mới chịu tra kiếm vào bọc, định về thạch động để khoe với cụ già thì bỗng một tiếng la thất thanh từ trong hang phát ra, giọng kêu vô cùng thảm thiết, khiến ai nghe cũng phải lạnh cả người.
Cừu Cốc giật mình khẽ thốt :
- Không xong!
Thân hình chàng lập tức bay bổng lên không trung như một mũi tên lướt nhanh vào thạch động.
Về cách thạch động chỉ còn hai ba trượng, bỗng chàng bắt gặp từ trong động có một bóng đen nhanh như làn khói phụt ra. Trong lớp sương mù mở ảo, chàng trông thấy tựa như bóng đen ấy có che một tấm vải xanh trên mặt, liền cất tiếng quát lớn :
- Đứng lại!
Một chưởng phong lập tức đánh ra, vì đã căm hận kẻ gian xuất nhập bất minh, nên vừa xuất chưởng chàng đã sử dụng ngay tuyệt thế Tiềm Long cửu thức. Một luồng kình lực uy vũ phát ra như một trận cuồng phong ào ào giáng xuống.
Bóng đen vừa thấy chưởng pháp của Cừu Cốc, tỏ vẻ thất kinh, vội vã uốn

mình né tránh, rồi hạ xuống nơi một phiến đá to.
Cừu Cốc lại nhồi thêm một chưởng, khí thế khốc liệt hơn. Bóng đen vốn là kẻ giảo hoạt, biết không thể chống cự đối phương trong lúc này, liền ẩn mình sau phiến đá lớn. Bùng một tiếng làm bể đi phân nửa tảng đá. Nhưng kẻ ấy đã vô sự, vội lìa phiến đá chuồn đi mất dạng.
Hận Thu cũng đã đến nơi, hai người song song đi vào thạch động.
Một cảnh tượng rợn người hiện ra trước mắt. Cụ già nằm lăn trên giường đá, đầu bị đánh bể ra làm hai, chứng tỏ khi cụ đang vận công điều khí đã bị kẻ gian lẻn vào ám hại.
Hận Thu không cầm được lòng, ngã người ôm chầm lấy thây cụ già khóc nức nở. Cừu Cốc nhìn thấy tình cảnh thảm thương ấy đôi hàng lệ cũng từ từ trào ra.
Giây lát chàng đến bên, nắm tay Hận Thu khuyên :
- Người đã chết không còn cách gì cứu lại được. Đệ thấy chúng ta nên lo chôn cất lão tiền bối thì hơn, rồi sẽ truy tầm hung thủ.
Hận Thu đứng ngay người dậy, lớn tiếng nói :
- Ngô Hận Thu này nếu gặp được tên súc sinh ấy, thề không giết hắn được ngàn đao quyết chẳng làm người!
- Huynh là sao có thể quả quyết là y?
- Trừ tên súc sinh ấy ra, không còn người nào khác biết được nơi đây nữa?
Cừu Cốc như bỗng sực tỉnh :
- Đúng rồi! Nếu không phải là y, làm sao có thể thi triển thân pháp Phi Tinh Truyền Hận của bổn môn!
Đoạn lại người lo đào huyệt chôn cất thi thể của cụ già. Xong xuôi, hai chàng quỳ xuống lạy mấy lạy rồi cùng nhau xuống núi.
Ra đến quan đạo, Hận Thu lập tức cung tay cáo từ. Cừu Cốc hỏi :
- Giờ Ngô huynh định đi đâu?
Hận Thu buồn rầu đáp :
- Trước khi tiền bối qua đời, có giao phó cho đệ một công việc. Giờ vẫn chưa làm xong.
Cừu Cốc biết là việc quan trọng, nên không tiện hỏi thêm. Hai người cùng hẹn nhau ngày giờ tái ngộ.
Hận Thu sợ Cừu Cốc hiểu nhầm, nên thở dài phân bày :
- Sự thật lão tiền bối còn có một việc thương tâm hơn việc bị phản đồ giết, nhưng vì tính tình ngạo nghễ, thành thử người không muốn nói ra cho huynh biết đấy thôi!
Cừu Cốc ôn tồn :
- Đệ đã mang ơn truyền thụ võ công của lão tiền bối, nên từ nay về sau, phàm hễ việc gì có liên quan đến người, đệ xin tận lực ra tay gánh vác. Nếu lúc nào cần đệ giúp sức, huynh đài cứ việc tìm đến đệ.

Hận Thu gật đầu cảm tạ, rồi tung người đi.
Cừu Cốc chứng kiến những sự thương tâm nghịch cảnh, lòng đã quyết định. Chàng cảm thấy trên đời này kẻ ác quá nhiều, nếu không ra tay trừ khử thì chính nghĩa không còn hy vọng thịnh đạt.
Chàng rảo bước đi được một khoảng, bỗng sực nhớ đến ngày hẹn với Cung trang thiếu nữ. Chẳng phải nàng đã hứa ba ngày sau sẽ đem cha ta đến gặp mặt sao? Hy vọng nàng không gạt ta!

Hồi 26
Nghĩa cũ tình xưa

Lòng đầy hồi hộp, Cừu Cốc đến ngay địa điểm mà thiếu nữ Cung trang đã hội ước. Đấy là một đồng cỏ xanh tươi cách Tử Vong thành không xa mấy. Mùa đông nơi quan ngoại, cây cối cằn cỗi, cành lá trơ trụi để thay những mầm non chớm bén. Thỉnh thoảng, những cơn gió lốc thổi qua, khiến chàng cảm thấy lòng cô đơn, lạnh lẽo. Một gia đình đầm ấm tươi vui trước đây, không ngờ giờ lại tiêu tan cả, người mẹ hiền đã mất, cha chết sống chưa minh, tình cảnh như vậy khiến cho ai mà chẳng bi thảm.
Trời dần dần tối, những đàn quạ đua nhau bay về tổ. Linh tính như báo cho chàng biết chắc có điều bất tường. Tại sao giờ đây mà vẫn chưa thấy cha ta? Cùng trong lúc ấy, đàn quạ lại đáp mình xuống một khoảnh đất đầy cỏ mọc, xem như chúng đang tranh giành một con mồi. Trong lòng không khỏi giật mình, chàng lập tức đến nơi xem xét.
Quả nhiên thấy có một tử thi đang nằm trên mặt cỏ. Tim hồi hộp, vội vàng đến lật ngửa kẻ xấu số ấy ra xem, bỗng chàng rống lên một tiếng rồi ôm chầm lấy tử thi ấy mà khóc nức nở.
Thì ra tử thi ấy chính là người mà chàng đi xa vạn lý, khổ nhọc tìm kiếm. Người cha thân yêu của chàng Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu.
Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tiếng khóc đã vơi, hồ lệ đã cạn. Chàng mới đứng lên lo chôn cất xác cha.
Thi thể của Lữ Tử Thu bầm tím, tựa như bị một loại độc âm sát hại. Đồng thời cỏ cây tứ phía không một dấu vết gì có thể chứng tỏ nơi đây đã trải qua một trận đấu cả.
Xem xét một hồi nhưng chàng cũng không tìm ra nguyên nhân cái chết của cha chàng. Bỗng nhiên một ngọn gió mạnh thổi qua, một tờ giấy tung bay ra khỏi mặt đất, chàng vội đến lượm tờ giấy ấy lên xem. Thì ra là một bìa sách

đã bị xé rách, trên đề mấy chữ: Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục, chứng tỏ cha chàng đã được cuốn sách này, lại bị kẻ khác cướp đi.
Bất giác chàng kêu lên :
- Đúng rồi! Cha ta vì được cuốn sách quý này, nên mới bị phải họa vào thân!
Cừu Cốc xây đắp mồ cha xong, chặt ngay một thân cây trồng ngay trước đầu để làm dấu, đứng mặc niệm hồi lâu rồi mới từ từ bước đi.
Bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo từ xa vọng đến :
- Đã gặp lệnh tôn chưa?
Cừu Cốc biết ngay người mới đến là Cung trang thiếu nữ. Mọi sự căm phẫn trong lòng, giờ mới có nơi bộc phát. Chẳng nói chẳng rằng, chàng liền vung chưởng đánh ra một thế.
Cung trang thiếu nữ lách mình tránh né, ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi làm gì vậy?
- Cừu Cốc tức tối trong lòng quát lớn :
- Hành động của người thật đê hèn!
Song chưởng lại liên tiếp đánh ra ba đường, chưởng phong ồ ồ công tới.
Cung trang thiếu nữ như một tiên nga, tà áo bay bổng lên cao, thân hình phất phơ trước gió. Miệng nàng không ngớt nói lớn :
- Ngươi điên sao? Việc gì cứ nói rõ ra đã, rồi có đánh cũng chẳng muộn mà!
Cừu Cốc ngưng tay điểm mặt thiếu nữ mắng :
- Thủ đoạn của các người thật độc ác. Hẹn đem cha ta đến đấy rồi lại phái người hạ độc thủ sát hại! Lữ Cừu Cốc mỗ quyết cùng các người chẳng đội trời chung!
Cung trang thiếu nữ kinh ngạc :
- Lịnh tôn đã bị người ta giết rồi sao?
- Rõ ràng chính người đã bày ra quỷ kế, còn giở vờ làm gì?
Thiếu nữ thở dài một tiếng than :
- Thật là một việc không may cho người!
Đoạn nàng bước tới hai bước, ôn tồn an ủi :
- Xin chàng tin danh dự thiếp. Thiếp dám thề độc là không bao giờ hại đến lệnh tôn!
- Hừ! Ta đâu dễ dàng tin lời quỷ quyệt đó!
- Chàng nghe rõ đây, cha chàng cùng thiếp lâu nay đều ở chung một chỗ. Nếu muốn hại người thì lúc nào mà chẳng được, lại phải đến giờ ước hẹn gặp mặt chàng mới ra tay hạ sát người sao? Hơn nữa, thiếp đã có ý muốn cùng chàng làm bạn, thì cớ gì lại đi giết cha chàng?
Cừu Cốc nghe nàng nói cũng có phần hữu lý, nên hừ một tiếng nói :
- Hiện giờ ta không thể quyết định ai là hung thủ, đợi sau này sự thật sẽ chứng minh!
- Vậy vật mà chàng hẹn tặng thiếp có đem đến chăng?

- Hôm nay việc gì cũng hãy khoan nói đã, sau này sẽ hay.
- Chàng định bội tín sao? Nên hiểu thiếp đã làm y theo lời hẹn ấy rồi!
- Ta chưa gặp được nàng, nên chưa đòi vật ấy lại chứ đâu phải tiếc gì vật ấy!
- Chàng không nghĩ vật ấy tuy nhỏ nhưng hệ trọng lắm sao?
Cừu Cốc lòng đang bối rối, đâu còn để ý đến những lời nàng nên gật đầu đáp xuôi :
- Có lẽ đúng vậy.
- Giờ chàng định đi đâu?
Cung trang thiếu nữ quan tâm nhìn chàng tiếp :
- Hiện giờ nơi quan ngoại sát cơ trùng điệp. Theo ý thiếp tốt hơn hết chàng nên tìm một nơi tạm ẩn mặt một thời gian.
Cừu Cốc cười giòn :
- Trong khi tại hạ chưa tìm được kẻ thù thì cho dù đao kiếm kề ngang cổ, họ Lữ này cũng quyết chẳng ngơi tay.
- Chàng có hiểu là hoàn cảnh của chàng hiện giờ nguy hiểm lắm không?
- Hẳn nhiên tại hạ đã hiểu. Chủ nhân Tử Vong thành tìm kế ám toán tại hạ. Cụ già cầm y quyết không bỏ qua, Thiên Độc Nhân Ma, Thiết Kỳ Ngân Tinh, bọn chúng giờ phút nào cũng định trừ cho được tại hạ. Nhưng tại hạ đâu có xem bọn họ ra gì!
- Chàng có thể cho thiếp biết ý định của chàng ra đây có mục đích gì cùng lai lịch của chàng chăng?
- Việc ấy rất đơn giản. Tại hạ là con trai của Lữ Tử Thu, môn đồ Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, khổ nhọc ngàn dặm ra đến đây mục đích để tìm lại cha già. Ngoài ra không có việc gì khác hơn.
Cung trang thiếu nữ nở một nụ cười huyền bí :
- Đấy là lời nói suông của chàng thôi!
Cừu Cốc khó chịu nói :
- Tại hạ lâu nay không hề biết nói dối bao giờ!
Cừu Cốc vừa nói vừa cất bước ra đi, được mấy bước bỗng chàng quay đầu lại hỏi :
- À! Tại hạ hiểu rồi. Cô nương là vị ái nữ của Tử Vong thành chủ nhân!
Thiếu nữ cung trang nghe nói giật mình, nhưng liền mỉm cười nói :
- Chàng đoán thật không sai!
Cừu Cốc cười lớn :
- Oán có đầu, nợ có chủ. Cô nương tuy là con gái của kẻ thù, nhưng Lữ mỗ không vì thế mà hại cô nương đâu!
Thiếu nữ cung trang đưa đôi mắt dịu hiền nhìn theo bóng hình Cừu Cốc đến khi khuất dạng, nàng lẩm bẩm :
- Ta quyết thế nào cũng phải chiếm đoạt được chàng!
Cừu Cốc mang theo mối u buồn, chầm chậm bước xuống núi. Tưởng đâu

chuyến đi này sẽ vui vẻ gặp được cha già, không dè lại là chuyến đi đưa người về chín suối. Sự thương tâm ấy, e suốt đời không thể quên được. Hiện giờ cha mẹ đều bị thảm bại qua đời, chàng đã trở thành một đứa con mồ côi. Nghĩ đến kẻ thù bất cộng đới thiên, lửa giận càng hùng dũng nổi dậy, ngước mặt lên trời kêu gào bi phẫn :
- Xin cha mẹ yên tâm nơi cửu tuyền, con thề dù chết cũng phải tìm được kẻ thù, để lấy máu tế trước mộ phần.
Bỗng nghe một tiếng la hoảng hốt vọng đến, chàng không khỏi giật mình tự hỏi :
- Tiếng kêu của một thiếu nữ?
Dù cho chàng đang đau đớn, căm phẫn đến đâu, vừa nghe tiếng kêu cứu, chàng cũng lập tức tung mình nhảy đến hướng phát ra tiếng kêu.
Xa xa chàng trông thấy phía bên đồi núi bên kia, bốn hán tử đang vây đánh một thiếu nữ và thiếu nữ ấy bị dồn vào thế nguy, e trở tay không kịp. Bên ngoài lại có một chàng thư sinh công tử, tay cầm quạt phe phẩy, miệng mỉm cười đắc ý.
Cừu Cốc lập tức tụ khí vào đan điền hét lớn :
- Ngưng tay!
Lời nói dứt thì người chàng cũng đã đến nơi. Chàng tiến đến bên thiếu nữ. Bốn hán tử bị tiếng thét của chàng chấn động, cả thảy đều giật mình, vội vã ngưng tay đứng dang ra.
Thiếu nữ vừa thấy Cừu Cốc xuất hiện, lập tức ngả vào lòng chàng mừng rỡ kêu lên :
- Cốc ca...
Cừu Cốc giờ mới nhận ra thiếu nữ ấy chính là Hàn Thanh Thanh, còn kẻ đứng bên là Ngọc Thông công tử đang sửng sốt nhìn chàng lo hoảng.
Hàn Thanh Thanh giận dữ :
- Cốc ca mau đánh hắn cho em hai chưởng. Thằng người của hắn xấu chết đi thôi!
Ngọc Thông công tử thấy Cừu Cốc xuất hiện, trong lòng ngầm sợ hãi, tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ ung dung, lạnh lùng nói :
- Nên nhớ ta là chồng của em mà!
Thanh Thanh giận đến xanh mặt :
- Im đi! Đừng nói ra thêm hổ người!
Cừu Cốc từ từ đẩy nàng ra :
- Lời nói của hắn không sai!
Ngọc Thông công tử càng được thể lên giọng :
- Đây là lời phụ thân em đã hứa, còn chối làm sao được?
Đôi mắt trào lệ, Thanh Thanh úp mặt vào lòng Cừu Cốc khóc nức nở.
- Cốc ca, thật anh không thương em sao?

Cừu Cốc thở ra ảo não, rồi cũng tìm cách rời khỏi người nàng.
Ngọc Thông công tử đã hiểu tính tình của Cừu Cốc, biết chàng không khi nào chen vào việc của thiên hạ. Song sợ Thanh Thanh cứ nằng nặc đòi đi theo Cừu Cốc thì càng thêm rắc rối, nên liền nghiêm nghị đưa tay ra hiệu cho bọn hán tử.
- Mau dẫn nàng đi, đó là lời dặn của Hàn lão tiền bối!
Bốn tên hán tử đồng loạt tiến lên, Hàn Thanh Thanh lập tức rút đoản kiếm ra khỏi bao, giọng trong trẻo quát :
- Đố các người dám!
Xẹt, xẹt hai đường kiếm pháp tung ra, lập tức bức lùi bốn tên hán tử trở lại.
Ngọc Thông liền xếp quạt lại, lớn tiếng quát :
- Toàn là đồ vô dụng, không xông vào một lượt còn đợi gì?
Cừu Cốc vội vàng đến trước, chỉ vào bốn tử hán tử hỏi Ngọc Thông :
- Bọn họ là người của Hàn gia trang?
- Không! Thuộc hạ của bổn cốc!
- Vậy thì ngưng tay cả lại!
- Tại sao?
Cừu Cốc thản nhiên nói :
- Nếu là người của Hàn gia trang, tại hạ không hề can thiệp nhưng là người của Thiên Độc cốc thì không thể để cho các người làm ngang được. Nên biết nàng tuy đã đính ước cùng người nhưng chưa xuất giá.
Ngọc Thông lạnh lùng nói :
- Đó là việc riêng của chúng tôi, khỏi cần người ngoài xen vào!
Cừu Cốc buông tiếng cười lớn :
- Lữ mỗ với Hàn gia tuy hôn ước đã hủy, nhưng tình bạn vẫn còn. Nếu vị nào dám mạo phạm đến thế muội của tại hạ, thì đừng trách tại hạ vô tình!
Ngọc Thông biến sắc :
- Lữ huynh nhất định muốn chống đối với tại hạ?
- Muốn nghĩ sao cũng được.
Rồi chàng quay lại nói với Thanh Thanh?
- Thanh muội, theo anh đi tìm cha em!
Thanh Thanh đưa mắt háy Ngọc Thông một cái, đoạn nắm lấy tay Cừu Cốc đồng cất bước, nàng hỏi :
- Anh đã gặp cha em rồi?
- Vâng, anh cùng cha em đồng ở Tử Vong thành thoát hiểm ra đây!
Ngọc Thông đứng nhìn hai bóng người sánh vai cùng bước. Chàng cảm thấy ganh tức trong lòng, song tự hiểu không phải là địch thủ, nên không dám cản trở, đành đứng im buông ra một tiếng cười gằn.
Cừu Cốc cùng Thanh Thanh hai người đến một thị trấn, tìm một quán ăn.
Đương lúc chờ bọn tửu bảo đem rượu thịt lên, Cừu Cốc nói :

- Thanh muội! Trước kia mẹ anh có tặng em một chiếc nhẫn Hán ngọc, chẳng biết em có mang theo đó chăng?
Thanh Thanh giơ bàn tay trắng nõn lên nói :
- Không phải chiếc nhẫn này là gì?
- Xin em trả lại cho anh!
Mặt Thanh Thanh liền xanh nhạt :
- Anh.. anh bảo sao?
- Chúng ta đã hủy bỏ hôn ước, anh nghĩ rằng vật này không còn ý nghĩa của nó nữa!
Thanh Thanh trầm tư giây lát rồi cương quyết nói :
- Không được! Vật này do bá mẫu tặng em, anh không có quyền lấy lại. Hơn nữa hôn ước chỉ đơn phương do anh hủy bỏ, còn em chưa ưng thuận mà!
Cừu Cốc lúng túng :
- Nhưng... nhưng cha em đã muốn vậy, vả lại người đã nhận lễ vật của Thiên Độc cốc!
Thanh Thanh cười khúc khích :
- Anh rõ lẩn thẩn! Em là vị hôn thê của anh chứ có phải ba em đâu mà anh nói vậy!
Cừu Cốc ngơ người nhìn chăm chăm vào mặt Thanh Thanh khiến nàng nóng ran cả mặt, cúi xuống tránh ánh mắt sáng rực của người yêu.
Vốn là một tiểu thư khuê các, sở dĩ Thanh Thanh dám ăn nói dạn dĩ như vậy là nàng đủ can đảm để mưu cầu hạnh phúc cho mình. Nhưng khi thấy Cừu Cốc nhìn mình khác lạ, nàng đâm ngượng ngùng và thầm trách là mình quá bạo.
Cừu Cốc thở ra :
- Nhưng anh đã hứa tặng cho người khác!
Thanh Thanh ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Cừu Cốc :
- Anh... anh đã hứa tặng cho người khác? Chiếc nhẫn Hán ngọc này?
Cừu Cốc gật đầu, Thanh Thanh hỏi nhanh :
- Mà người ấy là ai? Nam hãy nữ?
- Gái! Chính là Cung trang thiếu nữ đấy!
Thanh Thanh mím môi đột nhiên gằn giọng :
- Thôi! Tôi đã hiểu rồi! Thì ra hai người đã..
- Hừ!
Cừu Cốc như cũng đã hiểu ý nàng đôi phần, chàng thở ra :
- Chính anh cũng không ngờ nàng có dụng tâm ấy!
Thanh Thanh chu miệng hờn trách :
- Rõ ràng là anh cũng đã yêu nàng, còn giả vờ ngớ ngẩn trước mặt em!
Cừu Cốc chán nản lắc đầu :
- Em nào hiểu lòng anh đang khổ hận.

Mắt phượng long lanh Thanh Thanh hỏi :
- Về việc giữa chúng ta?
Cừu Cốc khẽ gật :
- Mọi việc đã mất hết! Hiện giờ anh chỉ là người bất hạnh và cô độc trên đời!
Thanh Thanh đặt tay lên vai Cừu Cốc âu yếm :
- Cốc ca, anh chớ buồn. Hiện giờ vẫn chưa muộn đâu, em vẫn luôn luôn ở bên cạnh anh kia mà!
Cừu Cốc vẫn buồn rầu :
- Nhưng anh đang nghĩ đến cái chết thảm thương của cha anh!
Chàng kể qua thảm cảnh của cha chàng, nước mắt chàng bỗng nhiên trào ra. Tuy đã lăn lộn với đời, song vốn là một thiếu niên nhỏ tuổi, tình cảm vẫn còn mềm yếu, mỗi khi gặp chuyện buồn, Cừu Cốc vẫn khóc như vậy.
Thanh Thanh lấy chiếc khăn tay, âu yếm lau nước mắt cho chàng và an ủi :
- Dù sao người cũng đã chết, anh cũng không nên đau khổ thái quá. Giờ chúng ta nên sáng suốt tìm cách báo thù cho người thì hơn!
Cừu Cốc ngưng khóc, chàng hậm hực :
- Tuy chưa rõ kẻ thù là ai, nhưng đoán chắc cũng là bọn chúng cả. Giờ anh phải đến ngay Nam Sơn Thành Tử giết sạch bọn chúng không chừa tha một mạng.
Và chàng hấp tấp đứng dậy bước đi.
Thanh Thanh chạy theo gọi :
- Chờ tý, em cùng đi với anh!
Cừu Cốc nhíu mày :
- Nguy hiểm lắm, em đi làm gì?
- Em phải giúp anh báo thù!
- Anh là con nên phải có bổn phận báo thù cha. Còn em chớ mạo hiểm!
Thanh Thanh mỉm cười :
- Còn em là dâu, em cũng có trách nhiệm báo thù cho cha chồng chứ. Vả lại cứ để anh đi một mình em không yên tâm chút nào!
Thấy Thanh Thanh đã quả quyết và quan tâm đến mình như vậy, Cừu Cốc cảm động, chàng lặng thinh không ngăn cản nữa. Thật ra chàng vẫn yêu thương Thanh Thanh, song vì lòng tự ái nên ngoài mặt như vậy.
Hai người vừa đi vừa trò chuyện, không bao lâu đã đi đến ngoại ô. Đột nhiên thấy xa xa có một cụ già và một thiếu nữ từ hướng ngoài đi tới.
Cụ già mặc áo xanh râu dài, thần sắc quắc thước, chính là Tả Phổ Tinh Quân Từ Ngưỡng Chi trong Phổ Kiếm minh. Còn thiếu nữ dung nhan kiều diễm, không ai khác hơn là Thanh Thu, người mà lắm phen khiến cho Cừu Cốc hoài nghi và hận nhớ.
Từ Ngưỡng Chi trông thấy hai người vội hỏi :
- Sao người còn ở đây?

Cừu Cốc buồn bã đáp :
- Gia phụ đã bị ám hại!
Từ Ngưỡng Chi đưa mắt nhìn xem bốn phía một lượt, đoạn đưa tay ra hiệu nói :
- Theo lão!
Bốn bóng người lập tức đi vào căn miếu bể nằm trong một đám rừng hoang.
Bốn người vào trong ngồi xuống xong xuôi, Từ Ngưỡng Chi trịnh trọng nói :
- Giờ đây sự việc càng lúc càng nghiêm trọng, chỉ sợ một trận huyết chiến sắp diễn ra!
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Việc này vãn bối cũng có nghe qua!
Từ Ngưỡng Chi ngạc nhiên nhìn chàng đoạn tiếp :
- Trận hung sát nơi Tử Vong thành đã để lộ gương mặt đanh ác của hắn ra. Thật lão không ngờ hắn lại có thể làm được việc ấy.
- Tiền bối lấy gì minh chứng sự việc vừa rồi là do người mà tiền bối đã hoài nghi?
Từ Ngưỡng Chi nghe Cừu Cốc hỏi thế, trong lòng ngạc nhiên hừ một tiếng đáp :
- Người đàn bà đẹp trong Tử Vong thành ấy vốn là tiểu thiếp của hắn trước kia, đồng thời bà ta còn có cất giữ Long Vân lệnh. Không phải là hắn còn là ai nữa?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Nhưng sự việc trên đời lắm chuyện xảy ra đều khiến cho người ta không dè được!
Từ Ngưỡng Chi kinh dị :
- Chẳng lẽ tướng công đã được những tin tức thiết thực hơn?
Cừu Cốc gật đầu rồi đem việc gặp Hữu Cung Tư Mạng, cụ già trong thạch động và lúc ông ta bị xích hai chân đến khi bị ám toán, mọi việc đều kể rõ một lượt.
Từ Ngưỡng Chi nghe xong, liên tiếp chắc lưỡi thở dài.
Giờ Cừu Cốc đối với cụ già đã vững lòng tin, nên chàng cũng đem việc tấm mật đồ của Tỵ Trần đạo trưởng bị mất cắp cùng việc cha chàng được cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục mới bị hại nói rõ cho ông ta nghe.
Từ Ngưỡng Chi tiếp lấy tấm bìa sách xem qua kinh ngạc nói :
- Đúng là do báu vật này rồi. Nói vậy sự việc ngày càng thêm phức tạp.
Cừu Cốc không hiểu gì cả nói :
- Tại hạ không hiểu ý của tiên phụ như thế nào. Đã được cuốn Đan thư cùng Thiên niên hà thủ ô, sao không về Phỉ Thúy cốc, còn ở lại nơi đây làm chi?
Từ Thanh Thu xen lời :
- Theo em đoán thì lệnh tôn là minh hữu trong Phổ Kiếm minh, có lẽ lúc

người được cuốn Đan thư, đột nhiên lại tiếp được lệnh phù của Minh hội, đành phải trao vật ấy cho người tin cậy đem về.
- Và người mạo danh là cha tại hạ đã giết chết kẻ mang bảo vật ấy giữa đường rồi hóa trang về đến Phỉ Thúy cốc!
- Em đoán chắc như thế ấy!
- Nhưng tại sao kẻ giả danh đã được cuốn Đan thư, linh dược rồi, không chạy đi nơi khác, còn về Phỉ Thúy cốc để mạo hiểm làm gì?
Thanh Thu gật đầu nói :
- Em cũng đã từng đặt nghi vấn đó. Nhưng lại nghĩ kẻ ấy đến Phỉ Thúy cốc là thượng sách tuyệt diệu nhất của hắn. Vì tin đồn lệnh tôn được cuốn Đan thư sớm đã truyền khắp giang hồ. Hắn đến Phỉ Thúy cốc, một là mượn sự hộ vệ của mẹ anh, hai nữa là để mượn tay quần hùng đến giết chết bà. Như vậy sẽ khiến cho cha anh thay đổi mục đích, cứ cắm đầu đi đổi mạng với quần hùng, bỏ việc truy tầm hắn.
Không phải là một diệu kế hay sao?
Cừu Cốc rất phục những lời suy đoán của Thanh Thu vừa rồi nên không ngớt gật đầu.
Từ Ngưỡng Chi vừa vuốt râu vừa chậm rãi nói :
- Lữ đại hiệp trước kia là bí thư trong Phổ Kiếm minh, nên biết rõ nội tình hơn ai hết. Người có mặt tại Nam Sơn Thành Tử khá lâu có lẽ đã thấy được tình hình hơi khác, nêu mới lén cắp cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục, cũng vì chẳng may nên mới bị hại..
Thanh Thu như không đồng ý nói :
- Việc này chắc không có lẽ đơn giản như thế đâu, hiện giờ tốt hơn ta đừng nên suy đoán hầu tránh khỏi sự lầm lạc sau này!
Từ Ngưỡng Chi khẽ cười đùa :
- Hay đa! Giờ con đã dạy lại cha rồi!
Thanh Thu cũng cười :
- Nữ nhi đâu dám có ý đó, nhưng vì gần đây nữ nhi có tiếp xúc với bọn chúng, thành thử hiểu rõ được chút ít!
Giờ đây Cừu Cốc cũng đã biết qua đại khái của sự việc. Tất cả mọi vấn đề cũng đều tập trung hết nơi Nam Sơn Thành Tử, giờ chỉ cần đến đó là giải quyết được ngay, nên vội vã đứng lên nói :
- Vãn bối định lập tức đến Nam Sơn Thành Tử nếu trễ một bước e không kịp!
Từ Ngưỡng Chi cũng đứng dậy :
- Trận sóng gió này, chỉ có tướng công mới trấn áp lại được mà thôi. Nhưng hoàn cảnh của tướng công hiện tại đáng lo ngại nhất!
Cừu Cốc kinh ngạc :
- Là ý gì thế?

- Điều thứ nhất, tướng công có mang Long vân kim bài của Ân chủ. Thứ nhì đã chứng kiến cái chết bí mật của Hữu Cung Tư Mạng. Thứ ba võ công của người đáng lo ngại cho họ, thành thử bất cứ lúc nào họ cũng muốn tìm cách giết chết tướng công để trừ hậu họa.
Cừu Cốc cười thản nhiên :
- Tại hạ không cảm thấy người của tại hạ lại quan trọng đến thế!
- Tướng công chớ nên xem thường bản thân, trách nhiệm của tướng công sau này còn nặng nề lắm đấy.
Nói đến đây ông lại tiếp :
- Trận sát kiếp này sở dĩ đợi đến hôm nay mới khai diễn, thực tế có nhiều nguyên nhân. Một là Ân chủ sống chết đến nay chúng chưa rõ. Hai là Phổ Kiếm minh trừ lão phu cùng Hữu Cung Tư Mạng ra, còn một vị Hộ pháp đức cao danh trọng nữa, hiện giờ ẩn mặt nơi nào cũng chẳng rõ. Thứ ba cuốn Tiên tần võ thuật, chúng tìm chưa ra. Một khi biết được..
Vừa nói đến đây bỗng ông trợn ngược quát lớn :
- Ai đấy?
Thân hình ông như cánh chim lập tức bay bổng lên mái nhà, nhìn vòng quanh một loạt xem xét đoạn quay trở lại, lúc ấy Cừu Cốc cùng hai nàng cũng đã ra theo kịp.
Bốn phía miếu bể cây cối mọc um tùm, kẻ địch chỉ cần lọt mình vào trong thì khó có thể tìm thấy được.
Sắc mặt của Từ Ngưỡng Chi rất khó coi, chòm râu dài không gió mà tự nhiên rung động. Thanh Thanh đến bên khẽ hỏi :
- Cha đã trông thấy địch?
Từ Ngưỡng Chi lạnh lùng hừ một tiếng :
- Bọn ma đầu dám cả gan theo dõi lão phu!
Đoạn ông quay sang Cừu Cốc nói :
- Tướng công có ý đi Nam Sơn Thành Tử, vậy nên đi ngay lập tức, lão phu còn có việc phải làm!
Lời nói dứt thì người ông cùng Thanh Thu đã mất dạng trong đám rừng rậm.
Cừu Cốc cũng đã hiểu rõ sự việc chẳng phải tầm thường, liền quay lại nói với Thanh Thanh :
- Chúng ta cũng đi thôi!
Hàn Thanh Thanh từ nhỏ được cha cưng chiều, trong khu vực Lưỡng hồ thế lực của Hàn sơn phái rất lớn, tuy nàng đã ra giang hồ sớm hơn Cừu Cốc song chưa gặp qua sự hung hiểm lần nào. Giờ đây nàng chỉ cần được Cừu Cốc ở bên người thì việc gì mà chả cần để ý đến.
Nàng lấy tay vẹt tém những sợi tóc mai bị gió thổi, nũng nịu nói :
- Sớm biết phải đi xa như vậy, ta nên mua hai con ngựa cỡi đỡ chân!

Vừa nói đến đấy thì đột nhiên lại nghe tiếng chân ngựa dồn dập, ba con tuấn mã, chạy như bay đến trước mặt hai người.

Hồi 27
Kỳ phùng địch thủ

Nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy đến, Cừu Cốc không hiểu bọn họ là bạn hay thù nên dừng bước đứng lại đề phòng.
Trên lưng ba con tuấn mã là ba người bịt mặt, lưng đeo trường kiếm. Họ nhảy xuống ngựa, hằm hằm nhìn chàng, xem cách cỡi ngựa cùng khí độ thì cũng đủ biết võ công của họ không phải tầm thường.
Cừu Cốc nhìn ba người nói :
- Ba vị la ai? Nếu quả thật muốn gây sự với Lữ mỗ thì cứ việc ra tay chứ lén lút như vậy thì đâu phải là hành vi của quân tử?
Ba người lập tức tuốt kiếm cầm tay, phân ra ba phương vị, vây lấy hai người vào giữa. Một vị lớn tuổi nói :
- Anh em tại hạ phụng mạng mà hành sự, phải đem thủ cấp của các hạ về trình. Cô nương kia xin đứng ra phía ngoài, đừng liên lụy vào mà uổng mạng.
Thanh Thanh lập tức rút đoản kiếm cầm tay, cười nhạt nói :
- Nếu ta không chịu thì sao?
Một người khác bất ngờ vung kiếm đánh ra, cười gằn :
- Thì giết hết!
Đường kiếm lanh lẹ nhẹ nhàng, thoạt trông cũng biết là kiếm khách danh tiếng.
Cừu Cốc như hiểu ra điều gì, lách mình tránh né rồi lớn tiếng nói :
- Ra là các vị từ Nam Sơn Thành Tử ra, nếu không cho thấy rõ mặt mũi thì Lữ mỗ đành xin đắc tội.
Chàng nói chưa dứt lời thì ba thanh trường kiếm đã ồ ạt công vào, Thanh Thanh thấy thế thì rất giận, vội xông vào trợ chiến. Nhưng thế công của ba tay kiếm khách vô cùng tinh diệu, nàng không làm sao trợ chiến được.
Cừu Cốc nói :
- Thanh muội, em dang ra, để anh ứng phó với bọn họ.
Ba tay kiếm khách cũng không tấn công vào Thanh Thanh mà mục tiêu của họ chỉ nhắm vào Cừu Cốc, kiếm pháp của họ vô cùng tinh diệu, không để hở một khe nào.

Cừu Cốc cảm thấy áp lực càng lúc càng gia tăng thì thầm kinh sợ, tự nhủ :
- "Ba người bịt mặt này là ai mà võ công kinh dị thế này?"
Trong lúc đó, lại có bảy tám bóng người lướt đến. Nhưng họ không gia nhập trận đấu mà chỉ im lặng đứng bên ngoài quan sát.
Cừu Cốc liếc nhìn thì thấy bọn người vừa đến vẫn là Thiết Kỳ Ngân Tinh, Kim Kiếm thư sinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ . Bọn chúng đứng ngoài theo dõi trận đánh rồi bàn tán với nhau, chỉ nghe Kim Kiếm thư sinh nói :
- Ba người bịt mặt võ công không tầm thường, kiếm pháp họ sử dụng hình như là của Tần Lãnh phái phải không?
Đường Hoàng đột nhiên hừ một tiếng như châm biếm :
- Người ta lừng lẫy Tần Lãnh tam kiếm, tất nhiên phải sử dụng kiếm pháp của Tần Lãnh phái rồi.
Hạc Linh Vũ Sĩ thấy Cừu Cốc đang bị dồn ép thì khẽ nói với Kim Kiếm thư sinh :
- Chúng ta nên ra tay đi, đừng để miếng mồi ngon mất đi, uổng lắm.
Kim Kiếm thư sinh lắc đầu :
- Còn quá sớm, ông không thấy tiểu tử đó ngay đến kiếm còn chưa thèm rút ra ư?
Quả nhiên lão đoán đúng, Cừu Cốc bắt đầu nổi nóng, cười nhạt :
- Nếu các vị còn không biết xử sự thì đừng trách Lữ mỗ ra tay quá vô tình nhé.
Vị kiếm khách bên tả lên tiếng :
- Chúng tôi chỉ biết phụng lệnh hành sự, ngoài ra không còn kể gì nữa.
Vùn vụt đường kiếm lại vung ra, thập phần nguy hiểm.
Cừu Cốc bực tức, đơn chưởng đánh ra theo thế "Cô Thành Vạn Kiếp" trong Tiềm Long cửu thức, chỉ nghe bùng một tiếng rồi vị kiếm khách đó cả người lẫn kiếm đã bị bắn tung ra ngoài.
Chỉ chớp mắt mà vòng vây đã bị phá vỡ, vị kiếm khách đứng giữa thu kiếm lại, chắp tay nói :
- Chúng tôi tự nhận không phải là địch thủ của các hạ nên xin cáo từ, nhưng cao thủ rình rập theo chân người còn nhiều lắm, mong người gia tâm cẩn thận.
Đoạn ông quay người ra lệnh :
- Chúng ta lui.
Lập tức ba người nhảy lên người, tiếng roi da đánh vun vút, ba con mã tung mình đi trong cát bụi.
Cừu Cốc không khỏi đứng ngơ ngẩn suy nghĩ, Kim Kiếm thư sinh cười nhạt :
- Các vị đã thấy chưa? Tần Lãnh tam kiếm không hiểu đã làm tay sai cho họ từ lúc nào rồi.

Cừu Cốc liếc nhìn chán ghét, chỉ mặt Thiết Kỳ Ngân Tinh nói :
- Tiểu gia hôm nay có việc, tạm thời tha cho các người, sau này hễ gặp nơi nào thì thanh toán ngay nơi ấy.
Rồi quay đầu nói với Thanh Thanh :
- Thanh muội, chúng ta đi thôi.
Đường Hoàng cười lớn nói :
- Ngươi đi được ư?
Cừu Cốc gằn giọng :
- Các ngươi có bản lãnh giữ ta lại sao?
Kim Kiếm thư sinh tuốt kiếm cầm tay lạnh lùng nói :
- Có lẽ đúng vậy.
Đã mấy lần Cừu Cốc bị bọn người này quấy rối nên chàng không khỏi nổi giận, rút thần kiếm ra khỏi vỏ, nói :
- Từ khi lưỡi kiếm này đến với ta thì chưa từng được dùng qua bao giờ, hôm nay có lẽ nó có cơ hội được sử dụng rồi.
Bọn người Kim Kiếm thư sinh ai cũng nể sợ thần kiếm, không ai dám ra tay trước, bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng.
Mọi người đang gườm nhau thì bỗng có một tiếng hú đinh tai nhức óc từ xa vọng đến, chỉ thấy một bóng đen từ xa lướt lại, đó là một tăng nhân mặt mày hung ác, đầu to tựa cái thúng.
Bọn người Kim Kiếm thư sinh đều thành danh từ lâu nên vừa thấy hình dáng của tăng nhân thì lập tức nghĩ ra một người, không khỏi trong lòng rúng động, vội lùi ra sau.
Tăng nhân thấy quần hùng đều khiếp sợ thì đắc ý cười ha hả, đến trước mặt Cừu Cốc nói :
- Ngươi là Lữ Cừu Cốc, con trai của Lữ Tử Thu?
Cừu Cốc mới ra giang hồ, đâu biết lão là một trong Vũ Nội tam hung thần nên khinh thường đáp :
- Đã biết thì còn hỏi làm gì?
- Nghe nói ngươi có một tấm mật đồ?
- Đã bị kẻ khác cướp đi rồi, ngươi hỏi có việc gì?
Tăng nhân cười nhạt :
- Lời này chỉ gạt được kẻ khác, ngươi muốn gạt cả ta ư?
Cừu Cốc nổi giận :
- Cho dù không bị ai cướp đi thì cũng chẳng đến phiên ngươi xen vào.
Tăng nhân trừng máy, trầm giọng nói :
- Phật gia lâu nay chưa từng nói qua với ai nhiều lời như thế này, với ngươi như vậy thì coi như đã nể nang lắm rồi. Mau đưa tấm mật đồ cho ta.
Cừu Cốc cười ha hả :
- Ngươi là ai mà đòi ta đưa cho ngươi?

Tăng nhân ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, bỗng nhiên toàn thân lão khớp xương kêu kèn kẹt, thân hình nhỏ đến còn nửa thước, đôi bàn tay gân guốc như quỉ trảo chậm rãi đưa lên ngang ngực.
Cừu Cốc giật mình, biết lão là một địch thủ đáng gờm nên không dám coi thường, ngầm vận Thiên Trân Chính Khí giữ vững thần kiếm chờ địch.
Kim Kiếm thư sinh bỗng nói :
- Lão tăng này là một trong Vũ Nội tam hung thần, ngươi phải cẩn thận đó.
Tăng nhân bỗng hú lên một tiếng, song trảo đã quét ra.
Cừu Cốc đã phòng bị nên lập tức thụt lùi tránh né, đường kiếm vung ra để bảo vệ toàn thân.
Tăng nhân đánh chiêu đầu không trúng thì tức giận, tay áo phất mạnh, một luồng hàn âm phát ra, tiềm lực cuồn cuộn như sóng vỗ nước tràn.
Cừu Cốc cảm thấy hơi lạnh thấu xương, toàn thân run rẩy, vội dùng thế "Khói Tỏa Mười Dặm" trong Tiềm Long cửu thức với hết sức lực đánh mạnh ra.
Tăng nhân không ngờ đến chiêu thức hùng hậu này, bị bức ra xa năm bước, gầm thét như điên.
Đường Hoàng bỗng nói :
- Chưởng pháp của ngươi đã khắc chế được hắn, sao không tiếp tục công kích đi?
Cừu Cốc phấn chấn, song chưởng liên tiếp đánh ra những chiêu thức trong Tiềm Long cửu thức như "Lục Triều Như Mộng", "Thanh Vực Huỳnh Sa", "Đỗ Quyên Đế Quyết", uy lực vô cùng mạnh mẽ.
Huyền Sát âm công của tăng nhân không ngờ lại gặp khắc tinh nên hắn sợ hãi, vội nhảy ra sau hơn năm trượng, quay lưng bỏ chạy ngay.
Cừu Cốc không ngờ tăng nhân lại bỏ chạy như vậy nên ngẩn người ra, khi định đuổi theo thì đã không còn kịp nữa.
Kim Kiếm thư sinh bước lên nói :
- Chuyện trước kia chúng ta hãy tạm gác sang một bên, bây giờ cần hợp tác để tìm di bảo của Thái Tổ, ngươi thấy thế nào?
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Việc đó ta không hề biết đến, làm sao hợp tác với các ngươi được.
Nói đoạn chàng quay qua Thanh Thanh :
- Thanh muội, chúng ta đi thôi.
Đường Hoàng vội cản lại :
- Đứng lại đã, nếu không để lại tấm mật đồ thì hai ngươi đừng hòng ra khỏi nơi đây.
Thanh Thanh cười khẩy :
- Không ngờ các cao thủ thành danh lâu năm lại đi bức hiếp hai kẻ hậu bối này.

Đường Hoàng trừng mắt :
- Con gái thì biết cái gì, mau đứng dang ra.
Cừu Cốc nói :
- Thanh muội, anh với họ sớm muộn cũng phải quyết đấu, chẳng bằng hôm nay cho xong.
Dứt lời chàng lại rút kiếm ra, quát lớn :
- Ra tay đi.
Đường Hoàng rút Thiết Kỳ cầm tay, cười nhạt nói :
- Để lão phu lãnh giáo ngươi.
Bỗng Kim Kiếm thư sinh bước tới kề tai Đường Hoàng nói nhỏ vài tiếng. Chỉ thấy Đường Hoàng thất sắc, nhìn về phía vách tường nơi ngôi miếu đổ rồi tung mình chạy trốn, cả đám còn lại cũng nhanh như chớp chạy đi.
Cừu Cốc và Thanh Thanh nhìn lên vách tường thì thấy không biết tự lúc nào đã có người in lên hình một cây đèn cầy cùng một thanh kiếm nằm ngang bằng máu người còn đỏ tươi.
Thanh Thanh ngạc nhiên hỏi :
- Đó là dấu hiệu của tổ chức nào mà khiến bọn chúng sợ đến thế nhỉ?
- Có thể là dấu hiệu của Phổ Kiếm minh.
- Chẳng lẽ bọn họ hung dữ lắm sao?
- Đáng lẽ là một tổ chức yêu nước cứu dân, song không ngờ lại biến thành một bang phái vô cùng tàn bạo. Có lẽ hôm nay họ vì anh mà đến.
Thanh Thanh nắm tay Cừu Cốc nói :
- Mặc kệ họ, chúng ta đi thôi.
Bỗng nơi tòa miếu đổ có tiếng người nói oang oang :
- Định đi sao? Đâu có dễ thế.
Rồi có hai bóng người xuất hiện, chính là thiếu phụ xinh đẹp từng xuất hiện trong Tử Vong thành, cùng một người đàn ông bịt mặt bằng khăn xanh.
Cừu Cốc nhíu mày nói :
- Các vị là ai? Sao dám buông lời ngạo nghễ thế?
Người đàn ông buông tiếng cười lạnh lùng :
- Lão phu là ai thì lát nữa ngươi sẽ biết. Bây giờ thì mau trả lời cho ta biết ai đã sai khiến ngươi ra quan ngoại này để theo dõi hành động của chúng ta?
- Việc riêng của tiểu gia, không cần thiết phải nói cho ngươi biết. Nếu các ngươi làm việc chính đáng thì sợ gì người khác dòm ngó chứ?
Thiếu phụ ôn tồn :
- Ngươi có thể ra vào Tử Vong thành dễ dàng thì cũng phải có nguyên nhân chứ? Ai đã sai ngươi làm việc này? Chỉ cần nói cho ta biết thì chúng ta sẽ không làm khó dễ ngươi đâu.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Ta cũng như mọi người, vào khó khăn, ra khó khăn, không hề có ai chỉ

dẫn.
Người đàn ông nói :
- Vậy kim bài và võ công của ngươi do đâu mà có?
- Cái đó cũng là việc riêng của tiểu gia.
- Ngươi nhất định không nói ư?
- Vậy thì sao?
Người đàn ông quay sang thiếu phụ hỏi khẽ :
- Thế nào?
- Quyết không thể để hắn sống.
Người đàn ông cười nhạt, tay trái búng mạnh, chỉ thấy năm đạo hồng quang bắn ra, nhằm người Cừu Cốc vút tới.
Cừu Cốc giật mình, gọi lớn :
- Mai Hoa Vô Ảnh Thủ....
Chàng lập tức sử dụng chiêu "Giang Vũ Phi Phi" bảo vệ trước mặt. Bùng một tiếng, chỉ chưởng đụng nhau, cả hai cùng lảo đảo bị bức lùi về sau ba bước. Người đàn ông nói :
- Ngươi là ai? Sao lại biết được Mai Hoa Vô Ảnh Thủ của ta?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Đó vốn là thủ pháp bí truyền của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, tại sao ta lại không biết?
Người đàn ông cười ha hả nói :
- Té ra ngươi là môn hạ của Tỵ Trần.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Việc của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái có thể tạm không nói đến lúc này, nhưng việc bạo hành sát hại Hữu Cung Tư Mạng của các ngươi thì tiểu gia không thể bỏ qua.
Thiếu phụ biến sắc, thất thanh nói :
- Ngươi gặp lão rồi sao?
- Không chỉ gặp mà còn được nghe người kể lại hết mọi chuyện về một đôi mặt người dạ thú như các ngươi.
Thiếu phụ mặt xám như tro, toàn thân run rẩy.
Cừu Cốc lại nói :
- Ta sẽ đem hành động phỉnh thầy diệt tổ của các ngươi lập tức công bố cho thiên hạ võ lâm biết, nhất là các đồng chí trong Phổ Kiếm minh.
Người đàn ông quát to :
- Vậy thì ngươi phải chết.
Lão lập tức đánh ra một chưởng, Cừu Cốc không thèm tránh né, thẳng thắn đón đỡ.
"Hự", "Hự" hai tiếng vang lên, cả hai đều lảo đảo bước lùi ra sau, Cừu Cốc tái xanh mặt, khóe miệng rỉ máu tươi.

Thanh Thanh thấy vậy hoảng kinh, vội đến bên chàng rút khăn tay ra chùi sạch máu.
Cừu Cốc cười nhẹ, nói :
- Không sao đâu Thanh muội, muội không cần quýnh lên thế.
Người đàn ông cũng bị chưởng lực của Cừu Cốc làm cho toàn thân chấn động, phải dùng nội lực thâm hậu trấn áp mới không bị trào máu tươi. Lão không nói gì, tay mặt đột nhiên khoa một vòng rồi từ từ đẩy ra.
Một luồng chưởng lực âm hàn vô thanh phát ra, vô cùng quái dị.
Cừu Cốc không dám coi thường, vội sử thế "Hoành Đoạn Quan San" trong Tiềm Long cửu thức với tất cả công lực chống đỡ.
Hai luồng chưởng lực âm dương chạm nhau, một lần nữa cả hai đều bị bắn ra xa năm bước. Cừu Cốc lại trào máu miệng, chàng nghiến răng rút thần kiếm cầm trên tay, một đạo thanh quang dịu mắt phát ra rực rỡ.
Thiếu phụ vội tiến đến nắm tay người đàn ông nói :
- Chàng nghỉ đi, để thiếp xử hắn cho.
Thanh Thanh quát lớn :
- Định dùng hai đánh một ư?
Nàng lập tức rút kiếm ra đứng chắn trước mặt Cừu Cốc.
Thiếu phụ chỉ nhẹ nhàng phất tay áo, một luồng lực vô hình đã đẩy bật Thanh Thanh ra xa.
Cừu Cốc biết nàng không phải là địch thủ của thiếu phụ nên vội nói :
- Thanh muội hãy lui ra, để anh giải quyết.
Thiếu phụ hừ lạnh :
- Cả hai rồi sẽ chết trong hôm nay cả thôi, chỉ khác là thứ tự trước sau.
Cừu Cốc nổi giận, chợt nhớ đến bốn chiêu kiếm của ông lão trong động nên phấn chấn tinh thần, lập tức vung Long Tuyền kiếm đánh ra.
Thiếu phụ thất kinh, vội dùng hết sức nhưng vẫn không kịp né tránh thế kiếm huyền ảo, tay áo đã bị rọc rách một đường.
Người đàn ông vội tiến lên trợ giúp, nhưng bốn thế kiếm Địa, Thủy, Hỏa, Phong là kiệt tác của ông lão trong hai mươi bị giam cầm nên uy lực tuyệt luân, lão cũng bị chém đứt một vạt áo.
Người đàn ông vừa sợ vừa thẹn nói :
- Kiếm pháp này là kiếm pháp gì?
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Sư phụ của ngươi đã khổ tâm sáng chế ra, người muốn ta dùng nó để thanh lọc môn đệ.
Người đàn ông tái mặt, quay sang nói với thiếu phụ :
- Đã đến nước này thì càng không thể để cho hắn sống sót được.
Thiếu phụ ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài rồi quay sang nói với Cừu Cốc :

- Ta cho ngươi thêm một cơ hội, chỉ cần nói rõ ra người đã tặng kim bài và truyền võ công cho ngươi thì ta đảm bảo sẽ cho hai ngươi ra đi.
Bà dừng lại một chút rồi thở dài :
- Tuổi ngươi còn nhỏ như vậy mà đã luyện được công phu cao cường, thật là không dễ. Sao ngươi không biết trân trọng?
Cừu Cốc cười nhạt, đang định trả lời thì người đàn ông đã cao giọng :
- Nói nhiều với hắn làm gì? Chúng ta đi thôi.
Nói dứt lời lão đã xoay mình lướt đi. Thiếu phụ cũng vội vã lướt theo, hai bóng người mất dạng sau ngôi miếu đổ.
Thanh Thanh ngạc nhiên nói :
- Họ nói đi là đi vậy sao?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Có thể họ còn âm mưu khác.
Thanh Thanh nói :
- Mặc kệ chúng có âm mưu gì, chúng ta mau rời khỏi nơi này thôi.
Cừu Cốc gật đầu, hai bóng người kề vai sánh bước.
Trời đã bắt đầu sụp tối, bốn bề cảnh vật mờ dần, hai người đã đi đến một cánh đồng hoang.
Bỗng dưới đám ruộng lúa có những tiếng động quái dị phát ra, rồi bốn phía đều nổi lên những tiếng cười rợn óc...

KIẾM ĐĂNG

Hồi 28
Thâu Thiên Hoán Nhật

Nghe tiếng cười quái gở dồn dập, sắc mặt Cừu Cốc lộ đầy sát khí, cười nhạt một tiếng, tỏ ra lửa giận đã sôi sục, chỉ chờ dịp là tuôn trào.
Tiếng cười càng lúc càng gần, rồi bỗng nhiên bốn bên ruộng lúa lô nhô xuất hiện vô số quái nhân mặt mày dễ sợ, mình khoác áo vàng. Họ siết chặt vòng vây, tiến đến cách Cừu Cốc cùng Thanh Thanh hơn một trượng thì dừng bước.
Đôi mi nhíu lại, Cừu Cốc lớn tiếng nói :
- Các ngươi chắc cũng chỉ phụng mạng mà đến đây, giữa chúng ta không thù không oán nên đừng ép ta phải ra tay động thủ.
Đáp lại lời chàng là một tràng cười quái dị. Cừu Cốc giận run người, lập tức

vung chưởng nhằm hai người phía trước đánh ra, chưởng lực vừa phát xong thì lại xoay qua tấn công bên hữu.
Chàng ra tay quá nhanh nên bọn quái nhân không kịp phòng bị, bốn bóng người la thảm, bị đánh văng ra xa, miệng trào máu tươi.
Đám quái nhân còn lại đều kinh hoàng, lùi ra sau năm bước. Cừu Cốc cười lớn, dắt tay Thanh Thanh hiên ngang tiến lên.
Bỗng tiếng cười quái dị khi nãy lại nổi lên, bọn quái nhân như được mật lệnh, tuốt dao kiếm cầm tay rồi lao vào tấn công hai người. Chúng đều có công lực không phải tầm thường, vả lại ban đầu Cừu Cốc đã giao chiến với người đàn ông cẩm y nên bây giờ chàng cảm thấy sức lực có phần suy giảm.
Trong lúc ấy, đấu trường bỗng xuất hiện một ông già áo xanh bịt mặt, đến như một u linh nên không một ai phát giác. Ông lão đứng khoanh tay tựa như an nhàn lược trận.
Cừu Cốc vừa đấu vừa lo lắng nhìn Thanh Thanh, thấy nàng trán đẫm mồ hôi, người lảo đảo muốn ngã thì trong lòng vô cùng sợ hãi, tự nhủ :
- "Nếu không thẳng tay thì làm sao phá vòng vây đây"
Nghĩ vậy, chàng không nương tay nữa, lập tức thi triển Tiềm Long cửu thức đánh ra. Những chiêu thức này đều vô cùng lợi hại nên bọn quái nhân không thể chống trả, chỉ qua vài chiêu mà đã có gần mười tên trúng chưởng tắt thở ngay.
Cừu Cốc nói lớn :
- Nghĩ tình các ngươi cũng là đồng chí trong Phổ Kiếm minh, ta không muốn sát hại quá nhiều, hãy biết thức thời mà rút đi.
Bọn quái nhân nhìn nhau, có vẻ dao động. Bỗng lại nghe giọng cười quái dị nổi lên, rồi có tiếng nói :
- Các vị đã quên nghiêm lệnh của Hữu Cung Tư Mạng rồi sao?
Bọn quái nhân giật mình, ý nghĩ rút lui lập tức tan biến, đao kiếm lại vung lên, nhảy vào tấn công.
Cừu Cốc nổi giận, đang định ra tay thì bỗng có một luồng chưởng phong hùng mạnh phát ra, đẩy bọn quái nhân lùi lại, rồi ông lão áo xanh bịt mặt đã nhảy đến bên cạnh, chỉ bọn áo vàng nói :
- Mau về báo với Hữu Cung Tư Mạng rằng ta cản trở việc này của các ngươi.
Giọng nói quái dị lại vang lên :
- Tôn giá là ai?
Ông lão ngửa mặt cười vang :
- Cử Đầu Tây Bắc Phù Vân, Ỷ Thiên Vạn Lý Trường Kiếm. Ngươi cứ đem về đọc lại cho hắn nghe, ắt hắn sẽ biết ta là ai.
Im lặng một hồi lâu rồi giọng nói quái dị trầm trầm vang lên :
- Rút lui.

Bọn quái nhân lập tức quay mình rút lui. Ông lão áo xanh bịt mặt quay lại nhìn Cừu Cốc nói :
- Chưởng pháp khi nãy ngươi sử dụng là ai dạy cho ngươi?
Cừu Cốc tánh vốn ương ngạnh, thấy ông lão dùng lời lẽ như vậy thì khó chịu, lạnh lùng nói :
- Trước khi rõ lai lịch của các hạ thì xin lỗi, không thể nói ra.
- Ngươi đã hiểu có tổ chức Phổ Kiếm minh, sao chẳng biết lão phu?
Cừu Cốc thất kinh :
- Chẳng lẽ tiền bối là Ân chủ?
Ông lão thản nhiên :
- Ngươi cũng biết có Ân chủ ư?
- Vãn bối chỉ nghe họ nói chứ chưa biết Ân chủ là ai.
Ông lão trầm ngâm nói :
- Ngươi là môn hạ của ai?
- Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
Ông lão cười nhạt nói :
- Ngươi dám lừa gạt lão phu ư?
Lời chưa dứt thì ông đã vung chưởng đánh ra, Cừu Cốc giật mình, vội gắng gượng chống đỡ. Nghe "Bộp" một tiếng, chàng đã bị đẩy lùi ra sau hai bước.
Ông lão có vẻ ngạc nhiên, nhưng lại ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Chả trách ngươi cương ngạnh như vậy, thì ra cũng có chút bản lãnh.
Cừu Cốc vô cớ bị đánh nên tức tối nói :
- Người giữ chức vụ gì trong Phổ Kiếm minh? Sao không dùng lời để nói chuyện?
- Lão phu là Tổng hộ pháp Trương Cửu Linh. Nếu ngươi là con cháu của đồng chí trong tổ chức, chắc cũng từng nghe qua danh ta chứ?
- Vâng, quả là tại hạ đã từng nghe.
- Đã biết lão phu, sao lại không nói thật?
- Tại hạ nghĩ rằng danh uy của tôn giá không đúng như lời đồn.
Ông lão giận dữ nói :
- Tại sao?
- Tổng hộ pháp Trương Cửu Linh của Phổ Kiếm minh là một vị trưởng lão đức cao vọng trọng, đâu có hành động ép người như tôn giá.
- Tên tiểu tử dám chế giễu lão phu ư?
Trong cơn tức giận, ông lão lại vung chưởng đánh ra, chiêu thức nhìn tuy tầm thường nhưng lại biến ảo khôn lường, chưởng lực bao trùm bốn phương tám hướng.
Cừu Cốc không dám coi thường, vội sử thức "Giang Vũ Phi Phi" trong Tiềm Long cửu thức hóa giải, lập tức chế ngự ngay thế công của ông lão.
Trương Cửu Linh từng sống lâu năm với Ân chủ nên không lạ gì chiêu này,

ông vội thu chiêu, kinh ngạc hỏi :
- Ân chủ đích thân truyền thụ cho ngươi ư?
Cừu Cốc lạnh lùng đáp :
- Tại hạ không thừa nhận việc đó.
Trương Cửu Linh biết tính cương ngạnh của chàng nên phải làm dịu, cung tay nói :
- Lúc nãy lão phu thật tình có thất lễ, cậu em chớ nên chấp nhất. Cậu em có thể cho ta biết tại sao những đồng chí kia lại làm khó dễ với cậu em như vậy không, thật là khó hiểu quá.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Đó là công việc nội bộ của Phổ Kiếm minh các người, tôn giá trước kia là Tổng hộ pháp, sao không tự đi tìm hiểu nguyên nhân.
Trương Cửu Linh tức giận, song kịp dằn xuống, cười nói :
- Đúng! Việc này nguyên nhân ra sao thì lão phu có thể tìm Hữu Cung Tư Mạng để hỏi cho ra lẽ.
Lời vừa dứt thì ông đã xoay mình lướt đi.
Thanh Thanh đứng bên chu miệng lẩm bẩm :
- Lão ta không khác gì một người điên.
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Nhân vật trọng yếu của Phổ Kiếm minh đã lần lượt xuất hiện, trận phong ba này xem ra không phải nhỏ.
- Mặc xác chúng, trước mắt chúng ta giờ đây việc cần thiết nhất là phải báo thù, việc gác thì tạm thời gác sang bên đi.
- Em nói rất đúng, chúng ta đi thôi.
Hai bóng người lại kề vai vội vã ra đi, được một lúc thì bỗng nghe bên đám gò hoang có tiếng vọng lại, cả hai lập tức hướng đến đó để xem chuyện gì xảy ra.
Trên đám gò có một nhóm người đang tranh cãi gay gắt, người giả làm cha chàng dường như đang bị quần hùng bao vây.
Thiết Tranh lão bà lớn tiếng nói :
- Lữ Tử Thu! Ngươi đừng có mê muội đến thế, chúng ta đều là đồng đạo võ lâm Trung Nguyên, nếu ngươi không chịu hợp tác với chúng ta thì chính là tự tìm đường chết vậy.
Kim Kiếm thư sinh cũng phe phẩy cây quạt, nói :
- Ngươi giả vờ gia nhập Phổ Kiếm minh rồi lén đánh cắp cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục trong Nam Sơn Thành Tử, tưởng việc này không ai biết sao?
Lữ Tử Thu giật mình, sao giả vờ nổi giận nói :
- Đó chỉ là những lời đồn bậy mà thôi.
- Chẳng lẽ đợi ta mang ra bằng chứng ư?

- Hừ, cho dù vật ấy quả thật có trong mình ta thì các ngươi liệu có cướp lại được không?
Hạc Linh Vũ Sĩ không nói gì, bỗng vung tay ra định chụp lấy đối phương.
Lữ Tử Thu cười nhạt, lách mình né tránh rồi khẽ vung tay phóng ra một luồng chỉ phong. Thế công của Hạc Linh Vũ Sĩ chưa kịp biến thế thì lão đã trúng chỉ phong của đối phương, hự một tiếng, loạng choạng lùi lại, máu nơi vai tuôn ra xối xả.
Thiết Kỳ Ngân Tinh đang định tiến lên, thấy thế cũng phải e dè dừng lại.
Lữ Tử Thu đắc ý cười nói :
- Mùi vị ra sao?
Bỗng một bóng đen nhanh nhẹn lướt qua như gió, thò tay giựt lấy tập sách đang nằm trong mình Lữ Tử Thu.
Tử Thu tức giận quát lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.
Quần hùng thấy người mới tới là một trung niên thư sinh bịt mặt, dáng người giống hệt Lữ Tử Thu thì cũng lập tức xông ra vây đánh.
Cừu Cốc nhanh mắt nhìn rõ cuốn sách bị giựt chính là Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục, đồng thời chàng cũng có cảm tình với thư sinh bịt mặt nên vội tung mình nhảy vào trận đấu.
Vừa trong thấy Cừu Cốc, thư sinh bịt mặt đã vui mừng kêu lên :
- Hài nhi, con cũng đến đây rồi.
Quần hùng đột nhiên thấy chàng xuất hiện thì không khỏi kinh dị, vội thối lui ra sau hai bước.
Cừu Cốc đưa mắt lạnh lùng nhìn mọi người một lượt rồi lấy trong mình ra tấm bìa của cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục trao cho thư sinh bịt mặt, nói :
- Phiền người xem thử xem có phải đúng nó không.
Thư sinh bịt mặt tiếp lấy, đặt lên cuốn sách rồi buột miệng nói :
- Đúng rồi, đúng là mảnh bìa bị xé ra.
Cừu Cốc giận dữ nhìn Lữ Tử Thu quát :
- Thì ra ngươi ám hại cha ta, mau nạp mạng.
Người chàng xông đến, đánh ngay một chưởng vào đối phương.
Lữ Tử Thu biết mọi việc bất lợi, định rút lui nhưng chưởng thế của Cừu Cốc quá nhanh nên lão không thể né tránh, phải xuất chưởng toàn lực ứng phó.
Quần hùng lúc này cũng bắt đầu bao vây người thư sinh bịt mặt, mục đích của họ là đoạt lại cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục nên ra tay không hề nể nang. Thư sinh bịt mặt nhanh nhẹn tránh né vài thế công rồi cất tiếng gọi to :
- Hài nhi qua đây, ta có lời muốn nói với con.
Cừu Cốc thấy ông ta đang bị quần hùng vây đánh thì đành miễn cưỡng buông tha Tử Thu, tung mình nhảy sang phát chưởng phá vòng vây, đoạn lớn tiếng :

- Các ngươi không biết thẹn sao?
Kim Kiếm thư sinh cười nham hiểm :
- Hôm nay nếu không để cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục lại thì dù ai cũng đừng hòng đi được.
Cừu Cốc cười lớn :
- Hôm nay ta mới biết được bộ mặt thật của các ngươi, mang lốt danh gia mà thật ra chỉ là một lũ tham lam cướp bóc.
Thư sinh bịt mặt trao cuốn sách cho Cừu Cốc, cười nói :
- Con giữ lấy nó đi, hôm nay cha con ta sẽ đánh cho chúng biết tay.
Cừu Cốc tiếp lấy cất vào người rồi cũng cười :
- Vãn bối cũng có ý đó.
Thư sinh bịt mặt nhìn Thanh Thanh buột miệng khen :
- Cháu Hàn Thanh Thanh đấy ư? Mấy năm không gặp mà cháu đã lớn và đẹp ra nhiều.
Thanh Thanh chưa rõ thân phận của ông ta sao nên chỉ cười mà không nói gì.
Lữ Tử Thu nhất thời sơ ý bị thư sinh bịt mặt cướp đi cuốn sách, bây giờ tự lượng thế cô không chống nổi nên âm thầm rút ra bên ngoài, rồi lấy một vật ném mạnh lên cao. Chỉ thấy vật đó tỏa ra năm đạo quang tuyến sáng chói, một lúc lây mới chậm rãi rơi xuống.
Sau khi phát xong tín hiệu, lão cười khẩy rồi vụt mình vào rừng mất dạng.
Cừu Cốc và mọi người đang ghìm nhau nên không ai để ý đến hành động vừa rồi.
Thiết Tranh lão bà quát lớn :
- Mau giao cuốn sách ra, bằng không thì đừng trách chúng ta vô tình.
Thanh Thanh cười khanh khách :
- Nếu có bản lãnh thì cứ đoạt lấy, đe dọa phỏng có ích gì?
Kim Kiếm thư sinh trịnh trọng nói :
- Chúng ta đoạt sách mục đích cũng để cứu vãn sát kiếp trong võ lâm, tuyệt không phải vì tự tư, tự lợi.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Thật là nực cười, kẻ cướp mà cũng nói là không tự tư, tự lợi ư?
- Lão phu cũng biết sự việc nơi Phỉ Thúy cốc có phần quá đáng, nhưng hôm nay tình thế quả thật rất khẩn cấp, nếu võ lâm Trung Nguyên không thành tâm hợp tác thì tất cả sẽ đều bị tiêu diệt mà thôi.
Thư sinh bịt mặt bỗng lên tiếng :
- Các ngươi đã đến qua Nam Sơn Thành Tử?
Kim Kiếm thư sinh thở dài :
- Không những chỉ đến qua, mà còn phát giác ra một âm mưu vô cùng thâm độc. Ngoài việc rất nhiều cao thủ rơi vào cạm bẫy, còn có....

Bỗng có một tràng cười đinh tai nhức óc vang lên, rồi một hồng bào quái nhân đã xuất hiện đột ngột, khiến mọi người đều giật mình. Kim Kiếm thư sinh quay người lại hỏi :
- Tôn giá là ai?
- Thâu Thiên Hoán Nhật.
Quần hùng đều rúng động, không ngờ lão ma đầu hoành hành quan ngoại ba mươi năm trước vẫn còn tại thế. Thâu Thiên Hoán Nhật cười nhạt nói :
- Các ngươi dám bày chuyện thị phu, luận tội đáng chết.
Dứt lời lão đã đánh thẳng vào người Kim Kiếm thư sinh, một đạo kình lực như vũ bão cuồn cuộn áp đến.
Kim Kiếm thư sinh thất kinh, định lùi lại tránh né nhưng đã không kịp, đành phải dùng hết sức chống đỡ. Bỗng lão cảm thấy như có một luồng khí lạnh thâm nhập vào người, khiến toàn thây run rẩy, lảo đảo muốn gã.
Thâu Thiên Hoán Nhật cười lớn :
- Danh gia gì mà mới có nửa chiêu đã không chịu nổi là sao?
Thiết Tranh lão bà rống lên :
- Ngươi chớ vội đắc ý.
Lập tức cây đàn tranh được bà dùng toàn lực đánh ra.
Thâu Thiên Hoán Nhật hừ khẽ một tiếng, lại xuất chưởng đẩy ra. Thiết Tranh lão bà cũng giống như Kim Kiếm thư sinh, cũng cảm thấy có khí lạnh xâm nhập cơ thể rồi hự một tiếng, ngã ngồi xuống đất.
Thiết Kỳ Ngân Tinh đang định xông lên thì Thâu Thiên Hoán Nhật đã nhảy đến bên Cừu Cốc đánh tới, kình phong tỏa ra bao trùm khắp thân người chàng.
Cừu Cốc nãy giờ cũng đã có ý đề phòng nên lập tức dùng thế "Giang Vũ Phi Phi" chống trả, một luồng nhu kình toát ra, hóa giải lập tức tiềm lực của đối phương.
Thâu Thiên Hoán Nhật Cốc Vũ Tân đã thành danh trên ba mươi năm thế mà cũng không nhìn ra được chưởng pháp đối phương vừa sử dụng tên là gì, lão bất giác đứng ngẩn ngơ, thộn mặt ra.
Thư sinh bịt mặt khẽ nói :
- Hài nhi, con nên cẩn thận, môn Thái Âm Châu Sát của lão ta độc lắm đó.
Lúc này Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng nhân Thâu Thiên Hoán Nhận đang suy nghĩ liền hét một tiếng rồi đánh ra, ông ta đã chiếm tiên cơ nên dù Thâu Thiên Hoán Nhật kịp phản ứng và võ công cao cường hơn nhưng lão vẫn không thể xoay chuyển tình thế ngay được.
Thư sinh bịt mặt khẽ nói :
- Hài nhi, chúng ta đi thôi.
Cừu Cốc lắc đầu :
- Tuy họ là kẻ thù với vãn bối nhưng hiện giờ đang bị kẻ thù chung vây

khốn, vãn bối sao đành bỏ đi? Đại trượng phu lập thân trên đời không thể không nói đến nhân nghĩa.
- Ý ta không phải như thế, hiện giờ tình thế rất khẩn cấp, chúng ta phải tìm Tàng Bảo Đồ, đối chiếu với Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục để tìm ra di bảo của Thái Tổ, sau đó cứu sát kiếp võ lâm không khó mấy đâu.
- Cái gì gọi là Tàng Bảo Đồ?
- Là tờ mật đồ mà Tỵ Trần đạo trưởng đã bị mất cắp.
- À! Ra thế...
Cừu Cốc cho tay lần vào áo, chàng còn nhớ sư huynh đã từng trao cho chàng một bản chép lại của tấm mật đồ.
Lúc này cục diện trận đấu giữa Đường Hoàng và Thâu Thiên Hoán Nhật đã xoay chuyển, Đường Hoàng càng lúc càng bị lép vế, tuy sử dụng Ngân Tinh có ghim được vài mũi ám khí vào tay áo của Thâu Thiên Hoán Nhật nhưng trước mắt đã phải đối diện với chưởng lực áp đảo của đối phương. Tình thế xem ra Đường Hoàng không thể tránh khỏi bị trọng thương phen này.
Cừu Cốc thấy thế thì vội lật đật tung mình ra đón đỡ thế công của Thâu Thiên Hoán Nhật, nghe bùng một tiếng, Thâu Thiên Hoán Nhật đã bị đẩy lùi năm bước, máu tươi trong miệng ộc ra, ướt cả bộ râu bạc trắng.
Cừu Cốc cũng cảm thấy vô cùng nhộn nhạo, rồi bỗng có một làn hơi lạnh xâm nhập vào tim, lảo đảo ngã ra ngất lịm.
Bỗng lúc ấy có một bóng người nhanh như chớp từ trong bụi rậm nhảy ra, cặp lấy Cừu Cốc lao vào trong rừng.
Thư sinh bịt mặt cùng Thanh Thanh hết sức kinh hãi, vội tung mình đuổi theo.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 29
Hành tung bí mật

Thư sinh bịt mặt cùng Thanh Thanh là người thân thiết với Cừu Cốc nhất, giờ bỗng thấy chàng bị kẻ lạ mặt cướp đi nên trong lòng cực kì lo lắng, cả hai đều dùng hết sức bình sinh để đuổi theo.
Hai người cắm đầu phi nhanh được một khắc thời gian thì đã trông thấy người đang mang Cừu Cốc chạy phía trước là một Cung trang thiếu nữ.
Công lực của Cung trang thiếu nữ tuy cao hơn hai người, song vì phải kèm thêm Cừu Cốc nên tốc độ cũng giảm đi phần nào, khoảng cách giữa ba người dần dần thu hẹp lại. Cung trang thiếu nữ thấy thế thì dừng lại, đặt Cừu

Cốc xuống đất, thuận tay rút thanh Long Tuyền kiếm chỉ vào ngực chàng.
Thư sinh bịt mặt và Thanh Thanh trông thấy thì thất kinh, vội vàng dừng chân lại, không dám tiến đến gần.
Cung trang thiếu nữ cười nhạt :
- Hắn đã trúng Thái Âm Chân Sát, nếu không gấp rút cứu chữa thì mười hai giờ sau sẽ chết ngay.
Thanh Thanh từng nghe Cừu Cốc nhắc đến Cung trang thiếu nữ nên nàng bất giác nổi cơn ghen, lớn tiếng nói :
- Không cần ngươi phải lo, chúng ta tự có phương pháp giải cứu.
Cung trang thiếu nữ cười khanh khách :
- Kinh mạch của hắn đã bị chặn đứng, cần phải vận dụng thủ pháp đặc biệt để đả thông, ngươi làm được ư?
Thanh Thanh càng tức, cười khẩy :
- Chúng ta giải cứu cho chàng được hay không là việc riêng, ngươi thừa lúc người ta lâm nguy đến đánh cắp đi, như vậy là có ý gì?
Cung trang thiếu nữ thở dài :
- Ta cũng chỉ muốn giúp hắn mà thôi.
Thư sinh bịt mặt bỗng bước lên nói :
- Cô nương tôn tánh là gi? Chẳng lẽ là bạn của Cừu Cốc ư?
- Vâng! Giữa chúng tôi không những là bạn, mà còn đính hôn với nhau nữa.
- Sao?
Thanh Thanh chen vào :
- Tiền bối chớ nghe lời quỉ quyệt của y, việc này Cốc ca có nói cho vãn bối nghe rồi.
Cung trang thiếu nữ mỉm cười :
- Nói rồi thì càng tốt, ngươi mau tháo chiếc nhẫn Hàn Ngọc ra, nên nhớ ngươi không còn là người của Lữ gia nữa.
- Ai nói ta không còn là người của Lữ gia?
- Lữ Cừu Cốc từng tuyên bố bãi bỏ hôn ước...
- Đó là lời nói đơn phương, không thể kể được.
- Nhưng cha ngươi cũng đã đồng ý, lại còn nhận lễ vật của Ngọc Thông công tử.
Thanh Thanh tức đến ứa lệ, mím môi nạt :
- Ngươi nói bậy.
Thư sinh bịt mặt đột nhiên nói :
- Hai người đừng tranh luận nữa, việc này ta đã có ý kiến.
Hai thiếu nữ ngạc nhiên, đồng thanh nói :
- Người?...
- Ta tin rằng trong chuyện này thì ta có quyền quyết định.
- Người là thân phụ của chàng?

- Cha của nó đã bị Thiên Độc Nhân Ma hại chết rồi, ta là người mẹ xấu số của nó.
Thanh Thanh thất thanh gọi :
- Người là Lữ bá mẫu?
- Đúng vậy, lão thân bị Đường Hoàng đánh rơi xuống núi nhưng cũng may chưa chết, vì vậy nên chạy ra quan ải để tìm nơi hạ lạc của cha Cừu Cốc.
Bà nghẹn ngào nói tiếp :
- Nhị vị cô nương có lẽ đều thương nó lắm, nhưng bây giờ việc trước mắt là cứu nó tỉnh lại, sau này lão thân sẽ có chủ định sau.
Cung trang thiếu nữ thở dài nạp kiếm vào bao, nói :
- Cứu chàng cũng không khó lắm, ngặt vì nơi đây quá trống trải, không tiện ra tay.
- Lão thân cùng Thanh Thanh sẽ bảo vệ, cô nương cứ ra tay đi.
Cung trang thiếu nữ không nói gì nữa, từ từ điểm vào mười mấy nơi huyệt đạo của Cừu Cốc, rồi bắt đầu từ từ dùng thủ pháp đặc biệt đả thông kinh mạch cho y.
Qua một lúc sau, Cung trang thiếu nữ chợt thở dài, lau mồ hôi trán rồi lắc đầu nói :
- Hàn độc đã xâm nhập nội tạng, vãn bối không còn sức lực để cứu lại được.
Thư sinh bịt mặt thấy nàng rất mệt mỏi, mặt mày trắng nhợt thì tin lời ngay, buột miệng thở dài :
- Phiền cô nương quá, thôi để lão thân tự tìm cách vậy.
Cung trang thiếu nữ lắc đầu nói :
- Vãn bối đã không cứu được chàng thì tiền bối càng không có phương pháp đâu. Hơn nữa hiện giờ đâu đâu cũng có nguy cơ chực chờ, đem chàng đi tức là tự sát vậy.
Thanh Thanh cười nhạt :
- Ta không tin lời ngươi.
Nàng tiến ra định ôm Cừu Cốc vào lòng. Cung trang thiếu nữ nhẹ phất tay một cái cản đường, lạnh lùng nói :
- Ngươi làm gì thế?
Thanh Thanh quát lớn :
- Ngươi không cho ta mang chàng đi, ta hỏi ngươi muốn gì thì đúng hơn.
- Nếu để ta mang chàng đi thì may ra còn cứu được, còn để ngươi mang đi thì mười phần chết hết cả mười.
Thanh Thanh tức tối :
- Cứu được hay không can chi đến ngươi? Nếu còn ngăn cản thì ta sẽ thí mạng đó.
Cung trang thiếu nữ chỉ cười nhạt không nói gì, Thanh Thanh lửa giận nổi lên, định xông vào công kích. Thư sinh bịt mặt vội can :

- Khoan đã! Cháu có biết vị cô nương này gia thế ra sao không?
- Y thị chính là con gái của Tử Vong thành chủ.
- Sao?
Thư sinh bịt mặt giật mình, nhìn Cung trang thiếu nữ nói :
- Vậy ý cô nương muốn mang nó vào Tử Vong thành ư?
- Đáng lẽ vãn bối định như thế, nhưng nếu tiền bối không yên tâm thì ta có thể tìm một nơi kín đáo khác rồi vãn bối ráng thử lần nữa xem sao.
Thư sinh bịt mặt thở dài :
- Hiện giờ cũng chỉ còn cách đó.
Cả ba người đi đến một cốc khẩu lởm chởm đá, thư sinh bịt mặt dừng lại nói :
- Chúng ta vào nơi đây trị thương vậy.
Rồi mang Cừu Cốc chui vào một hang đá nhỏ, đặt chàng nằm xuống đất, nói :
- Lão thân tạm giữ việc hộ vệ, xin cô nương ra tay cứu chữa cho.
Cung trang thiếu nữ không chần chừ, vội bắt đầu chữa tri, tuy nhiên lần này cũng như lần trước, nàng cố gắng hết sức mà vẫn không thể làm gì hơn.
Thư sinh bịt mặt thấy nàng đẫm ướt mồ hôi, thần sắc bạc nhược thì cũng xúc động nói :
- Cô nương nghỉ ngơi đi, nếu không cứu được nó thì âu cũng là ý trời cả.
Cung trang thiếu nữ đang định lên tiếng thì bỗng nhiên có một hồi còi từ xa vang dậy, nàng biến sắc vội nói :
- Vãn bối không tiện gặp bọn họ, mau để cho vãn bối đem chàng đi, nếu kéo dài thì sợ không kịp nữa.
Thư sinh bịt mặt chưa kịp trả lời thì Thanh Thanh đã lên tiếng :
- Ngươi không muốn gặp mặt họ thì cứ đi đi, nhưng mang chàng về Tử Vong thành thì đừng hòng.
Cung trang thiếu nữ lắc đầu thở dài :
- Nếu rủi chàng có bề nào thì vô tình là các người đã hại chàng đó.
Dứt lời nàng lập tức lướt ra ngoài.
Thư sinh bịt mặt nhìn theo bóng nàng, lắc đầu thở dài :
- Vị cô nương này không đến nỗi nào, chỉ tiếc lại sinh trưởng nơi Tử Vong thành mà thôi.
Thanh Thanh lo lắng cho bệnh tình của Cừu Cốc nên nàng chạy đến ôm chầm lấy chàng, kêu khóc thảm thiết :
- Cốc ca! Cốc ca! Anh tỉnh lại đi.
Nhưng Cừu Cốc đang hôn mê thì làm sao nghe được lời kêu gọi của Thanh Thanh. Thư sinh bịt mặt nói :
- Hài nhi nín đi, bây giờ ta nên đi tìm người có thể chữa được cho nó.
Thanh Thanh sụt sùi :

- Ta nên tìm ai bây giờ?
Thư sinh bịt mặt nói :
- Chỉ mong tìm được sư huynh của nó là Tỵ Trần đạo trưởng thì mới may ra...
Lời nói chưa dứt thì phía sau lưng hai người đã có tiếng cười quái dị rồi nghe giọng của Thâu Thiên Hoán Nhật vang lên :
- Cho dù tìm được thần tiên thì e rằng cũng không thể cứu sống hắn đâu.
Thanh Thanh lập tức rút đoản kiếm xông ngay vào lão ma đầu. Thư sinh bịt mặt thấy thế thì vội kêu lên :
- Hài nhi, cháu không phải là địch thủ của lão, để đó cho ta.
Lúc này Thanh Thanh đã không còn màng đến tính mạng, nàng lăn xả vào muốn liều mạng với Thâu Thiên Hoán Nhật.
Lão ma đầu cười nhạt, bắn ra một luồng âm phong khiến Thanh Thanh không tự chủ được, phải lảo đảo thối lui.
Thư sinh bịt mặt lướt tới gằn giọng nói :
- Ác tặc, ngươi hại nó trúng phải Thái Âm Chân Sát, nó và ngươi có thù oán chi?
Thâu Thiên Hoán Nhật gầm lên một tiếng, nói :
- Tên tiểu tử này dám cả gan mưu đoạt tài liệu mật của bổn minh, luận tội đáng chết, quyết không dung tha.
Thư sinh bịt mặt vốn thật là mẹ ruột của Cừu Cốc, Vân Hà Tiên Tử Dương Dung Thường, bà hét lên một tiếng, vung kiếm đánh ra.
Thanh Thanh cũng lại xông lên tiếp tay, cả hai cùng hợp công vây đánh.
Thâu Thiên Hoán Nhật cả giận, lão gầm lên :
- Các ngươi đã muốn tìm chết thì đừng trách lão gia ác tâm nhé.
Một chưởng lực hùng hậu được lão đánh ra, Dương Dung Thường và Thanh Thanh không chống nổi, bị văng ra sau, tay chân tê dại, nhất thời không thể cử động được.
Thâu Thiên Hoán Nhật cười đắc ý, nhưng khi lão xoay mình định kết liễu Cừu Cốc thì bỗng nhận ra không biết ai đã mang chàng đi đâu, trong hang động trống rỗng.
Lão ma đầu sửng sốt, gầm lên một tiếng rồi nhắm hướng Đông nam phóng đi ngay.
Thanh Thanh nhìn theo, tức tối nói :
- Nhất định là con yêu nữ đó mang chàng đi rồi.
Dương Dung Thường suy nghĩ một chút rồi gật đầu :
- Cũng có thể, chúng ta đến Tử Vong thành xem sao.
Bỗng có giọng nói từ xa vang đến :
- Tử Vong thành đã giết chết biết bao nhiêu đồng đạo võ lâm, đâu phải muốn đi là đi dễ thế.

Lời nói vừa dứt thì Khất Tiên cũng lướt đến, thấy thư sinh bịt mặt thì ông ngẩn người ra, Thanh Thanh vội giới thiệu :
- Vị này là Lữ bá mẫu.
Khất Tiên nghe nói thì vui vẻ cười lớn :
- Thì ra chị chưa chết.
Dương Dung Thường gật đầu :
- Thiếp thân bị rớt xuống núi, may mắn vô sự, cũng vì....
Khất Tiên vội đỡ lời :
- Việc này lão đã hiểu rõ. Lữ huynh vốn có quan hệ đến văn án của Phổ Kiếm minh, phụng mệnh Long Vân lệnh trở về nhậm chức. Vì thấy tình hình đổi khác nên nhờ sự giúp đỡ của Cung trang thiếu nữ âm thầm đánh cắp cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục rời khỏi Nam Sơn Thành Tử, không ngờ cuối cùng lại bị kẻ gian ám hại.
Dương Dung Thường nghiến răng :
- Thiếp thân đã điều tra ra kẻ ám hại tiên phu chính là lão Thiên Độc cốc chủ, nên quyết thề không đội trời chung với lão.
Thanh Thanh giục :
- Sự việc vô cùng khẩn cấp, chúng ta phải đi nhanh thôi.
Khất Tiên ngơ ngác :
- Việc gì mà gấp lắm vậy?
- Cốc ca đã bị Thái Âm Chân Sát đả thương, lại còn bị mất tích. Cháu đoán có lẽ con yêu nữ Cung trang ấy đã cướp chàng đi chứ không sai.
Khất Tiên thở dài :
- Hiện giờ ai cũng âm mưu muốn hại nó cả, đâu phải chỉ mình con bé đó.
- Nhưng lần này cháu quả quyết chính là y thị.
Dương Dung Thường ôn tồn nói :
- Phàm hễ việc gì chưa thấy tận mặt thì đừng vội quả quyết, như vậy dễ dẫn đến lạc hướng. Theo lão thân thấy thì giờ nên phân nhau tìm kiếm có lẽ tốt hơn.
Khất Tiên gật đầu :
- Lão sẽ kiếm sư huynh của nó, các ngươi cố gắng tìm cho ra nó nhé.
Ba bóng người một bắc hai nam, hướng về hai chiều nghịch nhau tiến tới.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 30
Tiên vương di bảo

Nói về Cừu Cốc, sau khi bị Thái Âm Chân Sát xâm nhập vào cơ thể thì mê man bất tỉnh, không hiểu thời gian qua bao lâu thì chàng mới từ từ tỉnh lại, nhìn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ấm.
Một thiếu nữ kiều diễm, thân hình yểu điệu đang ngồi ngay đầu giường trông nom chàng. Mắt mở chằm chằm, chàng tưởng thiếu nữ đó là Thanh Thanh nên lập tức ngồi dậy hỏi :
- Thanh muội? Sao anh ở đây?
Thiếu nữ mỉm cười :
- Đệ nhìn lầm rồi, tôi là Thanh Thu đây.
Cừu Cốc giờ mới biết là mình lầm, đỏ mặt nói :
- Thì ra là chị Thu.
Thanh Thu cười vui vẻ :
- Dù là ai đi nữa thì đệ cũng phải tịnh dưỡng cho khỏe đã, nên biết rằng đệ bị thương không nhẹ đâu.
Cừu Cốc sực nhớ lại mọi chuyện, ngầm vận khí thì thấy trong người điều hòa nên vội bước xuống giường nói :
- Em đã khỏe rồi.
Thanh Thu thở phào nhẹ nhõm :
- Long Hổ Cửu Hoàn đan thật là linh diệu. Tuy vậy, nếu không có công lực cao tuyệt như cha chị thì e khó có thể đả thông kinh mạch cho em.
Cừu Cốc nói :
- Cha chị cũng có mặt ở đây ư?
- Người bận ra ngoài có chút việc, cũng sắp trở về rồi.
- Người đã qua Nam Sơn Thành Tử chưa?
- Đã qua mấy bận rồi, nghe nói nơi ấy quả thật có vị Ân chủ, đồng thời minh hữu của Phổ Kiếm minh đa số cũng có mặt.
Nàng vén mấy sợi tóc rối đoạn ôn tồn nói tiếp :
- Có lẽ em đói rồi phải không?
Cừu Cốc gật đầu lia lịa, Thanh Thu lập tức mang thức ăn vào.
Cừu Cốc không hề khách sáo, ăn một hơi sạch trơn rồi cười nói :
- Chị Thu, nhờ chị chuyển lời cảm ơn của em tới lão bá, em phải đi đây.
Thanh Thu cản lại :
- Đi sao được, cha chị còn nhiều chuyện quan trọng muốn bàn với em đó.
- Nhưng em còn phải cho Thanh Thanh biết em đã thoát hiểm, nếu không nàng sẽ hành động ngông cuồng mất.
Thanh Thu cười nói :
- Lúc giận thì hàm hồ tuyên bố bãi hôn, giờ lại nửa bước không nỡ xa nhau, thật là trẻ con quá.
Cừu Cốc đỏ mặt, vội vã thanh minh :

- Em không phải có ý đó.
- Thôi đừng biện bạch, ý của em thế nào làm sao qua mắt chị cơ chứ?
- Em xin nói thật, quả em có yêu nàng. Nhưng bây giờ làm sao có thể thay đổi được gì cơ chứ, kiếp này chắc chỉ nguyện làm anh kết nghĩa của nàng mà thôi.
- Em nên cất kỹ lời nói ấy đi, kẻo Thanh Thanh nghe được thì sẽ giận hờn đó.
- Nếu nàng có giận thì em cũng đành chịu vậy.
Thanh Thu vốn biết tính Cừu Cốc cương cường, nàng đã thương chàng từ ban đầu, nhưng vì nhiệm vụ nặng nề nên không thể bày tỏ lai lịch tình cảm, nay nghe chàng nói thì trong đầu bỗng lóe lên một tia hy vọng, nói :
- Nếu em quả thật có ý đó thì nên sớm bày tỏ cho nàng biết, kẻo không thì thành bi kịch đấy.
Cừu Cốc im lặng thở dài, hai người ngồi im lặng một lúc rồi Cừu Cốc bỗng nói :
- Sao giờ nãy vẫn chưa thấy lệnh tôn về?
Bỗng ngoài cửa có tiếng nói :
- Lữ tướng công, người đã hoàn toàn khỏe rồi chứ?
Cừu Cốc vừa nghe thì nhận ra đó là tiếng của Từ Ngưỡng Chi nên vội đứng dậy đáp :
- Đa tạ lão tiền bối có lòng lo lắng, vãn bối đã vô sự.
- Như vậy lão phu mới yên lòng.
Ông nhìn Cừu Cốc hỏi :
- Tướng công đã được cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục?
- Vâng! Cuốn sách này do tiên phụ lấy trộm từ Nam Sơn Thành Tử, sau bị lão độc vật từng giả mạo tiên phụ đoạt lại. Kết cuộc cũng trở về tay vãn bối.
Ngưỡng Chi gật đầu nói :
- Hèn chi hiện giờ nơi Nam Sơn Thành Tử đang huy động toàn lực để truy tầm, quyết đoạt lại cho được cuốn sách đó.
- Chẳng lẽ nó quan trọng lắm ư?
- Nó không những bao gồm toàn bộ bí mật của Phổ Kiếm minh mà còn là bản đồ chỉ rõ nơi cất giấu di bảo của Thái Tổ nữa, vì vậy làm sao họ chịu bỏ qua?
Cừu Cốc vẫn như không rõ, hỏi :
- Tiền bối vốn là nhân vật quan trọng của Phổ Kiếm minh, tại sao không tham gia vào đấy?
Ngưỡng Chi bực bội nói :
- Phổ Kiếm minh trước kia khác xa Phổ Kiếm minh bây giờ, lão phu đâu thể tham gia bậy bạ được.
- Nếu không giống như trước kia thì tại sao vẫn có rất nhiều đồng chí cũ thần

phục, và người ta lại âm thầm gây hại tổ chức này với mục đích gì?
- Đó là điều mà hiện giờ chúng ta phải điều tra cho ra.
Thanh Thu xen lời :
- Theo con biết thì mục đích của họ trước tiên là tìm cho ra di bảo của Thái Tổ, sau đó mưu đồ bá chủ giang hồ.
- Chẳng lẽ họ không sợ các đồng chí cũ phản đối sao?
- Cũng vì thế mà hiện giờ họ chưa dám sửa đổi tôn chỉ của họ, đến lúc đoạt được di bảo của Thái Tổ thì họ mới lần lượt trừ khử các đồng chí cũ không thần phục.
Ngưỡng Chi thở dài nói :
- Hiện giờ tình thế vô cùng khẩn cấp, ta phải tìm cách ứng phó với bọn người Nam Sơn Thành Tử sắp đến đây.
Ông quay sang Cừu Cốc nói :
- Rất tiếc là tấm mật đồ của lệnh sư huynh đã bị người ta đoạt mất, nếu không ta có thể thừa cơ hội này đoạt lấy di bảo của Thái Tổ trước họ.
Cừu Cốc bỗng nhớ đến tấm giấy mà sư huynh đã cẩn thận trao cho, liền lấy ra đưa cho Ngưỡng Chi, nói :
- Không hiểu tấm phụ đồ này có dùng được chăng?
Ngưỡng Chi tiếp lấy xem, ông vui mừng nói :
- Có thể nói tướng công là người may mắn nhất đời, những vật mà thiên hạ thèm khát đều tập trung cả vào tay tướng công.
Cừu Cốc lại lấy cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục ra, sau khi dò xét thì thấy địa điểm của các nơi cất giấu bảo vật đặt bên trong một hang đá lớn gần bên Tử Vong thành.
Ngưỡng Chi bỗng lo lắng :
- Bọn họ đã đoạt được tấm mật đồ của lệnh sư huynh, tuy không có cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục nhưng cũng có thể phán đoán được một cách đại khái nơi này. Theo thực lực của chúng ta hiện giờ thì cho dù lấy được di bảo cũng khó có thể di chuyển một cách an toàn được.
Thanh Thu nói :
- Chẳng lẽ ta đứng nhìn chúng đến lấy sao?
Ngưỡng Chi nhìn Cừu Cốc nói :
- Ý của tướng công thế nào?
Cừu Cốc đứng dậy quả quyết :
- Đáng lẽ vãn bối không muốn chiếm lấy di bảo của Thái Tổ, nhưng nếu để cho bọn ác ôn đoạt được thì sau này sẽ còn không biết bao nhiêu cảnh lầm than nữa. Vì vậy chúng ta cứ lấy cho được để giữ đó, còn thành bại là ý trời.
Ngưỡng Chi gật đầu :
- Lời nói của tướng công rất hữu lý, vậy thì lão phu đi trước một bước, tướng công và Thu nhi sẽ lần lượt theo sau.

Ông trịnh trọng nói :
- Thái Âm Chân Sát của lão Thâu Thiên Hoán Nhật đáng lẽ không nghĩa lý gì, nhưng vì lúc giao đấu tướng công không vận dụng chân khí phòng thân nên mới bị hàn khí xâm nhập. Sau này tướng công phải hết sức cẩn thận nhé.
Cừu Cốc gật đầu cung kính tiếp nhận lời chỉ bảo, rồi cùng Từ Thanh Thu song song lướt đi.
o O o Nơi đây, những ghềnh đá hiểm trở nằm ngay dưới chân dãy núi Hạ Đạt Sơn.
Bên trái là một khu rừng cây cối sầm uất, về phía mặt không xa chính là địa khu thần bí Tử Vong thành.
Gió ào ào cuộn thổi, mây đen vây phủ tứ bề, càng tạo nên cảnh tượng rùng rợn. Bây giờ đã là canh ba, giữa đêm khuya vắng lặng bỗng xuất hiện hai bóng người, chính là Cừu Cốc và Thanh Thu.
Thanh Thu khẽ nói :
- Tại sao chưa thấy cha đến?
- Có lẽ giữa đường gặp việc gì, ta nên đợi người một lát.
- Có lẽ không cần, chúng ta nên tìm nơi ấy trước đã.
Hai người vừa tung mình cất bước thì phía sau ghềnh đá, trong đám rừng sâu lập tức có mười mấy bóng đen cũng đã phi nhanh đuổi dò theo sau.
Đêm tối đen như mực, Cừu Cốc và Thanh Thu vì mải tìm kiếm nơi cất giấu di bảo nên không để ý những kẻ theo sau. Cả hai đi quanh qua quanh lại trong đám loạn thạch một hồi thì bỗng Thanh Thu reo lên :
- Đây rồi.
Cừu Cốc lập tức nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, chỉ thấy nơi ấy che phủ một lớp mây rừng, nhìn không thấy dấu vết gì khả nghi cả. Chàng ngạc nhiên nói :
- Nơi đây ư?
Thanh Thu cười :
- Cốc đệ không thấy giữa đám mây rừng có một đường rong mọc bên dưới sao?
Cừu Cốc nhìn kĩ lại thì quả thấy như lời nàng nói, Thanh Thu tiếp :
- Phiến đá này tuy trải qua bao mưa nắng nhưng dấu vết chỉ điểm vẫn không sai, chị quả quyết là nơi đây.
Cừu Cốc xem xét một hồi rồi nói :
- Không đúng! Cách đây không lâu đã có người vào qua, nếu không thì làm sao màu rong lại có nơi đậm nơi nhạt?
Chàng vận dụng huyền công nhấn mạnh vào phiến đá, chỉ nghe tiếng kèn kẹt vang lên rồi phiến đá đã xê dịch, để lộ một cửa hang đủ cho một thân người chui lọt.
Cừu Cốc đang định bước vào thì Thanh Thu kéo lại :

- Khoan đã.
Nàng thò tay lấy ra một chiếc bùi nhùi đã chuẩn bị từ trước, đánh lửa đốt lên.
Bỗng ngay lúc ấy có tiếng động lịch kịch, rồi mười mấy bóng người xuất hiện.
Cừu Cốc quay lại nhìn thì nhận ra đó chính là bọn Ngọc Thông công tử của Thiên Độc cốc, còn có một lão già mặt mày đanh ác, Thiên Độc Nhân Ma.
Thanh Thu khẽ nói :
- Quái lạ, tại sao bọn này lại linh thông tin tức thế nhỉ?
Thiên Độc Nhân Ma cười gằn nói :
- Các ngươi có biết tình thế bây giờ rất nguy hiểm không?
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Chúng ta có nguy hiểm hay không thì có liên quan gì đến ngươi?
- Ngươi đánh cắp Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục, hiện giờ Nam Sơn Thành Tử đang huy động toàn lực tầm nã, các ngươi tự liệu có thể thoát được tai mắt của họ không?
- Rồi thì sao?
- Lão phu tưởng tình đồng đạo võ lâm nên đặc biệt đến đây cho ngươi biết tin.
Cừu Cốc lạnh lùng :
- Vậy thì ta đa tạ.
Thiên Độc Nhân Ma nói :
- Tạ ơn thì khỏi cần, lão phu chỉ hy vọng các ngươi có thể hợp tác với Thiên Độc cốc mà thôi.
- Hợp tác thế nào?
- Mục tiêu của các ngươi là di bảo của Thái Tổ, mà những vật đó cả trăm ngàn người đều lăm le dòm ngó. Dù cho hai ngươi lấy được thì cũng khó mà giữ được cho an toàn.
Thanh Thu hất hàm :
- Ý ngươi thế nào?
- Nếu chịu hợp tác cùng Thiên Độc cốc thì lão phu sẽ huy động toàn lực trong Cốc để bảo vệ các ngươi.
Thanh Thu cười khanh khách :
- Cám ơn, chúng ta không có hứng thú.
Thiên Độc Nhân Ma cười lạnh :
- Chẳng lẽ các ngươi rượu mời không uống, thích uống rượu phạt?
Cừu Cốc lúc trước bị lão đánh độc, lại giả dạng cha chàng nên vô cùng tức giận, cười gằn nói :
- Lão độc vật, nếu ngươi thức thời thì nên cút khỏi nơi này ngay đi, ngươi không nhớ giữa chúng ta còn món nợ chưa thanh toán sao?

Gương mặt Thiên Độc Nhân Ma rắn lại, lạnh lùng nói :
- Lão phu có hảo ý mà các ngươi còn không chịu thì đành vậy.
Lão phất tay ra hiệu cho mọi người sau lưng chuẩn bị.
Thanh Thu nói :
- Cốc đệ xem kìa, chúng muốn động thủ đó.
Cừu Cốc hừ lạnh :
- Chúng nếu không tự lượng thì đệ đành cho chúng vào cửa chết vậy.
Nộ Mục Sơn Nhân bỗng cười lớn :
- Tiểu tử đừng ngông cuồng, Thiên Độc cốc không phải dễ đối phó đâu.
Ba chữ Thiên Độc cốc ông cố tình nói thật to, như ngầm cảnh tỉnh Cừu Cốc và Thanh Thu. Thiên Độc Nhân Ma dường như cũng hiểu ra, trừng mắt nhìn ông ta.
Thanh Thu giật mình, vội lấy ra hai viên thuốc, một viên cho vào miệng, còn một viên đưa cho Cừu Cốc.
Cừu Cốc từng được Thái Bạch Tiên Ông cho uống nội đan nên lắc đầu :
- Em không cần đâu.
Người của Thiên Độc cốc bắt đầu dàn thành trận thế, bao vây Cừu Cốc và Thanh Thu, chuẩn bị tấn công.
Bỗng sau những phiến đá lại có tiếng cười ha hả, rồi có tiếng nói :
- Tin tức của lão độc vật thật linh thông, quả nhiên đến trước chúng ta một bước.
Thiên Độc Nhân Ma giật mình quay lại, đã thấy Kim Kiếm thư sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ , mọi người lần lượt bước ra.
Kim Kiếm thư sinh cười nói :
- Các hạ chuẩn bị dùng thủ đoạn đối phó ư?
Thiên Độc Nhân Ma lạnh lùng :
- Nói phải trái mà chúng không nghe, bắt buộc lão phu phải dùng cách ấy.
- Lão dám chắc chế ngự được bọn chúng?
Thiên Độc Nhân Ma biến sắc :
- Tôn giá muốn giúp hắn?
- Tất nhiên không phải, tại hạ chỉ thấy cho dù hạ được chúng thì có lẽ người của Thiên Độc cốc cũng thương vong không ít đâu.
Thiên Độc Nhân Ma ngửa mặt lên trời cười ha hả, dường như không coi lời của Kim Kiếm thư sinh vào đâu.
Ngọc Thông công tử bỗng nói :
- Cha chớ nên nghe lời quỷ quyệt của hắn, trước kia hắn định giết con ém miệng đấy.
Đôi mắt cú vọ trợn ngược, Thiên Độc Nhân Ma hỏi gằn :
- Có chuyện đó ư?
Hạc Linh Vũ Sĩ thản nhiên :

- Đúng vậy, oắt con dám hỗn xược nên nhị gia có dạy cho hắn bài học. Ngươi định làm gì?
Thiết Kỳ Ngân Tinh sợ họ cãi vã đánh nhau nên vội can :
- Giờ không phải lúc tranh cãi, chúng ta nên sớm quyết định chuyện hôm nay.
Thiết Tranh lão bà giơ cao cây đàn sắt nói :
- Còn thương lượng gì nữa, cứ bắt giữ hai đứa nó, đoạt di bảo rồi hãy tính chuyện phân chia.
Cừu Cốc đoán biết đêm nay khó tránh một trận huyết chiến nơi tháo cây thần kiếm đưa cho Thanh Thu, dặn :
- Không cần đợi lệnh tôn đến nữa, giờ chị cầm lấy bảo kiếm của em rồi vào đoạt báu vật, em sẽ ứng phó với bọn người này.
Thanh Thu ngạc nhiên :
- Vậy đâu được, bảo kiếm phải để cho em dùng chứ?
Cừu Cốc nóng lòng giục :
- Trong hang tối om, chị mang bảo kiếm an toàn hơn.
Thanh Thu gật đầu, tiếp lấy bảo kiếm rồi chui mình vào trong hang.
Bấy giờ quần hùng đã tán thành quyết định giết Cừu Cốc trước rồi đoạt bảo vật chia nhau nên họ đã hợp lực lại, từ từ tiến lên.
Cừu Cốc ngầm vận công lực, đứng tựa vào cửa hang, ngưng thần chuẩn bị.
Thiết Kỳ Ngân Tinh được Cừu Cốc cứu mang nên không đành ra tay trước, Thiên Độc Nhân Ma cùng Kim Kiếm thư sinh là cáo già có hạng nên cũng không dại gì ra tay trước để chịu đòn. Chỉ có Thiết Tranh lão bà là nóng nảy nên quát to một tiếng, vung đàn sắt đánh ra.
Cừu Cốc không rời cửa hang, đợi thiết tranh đến cách đầu chàng chừng một thước thì mới đưa ngón tay cái ra điểm.
Lão Bà không chịu nổi cái điểm đó, đầu tóc bị thổi tung lên, người lảo đảo lùi ra sau năm bước, miệng rỉ máu tươi.
Quần hùng thấy thế đều thất kinh hồn vía, không ngờ chỉ cách thời gian không lâu mà công lực chàng đã tăng tiến như vậy.
Hạc Linh Vũ Sĩ tuốt kiếm, nhìn Kim Kiếm thư sinh nói :
- Đêm nay chúng ta không dẹp tên tiểu tử này thì từ nay về sau khó mà xưng hùng trên giang hồ được nữa rồi.
Kim Kiếm thư sinh lắc đầu :
- Theo tại hạ thì nên dàn xếp ổn thỏa hay hơn.
Thiên Độc Nhân Ma cười mỉa :
- Tống huynh nếu sợ thì cứ tự tiện rút lui vậy.
Kim Kiếm thư sinh cười gằn :
- Nhân huynh khỏi cần khiêu khích, Tống mỗ lăn lộn giang hồ lâu nay chưa từng biết sợ là gì.

- Nếu vậy thì sao không cho anh em biết kiếm pháp Tiềm Long Cư lợi hại ra sao?
- Mấy đường kiếm pháp của ta không ra gì nhưng vẫn còn quang minh chính đại hơn thủ đoạn ám muội hạ độc của Thiên Độc cốc.
Thiên Độc Nhân Ma cả giận :
- Ngươi cho rằng võ công của ta kém ư?
Đường Hoàng vội can :
- Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên ra tay, nếu để bọn người Phổ Kiếm minh tới thì sự việc càng thêm khó khăn đấy.
Thiên Độc Nhân Ma cười ha hả :
- Ai cũng sợ bọn người Phổ Kiếm minh, riêng lão phu đây thì chẳng xem họ ra gì cả.
Tiếng cười chưa dứt thì đã nghe tiếng hai tiếng "bốp", "bốp" vang lên, rồi Thiên Độc Nhân Ma đã bị tát hai cái nảy lửa, một người đàn bà trung niên đẹp đẽ đã xuất hiện.
Quần hùng ai nấy đều hoảng sợ, buột miệng kêu :
- Tử Vong thành chủ...
Trung niên thiếu phụ cười nhạt :
- Các ngươi xem ra vẫn chưa đui, vẫn còn nhận ra ta Các Thoại Vân.
Thiên Độc Nhân Ma gầm lên một tiếng, dùng hết sức bình sinh tung chưởng đánh ra.
Các Thoại Vân chỉ cười nhạt, không ra tay chống đỡ, Thiên Độc Nhân Ma đang mừng thầm thì từ sau lưng Các Thoại Vân bỗng có một đạo chưởng lực vô cùng hùng hậu xô ra đón đỡ.
Nghe "Bùng" một tiếng, Thiên Độc Nhân Ma đã bị bắn ra xa hơn trượng, máu trong miệng trào ra lai láng.
Ngọc Thông công tử thất kinh, vội vã chạy đến đỡ lấy cha. Thiên Độc Nhân Ma gượng đứng dậy, cười ảm đạm :
- Đừng lo, cha chưa đến nỗi chết đâu.
Tại hiện trường đã xuất hiện thêm hai bóng người nữa, phân thành tả hữu đứng bên cạnh Tử Vong thành chủ. Một là Hồng tổng quản, còn người kia là trung niên bịt mặt đã từng công kích Cừu Cốc tại tòa miếu đổ hôm trước.
Hồng tổng quản lớn tiếng :
- Không bao lâu nữa Ân chủ sẽ đến, các ngươi còn chưa chịu rút lui, muốn chết ư?
Mọi người có mặt nơi đây, trừ thủ hạ của Thiên Độc cốc ra thì đều là những nhân vật có tiếng trên giang hồ. Nếu chỉ vì một lời đe dọa mà bỏ đi thì quá nhục, còn ở lại thì có tấm gương sờ sờ của Thiên Độc Nhân Ma nên tất cả đều đứng trân trân, không biết làm sao.
Hồng tổng quản lại nói :

- Ta đếm đến mười, nếu các ngươi còn chẳng chịu đi thì có chết cũng đừng than van đấy nhé.
Đường Hoàng vốn sinh trưởng tại đất Yên, Triệu, tánh tình cứng cỏi nên ngửa mặt lên trời cười sằng sặc nói :
- Người ta ai cũng phải chết, Đường mỗ sống từng này tuổi cũng là quá đủ rồi, nay không muốn nhục thêm nữa.
Hồng tổng quản dường như không thèm đếm xỉa, lập tức cất giọng đếm :
- Một... hai... ba...
Lời nói của Đường Hoàng đã kích thích chí khí trong lòng Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ , cả ba tuốt vũ khí cầm tay, đấu lưng với nhau, chuẩn bị nghênh địch.
Tiếng thứ mười vừa dứt thì Hồng tổng quản và trung niên bịt mặt đột nhiên quát to một tiếng, lao vào tấn công.
Đường Hoàng, Kim Kiếm thư sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ lập tức dùng hết sức chống trả. Nhưng võ công của họ còn dưới kẻ địch một bậc nên chỉ sau mười chiêu thì đã bắt đầu có vẻ nao núng.
Nghe "Bùng" một tiếng, Hạc Linh Vũ Sĩ đã bị trúng chưởng, thối lùi tám bước, ngã ngồi ra, miệng ộc máu tươi.
Tử Vong thành chủ Các Thoại Vân lạnh lùng nói :
- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, quyết không cho một mạng nào tẩu thoát cả.
Hồng tổng quản và trung niên bịt mặt lập tức gia tăng chưởng lực. Hạc Linh Vũ Sĩ đã không còn sức chiến đấu nên Kim Kiếm thư sinh và Đường Hoàng làm sao chịu nổi, thêm ba chiêu nữa thì lại nghe "Bùng", "Bùng" hai tiếng rồi cả hai đều trúng chưởng, thân mình bị bắn ra xa, máu trong miệng không ngớt trào ra.
Hồng tổng quản và trung niên bịt mặt cười nhạt, từ từ bước tới, định kết liễu đối phương.
Bỗng Cừu Cốc nhảy tới che cho Kim Kiếm thư sinh và Đường Hoàng, quát to :
- Ngưng tay, các ngươi giết người không còn sức kháng cự thì còn gọi là đạo nghĩa giang hồ được sao?
Hồng tổng quản cười lạnh lùng :
- Thân mình còn lo chưa xong mà vẫn nói đến đạo nghĩa giang hồ ư?
Lão liếc trung niên bịt mặt rồi cả hai từ từ tiến tới, chuẩn bị ra tay.
Bỗng ngay lúc đó lại có một bóng áo đỏ lướt tới, chính là Thâu Thiên Hoán Nhật Cốc Vũ Tân, lão quát to :
- Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục đang ở trong người thằng tiểu tử này, đêm nay không được để cho hắn toàn mạng.
Lão vốn là Hộ pháp trong Phổ Kiếm minh, vai vế rất cao nên Hồng tổng

quản và trung niên bịt mặt lập tức gật đầu, cả ba bao vây lấy Cừu Cốc, tình hình rất căng thẳng.
Bỗng trong lúc ấy, từ xa có một tiếng còi quái gở vang lên, Tử Vong thành chủ Các Thoại Vân kinh hãi nói :
- Ân chủ đại giá thân lâm, các ngươi còn không mau chuẩn bị cung nghinh?
Thâu Thiên Hoán Nhật và mọi người lập tức xếp thành hàng ngang, xuôi tay chờ đợi. Chỉ thấy một bóng trắng nhanh như chớp xẹt tới.
Cừu Cốc đưa mắt liếc nhìn, không khỏi ngạc nhiên buột miệng :
- Ân chủ thì ra là người sao?
Thì ra người vừa đến chính là Thái Bạch Tiên Ông trên Thái Bạch sơn mà chàng đã gặp.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 31
Thái Bạch Nguyệt Lão

Cừu Cốc vừa thấy Thái Bạch Tiên Ông đến nơi, lòng không khỏi kinh dị lạ thường. Vì chàng đã từng chung sống với Tiên ông một đoạn thời gian nên rất hiểu rõ tánh tình của ông ta lắm. Là một người đạo cốt tiên phong, siêu phàm ngoại thế, có thể nói lòng ông ta không muốn tranh giành với thế nhân nữa. Vậy mà hôm nay lại tai xuất giang hồ để tranh bá đoạt vương, thật là một việc dù cho nằm mộng Cừu Cốc cũng không hề tưởng tượng được.
Tử Vong thành chủ cùng bọn Cẩm y mọi người ai nấy đều tỏ vẻ cung kính đứng xuôi tay bên người Thái Bạch Tiên Ông.
Đôi mắt Thái Bạch Tiên Ông sáng như sao, đảo quanh một vòng hỏi :
- Thằng nhãi con kia là ai?
Tử Vong thành chủ cung kính đáp :
- Hắn gọi là Lữ Cừu Cốc, là con của Lữ Tử Thu minh hữu của bổn minh.
Cừu Cốc đứng bên ngạc nhiên tự bảo :
- Thật là kỳ quái, mới cách nhau có vài ba tháng, vậy mà sau ông không nhìn ra ta kìa?
Đồng thời chàng nhận xét lời nói cùng thái độ của Thái Bạch Tiên Ông thì thấy có hơi khác lạ, điều thứ nhất Thái Bạch Tiên Ông trên núi rất nhân từ hòa nhã, người như tiên thánh, còn tại đây sao lạnh lùng dễ sợ. Điều thứ hai đôi mắt của Tiên ông trước kia nhãn quang nhu hòa, mà nay thì sắc bén lộ hung quang, chứ đầy tham vọng, vừa thấy cũng tưởng như đây là một vị ma đầu hung sát.

Vì có những điểm vị đồng trên nên chàng cũng giả vờ không quen biết, cứ đứng ngang nhiên không điếm xỉa tới họ.
Thái Bạch Tiên Ông nhìn chàng, cười lạnh lùng hỏi :
- Lần trước gây rối bổn minh cũng là thằng oắt con này?
- Thưa vâng.
- "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" hiện có trong người hắn?
- Từ khi bị Lữ Tử Thu cắp đi, giờ lọt vào tay hắn rồi.
Thái Bạch Tiên Ông buông tiếng cười quái dị :
- Đường đường Phổ Kiếm minh mà không xử nổi thằng nhỏ này, thật buồn cười.
Lão già cầm y tỏ vẻ sợ sệt cung mình nói :
- Theo sự phán đoán của thuộc hạ, sau khi tra xét qua bản đồ, biết được di bảo của Tiên Vương hình như ở trong hang động này, nên đặc biệt thỉnh Ân chủ thân lâm tọa trấn, để tránh bọn giang hồ chuột nhắt đến đây cướp giật.
Thái Bạch Tiên Ông phẩy tay nói :
- Mau dẹp thằng tiểu tử kia trước rồi mới nói chuyện sau.
Lão cầm y cúi đầu "Tuân mạng". Tà áo vừa dao động, đã phi thân đến trước mặt Cừu Cốc.
Trông thuật phi thân của đối phương, Cừu Cốc liền nghĩ ra một người :
- Đúng rồi! Y chính là tên nghịch sư của Hữu Cung Tư Mạng, cụ già trong thạch động từng truyền cho ta kiếm pháp và bị ám hại.
Cừu Cốc câm giận, mắt sáng quắc soi thẳng vào mặt đối phương :
- Ngươi có phải là Trịnh Tử Tư không? Theo thứ bậc sư môn, ta nên gọi ngươi một tiếng sư thúc, nhưng vì hành vi cầm thú của ngươi, hiện nay ta thề giết ngươi để trị tội.
Đôi mắt Trịnh Tử Tư mở tròn kinh ngạc, song rồi lão cất tiếng cười nham hiểm :
- Ngươi còn nhỏ mà biết quá nhiều bí mật, bổn Tư Mạng nếu không giết ngươi, Phổ Kiếm minh sau này sẽ bị bại vào tay ngươi mất!
Lời vừa dứt, chân ông đã tiến lên một bước lẹ làng đánh ra hai chưởng. Một tiềm lực mạnh như hải đảo bài sơn áp đảo vào người Cừu Cốc.
Cừu Cốc có ý muốn thử xem Thái Bạch Tiên Ông còn nhớ tới chàng chăng, nên vừa ra tay đã dùng ngay trong thế "Tiềm Long cửu thức", "Giang Vũ Phi Phi", "Lục Trảo Như Mộng", "Thanh Vực Hoàng Sa" liên tiếp bốn thức đanh ra, tập trung mười thành công lực.
Luồng gió ào ào tuông ra như vũ bão, khiến cho thế chưởng của trịnh Tử Tư vô hình mất dạng lại còn bức ông ta phải lùi lại hai bước.
Cừu Cốc thét lên một tiếng, song chưởng lại đánh tiếp, chiêu "Khí Thôn Hà Ngục" uy mãnh lạ thường, tiếng gió ầm ầm như phong lôi tấp nập.
Trịnh Tử Tư lâu nay chưa thấy qua thế chưởng thần kỳ này, đâu dam ngang

nhiên chống đỡ, nên lại lùi sau năm bước để dễ tránh. Thừa cơ hội, Cừu Cốc đưa mắt lén nhìn về phía Thái Bạch Tiên Ông, thấy mặt ông ta lạnh lùng không biến đổi tựa như không hiểu chút gì về môn chưởng pháp này, lòng chàng lại càng thêm nghi hoặc hơn.
Lúc ấy, phía sau những phiến đá to lại xuất hiện một số người áo vàng mang mặt nạ nữa. Bọn họ đều đứng nối tiếp sau lưng Tiên ông.
Với tình thế này thật bất lợi cho Cừu Cốc, chàng chỉ đối phó với Trịnh Tử Tư đã đủ mệt nhọc rồi. Nếu bọn chúng đồng ra tay một lượt thì dù cho chàng có võ công cao cường đến đâu, cũng chỉ chống cự được bốn người là quá lắm nên lòng chàng không khỏi lo lắng sợ sệt.
Bỗng nhiên, tai nghe có tiếng văng vẳng vọng lại :
- Hài nhi chớ nên đương đầu với bọn chúng làm gì, mau vào động đi.
Giọng nói thân mật, âm thanh nghe tựa quen quen, nhưng nhứt thời chàng chưa nhớ ra là ai đấy thôi, trong lòng vô cùng xúc động, tự nhủ :
- "Chị Thu đã vào hang nãy giờ, không hiểu đã tìm được những gì chưa, tiếng nói của người này có thể là cha của nàng cũng không biết chừng".
Vì tin tưởng là tiếng nói của Từ Ngưỡng Chi, nên chàng không ngần ngại quay mình, nhẹ như chiếc tên bay, chui vào hang mất dạng. Chàng vừa đến trong chưa đầy năm thước, đã thấy càng đi sâu vào hang càng rộng lơn. Qua một đoạn quanh co khúc khuỷu đã đưa chàng đến một khoảng trống rộng thênh thang. Ánh sáng chẳng biết từ đâu rọi vào, chiếc rõ những phiến đá hình thù tựa loài thú dữ.
Cừu Cốc đứng yên đưa mắt quan sát một lúc những phiến đá có hình thù thú vật. Ngoài mặt xem chẳng ra gì, nhưng bên trong lại là một trận đồ phức tạp. Cả mấy chục ngõ khe, nếu không sáng suốt nghiền ngẫm sẽ bị lạc đường ngay. Chàng không hiểu Thanh Thu đã vào đường nào.
Đang lúc phân vân, bỗng nghe tiếng bước bước chân khua động, lòng chàng càng thêm nóng nảy thì một giọng nói lại phát ra :
- Nhãi con, chui vào đường thứ ba bên trái, vào trong lại quay qua bên mặt thì gặp đặng ta.
Nghe tiếng nói, Cừu Cốc đoan được không xa ngoài ba dặm, nên lập tức theo sự chỉ dẫn tiến vào. Lai đi qua một con đường hẹp, chẳng bao lâu xuất hiện một gian thạch thất. Giữa phòng có hai chiếc đôn bằng đá to lớn, chính giữa kê một chiếc bàn. Trên bàn có một bình bông bằng ngọc thạch, nhưng chẳng có bông hoa, cũng không thấy vật gì thêm nữa.
Trên hai cửa phòng có khắc bốn chữ sâu vào "Tích bảo, tàn trân", nhưng cửa phòng trống rỗng không một vật vật gì che kín. Miệng Cừu Cốc lẩm bẩm :
- Chẳng lẽ Tiên Vương di bảo lại giấu nơi đây sao?
Bỗng giọng nói khi nãy lại phát ra :
- Nhãi con, cây "Vạn Tải Trường Thanh" trước kia đã trồng trong lực bình

ất, còn "Thiên Niên Tiếp Đoạn" và "Tiên Tần võ thuật" giấu dưới ghế kia. Nhưng giờ không còn nơi ấy nữa, ngươi đừng vào làm chi, mau đến đây ta có lời nói.
Cừu Cốc vốn chẳng tham lam, vừa nghe nói đã dừng chân lại, thuận theo đường chỉ dẫn tiến lên. Chàng thấy con đường ấy quanh co như khu ốc, giữa đường lại có nhiều ngõ rẽ, nếu không nhờ tiếng nói từng hồi nhắc nhở thì chàng đã đi lạc từ ban đầu.
Nửa giờ đồng hồ qua, Cừu Cốc vượt qua một khoảng đường dài, bỗng thấy gió lạnh thoảng qua mặt, không khí mát mẻ xông vào lồng ngực. Chàng định ngay nơi đây có lẽ là trên khoảng cao trống trải.
Hừng đông dần dần chiếu rạng, màn đêm bắt đầu vén sáng, Cừu Cốc mới rõ là hiện chàng đang đứng trên đỉnh núi cao, khôn dè đây là một hang động thiên nhiên vô cùng huyền ảo.
Chàng cất tiếng gọi :
- Chị Thu! Chị Thu!
Đột nhiên xa xa có tiếng cười ha hả :
- Con đầu vàng này thật là ghê gớm Tiếp theo đó lại có tiếng trong trẻo nói :
- Mau, mau can chúng ra, Thiết Bích Kim Cang sắp bị cắn chết rồi.
Tiếng nói trong trẻo vừa lọt vào tai, Cừu Cốc lập tức tung mình phi nhanh về hướng đó.
Xa xa, chàng thấy Thanh Thu cùng một cụ già tóc trắng đang quì trên một phiến đá to bằng phẳng, không hiểu họ đang làm trò gì. Khi đến gần chàng mới nhìn ra cụ già tóc bạc ấy chính là Thái Bạch Tiên Ông.
Một già một trẻ đang lay hoay bên một chiếc hộp, nên Cừu Cốc đến nơi mà hai người không hề hay biết.
Được một lát lâu, Thái Bạch Tiên Ông như đã chán, mới quay đầu lại cười nói :
- Nghe thiên hạ đồn dế ở Liêu Đông cắn nhau rất dữ, hôm nay mới biết quả đúng thật. Ngươi xem mấy con dế của lão phu như thế nào.
Cừu Cốc giờ đây mới hiểu là họ đang mãi mê đấu dế, không khỏi buột miệng cười xòa :
- Trò chơi của tiền bối thật thích thú.
Thái Bạch Tiên Ông đưa mắt nhìn chàng, vừa vỗ nhẹ trên vai Thanh Thu cười nói :
- Người bảo trò chơi của lão thích thú, vậy chớ diễm phúc của ngươi không thích thú sao? Con nhỏ này thật thông minh đáo để.
Đôi mà Thanh Thu đỏ bừng, chu miệng nũng nịu :
- Tiền bối lại đem chau ra trêu đùa nữa rồi!
Thái Bạch Tiên Ông đắc ý cười nghiêng ngửa và thuận tay phất nhẹ một cái, đánh chiếc hộp dế lăng xuống dưới núi. Cười cho đã thèm rồi ông mới bắt

đầu hướng về Cừu Cốc hỏi :
- Tiềm Long cửu thức của ngươi đã luyện tới đâu.
Cừu Cốc cúi mình cung kính :
- Đã sử dụng được trong chiến đấu.
- Đâu múa qua một lượt cho ta xem nào.
Cừu Cốc theo lời Tiên ông, lập tức đem môn Tiềm Long cửu thức phô diễn một lượt. Trong khi thực hành, chưởng phong ồ ạt tung bay tứ phía, uy thế kinh người.
Thanh Thu đứng bên không ngớt vỗ tay khen thưởng.
- Chưởng pháp tuyệt, không những kình lực mạnh mẽ mà còn thần ảo cực kỳ.
Nhưng đối với Tiên ông, sau khi diễn qua ông lắc đầu nói :
- Không được! Không được! Muốn thắng được địch thì còn kém quá.
Cừu Cốc múa hết pho "Tiềm Long cửu thức" tưởng đâu sẽ được khen ngợi, không ngờ lại nghe chê thế, thầm hiểu có lẽ đã bị bỏ sót ít nhiều nên vội thu chưởng lai đến trước mặt Tiên ông nói :
- Vãn bối thiên tư kém cỏi, dám mong tiền bối chỉ điểm thêm cho.
Thái Bạch Tiên Ông vuốt râu cười ha hả :
- Ngươi có phần thiên tư ấy cũng đã là ưu tú ít ai bằng. Nên biết mấy thức chưởng pháp của lão, đã mất đi gần trăm năm tinh, đâu dễ gì học đã biết hết sao?
Tiếp theo, ông đem các chỗ tinh vi trong Tiềm Long cửu thức giảng giải cho chàng nghe một lượt, rồi bảo chàng múa lại xem.
Đối với pho chưởng này, Cừu Cốc đã nhận thức sâu xa, giờ lại được Tiên ông giảng giải rộng ra, chàng càng thêm hiểu rõ, lập tức luyện tập lại một vòng.
Từ Thanh Thu đứng bên dương đôi mắt phượng tròn xoe chú ý xem, nàng thấy mấy chiêu của Cừu Cốc đang múa, không những uy mãnh đã kém đi, đồng thời còn chậm chạp dị thường. Nàng nhíu mày tự bảo thầm :
- Chẳng lẽ chân lực của chàng bị kiệt quệ?
Bỗng nghe Tiên ông vỗ tay cười mãn nguyện :
- Được rồi! Được rồi! Nhi tử thật là dễ dạy.
Thanh Thu ngơ ngác cảm thấy không hiểu gì cả. Cừu Cốc ngưng tay đưa lên trán lau mồ hôi, bỗng như sực nhớ điều gì hỏi :
- Tiền bối tới Liêu Đông tự bao giờ?
- Đã mấy hôm rồi.
- Lúc nãy ở trước núi vãn bối cũng thấy một người hình dáng giống tiền bối như in.
Tiên ông như không thèm ngó nghĩ gì tới :
- Vậy sao?

- Nghe nói ông ta là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, đồng thời còn nghe các minh hữu gọi là Ân chủ.
Bỗng đôi mày Thái Bạch Tiên Ông nhíu lại như hơi giận nói :
- Hắn muốn tìm chết.
Nhưng thái độ ôn hòa tự bao giờ lập tức trở lại ngay. Ông cười nhạt nói :
- Bọn chúng mưu đồ cướp đoạt Tiên Vương di bảo, thật chẳng khác chi một lũ điên rồ.
Thanh Thu đứng ben xen lời :
- Bọn họ không những mưu đoạt di bảo của Tiên Vương, đồng thời còn muốn xưng bá võ lâm nữa đấy.
Tiên ông nghe nói mỉm cười không hề thốt ra một lời.
Cừu Cốc đã hiểu người của ông ta đã đặt vào bật siêu nhau ngoại vật, không còn màn lo đến việc đời nữa, thành thử chàng không dám nói thêm, liền chuyển sang chuyện khác :
- Xin hỏi tiền bối, người ta nói đến Tiên Vương di bảo, song không hiểu nó là vật gì?
- Một chậu "Vạn Tải Trường Thanh", một bình "Thiên Niên Tiếp Đoạn", một cuốc "Tiên Tần võ thuật tập thành".
- Những vật ấy tiền bối đã thấy qua chưa?
- Nếu lão không nhờ cây "Van Tải Trường Thanh" thì làm sao bây giờ còn sống được? Còn lọ thuốc "Thiên Niên Tiếp Đoạn" nghe bảo chỉ cần nạn nhân chưa chết, dù cho vết thương có nặng đến mấy cũng cứu khỏi, nhưng đến nay lão phu chưa có dịp thí nghiệm qua.
- Nói vậy thì Tiên Vương di bảo đã lọt vào tay tiền bối rồi.
- Những vật ấy vốn là của tổ tiên lão để lại, nếu lão không giữ để lọt vào tay kẻ khác thì giang hồ càng thêm bị thảm hại hơn.
Cừu Cốc biết đã lỡ lời, mặt chàng đỏ bừng lên, Tiên ông bỗng cười lớn nói :
- Đã lâu ngày lão phu chưa từng ăn qua thức ăn chín. Vậy hai người cùng ta đi ăn một bữa cho ngon nào.
Cừu Cốc thầm nghĩ hiền giờ hoàn cảnh như thế này, đâu có thì giờ rảnh, để đi uống rượu với ông ta. Còn đang ngập ngừng chưa biết trả lời làm sao thì Thanh Thu vội lấy chỏ tay thúc chàng, cười nói :
- Nếu lão tiền bối thấy thú, chúng cháu xin nhận lời.
Nàng rất khôn ngoan, biết trong người Tiên ông kỳ học võ công rát nhiều. Chỉ cần ông ta chỉ điểm vài ba môn, cũng đủ sử dụng suốt đời không hết, nên vội vã vui vẻ nhận lời.
Tiên ông nhìn thấy dáng điệu của Cừu Cốc, ông liền hiểu ngay chàng đang nghĩ gì, nên cười nói :
- Ngươi không cần phải lo lắng đến thế. Bọn tiểu quỷ ấy mà làm nên việc gì. Từ Ngưỡng Chi đã lo việc ấy cho ta rồi, các ngươi khỏi cần đợi hắn nữa.

Vừa nói ông đã cất bước đi xuống núi, Thanh Thu cũng vội kéo tay Cừu Cốc theo sau. Chỉ mới thoáng cái mà Tiên ông đã cách xa hai người có ngoài trăm trượng. Mặc cho hai cô cậu chạy mau đến mấy cũng không tài nào đuổi theo kịp Hai người đã hiểu công lực của Tiên ông trên đời chỉ có một, nên không lấy làm lạ, cứ từ từ rảo bước theo sau. Cừu Cốc quay sang hỏi Thanh Thu.
- Chẳng lẽ cụ già này là Ân chủ mà thiên hạ thường gọi sao?
Thanh Thu gật đầu.
- Vậy cụ già nơi Nam Sơn Thành Tử là ai?
- Là người giả, cũng như kẻ đã giả mạo cha đệ trước kia vậy.
Cừu Cốc liếc mắt nhìn, nàng Thanh Thu mỉm cười im lặng.
Ba người đi được một khoảng khá lâu đã đến một tiểu trấn. Khó khăn lắm mới gặp một tiệm cơm, Thanh Thu lấy tiền đưa ra nhờ tiểu nhị đi mua các thức ăn do nàng kê sẵn, rồi thân hành xuống bếp tự nấu nướng lấy.
Trong lúc rảnh rang, Thái Bạch Tiên Ông đưa tay ngoắc Cừu Cốc đến bên hỏi :
- Nhãi con, ngươi đã có vợ chưa?
Cừu Cốc đỏ mặt :
- Lúc nhỏ mẹ cháu có định hôn cho cháu nhưng cháu đã hủy bỏ rồi.
- Tại sao thế?
- Vì cha nàng không phải người đạo nghĩa.
- Ngươi cưới con gái hắn, đối với hắn đâu có quan hệ gì?
- Nhưng cháu đã lỡ làm như thế rồi.
Tiên ông gật gù :
- Nước đổ khó hốt lại được. thôi bỏ qua, giờ lão muốn đứng ra chủ hôn định vợ cho ngươi, chịu chăng?
Mặt Cừu Cốc đỏ thêm vì xấu hổ :
- Đa tạ lòng tốt của tiền bối, nhưng trước khi báo được thù cha, vãn bối chưa muốn nói đến việc ấy.
Tiên ông cười lớn :
- Nhưng lão cao hứng muốn làm thế đấy.
Rồi ông gọi đám tiểu nhị lại, căn dặn mua đồ đặt bàn hương án. Cừu Cốc đâm hoảng :
- Như vậy sao tiện, xin cho vãn bối suy nghĩ lại đã chứ.
Thái Bạch Tiên Ông tuổi đã ngoài hai trăm nên tánh tình biến đổi lạ thường. Ông không cần Cừu Cốc ưng chịu cùng chăng, lập tức giục đám tiểu nhị cứ lo việc chuẩn bị.
Nơi đây, vốn là một thị trấn nhỏ, nên lo việc ấy rất mau lẹ. Chẳng bao lâu đã kêu lại đủ những là trống kèn, nhang đèn pháo...
Lúc ấy, Từ Thanh Thu cũng đã nấu xong mấy món ăn đặc biệt vừa bưng lên

thì Tiên ông vội kéo tay nàng lại, cười nói :
- Mau đến bái đường, mau đến bái đường!
Cừu Cốc đang định chạy chốn thì cũng đã bị tay ông kéo lại, hai tay đặt hai người trước bàn hương án, đồng thời ra lệnh cho trống nhạc nổi lên.
Chủ tiệm được ông tặng thưởng rất nhiều tiền, nên đích thân điều khiển bọn điếm tiểu nhị làm theo lời dặn, họ đốt pháo nổ rang, thổi kèn in ỏi, thấy cảnh vui nhộn, xóm giềng tụ lại xem lễ đông nghẹt.
Chỉ tội nghiệp cho Cừu Cốc và Thanh Thu bị dồn vào thế dở khóc dở cười, cả hai cùng xấu hổ định bỏ chạy, nhưng bị hai bàn tay của Thái Bạch Tiên Ông giữ chặt như hai gọng kềm.
Ba người đứng trước bàn, hai tay Thái Bạch Tiên Ông đẩy nhẹ tự nhiên Cừu Cốc cùng Thanh Thu bước lên một bước và song song quì trước bàn thờ lạy như chàng rể cô dâu đang làm lễ trước tổ đường.
Lại một tràng pháo nổ vang, bấy giờ Tiên ông mới nhìn Cừu Cốc và Thanh Thu cười vui vẻ :
- Hai cháu đã bái lạy tổ đường từ nay đã trở thành vợ chồng vậy mau đến đây cho lão uống ly rượu mừng.
Và Tiên ông sai bọn điếm tiểu nhị thết tiệc rượu đãi tất cả những người hàng xóm tới xem.
Hôn lễ tuy đơn bạc, thiếu sắp đặt song lại rộn rịp và vui vẻ lạ.
Vừa ngồi vào bàn, Tiên ông đã cạn ngay một ly rượu, đoạn đưa tay ngoắt nói :
- Hai cháu sao không mau đến đây uống rượu với ta.
Cừu Cốc biết rõ tính tình của Tiên ông, trong lòng cảm thấy không yên chút nào. Chàng không phải không yêu Từ Thanh Thu, song với lối kết hôn nhanh chóng như thế này, thật ra không khác nào như làm một trò đùa, nên chàng cứ đứng trân trân nơi đấy, không nói không rằng.
Riêng về Thanh Thu thì khác. Nàng đã thầm yêu Cừu Cốc trước kia rồi, hơn nữa nàng cũng đã hiểu sự liên quan giữa cha nàng với Tiên ông, dù cho ông ta có đem nàng gả cho một thằng ngốc đi nữa, cha nàng cũng không hề phản đối. Nàng chỉ lo về Cừu Cốc. Nếu chàng chẳng nhận lời, có phải nàng chịu ở vậy suốt đời không?
Nàng đưa mắt liếc trộm Cừu Cốc, thấy chàng cứ đứng đờ người ra, lòng nàng không khỏi hồi hộp, khẽ đến bên chàng thỏ thẻ :
- Thiếp hiểu chàng vẫn còn yêu Thanh muội, sự việc hôm nay, chỉ cần hai ta giữ bí mật tuyệt đối không có người ngoài nào biết cả. Chàng chẳng nên khó chịu, coi như ông đã đùa giỡn vậy thôi.
Cừu Cốc thở ra nói :
- Dưới mắt mọi người, chúng ta đồng tham bái thiên địa làm sao gọi là trò chơi được. Lại nữa ông ta là người đức cao vọng trọng, đã từng ra ơn cứu

mạng tôi...
Thanh Thu thốt ra những lời ấy là cố ý dò xét phản ứng của Cừu Cốc như thế nào, nghe chàng nói vậy lòng nàng không khỏi mừng nói :
- Nói vậy vô tình ép uổng chàng rồi.
Cừu Cốc vốn là người hiền từ, chú trọng nhất là cảm tình đạo nghĩa, nghe nàng nói bỗng cất tiếng cười :
- Tại hạ là thằng vũ phu, được trang tài sắc như chị nhận làm vợ sao có thể gọi là ép uổng được. Ý của tôi là vì cảm thấy không xứng với chị đấy thôi.
Thái Bạch Tiên Ông bỗng cười ha hả như đắc ý lắm :
- Trời sanh hai cháu đúng lứa vừa đôi. Ai cũng không kém ai cả. Mau lại đây uống rượu với lão cho vui. Đã là chồng vợ thì còn khiêm nhường khách sáo làm gì.
Hai người đưa mắt nhìn nhau, đoạn song song bước tới bàn tiệc. Tiên ông nâng ly rượu lên cười nói :
- Hôm nay qua vội vã nên không đem vật gì đến tặng hai cháu. Sau này lão hứa sẽ cho mỗi đứa một món thật quí.
Đôi má Thanh Thu đỏ bừng, cười nói :
- Võ công của người đã đến bực siêu nhân, chỉ mong dạy cho chúng cháu mỗi người một ít môn. Như thế còn quý hơn tặng vật rồi.
- Hẳn nhiên! Hẳn nhiên! Hôm nay lão không để cho các cháu thất vọng đâu.
Nói dứt ông liền hướng về Thanh Thu mấp máy đôi môi. Thì ra ông đang dùng "Truyền âm nhập bí" đọc qua một mớ khẩu quyết, Thanh Thu thoạt đầu như chưa hiểu rõ, cứ theo đấy mà đọc qua mấy lượt, đến lúc nhớ hết mới thôi.
Tiên ông đã thấy Thanh Thu đã thuộc nằm lòng, mới quay sang Cừu Cốc đọc thầm trong miệng một hồi truyền thụ khẩu quyết võ công cho Cừu Cốc xong, cả ba ăn uống no say mới trở về phòng riêng nghỉ ngơi.
Đêm hôm ấy tuy ngượng ngùng bỡ ngỡ, song Cừu Cốc và Thanh Thu cũng sống qua một đêm tình nghĩa chồng vợ.
Sáng hôm sau, mặt trời lên khá cao, hai cô cậu mới bừng tỉnh giấc dậy, vội vàng trang điểm rồi đến phòng kế bên để thăm ông bạn già từng đứng chủ hôn làm vai nguyệt lão. Nhưng khi vào đến nơi mới hay Thái Bạch Tiên Ông đã ra đi từ lúc nào. Trên bàn chỉ để lại một tờ giấy nhỏ viết mấy hàng :
"Truyền cho Từ Ngưỡng Chi cùng Trương Cửu Linh, phàm hễ ai dám mượn danh Phổ Kiếm minh để tác hung tác ác, lập tức giết ngay."
Bên dưới còn phụ chú mấy hàng chữ nhỏ :
"Nhắc nhở Cừu nhi cùng Thu nhi, đừng xem đây là một trò đùa. Đừng làm mất uy danh của lão, lão sẽ buồn và ân hận suốt đời".
Từ Thanh Thu cầm tờ giấy lên đọc xong bỗng nhiên vui mừng reo :
- Cụ ta làm vậy là có ý chọn chàng làm người thừa kế thay người chấn chỉnh

Phổ Kiếm minh đây.
Cừu Cốc nghiêm giọng :
- Đừng đoán bậy, đâu có việc như thế được.
- Chàng không tin thì xem đây, nêu không phải nhận chàng là người thừa kế làm sao gọi chàng là "Cừu nhi" lại còn căn dặn đừng làm mất uy danh của ông...
- Có lẽ ông ám chỉ việc truyền thụ chưởng pháp cho tôi ấy cũng nên.
Thanh Thu cười :
- Vậy là đúng rồi. Phàm người được truyền thụ võ học, tự nhiên cũng thừa kế sự nghiệp chứ còn gì.
- Đấy là hai sự việc. Chớ nên đoán những việc không đâu!
- Chàng không tin thì thôi. Để sau này lời thiếp nói có đúng không.
Cừu Cốc nhìn Thanh Thu cười âu yếm :
- Em thông minh lắm, song việc ấy đối với chúng ta không mấy quan trọng. Công danh làm gì! Em nhỉ?
Thanh Thu tựa đầu lên vai Cừu Cốc thỏ thẻ :
- Anh nói đúng lắm, song những người vợ yêu chồng họ thường lo đến tương lai của chồng họ.
Đôi bạn trẻ, qua một đêm mặn nồng phu phụ, gắn bó keo sơn, tình họ càng thêm đậm đà thấm thiết.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 32
Hủy hoại dung nhan

Lữ Cừu Cốc cùng Từ Thanh Thu, hai chiếc bóng song song nhau, rời khỏi tiểu trấn vô danh. Theo ý Thanh Thu thì nên trực chỉ đến Nam Sơn Thành Tử. Còn Cừu Cốc thì muốn đi tìm cho gặp Thanh Thanh trước đã. Vì một là nàng chưa biết được thương thế của chàng ra sao, hai là đâu đâu nguy cơ đều như chực hờ sẵn.
Nàng vốn cô thân, sợ không khỏi gặp nhiều nguy hiểm.
Thanh Thu không phản đối ý kiến của chàng, hai người nhắm hướng Tử Vong thành phi nhanh, đi được một tiếng đồng hồ bỗng nghe có tiếng ồn ào nơi xa vọng tới, Cừu Cốc lúc này mắt tai linh mẫn lạ lùng. Lập tức quay mình, theo nơi phát ra tiếng động tìm kiếm, quả thấy xa xa một người trung niên bịt mặt đang bị một bọn người của Thiên Độc cốc vây khốn. Ngọc Thông công tử cầm quạt phe phẩy đứng ngoài.

Cừu Cốc đã biết thư sinh bịt mặt vốn là bạn chứ chẳng phải thù. Nên thân người chưa đến nơi đã nóng lòng quát lớn :
- Ngừng tay.
Ngọc Thông công tử vừa thấy mặt Cừu Cốc đã vội vã ra lệnh cho bọn thuộc hạ, tung mình chạy vào rừng mất dạng.
Cừu Cốc lâu nay xem Ngọc Thông chẳng ra quái gì. Nên cứ để cho bọn hắn chuồn đi. Chàng đến trước mặt thư sinh đang định hỏi han thì đã nghe thư sinh than :
- Thật nguy! Thanh Thanh đã bị bọn chúng bắt đi rồi.
Cừu Cốc đã đoán biết nội tình. Nên lặng đi như không hề để ý đến. Thư sinh bịt mặt bỗng nhìn chàng từ đầu chí thân, đoạn vui vẻ nói :
- Thái Âm Chân Sát trong người con đã chữa được rồi sao?
- Vâng, cũng may được một vị tiền bối giúp sức, nên đã bớt rồi.
- Thật cảm ơn trời đất.
Cừu Cốc sửng sốt :
- Xin tiền bối cho biết tôn tánh, sao quan tâm đến tại hạ thế.
Thư sinh bịt mặt xúc động.
- Hài nhi, chẳng lẽ giọng nói của mẹ con cũng không nhận ra sao?
Cừu Cốc kinh ngạc buột miệng kêu :
- Mẹ! Sao mẹ lại cải trang như thế này?
- Vì mẹ muốn theo dõi kẻ đã mạo danh làm cha con, nên mới lấy áo quần của cha con mặc vào.
Cừu Cốc liền ngả người vào lòng mẹ, thổn thức oán trách :
- Mẹ. Mẹ không nên dối con đến thế này.
Đoạn chàng lấy tay nhè nhẹ gỡ tấm mặt nạ trên mặt mẹ chàng ra.
Dương Dung Thường thở dài ảo não :
- Chớ nên gỡ ra, con trông thấy sẽ đau lòng lắm.
Nhưng Cừu Cốc cứ từ từ vén lên để xem lại dung nhan của mẹ chàng mà từ lâu chàng không hề gặp nhưng khi chàng đã vén cả lên thì người chàng không khỏi kinh sợ đôi tay run rẩy giọng nói bi thương.
- Mẹ! Sao mẹ lại ra nông nổi này?
Một tiếng thở dài, tiếp theo Dung Thương chậm rãi kể :
- Mẹ từ trên núi cao ngàn trượng bị đánh rơi. Mạng sống còn được là may mắn lắm rồi. Dung nhan xấu tốt giờ đây mẹ cũng chả cần.
Cừu Cốc ôm chầm lấy mẹ thổn thức giây lâu bỗng chàng nghiên răng căm hận.
- Đây cũng là do thằng cướp cạn Đường Hoàng tạo ra cả. Con thề quyết cùng hắn chẳng đội trời chung.
Dương Dung Thường chậm rãi phủ lại tấm mặt nạ, trầm tĩnh nói :
- Việc này tạm gác lại đã. Sau này mẹ sẽ tìm hắn để thanh toán. Hiện giờ cục

thể mười phần gay go. Phổ Kiếm minh đã huy động toàn lực. Đang tìm kiếm con đấy.
Cừu Cốc như tự tin ở mình cười nói :
- Nhưng, ngày kết liễu của bọn chúng không còn bao lâu nữa.
Dương Dung Thường bỗng đưa mắt nhìn về Thanh Thu nãy giờ đang đứng bên Cừu Cốc, coi bộ hai người rất gần gũi, nên buột miệng hỏi :
- Vị cô nương này là ai?
- Nàng gọi Từ Thanh Thu, là... là...
Thanh Thu là cô gái thông minh, vội vã bước lên đỡ lời :
- Tiểu tức (con dâu) Từ Thanh Thu xin tham kiến mẹ.
Dung Thường không khỏi ngạc nhiên. Cừu Cốc tiếp lời :
- Chúng con nhờ Ân chủ đứng chủ hôn, tối quan đã kết nghĩa vợ chồng.
Trên đời, hỏi người mẹ nào không muốn cho con trai mình sớm thành gia thất.
Đối với Thanh Thanh, Dung Thường tuy thương mến lắm, nhưng thấy Thanh Thu mặt mày nhân hậu diễm kiều, dáng điệu phi phàm, ăn nói khôn ngoan, nên bà vui mừng nắm lấy tay nàng thân mật :
- Như vậy thì thật là phước cho Cốc nhi.
Cừu Cốc có vẻ bỡ ngỡ vì Thanh Thanh là do mẹ chàng đính hôn cho chàng từ nhỏ, nhưng bởi trong cơn tức giận chàng đã tự hủy bỏ hôn ước. Giờ đây lại thấy mẹ chàng không hề nói ra một lời trách móc, càng khiến cho chàng cảm thấy bứt rứt.
Dung Thường vuốt tóc Thanh Thu rồi lại thở dài nói :
- Thanh Thanh là một đứa bé đáng tội nghiệp, chỉ vì lão Hàn Kỳ hồ đồ quá đỗi.
Cừu Cốc cũng xúc động :
- Ngọc Thông là hạng người không được hiền lành, con quyết không thể để cho em Thanh phải khổ vì y.
Vừa nói người chàng vừa xông vào rừng cây.
Dung Thương vội vã gọi :
- Cửu nhi. Con định đi đâu đấy?
- Xử phạt tên Ngọc Thông Lời vừa dứt thì người chàng cũng đã mất dạng.
Thật ra trong thời gian họ nói chuyện với nhau, Ngọc Thông đã đi xa lắm rồi. Nhưng vì lòng phẫn uất. Cừu Cốc bất kể thời gian, cắm đầu vượt qua hai ngọn núi, bỗng thấy phía trước bày ra một cảnh thương tâm.
Ven cánh rừng già, nằm một dọc năm sáu tử thi, máu me đầy mình. Có kẻ đứt tay, có người cụt cẳng, lại thêm thân thể bị đâm nhiều vết dao, đủ thấy kẻ hành hung chưa hả cơn giận dữ. Duy chỉ có một chiếc thây còn nguyên vẹn, nhưng trên mặt bị máu me ràn rụa.
Cừu Cốc vừa nhìn kỹ chiếc thây ấy liền giật mình nhảy đến vừa ôm dậy vừa

gọi :
- Thanh muội. Em làm sao thế, sao ra nông nổi này.
Nhìn gương mặt nhợt nhạt của Thanh Thanh bị những vết thương ghê rợn, lòng chàng se thắt lại, hai mắt ứa lệ.
Chàng cùng Thanh Thanh gần gũi đã lâu, hơn nữa vốn là đôi hôn phu phụ, tuy giận cha nàng bạc nghĩa, song Cừu Cốc vẫn thầm mến thương Thanh Thanh.
Nếu không có cuộc hôn nhân bất thần do Thái Bạch Tiên Ông làm chủ giữa Thanh Thu và Thanh Thanh, Cừu Cốc chưa rõ được lòng chàng đã ngả hẳn về ai.
Nay thấy người yêu bị hại thảm thương, thử hỏi lòng chàng đau khổ đến bậc nào.
Vừa lúc ấy, Dung Thường cùng Thanh Thu cũng đã đuổi đến nơi, vừa thấy tình cảnh ra thế, cả hai cùng đứng ngớ người ra nhìn nhau.
Cũng may, Dương Dung Thường vốn là nhân vật lão luyện giang hồ, người trấn tĩnh bước nhẹ đến kéo Cừu Cốc đứng dậy đoạn lấy tay sờ lên ngực Thanh Thanh, thấy tim còn đập, tuy yếu hẳn song vẫn điều hòa nên sáng mắt vui mừng reo lên :
- Nàng chưa chết đâu.
Thanh Thu cấp tốc khám xét người nàng, biết nàng chỉ bị điểm những huyệt mê, nên lập tức giải ngay rồi lấy khăn ra lau các vết máu trên mặt nàng.
Bấy giờ, Cừu Cốc đã giằn bớt cơn xúc động, nhìn thấy dung nhan Thanh Thanh đã bị hủy hoại, không khỏi phẫn nộ gầm lên như con hổ dữ.
- Ngọc Thông! Lòng ngươi thật tàn ác. Nếu ta không giết được ngươi thề chẳng làm người.
Sau khi lau sạch vết máu trên mặt, Thanh Thu lại lấy trong người ra một gói thuốc, nhẹ nhàng rịt các vết thương cho Thanh Thanh, rồi dùng lối hô hấp truyền công, mới cứu được nàng từ từ tỉnh lại.
Dương Dung Thường đến bên nắm lấy tay Thanh Thanh vồn vã hỏi :
- Hài nhi. Con không bị thương trong người chứ?
Đôi mắt Thanh Thanh từ từ mở. Nghe hỏi, nàng lắc đầu tỏ ra không bị nội thương và nói :
- Lúc nãy con thất thủ bị bọn chúng điểm các huyệt mê, nên không biết gì cả.
Từ Thanh Thu mím môi lẩm bẩm :
- Theo tôi thấy thì việc này không phải do Ngọc Thông ra tay đâu.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Không phải hắn thì còn ai ra tay ác độc thế này?
Thanh Thu chậm rãi giải thích :
- Việc này khá rõ ràng, Ngọc Thông đã bắt được em Thanh thì đâu còn ra

tay giết bọn thuộc hạ làm gì. Có lẽ giữa đường bị ai đánh lén, nên người của Thiên Độc cốc mới chết thê thảm như vầy.
Cừu Cốc hừ một tiếng lạnh lùng :
- Dù sao đi nữa sự việc cũng bởi hắn gây nên, tôi quyết không buông tha hắn được.
Thanh Thanh đã biết dung nhan nàng không còn nữa, đồng thời cha nàng đã ưng chịu gả nàng cho tên Ngọc Thông nhưng nàng làm sao chung sống bên hắn được. Còn từ chối thì nghịch lại mạng cha. Chán nản, cảm thấy không còn muốn sống nữa, nàng liền đưa tay rút đoản kiếm ra đâm vào ngực.
Dung Thường thất kinh la lớn :
- Con làm gì thế?
Lập tức tung chỉ điểm ra, một làn hồng quan xẹt đến. "Tang" một tiếng, lưỡi đoản kiếm bị rớt ngay xuống đất. Trong lúc quá vội, bà đã phải sử dụng môn Kim Dung chỉ.
Thanh Thanh tự vẫn không được, liền nhào vô lòng Dung Thường khóc lóc thảm thương :
- Lữ bá mẫu. Con... con không còn ham sống nữa.
Dung Thường lấy tay vuốt mái tóc huyền của nàng, nhỏ nhẹ an ủi :
- Hài nhi, con đừng khóc nữa. Nên cương nghị lên, chớ tỏ ra yếu đuối như thế.
Cừu Cốc đến bên khuyên giải :
- Thanh muội. Em chớ nên làm thế. Anh sẽ có cách làm cho dung nhan của em và mẹ sẽ trở lại như cũ.
Dung Thưởng thở dài nói :
- Hài nhi. Chớ nên nói dại, việc này làm sao có thể thực hiện được.
- Nhứt định được. Con chỉ tìm gặp Thái Bạch Tiên Ông, ông ta có thuốc "Thiên Niên Tiếp Đoạn", dù cho bệnh gì cũng chữa khỏi cả.
Thanh Thu cũng sực nhớ ra việc ấy, nên vội tiến đến gần nói :
- Mẹ, lời nói của anh con là thật.
Tiếng mẹ của nàng thốt ra rất mật thiết, nhưng đối với Thanh Thanh, chẳng khác nào như một mũi dao đâm vào tim, toàn thân nàng run rẩy, bỗng dứt ngay tiếng khóc, nhìn về Thanh Thu cùng Cừu Cốc một lượt, rồi hai tay bụm mặt, tung mình phi nhanh vào rừng thẳm như chạy trốn.
Cừu Cốc đứng sững một hồi rồi vội rượt theo gọi lớn :
- Thanh muội! Thanh muội...
Nhưng chàng làm sao theo sát được khi nàng quá đau khổ muốn lẩn tránh.
Dung Thường vẫn là người từng trải, đã thấy rõ những tình yêu phức tạp của tuổi trẻ, không khỏi buột ra tiếng thở dài :
- Tội nghiệp.
Thanh Thu đã biết lòng Cừu Cốc, nàng tuy có tình nghĩa phu thê, nhưng

trong tim chàng không bằng địa vị của Thanh Thanh, tuy âm thầm đau khổ, song ngoài mặt vẫn giữ vẻ tự nhiên. Nàng đến bên Dung Thường nói.
- Hiên giờ kẻ thù của anh ấy rất nhiều, chúng ta nên theo sau thì hơn.
Dung Thường khẽ thở ra, hai người cất bước lên đường.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 33
Long Vân kim bài

Trong cơn nôn nóng, Cừu Cốc cắm đầu chạy được một đoạn dài, đến khi đầu óc lắng dịu trở lại, chàng mới chậm bước, trong bụng tự hỏi :
- "Giờ ta biết tìm Ngọc Thông nơi nào? Hay đến Nam Sơn Thành Tử trước đã?"
Lòng đã quyết, đang nhìn về hướng Nam Sơn Thành Tử cất bước, đột nhiên bên đường một bóng người xuất hiện với giọng trong trẻo gọi lớn :
- Lữ Cừu Cốc, chúc mừng ngươi đa!
Cừu Cốc giựt mình, quay đầu lại nhìn, thấy Cung trang thiếu nữ của Tử Vong thành như một nàng tiên nữ từ trong rừng bước ra. Mặt nàng tươi cười như hoa xuân, nhưng Cừu Cốc vẫn tỏ ra lạnh lùng không hề có hảo cảm, nhíu mày hỏi :
- Tôi có việc gì đang để chúc mừng?
- Giới võ lâm ai ai cũng đều mong đoạt được Tiên Vương di bảo. Nhưng kết cuộc lại vào tay chàng, không đáng chúc mừng còn gì?
- Cô nương chỉ nói nhảm thôi, những vật ấy trước đây trăm năm đã bị người ta lấy đi rồi, làm sao tôi lấy được.
- Chàng nói thật?
- Tôi đâu cần phải nói dối.
- Vậy thì kỳ lạ!
Thiếu nữ cung trang tỏ vẻ ngạc nhiên tiếp :
- Vậy mà mọi người đều bảo chàng đã được rồi.
- Họ chỉ đồn nhảm!
Cung trang thiếu nữ biết chàng không hề nói dối, nên chuyển lời sang chuyện khác :
- Vị Hàn cô nương của chàng đâu rồi?
- Nàng vừa bị người ta hủy dung nhan, tôi đang đi tìm hung thủ ấy.
Cung trang thiếu nữ nghe nói giật mình, nhưng giả vờ kinh ngạc nói :
- Ai mà độc đến thế, nỡ tâm hủy hoại dung nhan của một cô gái đẹp?

Cừu Cốc cười gằn :
- Nếu người ấy là trai tôi sẽ chặt dứt hai cánh tay hắn, còn như gái, tôi cũng sẽ hủy hoại dung nhan y như của Hàn cô nương.
Chẳng hiểu vì sao sắc mặt Cung trang thiếu nữ nhợt nhạt, nàng bước lùi một bước, song vội trấn tỉnh gợi sang chuyện khác :
- Chàng hứa tặng tôi vật ấy giờ đâu?
- Hàn cô nương không chịu trao trả, vậy tôi sẽ tìm vật khác tặng cho cô vậy?
Cung trang thiếu nữ ngẩn phắt lên nhìn Cừu Cốc :
- Báu vật chi tôi cũng chả thèm, chỉ cần chiếc nhẫn Hán Ngọc ấy thôi.
- Sao cô nương mãi nằng nặc đòi cho được chiếc nhẫn ấy.
- Vì nó tiêu biểu cho một lời ước hẹn.
- Lời ước hẹn? Nghĩa là thế nào?
Cung trang thiếu nữ khúc khích :
- Nghĩa là chàng đính hôn cùng thiếp....
Cừu Cốc sửng sốt ngắt lời :
- Không thể được!
Cung trang thiếu nữ biến sắc nhìn chăm chăm vào mặt Cừu Cốc :
- Đại trượng phu một lời nói ra, chắc như đinh đóng cột. Chàng đã hứa rồi, giờ không thể chối cãi như vậy.
Cừu Cốc tức bực trổ khùng :
- Tôi hứa với cô nương lúc nào?
- Chàng muốn gặp phụ thân, nên đã hứa với tôi. Giờ lại quên sao?
- Tôi chỉ ưng thuận tặng cho cô nương chiếc nhẫn Hán Ngọc ấy thôi, chứ đâu có hứa việc gì khác nữa?
Cung trang thiếu nữ cười chúm chím :
- Nhẫn Hán Ngọc vốn là tín vật đính hôn giữa chàng và Hàn cô nương, đâu dễ gì tặng cho người thường? Hơn nữa chiếc nhẫn tầm thường ấy, đang để Trịnh Uyển Lệ này quí trọng vậy sao, nếu không phải hàm ý nghĩa sâu đậm?
Cừu Cốc buông tiếng cười ngông :
- Tôi cho cô hay, dù cho cô nương dùng thủ đoạn nào để tác hại, Lữ Cừu Cốc này cũng quyết không thể làm cho cô được vừa lòng được.
Uyển Lệ vốn sanh trưởng trong Tử Vong thành, từ nhỏ đã được nuông chiều quen tanh, tưởng rằng sắc đẹp của mình sẽ làm cho Cừu Cốc phải mê mệt, đâu ngờ lại sanh ra việc trớ trêu thế này. Nàng tức mình khóc òa :
- Lữ Cừu Cốc, hôm nay kể như tôi đã hiểu, không ngờ chàng là con người chẳng có lương tâm tí nào.
Cừu Cốc lạnh lùng hỏi lại :
- Tôi có việc gì vô lương tâm đâu.
- Chàng muốn gặp phụ thân, tôi tận tâm đem ông ta ra. Người chàng bị Thái âm Chân sát đả thương, tôi không nề hao tổn chân lực đả thông kinh mạch,

giờ chàng trỏ mặt chối cãi lời hứa trước kia.
- Cô nương có giúp đỡ, tôi không dám quên ơn, sau này nguyện tìm cơ hội báo đáp. Nhưng đối với việc hôn nhân thì không thể được, hơn nữa tôi cũng đã có vợ.
- Giả như chàng chưa có thì sao?
- Việc khác có thể miễn cưỡng được, còn việc hôn nhân vô phương cưỡng bách.
Trịnh Uyển Lệ bỗng ngưng khóc oán hờn nói :
- Kể như đã được bài học của chàng, tôi đã hiểu rồi. Song đây là lời cuối cùng của tôi cho chàng hay, Phổ Kiếm minh đã xuất động toàn lực, định thế nào cũng giết chàng mới thôi. Vậy nên cẩn thận đấy.
Lời dứt, người nàng cũng cất bước ra đi, phút chốc đã mất dạng trong rừng thẳm.
Cừu Cốc bị nàng cản trở nảy giờ, nên lòng nóng nảy toan lên đường ngay. Nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo vừa rồi, chàng không khỏi phải để tâm dè dặt. Vì gần đây chàng ít được Khất Tiên cùng Tỵ Trần sư huynh nên chẳng hiểu tình hình của Phổ Kiếm minh đã hành động đến đâu rồi.
Đang lúc trầm ngâm suy nghĩ, bỗng có hai bóng người nhanh như chớp đã đến trước mặt. Chính là Khất Tiên và Tỵ Trần đạo trưởng.
Khất Tiên vừa đến nơi đã cất giọng cười ha hả :
- Thì ra ngươi được bình yên vô sự, thật đã khiến lão ăn mày cùng sư huynh ngươi lo rầu muốn chết.
Cừu Cốc vội vã đến trước mặt sư huynh thi lễ, đoạn tóm tắc đem các việc đoạt bảo vật vừa rồi kể ra một lượt cho hai người nghe.
Tỵ Trần đạo trưởng thở phào nhẹ nhõm :
- Chỉ cần bảo vật đừng để cho bọn tà đạo lấy được là ngu huynh đã yên tâm rồi.
Riêng Khất Tiên, ông ta rất chú ý đến việc Thái Bạch Tiên Ông, nên vội vàng hỏi :
- Hiện giờ Ân chủ đi đâu?
Cừu Cốc lắc đầu :
- Người đã tu đến mức siêu nhân vật ngoại, đối với sự đời chẳng còn lưu luyến nữa, nên hành tung người biết đâu mà kiếm.
Khất Tiên bất giác thở ra nói :
- Phước duyên ngươi thật tốt mới gặp người đến hai lần. Lão ăn mày này muốn trộm nhìn "Tiên nhan" một phút mà cũng có dịp.
Mặt Tỵ Trần đột nhiên nghiêm nghị, trịnh trọng nói :
- Hiện nay bọn Phổ Kiếm minh cứ đinh ninh rằng bảo vật đã bị sư đệ đoạt lấy rồi, nên phái người theo dõi khắp nơi. Ngay cả đến các nẻo đường về Trung Nguyên, bọn chúng cũng có người canh gác, nếu gặp ai hoài nghi là

lập tức giết ngay. Thật đã tạo nên một sát kiếp võ lâm mà trăm năm nay chưa từng thấy.
Cừu Cốc nghe thế, đô mày cau lại :
- Bọn chúng làm loạn như thế ấy nếu không trừ đi còn để đến chừng nào.
Khất Tiên đưa hò lô rượu lên miệng, tu một hơi, đoạn chậm rãi nói :
- Lão đệ! Tuy ngươi đã được gặp kỳ nhân, võ công tột chúng. Nhưng lấy sức một mình ngươi để chống chọi với tổ chức Phổ Kiếm minh thì thật là một việc khó khăn đấy.
Cừu Cốc cười lớn :
- Vãn bối tuy là giang hồ mạc học, song chẳng xem bọn ấy ra gì.
Tỵ Trần đạo trưởng sa sầm nét mặt :
- Đừng xem Phổ Kiếm minh như các bang phái võ lâm mà lầm. Trước kia, trong khi thành lập minh hội thu gồm tất cả các cao thủ võ lâm; đệ mới chừng ấy võ công, đã có ý khinh thị bọn họ là điều chẳng nên.
Khất Tiên gật đầu tán đồng :
- Đạo trưởng nói rất đúng, ăn mày này từ khi ra giang hồ đến nay, gặp việc khó chẳng phải ít. Nhưng đối với việc này cũng cảm thấy điên đầu nhức óc.
Cừu Cốc nghe mấy lời dạy bảo của đạo trưởng cùng Khất Tiên, trong lòng tuy không tưởng thế, nhưng bẩm tánh thuần hậu, rất mực tôn kính bề trên, nên đành cúi đầu nhận lỗi.
Tỵ Trần đạo trưởng thở dài nói :
- Không phải ngu huynh sợ việc, thực ra bọn họ quá độc ác.
Cừu Cốc như không nhịn được buột miệng nói :
- Chẳng lẽ cứ nhắm mắt để họ tác ác vậy sao?
- Phổ Kiếm minh vẫn còn những vị trưởng lão tại thế, họ nhứt định sẽ ra mặt để chận đứng ngay việc này.
Khất Tiên tiếp lời đạo trưởng :
- Chúng ta không phải sợ việc, nhưng phải tính toán cho kỹ rồi mới ra tay. Nếu gặp trường hợp bất đắc dĩ, cũng đành liều mạng với họ một phen vậy.
Cừu Cốc ưỡn ngực cương quyết bảo :
- Dù thế nào đi nữa, tôi cũng đến Nam Sơn Thành Tử một chuyến. Trước nhứt, chế ngự kẻ cầm đầu rồi mới có thể lung lạc cơ sở chính của họ.
Đạo trưởng chưa lên tiếng ngăn chặn thì bỗng có một giọng nói lạnh như băng phát ra :
- Tiểu tử to gan dám khoác lác, thật chẳng biết chết sống là gì.
Cừu Cốc nghe giọng nói thất kinh, quay mình nhìn lại đã thấy cụ già Cẩm y tự xưng là Hồng tổng quản không hiểu đã đến sau lưng mọi người tự lúc nào.
Tiếp theo những tiếng cười quái dị vang lên, vô số người mặt nạ áo vàng, lúc nhúc bao vây tứ phía.

Khất Tiên vốn tính ngạo nghễ giang hồ đã quen, nhưng đứng trước tình cảnh này không khỏi lo âu.
Tỵ Trần đạo trưởng cũng ra vẻ trịnh trọng, từ từ đưa tay về sau lưng, rát cây cổ kiếm cầm sẵn. Riêng có Cừu Cốc thì tỏ vẻ thản nhiên, chàng tiến tới hai bước, lạnh lùng cất tiếng hỏi :
- Các ngươi có phải đến đây tìm ta chăng?
Hồng tổng quản buông tiếng cười nham hiểm :
- Lựa phải hỏi nửa sao?
- Các ngươi muốn cả bọn ra tay hoặc một người một định đoạt?
Cụ già Cẩm y đã biết võ cong của chàng, nếu đơn độc đấu nhau, thì chỉ mong hơn chàng một chiêu nửa thức. Nhưng phần mình cũng phải ra sức rất nhiều, ông đâu dám bảo đảm chuyện đó, nên cười nói :
- Nếu ngươi thức thời. Hãy trao cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" trả lại cho bổn minh, lão phu sẽ tha thứ hôm nay.
- Nếu tại hạ không trao ra thì sao?
- Thì nơi triền núi này cũng là đất chôn thây của ba người vậy.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Ngươi nói coi bộ chắc chắn quá! Có lẽ nơi đây là đất chôn thây của các ngươi cũng chẳng biết chừng.
Cụ già cẩm cười đanh ác :
- Đáng lẽ lão phu không có ý giết ngươi. Nhưng ngươi lại tự tìm lấy đường chết, thì đừng có trách lão phu vậy.
Và phất tay một cái quát lớn :
- Ra tay!
Trong khoảng khắc, những kẻ áo vàng như ong vở tổ ùn ùn tiến sát vào.
Khất Tiên cùng đạo trưởng vẫn là người kinh nghiệm giang hồ lâu năm, nên không đợi gọi họ đã tự động đứng xúm nhau tạo thành chử "Phẩm". Cừu Cốc chấn mặt chính.
Lẽ ra sự phòng thủ của ba người rất chặt chẽ. Nhưng gặp bọn áo vàng toàn là những minh hữu trước kia, công lực của người nào cũng thuộc hàng nhất lưu, thế công của họ uy mãnh lạ thường, từng luồng chưởng phong không ngớt đánh vào tựa như làn sóng biển áp đảo Ba người kháng cự một hồi. Cảm thấy sức lực đã bị sút kém nhất là Cừu Cốc, vì địch thủ lấy chàng làm trung tâm.
Đang trong nguy cơ Khất Tiên cười ha hả nói :
- Lão mũi trâu, xem vầy có lẽ nơi đây là đất chôn thây của chúng ta rồi.
Đạo trưởng hừ một tiếng, đường kiếm liên hồi đánh ra ba nhác, thế mạnh như vũ bão, lập tức nới rộng được vòng vây ra năm thước.
Đô mày Cừu Cốc nhíu lại. Thét to một tiếng, tận dụng toàn lực vào đơn chưởng đánh ra. Vừa lúc ấy hai kẻ áo vàng đứng ngay trước mặt chàng

khinh thường đưa tay chống đỡ, liền bị thế chưởng của chàng bắn tung, như hai quả bóng, văng xa ra ngoài ba trượng máu me chảy ròng, người lăn xuống đất không hề cựa quậy.
Kỳ dư bọn áo vàng, vừa chứng kiến thần kỳ chưởng pháp của chàng thảy đều khiếp vía. Cừu Cốc được thế, đánh luôn chưởng thứ hai rồi lại thứ ba. Tiềm Long cửu thức của chàng sau khi được Tiên ông chỉ điểm thêm, uy lực lại gia tăng, nên chỉ mới ba chưởng mà nghe tiếng kêu rống thảm thiết không ngớt vang lên, bọn áo vàng thay nằm ngổn ngang...
Cụ già cẩm y thấy vậy tức tối, lập tức nhảy vào, tà áo rộng tung bay, liền công tám chưởng.
Cừu Cốc hừ một tiếng khinh bỉ :
- Ngươi đáng lẽ phải đến khi nãy kia, sao để cho lũ chuột nhắt đến chịu chết như vậy.
- Cha chả! Ngươi đừng vội đắc ý, lát nữa lão sẽ xem ngươi muốn khóc cũng không còn nước mắt.
Cụ già cảm y đã ra tay, thì thế cục lại khác hẳn. Những kẻ sợ sệt nãy giờ, giờ yên tâm trở lại trận đấu.
Cừu Cốc rít lên một tiếng tập trung toàn lực vào song chưởng đanh ra, khí thế mạnh không thể tả làm cho cát đá bay tung, cuồng phong nổi dậy.
Cụ già cẩm y vận sức giơ tay nghênh chiến, hai luồng lực đạo chạm nhau, tiếng kêu chát chúa chấn động thân hình của cụ già nặng nề thối lui năm bước.
Cừu Cốc thần uy lẫm liệt, đứng yên bất động, chàng ngầm vận khí thư xem, cảm thấy trong mình không hề thương tích, nên yên dạ tiến thêm hai bước, lớn tiếng nói :
- Tiếp thêm tiểu gia một chưởng nữa xem nào Vừa nói đơn chưởng vừa tung ra, thức "Khí Thôn Hà Ngục" lập tức sử dụng, chỉ thấy một đường chưởng lực cuồn cuộn như sóng trào, cụ già cẩm y tái mặt, nghiến răng rít lên :
- Chấp ngươi mười chưởng cũng chả sao?
"Bùng, bùng" hai người ao vàng đứng hai bên cụ già đã bị đanh văng còn cụ ta bước lụi lảo đảo, cô gượng lắm mới lấy được thăng bằng, hai giòng máu từ từ trào ra đô mép. Cụ ta vừa lấy vạt áo chùi máu vừa thét lớn :
- Lão phu hôm nay nhận thua, nhưng ngươi chớ vội đắc ý, lát nữa sẽ lãnh đủ cho xem Liền quay lại truyền lệnh :
- Giải tán.
Bọn áo vàng lật đật lượm nhặt tử thi của đồng bọn rồi hướng vào rừng đi mất.
Khất Tiên nhìn theo bóng họ thở ra nói :
- Theo lão thấy bọn Minh hữu trước kia có lẽ bị họ lợi dụng.
Tỵ Trần đạo trưởng tử tra kiếm vào bao nói :

- Xem ra bọn này là hạng nhất lưu cao thủ võ lâm, tại sao lại cam tâm nghe lời họ chứ?
- Dưới quyền lệnh của kim bài ai dám phản kháng?
Cừu Cốc nghe bọn họ nhắc tới kim bài, bỗng chàng sực nhớ ra, lớn tiếng hỏi :
- Khất lão tiền bối, người nhận biết vật này chăng?
Khất Tiên trợn tròn mắt nhìn rõ tấm kim bài một lát bỗng vội vã cung kính nói :
- Đệ tử Thương Dung tham kiến Long Vân lệnh chủ.
Cừu Cốc vốn tính trẻ con, định đem ra đùa giỡn, không dè thấy ông ta cung kính như thế nên lính quýnh tay chân, vội vàng đỡ ông ta dậy.
- Mau đứng dậy chớ làm thế nữa.
Khất Tiên nghiêm chỉnh nói :
- Tấm Long Vân Lênh này vốn là tín vật duy nhất của Ân chủ, nhìn thấy nó cũng tựa như thấy mặt Ân chủ vậy. Người đã tặng miếng ấy cho ngươi, tức là nhận ngươi là người thừa kế vậy.
Cừu Cốc thở ra nói :
- Sự thật tấm kim bài này lúc vãn bối rời khỏi Thái Bạch sơn, ông ta đã tặng cho rồi, chỉ vì vãn bối không muốn đem ra cho họ thấy đấy thôi.
Khất Tiên hối tiếc nói :
- Nếu lão sớm biết ngươi có Long Vân lệnh thì đâu đến nỗi để chúng ngang dọc thế này.
Đạo trưởng không đồng ý nói :
- Bọn họ đã có tâm mượn Phổ Kiếm minh để tạo hợp võ lâm, thì dù cho có đưa Lông vân lệnh ra cũng chả làm gì được.
- Nhưng ít nhứt cũng ngăn trở một số minh hữu đã lầm lẫn theo họ tác ác.
Cừu Cốc chậm rãi nhét tấm kim bài vào áo đoạn nói :
- Tuy Tiên ông không còn ngó ngàng gì đến việc giang hồ. Nhưng đối với vấn đề nội bộ của Phổ Kiếm minh, có lẽ cũng sắp đặt rồi vậy.
Khất Tiên gật đầu :
- Chỉ cầu mong như lời ngươi nói.
Tỵ Trần đạo trưởng nhìn lên sắc trời :
- Đừng mãi nơi đây không tiện, chúng ta tìm chổ kính đáo đàm đạo thì hơn.
Ba người đang định cất bước thì bỗng một tiếng hú từ xa ba bốn dặm vọng lại, rồi chẳng bao lâu tiếng hú thứ nhì đã đến bên mọi người. Tỵ Trần thất kinh lẩm bẩm :
- Kẻ này nội lực cao thâm lắm!
Cừu Cốc đứng dừng bước lại, bắt gặp một cụ già tà áo phất phới, tựa như sao băng phi tới. Chàng buột miệng khẽ nói :
- Người này đệ nhận ra rồi.

Chớp mắt người lạ đã đến trước mặt ba người. Thì ra cụ già mà chàng đã gặp nơi đám ruộng lúa đêm nọ cùng là người mà tự xưng là Tổng hộ pháp của Phổ Kiếm minh Trương Cửu Linh.
Chân Cụ già vừa chạm đất đã đưa mắt quét nhìn ba người một lượt, đoạn quay sang Cừu Cốc hỏi :
- Thật ra ngươi là ai? Mau nói cho ta biết rõ.
Cừu Cốc lạnh lùng đáp :
- Đệ tử Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
- Ngươi mưu đoạt "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" để làm gì?
- "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" vốn là vật bí mật của Phổ Kiếm minh, hẳn nhiên không cho kẻ ngoài cướp đoạt.
Trương Cửu Linh giận dữ quát :
- Ngươi đừng nói bậy.
- Tiền bối lấy gì đảm bảo tôi nói bậy.
Cửu Linh cười ha hả :
- Thủ lãnh Phổ Kiếm minh đang tọa trấn Nam Sơn Thành Tử, trừ ông ta ra, còn ai dám đại biểu Phổ Kiếm minh nữa?
Cừu Cốc lạnh lùng :
- Cứ cho lời người nói là đúng đi. Song gần đây hành vi của Phổ Kiếm minh có đúng với những điều qui định như trước kia chăng?
- Việc này kẻ ngoài không được can thiệp vào.
Khất Tiên xen lời, cười nói :
- Nhưng đối với lão là minh hữu trước kia xem không quen mắt.
Cửu Linh trợn trừng đôi mắt quát hỏi :
- Ngươi là ai?
- Cái bang Bang chủ Trương Dung.
- Ngươi đã tiếp nhận hiệu dụ của Long Vân lệnh chưa?
- Sớm đã thấy qua rồi.
- Tại sao không về nhập hội?
- Kẻ ăn mày này không a tòng mù quáng như bọn họ.
- Nói vậy ngươi ngoan cố phạm luật.
Khất Tiên điềm nhiên đáp :
- Không phải ngoan cố phạm luật mà đã thấy rõ sự lừa bịp của bọn ngươi.
Trương Cửu Linh giận quát :
- Phản nghịch ngươi dám cả gan hoài nghi Ân chủ, thật muốn chết.
Tay áo vừa phát ra, một luồng nhu phong phảng phất nhằm Khất Tiên bắn tới.
Cừu Cốc đứng lên, biết Khất Tiên không thể nào chống đỡ nổi, nên ngầm đưa một chưởng nhẹ nhàng đánh ra. Hai luồng chưởng lực âm nhu vừa chạm nhau lập tức biến đi vô hình vô bóng.

Trương Cửu Linh hầm hừ nói :
- Ta chẳng dè ngươi khá đến vậy.
Vừa nói ông ta vừa thu tay rồi lại đẩy ra một chưởng khác. Cừu Cốc cũng đơn chưởng vung ra, hai luồng chưởng lực chạm nhau. "Bùng" một tiếng, thân hình Cừu Cốc đã bị đẩy lùi ra sau hai bước.
Riêng về Cửu Linh, thân hình cũng bị lảo đảo mấy vòng. Ông vốn là Tổng Hộ Pháp của Phổ Kiếm minh, trừ những nhân vật quan trọng trong minh hội ra, lâu nay không hề gặp qua địch thủ. Ngờ đâu một thiếu niên chưa nghe tăm tiếng, đã tiếp chưởng lực tám thành của ông. Tánh tự kiêu đã thúc đẩy, ông ta cười lớn nói :
- Tiểu tử, tiếp lão phu một chưởng nữa xem nào.
Tay liền đánh ra, một đạo chưởng phong ồ ạt như nước vỡ bờ, xông vào người Cừu Cốc.
Tỵ Trần đạo trưởng cùng Khất Tiên đứng bên thấy thế chưởng uy mãnh không khỏi toát mồ hôi lạnh.
Cừu Cốc vẫn đứng ngang nhiên, âm thầm nạp khí Đan điền. Vù một cái, sử dụng ngay thức Hoành Đoạn Quan Sơn, chàng đã dùng mười thành công lực, lại tận dụng nhu phong, nên bên ngoài không thấy có gì khác lạ.
Chưởng phong của Cửu Linh vừa tới nửa chừng như bị một phiến đá to cản trở, lúc ấy cát bay đá chạy, luồng gió cuồn cuộn tỏa ra tứ hướng.
Cừu Cốc bị đánh dội trước ngực, lùi sau bốn bước. Chàng tưởng đâu đã bị trọng thương, nhưng sau khi hít hơi dò thử liền yên tâm ngay.
Không đợi đối phương có cơ hội phản ứng, Cừu Cốc vội tung mình nhảy tới vung chưởng đánh liên hồi bảy phát, toàn dùng chiêu thức tuyệt diệu trong Tiềm Long.
Trương Cửu Linh vốn tay võ học uyên thâm, nhưng hôm nay mới lần thứ nhứt mục kích được chưởng pháp thần kỳ thế này. Chớp một cái, người ông đã bị bức lùi tám bước.
Cừu Cốc đâu dễ bỏ qua, Tiềm Long cửu thức lại được áp dụng trong khoảnh khắc đã đánh ra tám thức.
Trương Cửu Linh bị đối phương dồn vào thế trở tay không kịp, khiến ông giận đến tóc tai dựng đứng, mặt đỏ bừng ngầm hít một hơi dài, gầm lên một tiếng, vung chưởng đánh trả lại.
Chưởng lực này ông đã dùng tận mười thành nên thế đi hùng dũng, lập tức hóa giải được chưởng công của Cừu Cốc. Thừa thế, ông lại nhồi thêm hai chưởng liên hồi, một trận chưởng phong va chạm nhau. "Đùng, đùng, đùng" mấy tiếng, sức dội chấn động, hai bên cùng dang ra xa.
Nét mặt Trương Cửu Linh khó coi dị thường, mắt lóe nổ lửa :
- Hôm nay nếu lão phu không dẹp được ngươi thì còn gì xứng danh với Tổng Hộ Pháp của Phổ Kiếm minh nữa.

Cừu Cốc đã bị bài học của Thâu Thiên Hoán Nhựt, nên ngầm vận chuyển Thiên Chân Chánh Khí toàn thân, trên đầu tựa như có luồng khói hồng phủ mỏng, đôi mắt sáng ngời, nhìn đăm đăm vào Cửu Linh cười nói :
- Các hạ công lực tuy cao, nhưng với tánh nóng nảy như vậy, muốn thắng tại hạ, sợ e còn lâu lắm.
Cửu Linh nghe nói giật mình, nhận thấy nãy giờ quả thật mình đã phạm vào điều đại kỵ của người luyện võ, nên lập tức trấn tĩnh tinh thần, từ từ vận chuyển chân khí.
Cừu Cốc lại cười nói :
- Các hạ tỉnh ngộ mau lẹ, nhưng nếu tại hạ thừa lúc các hạ đang vận hành chân khí, ra tay đánh tới, ắt các hạ đã bị trọng thương chăng.
Cửu Linh lại thêm kinh hãi, tự nhủ thầm :
- Tiểu tử này chắc có chút tà môn. Nếu không phải là người uyên thâm võ học huyền cơ thì làm sao biết được nhược điểm của đối phương mà chỉ điểm.
Nghĩ thế ông biết ngay Cừu Cốc không phải là kẻ tiểu nhân, nếu không thì theo lời chàng nói đã thừa cơ đánh ông trọng thương rồi. Vì vậy mà ý tranh hùng của ông đã giảm.
Ông cất tiếng hỏi :
- Ngươi là ai? Sao không nói rõ lai lịch cho ta biết?
Bỗng lúc ấy, từ xa có tiếng cười đáp :
- Người vốn là Long Vân Lịnh Chủ hiện thời và thừa kế vị thủ lãnh Phổ Kiếm minh tương lai đấy.
Tiếng nói vừa dứt thì đã thấy một cụ già áo xanh có mặt tại nơi. Người ấy không ai khác hơn là Tả Phổ Tinh Quân của Phổ Kiếm minh trước kia, tên gọi là Từ Ngưỡng Chi.
Trương Cửu Linh vừa trông thấy bạn đồng chí của mình đã từng sống chung trong minh hội trước kia, lập tức đến nắm chặt lấy tay hỏi :
- Lời của bạn có thật vậy chăng?
Gương mặt Ngưỡng Chi nghiêm chỉnh nói :
- Việc trọng đại như thế ai đi nói đùa với bạn.
Nói đến đây, Ngưỡng Chi liền quay sang Cừu Cốc nói :
- Xin tướng công đưa Long Vân Lịnh ra hầu tránh sự hiểu lầm của minh hữu.
Cừu Cốc y theo lời ông ta, đưa tay vào người lấy ra tấm giấy của Thái Bạch Tiên Ông đã để lại, trao cho Từ Ngưỡng Chi và nói :
- Xin tiền bối xem tấm giấy này trước đã rồi hãy nói sau.
Từ Ngưỡng Chi tiếp lấy tấm giấy vội vã coi qua, đoạn lớn tiếng đọc :
Ân Chủ thân bút phủ dụ: "Phàm hễ ai dám mượn danh Phổ Kiếm minh để tác hung tác ác, lập tức giết ngay."

Trương Cửu Linh thất kinh nói :
- Nơi đây tại sao lại có một vị Ân chủ thứ hai?
Liền giật lấy tấm giấy trên tay Ngưỡng Chi xem qua, bỗng đôi tay ông ta run rẩy, liền quỳ ngay xuống đất với giọng tự trách :
- Cửu Linh này đáng chết! Cửu Linh này đáng chết! Nếu hôm nay không phải tận mắt nhìn thấy phủ dụ của Ân chủ, thì đã bị kẻ gian lừa gạt rồi.
Và ông đứng dậy, quay sang Cừu Cốc cúi đầu hỏi :
- Tướng công đã gặp Ân chủ tự bao giờ?
- Hai hôm trước tại hạ đã từng ăn ở chung với người suốt một ngày đêm.
Ngưỡng Chi tiếp lời :
- Việc này không còn nghi ngờ gì nữa. Hôm qua đệ cũng đã gặp qua Ân chủ.
Cửu Linh nắm tay giận dữ nói :
- Tên ma đầu thật to gan, dám mạo danh Ân chủ. Ta sẽ đi tìm hắn thanh toán tức thì.
Lời dứt thân hình ông định cất bước thì Ngưỡng Chi vội vã kéo tay lại :
- Không ổn, không ổn! Nếu giờ đây dù cho bạn có giết được hắn, cũng khó giảng giải cho các đồng chí đã bị hắn lừa gạt mà tin bạn được. Hơn nữa, hắn đã dám mạo danh Ân chủ thì võ công của hắn chắc cũng phải đặc biệt lắm vậy.
- Lời bạn nói tuy đúng, nhưng lão đã bị chúng gạt một cách nhục nhã.
Ngưỡng Chi gật đầu đồng tình :
- Tại hạ cũng chẳng khác nào. Hang Ốc cách đây bao xa, chúng ta đến đó nói chuyện thì hơn.
Năm bóng người theo sự hướng dẫn của Từ Ngưỡng Chi xuyên qua một cánh rừng rậm đến một căn nhà gỗ được gọi là Hang Ốc. Mọi người đồng vào ngồi xong, Cửu Linh nóng nảy lên tiếng trước :
- Từ huynh sớm đã biết được âm mưu của bọn chúng, sao không lập tức vạch mặt ra?
Ngưỡng Chi thở dài nói :
- Tại hạ cũng nhờ thấy qua Long Vân lịnh của Lữ tướng công đây mới bắt đầu có ý ngờ vực.
- Vậy Long Vân Lịnh của Lữ tướng đã được Ân chủ tặng cho tự bao giờ?
Cừu Cốc đáp :
- Từ lúc vãn bối lên Thái Bạch sơn nhờ Tiên ông chữa trị.
- Lúc ấy Ân chủ có gì căn dặn chăng?
- Không. Vãn bối tưởng người tặng cho vãn bối để làm vật kỷ niệm đấy thôi.
Khất Tiên đứng bên lên tiếng :
- Theo ý phán đoán của kẻ ăn mày này, thế nào trong bổn minh cũng có người giật dây. Nếu không, kẻ ngoài đâu biết được quá nhiều bí mật vậy.
Cừu Cốc gật đầu nói :

- Lời phán đoán này rất đúng, theo vãn bối được biết thì một trong những người trọng yếu ấy là nàng tiểu thiếp của Hữu Cung Tư Mạng trước kia và bà ta hiện giờ là Tử Vong thành chủ.
Cửu Linh giận dữ nói :
- Hay dữ đa! Mộ Dung Phi Thần Kiếm Hữu Cung Tư Mạng lại đi làm những việc tồi tàn ấy.
Cừu Cốc vội cãi :
- Tiền bối chớ nên nghi oan cho kẻ tốt. Mộ Dung Phi tiền bối đã bị tên nghịch đồ Trịnh Tử Tư ám hại rồi.
Cửu Linh nghe nói nhảy nhổm lên :
- Mộ Dung Phi đã chết? Tướng công làm sao biết được tin ấy?
- Vãn bối đã chính mắt trông thấy, đồng thời còn được ông ta truyền thụ cho bốn chiêu kiếm pháp.
- Xin tiền bối xem tấm giấy này trước đã rồi hãy nói sau.
Từ Ngưỡng Chi cùng Trương Cửu Linh giờ mới vỡ lẽ, đồng nói :
- Như vậy thì làm sao tránh được sát kiếp!
Thật vậy, Mộ Dung Phi là nhân vật trọng yếu trong Phổ Kiếm minh. Tất cả những văn kiện mật đều do ông ta cất giữ, kẻ có dã tâm đoạt được làm sao tránh khỏi mộng tưởng xằng bậy nên mới xảy ra sự việc ngày nay.
Vừa được tin Mộ Dung Phi đã chết, ai nấy cũng đều thương hại ngồi im mặc niệm giây lâu. Cừu Cốc lên tiếng :
- Trương lão tiền bối vừa từ Nam Sơn Thành Tử đến, chắc có lẽ biết được tình hình nơi ấy chứ?
- Biết cóc gì, lão chẳng qua cũng như trước kia vậy, làm biếng để ý đến công việc của họ.
Bỗng ông như cảm thấy lời nói vừa rồi có hơi vô lễ, nên vội cười xin lỗi.
- Từ khi bọn chúng đi đoạt bảo vật không được, các nhân vật trọng yếu đều rời cơ quan, không hiểu chúng đã được lệnh đi đâu.
Cừu Cốc suy nghĩ giây lâu, trịnh trọng nói :
- Theo vãn bối đoán thì bọn thủ lãnh này muốn mượn thế lực của toàn thể minh hữu Phổ Kiếm minh để tìm cho ra tấm "Tàng Bảo đồ", nhưng vì vẫn tìm chẳng thấy, nên phao ra luận điệu là Tiên Vương di bảo đã xuất hiện, để ngầm câu kẻ cất giữ Tàng Bảo đồ ấy ra mặt. Vì vậy mà quần hùng mới ùn ùn kéo cả thảy ra quan ngoại.
Thứ hai, đợi khi chúng đoạt được di bảo của Tiên vương vào tay rồi, sẽ phô bày bộ mặt thật của chúng ra. Các minh hữu nếu ai chịu theo hắn thì còn để sống, bằng ai cãi lời sẽ bị tiêu diệt lần.
Khất Tiên vỗ bàn la lớn :
- Sự xét đoán ấy thật chẳng sai chút nào.
Cừu Cốc lại tiếp :

- Hiện nay tuy họ chưa đoạt được di bảo của Tiên vương, nhưng tham vọng ấy vẫn chưa hết. Rồi một ngày kia họ đã biết mục đích của họ là hoàn toàn tuyệt vọng, có lẽ họ sẽ bày ra trò mới gì nữa đây.
Lời Cừu Cốc chưa dứt, Cửu Linh đã đứng dậy trầm giọng :
- Ân chủ đã có lịnh dụ: Phàm hễ ai mượn danh nghĩa của Phổ Kiếm minh để tác ác thì giết ngay. Vậy chúng ta lập tức thi hành lệnh ấy.
Cừu Cốc vẫn thản nhiên nói :
- Trương lão tiền bối đã vào Nam Sơn Thành Tử, vậy giờ có thể trở về. Cứ giả vờ không biết âm mưu của bọn chúng rồi chờ cơ hội thuận tiện mới vạch mặt bọn chúng ra, đồng thời phải ngăn ngừa chớ nên để họ ám hại minh hữu.
Cửu Linh do dự giây lát, bỗng như nhớ ra, lập tức đứng dậy cung kính đáp :
- Thuộc hạ tuân lịnh.
Cừu Cốc trả lễ nói :
- Tiền bối chớ nên khách sáo.
Từ Ngưỡng Chi đứng bên xen lời :
- Ý của lão hủ, cảm thấy việc trọng hệ nhứt là làm thế nào cho minh hữu thấy rõ âm mưu này của bọn chúng.
- Điểm này vãn bối đã có kế, đợi gặp cơ hội, sẽ vạch trần âm mưu của họ trước mặt mọi người.
Kể như câu chuyện đến đây đã kết thúc, Trương Cửu Linh đang định đi ra, bỗng đôi mắt tròn xoe quát lớn :
- Ai đấy?
Cừu Cốc đã sớm phát giác ra, thân hình lập tức tung ra cửa sổ. Thân pháp nhanh nhẹn, kỳ ảo, khiến cho bốn vị lão tiền bối thảy đều ngầm khâm phục.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 34
Tử Vong thành chủ

Cừu Cốc tung mình nhảy ra cửa sổ, đảo mắt nhìn quanh, lập tức thấy ngay một bóng người đang phi thân nơi ven rừng. Chàng liền giở hết sức "Phi Tinh Truyền Hận" thân pháp đuổi theo. Chẳng bao lâu, đến còn cách bóng người ấy độ năm trượng, chàng cất tiếng gọi :
- Ai đấy? Nếu không dừng lại, đừng trách tại hạ động thủ nhé.
Nhưng bóng đen ấy vẫn giả vờ không nghe không thấy, cứ cắm đầu chạy mãi.

Cừu Cốc lại càng cố sức đuổi theo.
Bóng đen liền quay vào một sơn cốc, với đà trớn phi nhanh như tên xẹt, Cừu Cốc cũng đã đuổi kịp đến nơi. Đến đây người trước mặt liền đứng dừng lại, hất hàm :
- Ngươi rượt theo ta làm gì?
Cừu Cốc giờ mới thấy rõ người ấy là một trung niên thư sinh, mặt lạnh như đồng. Chàng kinh ngạc đứng sững sờ.
Trung niên thư sinh tiếp :
- Thói thường lão phu nghĩ "người không phạm ta, ta chẳng phạm người", ngươi lại vô cớ đuổi bức theo ta, nếu không nói rõ nguyên nhân thì đừng hòng còn sống ra khỏi sơn cốc này.
Giọng nói lạnh lùng, thái độ ngạo nghễ, thoạt đầu Cừu Cốc còn nể nang, nhưng khi lửa giận nổi lên, chàng cười nhạt nói :
- Đêm hôm vắng vẻ, ngươi lại vô cớ đến dọ thám tư thất của người ta, rõ ràng là có ý bất lương. Ta chưa truy vấn đến ngươi, ngươi đã hỏi ta. Hừ! Nên nhớ ta không phải là người dễ hiếp đáp đâu.
Người ấy nghinh mặt lạnh lùng :
- Ta tưởng rằng nhà ngươi giỏi lắm, đâu dè cá đã bị lưới còn dám lớn lời.
Cừu Cốc giật mình, lập tức ngầm vận chân lực, bước đến hai bước :
- Ngươi là ai?
- Diêm Vương Điện Tiền Câu Hồn Phán Quan.
Cừu Cốc cười dài :
- Nói vậy ngươi cùng là bè đảng với bọn Nam Sơn Thành Tử?
Sắc mặt trung niên thư sinh liền biến đổi, gằn từng tiếng :
- Đúng lắm, ta biết ngươi cũng có chút ít lai lịch, nhưng nếu muốn chống chọi với lão phu, sợ còn kém nhiều.
Cừu Cốc giờ mới hiểu sự phán đoán của mình chẳng sai, nên nói :
- Chúng ta đấu khẩu với nhau mà làm gì, ngươi có thủ đoạn gì cứ việc xuất thủ ra đi.
Kẻ ấy chẳng nói chẳng rằng, lập tức tung mình công vào người Cừu Cốc, thủ pháp thật hiểm độc. Chớp mắt đã đánh ra ba đường.
Cừu Cốc đã sớm chuẩn bị, nên vừa thấy đối phương ra tay, chàng cũng phát huy chưởng lực nghinh đỡ. Hai bên vừa đụng độ, chàng đã hiểu ngay đối phương quá lợi hại, không những chiêu thức kỳ dị, công lực lại còn trội hơn chàng nhiều.
Mới có ba đường mà đã khiến chàng chân tay bấn loạn cứ lùi sau tránh né.
Sau ba đường đọ sức, người ấy khua tay đứng lại nhìn Cừu Cốc cười khinh thường :
- Mọi người đều đánh giá ngươi quá cao, khiến cho ta cũng tưởng ngươi có tuyệt kỹ kinh người. Thì ra ngươi cũng chỉ tầm thường vậy thôi.

Cừu Cốc đã trấn tĩnh tinh thần, dò dẫm lại mấy chiêu thức của đối phương khi nãy, đồng thời tìm cách phá giải. Bỗng óc chàng nhớ lại mấy lời khẩu quyết của Thái Bạch Tiên Ông đã dạy chàng nơi quán cốc, nên liền sực tỉnh. Kẻ ấy thấy chàng cứ đứng tần ngần ra đó, tưởng chàng đã khiếp đảm những chưởng pháp của ông ta vừa rồi, nên đắc ý cười ha hả nói :
- Khỏi cần sợ hãi làm gì. Lão phu chưa có ý lấy mạng ngươi đâu, nếu ngươi ưng thuận một điều kiện, không những lão phu sẽ bỏ qua việc trước mà còn truyền thụ tuyệt thế thần công cho ngươi nữa.
Cừu Cốc giả vờ cười hỏi :
- Ưng thuận việc gì?
- Gia nhập Phổ Kiếm minh, đồng thời bái lão phu làm sư phụ.
Cừu Cốc phá cười :
- Việc này xem cũng chẳng khó, rất tiếc...
- Tiếc gì?
- Tiếc là những công phu tà môn của ngươi thật ra chẳng đáng giá một xu.
Lời vừa dứt, chàng cũng đã vung chưởng đánh ra "Tiềm Long cửu thức", "Thanh Vực Huỳnh Sa", "Lục Triều Như Mộng", ba chiêu liên hồi.
Tức khắc một tiềm lực như bài sơn hải đảo, gió kêu vù vù, chưởng phong tới tấp.
Câu Hồn Phán Quan không kịp đề phòng đã bị làn sóng gió cuốn vào chính giữa, ngay để ra tay đỡ đòn cũng không còn cơ hội.
Cừu Cốc một mặt phát huy uy lực của Tiềm Long cửu thức, một mặt cười nói :
- Chỉ một tí công phu ấy mà đã muốn làm sư phụ ta. Thật không biết mắc cỡ lỗ miệng.
Người ấy thoạt đầu bị Cừu Cốc đánh dồn không kịp trở tay, nên cứ lùi mãi đến tám bước, trán ông liền nổi gân xanh, mắt ông đỏ ngầu như điên dại, song chưởng tụ lực vung ra liền hồi đánh bảy phát, tiềm lực âm nhu không ngớt tuôn ra khiến cho Cừu Cốc mất ngay ưu thế.
Đối phương không để lỡ cơ hội, lại tới tấp đánh nhầu, trước mặt như cả trăm ngàn bàn tay công tới.
Cừu Cốc đã quan sát được thế đánh của đối phương, lập tức vận dụng Thiên Chân Chánh Khí hộ thân, đồng thời thừa cơ đối phương sơ hở, thỉnh thoảng ra vài chiêu đột phản.
Đối phương đã đánh ra một loạt mười mấy chiêu mà Cừu Cốc vẫn trơ trơ không nhúc nhích nên thu tay lại, mặt đầy kinh dị quát :
- Ngươi đã được bí kíp "Tiên Tần võ thuật"?
Cừu Cốc lạnh lùng đáp :
- Đừng nói bậy, tiểu gia chưa hề thấy qua bí kíp ấy nữa là.
Mặt Câu Hồn Phán Quan lộ đầy sát khí, gã cười đanh ác :

- Ta không tin. Nếu ngươi không nói thật, ta sẽ có cách làm cho ngươi nói.
- Giỏi thì cứ làm xem nào?
Câu Hồn bỗng cười lên hai tiếng, tung mình một cái, bóng đã mất dạng.
Cừu Cốc ngơ ngác một hồi, chả hiểu người này định giở trò gì.
Trời bắt đầu sụp tối, những cánh chim chen nhau bay về tổ, khiến cho Cừu Cốc sức nhớ ra, lẩm bẩm :
- Trương Cửu Linh và mọi người sao giờ này chưa thấy đến. Có lẽ họ đã gặp kẻ địch rồi chăng?
Nghĩ thế nên chàng định tung mình ra đi.
Bỗng nghe bốn bên có tiếng cười quái gở vang dậy. Chàng liền dừng bước, đảo mắt nhìn quanh, đã thấy những bóng người lô nhô trong khu rừng rậm, đủ rõ họ đã lập mưu lừa chàng vào giữa vòng vây.
Cừu Cốc còn lạ gì những trận bao vây của Phổ Kiếm minh, nên chàng không hề quan tâm, cứ ngang nhiên tiến bước ra khỏi cửa cốc.
Đột nhiên phía trước mặt bật sáng lên hai ngọn đuốc lớn, soi rõ một thiếu phu mặc đồ hoàng cung bệ vệ đứng giữa như một vị nữ thần.
Sau lưng thiếu phụ có bốn thiếu nữ a hoàn, chính là bốn nàng Mai, Lan, Trúc, Cúc, ăn mặc như nhau, lưng đeo trường kiếm.
Cừu Cốc biết Tử Vong thành chủ đêm nay thân hành đến đây, chắc khó tránh khỏi một cuộc tàn sát, nên giả vờ cười lớn nói :
- Đêm nay phương giá ăn mặc đẹp đẽ đến đây, có phải là để diễn kịch chăng? Hay định xuống cửu tuyền tìm Mộ Dung tiền bối?
Tử Vong thành chủ nghe nói không khỏi giật mình thầm nhủ :
- "Tại sao hắn lại biết sự bí mật ấy?"
Và lòng tuy bối rối, song ngoài mặt bà vẫn tươi cười :
- Đêm nay ngươi gặp Tử Vong thành chủ kể như số mạng ngươi đã hết.
Cừu Cốc vẫn lạnh lùng :
- Võ công của phương giá, tại hạ đã được lãnh giáo qua, chỉ tầm thường thôi mà.
Tử Vong thành chủ cười khanh khách :
- Đêm nay bổn tọa không phải muốn cùng ngươi đấu chiến mà là muốn đàm phán một việc.
- Tại hạ thấy không có việc gì đáng đàm luận với các người.
- Trước nhứt, bổn tọa cần cho ngươi biết hiện giờ ngươi đã bị bủa vây, chỉ còn có một cơ hội để sống sót, nếu ương ngạnh thì kể như mất mạng.
- Thật vậy sao? Tại hạ vẫn chưa thấy đến nỗi ấy.
- Ngươi đã to gan, dám chọc giận thủ lãnh Phổ Kiếm minh, tội ấy ắt phải chết.
Cừu Cốc cười giòn :
- Ai ai cũng sợ Phổ Kiếm minh, nhưng tại hạ lại không xem ra cái thá gì.

Tử Vong thành chủ như tiếc rẻ, thở dài :
- Ngươi thật ngông cuồng.
Cừu Cốc mỉm cười, không hề nói năng gì cả, cất bước đi ra.
Bỗng tiếng cười lại nổi lên, độ ba mươi kẻ mặt nạ áo vàng vụt nhảy đến chận đường. Người nào người ấy như đã sẵn sàng giáp chiến.
Cừu Cốc lùi lại hai bước. Tử Vong thành chủ ôn tồn nói :
- Ngươi chỉ bỏ qua ý niệm đối đầu với Phổ Kiếm minh, bổn tọa có thể bảo đảm sự an toàn cho.
- Cảm ơn đã lo lắng, nhưng tại hạ không thể vâng lời được.
- Ngoài việc bảo đảm an toàn cho ngươi, Tử Vong thành còn phong ngươi làm Phò mã, và là người thừa kế Thành chủ sau này.
Cừu Cốc cười dài nói :
- Phương giá đã tìm sai người rồi, Lữ mỗ không có cái diễm phúc ấy đâu.
Tử Vong thành chủ thở dài nói :
- Ta đã vì ngươi mà sắp đặt việc ấy đa!
Cừu Cốc không muốn dông dài, giận dữ quát lớn một tiếng :
- Tránh đường!
Chàng lớn bước xông vào bọn áo vàng, chân đi tay đánh, chưởng phong ào ào bắn tới.
Bọn mặt nạ áo vàng đã mấy lượt nếm qua mùi chưởng công của Cừu Cốc nên vội vã mạnh ai nấy né, vô tình tưởng như vẹt rộng đường đi, không dè đấy là lối nhử chim vào bẫy. Chân chàng mới bước độ mười bước, thì bốn phía lại ùn ùn khép vòng vây. Chưởng phong bên ngoài như làn sóng vỗ tới tấp công vào. Dù cho công lực có cao thâm đến đâu, Cừu Cốc cũng vô phương chống đỡ được bốn phương tứ hướng. Trong lúc ấy, Tử Vong thành chủ lại lên tiếng :
- Lữ thiếu hiệp, ngươi nên suy nghĩ lại đi. Chức Phò mã của Tử Vong thành đâu phải không xứng đáng với ngươi. Hơn nữa sống an vinh còn hơn là chết thê thảm.
Cừu Cốc cao giọng :
- Khuyên ngươi hãy bỏ ngay ý nghĩ ấy đi. Đêm hôm nay ai sống ai chết còn chưa biết được.
Tử Vong thành chủ cười khanh khách :
- Song chưởng khó địch bốn tay. Dù cho thần công của ngươi có cái thế, liệu địch nổi quần hùng vây phủ hôm nay chăng?
Đôi mi Cừu Cốc nhíu lại, mặt đầy sát khí, chàng đưa tay ra sau rút cây Long Tuyền kiếm, một làn thanh quang chói mắt vụt một cái chém ra. Lập tức, khối cây to ngoài xa một trượng đã bị đứt ngang ngã xuống, cành lá bay tung, uy thế khiếp đảm.
Bọn người áo vàng vây quanh chàng thất kinh đến nỗi phải lảo đảo thối lui.

Cừu Cốc uy nghiêm lẫm lẫm, thần kiếm cầm tay vừa cười vừa nói :
- Quý vị vốn là minh hữu bị hiếp bức. Lữ mỗ không muốn đang tay sát hại. Mong quý vị nên thức thời, nhường đường tại hạ. Còn việc của Nam Sơn Thành Tử, không biết ngày nào đây sẽ rõ trắng đen. Lúc ấy gian, chân phân biệt, ác thiện phân bày.
Vừa nói, chàng vừa cất bước thẳng tới. Bọn áo vàng đã khiếp thần uy của chàng, nên đều dang ra hai bên, không ai dám đứng ra ngăn chận.
Bỗng, trên sườn núi lại có tiếng của Tử Vong thành chủ phát ra, giọng cười khanh khách nói :
- Lữ Cừu Cốc, khoan đi đã. Ngươi thử xem vật gì đây này?
Cừu Cốc quay đầu nhìn lại, không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đã thấy rõ trên sườn núi cao, hai người bị cột vào hai thân cây, đầu bù tóc rối. Nạn nhân chẳng ai khác hơn là Dương Dung Thường, mẹ chàng cùng Hàn Thanh Thanh.
Trước mặt hai người lại có hai nữ tì đang cầm kiếm dí vào trước ngực.
Đôi mắt đỏ lên, chàng rống như điên cuồng :
- Yêu phụ, ngươi thật hiếp người quá lẽ!
Vừa thét, chàng vừa tung mình nhảy đến hướng đó.
Tử Vong thành chủ cười nham hiểm :
- Lữ Cừu Cốc, ta khuyên ngươi tốt hơn nên bình tĩnh lại. Nếu không, chỉ một tiếng hạ lệnh của ta, lập tức lệnh đường phải chôn thây nơi đây vậy.
Lời nói nhỏ nhẹ, nhưng là một án lệnh tử hình, khiến Cừu Cốc nghe qua không khỏi rợn người. Chàng vội dừng ngay bước lại, thét lớn :
- Nếu ngươi đụng vào người mẹ ta, ta thề lập tức phân thây ngươi thành muôn đoạn.
- Ha ha... hung dữ mà ích lợi gì? Ta chỉ hỏi ngươi, giờ ngươi muốn hai người này sống hay chết.
Cừu Cốc tức giận muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, nhưng chỉ sợ "ném chuột vỡ đồ", thành thử không dám động thủ, nếu không đối sẽ giết mẹ chàng thì còn gì ân hận cho bằng.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 35
Ai là hung thủ?

Tử Vong thành chủ thấy thủ đoạn uy hiếp của mình có hiệu quả hơn, làm Cừu Cốc lo sợ không dám trái lời, nên cười đắc ý :

- Ngươi muốn ta thả mẹ ngươi ra cũng không khó, nếu ưng thuận ba điều này.
- Điều gì? Ngươi nói thử xem.
- Theo ta về Tử Vong thành một chuyến.
- Việc ấy không thể được. Ngươi phải để cho ta nói với mẹ ta vài lời đã, rồi mới nói đến việc đàm phán.
- Cũng được.
Tử Vong thành chủ ra tay lẹ như điện chớp, lập tức giải mấy nơi huyệt đạo trên người Dung Thường cùng Hàn Thanh Thanh. Chốc lát hai người đã từ từ cử động được.
Cừu Cốc đứng dưới gọi lên :
- Mẹ không bị thương chứ?
Dương Dung Thường lập tức nhận được ngay tiếng nói của Cừu Cốc, nên đâm lo hỏi :
- Hài nhi, con cũng đến đây sao?
- Vâng, vì đuổi theo một người nên con mới lạc đến đây.
Tử Vong thành chủ liền cắt đứt câu nói giữa hai người :
- Mẹ ngươi đã nói chuyện được rồi đấy, ngươi yên tâm chứ?
Cừu Cốc gật đầu :
- Giờ phương giá bắt đầu ra điều kiện đi.
- Bổn tọa vẫn muốn ngươi đến Tử Vong thành một chuyến.
- Việc này tại hạ có thể ưng thuận. Nhưng trước nhứt phải cho hai người tự do đã, rồi tại hạ sẽ thân hành đến Tử Vong thành y hẹn.
- Ta tin ngươi là người biết giữ lời, vậy cũng được.
Dung Thường giờ mới hiểu cuộc mặc cả giữ hai người, vội nói :
- Hài nhi, nhứt thiết đừng nghe lời lừa bịp của hắn. Dù mẹ đã lọt vào tay hắn cũng chỉ chết là cùng thôi.
Thanh Thanh cũng tiếp lời :
- Cốc ca, anh đừng mắc lừa mụ ta. Dù cho anh có hy sinh vào hiểm địa cũng chưa chắc gì cứu được bá mẫu cùng em đâu. Mong anh nên giữ gìn tánh mạng để sau này báo thù.
Tử Vong thành chủ giận dữ, hừ một tiếng, lập tức đưa tay ra điểm ngay huyệt câm của hai người.
Cừu Cốc thấy vậy quát lớn :
- Ngươi còn vô lễ với họ, ta lấy mạng ngươi ngay lập tức.
Tử Vong thành chủ cười nham hiểm :
- Nếu ngươi có gan đó, ta liền giết họ ngay.
Cừu Cốc tuy giận lắm, muốn phi thân lên giết chết đối phương mới hả giận, song vì mẹ mình đang nằm trong tay đối phương, nên đành phải dằn lòng.
Tử Vong thành chủ đã thấy rõ nhược điểm của chàng, nên lại giải ngay

huyệt câm cho hai người, cười nói :
- Ngươi không dám đến Tử Vong thành ta cũng chẳng ép. Giờ ta hỏi ngươi mấy câu, ngươi chỉ trả lời thành thật, ta thả họ ra ngay.
- Nếu ta trả lời rồi mà ngươi không thả thì sao?
- Đã là chủ nhân Tử Vong thành, đâu đến nỗi vô tín nuốt lời.
- Tốt, vậy cứ hỏi đi!
- Ngươi sử dụng môn thần kỳ chưởng pháp ấy là do ai dạy cho?
- Một vị lão tiền bối.
- Người ấy tên gì?
- Thái Bạch Tiên Ông.
- Thái Bạch Tiên Ông?
Tử Vong thành chủ kinh hãi lặp lại tên ấy rồi tiếp :
- Người hiện giờ còn tại thế sao?
- Không những người còn tại thế, mà vẫn khỏe mạnh.
- Có phải ông đã sai ngươi đến dọ thám bí mật của chúng ta?
- Người đã tiêu dao vật ngoại, việc gì cũng chẳng thèm để ý đến nữa.
Tử Vong thành chủ giờ mới yên tâm gật đầu, chuyển sang việc khác :
- Ngươi đã đoạt được di bảo tiên vương?
- Mãi đến giờ ta còn chưa từng thấy qua vật ấy.
- Nói vậy thì kẻ khác đã được rồi.
- Tại hạ không biết.
- Ngươi không nói dối?
Cừu Cốc chau mày hừ một tiếng nói :
- Tại hạ không hề biết nói dối bao giờ. Tin hay không tùy ngươi.
- Nói vậy ngươi ra đây với mục đích gì?
- Tìm cha.
- Có phải Lữ Tử Thu, kẻ đã đánh cắp "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" ấy chăng?
- Cuốn sách ấy là di vật của Phổ Kiếm minh, sao bảo là cha ta ăn cắp được?
Tử Vong thành chủ không muốn tranh luận, cười nói :
- Ngươi đã biết được tin của cha ngươi rồi, còn đợi gì mà chẳng rời khỏi nơi đây?
Cừu Cốc cười lớn :
- Không dối gì ngươi. Một ngày nào tiểu gia chưa vạch mặt được âm mưu của các ngươi, ngày ấy chưa rời khỏi Liêu Đông này.
- Tiểu tử! Ngươi đừng phách lối. Nếu không bỏ ngay ý định đó, thây ngươi sẽ chôn vùi nơi quan ngoại này thôi.
- Hừ! Ta không tin các ngươi làm được việc ấy.
Tử Vong thành chủ bỗng bật lên tiếng cười quái gở, lập tức đèn đuốc tắt ngay, sau đấy tiếng cười cũng im bặt.

Cừu Cốc sững sờ biết mình đã bị gạt, thét lên một tiếng tung mình đến nơi. Nhưng chàng đã thất vọng. Một bón người cũng không còn. Chỉ thấy trên thân cây đại thụ kế đấy viết nguệch ngoạc mấy chữ :
"Có gan hãy đến Tử Vong thành".
Chàng càng thêm tức tối, cười gằn nói :
- Tử Vong thành dù là nơi long đàm hổ huyệt cùng không diệt nổi Lữ Cừu Cốc này đâu.
Lời vừa dứt thì người chàng cũng đã biến mất.
Chàng tận dụng hết sức lực, khai triển khinh công thân pháp, như một làn khói nhạt, nhẹ nhàng hướng về Tử Vong thành. Chạy được một khoảng được, bỗng thấy phía trước có bóng người thấp thoáng. Chàng lập tức đuổi theo, đến khi thấy rõ kẻ ấy là Ngọc Thông công tử, chàng quát lớn :
- Đứng lại!
Ngọc Thông công tử thất kinh, quay đầu nhìn lại, nhận ra là Cừu Cốc, nên trong dạ hơi yên, cung tay cười hỏi :
- Lữ huynh đuổi theo tại hạ có việc chi chăng?
Cừu Cốc mặt lạnh như đồng, hừ một tiếng nói :
- Hàn Thanh Thanh với ngươi vô thù vô oán, tại sao ngươi nhẫn tâm phá hủy dung nhan của nàng?
Ngọc Thông công tử thất kinh :
- Huynh nói gì đệ không hiểu?
- Ngươi đã bắt cóc nàng còn chưa đủ sao? Nửa đường lại đem hủy hoại dung nhan, thật là cầm thú không bằng.
Vừa nói chàng vừa bước từng bước một đến Ngọc Thông.
Ngọc Thông sợ hãi lùi lại, đưa tay ra dấu nói :
- Lữ huynh đừng nhầm lẫn, vì đệ thấy nơi ấy nguy hiểm, muốn đưa nàng trở về Hằng Sơn. Không ngờ giữa đường lại gặp Cung trang thiếu nữ, cũng bởi võ nghệ thua kém nên đệ đã bị Cung trang ấy giật và đem đi mất.
Cừu Cốc kinh ngạc :
- Chính Cung trang thiếu nữ cướp Hàn cô nương?
- Đúng thế, đêm nay đệ định đi Tử Vong thành là để tìm tung tích của nàng Thanh Thanh đấy.
Nghe qua, chàng cảm thấy lời hắn cũng có lý. Tuy lòng dạ Ngọc Thông công tử công tử độc hiểm, nhưng không dám vô duyên vô cớ gây thù kết oán với Hàn Kỳ. Chàng từ từ buông tay xuống nói :
- Tạm thời ta tin ngươi, chờ đến khi gặp được yêu nữ nơi Tử Vong thành rồi sẽ hay.
Ngọc Thông vội nói :
- Vâng, vâng. Lát nữa đệ sẽ đối chất trước mặt nàng.
Cừu Cốc không hề đếm xỉa, quay mình ra đi. Ngọc Thông cũng cất bước

theo sau.
Bỗng trong rừng có bóng người vụt ra, vui mừng gọi lớn :
- Lữ Cừu Cốc, có phải chàng đến tìm em chăng?
Cừu Cốc lạnh lùng đáp :
- Vâng, ta đến tìm cô nương đây.
Thì ra người ấy chính là người mà Cừu Cốc cùng Ngọc Thông đang muốn tìm :
Cung trang thiếu nữ Trịnh Uyển Lệ. Uyển Lệ vừa nghe Cừu Cốc nói thế, vui mừng tung mình nhảy chầm vào người chàng.
- Em biết chàng nhứt định đến tìm em mà.
Cừu Cốc không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy một mùi hương thơm mát dịu dàng cùng một thân hình mềm mại đã ngã lọt vào lòng. Chàng vội vã lấy tay đẩy nàng ra, nghiêm giọng nói :
- Nên đứng đắn tí. Ta có lời muốn hỏi.
Uyển Lệ lòng đầy vui vẻ, tưởng rằng sẽ cùng chàng thân mật với nhau, không ngờ chàng lại phản ứng như vậy. Miệng nàng tu lại nũng nịu :
- Kìa! Anh làm sao ấy! Chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?
Cừu Cốc tỏ vẻ bực tức, lấy tay chỉ Ngọc Thông nói :
- Cô có nhận ra vị công tử này không?
Uyển Lệ nãy giờ cứ chăm chú vào Cừu Cốc, đâu để ý đến người đang đứng trong bóng tối. Khi thấy rõ Ngọc Thông công tử, sắc mặt nàng lập tức xám xanh miệng ú ớ :
- Ai... ai biết hắn!
Cừu Cốc hừ một tiếng :
- Ngươi đã cướp Hàn cô nương trong tay hắn, sao lại không biết được?
Uyển Lệ vẫn chối dài :
- Anh nghi oan, em chưa từng gặp hắn. Cũng không hề cướp Hàn cô nương nào cả.
Ngọc Thông vội bước lên hai bước, giận dữ nói :
- Họ Nam này với ngươi có thù oán gì đâu? Vậy mà ngươi nỡ ra tay hạ sát sáu thuộc hạ của mỗ, lại còn hủy diệt dung nhan của vị hôn thê. Ngươi tưởng rằng họ Nam này không thể báo thù được sao?
Uyển Lệ vừa sợ vừa tức nạt :
- Ngươi nói bậy!
Tay nàng nhanh nhẹn phất ra, lập tức đánh ngay vào yếu huyệt của Ngọc Thông để mong giết người ém miệng.
Cừu Cốc thấy thế quát lớn :
- Ác nữ!
Vù một cái, đơn chưởng đánh ra, một luồng kình phong như bài sơn đảo hải. Uyển Lệ tuy võ công cao cường, nhưng nội lực làm sao bằng Cừu Cốc, nên

hai chưởng vừa chạm nhau, nàng đã bị đánh dội ra năm bước, hai bên mép rỉ máu tươi.
Nàng vừa lấy tay áo chùi vừa kinh dị :
- Chàng? Sao thế?
Mặt Cừu Cốc đầy sát khí cười ha hả nói :
- Nợ máu phải trả. Ta đã có lần nói, phàm hễ tìm được hung thủ, nhứt định hủy hoại dung nhan để trả thù cho Hàn cô nương.
Vừa nói chàng vừa bước từng bước tiến lên.
Uyển Lệ hoảng hốt gọi :
- Chàng!... Chàng thật vô tình đến thế sao?
Cừu Cốc mặt không hề thay đổi, tiếp tục tiến bước.
Bỗng, một bóng đen từ trong vụt ra, đứng ngay trước mặt Uyển Lệ lớn tiếng :
- Lữ huynh ra tay nên lưu tình.
Cừu Cốc giựt mình lùi lại hai ba bước, khi nhìn biết kẻ ấy là Ngô Hận Thu, chàng không khỏi kinh ngạc hỏi :
- Chẳng lẽ Ngô huynh lại muốn can thiệp?
Hận Thu lạnh lùng nói :
- Nếu ai xâm phạm đến nàng, đệ đành chịu đắc tội thôi.
Cừu Cốc cau mày khó chịu :
- Ngô huynh quen biết với nàng?
- Quen biết thì không, nhưng rất có nhiều liên hệ.
Uyển Lệ nãy giờ đã đau lòng vì sự hững hờ của Cừu Cốc, bỗng thấy có chàng thư sinh đẹp đẽ không hề quen biết nhảy ra bênh vực, nàng cảm thấy khó chịu, đột nhiên lên tiếng :
- Tôi đâu có quen biết người này. Ai cần binh vực?
Hận Thu không khỏi kinh ngạc trước thái độ của nàng. Nhưng chàng không tỏ ra tức giận, cười nói :
- Xin Mộ Dung cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ chưa nói rõ kia mà.
- Im đi, ai là Mộ Dung cô nương?
- Ủa! Cô nương không phải là Mộ Dung Uyển Lệ sao?
- Rõ ràng là họ Trịnh, sao ngươi lại gọi là Mộ Dung?
Hận Thu kinh ngạc, nhưng rồi như hiểu ra, gật đầu nói :
- Thôi, tôi hiểu rồi, cô nương đã theo tên ác tặc Trịnh Tử Tư sửa đổi tên họ, hèn chi ra thế.
Trịnh Uyển Lệ giận dữ, "Hừ" một tiếng nói :
- Ngươi đừng nói bậy, nếu còn dám mắng cha ta, ta sẽ lấy mạng ngươi lập tức.
Ngô Hận Thu lắc đầu thở dài :
- Mộ Dung tiền bối đã căn dặn tại hạ, thế nào cũng tìm cho ra cô nương để

nói rõ thân thế cho cô nương hay, tránh khỏi cảnh nhận kẻ địch làm cha.
Trịnh Uyển Lệ chau mày tức tối :
- Nói bậy! Ta không tin!
Cừu Cốc giật mình, tự nhủ :
- "Nói thế nàng là con gái của Mộ Dung tiền bối sao?"
Hận Thu vẫn điềm nhiên cung tay nói :
- Nơi đây không phải là chỗ để nói chuyện. Cô nương có thể cùng tại hạ tìm một nơi khác, tại hạ sẽ nói rõ hơn.
Uyển Lệ từ nhỏ được mẹ là Tử Vong thành chủ nuông chiều, Trịnh Tử Tư lại ít tới thăm, thành thử không có một sự gì nghi ngờ đáng để cho nàng chú ý. Giờ lại nghe nói đến thân thế của mình, bảo nàng làm sao tin lời cho được. Nàng liền đưa tay ra tát Hận Thu hai cái, tức giận nói :
- Đấy là cô nương cảnh cáo ngươi. Sau này còn dám nói bậy, ta sẽ lấy mạng ngay.
Tà áo vừa phất, thân hình nàng đã tung bay.
Cừu Cốc thấy thế quát lớn :
- Ngươi định đi sao? Đâu phải dễ vậy.
Vừa nói chàng vừa đưa tay ra chụp vào hư không một cái, lập tức thân người của Uyển Lệ dừng lại ngay, kế tiếp Cừu Cốc nhảy đến bên lẹ như chớp, nắm lấy cổ tay nàng.
Nhưng vụt thấy một luồng kiếm quạt vụt tới chém thẳng vào cổ tay của Cừu Cốc, bức chàng phải vội vã thu về. Thì ra Hận Thu đã đưa kiếm chém ra để gỡ vây cho Uyển Lệ.
Cừu Cốc quay lại muốn sừng sộ với chàng, nhưng kịp nhìn thấy mặt Hận Thu còn in rõ mười dấu ngón tay trên hai gò má. Cừu Cốc không khỏi bật cười, nhíu mày hỏi :
- Ngô huynh nhứt định can thiệp sao?
- Huynh cũng đã từng nhận qua ơn của Mộ Dung tiền bối, chẳng lẽ nỡ tâm làm hại giọt máu duy nhứt của người sao?
Cừu Cốc nghe nói thở dài, lòng liền nguội lại, điểm mặt Uyển Lệ lạnh lùng :
- Nể vì Mộ Dung tiền bối, ta tha cho ngươi lần này. Đây là ta đã báo đền ân huệ mà người đã ban cho ta vậy.
Lời dứt thì người chàng cũng đã ra đi. Ngọc Thông vốn là kẻ giảo hoạt, biết mình không phải là đối thủ của Uyển Lệ, nếu còn nán lại sẽ bị nàng trả thù, nên cũng lặng lẽ phi thân đi mất, chỉ còn lại có hai người, Ngô Hận Thu cùng Trịnh Uyển Lệ. Họ đứng im lặng một hồi không hề lên tiếng. Bỗng Uyển Lệ như có điều gì, đưa mắt nhìn Hận Thu tươi cười hỏi :
- Huynh có điều gì để chứng minh việc ấy chăng?
- Việc đó chính cha cô nói với tại hạ.
Và chàng liền đem việc Mộ Dung Phi bị hại nói rõ cho Uyển Lệ nghe, đồng

thời khuyên nàng nên sớm rời khỏi Tử Vong thành để tìm cách báo thù cho cha.
Uyển Lệ đâu dễ tin lời. Hơn nữa đấy lại là lời của một kẻ chưa từng quen biết. Nhưng lần này nàng không tỏ ra giận dữ nữa. Nàng thở ra nói :
- Lời của huynh nói cũng có phần hữu lý. Để chậm rãi em tìm có chứng cớ rồi hẵng hay.
Nàng lại cười nói :
- Ước gì võ công của huynh cao bằng Lữ Cừu Cốc, thì em thật sung sướng làm sao!
Vốn Hận Thu có tính tự phụ, nên liền lên tiếng :
- Sao cô nương biết tôi chẳng bằng Lữ Cừu Cốc?
- Chẳng qua là em đoán đấy thôi.
- Tại hạ tuy không dám chắc là hơn anh ấy, nhưng đâu phải kém mấy.
- Huynh có muốn làm bạn với em không?
- Không nói dối gì, khi Mộ Dung tiền bối giao tránh nhiệm này, đã hứa gả cô nương cho tại hạ, cho nên khi nãy tại hạ mới chịu nhẫn nhịn đấy.
Uyển Lệ cười khanh khách :
- Em thật vui mừng được một người bạn có võ nghệ cao cường như chàng. Sau này sẽ không còn ai bức hiếp em nữa.
- Cô nương vốn là Công chúa trong Tử Vong thành, còn ai dám bức hiếp nữa?
- Hừ, sao lại không! Khi nãy Lữ Cừu Cốc vô cớ bảo em đã hủy hoại dung nhan Hàn Thanh Thanh và định làm dữ với em đấy. Chàng không thấy sao?
- Đó là bởi hiểu lầm. Sau này việc ấy không xảy ra nữa đâu.
- Chưa chắc. Đợi khi chàng rời khỏi em là y lại tìm đến cho xem.
Nàng lại thở ra tiếp :
- Mà chàng không dám đụng đầu với y cũng phải. Người như y thật khó chơi lắm! Nếu chàng có bề gì, em lại càng hối hận thêm.
Hận Thu nghe nói, tức giận lớn tiếng :
- Cô nương cứ yên tâm. Tại hạ sẽ đi cảnh cáo y. Nếu còn dám vô lễ với cô nương thì tại hạ sẽ tuyệt giao với y lập tức.
Uyển Lệ cười nhạt nói :
- Thật ra trước kia y rất yêu em và đã có lần hứa hôn với em. Gần đây y quen biết với Hàn cô nương nên đã biến đổi. Em rất mong y hồi tâm.
- Nói vậy cô nương vẫn một mực thương yêu y?
- Có lẽ vậy! Thật ra em cũng chả hiểu tại sao!
Hận Thu đã từng được Mộ Dung Phi đích thân hứa gả con gái cho chàng, nên lâu nàng chàng cứ nghĩ Uyển Lệ là vị hôn thê của mình. Giờ nghe nàng thổ lộ tâm tình nên trong lòng hơi có chút ghen tị với Cừu Cốc.
Uyển Lệ biết mưu kế của mình đã có hiệu quả, nên giả vờ phất tay nói :

- Em đi nãy giờ đã lâu rồi, giờ nên về thôi.
Nói dứt lời liền cất bước ra đi. Hận Thu chạy theo căn dặn :
- Những lời tại hạ nói với cô nương đều là sự thật, mong cô nương nên sớm rời khỏi Tử Vong thành thì hơn.
- Em hiểu rồi.
Uyển Lệ quay lại mỉm cười đưa tình rồi tung mình đi mất.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 36
Thật giả tranh nhau

Sau khi rời Uyển Lệ cùng Hận Thu, Cừu Cốc đi được ngoài trăm trượng, bỗng thấy Từ Thanh Thu phía trước hơ hải chạy đến vừa kéo tay chàng vừa nói :
- Chúng ta mau về thôi. Nam Sơn Thành Tử đã dùng toàn lực đến đối phó với cha thiếp.
Cừu Cốc vừa ngạc nhiên vừa lo ngại :
- Làm sao em lại biết?
- Từ khi bá mẫu bị chúng bắt đi, thiếp tìm không gặp chàng, mới định trở về tìm cha để nhờ người giải thoát. Không ngờ cha lại bị bọn chúng tấn công. Cha dùng lối truyền âm sai thiếp thế nào cũng phải tìm cho được chàng về gấp.
Cừu Cốc nghe thế, nghĩ rằng giờ đây mẹ mình cũng đã bị chúng bắt rồi, có gấp nôn nóng cũng vô dụng. Từ Ngưỡng Chi lại đang bị nguy cấp, cần nên đến giúp người.
Lập tức, hai bóng người phi nhanh về hướng hang Cốc, nơi cư trú của Ngưỡng Chi. Xa xa thấy trong cốc đèn đuốc sáng trưng, Ngưỡng Chi, Cửu Linh, Tỵ Trần, Khất Tiên đang đứng một phía, tà áo phất phơ. Còn đối diện là gã nghịch đồ Trịnh Tử Tư, Thâu Thiên Hoán Nhựt Cốc Vũ Tân, kế bên là Hồng tổng quả Hồng Dương Động. Còn nối đuôi là bọn ông cháu Cố Viên lão nhân, Liêu Đông tứ nghĩa, Tần Lĩnh Tam Kiếm, Ngọc Hư quan chủ, Pháp Giới thiền sư...
Cừu Cốc định lập tức tung mình nhảy vào trận như bị Thanh Thu kéo lại bảo khẽ :
- Chàng gấp làm gì, đứng xem trước đã không hơn sao.
Cừu Cốc đành y theo lời nàng, dừng lại núp ở phía xa đợi xem.
Trịnh Tử Tư cất giọng khàn khàn cất tiếng :

- Tôn giá vốn là Tả Phổ Tinh Quân của Phổ Kiếm minh. Sao không đến Nam Sơn Thành Tử để phục mệnh. Kể cũng to gan.
Ngưỡng Chi thản nhiên hỏi lại :
- Các hạ mãi cứ bảo lão phu phải đi phục mệnh, nhưng không hiểu phải phục mệnh ai chứ?
- Khéo hỏi, tất nhiên là thủ lãnh của bổn minh chứ còn ai.
Ngưỡng Chi vẫn ôn tồn :
- Trước kia Ân chủ đối với thuộc hạ minh hữu thân tựa tay chân, tại sao lâu nay không hề thấy người ra cho gặp mặt?
- Hừ! Như ngươi cũng phải để cho Ân chủ thân hành đến mời sao?
Trương Cửu Linh ngửa mặt cười lớn :
- Người không mời ta thì còn ai đáng nữa? Tưởng trước kia Ân chủ đối với anh em tình như cốt nhục, hơn nữa ta là cánh tay mặt của Ân chủ, điểm đó khiến cho lão phu phải hoài nghi.
Tử Tư biết đã lỡ lời. Ngẫm nghĩ giây lát, gượng bào chữa :
- Hoàn cảnh mỗi thời mỗi khác. Hiện giờ Ân chủ tuổi đã hai trăm ngoài, đâu còn như trước kia mỗi một chuyện gì cũng phải thân hành ra ngoài.
Ngưỡng Chi gật đầu :
- Tuy vậy, nhưng lão phu vẫn hy vọng gặp mặt Ân chủ trước đã.
Thâu Thiên Hoán Nhựt nổi nóng quát :
- Muốn gặp mặt Ân chủ cũng dễ, các ngươi cứ theo chúng ta về Nam Sơn Thành Tử thì thấy ngay.
Trịnh Tử Tư cũng lấy miếng kim bài trong mình ra giơ cao nói :
- Thủ lãnh ra lệnh cho Từ Ngưỡng Chi, Trương Cửu Linh lập tức về ngay Nam Sơn Thành Tử.
Long Vân lịnh là đại biểu cho uy quyền của Phổ Kiếm minh, phàm các minh hữu thấy kẻ cầm Long Vân lịnh, dù là ai, có sai khiến gì cũng phải nghe theo, nếu kháng cự thì coi như là phản bội.
Ngờ đâu hai người trông thấy Long Vân lịnh vẫn đứng trơ trơ không hề đếm xỉa. Cửu Linh cười ngất ngưởng nói :
- Kim bài thứ ấy, tìm thợ bạc n ào mà chẳng làm ra được. Ngươi hòng dùng đồ giả đó để lòe bọn ta ư? Thật buồn cười.
Trịnh Tử Tư thấy hai người ngang nhiên chống lại, sát khí nổi lên, cười đanh ác :
- Phàm kẻ nào dám chống lại Long Vân lịnh, tội đáng chết. Hai ngươi còn không tự định đoạt lấy sao?
Đôi mắt Cửu Linh trợn trừng, giận dữ quát lớn :
- Phàm kẻ nào mượn danh Phổ Kiếm minh để tác tung tác ác, lập tức giết ngay.
Lời vừa dứt là người ông đã lướt tới, xuất chưởng đánh ra. Nội công của ông

đã đến mức tuyệt luân nên chưởng lực mạnh như phá núi.
Trịnh Tử Tư vội vã lách mình tránh né, lớn tiếng gọi :
- Các ngươi không mau ra tay, còn đợi gì nữa?
Lời chưa dứt, thì đã bị Cửu Linh nhồi thêm hai chưởng nữa. Tử Tư không còn tránh kịp, buộc phải ra tay chống đỡ, hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, hai bên thảy đều lùi sau một bước.
Lúc ấy Cố Viên lão nhân, Liêu Đông Tam Nghĩa, Tần Lãnh tam kiếm, mọi người cũng đã bao vây quanh Cửu Linh, nhưng họ còn đứng ngó chưa dám động thủ.
Cửu Linh trợn mắt hỏi :
- Các ngươi định làm gì?
Cố Viên lão nhân cung tay lễ phép :
- Mệnh lệnh đã ra, chỉ cực chẳng đã, mong Tổng Hộ Pháp hiểu cho.
Cửu Linh hừ một tiếng :
- Ngươi còn nhớ lão phu là Tổng Hộ Pháp chứ?
Trịnh Tử Tư sợ e để lâu, họ còn nhớ lại tình bạn cũ thì sẽ cản trở cho việc tiến hành, nên vội lớn tiếng :
- Cố Viên lão nhân, Liêu Đông Tam Nghĩa liên thủ đối phó với Trương Cửu Linh. Tần Lãnh tam kiếm, Vũ Nội tam hung nên dẹp cho được Từ Ngưỡng Chi.
Nếu vì cảm tình mà không hết lòng thì minh quy sẽ trừng phạt.
Nói dứt, lại quay sang Thiên Lai Ma tăng cùng Tuyết Sơn Song Xú ra lệnh :
- Các ngươi mau xúc cho được lão ăn mày cùng lão mũi trâu kia cho ta.
Long Vân lịnh chủ uy quyền vô thượng, nên vừa sai khiến, quần hùng nhất loạt nghe theo, lập tức ra tay chiến đấu.
Cừu Cốc nhận thấy đã đến lúc phải ra mặt. Nếu để chậm trễ thế nào cũng có kẻ chết người bị thương, nên chàng vội kéo tay Thanh Thu nhảy ra quát lớn :
- Xin dừng tay lại, tại hạ có lời muốn nói.
Mọi người có mặt, bất luận bên nào, cũng đã biết qua Cừu Cốc, nên thấy chàng đột nhiên xuất hiện, thảy đều đứng yên. Cừu Cốc từ từ móc trong người ra tấm Long Vân lịnh bài, giơ cao nói lớn :
- Các vị minh hữu của Phổ Kiếm minh xin chú ý. Chắc quý vị còn nhớ vị thủ lãnh trước kia, ắt sẽ nhận ngay tấm kim bài này mới thật là tín dụng của người.
Long Vân lịnh của Tiên ông vốn dùng một kim khí tên gọi "Thiên Niên Hàn Thiết" đúc thành, nên cứng chắc và sáng ngời chói mắt. Trong bóng tối đã tỏa ánh hào quang, khác hẳn với miếng kim bài của Trịnh Tử Tư một trời một vực. Quần hùng vừa trông thấy đã nhao nhao nghị luận xôn xao.
Từ Ngưỡng Chi cùng Trương Cửu Linh hai người đồng đến đứng hai bên Cừu Cốc, lớn tiếng ra lệnh :

- Vị Lữ tướng công này là kẻ thừa kế mà Ân chủ đã đích thân truyền lại. Quý vị còn không mau đến tham kiến Long Vân lịnh chủ?
Cố Viên lão nhân vốn đã được cháu là Hồng Liệu kể qua sự việc của nàng cùng Cừu Cốc trong Tử Vong thành, nên lập tức dắt tay Hồng Liệu đến trước mặt cúi đầu thi lễ :
- Ông cháu Liêu thị tham kiến Long Vân lịnh chủ.
Liêu Đông Tam Nghĩa trù trừ giây lát, rồi cũng bước lên nghiêng mình :
- Liêu Đông Tam Nghĩa khấu kiến lịnh chủ.
Cừu Cốc nhẹ nhàng đưa tay đỡ dậy, ôn tồn nói :
- Quý vị tiền bối miễn lễ.
Trịnh Tử Tư không ngờ Cừu Cốc đưa đưa Long Vân lịnh ra, tình thế lại biến đổi như thế, nên mặt đầy sát khí, cười gằn hai tiếng nói :
- Các ngươi cả gan không tuân theo lệnh của bổn tọa, luận tội đáng đánh chết.
Lời vừa dứt, ông ta liền tung chưởng nhắm ngay lão đại trong Liêu Đông Tam Nghĩa đánh tới. Cổ Hạo vừa được Cừu Cốc miễn lễ, lưng mới thẳng lên, đâu ngờ có người lại đột nhiên đánh tới nên chịu đủ chưởng ấy, "hự" một tiếng máu trong miệng trào ra xối xả, người lảo đảo thối lui.
Trịnh Tử Tư vốn ác động, thấy chưởng đầu đã có kết quả, liên tiếp nhồi thêm chưởng nữa nhằm người Cổ Hiền đánh ra.
Cổ Hiền vừa thấy đại ca bị đánh, trong lòng đã căm phẫn, giờ lại thấy đánh mình nên liền tập trung hết sức bình sanh, đưa ngay song chưởng ra chống đỡ. Hai luồng chưởng lực một cương một nhu chạm nhau. Cổ Hiền bởi kém hơn một vế nên người bị đẩy lùi ra xa năm bước.
Trịnh Tử Tư được thế, lại định ra tay bồi luôn, song Cửu Linh đã lẹ làng tung thân nhảy đến quát :
- Cuồng đạo!
Tà áo lập tức phất ra, uy thế dũng mãnh. Tử Tư biết ông ta là Tổng Hộ Pháp của Phổ Kiếm minh, công lực đâu phải tầm thường, nên lật đật nhảy lùi ra ba bước tránh né.
Cửu Linh đang nổi cơn nóng, lại đánh thêm một lượt mười hai thức, dồn đủ công lực mười thành.
Tử Tư đứng trước quần hùng, đâu chịu cứ tránh hoài không trả, nên cũng cố gắng giở hết sở học ra chống đỡ.
Quần hùng có mặt nơi đây, ai nấy cũng đều có một ý nghĩ mâu thuẫn, chả hiểu bên nào là giả, bên nào là thật. Song gần đây họ cũng đã có những mối hoài nghi, vì hành tung quá ác độc của tổ chức.
Từ Ngưỡng Chi thật không hổ là Tả Phổ Tinh Quân trong minh hội, thái độ vẫn trầm tĩnh như thường, lớn tiếng gọi :
- Quý vị hẳn biết Ân chủ thành lập tổ chức này với mục đích không hề tranh

bá giang hồ, càng không hề tham dự đến những sự ân oán. Ngờ đâu gần đây có người lại âm mưu lợi dụng danh nghĩa của bổn môn để tiến hành tham vọng của họ, có lẽ quý vị cũng đã thấy ra rồi. Nay lão phu lấy thân phận là Tả Phổ Tinh Quân, khuyên quý vị nên sớm tỉnh ngộ, đừng để tấm kim bài giả mạo ấy lừa gạt theo con đường tội lỗi của chúng.
Lời nói vừa rồi quả nhiên rất có công hiệu. Trong đám minh hữu có nhiều người sực tỉnh. Tần Lãnh tam kiếm, Pháp Giới thiền sư, Ngọc Hư quan chủ cùng một số quần hùng đã từ từ bước đến bên Cừu Cốc.
Thâu Thiên Hoán Nhựt nguyên là một các các hộ pháp, song tánh tình ngạo nghễ đã quen. Hơn nữa, Tử Tư đã ngầm hứa hẹn phong cho ông ta lên Tổng Hộ Pháp sau này, giờ tuy đã rõ sự việc trắng đen, nhưng cũng giận dữ lớn tiếng :
- Các ngươi thật là hồ đồ, dù cho Long Vân lịnh là giả đi, chẳng lẽ thủ lãnh cũng giả nữa sao, không mau thanh toán bọn phản nghịch, còn đợi chừng nào?
Vũ Nội tam hung, Thiên Lai Ma Tăng, Tuyết Sơn Song Xú nguyên là hung thần ác sát có danh, vừa nghe lời nói ấy liền buông tiếng cười ha hả, tung mình nhảy đến phía Cừu Cốc.
Tà áo tung bay, Khất Tiên phóng đến quát lớn :
- Kẻ nào mạo phạm Long Vân lịnh, giết ngay!
Vù một tiếng, đơn chưởng nhằm Thiên Lai Ma Tăng đánh tới.
Hai người vốn đã có ý thử thách trước kia, nếu không nhờ Cừu Cốc kịp can nơi Cổ Hành Sát, thế nào cũng có kẻ chết người bị thương. Nay lại gặp nhau, họ liền đánh đấm kịch liệt.
Cừu Cốc thấy Vũ Nội tam hung sấn đến, đang định ra tay, Ngưỡng Chi vội ngăn lại nói :
- Tướng công vốn là vị thủ lãnh tương lai của bổn minh, đâu cần phải ra tay với bọn chúng.
Cừu Cốc chỉ đành đứng yên một chỗ.
Lúc ấy Tần Lãnh Tam Kiếp lập tức đến trước, rút kiếm ra hộ vệ cho Cừu Cốc, ngăn thành một bức tường bất khả xâm phạm. Hồng liệu cùng Thanh Thu cũng đã đến nơi, vừa một trận đấu bắt đầu sôi động.
Hai bên đánh nhau một lát, đã thấy rõ ưu thế về bọn Cừu Cốc. Lão già Cẩm Y Hồng Dương Động ngầm bảo với Thâu Thiên Hoán Nhựt :
- Nếu cứ thế này thì không xong, tốt hơn giờ đây thủ lãnh làm sao có thể xuất hiện, mới mong cứu vãn được tình thế, khỏi bị bại nơi tay tên tiểu tử ấy.
Thâu Thiên Hoán Nhựt tánh vốn tự phụ, hơn nữa trước kia đã từng đánh Cừu Cốc bị thương, liền cười nham ác nói :
- Việc nhỏ này cần chi phải nhọc đến thủ lãnh, chỉ việc nắm được tên tiểu tử kia thì bọn chúng đâu còn mượn gió làm bão.

Dứt lời, liền tung mình đến bên Cừu Cốc, thân chưa chấm đất đã vung Thái Âm Chân Sát chưởng đánh vào đầu chàng.
Cừu Cốc đứng trong tình thế rối ren, luôn luôn đề phòng kẻ địch. Liếc mắt thấy Thâu Thiên Hoán Nhựt đến nơi, đã vận Thiên Chân Chánh khí khắp người, chiêu thức "Cô Thành Vạn Kiếp" đánh ra, chưởng phong ồ ồ xông tới.
Hai đường chưởng lực chạm nhau, Thâu Thiên Hoán Nhựt bỗng cảm thấy thế đánh của đối phương nhu trung hữu cương, ngầm có một sức lực tựa như phản công, khiến ông không khỏi giật mình, vội vàng thu ngay Thái Âm Chân Sát lại, đề phòng tâm mạch. "Bùng" một tiếng, thân ông tựa như chiếc bong bóng, tung mình lên cao, văng ra ngoài xa ba trượng.
Cừu Cốc mới ra đời, đã đánh bại một tên ma vương từng tiếng tăm mấy mươi năm giang hồ phải ra xa ba trượng, khiến cho mọi người có mặt đều khiếp đảm tâm thần. Ngay cả chàng cũng không thể tin được, vì trước đây, mới mấy ngày, đối phương đã từng hạ chàng trọng thương.
Thâu Thiên Hoán Nhựt bị Cừu Cốc đánh văng ra xe, ông ta vừa tức vừa thẹn, không tin mới trong mấy ngày mà võ công chàng lại tiến bộ như thế. Ông ngầm vận dụng chân khí, xông lại lần nữa, cười nói :
- Tiểu tử, chúng ta đấu thêm vài chiêu.
Cừu Cốc vẫn thản nhiên, mỉm cười nói :
- Thái Âm Chân Sát của các hạ không còn đả thương được tại hạ nữa. Nếu còn ra tay, sợ chỉ trong ba chiêu, các hạ sẽ bị trọng thương ngay. Mong hiểu cho rằng Lữ Cừu Cốc này tuyệt nhiên không có ý đả thương minh hữu Phổ Kiếm minh.
Chẳng qua chỉ muốn vạch rõ âm mưu của bọn ác ma, hầu mong các vị đừng theo đường tội lỗi này.
Nói đến đây, chàng bỗng thét to một tiếng :
- Mọi người đều dừng tay lại!
Chàng có ý muốn thị uy, nên đã tận dụng mười thành công lực phát ra, âm thanh vang dội cả sơn cốc, khiến cả mọi người đang có mặt đều giật mình cảm thấy đinh tai nhức óc. Cho đến Cửu Linh cùng Tử Tư đã thuộc hạng vô thượng thần công mà cũng không khỏi thất kinh.
Mọi người lập tức dừng ngay tay lại, đứng nhìn trân trân vào chàng.
Cừu Cốc tay nắm Long Vân lịnh, ôn tồn lên tiếng :
- Long Vân lịnh của tại hạ vốn của thủ lãnh Phổ Kiếm minh trước kia, và là Thái Bạch Tiên Ông ngày nay thân tặng. Điều ấy có Ngưỡng Chi cùng Cửu Linh nhị vị chứng minh. Còn tấm Long Vân lịnh của Trịnh Tử Tư cũng chẳng phải là giả, tấm ấy vốn là vật sở hữu của Hữu Cung Tư Mạng Mộ Dung Phi. Tử Tư mới cấu kết với Mộ Dung tiền bối phu nhân, ám hại Mộ Dung tiền bối để đoạt cả văn thư cùng tín phù của minh hội...

Tử Tư mặt xám như chàm, nhưng vẫn thét :
- Nói bậy. Cứ cho lão phu là giả đi, chẳng lẽ còn vị thủ lãnh đang tọa trấn nơi Nam Sơn Thành Tử cũng lại giả nữa sao?
Cừu Cốc cười lớn :
- Tất nhiên người thủ lãnh ấy cũng chẳng thật gì. Việc này tại hạ vừa có một chứng minh cụ thể. Thiên Độc Nhân Ma của Thiên Độc cốc lại dám giả được sao.
Trịnh Tử Tư vốn người giảo hoạt, liếc nhìn tình thế, biết ngay sự việc chẳng yên, nên giả vờ lắc đầu như không thèm tranh biện :
- Lão phu chả cần tranh luận với ngươi. Thế tục có câu "vàng thật không sợ lửa", chân giả sau này ắt biết ngay.
Bỗng lúc ấy, một nhóm người áo vàng mặt nạ đột nhiên xuất hiện lớn tiếng nói :
- Ân chủ giá lâm. Mọi người im lặng!
Tiếp theo hai đội cung nữ áo xanh tay cầm bửu kiếm, đồng nhanh đến nơi, tà áo phất phới trước gió, hương thơm tỏa ra ngào ngạt. Cửu Linh thấy lạ lại chửi thề :
- Thật là bọn ác quỷ. Lão phu đã theo Ân chủ nhiều năm, chưa từng thấy qua việc này.
Bọn cung nữ áo xanh đến nơi chẳng bao lâu, lại thấy tám tên hán tử khiêng một chiếc kiệu chạy như bay tới trước. Trịnh Tử Tư, Thâu Thiên Hoán Nhựt cùng lão già Cẩm y thấy kiệu đã đến, vội vã cúi đầu thi lễ đoạn lão Cẩm y đến lấy tay vén ngay chiếc rèm. Mắt mọi người bỗng hoa lên, một cụ già đầu láng như tiên đồng, đôi mi trắng bạc, mình mặc áo rộng, từ từ bước ra khỏi kiệu đưa mắt nhìn mọi người một lượt, cụ bỗng cất tiếng cười nói :
- Đã lâu năm lão không tái xuất giang hồ, chẳng ngờ mọi vật đều biến đổi.
Thanh thế cùng uy nghi của cụ tất nhiên khác biệt hơn mọi người, nên ai nấy đều đứng lặng thinh không hề lên tiếng.
Cụ già bỗng đưa mắt nhìn về Ngưỡng Chi cùng Cửu Linh, nói như trách mắng :
- Hai người vốn là người quan trọng của bổn minh, sao lại khinh thường đi nghe những lời xàm bậy, mưu đồ phản nghịch. Hừ! Nếu không tưởng vì công lao khó nhọc trước kia, ta đã ra tay trừng phạt rồi. Còn không mau đến đây ra mắt?
Thái Bạch Tiên Ông vốn là thần tượng trong lòng mọi người trong minh hội, ấn tượng sâu như bể cả, giờ bỗng nhiên xuất hiện, dù cho có sáng suốt như Từ Ngưỡng Chi cũng không còn dám phản ứng. Ông cùng Cửu Linh cúi đầu, từ từ bước về phía bên cụ già.
Cừu Cốc đột nhiên cản lại nói :
- Người ấy chẳng phải là Thái Bạch Tiên Ông, quý vị chớ nên để bị lừa.

Cửu Linh trừng mắt :
- Mặt mày cùng lời nói đều giống, sao gọi rằng không?
- Thái Bạch Tiên Ông nhân từ hòa mục, trước đây mấy hôm từng chơi với tại hạ suốt một ngày một đêm, quyết không phải người này.
Cửu Linh hừ một tiếng :
- Hoang đường, hoang đường! Việc áy lão phu không thể tin được.
Cừu Cốc nhìn qua Từ Ngưỡng Chi hỏi :
- Tiền bối cũng không tin lời tại hạ sao?
Ngưỡng Chi ra vẻ do dự nói :
- Một đàng nói cũng có lý, một đàng đột ngột hiện thân, bảo lão hủ tin ai bây giờ?
Thái Bạch Tiên Ông cười tiếp lời :
- Việc này không thể trách các ngươi được, vì đã lâu năm các ngươi đâu tưởng lão phu vẫn còn khỏe mạnh tại thế.
Nói đến đây, ông đưa tay sang ngoắt Cừu Cốc :
- Ngươi tưởng rằng lão phu giả mạo sao? Có điểm nào khả nghi, cho ngươi cứ việc nói ra, chớ nên nghi vấn trong lòng.
Cừu Cốc chậm rãi bước đến trước mặt ông ta nói :
- Tại hạ mạo muội xin kiến thức vài đường võ công của lão tiền bối.
Đây là một phương pháp thí nghiệm chân giả rất hay, là vì mọi người có mặt đều là minh hữu của Phổ Kiếm minh, đối với võ công của Ân chủ, ai mà chẳng rõ.
Giờ đây, Cừu Cốc định dùng công lực để thử thách, có lẽ sẽ thấy ra ngay, nên nghe Cừu Cốc đưa đề nghị, ai nấy thảy đều tán đồng.
Cụ già cười lớn nói :
- Khá khen cho ngươi, kể cũng thông minh đấy. Nếu lão phu là giả mạo thế nào cũng lộ ra ngay.
Cừu Cốc mỉm cười, liền tụ khí khắp châu thân, đánh ra một thức "Lục Triều Như Mộng", luồng cương nhu im lìm công tới, tuy ngoài mặt thấy chẳng ra gì song thực tế chàng đã dùng hết toàn lực.
Ngờ đâu chưởng lực vừa đến người cụ già, lập tức như đá lia xuống biển, vô hình vô bóng. Ngưỡng Chi cùng Cửu Linh đồng thanh kinh ngạc :
- Ly Khảm Thần Công?
Cừu Cốc đánh ra một chiêu song vô hiệu, lòng đầy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn kỹ lại cụ già, thấy trên thân cụ như có một luồng khói trắng che phủ. Chàng liền nghĩ ra, lập tức giơ tay điểm đối phương một cái. Một ánh sáng màu hồng bắn tới như luồng điện xuyên vào làn khói bạc quanh thân cụ già.
Đấy là Dung Kim chỉ, tuyệt học trong cuốn Đan thư, chuyên đột phá chân khí. Chỉ nghe tiếng kêu xẹt xẹt, tà áo rộng của cụ già như một lượt sóng rung động, Cừu Cốc lảo đảo, liên tiếp lùi lại năm bước.

Sắc mặt cụ già biến đổi, cười gằn hai tiếng nói :
- Ngươi đã thử qua lão phu hai chiêu, giờ đến phiên lão phu thử lại ngươi đây.
Bỗng tà áo rộng phất ra một cái, một luồng bạch quang chớp nhoáng, kình khí tợ sơn băng.
Cừu Cốc đứng xa ngoài một trượng, đã biết chiêu ấy lợi hại vô cùng, vội vã nạp khí Đan điền, vận công vào hai vai, song chưởng đưa ra chống đối.
Chiêu thức "Khí Thôn Hạ Ngục", một luồng chân khí dương cang như sấm chớp chạm vào tiềm lực của cụ già.
Cừu Cốc bỗng cảm thấy đầu óc chấn động, bước lùi năm bước, đường máu nơi ngực cuồn cuộn trào lên, hai vệt máu tươi đã rịn nơi khóe mép.
Từ Thanh Thu thất kinh, vội vàng chạy đến đỡ lấy người chàng. Cừu Cốc đưa tay áo chùi miệng, đoạn từ từ đẩy Thanh Thu dang ra nói :
- Em chớ lo, chưa hề gì đâu.
Cụ già chỉ dùng một chiêu đã đả thương Cừu Cốc, nên cười đắc ý hỏi :
- Các ngươi có ai biết được chiêu thức của lão phu vừa rồi chăng?
- Tuyết Áp Sương Khí.
Ngưỡng Chi buột miệng đáp.
- Giờ các ngươi còn nghi ngờ gì lão phu nữa chăng?
Từ Ngưỡng Chi đứng im không đáp. Cửu Linh vội vã cúi mình trả lời :
- Ân chủ vẫn còn hùng phong như thuở nào, thuộc hạ cảm thấy vui mừng chẳng xiết.
Cụ già cười nói :
- Các ngươi đã nhận lão phu là thủ lãnh, vậy phải lập tức theo lão về ngay Nam Sơn Thành Tử. Lão phu lấy lượng khoan hồng miễn cho sự phản nghịch vừa qua.
Bây giờ ai nấy đều cúi đầu, từ từ bước qua phía cụ già.
Cừu Cốc tức giận muốn gào lên, đưa mắt nhìn về hai vị tiền bối Ngưỡng Chi cùng Cửu Linh, đang muốn gây sự với cụ già, bỗng nghe bên tai có tiếng truyền ám của Ngưỡng Chi nói :
- Tiểu tiết bất nhẫn ắt hư đại sự. Tướng công nên nhẫn nại tí, hiện giờ chúng ta vô phương đối kháng. Tốt hơn, tướng công lập tức rời khỏi nơi này, tìm cho được Thái Bạch Tiên Ông thì việc gì cũng giải quyết xong cả.
Nghe lời Ngưỡng Chi khuyên, chàng liền cảm thấy mình hơi nông nổi, chỉ có miếng Long Vân lịnh thì quyết không thể khiến cho mọi người tin được. Hơn nữa hiện giờ hai nhân vật trọng yếu của bổn minh, Từ Ngưỡng Chi cùng Trương Cửu Linh cũng đã theo họ, nếu còn nói gì nữa chẳng ích gì.
Trong cơn bực tức, chàng liền tung mình nhảy lên cao tám trượng, nhẹ nhàng lướt xuống núi phi nhanh.
Tự Trần đạo trưởng cùng Khất Tiên cũng vội vã theo sau gọi lớn :

- Sư đệ, sư đệ! Đợi tí.
Mọi người có mặt chưa được mệnh lệnh cụ già, nên cũng chẳng ngăn cản. Còn cụ già thấy đã thắng lợi hoàn toàn, nên cũng nhân nhượng, không màng đếm xỉa đến.
Cừu Cốc cắm đầu chạy một hơi được hai mươi dặm, mới từ từ chậm bước. Khất Tiên cùng đạo trưởng nhờ vậy mới đuổi theo kịp. Khất Tiên cười nói :
- Thật ngươi làm cho lão ăn mày này mệt muốn tắt thở.
Cừu Cốc mặt vẫn còn sắc giận nói :
- Bọn người ấy thật là hồ đồ, tức muốn chết được.
Khất Tiên cười ha hả :
- Không để họ nếm ít mùi cay đắng, bảo họ làm sao tỉnh ngộ được?
Tỵ Trần thở ra nói :
- Thế lực của Phổ Kiếm minh rải khắp giang hồ. Kỳ nhân dị sĩ đếm không xiết được. Một khi tôn chỉ phổ biến đi, hậu quả sẽ không biết sao mà lường.
- Thế nào đi nữa đệ cũng phải tìm cho gặp Tiên ông để vạch cho được chiếc mặt nạ của lão ma đầu ấy.
Khất Tiên nói :
- Lúc nãy chứng kiến thần công siêu việt của lão ma đầu, nhìn lại công phu của kẻ ăn mày này thật là vô dụng, nên định lập tức trở về Trung Nguyên. Vậy xin từ biệt.
Lời vừa dứt thì người ông cũng đã tung mình ra đi.
Tỵ Trần cũng định về xứ, quay sang Cừu Cốc nói :
- Phổ Kiếm minh nhân tài vô số, cũng có ngày họ sẽ tự vạch mặt nạ ấy ra. Nếu sư đệ thấy vô sự, nên theo ngu huynh về núi thì hơn.
Cừu Cốc lắc đầu :
- Nếu sư huynh có việc, xin cứ về trước, hiện giờ tiểu đệ còn nhiều việc phải làm. Thứ nhứt: Gia mẫu đã bị lọt vào tay bọn Tử Vong thành, thế nào đệ cũng phải thiết kế cứu ra. Thứ nhì: đệ đã thọ ơn cứu mạng của Thái Bạch Tiên Ông, nhứt định không để bọn chúng thao túng Phổ Kiếm minh, gieo họa trên giang hồ.
Tỵ Trần đạo trưởng nghĩ ngợi giây lâu đoạn nói :
- Cứu lịnh đường là việc cần kíp, vậy cần huynh phái ít môn hạ cao thủ theo hầu cận và giúp tay không?
Cừu Cốc lắc đầu :
- Thôi khỏi, đệ đã đi qua Tử Vong thành một lượt rồi, lúc gặp nguy sẽ tùy cơ ứng biến. Người nhiều sợ còn khó hành động thêm.
- Vậy thì ngu huynh kiếu từ, đệ nên cẩn thận cho lắm. Nếu có việc gì cứ dùng tín hiệu khẩn cấp của bổn môn tin cho huynh hay.
Sau khi Tỵ Trần đi rồi, Cừu Cốc cảm thấy lòng như trống rỗng, cảm nghĩ mà từ trước chàng chưa có. Chàng lại nhớ đến Thanh Thanh, người bạn gái đã

một lòng thương chàng, vậy mà giờ dung nhan đã bị hủy hoại, lại đau khổ vì mối tình dang dở. Chàng không khỏi buột miệng thở ra lẩm bẩm :
- Thanh muội! Anh đã làm cho em phải khổ...
Bỗng nhiên, sau lưng chàng có tiếng nói dịu hiền tiếp theo :
- Con nhỏ ấy thật đáng tội nghiệp!
Cừu Cốc giật mình, quay đầu nhìn lại, thì ra là mẹ chàng, người mà chàng đang mong đợi. Chàng liên ôm chầm lấy bà ta, vui mừng hỏi :
- Mẹ! Mẹ đã thoát hiểm rồi! Còn em Thanh đâu?
Dung Thường buồn bã :
- Nàng đã đi rồi!
- Đi rồi? Có phải nàng về Hàn gia trang hả mẹ?
- Không, nàng đã theo người bí mật giải cứu mẹ cùng nàng.
- Người đã cứu mẹ với em Thanh là ai?
- Không biết được. Ngay cả hình dung người ấy ra sao mẹ cũng chưa hề thấy rõ.
Cừu Cốc càng thêm hối hận, chàng tự than thầm :
"Ta định xin thuốc về chữa dung nhan cho nàng hầu bù đắp lại tình xưa, không ngờ nàng lại ra đi... Ôi!"
Dung Thường biết được lòng con đang nghĩ gì, nên khẽ thở ra, đoạn đưa tay vào áo lấy ra chiếc nhẫn Hán Ngọc bỏ vào tay chàng nói :
- Lúc nàng sắp ra đi đã trao cho mẹ vật này. Vậy con cất lấy đi.
- Nàng có nói gì chăng?
- Không... à! Đúng rồi, nàng chúc cho con với Từ cô nương được hạnh phúc.
Cừu Cốc đưa tay tiếp lấy chiếc nhẫn đính hôn, lòng tràn ngập nỗi niềm thương nhớ.
Dung Thường rất mực yêu con, sợ chàng quá lo nghĩ mà sanh bệnh nên ôn tồn an ủi :
- Hàn cô nương gặp được danh sư, đáng lẽ con nên mừng giùm cho nàng mới phải, buồn rầu mà làm gì.
Cừu Cốc nhìn mẹ, thiểu não lắc đầu. Dung Thường không muốn kéo dài chuyện ấy nữa, liền nói :
- Giờ mẹ định tìm cho ra lão Thiên Độc Nhân Ma, sau này mọi việc mong con nên cẩn thận giữ mình. Xong xuôi công việc về lại Phỉ Thúy cốc gặp mẹ.
Lời dứt thì bà cũng cất bước ra đi.
Cừu Cốc nhìn lại chiếc nhẫn Hán Ngọc giây lâu, bỗng cắm đầu chạy vô định hướng.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 37
Gặp chuyện bất ngờ

Cừu Cốc cắm đầu chạy miết như một kẻ điên cuồng. Qua một đoạn đường khá xa, bỗng nghe bên tai có tiếng người cãi vã, tiếng nói hình như vất quen thuộc đối với chàng. Chàng liền quay đầu hướng về nơi phát ra tiếng ồn ào đi tới, xa xa đã thấy Nam Ôn Sát cùng Nữ Ương Thần đang đứng cản lấy Ngô Hận Thu nói chuyện. Nhưng vì cách nhau quá xa, nên không nghe rõ họ đã nói gì.
Chàng liền tụ khí Đan điền, dùng thuật khinh thân tung mình nhảy lên cây cổ thụ khoảng cách mọi người không xa mấy, im tai nghe nóng.
Vừa lúc ấy, Ngô Hận Thu buông tiếng cười ha hả nói :
- Các hạ cứ bảo tại hạ là con, nhưng không biết có bằng chứng gì không?
Gương mặt Nam Ôn Sát không còn lạnh lùng như mọi ngày nữa, lời lẽ hiền từ nói :
- Hài nhi, việc này thật tình như vậy, không gian dối chút nào.
- Nói vậy, các hạ tôn tính đại danh?
- Kiền Ngọc Xuân, ngoại hiệu Nam Ôn Sát.
- Ha ha, thật buồn cười. Các hạ họ Kiền, còn tại hạ họ Ngô, sao lại bảo là cha con được?
Nữ Ương Thần đứng bên xen lời :
- Việc này nói ra thì dài dòng, sau khi mẹ đã sanh con ra, bởi vì tướng mạo của con lại giống một người khác, nên khiến cha con không vui, thành thử đã đặt cho con cái tên là Ngô (tôi) Hận Thu (ghét tên Thu), gởi cho cho một người nông phu nơi Hà Giang nuôi dưỡng. Vì vậy mà mẹ sanh lòng tức giận, xa lìa cha con.
- Ông ta nghi tại hạ giống ai?
Nữ Ương Thần đưa mắt liếc qua Nam Ôn Sát một cái, từ từ nói :
- Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu!
- Lữ Thử Thu?
Ngô Hận Thu ngạc nhiên lặp lại.
- Có phải người ấy có đứa con tên Lữ Cừu Cốc chăng?
- Đúng, mà sao con biết?
Hận Thu bật tiếng cười lớn :
- Lúc tại hạ cùng y gặp nhau, cả hai cùng ngơ ngẩn chẳng biết vì sao đối phương lại giống mình như vậy. Thì ra sự tình là vậy, thảo nào... ha... ha...
Mặt Nam Ôn Sát rắn lại, lộ vẻ đăm chiêu im lặng, không nói một lời.
Nữ Ương Thần nghiêm nghị hỏi :

- Những lời mỉa mai của con, có phải hoài nghi mẹ ngoại tình?
Hận Thu cười nhạt :
- Tại hạ đâu nhàn rỗi để suy nghĩ chuyện không đâu, vì tại hạ chưa hề nhận người là mẹ kia mà.
Toàn thân Nữ Ương Thần run rẩy, ngập ngừng một giây, bà cất giọng buồn rầu :
- Việc đến đỗi này, bắt buộc mẹ phải nói toạc cả ra. Trước kia, khi mẹ chưa lấy cha con, mẹ đã thầm yêu Lữ Tử Thu, về sau khi sống chung với cha con và có thai với người, tuy mẹ đã tuyệt giao với Lữ Tử Thu song vẫn không sao xua đuổi được hình bóng của chàng trong tâm tưởng, nên mẹ hằng mong ước sau này con sẽ khôi ngô tuấn tú như chàng để an ủi phần nào. Không dè, càng lớn con lại càng giống Lữ Tử Thu như khuôn đúc.
Hận Thu cười khẩy hai tiếng, định cất bước bỏ đi, thì Nam Ôn Sát bước lên chận lại hỏi :
- Thật mi không chịu nhận là người của Kiền gia hay sao?
Đôi mày Hận Thu nhíu lại lạnh nhạt đáp :
- Dù cho tôi có muốn nhận đi nữa, lưỡi kiếm này cũng chẳng chịu nào. Rất tiếc không thể chiều theo các hạ được.
Nam Ôn Sát giận đến tái mặt, vung tay đánh ra một chưởng quát lớn :
- Nghịch tử! Ta giết ngươi rồi hãy tính sau.
Chưởng phong ồ ồ tuôn ra, nhằm ngay đầu Hận Thu áp tới.
Hận Thu xê cước bộ, xẹt... xẹt liên tiếp công ra ba kiếm, hóa giải âm hàn chưởng lực của đối phương.
Cừu Cốc đang nấp trên cây, sợ cha con Nam Ôn Sát không khỏi choảng nhau, liền tung mình rơi xuống, đứng chặn giữa hai người :
- Khoan đã! Có việc gì cứ chậm rãi nói với nhau có hay hơn không, cần chi phải dùng võ lực để mất hòa khí.
Nam Ôn Sát vừa thấy Lữ Cừu Cốc, vội buông xuôi tay kính cẩn hỏi :
- Sao tướng công cũng có mặt nơi đây?
- Trên đường ngang đây, chẳng qua ngẫu nhiên gặp gỡ các người đấy thôi.
Đoạn chàng quay sang Ngô Hận Thu cung tay nói :
- Sự việc hôm nay chẳng khác nào trường hợp Trịnh Uyển Lệ không nhận Mộ Dung Phi làm cha...
Hận Thu ngắt lời :
- Hai việc khác nhau, đâu thể so sánh như vậy được. Đệ nhận di mệnh của Mộ Dung tiền bối đi tìm nàng, nhưng nàng như vậy, bảo đệ phải làm sao bây giờ?
Cừu Cốc cười nói :
- Thì trường hợp bạn cũng vậy. Trước khi gặp bạn, chắc chắn lịnh tôn cũng đã dò hỏi rõ ràng rồi.

- Nhưng theo đệ thấy không thể nào có điều đó được.
- Nói vậy, có lẽ Ngô huynh cũng đã hiểu rõ thân thế của huynh rồi?
- Việc này...
Hận Thu ú ớ giây lâu rồi bỗng quả quyết nói :
- Dù thế nào đi nữa, tại hạ cũng quyết không thừa nhận.
Nam Ôn Sát đứng bên tức giận khôn kể, nhưng vì nể mặt Cừu Cốc nên chưa dám bạo bộc ra tay.
Hận Thu giả vờ không hay biết, cứ đứng nghinh mặt ngó trời.
Cừu Cốc sợ càng đi sâu vào càng thêm rắc rối, nên hỏi sang chuyện khác :
- Gần đây huynh có gặp nàng Uyển Lệ nữa không?
Hận Thu lắc đầu :
- Không những không gặp nàng, ngay cả Tử Vong thành cũng không còn một bóng người lai vãng.
- Chẳng lẽ bọn chúng đi cả rồi sao?
- Có thể.
- Không hiểu Ngô huynh có ý định gì về việc ấy?
- Dẫu cho đến chân trời góc bể, đệ nhứt định phải tìm ra nàng.
Cừu Cốc đang định ngỏ vài lời khuyên, bỗng thấy tà áo phất qua, thân hình Hận Thu đã bay xa ngoài mấy mươi trượng, khoảnh khắc mất dạng.
Vốn Hận Thu có tánh tự phụ, sau khi nghe Uyển Lệ tỏ rõ tâm tình, chàng ngầm có ý ganh tị với Cừu Cốc. Giờ lại thấy Nam Ôn Sát gọi chàng là tướng công, đồng thời tỏ ra kính nể, lòng chàng không khỏi khó chịu phần nào. Vì vậy chàng lại càng cương quyết không chịu nhận Ôn Sát, Ương Thần làm cha mẹ.
Nam Ôn Sát thấy chàng đột nhiên ra đi, trong lòng nổi giận gầm lên một tiếng, đang định đuổi theo thì Nữ Ương Thần bỗng cất tiếng cười mỉa :
- Thôi đi! Ai bảo có con lại gởi cho người ta nuôi, giờ gặp lại hẳn nhiên nó không thèm ngó ngàng gì tới, trách ai được.
Nam Ôn Sát cười thiểu não :
- Nó không nhận, lão sẽ buộc nó phải nhận. Nếu không, lão sẽ hạ cho nó một chưởng chết ngay.
- Thôi đi! Tốt hơn chúng ta nên đến Hà Giang tìm cho được người nông phu ấy, nhờ ông ta chứng minh sự thật có phải hơn không.
Nghĩ đến cậu con ương ngạnh, Nam Ôn Sát tủi hổ vô cùng, nghe vợ nói có lý, ông vội gật đầu :
- Được! Chúng ta đến Hà Giang ngay.
Đôi vợ chồng già buồn rầu cất bước ra đi.
Cừu Cốc nhìn theo bóng họ rồi thở dài lẩm bẩm :
- Chỉ có tình thương cha mẹ mới đáng quý.
Bỗng chàng sực nhớ đến việc trọng đại mà chàng sắp phải làm: Tử Vong

thành chủ không có mặt nơi đấy, có lẽ họ đã đi Nam Sơn Thành Tử rồi chăng?
Cơ quan trọng yếu của Phổ Kiếm minh đóng ở Nam Sơn Thành Tử, như vậy mình sẽ đến đó một bận xem thử. Biết đâu mình nhận được tin tức của Từ Ngưỡng Chi, và sẽ khám phá ra những việc mà mình định tìm hiểu.
Ý đã quyết, chàng tung mình như một làn khói nhạt, nhắm ngay hướng Nam Sơn Thành Tử tiến tới.
Tiếng gọi là Nam Sơn Thành Tử, thực ra nơi đó chỉ là một thị trấn nhỏ thôi. Tổng đàn của Phổ Kiếm minh được xây cất trên một mô đất lớn cách thành chẳng bao xa, tòa nhà lót toàn bằng đá trắng nguy nga mỹ lệ.
Cừu Cốc vừa đến Nam Sơn Thành Tử, trước hết lo tìm một tửu quán, ăn uống xong xuôi, đoạn vào phòng nghỉ ngơi cho lại sức sau bao ngày vất vả. Đã mấy hôm rồi, chàng không có thì giờ vận công, nay được dịp tĩnh tọa. Phút chốc thần trí chàng đã đi vào ngoại cảnh, đến lúc giật mình thì trống đã điểm canh ba, chàng không khỏi ngạc nhiên tự nhủ :
- "Ủa! Sao hôm nay ta lại ngồi lâu thế này?"
Chàng vội xuống giường, ưỡn ngực hít vào một hơi thanh khí, cảm thấy nội lực dồi dào, tinh thần minh mẫn.
Tổng đàn Phổ Kiếm minh cách thành chẳng bao xa, nên chàng chỉ thi triển khinh công, không đầy một khắc đồng hồ đã đến nơi.
Chàng ước đoán, dọc đường thế nào cũng phải gặp những bót canh ngầm, nhưng rồi tuyệt nhiên vô sự, ngay cả một bóng người cũng chẳng thấy lai vãng, hai cánh cửa của thạch bảo vẫn đóng kín mít. Chàng kinh ngạc lẩm bẩm :
- Chẳng lẽ họ đã đi hết cả rồi sao?
Thân hình chàng nhẹ bổng lướt qua tường thành, nhìn vào bên trong quả không người qua lại, tối ôm không một ánh đèn.
Chàng lại phi thân vào bên trong, khám trước xem sau nhưng không tìm ra một dấu vết gì đáng khả nghi cả, đủ thấy người Phổ Kiếm minh trước khi ra đi, đã có kế hoạch thật chu đáo.
Chàng đang định quay mình trở về tửu quán, bỗng nghe bên tai có tiếng lụa phất, biết là có người sắp đến bên mình, nhưng vẫn giả vờ không hay biết, cất bước đi ra.
Kẻ ấy đã đến bên và ôm chầm lấy lưng chàng. Nhanh như chớp Cừu Cốc quay mình trở lại, đưa tay ra chụp lấy cổ tay đối phương thì nghe có tiếng trong trẻo kêu lên :
- Ối! Đau!
Cừu Cốc nào ngờ kẻ ấy là Trịnh Uyển Lệ, sững sờ giây lát, chàng liền buông lỏng tay ra. Uyển Lệ thừa trớn ngã vào lòng chàng nũng nịu :
- Anh thật bạo, làm em sợ đến chết!

Cừu Cốc cảm thấy một thân hình mềm mại đang nằm gọn trong lòng chàng, một mùi hương thơm của da thịt phảng phất, khiến tâm hồn lâng lâng ngây ngất.
Với tuổi chàng, cái tuổi thiếu niên sắp trưởng thành, bị sự kích thích của tình ái rất dễ nhạy cảm.
Uyển Lệ đâu phải là gái lăng loàn, tuy nàng yêu thương Cừu Cốc, ấy chẳng qua là tấm lòng thành thật cũng như bao cô thiếu nữ đang muốn tình nhân an ủi.
Nhưng kịp nhìn thấy đôi mắt chàng đỏ hoe, vẻ mặt khát tình, lòng nàng bỗng thấy sợ sệt. Nàng định vùng ra khỏi thân hình chàng, nhưng sao tựa như yếu đuối bất lực.
Hai con tim nhịp đều, nhịp đều theo tiếng gọi của ái tình. Giờ phút thần tiên trôi qua mau lẹ, Cừu Cốc bỗng như sực tỉnh, đôi tay từ từ đẩy nàng lùi ra, khẽ hỏi :
- Cô nương đến đây làm gì trong lúc đêm khuya canh vắng?
Uyển Lệ dương đôi mắt lóng lánh nhìn chàng cười khanh khách nói :
- Cũng như anh vậy mà.
Cừu Cốc chau mày nghiêm nghị :
- Tôi hỏi thật cô, bọn họ đã đi đâu rồi?
- Em làm sao hiểu được.
- Đường đường Cung chủ của Tử Vong thành, sao lại không hiểu được?
Uyển Lệ bỗng nhiên thở ra nói :
- Em không gạt anh đâu, sự thật em chẳng biết. Trước khi đi, mẹ căn dặn em nên ở lại giữ Tử Vong thành, không được chạy bậy. Có lẽ mẹ em đã đi với bọn họ rồi cũng nên.
Cừu Cốc như nhớ ra điều gì gật đầu nói :
- Đúng rồi! Có lẽ họ biết cô nương là con của Mộ Dung Phi nên không muốn cho cô nương tham gia việc cơ mật.
- Ủa! Sao anh cũng nói thế, chẳng lẽ thân thế em đã thành vấn đề chăng?
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Cô nương nên tin lời của Ngô huynh đã nói. Chẳng dối gì, quả thật tại hạ cũng đã gặp qua Mộ Dung tiền bối.
Đoạn chàng đem việc gặp cụ già trong hang động thuật rõ lại cho nàng nghe.
Phàm hễ đắm vào bể ái, dù cho tình nhân có nói gì cũng tin là thật. Sau khi nghe Cừu Cốc kể việc cụ già trong hang bị chết một cách thảm thương, nàng bỗng khóc lên thành tiếng, căm hận nói :
- Không dè người lại ác độc đến thế. Giờ dù cho là cha thật của em, em quyết cũng không nhận họ Trịnh làm cha nữa.
Cừu Cốc vỗ về an ủi :
- Người chết không còn sống lại được, giờ đây vấn đề trọng yếu nhất vẫn là

tìm cách báo thù cho người đã chết thì hơn.
Uyển Lệ lau khô nước mắt, cương quyết nói :
- Từ giờ trở đi, em không về Tử Vong thành nữa, em phải điều tra thân thế của em cho ra lẽ mới nghe.
- Muốn rõ việc này, trước tiên cần phải tìm gặp Ngô Hận Thu, tưởng lịnh tôn đã nhờ y lo liệu việc này thế nào người cũng trao một vài tín vật làm bằng.
- Không, em không thèm gặp y.
Cừu Cốc kinh ngạc :
- Tại sao?
- Không muốn gặp là không muốn gặp, chớ còn phải tại sao.
Cốc Cừu lắc đầu thở ra :
- Đấy là việc riêng của cô nương, tại hạ không dám xen vào.
- Nhưng từ giờ trở đi, em muốn đi chung với anh kìa.
Cừu Cốc thất kinh vội nói :
- Như vậy sao được! Công việc của tại hạ bộn bề, đến đâu cũng có kẻ thù dòm ngó, quyết không thể được.
- Không được cũng phải được. Em cũng chẳng phải còn con nít cần nhờ anh coi ngó. Nếu gặp phải kẻ thù, em cũng có thể ra tay giúp anh được vậy.
Cừu Cốc phần thì ghét nàng lòng dạ độc ác, lại nữa sự Từ Thanh Thu gặp được sẽ sanh mối hiểu lầm, nên càng cương quyết phản đối :
- Dù sao đi nữa, tại hạ cũng không thể nhận lời.
Uyển Lệ thất vọng hờn dỗi :
- Không được thì thôi, chẳng lẽ em lại không biết tự mình đi sao?
Cừu Cốc sợ nàng lôi thôi, vội đưa tay chào nói :
- Tại hạ có việc gấp, mạn phép đi trước vậy.
Thân hình chàng liền bay bổng lên sà nhà rồi lại dùng chân mượn đà tung ra ngoài thành, phút chốc đã xa sáu, bảy mươi trượng mới dừng bước nghỉ ngơi.
Bỗng trong rừng có tiếng khua sào sạc. Chàng đưa mắt nhìn, thì lập tức toàn thân run rẩy, không khỏi lùi lại hai bước.
Thì ra, không biết tự lúc nào, trong rừng đã đứng sẵn ba con quỷ dễ sợ, một con thân hình ốm nhom, lại cao nhồng, mặc toàn đồ trắng, đội chiếc mũ vừa cao vừa nhọn, nơi tay cầm một lá bùa, mặt xanh không còn chút máu.
Phía trái là một mụ đàn bà đầu tóc rối bù, mặt mày đanh ác. Bên mặt là người mà Cừu Cốc đã từng gặp qua, đầu to như cái thúng, tức Đại Đầu Quỷ Vương.
Ba người thấy thần sắc của Cừu Cốc ra vẻ hoảng sợ, không khỏi đắc ý buông tiếng cười quái dị, thân hình từ từ đi lần đến trước.
Thoạt đầu, Cừu Cốc có vẻ kinh sợ vì là phản ứng của tiềm thức con người.

Giờ nghe họ phát ra tiếng cười, chàng liền nổi giận nhíu mày quát lớn :
- Các ngươi là ai, sao dám cả gan giả ma giả quỷ nhát người?
- Ha, ha, ha. Tiểu tử thật là ngu ngốc. Ngay cả tên tuổi của Vũ Nội tam hung cũng không biết sao?
Cừu Cốc cười nhạt :
- Trên giang hồ bọn quỷ quái tinh ma kể sao cho xiết, tiểu gia hơi sức nào mà nhớ cho mệt.
Đại Đầu Quỷ Vương bước lên hai bước, giọng cười đanh ác nói :
- Tiểu tử thật ngông cuồng, hôm nay gặp Vũ Nội tam hung, ngươi càng chết sớm vậy.
Lời vừa dứt thì chưởng cũng đã đánh ra, một khí lạnh nhập xương ồ ồ xông tới.
Cừu Cốc đứng vững như trụ đồng, đơn chưởng quơ lên hư không, lập tức phá giải ngay luồng hơi lạnh ấy.
Đại Đầu Quỷ Vương giật mình, đang định đánh ra chưởng thứ hai thì Vô Thường Quỷ đã lên tiếng :
- Lão tam! Ngươi tạm rút lui, để hắn cho ta.
Lẹ như chớp, thân hình ốm nhom đã đi đến trước mặt với giọng khàn khàn nói :
- Lão phu "Càn Khôn Nhứt Ác". Mụ kia "Âm Sơn Quỷ Mẫu", đáng lẽ không muốn làm khó dễ một đứa con nít miệng chưa ráo sữa, chỉ vì nghe đồn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" đã lọt vào tay ngươi. Cuốn sách ấy đối với ngươi chỉ là vật vô dụng, chi bằng cho anh em ta mượn một năm, để đáp lại, chúng ta sẽ đổi cho ngươi một món đồ rất quý giá.
Cừu Cốc thầm nghĩ "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" trừ mục ghi chú tên tuổi các minh hữu ra, còn có địa chỉ nơi cất giấu Tiên Vương di bảo. Nhưng Tiên Vương di bảo thì ai cũng đã biết không còn nữa, vậy thì cuốn sách này còn có tác dụng gì?
Chàng là người có trí thông minh, thấy Tử Vong thành chủ cùng Vũ Nội tam hung đều bỏ tâm trí để mưu đoạt cuốn sách, liền đoán ra trong ấy thế nào cũng có một sự bí mật gì khác nữa, nên cười dài nói :
- Khuyên các ngươi chớ nên vọng tưởng, mặc cho vật gì có quý đi nữa ta cũng không đổi đâu.
Càn Khôn Nhứt Ác cười lớn :
- Trao đổi là may mắn cho ngươi đấy. Nếu không, bọn ta cũng quyết lấy cho được.
Cừu Cốc biết thế nào cũng phải có một trận ác chiến, nên ngầm phòng bị. Ngoài mặt giả vờ không đếm xỉa, song bên trong đã vận khí trước rồi.
Tử Vong thành chủ cùng Vũ Nội tam hung, cả hai trong bọn Phổ Kiếm minh đã tìm ra bí mật trong "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục", giờ họ âm thầm theo

dõi Cừu Cốc, ắt đã quyết tâm đoạt lấy cho được, nên họ thấy Cừu Cốc không chịu đưa ra, lập tức dàn thành ba phương vị bao vây chàng.
Âm Sơn Quỷ Mẫu giơ cao hai tay, mười chiếc móng đen mun nhọn hoắc lòi ra, bà ta cười nó :
- Lão thân chỉ ra tay, ngươi lập tức chết ngay dưới "Âm Lân Quỷ Trảo". Khuyên ngươi nên thức thời, mau trao vật ấy ra đây.
Cừu Cốc vẫn lạnh lùng :
- Muốn đánh thì cứ ra tay, tại hạ không thích nghe các ngươi nói lớn lời.
Âm Sơn Quỷ Mẫu giận dữ, gầm lên một tiếng, mười đầu ngón ta lập tức vung ra, bỗng thấy mười đạo lục quang bắn vào ngực Cừu Cốc.
Cừu Cốc biết ngay đấy là công phu tà môn rất độc, vội vận Thiên Chân Chánh Sát hộ thân. Đơn chưởng đưa vội ra, một đạo hồng quang xẹt tới, khói đen tung bay mù mịt, Âm Sơn Quỷ Mẫu bỗng rú lên một tiếng, sợ hãi lùi xa tám bước.
Cừu Cốc sử dụng "Mai Hoa Vô Ảnh Thủ" chế ngự được "Âm Lân Quỷ Trảo" của đối phương, nhưng cũng cảm thấy hao tổn chân khí rất nhiều.
Cùng lúc, hai tiếng quát đinh tai, Đại Đầu Quỷ Vương và Càn Khôn Nhứt Ác song song nhảy tới, liên tiếp công vào người chàng. Hàn phong cuồn cuộn bao quanh, khí thế mười phần uy mãnh.
Cừu Cốc vội vã sử dụng Tiềm Long cửu thức, tiềm lục dương cang ào ạt tỏa ra, cầm cự lại tà môn âm công của địch thủ. Tuy cô thế, song Cừu Cốc vẫn giữ vững thế trận.
Hai mươi ngoài hiệp kéo dài, thương thế của Âm Sơn Quỷ Mẫu cũng đã bớt nhiều. Bà gầm gừ như con sư tử cái, tung mình nhảy vào trợ chiến.
Một đấu với hai, Cừu Cốc còn chống cự lại được, giờ cả ba cùng hợp sức, nên chàng đã bị ép vào thế thủ.
Cùng trong lúc ấy, đằng sau cách trận đấu độ vài trượng, một bóng người thấp thoáng như u linh bay đến gần, song không ra mặt mà chỉ đứng núp sau thân cây cổ thụ lược trận.
Vũ Nội tam hung và Cừu Cốc tuy là người võ công uyên bác, tai mắt nhạy thính, song vì mãi chú cả tinh thần vào trận đấu, nên không hay biết gì đến sự hiện diện của người thứ ba. Họ cứ cắm đầu mãi lo sát phạt.
Vũ Nội tam hung đã cố tâm đoạt cho kỳ được cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục", nên ra tay toàn những chiêu ác độc. Cừu Cốc may mắn học được rất nhiều lý thuyết võ công, nhưng vì lâu nay ít gặp trường hợp nguy hiểm, giờ đang trong tình cảnh này, chàng liền ý thức ngay các điều chỉ dạy trong sách. Lập tức đem ra sử dụng, nhờ vậy mà dần dàn lấy lại thế quân bình.
Càn Khôn Nhứt Ác thấy Tam hung công kích Cừu Cốc đã lâu mà không thể thắng được chàng, hung tâm bộc phát liền quát :
- Đêm nay nếu chúng ta không dẹp được thằng nhãi con này, thề không lộ

mặt trên giang hồ nữa.
Lập tức thân hình Nhứt Ác bay bổng lên cao, liên hồi đánh ra ba chưởng. Kình lực tuyệt luân, quái dị lạ thường. Cừu Cốc nhứt thời không biết làm sao hóa giải, vội giở chỉ lực điểm ra.
Hồng Quang tung nổ, Càn Khôn Nhứt Ác ré lên một tiếng, lảo đảo lùi ra sau năm bước, hai vệt máu trong miệng từ từ chảy ra, có lẽ đã bị Cừu Cốc dùng "Dung Kim chỉ" điểm thương.
Riêng Cừu Cốc sau khi điểm ra "Dung Kim chỉ", bỗng cảm thấy toàn thân run lạnh, ngầm hiểu lúc nãy đang dùng sức đánh ra, vô hình đã bị hàn độc xâm nhập.
Âm Sơn Quỷ Mẫu cùng Đại Đầu Quỷ Vương nhìn thấy Càn Khôn Nhứt Ác bị thương, hai người thảy đều nổi giận xông lên đánh nhồi, khiến cho Cừu Cốc liền bước thối lui.
Cừu Cốc lòng thêm nóng nảy, tự nghĩ :
- "Nếu không hạ họ tức thì, đợi cho hàn độc phát ra, chỉ còn bó tay chịu chết".
Nghĩ thế, liền quát to một tiếng, chiêu thức "Khí Thôn Hà Ngục" đánh ra, vận dụng mười thành chân lực, gió táp đá bay.
Âm Sơn Quỷ Mẫu vốn đã bị thương, chẳng qua miễn cưỡng ra tay trợ giúp, thấy kình phong của Cừu Cốc xông vào, vội vã nghinh chưởng chống đối.
Bỗng bà ta cảm thấy trước ngực như bị quả núi đè tới, "hự" lên một tiếng, thân hình lảo đảo thối lui, máu tươi trong miệng phun ra xối xả.
Đại Đầu Quỷ Vương thấy hai người đồng bọn đã bị thương, biết cuộc thế không còn hy vọng nữa, vội cắp ngay Quỷ Mẫu vào người hung hăng nói :
- Tiểu tử! Chỉ cần ngươi chưa chết, có ngày ta tìm ngươi thanh toán.
Lời vừa dứt, liền đưa tay dìu Càn Khôn Nhứt Ác, tung mình vào rừng, phút chốc mất dạng.
Cừu Cốc thở phào một tiếng, nghĩ thấy bọn ma đầu thật là vô lý. Vô duyên vô cớ muốn giựt đồ người, đến khi thất thủ lại còn kết oán kết thù.
Đứng nghĩ giây lâu, chàng lắc đầu chán nản, đưa tay lau chùi những vệt mồ hôi trên trán, cất bước ra đi. Nhưng đầu chàng lại cảm thấy choáng váng, bước đi lảo đảo, chàng gắng gượng đứng yên, thì toàn thân lại lạnh run bần bật. Chàng sợ hãi nghĩ thầm :
-"Vậy là thế nào cũng có triệu chứng gì đây"!
Cừu Cốc từ từ ngồi xuống đất, vận dụng nội công chữa trị. Quả nhiên nhờ công lực của chàng cao thâm, chỉ trong giây lát, khí lạnh đã dần dần thuyên giảm.
Lúc ấy, bỗng có một bóng người từ trong rừng như quỷ ảnh bay ra, giơ đôi bàn tay trắng như ngọc nhằm vào Ngọc Chấn huyệt của chàng điểm xuống, chỉ còn cách ly tấc thì đến nơi.

Bỗng, thân hình của Cừu Cốc như chiếc lá khô gặp gió, nhẹ nhàng bay ra ba thước, khiến cho kẻ ấy điểm trật vào khoảng không. Bà ta ngạc nhiên khôn kể.
Cừu Cốc cười lên một tiếng lạnh lùng :
- Âm thầm đánh lén người ta, dù cho có hạ thủ được cũng chẳng đáng mặt anh hùng.
Thì ra trong lúc chàng vận công, tinh thần linh mẫn vô cùng, sớm đã biết kẻ ấy có tâm chẳng lành, nhưng chưa hiểu là ai, hé mắt lén trông, biết là Tử Vong thành chủ, chàng liền cẩn thận đề phòng.
Tử Vong thành chủ thấy hạ thủ chẳng xong, mặt đầy sát khí hất hàm bảo :
- Lão thân không quen thừa lúc kẻ khác lâm nguy mà bức ép. Vậy ngươi ngoan ngoãn trao cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" ra, lão thân hứa không còn làm khó dễ ngươi nữa.
Cừu Cốc cười như nắc nẻ :
- Không dè cuốn sách mọn ấy mà ai ai cũng đều thèm muốn!
Rồi mặt chàng bỗng nghiêm nghị :
- Nhưng đã lọt vào tay họ Lữ này, muốn lấy ra sợ còn khó lắm.
- Ngươi đã bị Âm Lân Độc trảo đả thương, nay còn ương ngạnh chẳng khác nào tự tìm lấy cái chết vậy.
Thật vậy, Cừu Cốc giờ lại cảm thấy toàn thân run lạnh. Mặt chàng xuống sắc, bị đôi mắt sắc sảo của Tử Vong thành chủ thấy ngay, bà ta tiếp :
- Xem vậy, ta cũng chẳng cần giết ngươi làm gì. Cứ kéo dài trận đấu trong vòng nửa tiếng thì ngươi sẽ bị nhiễm độc chết ngay.
Cừu Cốc trừng mắt giận dữ quát :
- Dù cho độc chất làm chết, tiểu gia cũng quyết không cho ngươi đoạt được tập sách này đâu.
Tử Vong thành chủ cười giòn, thân hình nhẹ nhàng bay bổng, tà áo phất phơ, chỉ trong chớp nhoáng đã đánh ra bảy đường, thế nào thế nấy đều nhắm ngay tử huyệt.
Trong lúc nóng giận, Cừu Cốc đưa ngay nghinh chưởng, bởi chàng vận công quá sức, đã bức đối phương phải lùi sau năm bước.
Tử Vong thành chủ lại cười khanh khách :
- Nếu vậy thì ngươi càng chết mau hơn.
Thân hình bà bỗng nhiên như con bướm trắng lúc cao, lúc thấp, lúc tới, lúc lùi, cứ xuyên tránh những đường chưởng phong của Cừu Cốc, đủ thấy bà có ý kéo dài trận đấu.
Quả thật thủ đoạn này rất âm độc, không đầy một khắc đồng hồ, hàn độc trong người Cừu Cốc càng hoành hành dữ dội khiến chàng gần như mất hết nguyên lực.
Tử Vong thành chủ lại cười :

- Giờ ngươi đã biết lời nói của bổn tọa có gạt ngươi đâu?
Lời dứt thì thế chưởng của bà ta cũng biến đổi mau lẹ tuyệt luân, tiềm lực mạnh mẽ.
Cừu Cốc dư hiểu nếu cứ kéo dài, thế nào cũng bị thất thủ, nhưng bẩm tánh ương ngạnh đã quen, nên cứ ra sức chống trả. Nhưng sức người có hạn, chàng đã bị đối phương dồn ép đến ven rừng, nội lực đã tiêu hao, chỉ còn xuôi tay chờ chết nữa thôi.
Tử Vong thành chủ đắc ý cười ha hả :
- Tiểu tử, nếu giờ ngươi chịu đầu hàng, Tử Vong thành vẫn còn để cho ngươi một ngôi vị.
Cừu Cốc quát lớn :
- Ngươi đừng nói nhiều!
"Vù" một tiếng đơn chưởng đánh ra, chàng biết đã lọt vào thế bí rồi, nên tận dụng toàn lực vùng vẫy, khí thế kinh người.
Tử Vong thành chủ đã có ý muốn kết thúc trận đấu mau chóng, nên hai tay từ từ giơ lên hợp lại thành một, để cầm cự nội lực với Cừu Cốc.
So công lực hai người thì không ai hơn ai kém, sở dĩ bà làm vậy làm muốn khiến cho Cừu Cốc cố dùng sức ra, hàn độc sẽ mau công nhập vào tim.
Đúng vậy! Hai người cứ xuất chưởng dùng nội lực đấu ngầm, không ai dám rụt tay về trước. Một khắc trôi qua, máu trong miệng Cừu Cốc từ từ rỉ ra, thân hình chàng ngã dựa vào một thân cây cổ thụ.
Trong giờ phút chỉ mành treo chuông ấy, bỗng bên trên cành cây cổ thụ có một luồng hơi ấm truyền xuống. Chốc lát, các huyệt đạo của Cừu Cốc được khai thông, hàn độc lập tức biến mất, chân lực hoàn nguyên sung mãn.
Tử Vong thành chủ thấy Cừu Cốc sắp đến giờ toi mạng, đang mừng thầm, không ngờ nội lực của chàng bỗng sung mãn trở lại. Đang thất kinh thì bà liền bị nội lực của Cừu Cốc hất tung lên cao ba trượng.
Cũng nhờ bà ta đã kịp nhận ra, vội vàng thu ngay sức lại, hộ vệ tim can, nên lúc bị rơi không hề bị thương. Với vẻ mặt thâm ác, bà đưa mắt trừng nhìn Cừu Cốc, đoạn tung mình bỏ đi.
Riêng về Cừu Cốc, chàng không hiểu nguyên lực tự đâu đưa đến đã giúp chàng đánh văng Tử Vong thành chủ. Ngơ ngác một hồi, chàng ngầm vận thử nội công cảm thấy hàn độc cũng đã biến đâu mất. Chàng liền hiểu ngay chắc có vị cao nhân tiền bối nào hỗ trợ, nên vội vã đảo mắt vào rừng lớn tiếng :
- Vị tiền bối nào đã ra tay giúp đỡ, xin mời xuất hiện cho vãn bối được bái kiến.
Nhưng trong rừng vẫn một mực im lìm, không hề có tiếng động tịnh. Chàng hoài nghi là Thái Bạch Tiên Ông, nhưng nghĩ lại Tiên ông đối với chàng rất thân mật vui vẻ, nhất định người không ẩn núp như thế đâu.

Chàng định gọi thêm, bỗng một giọng nói trong trẻo, hiền từ vẳng lại :
- Hài nhi, cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" vẫn là bảo vật vô giá, con nên gìn giữ cẩn thận chớ để mất đi.
Giọng nói của người này chàng chưa hề nghe qua nhưng cũng đoán được là do một bà già phát ra. Trong lúc chàng suy tư thì giọng nói ấy lại tiếp :
- "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" có bí ẩn gì, sau này ngươi sẽ rõ, nói ra e quá sớm. Nếu ngươi có thể tự tìm ra, ấy cũng là cơ duyên trời định.
Cừu Cốc không nhịn được, lớn tiếng gọi :
- Vị tiền bối nào đã chỉ điểm, có thể cho vãn bối thấy mặt một phen chăng?
Tiếng nói trong rừng lại vọng lên :
- Giờ xin thấy mặt còn hơi sớm, lão chỉ mong ngươi từ rày về sau việc gì cũng nên tự lo liệu lấy.
Lời nói ấy đã khiến cho Cừu Cốc ngơ ngác lẩm bẩm :
- Bà ta là ai kìa? Theo giọng nói thì giữa bà và ta rất có liên quan mật thiết.
- Ngươi khỏi cần biết ta là ai. Từ nay trở đi, ta tuyên bố cho ngươi làm thủ lãnh Phổ Kiếm minh, phụ trách trừ gian diệt ác.
Hoang đường! Thật là hoang đường, không hiểu kẻ này đã loạn thần kinh hay có ý trêu chọc chàng? Nhưng, với giọng nói nghiêm trang, dâu phải cố ý trêu chọc.
Giây lâu không còn nghe tiếng nói phát ra nữa, có lẽ người ấy đã đi rồi. Hoạt động cả một đêm, giờ Cừu Cốc thấy trong mình mỏi mệt, vội vã vẻ lại quán trọ nghỉ ngơi.
Chàng đặt lưng lên giường, không bao lâu thì trời đã hừng sáng. Lúc tung chân xuống đất, bỗng chàng bắt gặp trên bàn có rẻo giấy của ai đặt sẵn, chữ trên giấy như rồng bay phượng múa viết mấy hàng như sau :
"Sư tử đã gầm, tình thế không cho phép lão mãi tiêu dao thế ngoại nữa, con nên gấp rút trở về Trung Nguyên. Đến ngày trăng tròn tháng sau, lão hẹn gặp con trên đỉnh Thái Sơn".
Bên dưới không ghi rõ tên ai, song theo bút tích, Cừu Cốc biết ngay là Thái Bạch Tiên Ông đã để lại. Trong lòng thấy xấu hổ, vì người đã vào đây viết thơ để lại, thế mà chàng không hề hay biết chi cả, rủi gặp kẻ địch, chắc chắn đã nguy mất.
Sau khi xem qua tờ giấy của Thái Bạch Tiên Ông, chàng vội thu xếp hành lý lên đường, một người một ngựa bôn ba về quê.
Cũng mau dọc đường không gặp gì trở ngại nên chẳng mấy ngày đã về đến ranh giới Hà Bắc.
Bỗng nghe xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập, tiếp theo một đoàn tám kỵ sĩ từ phía trước phi nhanh đến.
Tất cả đều ăn mặc gọn ghẽ, lưng dắt kiếm đao, Cừu Cốc dừng ngay ngựa lại, đứng nép bên lề, đợi xem động tĩnh.

Chớp mắt bọn họ đã tới trước mặt chàng vội vàng xuống ngựa, nghiêng mình thi lễ nói :
- Thuộc hạ Hà Lạc bát tông xin tham kiến thủ lãnh.
Cừu Cốc sững sờ, bỗng lại nghe tiếng lụa chạm gió, một đoàn đạo sĩ mặc hồng bào lưng đeo trường kiếm cũng đã đến nơi cung kính :
- Đệ tử phái Hoa Sơn, cung nghinh thủ lãnh đại giá.
Cừu Cốc chưa kịp trả lễ thì xa xa lại thấy một đám tăng nhân vội vàng chạy lại.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 38
Phổ Kiếm minh tân thủ lãnh

Bọn tăng nhân ấy vừa đến nơi, lập tức phân ra hai hàng đứng chắp tay cúi đầu tung hô :
- Thiếu Lâm môn hạ đệ tử đồng tham kiến thủ lãnh.
Chỉ trong chốc lát mà trước sau đã có ba nhóm người đến gọi chàng là thủ lãnh. Cừu Cốc không khỏi ngơ ngác, vội vã trả lễ nói :
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc vốn là môn hạ Toàn Chân phái, quý vị có lẽ nhận lầm người đấy?
Hà Lạc bát tông nghiêng mình :
- Thủ lãnh chớ nên hoài nghi. Việc này thuộc hạ sớm đã được tin rõ ràng, tuyệt đối chẳng sai.
Cừu Cốc bỗng nghĩ đến những lời nói của người trong rừng. Bà ta đã từng tuyên bố phong chàng làm thủ lãnh. Chẳng lẽ tin tức này là do bà ta truyền đi chăng?
Nghĩ vậy nên chàng hỏi :
- Quý vị là minh hữu của Phổ Kiếm minh?
Mọi người thảy đều cung kính đáp :
- Thuộc hạ chúng tôi đã từng nghe qua lời hiểu dụ của Ân chủ.
Bấy giờ Cừu Cốc mới hiểu ra, gật đầu nói :
- Tại hạ tuổi nhỏ tài hèn, Ân chủ lại buộc phải giữ trọng trách đó, trong lòng thật áy náy vô cùng.
Hà Lạc bát tông đồng thanh nói :
- Thủ lãnh trí dũng kiêm toàn, võ công tuyệt thế, thật là một vị lãnh đạo lý tưởng của bổn minh. Thuộc hạ chúng tôi đã được Ân chủ cho biết rồi, vậy mong thủ lãnh chớ nên suy nghĩ.

- Nhưng, không hiểu Tổng đàn của bổn minh hiện giờ trấn đóng tại nơi nào?
- Việc này...
Tuyệt Địa Khách, một trong tám nhân vật của Hà Lạc bát tông trù trừ giây lát nói :
- Sau này thủ lãnh gặp qua Ân chủ tự nhiên biết ngay, xin tha thứ cho thuộc hạ giờ không thể nói trước được.
Cừu Cốc hối hận, đáng lẽ chẳng nên hỏi thế, liền xoay qua chuyện khác :
- Ân chủ đã biết hiện giờ có người đang lạm dụng danh nghĩa của bổn minh chưa?
- Việc ấy Ân chủ đã rõ cả, nếu không đâu để trách nhiệm trọng đại ấy cho thủ lãnh gánh vác sớm thế này.
- Hôm nay quý vị đến gặp tại hạ, không hiểu có việc gì cần chăng?
- Mục đích chính là đến để tham kiến thủ lãnh, đồng thời đợi lệnh sai khiến.
- Hiện giờ chưa có việc gì, quý vị có thể đi về vậy.
- Việc này...
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ có gì bất tiện sao?
- Thủ lãnh mới ra giang hồ, nên chưa rõ những điều hiểm ác. Gần đây thuộc hạ được tin biết rằng bọn nghịch đồ ấy đang rải rác giữa đường định ám hại thủ lãnh đấy.
- Nói vậy thì quý vị đến đây có phải để bảo vệ cho tại hạ chăng?
- Thuộc hạ chúng tôi thật có ý ấy.
Cừu Cốc cười ha hả :
- Nếu thật như vậy, quý vị càng không nên theo nữa!
Hà Lạc bát tông, Hoa Sơn cùng Thiếu Lâm mọi người thì thầm to nhỏ một hồi, rồi do Nhứt Giới thiền sư đại diện lên tiếng :
- Thuộc hạ chúng tôi vẫn hiểu võ công của thủ lãnh cao thâm, cơ trí sáng suốt. Nhưng đã biết nghịch đồ âm mưu làm hại mà không bảo vệ thủ lãnh, sợ e đắc tội chăng?
Cừu Cốc cười nói :
- Đấy là ý của tại hạ muốn vậy, quý vị chớ nên áy náy gì cả.
Nhứt Giới thiền sư và mọi người nghe vậy liền nghiêng mình thi lễ nói :
- Thủ lãnh đã không muốn chúng tôi đi theo, vậy chúng tôi xin mạn phép đi trước một bước.
Nói dứt, mọi người cả thảy đều lên ngựa tiến bước.
Cừu Cốc nghe tin có kẻ âm mưu ám hại mình, không hãi sợ mà trái lại trong lòng càng thêm yên bụng tự nhủ :
- "Cuộc thế hiện giờ tựa hồ nội bộ Phổ Kiếm minh đã bị nứt rạn, nhưng sao Thái Bạch Tiên Ông không trực tiếp ra tay trừ kẻ giả mạo ấy, lại buộc ta phải nhận trách nhiệm thủ lãnh. Có lẽ ông có dụng ý gì đây?"

Đứng suy nghĩ giây lâu vẫn không tìm ra dụng ý của người, song chỉ còn mấy hôm nữa sẽ gặp mặt, lúc ấy có thể biết ngay. Vì vậy mà chàng yên dạ cất bước. Đi độ năm dặm đường trường, bỗng thấy dưới hàng dương liễu có năm sáu người đang đứng ngay hàng. Cừu Cốc vừa thấy, liền đổi sắc giận, cứ ngoảnh mặt lên trời không màng đếm xỉa. Thì ra bọn người này chính là Kim Kiếm thư sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh, Hạc Linh Vũ Sĩ, Thiết Tranh lão lão cùng Thiên Độc Nhân Ma.
Theo dự đoán của Cừu Cốc, thế nào cũng gặp chuyện phiền phức. Nhưng việc đã trái ngược lại, không những mọi người chẳng tỏ ra thù nghịch, còn vui vẻ tiếp nghinh.
Kim Kiếm thư sinh cung tay cười hỏ :
- Lữ thế huynh lâu nay vẫn khỏe?
Cừu Cốc không có hảo cảm với bọn họ nên mặc cho Kim Kiếm thư sinh tỏ ra niềm nở, chàng vẫn giữ một mực nghiêm trang, lạnh lùng nói :
- Nhờ trời tại hạ cũng may chưa bị ám hại.
Bỗng mắt chàng bắt gặp Thiên Độc Nhân Ma cũng có trong hàng ngũ. Lửa giận lập tức nổi lên, lớn tiếng nói :
- Ác ma, không ngờ ngươi lại có mặt ở đây.
Lập tức một chưởng đánh ra, kình phong ồ ồ bắn tới, khí thế kinh người.
Thiên Độc Nhân Ma vội vã lách mình né tránh, tay cứ khoát lia lịa nói :
- Thế huynh tạm thời bớt giận, lão phu có việc muốn tỏ bày.
Cừu Cốc thét lớn :
- Thù giết cha bất cọng đái thiên, hôm nay ngươi còn muốn nói điều gì nữa?
- Ngươi tưởng rằng Lữ Tử Thu là do lão giết sao?
- Không phải ngươi thì còn ai vào nữa? Hừ... Giang hồ ai cũng rõ võ công của Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu quyết không kém bọn Thất đại danh gia. Cho dù lão phu cao hơn lịnh tôn một bực đi nữa, cũng không thể nào trong thời gian ngắn có thể giết ông ta được.
- Nhưng ngươi có thể ám hại bằng chất độc.
- Lời đồn tuy không sai, nhưng lúc lão phu đến nơi, ông ta đã chết rồi.
- Láo! Nếu cha ta bị người khác giết đi, "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" sao không lọt vào tay họ?
Thiên Độc Nhân Ma thở ra :
- Việc này không phải chỉ vài lời mà nói rõ được, mong người lắng cơn giận xuống, lão phu sẽ từ từ giải thích.
Cừu Cốc thấy thái độ của ông ta, biết chắc có gì bí ẩn thật, nên ưng thuận cho ông ta giảng giải. Thiên Độc Nhân Ma khẽ đằng hắng hai tiếng đoạn từ từ nói :
- Trước kia, lúc lịnh tôn được Thiên Niên Hà Thủ Ô cùng Đan thư, đáng lẽ định trở về Trung Nguyên, nhưng rủi thay lúc ấy ông lại nhận được lịnh

khẩn cấp của Phổ Kiếm minh, đành phải trao Đan thư cho người khác đem về.
Cừu Cốc nghe đến đây, hừ một tiếng nói :
- Vì vậy mà nửa đường ngươi đã giết kẻ ấy, đoạt lấy Đan thư?
- Lão phu không chối cãi việc ấy, nhưng rốt cuộc nó đã về tay ngươi.
Cừu Cốc giận dữ, bàn tay từ từ giơ cao, Thiên Độc Nhân Ma thấy vậy, nhưng vẫn thản nhiên tiếp :
- Sau này, lão phu sực nghĩ, lịnh tôn định bỏ các vật quý báu ấy, để ở lại quan ải, nhứt định còn có việc gì khẩn yếu hơn. Vì thế mà lão đã lén ra quan ngoại dò la tin tức, mới hiểu rõ lịnh tôn vốn là nhân vật trông nom văn kiện của Phổ Kiếm minh trước kia. Xem hành động của người, tựa hình như đang định đánh cắp một vật gì.
Cừu Cốc lên tiếng :
- Ngươi đừng nói bậy! Cha ta không phải thuộc hạng người tham lam đâu.
- Có lẽ lịnh tôn không phải thuộc hạng ấy. Nhưng thực tế, ông ta đã lấy được "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" của Phổ Kiếm minh.
- Sao ngươi biết việc ấy?
- Vì muốn tìm hiểu hành động của lịnh tôn, nên lão thường dùng chiếc mặt nạ da người, giả dạng lịnh tôn ra vào Nam Sơn Thành Tử. May thay, hôm ấy Công chúa của Tử Vong thành chủ giúp cho lịnh tôn đến để cha con được gặp mặt, lão phu bắt gặp lịnh tôn có đem theo một tập sách gì, vì vậy mà âm thầm đuổi theo sau. Khi lịnh tôn đến nơi hẹn, bỗng bị một người bịt mặt đánh lén nên trọng thương ngã lăn xuống đất. Kẻ lạ mặt sau khi đắc thủ, liền lấy cuốn sách ra. Lão phu thấy thế, liền từ sau lưng đưa tay ra đoạt lại, đồng thời đánh nhằm một chiêu âm hàn chưởng lực. Kẻ ấy không kịp đề phòng, vội vã giựt lại song đã trễ, chỉ còn chụp lấy cái bìa sách mà thôi. Lạ một nỗi là sau khi phát giác mặt lão giống cha ngươi, kẻ ấy tỏ vẻ thất kinh, lùi lại hai bước. Lão phu thấy đã được vật vào tay, thừa cơ liền tung mình vào rừng đi mất...
Cừu Cốc nghe Thiên Độc Nhân Ma phân trần, trong lòng bán tín bán nghi nên vẫn lớn tiếng nói :
- Mặc cho ngươi thế nào đi nữa, cừu ấy Lữ mỗ vẫn phải đòi.
Thiên Độc Nhân Ma cười nhạt :
- Sự việc như thế ấy, tin hay không tùy ngươi. Nếu ngươi nhất định tìm thù, lão phu lúc nào cũng sẵn sàng cả.
Cừu Cốc quát lớn :
- Vậy thì coi đây!
Lập tức đơn chưởng vung ra, một luồng khí dương cang bắn tới, áp vào người Thiên Độc Nhân Ma.
Nhân Ma trông thấy chưởng công uy mãnh, trong lòng hoảng sợ, vội nhảy

lùi tám thước né tránh.
Cừu Cốc thấy chưởng đầu không trúng, thân hình nhanh nhẹn, định ra tay đánh tiếp. Kim Kiếm thư sinh đã kịp lúc nhảy vào, chận ngang chính giữa vội vã nói :
- Xin ngưng tay đã, lão phu có đôi lời muốn nói!
- Đừng giở thủ đoạn đùa giỡn nữa, muốn đánh cứ việc xông cả lên, tại hạ quyết không nghe các người lừa gạt nữa đâu.
Kim Kiếm thư sinh nghiêm nghị nói :
- Tại hạ không phủ nhận người của Tam cốc, Nhị viện trước kia đã đối không phải với thế huynh. Nhưng những việc không phải ấy chúng ta có thể để sau này sẽ tính. Hôm nay sở dĩ chúng tôi tìm thế huynh, thật ra còn có một việc rất cần kíp.
- Ta thiết nghĩ không có việc gì đáng nói với các ngươi cả.
- Nhưng sự việc hôm nay liên hệ đến giới võ lâm Trung Nguyên đấy.
Cừu Cốc thấy vẻ mặt của Kim Kiếm thư sinh nghiêm trọng nên buột lời hỏi :
- Có phải việc liên quan với Nam Sơn Thành Tử chăng?
- Phổ Kiếm minh cải biến tôn chỉ tuy rất đáng sợ, nhưng việc này còn đáng sợ bội phần.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Đừng giả vờ rung cây nhát khỉ. Nên hiểu Lữ mỗ không khi nào biết sợ ai cả.
Kim Kiếm thư sinh thở dài :
- Lão phu nói đây, toàn là sự thật cả. Hôm nay nếu cố tình đối phó với thế huynh, thì sức lực của Tam cốc, Nhứt trang cũng chẳng kém, chỉ sợ người cũng chẳng dễ gì ứng phó.
Cừu Cốc thấy thái độ của ông ta càng lúc càng thành khẩn, nên gật đầu ưng thuận :
- Vậy cứ nói thử xem.
Kim Kiếm thư sinh tiếp :
- Việc này chỉ là việc của Tam cốc, Nhị viện, nhưng thực tế có liên quan đến võ lâm Trung Nguyên.
Cừu Cốc thấy ông ta cứ nói vòng vo tam quốc nên không nhẫn nại được, ngắt lời :
- Việc gì? Muốn nói thì cứ nói mau đi.
- Giang hồ Trung Nguyên trước đây có bốn câu ca rằng :
Vũ nội tôn Tam cốc
Phong trần nhứt Khất Tiên.
Tương hồ phùng Kiếm Khí.
Yến Triệu Thiết Kỳ Hùng.
Thế huynh có lẽ cũng đã nghe qua?

- Vâng, tại hạ đã từng nghe, song...
Kim Kiếm thư sinh tiếp :
- Thật ra trong giới võ lâm, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều. Tiếng Thất đại danh gia đâu đủ tư cách để đại biểu cho nhân vật Trung Nguyên. Dè đâu bọn Tam cung, Nhị viện, Nhứt cốc chúng tôi lại bị tiếng đồn ấy gây lụy. Vừa rồi có người tìm đến...
Cừu Cốc cười nhạt nghĩ thầm "Thì ra bọn chúng đã gặp phải cường địch, trách sao không khỏi lo sợ", nhưng ngoài mặt chàng vẫn giả vờ tự nhiên.
Kim Kiếm thư sinh tiếp :
- Kẻ gây chiến tự xưng là Vô Nhân đảo chủ, hẹn cùng Thất đại danh gia đến ngày mùng bảy tháng sau, quyết định hơn thua nơi đỉnh Thái Sơn.
Cừu Cốc cười ha hả :
- Tưởng ai chứ bọn yêu ma nơi hải ngoại, cũng đòi khiêu chiến với Thất đại danh gia sao?
- Ôi! Nói ra sợ thế huynh cười chứ kẻ ấy đã từng thi thố một môn thần công, lão phu đã xem rõ, không những vô phương phá gỡ, ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.
- Ha ha, thật buồn cười, Trang chủ quá khiêm tốn thì thôi.
Kim Kiếm thư sinh tỏ ra bực tức :
- Huynh đừng vội mỉa mai, nên hiểu sự việc này rất có liên quan đến võ lâm Trung Nguyên này. Theo lão đoán, mục đích của kẻ khiêu chiến có lẽ muốn dò biết nhân vật võ lâm có kẻ nào anh tài chăng. Nếu họ thắng được chuyến này, sẽ nới rộng thế lực vào Trung Nguyên, và một khi họ cùng Phổ Kiếm minh kết hợp thì tai họa biết sao mà lường.
Cừu Cốc cười như không tin :
- Đâu đến nỗi nghiêm trọng như lời người vậy.
- Lão phu thề không có ý tâng bốc chí khí của họ lên. Công lực của kẻ ấy cao đến nỗi chưa từng thấy, ngoài ra còn có một ám khí rất độc khiến cho đối phương không thể đề phòng được. Vì vậy...
Thiết Tranh Lão bà tánh tình nóng nảy, thấy Cừu Cốc ra vẻ xem thường việc ấy, liền lớn tiếng :
- Tống đại hiệp thật là lẩn thẩn. Cần chi phải nói lôi thôi với tên tiểu tử chưa biết trời cao đất rộng. Chúng ta nên đi thôi.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Phương giá nói rất đúng, các ngươi nên đi đi, không thôi lát nữa thuộc hạ của mỗ đến, có muốn đi cũng không sao đi được.
Lão bà nghe nói, giơ bổng Thiết tranh tiến đến hai bước :
- Ngươi tưởng lão thân muốn đi gấp là sợ ngươi sao?
Cừu Cốc vẫn lạnh lùng :
- Tại hạ nào dám bảo phương giá sợ.

Kim Kiếm thư sinh vội can :
- Công việc hôm nay là mong sao đoàn kết được nội bộ, chống ngoại lai. Xin lão bà chớ nên nóng nảy.
Đoạn quay sang Cừu Cốc :
- Đối phương đã chỉ danh khiêu chiến với Thất đại danh gia. Hiện giờ chúng tôi có năm người, còn thiếu Hồ Tương Kiếm khách cùng Khất Tiên Thương Dung.
Ý của lão phu muốn mời thế huynh đứng ra đại biểu một trong hai người ấy, chẳng hiểu thế huynh nghĩ sao?
- Dù cho ai tại hạ cũng không thay mặt được.
- Chẳng lẽ thế huynh ngồi xem bọn yêu ma nơi hải ngoại vào Trung Nguyên tung hoành?
- Nói vậy không đúng. Tại hạ chỉ đại biểu cho Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, để gặp bọn ma đầu ấy.
Kim Kiếm thư sinh vui mừng :
- Đại biểu cho phái nào cũng chẳng sao. Nhưng giờ đây trước tiên ta phải tìm cho ra vật để trừ khử môn ám khí của địch.
- Hiện giờ các ngươi thiếu vật gì?
- Long Đình thảo.
- Long Đình thảo?
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi tiếp :
- Ở đâu có vật ấy?
- Độc Long đàm.
- Có lẽ không dễ gì lấy được chăng?
- Huynh đoán không sai. Trong Độc Long đàm có hai con độc long một đực một cái, hung dữ lạ thường. Toàn thân cứng như gang thép, đao chém không đứt, vì vậy mà chúng tôi định mượn thanh thần kiếm Long Tuyền của thế huynh.
Cừu Cốc giờ mới vỡ lẽ, thì ra bọn họ lợi dụng chàng để đi diệt trừ hai con độc long. Chàng lắc đầu nói :
- Xin lỗi, tại hạ còn có việc gấp trong người, không đủ thì giờ đi giết rồng với các vị.
Kim Kiếm thư sinh thất vọng buột tiếng thở dài.
Thiên Độc Nhân Ma cười khiêu khích :
- Lão đã bảo bạn chớ nên đánh giá hắn quá cao, bạn chẳng chịu nghe. Giờ thấy thế nào?
Thiết Kỳ Ngân Tinh cũng tỏ ra khinh bỉ :
- Đi thôi. Hạng người như hắn mà đâu có gan đi làm việc mạo hiểm.
Cừu Cốc bị hai lời khiêu khích ấy, tánh hào hiệp nổi lên, cười dài một tiếng nói :

- Các ngươi đã nói thế, tại hạ cũng đi xem một chuyến thế nào.
Mục đích của bọn người này là muốn chàng cùng đi đặng mượn thần kiếm giết rồng. Giờ thấy chàng ưng thuận, Thiên Độc Nhân Ma cười nhạt nói :
- Ngươi đi cũng được, song rủi bị độc long làm hại thì đừng trách là chúng ta mượn giáo giết người đấy.
Cừu Cốc lườm ông ta một cái, quay sang Kim Kiếm thư sinh hỏi :
- Độc Long đàm ở nơi nào? Chúng ta lên đường ngay thôi.
Kim Kiếm thư sinh gật đầu đồng ý, tung mình đi trước dẫn đường. Một đoàn sáu người, hướng về Độc Long đàm tấn phát.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 39
Phi kiếm trảm độc long

Cừu Cốc theo đoàn người, đi riết hai ngày đêm mới đến nơi gọi là Độc Long đàm.
Thì ra nơi đây là một thâm cốc, chúng quanh có núi cao vây kín. Vào đến trong, thấy giữa có một hồ nước bề sâu thăm thẳm, bìa đàm dá dựng thẳng dọc trông rất hiểm trở.
Kim Kiếm thư sinh lấy tay chỉ một phiến đá to dưới mé đàm nói :
- Cứ vào khoảng nửa đêm, hai con độc long đều ra đấy ngắm trăng, còn Long Đình thảo thì mọc giữa kẽ đá ấy.
Cừu Cốc xem qua địa thế, thấy phiến đá chỉ cách bờ độ mười lăm mười sáu trượng. Khoảng nước ấy nếu để một khúc cây là có thể mượn sức nhảy qua được, đâu khó khăn như bọn họ đã tả.
Kim Kiếm thư sinh như đoán được ý nghĩ của chàng liền giảng giải :
- Hai con độc long ấy tai mắt linh mẫn vô cùng, hễ nghe động tĩnh là biết ngay có người muốn đến hái trộm Long Đình thảo, lập tức làm cho sóng nổi ba đào, nước dâng lên ba thước, khiến cho kẻ ấy không thể đến gần.
- Vậy chúng ta làm thế nào mới mong lấy được?
Thiên Độc Nhân Ma đưa ý kiến :
- Thiết Tranh lão lão dùng đờn gảy cho cặp rồng ấy nổi lên rồi chúng ta cùng hợp nhau giết chết.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn ông ta một cái, vẫn đứng im lặng không nói. Kim Kiếm thư sinh tỏ ra nghiêm trọng nói :
- Đôi độc long này vẫn là dị chủng nơi hoang địa. Không những linh tính sẵn có, đồng thời mình vảy cứng như đồng, loại đao kiếm tầm thường không làm

gì xuể. Chúng tôi đã mưu tính cả một tuần, không những vô hiệu quả, còn suýt bị hại nữa là khác.
Thiết Kỳ Ngân Tinh lên tiếng :
- Vậy mời Tống huynh sắp đặt đi, đến lúc lâm sự khỏi bị rối loạn.
Hạc Linh Vũ Sĩ tiếp :
- Thời giờ không sớm đâu, Tống huynh chớ nên trễ nãi.
Kim Kiếm thư sinh gật đầu :
- Nếu vậy thì đệ cũng chẳng khách sáo.
Ông đưa mắt nhìn qua mọi người một, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ giây lâu nói :
- Chúng ta cả thảy sáu người, vừa đủ phân ra ba nhóm đông, tây, nam. Đường huynh cùng lão vì binh khí nặng nền nên đứng giữ hướng tây. Đệ cùng Vũ Sĩ trấn đóng hướng nam. Thiên Độc huynh không có binh khí, đứng cùng Lữ thế huynh canh chừng hướng đông.
Sau khi sắp đặt xong, thấy mọi người không có phản ứng, liền day sang Cừu Cốc căn dặn :
- Trên vảy hai con rồng này rất độc, tuyệt đối không được chạm vào.
Cừu Cốc gật đầu. Thiên Độc Nhân Ma lên tiếng :
- Chúng ta đều ở trên bờ, vậy Long Đình thảo do ai xuống lấy?
Kim Kiếm thư sinh như khó nghĩ nói :
- Việc này rất hung hiểm, nên đệ không tiện phân cắt. Đến lúc ấy sẽ tùy cơ hành sự.
Thiên Độc Nhân Ma lại đưa mắt nhìn về Cừu Cốc cười như khiêu khích.
Cừu Cốc biết ý, vẫn giả vờ làm thinh.
Thiết Kỳ Ngân Tinh vốn có giòng máu Yến Triệu, vừa thấy Kim kiếm cắt đặt xong xuôi lập tức cất bước đến giữ vị trí của mình.
Không ngờ, chàng mới bước đi hai bước, dưới đàm đã nghe động tĩnh. Sóng trắng lập tức nổi lên, cao gần năm sáu trượng, ào ào đập vào bờ.
Kim Kiếm thư sinh la lớn :
- Chư vị lưu ý, hai con độc vật đã dậy.
Cừu Cốc cảm thấy kỳ dị. Hai con độc long chưa bị người đụng đến, đã bộc ra uy. Vì sự nghi ngờ mà chàng đã để ý tỉ mỉ, song lúc bấy giờ tiếng sóng càng vỗ càng to, nước chảy càng mạnh, khiến mọi người phải tìm chỗ cao mà đứng.
Cừu Cốc tánh tình hào hiệp, tuy không ưa gì bọn người này, nhưng Long Đình thảo là mối an nguy cho nhân vật võ lâm Trung Nguyên, vì nghĩ thế mà bất kể tình thế nguy nan, mắt cứ đăm đăm nhìn về nơi phiến đá giữa đàm tìm phương cách.
Bỗng dưới đàm có tiếng ào ào vọng lên, hai con quái vật từ từ xuất hiện. Miệng rộng, vi nhỏ, toàn thân phát ra một màu xanh chói mắt, hình thù không khác thần long trong tranh họa mấy.

Bọn người đứng trên bờ tỏ ra e dè từng bước. Ai nấy đều hườm sẵn gươm đao.
Cừu Cốc cũng từ từ rút thanh Long Tuyền kiếm ra khỏi vỏ.
Hai con độc long hụp lặn một hồi, bỗng rít lên một tiếng, lập tức phân ra hai bên, một về hướng Đường Hoàng cùng Lão bà, một lại nhắm ngay Kim Kiếm thư sinh.
Thiết Kỳ Ngân Tinh quát to một tiếng, Thiết Kỳ đưa ra, trăm ngàn Ngân Tinh bắn tung như xối. Nhưng thân hình độc long cứng chắc, vừa thấy ánh sáng xẹt tới, cúi đầu né tránh, ngân tinh chạm vào vi "bốp bốp" tuyệt nhiên vô hại.
Đường Hoàng vẫn biết Ngân Tinh không làm thương tích nổi quái vật, thành thử tung cao Thiết Kỳ, lẹ như chớp đánh vào mình quái vật.
Trong lúc Thiết Kỳ ra tay thì Lão bà cũng vận dụng toàn lực vào chiếc đờn sắt, nhanh nhẹn đập tới. "Bùng, bùng", hai tiếng vang tai, chiêu thức mau đến nỗi quái vật không kịp phản ứng.
Bị hai vố rêm mình, quái vật càng thêm giận dữ, hả miệng phun ra một luồng nước cực mạnh, nhằm ngay người Thiết Kỳ Ngân Tinh bắn tới.
Thiết Kỳ vội vã nhảy sang tám thước tránh khỏi luồng nước.
Trong lúc bên này đang ác đấu thì Kim Kiếm thư sinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ cũng lo chống cự với một con độc long khác. Chỉ thấy nước tung xối xả, tiếng quái dị vang tai.
Đáng lẽ bọn họ toàn là nhân vật danh gia, lại thêm liên thủ, nhưng mình rồng quá cứng, gươm đao chém vào tựa như vỗ trống mà chơi, không hề thương tổn.
Trái lại, đuôi rồng quá ư lanh lẹ, khiến cho bọn họ nhiều lúc phải suýt mang nguy.
Cừu Cốc thấy vậy, biết nếu cứ thế sẽ không tài nào trừ được độc long, nên liền vung thần kiếm "xẹt, xẹt" chém ào. Cũng may lúc ấy đuôi rồng huy động, nhằm Ngân Tinh quét tới, Thiết Kỳ vội vã nhảy xa thì Cừu Cốc cũng đã xông tới đưa Long Tuyền kiếm chém ngang.
Thần kiếm quả nhiên lợi hại, tuy thân hình của độc long có vảy giáp bao quanh, gươm đao tuyệt không xâm nhập được, nhưng đụng phải kiếm thần, lập tức đứt lìa một khúc, máu tuôn xối xả.
Độc long vừa bị chém thương, như điên như dại, xoay mình nhảy vào Cừu Cốc. Cừu Cốc quát to :
- Thật nhằm lúc!
Thế kiếm đưa ra, uy phong kinh khủng.
Độc long vốn tính linh thông, biết ngay gặp phải vật kỵ, vội và thu mình, lách sang bên trái.
Đã quyết tâm sát hạ, nên thần kiếm cứ phản công liên tiếp. Trong khi Cừu

Cốc trợ giúp Đường Hoàng, thì Thiên Độc Nhân Ma cũng nhảy sang bên kia thi thố. Ông tay không, nhưng thân hình nhanh nhẹn, đánh trước đạp sau, chọc cho độc long càng thêm tức tối. Kim Kiếm thư sinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ đứng nhìn ngơ ngác, không hiểu ông ta làm trò gì. Bỗng thấy độc long hả miệng thật to, chực chồm tới đớp ngay địch thủ.
Thiên Độc Nhân Ma buông tiếng cười quái gở, tay bỗng vung ra bột phấn vàng theo hàn âm tiềm lực chui vào trong họng rồng, đoạn ông nhảy lùi ra sau trầm giọng nói :
- Con rồng này không bao lâu sẽ chết, các bạn không mau đi lấy Long Đình thảo còn chờ gì.
Hạc Linh Vũ Sĩ cùng Kim Kiếm thư sinh, hai người nghe nói liền tung mình vội vã ra đi.
Quả nhiên, sau khi nuốt phải phấn vàng, sức lực của rồng từ từ yếu đi, không còn công kích được nữa, rồi chậm chạp bò xuống nước biến mất.
Thiên Độc Nhân Ma nhìn sang Cừu Cốc đang chiến đấu với con rồng bên kia cười chế diễu :
- Nhãi con! Chưa thắng được sao?
Cừu Cốc đưa mắt trừng ông ta một cái, thần uy phấn khởi. "Xẹt, xẹt, xẹt" ba đường kiếm khí thế vô cùng hiểm hóc, độc long hình như đã biết sự lợi hại của bảo kiếm, tỏ ra sợ hãi, vội vã rút lui xuống nước mất dạng.
Cừu Cốc quá bất ngờ, đứng nhìn trân trân không hề truy kích.
Bỗng bên đàm có tiếng kêu thảm thiết, chàng đưa mắt nhìn sang bắt gặp Kim Kiếm thư sinh thân hình lảo đảo, còn Hạc Linh Vũ Sĩ thì đã nằm chết kế bên.
Chàng biết đã có việc gì xảy ra, nên liền tung mình đến đấy. Thiết Kỳ, Nhân Ma, Lão bà cũng đã đến nơi. Họ ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu tại sao Kim kiếm lại bị trọng thương, còn Vũ Sĩ thì đã chết.
Kim Kiếm thư sinh miệng hộc ra hai búng máu, giọng yếu ớt nói :
- Ôi! Không ngờ đến chậm một bước, vật ấy đã bị người ta cướp đi mất.
Thiên Độc Nhân Ma tiếp lời :
- Lão phu sớm đã biết bọn ma đầu ấy thế nào cũng tìm cách phỗng tay trên.
Cừu Cốc nghe nói bực tức :
- Đã biết vậy sao trước kia không chịu đề phòng?
- Ha ha, đề phòng lại ích lợi gì, không xem thấy Hạc Linh Vũ Sĩ đấy sao?
Cừu Cốc bực tức, không thèm đếm xỉa, bước đến bên Kim Kiếm thư sinh hỏi :
- Việc gì xảy ra thế?
- Hai người lão vừa đến bên bờ đàm, bỗng thấy từ nơi phiến đá có một bóng xám bay qua. Biết ngay kẻ này đã đoạt Long Đình thảo, nên chúng tôi đến trước năn cản ngăn. Ngờ đâu kẻ ấy công lực quá cao, thế gian hi hữu, ngay

cả hình dáng cũng không kịp thấy rõ thì Vũ Sĩ đã bị thương dưới chưởng lực của y, lão phu đưa kiếm ra chống đối, cũng bị hắn phất tay một cái, tiềm lực dũng mãnh đã đánh lão bị thương.
Hạc Linh Vũ Sĩ, trong lúc không kịp đề phòng bị địch đả thương còn có thể nói, đàng này Kim Kiếm thư sinh liệt vào hạng Thất đại danh gia, vậy mà chỉ có một chiêu đã bị thương dưới tay địch thủ, đủ thấy công lực của kẻ ấy đáng ghê, đáng sợ.
Cừu Cốc ngẫm nghĩ một lát, lên tiếng :
- Mặc dù Long Đình thảo đã bị kẻ ấy cướp đi, tại hạ cũng phải đến đấy xem cho biết.
Bấy giờ Độc Long đàm sóng yên gió lặng, đứng trên bờ nhìn thấy phiến đá giữa khơi rõ ràng. Mọi người có mặt ai nấy cũng đều giảo hoạt có tiếng, kẻ nào lại muốn đi mạo hiểm làm chi. Nghe Cừu Cốc tự nguyện ra đi, trong bụng vui thầm, nên không ai cản trở cả.
Cừu Cốc vốn tánh gan dạ, nói là làm ngay. Chàng bước đến bên bờ, nhặt khúc cây lia ra mượn thế phi thân đến phiến đá giữa đàm.
Khi chân Cừu Cốc đã chạm đến nơi, Thiên Độc Nhân Ma đứng bên này phát lên tiếng cười nham hiểm :
- Thằng tiểu tử không muốn sống, lại nhè đút đầu vào cửa quỷ chơi.
Thiết Kỳ Ngân Tinh vốn chính trực, tuy biết đã cùng Cừu Cốc kết oán thâm thù, nhưng không nỡ dùng thủ đoạn ác độc để ám hại, nên giận dữ gằn giọng :
- Người ta đã có lòng đến trợ giúp lấy Long Đình thảo, mới chịu mạo hiểm thế này. Nếu bạn chạm vào chân lông của hắn, hừ! Đường mỗ sẽ không nể mặt đâu.
- Khéo nói, khéo nói! Lão phu đâu phải hạng người ấy. Chỉ sợ con độc long lúc nãy đã ăn nhằm "Đoạn Trường Sa" của lão, giờ thuốc độc bộc phát, thử nghĩ một con vật sắp chết, vùng vẫy là dường nào. Có lẽ sẽ dìm hắn chết chìm dưới nước đấy.
Đường Hoàng nghe nói nóng lòng, vội chạy đến bờ đàm, cất tiếng gọi lớn :
- Lữ thế huynh mau trở về đi, con độc long sắp sửa trở ra đấy.
Nội lực của ông ta thâm hậu, tiếng gọi như đại hồng chung, chấn động cả núi non, xa gần đều nghe rõ.
Thiên Độc Nhân Ma lại cất tiếng cười, tự nhủ :
- "Ngươi kêu rống om xòm, con độc long dù cho chưa điên cũng bị ngươi gọi dậy".
Quả thật, tiếng kêu của Thiết Kỳ Ngân Tinh vừa dứt, trong đàm nước đã nổi lên, sóng cao thế mạnh, xem càng mãnh liệt hơn lúc nãy nhiều.
Sau khi đặt chân lên phiến đá xong, Cừu Cốc quan sát một hồi, chỉ thấy những khối đá trong suốt như pha lê, sạch sẽ dị thường. Chính giữa có vài kẽ

rạn nứt, hình như có một thứ cỏ mọc lên, vừa bị người ta nhổ mất. Chàng không khỏi thất vọng thở ra tiếc rẻ.
Vừa lúc ấy, bỗng nghe tiếng gọi của Thiết Kỳ Ngân Tinh, chàng đang định quay về thì liền sóng nước ào ào nổi dậy, quần áo ướt mèm. Nhưng khúc gỗ lúc nãy vẫn còn nổi lình bình nơi ấy, chàng yên dạ tự nhủ :
- "Chỉ cần vật này để mượn chút lực tiếp sức là có thể qua khỏi ngay".
Lập tức chàng tụ khí vào thân, tung mình nhảy cao, chân sắp chạm vào mặt gỗ, bất ngờ cùng lúc ấy dưới nước độc long xông lên. Cừu Cốc vội vã tung mình cao hơn tám thước, thần kiếm cầm tay, Phong Hỏa hai chiêu, chém xả vào mình quái vật.
Chỉ nghe tiếng rống thảm thiết, dưới đàm máu nhuộm đỏ hồng, thân hình to lớn của độc long đã bị đứt đi mấy đoạn.
Sau khi chém được độc long, thân người Cừu Cốc cũng đã mất thế, rớt ngay xuống nước chìm lỉm mất dạng.
Thiết Kỳ Ngân Tinh thấy Cừu Cốc bị chìm vào lòng nước, vội vã gọi lớn, nhưng cũng vừa lúc ấy, con rồng đã nuốt "Đoạn Trường Sa" bị độc dược bộc phát, lăn lộn không ngừng, nước càng cuộn dậy, thân hình của Cừu Cốc như bị nuốt chửng.
Kim Kiếm thư sinh dậm chân than dài :
- Ta tuy không giết chàng, nhưng chàng cũng vì ta mà chết. Ôi!
Thiên Độc Nhân Ma đứng bên cười nói :
- Theo lão thấy, cái chết của hắn sẽ dứt đi một đại họa cho lão phu sau này.
Thiết Kỳ Ngân Tinh tức giận :
- Ngươi nói vậy là ý gì?
- Lão phu nói đó là sự thật. Nếu tiểu tử này không chết, lão dám cam đoan không quá mười năm, y sẽ là nhân vật lãnh tụ của võ lâm. Chẳng lẽ các bạn đợi hắn đến tìm thù chăng?
- Tìm thù là một việc khác, còn hiện giờ là bạn chứ không phải địch kia mà.
Thiết Tranh Lão bà đứng bên cạnh xen lời :
- Tiểu tử ấy đã chết rồi, còn đề cập đến gã làm chi. Hôm nay Long Đình thảo đã bị người ta cướp mất, biết sao bây giờ?
Thiết Kỳ Ngân Tinh cười ha hả :
- Biết làm sao! Thực lực của Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo chẳng lẽ lại đi sợ tà ma ngoại đạo ấy sao?
Kim Kiếm thư sinh thở dài nói :
- Hiện giờ chúng ta chỉ còn tận hết sức lực chống kháng, đến đâu hay đấy. Thời gian vẫn còn một tháng mấy nữa, ta nên chẫm rãi tìm kế đề phòng.
Nói đoạn, ông cặp thi thể của Vũ Sĩ vào hông, cất bước lên đường. Mọi người cũng đều im lặng theo sau. Họ ra đi trong lòng hớn hở, ngày về với cảnh bi thương.

Chỉ có Thiên Độc Nhân Ma lòng đầy vui vẻ, luôn luôn điểm những nụ cười nham hiểm.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 40
Tình thắm thiết, hận thiên thu

Trong lúc giang hồ đang truyền rao tân thủ lãnh Phổ Kiếm minh Lữ Cừu Cốc bị nạn nơi Độc Long đàm thì trên đường cái quan bỗng xuất hiện một chàng cẩm y nho sinh đang cỡi ngựa chạy nhanh.
Chàng công tử mặt như Tống Ngọc, đẹp tợ Phan An, làn da mịn màng hồng hào hơn nữ giới. Cậu ta rẽ ngựa vào một thị trấn nhỏ, dừng ngay trước mặt một tửu điếm, từ từ xuống ngựa, bước vào trong.
Điếm tiểu nhị thấy có khách đến, vội vã nghinh đón ân cần, dắt chàng vào một bàn, nơi vắng vẻ. Nho sinh công tử đưa mắt nhìn quanh khách điếm, thấy chỉ có sáu bảy người toàn là những kẻ buôn bán nơi đất này. Nhưng đặc biệt phía bên góc trái, có hai người đang bàn luận nhỏ to. Một người trung niên thư sinh, còn người kia là một cụ già mặt đỏ râu xồm.
Cẩm y công tử vừa nhìn qua, đã nhận ngay người trung niên ấy chính là Kim Kiếm thư sinh vậy, còn cụ già mặt đỏ là nhân vật tiếng tăm Ngũ Hồ Long Quân Hùng Ngọc Tiêu. Cậu ta không khỏi ngạc nhiên, liền lóng tai nghe ngóng.
Kim Kiếm thư sinh thở ra một tiếng nói :
- Đệ với hắn tuy đã kết qua mối thù khó giải, nhưng theo lương tâm mà nói, đệ đối với hắn chỉ có kính phục chứ không hề ganh ghét, giờ hắn đã chôn thây dưới Độc Long đàm, khiến cho lòng đệ cắn rứt chẳng yên.
Cụ già mặt đỏ gật đầu nói :
- Theo lẽ xét ra, một người có nội công thâm hậu tuy bị rớt xuống nước cũng chưa đến nỗi phải bỏ thân. Lúc ấy các ngươi đừng nên đi liền mới phải.
- Vâng, chuyến này đệ phiền huynh, một là xem Long Đình thảo có còn lại chăng, hai là tra xét xem hắn chết sống lẽ nào.
Ngũ Hồ Long Quân cười ha hả nói :
- Việc quá lâu, đừng nói đến thây người, cho dù sắt đi nữa cũng phải mục rã.
Kim Kiếm thư sinh lắc đầu :
- Chưa chắc vậy, vì bởi nước trong đàm quá lạnh, có lẽ thây vẫn chưa hư thối.
Nếu vớt được lên cho đệ an táng, thì lòng đệ mới yên được đôi chút.

Cẩm y công tử ngầm gật đầu: "Lão Kim Kiếm thư sinh này vẫn chưa táng tận lương tâm, chỉ vì"...
Bỗng sự bi thảm trong lòng nổi lên, không cầm được giọt lệ đang chực tuôn trào, công tử cúi đầu khẽ chặm nước mắt. Lại nghe Ngũ Hồ Long Quân tiếp :
- Lữ Cừu Cốc chẳng qua là hậu bối của giang hồ, tại sao lại được làm thủ lãnh của Phổ Kiếm minh? Chẳng hiểu dựa vào thế lực của ai vậy?
- Nếu luận về võ công cùng khí độ, hắn cũng đáng lắm. Lại thêm có một vị tiền bối âm thầm nâng đỡ, nhưng đệ chưa được biết là ai.
- Có một việc đệ chưa rõ, trước đây không bao lâu nơi quan ngoại không phải đã xuất hiện một vị thủ lãnh của Phổ Kiếm minh sao? Giờ đây lại thay đổi, một đại bang phái như thế ấy cũng có việc chia đôi nội bộ sao?
- Theo đệ thấy thì người nơi quan ải có lẽ là giả. Nếu không thì sao bỗng nhiên lại im hơi lặng tiếng đi.
Nói đến đây, Kim Kiếm thư sinh lại thở ra lắc đầu :
- Tóm lại, võ lâm Trung Nguyên từ nay trở đi sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền phức lắm. Phổ Kiếm minh là một trong đại họa ấy. Còn người tự xưng là "Vô Nhân đảo chủ" lòng dạ thật khó đo lường.
Ngũ Hồ Long Quân đột nhiên móc trong người ra một miếng sắt đen mun trên có khắc đầu lâu hung tợn, đặt lên bàn nói :
- Đệ không tin bọn tà ma ngoại đạo lại lớn lối như vậy. Chẳng lẽ các bang phái Trung Nguyên không còn ai có tài nữa sao?
- Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Nếu chẳng phải kẻ ấy lợi hại sao Thiếu Lâm, Võ Đang các đại môn phái lại rần rần hạ lệnh triệu hồi các môn hạ trở về.
Ngũ Hồ Long Quân cười lớn :
- Vô Nhân đảo chủ thật to gan, không những công nhiên khiêu chiến Thất đại danh gia, còn mời các môn phái đến lược chiến. Đệ là kẻ bất tài vậy mà cũng được cho hay, chắc lúc ấy sẽ vui vẻ lắm.
Mặt Kim Kiếm thư sinh xanh như chàm, lập tức đứng dậy nói :
- Hư danh thật khiến lắm kẻ hiểu lầm. Xong việc này, đệ quyết không thèm đếm xỉa gì đến giang hồ nữa, an phận thủ kỳ, về vui sống với gia đình vợ con thì hơn.
Long Quân cũng đứng dậy cười nói :
- Chỉ sợ họ không chịu để cho huynh yên đấy chứ.
Hai người bước ra khách điếm đi mất. Cẩm y công tử cũng vội vã trả tiền rồi lên ngựa phi nhanh. Cũng may nhờ con tuấn mã khỏe mạnh nên mới đến canh ba chàng công tử đã đến bên bờ Độc Long đàm. Vội vã buộc ngựa vào thân cây, chàng định tiến bước thì bỗng thấy một người đứng nơi ven hồ tự bao giờ. Lòng chàng hết đỗi ngạc nhiên :

“Đêm khuya canh vắng tại sao lại có người đến đây làm gì?”
Chàng liền ẩn mình sau một thân cây im lặng chờ xem.
Nhờ ánh trăng soi, chàng đã nhìn rõ người ấy không ai khác hơn là vị cô nương trong Tử Vong thành Trịnh Uyển Lệ, giọng nàng thảm thiết, bi ai :
- Cốc ca, không dè anh lại ra đi như thế này!... Anh có nhớ lời đã hứa hẹn với em chăng? Lúc đầu tuy em gạt anh, song lòng em đã yêu anh tha thiết... Cốc ca, anh. Sao anh không nói lên đi. Chỉ cần một lời nói của anh, từ đây về sau em sẽ tìm nơi thâm sơn cùng cốc mượn chốn Pphật đài, mượn lời kinh kệ để an ủi cho suốt đời dang dở của em.
Cẩm y công tử không khỏi lạ thường, thầm nhủ :
- “Xem vậy, mối tình của nàng đối với Cừu Cốc không phải tầm thường đâu”.
Uyển Lệ lại thở ra than tiếp :
- Em biết anh hiềm em là con gái của Tử Vong thành chủ, nên không muốn gần gũi với em. Thực ra... dù cho thế nào đi nữa, em cũng giữ một lòng thương anh, chỉ mình anh thôi.
Nàng lẩm bẩm một hồi, lại nói tiếp :
- Em biết như vầy là tự em làm khổ lấy em. Nhưng... tình yêu thật là thiêng liêng, không thể nào miễn cưỡng cho được.
Cẩm y công tử thấy Uyển Lệ bi lụy khổ sở, không khỏi đồng tình :
- Cừu Cốc có được một người bạn tri kỷ như thế này, dù cho ở dưới tuyền đài chắc cũng mỉm cười an ủi.
Lúc ấy, bỗng có một bóng người xuất hiện. Một nàng thiếu nữ bịt mặt lẹ làng đến bên Uyển Lệ.
Tuy đang khóc kể, nhưng tai mắt vẫn còn linh mẫn, Uyển Lệ biết ngay có kẻ đến bên, liền cất tiếng hỏi :
- Ai đấy?
Thiếu nữ bịt mặt cười khanh khách :
- Diêm Vương Điện Tiền Giục Mệnh Quỷ.
Uyển Lệ sửng sốt hồi lâu, bỗng như trực tỉnh cười nhạt :
- Ta hiểu rồi, có lẽ phương giá cũng đến truy điệu Lữ Cừu Cốc chăng?
- Không sai, ta đến đây để truy điệu chàng, ngươi thấy lạ lắm sao?
- Đến truy điệu bạn quá cố thì quang minh chính đại, tại sao lại không để mặt thật ra?
Nghe câu nói ấy, thiếu nữ bịt mặt nổi giận, tiến lên hai bước, điểm mặt Uyển Lệ cười gằn :
- Tiện tì! Không ngờ ngươi còn dám thốt ra câu ấy. Để theo đuổi Cừu Cốc, ngươi không kể thủ đoạn nhơ nhớp, hủy hoại dung nhan của ta, ngươi tưởng rằng làm vậy Cừu Cốc sẽ yêu ngươi sao? Ha... ha..., lầm rồi, ngươi càng lắm thủ đoạn, Cừu Cốc càng hận ngươi thêm.

Trịnh Uyển Lệ thất kinh lùi lại hai bước ú ớ :
- Ngươi... Ngươi là Hàn Thanh Thanh.
- Đúng, cô nương là Hàn Thanh Thanh. Nợ máu trả bằng máu, đêm nay cô nương cũng hủy hoại dung nhan ngươi, để ngươi nếm tí mùi tủi hận.
Uyển Lệ biết được đối phương là Thanh Thanh, hơi yên dạ. Phải hiểu nàng vốn là con cưng trong Tử Vong thành, lâu nay chưa từng bị ai sỉ vả mắng chửi như thế, nên liền nổi giận, cười khẩy :
- Với công phu sơ thiển của ngươi mà dám lớn lời khoác lác.
- Thì ngươi cứ xem đây.
Nói dứt, Thanh Thanh liền vung tay đánh ra một chưởng, nhắm ngay trước mặt của đối phương công tới.
Uyển Lệ đâu hề xem Thanh Thanh ra gì, tay áo phất ra, lẹ làng chụp ngay cổ tay đối phương.
Thanh Thanh cười nhạt một tiếng, chụp ngay hữu chưởng, tả chưởng thừa thế điểm ra, nhắm ngay nhũ căn đại huyệt của Uyển Lệ.
Uyển Lệ không kịp đề phòng, thất kinh thối lui hai bước.
Thanh Thanh gần đây nhờ gặp danh sư truyền dạy, nên võ công tiến bộ rất nhiều. Vừa ra tay đã chiếm ưu thế, lập tức song chưởng múa nhanh, giây phút đã dồn Uyển Lệ vào vòng chưởng ảnh.
Cẩm y công tử đang núp bên trong, không khỏi giựt mình kinh ngạc, vì các chiêu thức của Thanh Thanh toàn là tinh kỳ huyền ảo, ngay cả mình cũng chưa từng thấy qua trên giang hồ. Võ công Uyển Lệ cao kỳ đến thế mà cũng phải bó tay chịu trận.
Võ công của Thanh Thanh, Uyển Lệ nào có lạ gì, không ngờ chỉ cách nhau một tháng, nàng đã tiến bộ đến mức thế này. Thật là một việc là ngoài sức tưởng tượng.
Bây giờ, Uyển Lệ đã bị nàng công vào thế nguy, liên tiếp thối lui mãi. Có lẽ không đầy mấy chiêu nữa sẽ bị thất thủ ngay. Thanh Thanh bỗng buông tiếng cười quái gở :
- Yêu nữ! Ngươi không dè chứ? Ngươi đến Độc Long đàm để truy điệu Cốc ca, không dè thây ngươi cũng phải chôn vùi nơi đây.
Uyển Lệ giận đỏ mặt, cười khỉnh nói :
- Ngươi chớ vội đắc ý, đêm nay ai phải chôn thây ai, còn chưa biết được kia?
- Không phải ngươi đã thâm yêu trộm nhớ Cốc ca sao? Cô nương sẽ giúp cho ngươi được toại nguyện.
Lời dứt thì chưởng phong cũng đã bắn ra, tiềm lực ào ào như sóng cuộn gió vồ.
Cẩm y công tử kinh ngạc thốt lên :
- Môn võ công này chắc có nhiều lai lịch, chẳng lẽ....
Đang lúc ấy thì Uyển Lệ đã bị một chưởng đánh nhằm, lảo đảo bước lùi,

miệng rỉ máu tươi.
Thanh Thanh cười khanh khách :
- Yêu nữ! Có lẽ đêm nay mạng ngươi đã dứt...
Lời chưa dứt thì tay nàng đã giơ cao lên, từng bước một đến gần Uyển Lệ.
Uyển Lệ mặt mày xanh nhợt, cứ bước lùi mãi ra sau. Lúc ấy, Thanh Thanh đã đến cách nàng chỉ còn năm thước, cất giọng lạnh lùng :
- Ta cho ngươi biết, không phải cô nương ác độc đâu. Chẳng qua là có qua có lại, ăn miếng trả miếng thôi.
Cẩm y công tử trong óc đang quay cuồng tự hỏi :
- "Ta nên ra mặt cứu nàng chăng? Hay là cứ bỏ mặc họ thanh toán lẫn nhau?"
Trong lúc ấy, Thanh Thanh đã ra tay đánh tới tấp, chưởng phong ào ạt công vào đối phương, dù có muốn ra tay cứu trở đi nữa, cũng không còn kịp.
Uyển Lệ sắp bị trọng thương dưới chưởng lực của Thanh Thanh thì...
Bỗng nhiên, một đạo thanh quang từ trong rừng bắn ra nhắm ngay hông của Thanh Thanh công tới, kiếm thế vô cùng dũng mãnh, bắt Thanh Thanh phải thu vội tay lại, né tránh đường kiếm đâm vào hông của kẻ ấy.
Rồi như một vì sao rơi, một bóng người từ trong rừng lẹ làng xuất hiện tại chổ.
Thì ra y là một chàng công tử nho sinh, mặt mày đẹp đẽ, trầm giọng lên tiếng :
- Nàng và người có thâm thù gì, sao lại nỡ ra tay sát hại vậy?
Thanh Thanh lạnh lùng nói :
- Mặt nàng đẹp như hoa, nhưng lòng độc tợ rắn. Vì muốn tranh đoạt Cốc ca, dám đang tay hủy hoại dung nhan của cô nương. Đêm nay nếu ai ra mặt bênh vực nàng, tức là kẻ thù sống chết với cô nương vậy.
Công tử đẹp trai cười ha ha :
- Cô nương thật quá ngông cuồng, tại hạ nói cho biết, đã có mặt tại hạ nơi đây, cô nương đừng hòng xâm phạm vào nàng.
Thanh Thanh nghe nói, phẫn nộ mặt đầy sát khí lớn tiếng quát :
- Ngươi là cái thá gì lại dám đứng ra bênh vực cho nàng?
- Tại hạ Ngô Hận Thu, vốn là đồng môn sư huynh muội với nàng.
- Ngươi là sư huynh của nàng, vậy thì càng tốt. Cô nương xin hỏi, nàng đã hủy hoại dung nhan của cô nương, tội đáng thế nào?
Hận Thu vốn không phải là người hung dữ, nghe Thanh Thanh hỏi thế, đứng sững một hồi, đoạn từ từ lên tiếng :
- Cô nương tôn tánh phương danh, đã cùng Lệ muội gây nên cừu oán thế nào?
- Cô nương Hàn Thanh Thanh, vốn là vị hôn thê của Lữ Cừu Cốc. Chỉ vì nàng cứ theo đuổi Cừu Cốc ca, nên ghen ghét mà hủy hoại dung nhan ta như

thế này.
Hận Thu cười ha hả :
- Thật là hoang đường. Lệ muội vốn là Công chúa của Tử Vong thành, lại đi yêu tên họ Lữ ấy sao? Hơn nữa, Cừu Cốc đã cùng cô nương tuyên bố hủy hôn, càng không lý để cho em Lệ phải giận lây đến thế.
Thanh Thanh tức bực lớn tiếng :
- Cô nương không muốn lý luận với ngươi nữa, có mau dang ra không?
"Vù" một cái, người nàng đã nhảy đến bên Uyển Lệ.
Hận Thu thét to một tiếng, trường kiếm tung ra chiêu thức "Cản Giang Đoạt Đậu" đã bức Thanh Thanh phải trở về chỗ cũ.
Hàn Thanh Thanh giận dữ vô cùng, đoản kiếm liền rút khỏi bao, gằn từng tiếng một :
- Ngươi thật muốn chết thay cho nàng sao?
- Ha ha... lại còn phải hỏi. Nãy giờ nếu không phải nể ngươi là vị hôn thê của Lữ Cừu Cốc thì....
- Thì sao? Hả?
- Không còn khách sáo như thế này nữa.
Bỗng xa xa có tiếng vọng lại :
- Các hạ chớ nên lớn lối. Công chúa Tử Vong thành có người bênh vực, chẳng lẽ nàng dâu của Thiên Độc cốc không có kẻ ra tay giúp sức sao?
Làn áo xẹt ngang, Ngọc Thông công tử cùng một người tay cầm xâu chuông đã có mặt tại chỗ. Ngọc Thông đưa quạt lên điểm mặt Uyển Lệ nói :
- Cô này đã hạ sát mấy tay cao thủ của bổn cốc, hôm nay tuyệt không thể bỏ qua. Thanh muội! Em cứ việc đấu với y, còn tiểu tử kia thì để anh thu xếp.
Lời nói tự cao khiến cho Thanh Thanh thấy khó chịu, nàng chỉ "hừ" một tiếng, không hề đếm xỉa. Riêng về Hận Thu, tánh chàng cũng ương ngạnh, thấy thái độ của Ngọc Thông như thế, không khỏi tức giận. Chẳng nói chẳng rằng, trường kiếm lập tức múa lên, nhắm ngay ngực Ngọc Thông đâm tới.
Ngọc Thông vội lùi né tránh, đột nhiên nghe tiếng chuông vang dậy, chận ngay thế tấn của Hận Thu.
Hận Thu không dè nửa đường bị cản, cảm thấy khẩu tay tê buốt, ngầm thất kinh, lập tức vung kiếm đánh ra hai đường, thế công uy mãnh.
Ngọc Thông công tử thấy thuộc hạ đã ra tay thế mình, nên phe phẩy chiếc quạt, đến bên Hàn Thanh Thanh cười nói :
- Thanh muội, lâu nay em ở đâu? Từ khi em bị hủy hoại dung nhan, ngu huynh không ngày nào không tưởng nhớ đến em.
Thanh Thanh quay mặt đi nơi khác, hừ một tiếng nói :
- Ai là em của ngươi. Có dang ra xa không?
Ngọc Thông ngạc nhiên.
- Thanh Thanh! Em làm sao vậy?

Thanh Thanh cười lạnh lùng :
- Khuyên ngươi nên thức thời tí. Nếu cứ mở miệng gọi ta là con dâu của Thiên Độc cốc, Vạn Độc cốc thì liệu hồn đấy.
- Em... Em đã thay lòng rồi sao!
Ngọc Thông công tử ngơ ngác lùi lại hai bước. Bỗng thấy bóng Thanh chớp nhoáng, "bốp bốp", hai tát tai đã in vào mặt chàng, nóng rang đau điếng. Chàng liền lấy tay vừa vò má vừa lớn tiếng :
- Lộng rồi! Chưa chi mà đã đánh chồng rồi, còn đạo lý gì nữa chứ?
Nhưng Hàn Thanh Thanh buông tiếng cười thiểu não, rồi như một làn khói xẹt đi mất dạng.
Bây giờ thương thế Uyển Lệ đã hơi bình phục, thấy sự việc vừa xảy ra, không thể nín được cười.
Ngọc Thông công tử đang lúc tức bực thấy nàng cười, liền đổ dồn cả sự bực bội vào người nàng, cất giọng trầm thầm nói :
- Yêu nữ! Ngươi chớ vội đắc ý. Độc Long đàm đêm nay có lẽ là nơi chôn thây ngươi đấy.
Lúc nãy tuy Uyển Lệ thất bại dưới tay Thanh Thanh, nhưng đối với Ngọc Thông nàng có coi ra gì, liền xoay mặt nhìn về phía đàm, không màng đếm xỉa đến.
Ngọc Thông công tử lần này xuất cốc, một mặt để tìm Thanh Thanh, mặt khác quyết báo thù Uyển Lệ đã giết thủ hạ cướp người yêu của chàng, nên ngoài kẻ cầm xâu chuông ra, còn dắt theo một số cao thủ. Thấy cử chỉ của Uyển Lệ như thế, chàng liền giơ cao chiếc quạt, lớn tiếng ra lệnh :
- Ra tay!
Lập tức, trong rừng có mấy bóng người vùn vụt bay ra nhắm người Uyển Lệ tấn công.
Hận Thu đang dùng kiếm pháp của Mộ Dung lão nhân đánh với kẻ địch, vừa liếc thấy một số người tuôn ra đấu với Uyển Lệ, chàng lập tức đánh ra hai luồng kiếm bức đối phương phải dang ra ngay. Thừa thế, chàng nhảy sang bọn quần hùng nghinh chiến.
Vì muốn trả ơn dạy dỗ của Mộ Dung Phi, nên chàng quyết tâm bảo vệ ái nữ của ông ta, không để cho ai được đụng đến. Vì thế nên vừa mới ra tay, chàng đã sử dụng tuyệt kỳ ảo ngăn cản bọn quần hùng.
Uyển Lệ vẫn đăm nhìn xuống dưới đàm, bỗng thấy từ dưới đàm mơ hồ như xuất hiện một gương mặt thân yêu. Rồi từ từ... từ từ... bóng dáng người yêu như phảng phất đến bên nàng, nàng đưa hai tay ra, miệng lẩm bẩm gọi :
- Cốc ca, thì ra anh chưa chết....
Đôi tay nàng ôm chầm lấy hình bóng mờ ảo ấy, nhưng ảo ảnh vẫn là ảo ảnh. Nàng ôm vào hư không, thân hình không điểm dựa, phải lảo đảo suýt ngã sấp xuống đàm.

Cũng may lúc ấy một bàn tay chụp vội vào chiếc vai ngà ngọc, kéo thân nàng trở lại, khiến nàng như bừng tỉnh cơn mê. Đưa mắt nhìn lên, nàng thấy người mình đã ngã vào lòng Hận Thu, một tay chàng vung kiếm đấu địch, tay kia ôm chặt lấy thân nàng.
Cử chỉ này khiến cho lòng tự ái Uyển Lệ bị tổn thương, nàng liền vùng vẫy thoát ra, giọng trong trẻo giẫy nẩy :
- Ai mượn ngươi can thiệp.
Nãy giờ Hận Thu ra tay giúp đỡ với tấm lòng tốt chứ không có ý khác. Giờ nghe nàng nói thế, thật dở khóc dở cười. Nhưng chàng đâu có cơ hội để giải thích cho nàng rõ, vì người sử dụng xâu chuông cũng đã gia nhập vào đám quần hùng vây đánh.
Uyển Lệ thoát khỏi tay Hận Thu, bọn quần hùng liền đổ xô công vào nàng ngay. Hận Thu thấy vậy, vung kiếm nhảy sang, nhưng lần này đâu dễ thoát thân, người sử dụng chuông đã bám sát bên chàng.
Phải biết kẻ ấy họ Hồ tên Lý, giang hồ thường gọi Hồ Tam Lan, lòng hung dạ ác, đứng đầu hạng cao thủ trong Thiên Độc cốc. Xâu chuông vũ khí của ông ta tuy nặng chỉ mười mấy cân, nhưng uy lực khó tả, Hận Thu muốn đánh phá vòng công cũng không dễ gì.
Thật ra, Hận Thu đã lo lắng không đâu, dưới mắt Uyển Lệ, bọn Thiên Độc cốc nào có nhằm gì. Tà áo phất qua, nàng đã thoát khỏi vòng vây lập tức.
Suốt thời gian khó khăn, Ngô Hận Thu mới tìm gặp lại nàng, giờ thấy nàng định ra đi, lòng chàng nóng nảy còn hơn lúc nàng bị vây khốn. Lập tức chàng vận khí Đan điền, "xẹt, xẹt" hai đường tuyệt kiếm trong thế "Địa Thủy Hỏa Phong" uy lực vô cùng dũng mãnh.
Hồ Tam Lan phải cố gắng vung chuông đánh ra bảy thế mới phá giải được, nhưng ông ta cũng đã bị bức lui ra sau bảy tám bước.
Hận Thu thừa cơ, tưng mình như con nhạn lướt theo Uyển Lệ và gọi :
- Mộ Dung cô nương! Xin tạm dừng bước, tại hạ có lời muốn nói.
Uyển Lệ liền xoay lại, lạnh lùng nói :
- Ngươi kêu réo gì đây, ta chẳng hề quen biết ngươi kia mà.
Hận Thu kinh ngạc hỏi :
- Cô nương không nhận là con của Mộ Dung Phi tiền bối sao?
- Ta với ngươi vốn chưa quen nhau, ai tin được lời ngươi nói.
Hận Thu là người ít hay biện bạch nên chàng ú ớ :
- Đó là chính miệng Mộ Dung tiền bối nói ra, chẳng lẽ là dối sao?
Uyển Lệ vẫn nghinh mặt cười khỉnh. Lúc ấy Ngọc Thông công tử, Hồ Tam Lan cùng bọn thuộc hạ của Thiên Độc cốc đã đuổi đến nơi, Ngọc Thông phe phẩy cây quạt nói lớn :
- Đêm nay không thể để cho hai kẻ này tẩu thoát được. Nếu không, Thiên Độc cốc sau này có thể không với bọn họ đấy.

Lời nói chưa dứt, hai tay cao thủ đã tung mình xông vào Uyển Lệ, nhưng người nọ mới lơ lửng giữa không, bỗng đã rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình bay trở lộn lại. Hồ Tam Lan vội đưa tay ra đỡ, nhìn xem kỹ không khỏi thốt lên một tiếng kinh hãi :
- Mai Hoa Vô Ảnh Thủ?
Ngọc Thông bước đến bên, trông thấy năm lỗ thủng như đóa hoa mai cũng thất kinh bước lùi hai bước. Cùng lúc ấy trong rừng có tiếng cười quái dị phát ra, lẹ như chớp hai chiếc bóng cũng vừa xuất hiện. Chính là cặp vợ chồng Nam Ôn Sát và Nữ Ương Thần. Sự có mặt của hai người này đã khiến cho mọi người thảy đều chấn động.
Nữ Ương Thần trừng đôi mắt sáng như sao nhìn về Hồ Tam Lan cười gằn :
- Hay đa. Hôm nay các ngươi lại hiếp đáp đến vợ chồng lão rồi, thật không sợ chết!
Hồ Tam Lan kinh ngạc, nhưng vẫn gượng cười nói :
- Giang hồ ai chả nghe qua đại danh của Nữ Ương Thần cùng Nam Ôn Sát. Hồ Tam này dù cho có to gan đến đâu, cũng không dám phạm lỗi vậy.
Nữ Ương Thần vẫn nghiêm nghị chỉ về Hận Thu nói :
- Ta đâu giỡn với ngươi. Nó vốn là con của lão thân, bất kỳ ai đụng đến chân lông của nó, vợ chồng lão liền thí mạng ngay.
Hận Thu trừng bà một cái, lớn tiếng nói :
- Bà nói bậy, ai là con của bà?
Nữ Ương Thần tức giận, bước lên một bước lớn tiếng :
- Súc sanh! Ngay cả cha mẹ mà ngươi cũng không nhìn nhận sao?
Đôi mày Hận Thu nhíu lại cười ha hả :
- Hận Thu này đường đường là đấng trượng phu đâu có người mẹ như bà vậy.
Câu nói này đã khiến cho Nữ Ương Thần đau lòng vô cùng. Tước kia vì mặt mũi cậu con không giống chồng nên cặp phu thê phải rời xa nhau hai mươi mấy năm, không ngờ giờ đây con bà đã khôn lớn, lại cũng hoài nghi bà.
Giọng bà lạc đi vì khích động :
- Súc sanh! Ngươi cứ mắng đi! Cứ chửi đi. Nếu ta không trong sạch thì đâu còn mặt mũi để gặp cha ngươi nữa?
Uyển Lệ đứng bên nghe ngóng nãy giờ, lòng cảm thấy bất bình cười nhạt :
- Ngay cả đến cha mẹ mà còn không nhận, vậy mà hòng giương danh lập thế trên giang hồ. Ôi! Chớ nên ló mặt ra thì hơn!
Lời dứt thì tà áo của nàng cũng lay động nhanh như chớp bay vào rừng mất dạng.
Hận Thu bị nàng bỏ rơi, đứng sững sờ giây lâu rồi cất bước rượt theo, miệng gọi lớn :
- Mộ Dung cô nương, xin đợi một lát, tại hạ muốn nói đôi lời.

Từ khi đến nơi tới giờ, Nam Ôn Sát không hề nói năng gì cả, giờ bỗng quát to một tiếng :
- Đuổi theo hắn!
Như một làn khói đen, ông tung mình lên cao, đoạn phui rút vào rừng mất dạng.
Nữ Ương Thần bảo Hồ Tam Lan :
- Hôm nay buông tha cho ngươi đấy.
Dứt lời thì bà cũng cất bước ra đi.
Ngọc Thông công tử thấy bóng người đã đi rồi, mới giả vờ giận dữ dậm chân nói :
- Tiểu tử, ngươi chớ vội đắc ý, lần sau nếu gặp đến bổn công tử thì đừng hòng sống sót.
Hồ Tam Lan lắc đầu cười thiểu não :
- Đôi hung thần ác sát này, chúng ta chớ nên chạm vào thì hơn.
Ngọc Thông vốn sợ mất mặt trước đám bộ hạ, giờ nghe Hồ Tam Lan khuyên vậy, đành khoát tay ra lịnh :
- Chúng ta đi thôi.
Đợi bọn người kia đi xa rồi, cẩm y công tử từ từ bước đến bờ đàm, nhìn xuống mặt nước thở than :
- Cốc anh! Không ngờ anh lại sớm bỏ em ra đi, bỏ em phải bơ vơ lẻ bóng trên đời. Ôi! Không có anh, em làm sao sống qua những chuỗi ngày tẻ nhạt!... Nhưng Cốc anh! Xin anh hãy yên lòng, giòng họ Lữ chưa đến đỗi tuyệt tử đâu. Thiếp đã mang sẵn giòng máu của chàng được hai tháng, thiếp nguyện sẽ dạy dỗ con chúng ta nên người... Song chỉ ngặt sự nghiệp hiện giờ của anh chưa có ai thừa kế. Anh chết đi, bao nhiêu công việc đều dang dở!...
Đang buồn nản khóc thương thì bỗng bên tai nghe có tiếng văng văng thúc giục :
- Hài nhi! Mau lánh mình vào phía nam ẩn lánh, có người sắp đến kìa.
Cẩm y công tử ngẩn đầu lên kinh dị, song không cần nghĩ ngợi, vội lánh mình theo lời chỉ dẫn. Quả thật thân hình vừa ẩn vào gốc cây thì đã thấy ba bóng người phi nhanh đến bờ.
Đi trước có hai người, một người tóc hung da đỏ, mình mặt áo kim tuyết, còn người thứ hai miệng to mắt lớn trước ngực mọc phủ đầy lông, hình thù vạm vỡ. Kẻ thứ ba cũng là người đi sau chót lại chính là Lữ Tử Thu.
Cẩm y công tử mắng thầm: "Thì ra hắn lại bày trò quỷ gì đây".
Lúc ấy Lữ Tử Thu chỉ vào mặt nước dưới đàm cười nói :
- Xác của hai con độc long cùng cây kiếm thần của thằng Cừu Cốc đều ở nơi dưới đáy hồ. Chỉ vì nước lạnh, đáy sâu nên không ai dám xuống cả.
Người tóc hung buông tiếng cười sang sảng :
- Đừng nói đến cái Độc Long đàm nhỏ xíu này, cho dù biển rộng sông sâu,

mỗ cũng có thể lặn xuống để tìm báu vật được.
- Nếu nhị vị lặn xuống đấy được, không những thần kiếm vào tay, nội đơn của hai con độc long cũng rất quí giá. Tại hạ không mong gì cả, chỉ cần tìm được thi thể của đứa con thì cũng đủ cảm ơn lắm rồi.
Người lông đầy ngực buông tiếng cười khanh khách :
- Mỗ không tin nước này có thể lạnh đến chết người, để mỗ xuống thử xem nào.
Lập tức như một con kình ngư, người ấy đã lặn vào đàm nước, cách bơi lội thật là tuyệt diệu. Thân hình nặng nề như vậy mà ngay cả tiếng động, một hạt bong bóng cũng chẳng thấy khua.
Cẩm y công tử núp trong rừng tự nhủ :
- "Nếu quả thật người này lấy được thần kiếm của Cừu Cốc, ta có nên ra mặt đoạt lại chăng?"
Võ công của hai kẻ này cao thâm vô độ, tuyệt không thể xem thường, lại có người giả Lữ Tử Thu ở bên giúp đỡ, sợ e khó thể ra tay.
Công tử lại nghĩ tiếp :
- "Nhưng thần kiếm là di vật duy nhất của chàng. Thế nào ta cũng phải lấy lại cho được, đặng sau này cho con ta sử dụng".
Đang lúc suy tới nghĩ lui, bỗng giọng nói khi nãy lại văng vẳng bên tai :
- Hài nhi, con chớ nghĩ ngợi vớ vẩn. Thằng Cừu Cốc tuyệt không phải là đứa yểu tướng đâu. Con cứ đến núi Thái Sơn đợi nó, lão tin chắc con sẽ gặp nó ngay.
Lời nói ôn hòa, nhưng đầy cương nghị. Tuy Cẩm y công tử hiểu người ấy là một cao nhân tiền bối nhưng chẳng rõ là ai. Vốn thuần hậu nên tin lời ngay.
Cùng lúc ấy, bỗng thấy mặt nước lay động. Người hán tử từ dưới nước xông lên, nhanh nhẹn bơi vào bờ đàm. Kẻ đứng trên bờ liền chìa tay ra, kéo người dưới nước lên.
Tuy đã mùa hè, nóng bức vô cùng, nhưng gương mặt của lão ta lạnh run tái, cũng may nhờ nội công thâm hậu nên chỉ giây lát đã khỏi phục lại, lão từ từ đứng dậy, người bạn đồng hành vội hỏi :
- Có thấy vật gì chăng?
- Dưới đàm nước chảy rất mạnh, nếu công phu của đệ không dồi dào thì sớm đã chôn thây dưới ấy rồi.
Lời dứt thì ông ta cũng đã đến bên Lữ Tử Thu, chụp lấy cổ tay, cười nham hiểm :
- Tên kia, ngươi thật to gan, dám âm phu hại mỗ, không sợ chết sao?
Thủ pháp mau lẹ của ông ta, dù cho Tử Thu có lanh đến đâu cũng không thể né tránh được nữa.
Tay của Tử Thu đã bị nắm chặt mà mặt vẫn tỏ vẻ điềm nhiên, khẩn khoản :
- Các hạ hiểu lầm rồi. Không phải tại hạ nói trước sao, dưới đàm nước lạnh

như băng chảy siết. Như vậy đâu phải cố ý muốn hại? Hơn nữa, Tam cốc, Nhị viện, Nhất bảo vốn kết thâm thù với tại hạ, đang định mượn lực của Vô Nhân đảo chủ để diệt trừ bọn chúng, đâu có lý gì lại đi mưu hại hai nhị vị.
Thì ra hai người này vốn là Đông Hải Song Quái. Lão đại "Hải Thị Chi Hổ" lập tức nghiêm giọng :
- Lão Nhị, mau buông tay ra. Chớ nên lôi thôi.
Lão Nhị nghe anh ra lệnh, lập tức buông tay cười lớn nói :
- Cho ngươi biết nếu ngươi có lòng dạ gì thì đừng hòng sống sót.
Lữ Tử Thu nghiêng mình lễ phép :
- Đâu dám, đâu dám! Xin nhị vị chớ nghi ngờ.
Lão đại bỗng đưa tay lên, đánh vào mặt đàm một cái. Lập tức mặt nước lõm sâu hai trượng, rồi ông ta bỗng giơ tay cao lên, nước cũng theo sứt hút của chưởng phong nhô cao như mô núi, công lực thâm hậu ấy thật là khiếp đảm.
Cẩm y công tử núp trong rừng kinh sợ, không ngờ công lực của Đông hải Song Quái lại thâm hậu đến thế, vậy thì võ công của Vô Nhân đảo chủ còn cao biết là chừng nào.
Lão đại thi thố võ công xong, liền quay sang Tử Thu nói :
- Việc nơi đây tạm thời gác lại, chúng ta cứ tiến hành công việc đã dự định đi.
Lữ Tử Thu vâng dạ liền hồi rồi đi trước dẫn đường, hai lão quái cất bước theo sau, phút chốc mất dạng.
Cẩm y công tử thở phào một tiếng, từ từ bước ra, lòng không khỏi thắc mắc. Tiếng nói bí mật đã cho biết Cừu Cốc không hề gì, nhưng mắt nhìn nước đàm chảy siết, một người không quen bơi lội rớt vào đàm thì làm sao có thể thoát nạn được?
Nhưng giờ biết làm sao, chỉ đành y theo lời dạy bảo của cao nhân, đến núi Thái Sơn chờ đợi.
Phương đông hừng sáng, ánh thái dương đỏ rực dần dần soi rõ cả vạn vật. Cẩm y công tử một người một ngựa, rời khỏi Độc Long đàm đi về hướng núi Thái Sơn.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 41
Tuyệt Mệnh tam thức

Nói về Lữ Cừu Cốc, vung kiếm chém chết độc long rồi cảm thấy thân mình như một chiếc sao rơi, chìm lỉm xuống dưới hồ.

Trong đàm, nước bị độc long vùng vẫy nên cuồn cuộn gợn sóng, thành thử thân chàng vừa rơi xuống đã chìm ngay tới đáy. Tuy không quen bơi lội, song thần trí sáng suốt, chàng liền nín ngay hơi thở, lấy sức tung lên.
Độc Long đàm khác hơn ngoài biển, thân chàng vừa trồi lên dã bị nước chảy cuốn vào một hang đá tối om. Chàng không còn hy vọng sống được nữa, nào ngờ nước vẫn kéo đi, bên hang lại rộng không nơi bấu víu vì đá trơn như sữa, dựng đứng thẳng hàng. Thân chàng cứ trôi đi... trôi đi... Lặn hụp trong hang tối giây lâu, rồi từ từ giòng nước đưa chàng ra nơi sáng. Thì ra, kế bên là một bờ đá lổm chổm và cũng là nơi mà chàng có cơ hội thoát thân.
Cừu Cốc tụ hết sức lực, bám chặt vào bờ, cũng nhờ nội lực cao thâm, nên chàng đã rời khỏi mặt nước không khó mấy.
Ngồi trên bờ tịnh dưỡng thần trí, vận khí tụ công, độ một tiếng đồng hồ trôi qua, chàng đã cảm thấy trong người khỏe khoắn trở lại.
Trời vừa hừng sáng bỗng có tiếng động khiến chàng giựt mình, mở mắt ra xem. Thấy cách chỗ mình ngồi không bao xa, những con cá thỉnh thoảng tung nhảy lên bờ.
Lòng chàng cảm thấy kỳ lạ, tự nhủ :
- "Sao những con cá này lại nhảy lên bờ kìa? Chúng không sợ chết khô sao?"
Bây giờ mặt trời đã mọc, nhưng trên vách núi lại có một luồng quang tuyến rọi ngay xuống nước. Xem kỹ giây lâu, mới biết nơi ấy là một phiến đá trong tợ thủy tinh, nhờ ánh mặt trời rọi xuống nên phản chiếu vào mặt nước hồ, cá thấy ánh sáng tưởng mồi, nhảy lên chực đớp.
Cừu Cốc từ từ đứng dậy đi đến bên vách đá, đưa mắt nhìn quanh. Thì ra nơi đây là một eo núi, đã từng có người bước chân qua, không những có hang đá, đường đi, lại còn có những xương đã khô nằm rải rác.
Chàng không hiểu trong hang đá này có gì, người hay thú ở, nên không dám vào ngay, vội rút thần kiếm cầm tay, rồi dè dặt bước vào từng bước một.
Đến nơi, liền thấy một cửa động bên trong cát trắng làm nền khô ráo sạch sẽ. Vào sâu hai trượng, nơi đáy hang lại có một cái hang khác nối tiếp. Trong ấy có một phiến đá phẳng lì, bên trên có một bộ xương người đang ngồi ngay thẳng.
Chàng liền đảo mắt xem quanh, tuyệt nhiên không thấy có gì lạ cả. Lòng chàng vẫn còn tự hỏi :
- "Nhân vật nào đã vào được nơi đây vốn không phải là kẻ tầm thường, sao lại không lưu một vết tích gì cả".
Nghĩ thế nên chàng đi tứ phía tìm lại một phen.
Trước và sau động có khoảng rộng không quá năm trượng. Quả nhiên, trên một vách đá, chàng bắt gặp có những hàng chữ khắc sâu vào độ ba phân, hình như kẻ viết đã vận dụng Kim Cương chỉ pháp lưu tự như sau :

“Ta, Đông Hán Nhứt Dương Tử, vì vào đàm giết cặp độc long, nên bị nước cuốn đến đây. Sở dĩ chưa chết cũng nhờ những con cá tươi hằng ngày dưới nước nhảy lên bờ giúp cho ta làm vật thực. Cá ấy đã hấp nước linh truyền dưới đáy đàm, thành thử thơm ngon. Nhờ vậy mà ta sống đến ba trăm ngoài năm. Hàng ngày chuyên luyện Huyền Môn Thái Thanh tâm pháp”...
Cừu Cốc đọc đến đây không khỏi thất kinh tự nhủ :
- “Người này đến đây đã mấy trăm năm, chẳng lẽ không còn phương pháp nào để ra sao?”
Vì vậy mà chàng đưa mắt nhìn về xương người, không khỏi cảm thấy một nỗi buồn vô vọng. Người ta đã không ra được, thì ta lại có khác gì. Chàng thở dài ảo não đọc tiếp :
“Không phải ta vô phương trở lại thế gian, chỉ vì kẻ xuất gia đâu đâu cũng là nơi tu hành được, gặp phải nơi đây xa biệt giang hồ, nên càng thêm thuận tiện.
Ta biết hai con độc long dưới đàm, sớm muộn cũng gây họa cho nhân gian, cũng sẽ có kẻ bị cảnh ngộ như ta. Vì vậy mà lo tìm phương pháp thoát thân, ta lại khổ tập thành mấy môn võ công tuyệt kỹ, lưu lại trên vách này. Nếu kẻ nào hữu duyên gặp được, mong sao phò khổ cứu nguy”.
Cừu Cốc vốn là con nhà võ, vừa biết trên vách có đề lại các thức võ công, thì chàng không màng đến phương pháp thoát thân nữa.
Chàng thấy phía trên viết rất nhiều chữ, dưới lại có những đồ hình, như hình thì dạy “Huyền Môn Tiên Thiên chân kinh” tâm pháp, hình thì dạy Cầm Nã Chưởng pháp bổ túc lẫn nhau, phía dưới đề năm chữ thật to “Ngự Điện Bài Vân Thủ”.
Thần công Bài Vân thủ mới nhìn sơ thấy như đơn giản, nhưng thực tập lại huyền ảo dị thường.
Cừu Cốc mải mê luyện tập một hồi, cũng phí quá thời gian hai tiếng đồng hồ, mới có thể luyện thuộc được. Nghỉ ngơi giây lát chàng lại bắt đầu nghiên cứu đến Huyền môn Tiên Thiên chân khí theo sự chỉ dẫn trên vách đá.
Chàng cảm thấy còn tinh thâm bát đại hơn môn Thiên Chân Chánh khí của chàng nhiều.
Cừu Cốc ở trong hang không biết là mấy ngày mấy đêm, đến một hôm chàng thấy võ học đã luyện thành thục xong. Bấy giờ chàng mới bắt đầu lo tìm cách thoát thân.
Chàng đến trước một bộ xương người, cung kính lạy mấy lạy, rồi ngước đầu lên, bỗng chàng phát giác trên mặt đá nơi chỗ ngồi của bộ xương người, ẩn hiện những giòng chữ nhỏ. Nhưng vì thời gian lâu ngày, đã bị rong rêu phủ lên một lớp mỏng. Chàng lấy tay chùi sạch bụi bặm, mới rõ đấy là những giòng chữ ghi lại một môn võ công. Những văn tự này đã được lão đạo trưởng đề lại lúc sắp chết, trên đầu ghi bốn chữ lớn “Tuyệt Mệnh tam thức”.

Kế tiếp là ba đoạn văn chỉ dẫn mỗi chiêu thức võ công. Chiêu đầu tên gọi "Hồn Quy Ly hận", chiêu thứ hai "Đoạt Mệnh Truy hồn", chiêu thứ ba "Phan Thiên Phục Địa". Ba chiêu này được giảng giải rõ ràng theo phương thức tập, phía sau lại có câu bị chú như vầy :
"Phàm hễ kẻ nào học được ba thức này, chưa gặp hồi nguy kịch, tuyệt không được đem ra sử dụng. Còn dưới phiến đá thủy tinh, ta có cất di vật nơi ấy, sau khi lấy xong tìm cách phá vỡ bàn thạch ấy, để cho lũ cá khỏi bị ánh sáng chiếu tưởng lầm nhảy lên bờ chết khô tội nghiệp. Những lời đã dặn, nên khá nghe theo".
Cừu Cốc vội vàng đến nơi phiến đá. Quả thấy bên dưới có một lỗ hổng, lão đạo trưởng đã cất cẩn thận vào trong ấy một cây trường kiếm cũ kỹ, một lọ hoàn đan, trên nắp lọ viết rõ là "Độc Long đan" có thể chữa trị được trăm độc. Lòng Cừu Cốc không khỏi giựt mình tự nhủ :
- "Chẳng lẽ Long Đinh thảo đã luyện thành đan được đây chăng?"
Chàng cất xong hai di vật của lão đạo trưởng vào người, rồi đưa tay ra sau rút cây thần kiếm, vụt một cái đánh bể phiến đá lưu ly.
Thời gian Cừu Cốc ở trong động, một lòng học tập võ công, nên chẳng bao lâu chàng đã tiến tới rất mau. Chỉ nhún mình một cái, đã như chiếc pháo thăng thiên, nhảy vọt lên cao mười ba trượng.
Hai bên vách núi thẳng trơn, không nơi lồi lõm, nếu người võ công kém cỏi, suốt đời cũng đừng hòng leo lên. Nhưng đối với Cừu Cốc, nội lực cao thâm, võ công tinh diệu, chàng tung mình nhảy lên một cái, đôi chân chạm vào vách đá bên hữ, lập tức mượn thế dậm chân, thân mình lại vọt qua bên tả, cứ qua qua lại lại mãi đến nửa ngày thì người chàng đã trèo lên chót núi.
Ánh thái dương rọi khắp bốn phương, luồng gió mát thổi vào ngực. Mười mấy ngày trời Cừu Cốc sống trong thạch động, tinh thần thảnh thơi, cứ chuyên tâm học tập võ công, nên quên cả mọi điều thế sự. Giờ đây thân lại vào đời, các điều phiền phức từ từ đưa đến trong đầu óc chàng.
Chàng nghĩ đến mình đã mất tích mười mấy hôm, tin ấy chắc giang hồ ai cũng đã hay biết, các vị tiền bối cùng người thân thuộc, thế nào cũng một phen lo lắng buồn rầu.
Mẹ ta Tỵ Trần sư huynh, và Từ Thanh Thu, người vợ kết hôn vừa được mấy tháng. Thế nào họ cũng tưởng ta đã chết, chắc họ đau khổ vì ta.
Giờ đây ta đã thoát hiểm, cần phải cho họ biết gấp tin mừng.
Lại còn việc vị tiền bối đã trút hết hy vọng vào ta, Thái Bạch Tiên Ông ấy, ông ta đang chờ đợi nơi núi Thái Sơn, nếu giờ ta nhanh chóng đến nơi, có lẽ còn gặp mặt kịp.
Suy đi nghĩ lại hồi lâu, chàng liền quyết định việc công làm trước, việc tư để sau. Phải đi lên núi Thái Sơn rồi mới trở về Phỉ Thúy cốc gặp mẹ.
Chủ tâm đã định, thân hình nhanh nhẹn tung bay hướng về Thái Sơn tấn

phát.
Đi đến giữa đường, bỗng nhiên mây kéo bốn phương, sấm vang sét chớp. Một trận mưa lớn bắt đầu rơi hạt, Cừu Cốc đang đi trong rừng núi âm u, một nơi đụt mưa cũng chẳng có, nên người chàng phút chốc đã bị ướt như chuột lội.
Bỗng nhiên chàng thấy xa xa có một trang viện, không cần suy nghĩ liền rộng bước phi nhanh đến đấy. Khi đến kế bên mới biết là một biệt thự nguy nga, trên cửa có đề hai chữ mạ vàng to lớn "Di Viên".
Lòng Cừu Cốc không muốn vào khuấy rầy người ta, nhưng mưa càng lúc càng lớn, thêm gió thét mưa gào mỗi lúc thêm dữ dội, nên chàng bắt buộc phải gõ cửa.
Không bao lâu cánh cửa nạng nề mở, một cụ già tóc bạc hiện ra, đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến cuối, đoạn từ từ cất tiếng hỏi :
- Có phải tướng công đến tìm người chăng?
Cừu Cốc kính cẩn chắp tay đáp :
- Tại hạ vốn là kẻ qua đường, đến đây xin đụt mưa. Mong lão công công thương tình cho tạm trú.
Cụ già gật đầu đưa tay ra hiệu cho chàng vào trong nói :
- Nếu là tướng công đụt mưa, vậy xin mời vào nhà nhỏ của lão mà ngồi. Còn nếu muốn gặp chủ nhân, thì phải đợi cho lão thông báo trước đã.
- Thôi, khỏi cần. Tại hạ ẩn mưa đây giây lát, mưa tạnh lập tức đi ngay.
Bỗng nhiên nghe giọng nói từ trong vọng ra, lớn tiếng hỏi :
- Lão Vương, ngươi đang nói chuyện với ai thế?
- Một cậu công tử xin đụt mưa.
- Có khách ghé nhà, sao không mời vào khách thính hầu trà.
Lời dứt thì người ấy cũng đã đến nơi. Một cụ già thân hình to lớn, đầu đội khăn chữ vạn mình mặc vải lam.
Thấy cụ già đến nơi, Cừu Cốc vội cung tay thi lễ nói :
- Vô cớ đã khuấy nhiễu bảo trang, thật lòng vãn bối áy náy vô cùng.
Cụ già mới đến cười lớn nói :
- Tứ hải giai huynh đệ. May mắn lắm mới được cậu vào nhà. Xin mời vào trong dùng trà đàm đạo.
Cụ già ra vẻ ân cần, khiến Cừu Cốc không thể từ chối. Vừa đi cụ già vừa tự giới thiệu :
- Lão phu Vương Phổ Trọng Hoa, trước kia cũng từng qua lại giang hồ, giờ thì cất kiếm về hưu, sống điền viên trong những ngày tuổi đã về già.
Cừu Cốc thấy vậy cũng tự thông danh tánh.
Vương Phổ Trong Hoa nhìn chàng từ trên xuống dưới, bỗng cất tiếng cười hỏi :
- Cậu đã từ đâu đến đây? Sao áo quần lem luốt như thế ấy?

Cừu Cốc cúi đầu tự nhìn mình, không khỏi bật cười. Thì ra đã mười mấy hôm chàng vất vả dưới địa huyệt, mình mẩy dính đầy cát bụi, mặt thì lem luốc chỗ trắng chỗ đen, nhưng chàng tự bảo không nên nói thật ra, đành đáp dối :
- Vãn bối mười mấy hôm nay mải miết trong chốn thâm sơn, cũng vì muốn tìm một môn thảo dược, nên phải dơ bẩn thế này, thật là thất lễ.
Trọng Hoa vội cười đỡ lời :
- Thì ra là vậy. Chẳng có chi đâu.
Đoạn ông quay sang bảo cụ già mở cửa lúc nãy dẫn Cừu Cốc vào trong tắm rửa sạch sẽ.
Trong khi tắm, Cừu Cốc như bỗng nhớ ra một việc liền đưa tay vào áo lấy cuốn "Kiêu Đang Khán Kiếm lục" ra, chàng lộ sắc thất kinh. Thì ra sau khi rớt xuống đấy đàm, cuốn Khiếu Đăng Khán Kiếm lục bị ướt rách tả tơi, màu giấy biến thành vàng cũ, nhưng có một điều lạ sau lưng các trang giấy lại ẩn hiện những giòng chữ lu mờ.
Cừu Cốc đang định xem thử những giòng chữ ấy đã ghi những gì, bỗng nghe hình như có kẻ đang âm thầm dòm ngó. Chàng cười nhạt một tiếng, vội vã cất sách vào trong người cẩn thận, rồi như chẳng hay biết gì cả bước ra khỏi phòng tắm.
Chàng biết mấy hôm nay, ngày nào cũng lo luyện tập Huyền Môn Tiên Thiên Chân Kinh, nên mắt tai linh mẫn dị thường, chỉ một chiếc lá khẽ rơi ngoài hai mươi trượng cũng khó qua được mắt chàng.
Một mặt đi vào đại thính, một mặt e dè kẻ địch, vì cảm nghĩ chủ nhân tòa nhà này vốn cũng là nhân vật giang hồ, biết đâu chẳng phải là người đang tìm mình hay sao.
Khi Cừu Cốc đến giữa hành lang, bỗng một giọng trong trẻo quát to, một đường sáng lòa mắt xẹt đến bên người chàng.
Trong lúc bất thần, Cừu Cốc vội lách mình sang bên, mới tránh khỏi đường gươm đâm lén kẻ địch.
Thì ra một nàng thiếu nữ áo hồng, dung mạo tương trợ như Hàn Thanh Thanh, nhưng tuyệt nhiên không phải là nàng. Cừu Cốc nhớ rõ chưa từng gặp mặt qua người này bao giờ, nên tức giận nói :
- Sao cô nương vô duyên, vô cớ lại đâm lén tại hạ?
Hồng y thiếu nữ như giận đến cực độ, chẳng nói chẳng rằng, đường kiếm cứ liên tiếp công ra, chiêu nào chiêu nấy hiểm nguy khó tả.
Cừu Cốc biết mình là khách trong nhà, không tiện tranh đua với một cô con gái, hơn nữa chàng biết thế nào bên trong cũng có sự hiểu lầm, nên cứ lách mình né tránh.
Lúc ấy, trong nhà như cũng đã phát giác ra, chớp mặt năm bóng người đã đến đứng sau thiếu nữ.

Cừu Cốc đưa mắt lên nhìn, thấy những kẻ ấy nào là tăng nhân, đạo sĩ, thư sinh. Người nào người nấy đôi mắt có thần, thái dương huyệt cao lên, đủ thấy võ công của họ vô cùng thâm hậu.
Đang lúc chàng ngạc nhiên, bỗng đường kiếm của thiếu nữ đã đâm ngay vào ngực. Không còn tránh né kịp nữa, chàng vội ra tay chụp lấy cổ tay nàng.
Hồng y thiếu nữ tưởng rằng thế kiếm này sẽ hạ được đối phương, ngờ đâu mắt bỗng hoa lên, cổ tay đã bị Cừu Cốc nắm chặt. Nàng vừa thẹn vừa giận, tay trái nhanh như chớp điểm ngay vào ngực Cừu Cốc.
Gần đây, Cừu Cốc đã luyện tập quen thủ pháp của cụ già, nên vừa ra tay đã sử dụng hiệu quả lập tức. Cảm thấy một làn da mền mại mát rợi đang nằm gọn trong lòng bàn tay, bất giác người chàng đứng yên ngây ngất.
Lúc ấy tả chưởng của thiếu nữ đánh ra, "Bùng" một tiếng, đập ngày vào ngực chàng. Nhưng thiếu nữ lại hoảng hốt ré lên, miệng rịn máu tươi, người ngã ngồi xuống đất.
Sự việc xảy ra quá đột ngột, ngay cả chàng cũng phải ngơ ngác. Thì ra giờ đây kinh mạch chàng đã đả thông. Một khi ngoại lực chạm vào, lập tức nội thể phản ứng dữ dội. Võ công thiếu nữ tuy cao, nhưng chịu sao nổi sức chấn động của nội gia chân lực, thành thử chàng chẳng bị thương, ngược lại toàn thân nàng lại bị phản kích đến tột độ.
Hiện tượng vừa xảy ra đã làm náo loạn cả trang viện.
Cừu Cốc cảm thấy trong lòng bứt rứt, định tiến lên xem xét thương thế cho nàng.
Bỗng một tiếng quát từ trong nhà phát ra :
- Dâm đồ! Thủ đoạn của ngươi thật quá độc ác.
Cừu Cốc lâu nay chưa từng bị ai gọi là dâm đồ, nên không khỏi ngạc nhiên. Chàng chưa kịp nhận ra kẻ ấy diện mạo thế nào, thì một luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải ồ ồ đánh tới người chàng rồi.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 42
Đơn chưởng nhiếp Trường Kinh

Cừu Cốc thất kinh, vội lùi né tránh, đoạn vung tay áo nhẹ nhàng phất ra, lập tức phá giải kình lực đối phương một cách vô hình vô dạng. Thì ra người đánh ra chưởng ấy chính là Vương Phổ Trọng Hoa, chủ nhân ngôi nhà này.
Cừu Cốc thấy mặt ông ta bây giờ có vẻ tức giận, đôi mắt trợn trừng nhìn chàng quát lớn :

- Lão phu đang muốn tìm ngươi, không ngờ ngươi lại to gan, dám dấn thân vào đây rồi. Hừ!
Cứu Cốc chắp tay lễ độ :
- Đây là một việc hiểu lầm, mong Trang chủ nên hỏi rõ lại đã.
Trọng Hoa cười lớn :
- Ngươi dùng nội công, chấn thương ái nữ của lão. Như vậy, tội cũng đã đáng chết, còn hỏi làm gì.
Đôi mày Cừu Cốc nhíu lại, chàng vừa muốn cất tiếng thì Hồng y thiếu nữ đã nói nhanh :
- Thưa cha, con đã nhận lầm. Hôm ấy chẳng phải là người này.
Trọng Hoa vốn chỉ có một nàng con gái, yêu quý tợ ngọc, giờ đây thấy nàng bị thương, không cần suy nghĩ phải trái, quyết trả thù kẻ đã chạm vào người con gái mình, nên ông ta gàn giọng :
- Dù có phải hắn hay không, hôm nay cha cũng phải trị tội nó dám đả thương con.
Lúc ấy, một trong sáu người đã có mặt nẫy giờ, tuổi trạc ba mươi, dáng điệu nho sĩ, bước lên hai bước nói :
- Xin đại ca bớt giận, nhường cho tiểu đệ hỏi lai lịch của hắn rõ ràng đã, sau sẽ trừng trị.
Mấy người đứng bên cất tiếng tán đồng :
- Thất đệ nói rất đúng. Kẻ này tuổi còn nhỏ, ắt thế nào cũng có sư môn, không những trừng trị mình hắn, đồng thời còn hỏi tội thầy hắn đã dung dưỡng hung đồ, cho họ biết oai lực của Di Viên thất hùng.
Cừu Cốc thấy họ chẳng nói phải trái, cứ một mực muốn gây sự, trong lòng đã bất bình, liền tiến lên hai bước cất giọng nói :
- Việc hôm nay chẳng qua là do sự hiểu lầm. Cô nương đã ra tay đánh tại hạ, nên bị phản ứng nội lực của tại hạ khiến cho cô ấy bị thương, chứ tại hạ nào muốn ra tay mà chư vị phải gây sự.
Vị trung niên nho sĩ, vốn tuổi nhỏ nhứt trong Di Viên thất hùng, ngoại hiệu Tôn Sơn Tú Sĩ, nghe Cừu Cốc nói thế liền cười nhạt :
- Kẻ có nội thể phản ứng chấn thương địch thủ phải là người đã luyện đến mức "Huyền quan nguyên khiếu kỷ thông". Ngươi là một tiểu tử tuổi chưa là bao, lại dám lớn lời dối trá.
Cừu Cốc vẫn tỏ vẻ thản nhiên, ôn tồn nói :
- Tại hạ và Trang chủ mới vừa gặp nhau, cũng chưa từng có gì xích mích, lẽ nào hạ độc thủ lịnh ái làm gì. Mong tiên sinh suy nghĩ lại, kẻo mất hòa khí giữa đôi bên.
Tôn Sơn Tú Sĩ "hừ" một tiếng nói :
- Tên ngươi gọi là gì? Sư trưởng là ai thế?
Cừu Cốc đang định trả lời thì người thứ sáu trong Thất hùng là Thiên Trì Dã

Tẩu đã lớn tiếng quát :
- Khỏi cần lôi thôi. Ta nên bắt hắn trước đã rồi hỏi sau cũng chẳng muộn.
Tôn Sơn Tú Sĩ nghe theo, lập tức tiến lên hai bước, trầm giọng :
- Oắt con! Ra tay đi, lão phu xem ngươi được bao nhiêu bản lĩnh.
Cừu Cốc thấy vậy, biết không còn phân trần gì được nữa, giọng chàng lạnh lùng :
- Các hạ muốn đánh thì cứ ra tay, tại hạ không từng quen ra tay trước.
Tôn Sơn Tú Sĩ thét lớn :
- Đồ ngông cuồng, xem chưởng đây!
"Vù", một chưởng đánh ra, một luồng kình phong ồ ạt bắn tới.
Cừu Cốc nghĩ thầm :
- "Đối với những người này, nếu không cho họ một bài học thì khó bề phân trần phải trái được".
Chàng liền né mình sang bên, lách tránh đường chưởng phong rồi sử dụng vô công Cầm Nã thủ đã học nơi địa huyệt, chụp vào cổ tay kẻ địch.
Chiêu thức quả thật lợi hại, huyền ảo đến đỗi ngay cả chàng cũng không dè.
Tôn Sơn Tú Sĩ thấy thế thất kinh, thân hình lập tức thối lui, song chưởng liền tiếp đánh ra ba thế, mới tránh được môn cầm nã của đối phương, nhưng thần sắc ông ta đã tỏ ra kinh hãi.
Lâu nay, thanh danh của Di Viên thất hùng, giang hồ đều biết. Vì vậy mà người nào người nấy vẫn tự phụ là hiếm kẻ đối địch. Ngờ đâu vừa mới ra tay, đã bị Cừu Cốc bức phải lùi bước, trong lòng vừa kinh vừa giận. Ông dồn hết công lực, đánh ra một chiêu, cực kỳ nguy hiểm.
Cừu Cốc tỉnh táo dò xem, thấy bề ngoài của chiêu thức tuy rất tầm thường nhưng bên trong bao hàm một tiềm lực cực kỳ dũng mãnh.
Đợi cho kình lực sắp đến bên, Cừu Cốc liền sử dụng chiêu "Giáng Vũ Phi Phi" phá giải ngay thế công của đối thủ. Tú sĩ thấy thế lại quát to, song chưởng lại đánh tới.
Cừu Cốc tự nhủ :
- "Bảy người này ai nấy công lực cũng đến mức khả quan, nếu để họ dùng mưu xa luân chiến, ắt ta phải thiệt thòi".
Nghĩ đoạn, chàng quyết tâm kết thúc trận đấu càng mau càng tốt, liền cất tiếng cười nói :
- Các hạ nếu nhứt định muốn phân cao thấp, Lữ mỗ xin đắc tội vậy.
Lời vừa dứt thì chiêu thức "Hoàng Đoạn Quan Sang" trong Tiềm Long cửu thức cũng liền được đem ra sử dụng. Tiềm lực như nước vỡ bờ, đẩy người Tú sĩ lui xa tám bước.
Vẻ mặt càng tỏ ra kinh dị, Tôn Sơn Tú Sĩ nói :
- Xem ngươi không ra gì mà quả cũng có chút nghề lợi hại.
Nói dứt, ông định tiến lên xuất chưởng, ngay lúc ấy Thiên Trì Dã Tẩu vội

vàng ngăn cản :
- Thất đệ dang ra, để huynh tiếp hắn vài chiêu xem nào.
Hồng y thiếu nữ đang ngồi dưỡng thương, ngẩng đầu gọi :
- Lục thúc, sự việc hôm nay bởi cháu nhận lầm người. Xin đừng động thủ nữa.
Thiên Trì Dã Tẩu cười lớn :
- Mặc dù cháu nhận lầm hay không, trong vòng thành Di Viên này, quyết không thể dung túng cho ai được ngang ngược.
Lời dứt thì người ông cũng đã đến trước mặt chàng, cất tiếng oang oang quát :
- Tiểu tử, ngươi ra tay đi.
Cừu Cốc mỉm cười, chỉ tay về phía Hồng y thiếu nữ nói :
- Nàng đã bị trọng thương, nên lo chữa trị gấp thì hơn, còn việc hôm nay ai phải ai quấy không phải dùng võ công để phân biệt được.
Thiên Trì Dã Tẩu nghinh mặt lên trời cười nói :
- Ngươi đừng giả vờ "mèo khóc chuột đâu", giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Hôm nay, nơi Di Viên này có lẽ là đất chôn thây của ngươi vậy.
Song chưởng của Dã Tẩu lẹ làng nhắm ngay mặt Cừu Cốc đánh tới.
Cừu Cốc thật không ngờ trong vùng thăm sơn ẩn dật này lại có những người không chịu dùng lời phải trái, nên lửa giận bắt đầu bộc phát. Chiêu thức "Ngư Điện Bài Vân Thủ" vừa học nơi địa huyệt của tiền bối Nhứt Dương Tử lập tức được đem ra sử dụng, tinh diệu tuyệt luân.
Bàn tay của Thiên Trì Dã Tẩu đánh tới trước mặt Cừu Cốc ai cũng tưởng chàng sắp lâm nguy. Ngờ đâu cổ tay của ông lại bị chàng nắm chặt. Dã Tẩu thất kinh, tụ sức giựt tay lại nhưng tựa như bị một dây xích sắt siết cứng, không thể nhúc nhích được nữa.
Thoáng qua một giây, Cừu Cốc buông tay đẩy ra một cái, thân hình Dã Tẩu đã lảo đảo thối lùi năm thước. Đôi mắt ông ta cứ trừng trừng nhìn sững lấy chàng.
Di Viên thất hùng đều là những tay cao thủ giang hồ, mắt thấy Tôn Sơn Tú Sĩ cùng Thiên Trì Dã Tẩu bị thất thủ dưới tay Cừu Cốc một cách quá dễ dàng mau lẹ, trong lòng không khỏi thất kinh. Phổ Pháp thiền sư bật tiếng niệm câu Phật hiệu, đoạn quay đầu sang Thiên Nhứt đạo trưởng nói :
- Nội lực của tiểu tử này không phải tầm thường. Tốt hơn bảo lục đệ đừng nên lôi thôi với hắn.
Vương Phổ Trọng Hoa sắc diện tỏ vẻ bực bội. Vừa rồi ông đã mục kích Cừu Cốc giao đấu với Tú sĩ, chỉ thấy chàng đánh những chiêu tinh diệu tuyệt luân, thần ảo dị thường, đồng thời công lực lại vô cùng thâm hậu. Di Viên thất hùng lâu nay qua lại giang hồ chưa hề bị ai đánh bại, vậy mà hôm nay

đã thất thủ trước một thiếu niên không tên không tuổi, còn gì nhục nhã hơn.
Trong khi mọi người chưa hết ngạc nhiên thì Thiên Trì Dã Tẩu lại xuất chưởng đánh vào Cừu Cốc. Giờ đã biết địch biết ta, nên không còn dám khinh thường nữa. Ông xuất chưởng toàn những thế tuyệt luân.
Cừu Cốc "Hừ" một tiếng, nói :
- Các ngươi người nào cũng tỏ ra tự phụ, Lữ mỗ vì thấy sự việc do hiểu lầm, nên nhẫn nhịn đấy thôi, chứ nào sợ các ngươi.
Bấy giờ chàng đã không nén được cơn tức giận, nên toàn sử dụng môn võ công trong Tiềm Long cửu thức, lâu lâu lại xen một vài chiêu Ngự Điện Bài Vân Thủ.
Gần đây, chàng ngày đêm mãi lo luyện tập Thái Thanh tâm pháp cùng Tam Thức Tuyệt Mệnh của Nhứt Dương đạo trưởng, nên các khiếu huyền quan đã được linh thông. Giờ chàng lại thi triển Tiềm Long cửu thức của Thái Bạch Tiên Ông nên Thiên Trì Dã Tẩu vừa đánh vừa thối lùi liên tiếp.
Vương Phổ Trọng Hoa thấy thế, biết lục đệ cũng sẽ bị thua, đang định bước ra ngăn cản, thì Cừu Cốc đã đánh ra chiêu thức "Khí Thôn Hà Ngục", uy lực dũng mãnh bắn vào người Dã Tẩu.
Một tiếng "Hự" nặng nề vang lên, người của Dã Tẩu đã bị tung bay ra xa năm thước, miệng hộc máu tươi.
Thấy lục đệ bị địch thủ đánh trọng thương, Trung Châu Hiệp Cổ cùng Nam Hải Ngư Ông song song bước tới, đồng thanh quát lớn :
- Tiểu tử thật là ác độc!
Cừu Cốc lạnh lùng :
- Phàm kẻ võ lâm khi đã động thủ, nếu có gây thương tích cho đối phương vốn là sự thường, sao gọi là ác độc? Huống chi sự việc hôm nay đều do các ngươi hiếp bức, bắt buộc tại hạ phải chống trả đấy thôi.
Trung Châu Hiệp Cổ cười ha hả :
- Tôn giá nói rất đúng. Thiên Trì Dã Tẩu sở dĩ bị thương chẳng qua võ nghệ chưa tinh. Giờ đây lão có bổn phận đòi lại những điều thiệt thòi ấy.
Vừa nói, ông ta đã từ từ bước đến cách Cừu Cốc không còn bao xa. Nam Hải Ngư Ông cũng định ra tay, nhưng không muốn ỷ chúng hiếp cô, nên đành dừng bước.
Trong lúc hai bên đang định ra tay, bỗng nhiên có một bóng người lảo đảo chạy vào. Trọng Hoa vội vã đưa tay ra đỡ, người ấy liền phu ra một ngụm máu, ngã lăn xuống đất chết tươi. Cừu Cốc đưa mắt liếc qua mới hay kẻ ấy là một thiếu niên võ sinh, thân hình tráng kiện.
Thiếu niên này tên gọi Lưu Tử Ngọc, vốn là học trò quý của Vương Phổ Trọng Hoa, không ngờ bị kẻ lạ mặt nào đã hạ độc thủ, người đã chết mà không tìm ra dấu vết. Trong lòng Trọng Hoa uất ức vô cùng, lập tức đứng lên chỉ mặt Cừu Cốc quát :

- Tiểu tử, đồng đảng của ngươi đến đây được bao nhiêu, mau nói thật cho ta rõ.
Cừu Cốc mỉm cười đáp :
- Tại hạ không hề đem theo đồng đảng bao giờ. Hôm nay đến quý trang đây, chẳng qua là một sự ngẫu nhiên gặp cơn mưa lớn đấy thôi, nhưng nãy giờ các ngươi cứ một mực không tin thì cũng không biết giải thích cách nào nữa.
Sắc mặt Vương Phổ Trọng Hoa biến đổi mấy lượt, lòng đầy nghi hoặc lớn tiếng :
- Ngươi đừng giấu diếm nữa, lão phu đã biết lai lịch của ngươi. Hôm nay quyết không để cho ngươi ung dung bước ra khỏi Di Viên này.
- Tại hạ xin nhắc lại một câu rằng tại hạ không phải là kẻ địch, khuyên các ngươi lo chuẩn bị ứng phó với cường địch sắp tới kìa.
Trọng Hoa nghe chàng nói, như sực tỉnh, lập tức ra lệnh :
- Nhị đệ cùng tam đệ mau ra ngoài canh giữ, tên tiểu tử này để cho ngu huynh ứng phó cũng đủ rồi.
Phổ Pháp thiền sư chắp tay niệm Phật, đoạn cùng Thiên Nhứt đạo trưởng song song cất bước ra đi.
Ngay lúc ấy, một tiếng cười từ xa vọng đến, một tiếng cười đinh tai nhức óc, khiến ai nấy cũng phải rợn người. Phổ Pháp thiền sư giựt mình, vội vàng dừng bước. Một luồng gió nhẹ xao động trên mái nhà, thì ra đã có ba bóng người lẹ làng nhảy xuống sân như ba chiếc lá rơi.
Một thanh niên tuổi độ đôi mươi, mặt mày đẹp đẽ nhưng trong cặp mắt sắc sảo lại ẩn tàng ít nhiều giảo quyệt, theo bên là hai cụ già mặc hắc bào, hình dung dữ tợn.
Hồng y thiếu nữ vừa thấy mặt thanh niên, vội lớn tiếng nói :
- Thưa cha, hôm ấy chính là gã này.
Thanh niên buông tiếng cười ha hả :
- Đúng vậy, chính là ta. Có lẽ việc ấy cô nương đã trình với lịnh tôn rồi chứ?
Hồng y thiếu nữ giận đến đỏ mặt, bước lên một bước. Vương Phổ Trọng Hoa vội vàng nắm tay nàng lại, trầm giọng quát hỏi :
- Chư vị là người ở đâu? Di Viên thất hùng từ ngày ẩn dật đến nay, không hề gây ác cảm với một người nào. Nay chư vị lại đến cửa hiếp người, không sợ trái lẽ sao?
- Khéo nói, khéo nói! Bổn công tử mới vào Trung Nguyên, đang định gây thân thiện với người, có lý nào lại hồ đồ bao giờ.
Trọng Hoa hừ một tiếng, đưa tay chỉ về Lưu Tử Ngọc, người đồ đệ mới vừa tử thương, rồi nói :
- Có phải quý vị đã hạ thủ nó?
Võ sanh công tử lạnh lùng :
- Người này dám sỉ nhục bổn công tử, nên cần phải được trừng phạt.

Trọng Hoa nghe giọng nói ngang ngược ấy, tức đến lộn gan, ngửa mặt cười ha hả :
- Tiểu tử! Có lẽ ngươi là kẻ ngông cuồng mà lần đầu lão phu mới gặp.
- Thật vậy sao? Bổn công tử chưa nghe ai bảo như thế bao giờ.
Trọng Hoa thét lớn :
- Lão phu dạy ngươi trước rồi sẽ tìm sư phụ ngươi khiển trách sau.
Lập tức một chưởng đánh ra. Vốn là thủ lãnh của Thất hùng nên thế chưởng cực kỳ uy mãnh.
Võ sanh công tử khẽ lách mình. Chiếc quạt trên tay khẽ phất nhẹ một chiêu. Chưởng phong của Trọng Hoa đã biết đi vô hình vô dạng. Gã cười ha hả nói :
- Liệu ngươi có xứng đáng để gặp mặt Vô Nhân đảo chủ. Hôm nay Trường Kình công tử này đến đây cũng đã hân hạnh cho ngươi lắm rồi.
Cừu Cốc vừa nghe nhắc đến tên Vô Nhân đảo chủ, trong lòng đâm ra dè dặt.
Vương Phổ Trọng Hoa càng thêm giận dữ, tiến lên một bước, "Vù vù"... lập tức công ra ba chưởng, kình lực dương cang không ngớt bắn đi.
Trường Kình công tử nghiêm sắc mặt, định đưa tay nghinh chưởng.
Trong lúc ấy, một bóng người xẹt qua, "Ầm" một tiếng chấn động cả tứ bề, cát bụi tung bay mù mịt khiến mọi người đứng quanh đều bị chưởng phong đẩy lùi.
Vương Phổ Trọng Hoa tóc râu dựng ngược, thân người bị chấn dội phải lùi năm bước.
Thì ra trước mặt Trường Kình giờ lại có thêm một cụ già tóc bạc. Ông ta nghinh mặt, buông tiếng cười dài.
Thiên Nhứt đạo trưởng, Phổ Pháp thiền sư vội vã bước lên đỡ Trọng Hoa và hỏi :
- Thương thế của đại ca thế nào?
Vương Phổ Trọng Hoa cười lớn nói :
- Lão phu vì một phút sơ ý nên để chúng thắng được trong chiêu đầu tiên. Thật ra bọn người không ra người, quỷ chăng ra quỷ này, đâu đáng kể gì!
Cụ già tóc bạc trừng mắt nói :
- Lão phu không đấu khẩu với ngươi. Hôm nay chúng ta đến Di Viên này không phải để đánh lộn mà để làm mai mối cho công tử cùng lịnh ái kết duyên giai ngẫu. Ngươi ưng thuận thì đó là việc tốt không gì bằng. Còn nếu không thì chúng ta sẽ thẳng tay trừng trị.
Vương Phổ Trọng Hoa không đợi ông ta nói tiếp, rống lên dữ dội :
- Đừng nói bậy! Xem chưởng đây.
"Vù... vù", liên tiếp đánh ra ba chưởng, chưởng phong bao trùm kẻ địch.
Cụ già tóc bạc buông tiếng cười dài, đôi bàn tay đen mun quơ lên hư không một cái, lập tức mười đường khói đen nhằm các yếu huyệt của Trọng Hoa

bắn tới.
Trọng Hoa thấy vậy thất kinh, vội vã bước lùi một bước. Cụ già tóc bạc lại cười ré lên, tung thân tiến tới, công ra ào ạt.
Thiên Nhứt đạo trưởng đứng bên xem xét nãy giờ, thấy thân pháp của cụ già nhanh nhẹn, chiêu thức lại vô cùng độc ác, nên lo lắng hộ cho vị đại ca. Ông cất bước tiến lên, định ra tay giúp sức thì cụ già thứ hai bên bọn Trường Kình công tử thấy vậy, phát lên tiếng cười quái dị nói :
- Các ngươi bảy người cứ xông vào một lượt đi. Gia gia chỉ đợi có vậy.
Lời dứt thì người ông ta cũng đã tung lên, tay trái công vào Thiên Độc đạo trưởng, tay phải đánh qua Phổ Pháp thiền sư.
Đạo trưởng cùng Thiền sư không muốn dùng hai cự một, nhưng vì thế địch quá mạnh, lại nữa đối phương đã chủ động ra tay trước, nên hai người không hề câu nệ, hè nhau hợp sức ra tay.
Di Viên thất hùng vốn chuyên về hợp thủ liên công, nên vừa đánh ra, uy lực khó tả, đấu với cụ già ngang sức không hơn không kém.
Trường Kình công tử thấy hai thủ hạ thảy đều ra tay nên chàng được an nhàn vô sự, phất phơ cây quạt đi đến bên Hồng y thiếu nữ. Nam Hải Ngư Ông biết hắn có tâm bất thiện, quát to một tiếng, đưa cây cần câu đâm ngay vào ngực chàng ta.
Trường Kình công tử cười lạnh lùng, bàn tay lẹ như chớp nắm chặt vào đầu cây cần.
Nam Hải Ngư Ông thất kinh dùng sức kéo lại, Trường Kình công tử cười ha hả :
- Lui ra!
Chàng ta ngầm vận thần công đẩy ra một cái, chiếc cần câu luyện bằng sắt đen đã gãy từng đoạn. Nam Hải Ngư Ông cảm thấy hổ khẩu đau nhức, lảo đảo lùi sau năm sáu bước.
Trường Kình công tử không thèm nhìn đến, cất bước tiếp tục đi đến bên thiếu nữ.
Cùng lúc ấy, Vương Phổ Trọng Hoa đánh "hự" một tiếng, liên tiếp bước lùi mấy bước, miệng hộc máu tươi.
Thiên Trì Dã Tẩu, Tôn Sơn Tú Sĩ song song bước đến đỡ ông ta. Trọng Hoa trợn mắt quát lớn :
- Mau dàn ngay Thất Tinh trận!
Thiên Nhứt đạo trưởng cùng Phổ Pháp thiền sư nghe lệnh, lập tức thối lui, bảy người lẹ làng bố thành trận thế, vây Trường Kình công tử cùng hai lão già vào giữa.
Có lẽ tiếng quát của Trọng Hoa đã khêu lên lòng hiếu kỳ của Trường Kình công tử. Chàng ta cất tiếng cười lớn :
- Bổn công tử vào Trung Nguyên, tuy đã gặp qua không ít cao thủ, nhưng

chưa hề thấy trận thế. Hôm nay xem thử Thất Tinh trận của Di Viên thất hùng uy lực là bao?
Hai cụ già áo đen vốn có tiếng là song hung vùng Đông Hải, võ công kỳ quái, tâm địa hung hăng, thấy mình đang bị bao vây, không khỏi buông tiếng cười quái gở. Họ tỏ vẻ không quan tâm đến, nhưng thật ra tình thế đã bắt đầu căng thẳng vô cùng. Đôi mắt Vương Phổ Trọng Hoa lườm lườm, tay cầm cổ kiếm, đứng giữ phương vị chính yếu.
Thiên Nhứt đạo trưởng râu bạc phất phơ, trường kiếm cũng đã hờ sẵn nơi tay, ánh hào quang lấp lánh. Phổ Pháp thiền sư hai tay nắm chặt thiền trượng, chân đứng chữ đinh. Kỳ Du Trung Châu Hiệp Cổ, Nam Hải Ngư Ông, Thiên Trì Dã Tẩu, Tôn Sơn Tú Sĩ mỗi người đều trấn giữ một phương, chờ có lệnh liền ra tay chiến đấu.
Chỉ có Cừu Cốc ra vẻ nhàn rỗi, hay ta chắp ra sau lưng, đứng bên lược trận.
Bỗng chàng nhớ đến hồng y thiếu nữ lúc nãy bởi vì mình mà bị thương, nên trong lòng hối hận, cung tay nói :
- Lúc nãy vô ý khiến cho cô nương phải bị thương, thật tại hạ không yên chút nào.
Hồng y thiếu nữ vội vàng trả lễ nói :
- Chút thương tích ấy có hề chi, hơn nữa, cũng vì thiếp đã không nên không phải trước.
Cừu Cốc lấy trong người ra một viên Long Hổ Cửu Hoàn đan trao cho nàng và nói :
- Xin cô nương uống viên thuốc này vào.
Hồng y thiếu nữ đang định chối từ, thì Cừu Cốc liền nghiêm nghị :
- Tình thế hiện giờ vô cùng ác liệt. Lát nữa cô nương không tránh khỏi phải ra tay. Tốt hơn đừng nên câu nệ những sự thường tình này.
Thiếu nữ nghe chàng nói thế, mới chịu nhận thuốc uống vào, rồi đưa mắt nhìn về đấu trường.
Hình như Trường Kình công tử cùng Đông Hải song hung đã thấy Thất Tinh trận thế không phải dễ phá, nên ba người cũng đã bắt đầu dè dặt đứng chú thần đợi chờ nghinh địch.
Bỗng, mũi kiếm của Vương Phổ Trọng Hoa vun vút đánh ra liên tiếp. Phải biết Thất Tinh kiếm trận vốn đã vang danh khắp chốn giang hồ, uy lực mười phần lợi hại, hễ trụ cột ra tay thì tứ bề cũng đều hưởng ứng. Vì vậy mà lằn kiếm ào ào, sáng lòa chói mắt, phút chốc đã bao trùm không còn nơi sơ hở.
Hồng y thiếu nữ tên gọi Vương Phổ Anh, được Vương Phổ Trọng Hoa rất mực yêu quý. Từ nhỏ đến giờ sanh trưởng nơi Di Viên, nên đối với Thất Tinh kiếm trận rất thán phục, tưởng rằng thiên hạ vô song, vừa gật đầu đắc ý hỏi Cừu Cốc :
- Chàng thấy kiếm trận của cha em có thể dẹp được bọn chúng chăng?

Cừu Cốc nhìn xem giây lát, rồi lắc đầu thở ra.
Vương Phổ Anh tưởng đâu chàng khinh khi, nên sắc mặt có vẻ giận nói :
- Hừ! Chàng chớ nên khi dễ. Nếu là chàng thì chỉ trong ba chiêu cũng đã bỏ mạng rồi.
- Không phải tại hạ khi dễ kiếm trận. Nhưng vì thế địch quá mạnh mà trận thế thì rời rạc sợ không hạ nổi bọn họ đấy thôi.
Đối với cha cùng mấy bị chú bác, lâu nay Phổ Anh vẫn tin tưởng nơi tài năng của họ, giờ nghe Cừu Cốc nói thế khiến cho lòng tin ấy bắt đầu lung lay, đôi mắt nàng chăm chú dò xét thế trận một hồi và không khỏi hồi hộp lo sợ.
Bấy giờ kiếm trận của Thất hùng đã đến hồi gay cấn. Ánh kiếm vun vút bủa vây, kình phong ồ ồ xông tới, nhưng bộ ba Trường Kình công tử xem vẫn thản nhiên không hề phí chút hơi sức.
Đông Hải song hung ra tay độc ác, hai người đối lưng nhau đánh ra tới tấp. Bỗng nghe Tôn Sơn Tú Sĩ ré lên một tiếng, thân hình lảo đảo thối lui. Thiên Trì Dã Tẩu thấy thế thất kinh, lập tức bị một luồng Hàn Âm cốt trấn áp vào ngực, muốn ra tay chống đỡ cũng không còn kịp, đành hự một tiếng, máu trong miệng trao ra xối xả, cũng lùi ra khỏi trận.
Thất Tinh trận phút chốc đã mất hai còn lại năm, uy lực bắt đầu suy giảm.
Trường Kình công tử cười nhạt một tiếng, cây quạt nhẹ nhàng đưa ra, điểm ngay Kiên Tỉnh huyệt nơi vai Trung Châu Hiệp Cổ. Bàn toán sắt trên tay Hiệp Cổ liền bị đánh rớt xuống đất.
Trận thế bắt đầu trở chiều, Di Viên thất hùng từ thế công bây giờ bắt đầu lo thủ. Đông Hải song hung nào chịu buông tha, Thiên Nhứt đạo trưởng cùng Phổ Pháp thiền sư đã bị Song hung đánh cho bị thương ngã lăn ra đất.
Trường Kình công tử thấy đối phương không còn đáng lo, nên phe phẩy cây quạt, cười ha hả nói :
- Di Viên thất hùng hữu danh vô thực, bổn công tử hôm nay mới biết.
Thái độ ngạo nghễ khinh khi của Trường Kình công tử khiến cho Trọng Hoa tức đến lên ruột, râu tóc dựng lên, đôi mắt đỏ ngầu, quát lên như sấm :
- Lão sẽ thí mạng với ngươi.
Cổ kiếm liền huy động như mưa sa bão táp, chớp nhoáng đã công tới tám chiêu, dùng tận lực bình sanh, mười phần hiểm trở.
Trường Kình công tử cười ha hả :
- Lão thất phu chớ nên điên rồ! Nếu không nể vì con gái ngươi, tha cho ngươi được toàn vẹn thì có lẽ cũng chẳng khác gì như bọn đang nằm la liệt kia.
Lời nói như dầu chế vào lửa, khiến cho Trọng Hoa càng thêm tức tối, cứ cắm đầu đánh tới vù vù.
Trường Kình công tử sa sầm nét mặt lại, sát khí hiện lên, cây quạt bỗng

nhiên chen lộn vào thế kiếm của đối thủ, lập tức nghe "hự" một tiếng hai tay Trọng Hoa ôm chầm lấy ngực, vừa bước lùi miệng vừa trào máu.
Vương Phổ Anh rú lên một tiếng thất thanh, lật đật chạy đến đỡ lấy ông ta, giọng run run hỏi :
- Cha! Cha có sao không?
Trọng Hoa lại hộc ra một ngụm máu nữa, gắng gượng ưỡn ngực ra nói :
- Cha chưa đến nỗi chết đâu.
Trường Kình công tử buông tiếng cười nham hiểm, từ từ hướng về Vương Phổ Anh bước đến.
"Xẹt" một tiếng, Phổ Anh đã tuốt kiếm cầm tay, vun vút công vào người công tử.
Trọng Hoa thấy vậy gọi lớn :
- Con đã bị nội thương, chớ nên cử động.
Nhưng ông là võ thủ xuất thân, vừa nhận thấy đường kiếm của Phổ Anh, đã tỏ ra ngạc nhiên không ít. Thì ra, không những kiếm thức lanh lẹ, bước đi lại vững vàng, không có chút gì là kẻ đang bị trọng thương cả.
Thì ra, lúc nãy Vương Phổ Anh được Cừu Cốc tặng cho Long Hổ Cửu Hoàn đan, uống vào thì đã thấy công hiệu. Không những vết thương đã bớt, mà nội lực lại gia tăng.
Trường Kình công tử có ý muốn biểu diễn trước mặt người đẹp, nên mặc cho nàng đánh thế nào, chàng cũng tỏ vẻ ung dung, nhẹ nhàng lách tránh, thỉnh thoảng lại buông ra tiếng cười dâm tà.
Đông Hải song hung thấy bọn Di Viên đã bị thương cả, chỉ còn Vương Phổ Anh đang đấu với Trường Kình nên lên tiếng hỏi :
- Vô Nhân đảo hành sự lâu nay không để cho kẻ nào sống sót, hôm nay có phải ngoại lệ chăng?
Trường Kình công tử tay phất cây quạt chỉ về Phổ Anh nói :
- Nể mặt nàng ta, hôm nay phá lệ một lần.
- Nói vậy thì mau bắt giữ lấy hắn.
- Nàng không thoát khỏi tay ta đâu.
Trường Kình công tử buông hai tiếng cười lạnh lùng, chiếc quạt lẹ làng điểm vào cổ tay thiếu nữ. "Tang", trường kiếm của Phổ Anh rớt ngay xuống đất, đối phương ra tay điểm tiếp luôn vào hôn mê huyệt.
Thủ pháp quá lẹ, Phổ Anh chỉ còn chờ hứng lấy thất bại, không né tránh kịp nữa.
Bỗng một luồng gió thổi đến, cổ tay Trường Kình đã bị nắm chặt. Chàng ta không khỏi thất kinh, vội vàng giựt lại thì thân hình cũng đã nghiêng ngửa lùi lại tám bước. Trợn tròn đôi mắt nhìn lên, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn đã xuất hiện đứng che trước mặt Vương Phổ Anh.
Xem xét một hồi, cảm thấy chàng thanh niên anh tuấn kia có phần lấn lướt

hơn mình, giờ lại hiên ngang ra oai trước người đẹp khiến Trường Kình trong lòng ganh tị, lạnh lùng cất tiếng :
- Ngươi là ai? Sao dám cả gan can thiệp vào việc riêng của công tử?
Người thiếu niên đánh lui Trường Kình công tử chẳng ai khác hơn là Lữ Cừu Cốc. Sau khi vận dụng cầm nã tiềm lực đẩy lùi đối phương, chàng từ từ nghiêng mình cúi lượm cây kiếm trả lại cho Vương Phổ Anh, đoạn cười nhạt trả lời :
- Bổn nhân họ Lữ tên Cừu Cốc, luôn luôn ưa can thiệp đến việc bất bình. Nếu ngươi biết điều thì thôi, bằng không cứ ra tay đi.
Trường Kình công tử nghinh mặt lên trời cười ha hả :
- Tiểu tử thật ngông cuồng, ngươi có biết phàm kẻ nào đối chọi với Vô Nhân đảo sẽ rước lấy hậu quả thế nào chăng?
- Ngươi chớ khua môi múa mỏ, cứ về nói với lão già Vô Nhân đảo chủ, ngày hội Thái Sơn tháng sau, sẽ có ta dự phần đấy.
Trước khi định vào Trung Nguyên, Vô Nhân đảo chủ đã cho dò la danh tánh của nhân vật cao thủ các bang phái, nhưng chưa từng nghe có tên Lữ Cừu Cốc nào cả. Vì vậy Trường Kình công tử nào xem chàng ra gì, vừa cười vừa nói :
- Khỏi cần chờ đến ngày hội Thái Sơn, e hôm nay Di Viên này cũng là nơi chôn xác của ngươi rồi.
Lời vừa dứt thì cũng đưa mắt ra hiệu cho Đông Hải song hung. Tức thì một trong Song hung phát ra tiếng cười quái dị, thân hình liền tung lên không trung, ra tay đánh áp xuống đầu Cừu Cốc.
Trong lúc ấy một tiếng cười phát lên tự trên mái nhà, tiếp theo là một bóng người nhanh như chim đáp mình xuống đất, nghinh chiến cùng Đại Hung. "Bùng" một tiếng, cát bụi tung bay mù mịt, đá lở tường long. Thân hình đang lơ lửng trên không của Đại Hung lập tức rớt ngay xuống đất, người lạ mặt cũng thối lùi lại đứng bên Cừu Cốc. Trong lúc mọi người chưa kịp nhìn rõ kẻ ấy là ai, thì, "xẹt, xẹt, xẹt" ba bóng người từ trên hiên lại tiếp tục nhảy xuống.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 43
Hà Lạc bát tông

Đôi mắt Cừu Cốc sáng tợ sao băng, vừa nhìn qua đã nhận ra đấy là nhân vật trong Hà Lạc bát tông. Chàng gật đầu hỏi :

- Sao chư vị biết tại hạ ở đây?
Tuyệt Địa Khách cung thân kính cẩn :
- Thuộc hạ chúng tôi phụng mệnh đến đây.
Cừu Cốc ngầm hiểu đây cũng là do Thái Bạch Tiên Ông liệu đoán mà sai họ đến để tìm kiếm chàng luôn tiện hầu hạ.
Đông Hải song hung vốn muốn ra tay chế ngự Cừu Cốc một phen, nào ngờ lưng chừng đã bị Hà Lạc bát tông đánh rớt, biết ngay nội lực của đối phương không phải tầm thường, hơn nữa đối phương lại có thêm bốn người, nên không dám liều lĩnh.
Sau khi trả lời câu hỏi của Cừu Cốc, Tuyệt Địa Khách lại cung thân tiếp :
- Bọn yêu quái hải ngoại dám cả gan xâm phạm đến Thủ lãnh, tội ấy không thể dung thứ. Xin cho phép thuộc hạ dẹp bọn chúng trước đã.
Nói dứt ông ta liền quay sang điểm mặc Song hung :
- Lão phu lâu nay từng nghe hai ngươi hung tàn khôn tả. Tiếc vì đường xá xa xôi nên không tiện lo đến, không ngờ nay các ngươi lại dẫn thân vào đất Trung Nguyên, đó chẳng qua cũng do số trời vậy.
Đông Hải song hung nghe nói trợn trừng đôi mắt quát :
- Các ngươi là ai? Sao dám cả gan lớn lớn như thế, mau báo danh cho ta nghe nào.
- Lão phu Hà Lạc bát tông Tuyệt Địa Khách, minh hữu trong Phổ Kiếm minh.
Trường Kình công tử đứng lên xen lời cười khảy nói :
- Minh chủ Phổ Kiếm minh đã ký kết liên hiệp với Vô Nhân đảo chủ, giờ các ngươi tự nhiên lại đi phá hoại điều ước. Bổn công tử cần phải hỏi rõ thủ lãnh ngươi xem đấy là có ý gì vậy?
Tuyệt Địa Khách mới nghe qua giựt mình, nhưng lập tức hiểu ngay cười lớn :
- Có lẽ các ngươi đã gặp tà ma giả mạo, chứ thủ lãnh của bổn minh đâu phải là hạng người đi bắt tay với bọn ác ma hải ngoại sao.
Trường Kình công tử cười nhạt nói :
- Bổn công tử không đấu cãi với ngươi làm gì, đợi lúc gặp thủ lãnh của ngươi rồi mới hiểu lời nói ấy là thật hay giả.
Đông Hải song hung tiếp lời quát lớn :
- Việc hôm nay không thể bỏ qua được, để ngu huynh đệ dẹp bọn thất phu này đã. Công tử cứ đến giữ lấy con nhỏ ấy đi.
Lời vừa dứt thì hai thân hình cũng đã song song nhảy tới, nhằm vào Tuyệt Địa Khách đánh ra. Bốn luồng khói đen từ trong tay hai người như một lưới nhện trùm tỏa vào đối phương.
Hà Lạc bát tông vốn là tám đại hộ pháp trong Phổ Kiếm minh trước kia, công lực tinh thâm, võ công trội hơn bọn minh hữu rất xa.

Thấy khí thế của Song hung vô cùng dũng mãnh, Tuyệt Địa Khách vẫn không hề tránh né, tay áo rộng phất ra, một trận cuồng phong ào ào thổi tới, tiếp theo ba chưởng tuyệt chiêu, lập tức phá giải màn khói đen của Song hung biến đi vô hình vô dạng. Song hung đang lơ lửng trên không, cũng bị kình lực đánh cho rớt xuống.
Song hung đâu dễ chịu thua, càng thêm giận dữ thét lên một tiếng, bốn bàn tay lại liên tiếp đánh vào người đối phương.
Cừu Cốc sợ Tuyệt Địa Khách có bề kém vế, nên quay sang Phan Vũ Khách đang đứng bên ra lệnh :
- Phan tiền bối ra đối phó với Song hung đi.
Phan Vũ Khách nghiêng mình vâng dạ, thân hình lập tức tung ra như một mũi tên bay, cũng may nhằm lúc Song hung đang phát chưởng đánh tới.
"Bùng, bùng" hai tiếng vang lên, cát bay đá chạy, bốn người đã phân ra làm hai cặp đấu nhau.
Trận đấu giờ đây không như lúc nãy. Đông Hải song hung biết đã gặp phải cường địch, nên tận dụng hết sức bình sanh, chiêu thế phát ra vô cùng lợi hại.
Trường Kình công tử nghe Song hung nhắc đến mới nhớ lại việc Vương Phổ Anh, rẹt một tiếng, cây quạt vươn ra, đoạn từ từ bước đến bên nàng.
Ấn tượng của Vương Phổ Anh đối với Cừu Cốc giờ đã thay đổi hẳn. Nàng biết chàng không phải hạng tầm thường, nên cứ đứng sát bên. Mắt thấy Trường Kình công tử đang đi đến, nàng cũng giả vờ không hay biết, mỉm cười nói với Cừu Cốc :
- Nhị vị tiền bối liệu có thể dẹp nổi hai quái vật ấy chăng?
Mắt Cừu Cốc vẫn nhìn nơi trận đấu, cười khẽ trả lời :
- Trong vòng năm mươi chiêu trở lại, hai quái vật ấy sẽ bị bại ngay.
Vương Phổ Anh cũng đăm đăm nhìn vào trận đấu, thấy Song hung khí thế ác độc, còn bên Tuyệt Địa Khách thì lại thủ nhiều công ít, không thấy có điểm nào chứng tỏ Song hung yếu thế cả. Nhưng giờ nàng rất tin tưởng nhãn quan của Cừu Cốc, gật gật đầu nói :
- Em rất tin tưởng sự nhận xét của chàng.
Lúc nãy Trường Kình công tử đã hiểu lầm và ghen tương, giờ thấy họ nói chuyện thân mật như thế, khác gì lửa đổ thêm dầu, liền cất tiếng cười khiêu khích nói :
- Tiểu tử, ngươi chớ vội đắc ý, có gan thì đấu với bổn công tử vài chiêu xem sao nào.
Cừu Cốc đã nghe tin Vô Nhân đảo chủ đang định đem thế lực phát triển vào Trung Nguyên, võ lâm các phái ai ai cũng đều sợ sệt. Hôm nay may mắn gặp họ nơi đây, có thể thừa dịp thử võ công xem lợi hại dường nào, nên chàng cười khỉnh nói :

- Nếu ngươi thấy thú, tại hạ xin chiều ý vậy.
Hà Lạc bát tông Bôn Tiêu Khách vội vã bước lên hai bước lớn tiếng nói :
- Bọn hải ngoại tiểu ma đâu đáng để cho thủ lãnh phải ra tay, xin nhường cho thuộc hạ ứng phó được rồi.
Cừu Cốc mỉm cười khoát tay :
- Tiền bối chớ có ra tay. Bổn tọa đang có dự định.
Trường Kình công tử cười khinh khỉnh :
- Thì cứ đồng tiến lên đi để bổn công tử khỏi phí thì giờ đối phó từng người một.
Bôn Tiêu Khách giận dữ, đang định đưa tay đánh ra, Cừu Cốc nhẹ nhàng nắm lấy tay ông lại :
- Bọn cuồng vọng như vậy, đâu cần nóng giận cho uổng hơi.
Nói đoạn chàng cất bước đi đến trước mặt Trường Kình.
Trường Kình tuy ngoài miệng nói thế, nhưng trong lòng vẫn có ý sợ sệt. Chàng biết Cừu Cốc chỉ huy nổi bọn cao thủ như hạng Hà Lạc bát tông thì thế nào võ công cũng không thể kém.
Cừu Cốc đi đến còn cách Trường Kình độ trượng ngoài, liền dừng bước lại cung tay nói :
- Ngươi với ta vốn không cừu oán, tốt hơn miễn đi trận đánh hôm nay, kẻo một khi đã ra tay, thì khó thể tránh việc chết chóc.
Trường Kình công tử cười ha hả :
- Miễn đi trận đấu này đâu phải khó gì, cứ để Vương Phổ Anh cho mỗ đem đi thì mọi việc thảy đều êm xuôi cả.
- Ngươi lấy cớ gì để đem nàng đi?
- Bổn công tử thích nàng.
- Nhưng tiếc rằng cha nàng cùng nàng không thích ngươi được.
- Phàm hễ ai được bổn công tử thích là đủ. Mặc cho họ có chịu hay không, cũng tính như là của bổn công tử rồi vậy.
Trường Kình công tử vốn ngang ngược nơi hải ngoại đã quen, hễ cô gái nào xem lọt vào mắt, chàng liền tìm cách bắt đoạt cho được. Nhưng câu nói này lọt vào tai Cừu Cốc, đã khiến chàng tức giận, lớn tiếng quát :
- Ngươi chớ nói bậy. Nên hiểu đây là Trung Nguyên chứ không phải nơi hải ngoại của ngươi. Không thể để cho ngươi tự tung tự tác được đâu.
Trường Kình công tử nghinh mặt cười dài :
- Chớ nói dông dài vô ích, chúng ta cứ dùng võ lực để phân phải trái vậy.
- Huynh đài cứ việc ra tay đi.
- Như vậy thì xem đây.
Trường Kình công tử vốn người nham hiểm, thừa lúc Cừu Cốc chưa dự bị, lời vừa dứt thì ánh quạt cũng đã vung ra. Mười hai chiêu đều nhằm ngay các yếu huyệt điểm tới.

Cừu Cốc sớm đã đoán biết nên ngầm chuẩn bị từ lâu. Đối với thế công của Trường Kình, chỉ thối lui nửa bước rồi liền giữ ngay cục thế quân bình. Một mặt chàng phát chiêu công địch, một mặt để ý dò xem thế đánh của Trường Kình, thấy mỗi chiêu thức nào cũng không giống võ công của các phái Trung Nguyên, không những âm độc lạ thường, đồng thời có nhiều chiêu còn phản lại quy luật của võ lâm. Nếu không phải hôm nay chàng chính mắt chứng kiến, quyết không tin được trên đời lại có môn võ công này.
Cũng may võ công của Cừu Cốc uyên thâm bát đạt, nên mặc cho Trường Kình công kích bằng phương thức nào, chàng cũng ung dung phá giải được. Lúc ấy thương thế của bọn Vương Phổ Trọng Hoa đã giảm bớt nhiều, nên đồng bước đến bên lược trận. Giờ họ mới biết là đã hiểu lầm Cừu Cốc, lòng không khỏi hối hận, lặng lẽ nhìn một hồi lâu mới biết là trận đấu của hai thiếu niên này chẳng khác nào như một cuộc biểu diễn võ thuật uyên thâm của hai miền Trung Nguyên, hải ngoại.
Phút chốc hai đàng đã đánh ra hơn ba mươi hiệp, bỗng... hai tiếng kêu thảm khốc vang lên, Đông Hải song hung mặt mày tái nhợt, miệng hộc máu tươi, lảo đảo bước lùi ra sau, trợn trừng đôi mắt nhìn về phía bọn Tuyệt Địa Khách, đoạn dùng sức nhảy lên đầu vách phi thân ra đi mất dạng.
Tuyệt Địa Khách cùng Phan Vũ Khách đánh bại Đông Hải song hung, từ từ cất bước đến bên người Cừu Cốc.
Trường Kình công tử đã biết Song hung bị thương ra đi rồi, bỗng nhiên thu tay lại quát lớn :
- Ngưng tay!
Đoạn với giọng thù hận tiếp :
- Hôm nay các ngươi đông người, vậy trận đấu này đợi đến hôm khác sẽ thanh toán.
Cừu Cốc cười ha hả nói :
- Đối với ngươi, hôm nay là một bài học cảnh cáo vậy. Chúng ta đợi đến kỳ hội Thái Sơn sẽ phân hơn thua.
Trường Kình công tử đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi cất tiếng hỏi Cừu Cốc :
- Mấy vị này đều là thuộc hạ của các hạ cả sao?
- Họ đều là minh hữu của Phổ Kiếm minh, tại hạ chẳng qua giữ quyền thủ lãnh vậy thôi.
- Ngươi là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh?
Trường Kình công tử tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng lại cười lớn hỏi tiếp :
- Trong Phổ Kiếm minh có bao nhiêu thủ lãnh?
Tuyệt Địa Khách trầm giọng :
- Bổn minh thủ lãnh chỉ có một, nếu còn nữa, ấy là đồ giả mạo.

Trường Kình công tử đưa mắt trừng ông ta một cái, đoạn liếc sang Cừu Cốc, rồi bỗng nhiên tung mình ra đi.
Một trận phong ba kể như đã chấm dứt. Vương Phổ Trọng Hoa vội vã chạy đến trước mặt Cừu Cốc lễ phép hỏi :
- Tướng công chấp chưởng Phổ Kiếm minh đã bao lâu rồi?
Cừu Cốc tỏ vẻ ngơ ngác, thật tình đáp :
- Sự chấp chưởng Phổ Kiếm minh của tại hạ thực tế chỉ là do lời truyền rao của một vị tiền bối thôi.
Tuyệt Địa Khách xen lời :
- Đây là ý định của Ân chủ, không ai được hoài nghi.
Vương Phổ Trọng Hoa vội nói :
- Không dám. Không dám! Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện. Xin mời vào khách thính đàm đạo hay hơn.
Mọi người chẫm rãi đi vào bên trong, nhường Cừu Cốc ngồi nơi chính giữa, bên tả là bọn Hà Lạc bát tông, bên hữu là Di Viên thất hùng.
Vương Phổ Trọng Hoa đứng dậy nghiêng mình chào Cừu Cốc một cái nói :
- Thuộc hạ chúng tôi lúc nãy thật có mắt không ngươi, không hiểu tướng công là thủ lãnh của bổn minh, nên có điều thất lễ, mong tướng công tha thứ cho.
Cừu Cốc cũng đứng dậy vội vã trả lễ :
- Bổn tọa cũng không biết Trang chủ là minh hữu nên mới có sự hiểu lầm vậy thôi.
Vương Phổ Trọng Hoa thở dài một tiếng nói :
- Không nói dối gì, thực tế ngu huynh đệ chúng tôi sớm đã được kim bài truyền dụ, buộc phải đi trình diện lập tức. Nhưng vì anh em chúng tôi thấy có vài điểm khả nghi, nên cố trì hoãn. Lúc ấy tiểu nữ đem theo mấy con a hoàn lên núi săn bắn gặp phải thiếu niên tự xưng Trường Kình công tử khi nãy, chúng gây lộn với nhau, nhờ vậy mà việc đi trình diện có lý do gác lại.
Cừu Cốc vội hỏi :
- Kẻ cầm kim bài đến truyền dụ, có cho biết là ở đâu chăng?
- Không cho biết địa điểm, chỉ buộc phải đi theo chúng.
- Lúc ấy chư vị tỏ thái độ thế nào?
- Ngu huynh đệ chúng tôi bảo rằng việc nhà còn đang lộn xộn, xin để ít hôm lo liệu xong rồi sẽ đi.
- Họ ưng thuận sao?
- Suýt gây hấn hấn giữa hai bên, nhưng sau kẻ ấy làm dịu lại cơn gây. Quyết định ít hôm nữa sẽ đến đây để bắt đi.
Cừu Cốc đứng phắt dậy :
- Như vậy thì không còn gì hay bằng, tại hạ đang lo tìm không ra tung tích của bọn chúng đấy.

Vương Phổ Trọng Hoa cùng bảy người đang ngơ ngác không hiểu gì cả. Tuyệt Địa Khách liền đem việc có người mạo nhận là thủ lãnh Phổ Kiếm minh để lừa gạt minh hữu theo làm vi cánh hầu hắn tiện bề xưng bá võ lâm, nhứt nhứt nói qua cho bọn Di Viên thất hùng nghe. Hà Lạc bát tông vốn là tám vị hộ pháp trong bổn minh. Cũng có thể nói là nhân vật thân tín nhất của Ân chủ. Vương Phổ Trọng Hoa lập tức tin ngay, vội nói :
- Nguy hiểm thật! Nếu không phải thủ lãnh đích thân đến đây, anh em chúng tôi có lẽ đã bị họ gạt rồi.
Cừu Cốc bỗng quay sang Tuyệt Địa Khách hỏi :
- Hôm nay chư vị đến Di Viên là sự ngẫu nhiên hay có nhiệm vụ gì khác?
Tuyệt Địa Khách kính cẩn đáp :
- Thuộc hạ chúng tôi được lệnh của Ân chủ phân ra hai tốp để tìm kiếm thủ lãnh. Giang hồ tuy đã đồn thủ lãnh gặp nạn nơi Độc Long đàm, song Ân chủ lại tin rằng thủ lãnh thế nào cũng gặp sự may mắn và đoán sắp tái lai.
Cừu Cốc thở ra nói :
- Ân huệ của người ban cho tại hạ thật đã quá nhiều.
- Giờ thủ lãnh dự định đi đâu?
- Tại hạ phải ở lại đây ba hôm. Chư vị nếu có việc cứ tự tiện lên đường trước.
Tuyệt Địa Khách tỏ vẻ do dự nói :
- Thuộc hạ chúng tôi với chức phận hộ pháp đâu dám rời khỏi thủ lãnh.
Cừu Cốc nghe nói bật cười :
- Một là tại hạ chưa phải chính thức làm thủ lãnh, hai là đó chính do ý của tại hạ, vậy thì ai còn quở trách chư vị nữa?
Tuyệt Địa Khách cung thân nói :
- Thủ lãnh đã muốn nói vậy, thuộc hạ chúng tôi xin cáo từ.
Nói dứt, bốn bóng người cũng tung thân bay qua khỏi mặt tường, chớp mắt đã mất dạng.
Hà Lạc bát tông đã ra đi, Vương Phổ Trọng Hoa ân cần mời chàng vào đại thính dự tiệc, họ tỏ ra kính cẩn vô cùng. Trong nhóm Di Viên thất hùng, trừ Tôn Sơn Tú Sĩ tuổi ba mươi ngoài, còn sáu người kia, ai nấy tóc râu đều bạc. Cừu Cốc tuổi còn trẻ, được họ tôn sùng như thế, trong lòng cảm thấy áy náy, vì vậy mà buổi tiệc hôm ấy, chàng thấy không được tự do.
Lòng chàng nãy giờ cứ nhớ đến cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục", không hiểu trong ấy chứa đựng sự bí ẩn gì, nên vội vã dự xong buổi tiệc, chàng yêu cầu dành cho chàng một căn phòng yên tĩnh để nghỉ ngơi.
Vương Phổ Trọng Hoa cười nói :
- Việc này khỏi đợi đến thủ lãnh phải nói, tiểu nữ đã sớm chuẩn bị xong.
Lập tức đứng dậy dắt chàng đi qua một hoa viên, rồi đến một gian phòng sạch sẽ tĩnh mịch.

Vừa bước vào cửa, bỗng thấy bóng hồng thấp thoáng, Vương Phổ Anh như con bươm bướm, tung tăng từ trong chạy ra cười khúc khích :
- Xem em sắp đặt phòng nghỉ như thế này có được không?
Vương Phổ Trọng Hoa nghiêm nghị :
- Không mau đến bái kiến thủ lãnh. Ai cho phép ngươi vô lễ như thế?
Cừu Cốc vội vã cười nói :
- Cám ơn cô nương. Gian phòng này đẹp lắm.
Vương Phổ Trọng Hoa thấy Cừu Cốc có vẻ mỏi mệt nên vội nghiêng mình cáo lui. Cừu Cốc bôn ba suốt cả ngày, có lẽ cũng đã thấm mệt, đang định vào giường nghỉ ngơi. Sực thấy Vương Phổ Anh vẫn đứng đấy nhìn chàng mỉm cười khiến chàng không khỏi ngơ ngác hỏi :
- Sao cô nương chưa đi nghỉ?
Vương Phổ Anh từ từ đi đến bên chàng khẽ nói :
- Lúc nãy em đã vô lễ. Chàng có chấp nhứt không?
Cừu Cốc phì cười :
- Cô nương tưởng rằng tôi là hạng người lòng dạ hẹp hòi lắm sao?
Vương Phổ Anh đứng im một hồi. Bỗng khẽ thở dài nói :
- Nếu hôm nay không có mặt chàng tại đây, hậu quả thật không biết sao mà nói cho được.
- Đã là người nhà với nhau, nói chi những lời khách sáo ấy. Lúc nãy lỡ tay làm cho cô nương bị thương, thật đến giờ tại hạ vẫn còn áy náy trong lòng.
Vương Phổ Anh cười cởi mở :
- Chàng đã bảo đừng nên khách sáo, giờ chàng lại khách sáo rồi. Nếu không phải bị tí thương khi nãy, thì đâu được may mắn uống linh đơn hiếm có của chàng.
Rồi bỗng nàng lại hỏi :
- Chàng là vị thiếu niên tài cán giang hồ, có lẽ được nhiều vị cô nương say mê lắm phải?
Cừu Cốc gật đầu, bỗng thở ra nói :
- Không dối gì cô nương, theo người ngoài xem vào, tại hạ là kẻ vinh hạnh nhứt đời. Nhưng sự thật - Ôi! Có thể nói rằng là người không may mắn chút nào.
Vương Phổ Anh kinh ngạc hỏi :
- Sao thế?
- Lúc tại hạ mới mười hai tuổi, đã bị bọn Tam cốc, Nhất bảo làm cho nhà tan cửa nát, mẹ bị đánh rớt xuống cốc sâu, tưởng đâu đã chết. May sao còn sống lại, nhưng dung nhan vì thế mà bị hủy hoại mất. Cha của tại hạ lại bị chết một cách thê thảm. Đến giờ vẫn chưa tìm ra kẻ thù.
- Ôi! Thật đáng thương hại! Nhưng chàng cũng chớ nên bi thảm làm gì, thế lực của Phổ Kiếm minh bao trùm khắp thiên hạ, sợ gì không tìm ra kẻ thù

hay sao?
- Tại hạ tuy bất tài, song cũng không muốn cậy mượn người khác để giải quyết mối tư thù.
Hai người lại đứng im lặng một lúc thật lâu. Cừu Cốc gấp muốn xem xét sự huyền bí trong "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục", nên giả vờ mệt mỏi nói :
- Đêm khuya rồi, xin cô nương về phòng an nghỉ vậy.
Vương Phổ Anh đáng lẽ muốn ở lại nói chuyện với chàng một lát nữa, nhưng thấy Cừu Cốc đã có ý đuổi khách, không tiện ở lại, nàng đành từ biệt trong lưu luyến.
Sau khi Vương Phổ Anh đã đi rồi, Cừu Cốc thở phào một cái, đoạn đóng kín cửa lại, lật đật lấy cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" trong người ra xem. Thì ra bìa trái của những trang sách ấy, lại là cuốn bí kíp "Tiên Tần võ thuật tập thành" những giòng chữ li ti, ấy là những lời giảng giải rành rẽ của tác giả.
Cừu Cốc vốn con nhà võ, nay được cuốn bí kíp quý báu này, mừng thôi khôn xiết. Ngay cả ngủ cũng không cần thiết đối với chàng nữa, một tay chàng cầm sách chăm chú xem, tay kia lại vung ra múa men theo lời chỉ dẫn. Mãi đến khi tiếng gà bắt đầu gáy sáng, mới lôi chàng trở về với thực tại. Về giường nằm nghỉ không bao lâu trời đã sáng tỏ.
Vương Phổ Anh như con chim sẻ, vừa chạy vừa nhảy vào phòng chàng, tiếp theo là Di Viên thất hùng cũng đến vấn an.
Cừu Cốc cảm thấy trong lòng áy náy, vội vã ngăn cản nói :
- Luận về tuổi tác, tại hạ là vãn bối, chư vị khách sáo như thế, thật lòng tại hạ chẳng yên chút nào.
Vương Phổ Trọng Hoa nghiêm trang nói :
- Lễ không thể bỏ qua, xin thủ lãnh chớ nên khiêm nhường.
- Tại hạ đã nói hiện giờ chưa phải chính thức tiếp nhận chức thủ lãnh. Nếu chư vị không có việc gì quan trọng, xin cho tại hạ được yên nghỉ nơi đây ba hôm, sau ba hôm mà kẻ truyền lịnh không thấy đến, tại hạ xin kiếu từ.
Di Viên thất hùng đưa mắt nhìn nhau một lượt, rồi đồng thanh nói :
- Thủ lãnh đã muốn yên tịnh, thuộc hạ không dám quấy rầy nữa. Xin mạn phép kiếu lui.
Lời dứt thì họ đều nghiêng mình chào rồi cất bước đi ra khỏi phòng.
Cừu Cốc tròng cứ nghĩ đến cuốn bí kíp, nên cũng chẳng thèm khách sáo, gật đầu đáp lễ. Không ngờ gạt được mấy vị tiền bối, nhưng khó qua mắt nàng thiếu nữ Vương Phổ Anh, đôi mắt tròn xoe, nàng mỉm cười nói :
- Sao chàng không thích nói nói chuyện với họ?
- Tại hạ không có ý đó, chỉ vì muốn yên tĩnh để nghỉ ngơi.
Phổ Anh cười lớn :
- Sợ không phải chỉ muốn yên tĩnh đâu.

- Cô nương tưởng còn việc gì khác nữa sao?
- Đêm hôm chàng như kẻ phát điên, cứ cầm một cuốn sách mà múa men không ngớt. Có phải chàng đang luyện một môn võ công gì chăng?
Cừu Cốc ra vẻ tự nhiên, mỉm cười nói :
- Người nhà võ, lúc nào cũng không muốn bỏ qua thời giờ quý báu cả. Như vậy có gì là lạ đâu?
Vương Phổ Anh thấy sắc mặt Cừu Cốc hơi có vẻ giận, nàng liền chu mỏ nói :
- Hỏi chơi một chút có sao đâu. Chuyện gì phải giận dữ đến thế!
Cừu Cốc biết ngay mình hơi quá đáng, nên vội vã cười chữa :
- Tại hạ có hơi nóng nảy, xin cô nương tha thứ cho.
Vương Phổ Anh cúi đầu mân mê chéo áo, giọng u buồn :
- Em biết chàng rất ghét em. Ôi! Sớm như vậy thì tự buộc lấy làm gì.
Cừu Cốc nghe thấy giựt mình, thầm nhủ :
- "Không xong, việc này nên giải thích rõ ràng cho nàng biết ta là người đã có vợ. Nếu không nàng sẽ ôm ấp một hy vọng, sau này lại phải đau khổ không ít".
Trong lúc chàng đang trầm tư suy tưởng, Vương Phổ Anh đã đi ra khỏi phòng, chàng liền vội vã cất tiếng gọi :
- Vương Phổ cô nương! Vương Phổ cô nương! Xin dừng lại, tại hạ có lời muốn nói.
Có lẽ trong lòng buồn bã nên Vương Phổ Anh ra đi rất nhanh như kẻ trốn lánh, thành thử mặc cho chàng gọi cũng không thấy nàng trả lời.
Bỗng trên mái nhà một tràng cười vang lên. Cừu Cốc giật mình, lập tức nhảy lên xem xét. Thân pháp chàng nhanh nhẹn phi thường. Thế mà khi lên đến mái tuyệt nhiên chẳng thấy một bóng người, đưa mắt nhìn quanh tứ phía một hồi cũng chẳng hề thấy có gì động tĩnh, sợ làm kinh động Di Viên thất hùng nên chàng lại quay trở về phòng.
Bỗng nhiên, trên bàn đã có một mảnh giấy, nét mực còn chưa ráo, mấy hàn chữ như sau :
"Giai nhân vốn là hố thẳm của kẻ anh hùng. Chàng nên thận trọng".
Tuồng chữ uyển chuyển như rồng bay phượng múa, đồng thời hình như quen thuộc đối với Cừu Cốc, nhưng chang chưa kịp suy nghĩ ra chữ ấy là của ai. Miệng chàng lẩm bẩm thốt :
- Lữ Cừu Cốc ơi! Giờ ngươi là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, không nê ở lại nơi đây làm gì kẻo sau này nhiều sự hiểu lầm sẽ đưa đến, lúc ấy dù chưa có gì cũng khó biện bạch được.
Mục đích của chàng ở lại Di Viên, vốn muốn chờ đợi kẻ đã giả mạo lệnh dụ của kim bài. Nhưng như tình cảnh vừa rồi, chàng không còn dám lưu lại nữa, lập tức viết để lại mấy giòng đại khái bảo vì việc gấp rút nên chàng phải

vội vã đi đến Thái Sơn. Nếu kẻ truyền dụ có đến, cứ tùy tiện ứng phó, cùng cực lắm thì cứ theo bọn chúng, nhưng phải âm thầm phi báo cho bọn Hà Lạc bát tông biết tin.
Viết xong, đặt giấy lên mặt bàn, chàng lặng lẽ rời khỏi Di Viên, hướng về núi Thái Sơn tiến bước.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 44
Hành hiệp cứu người bị ngờ là kẻ thất phu

Rời Di Viên, song vẫn sợ Vương Phổ Anh đuổi theo, nên Cừu Cốc cứ đi tẽ theo những con đường nhỏ, qua được năm dặm đường.
Bỗng bên tay nghe như có tiếng người phía trước, Cừu Cốc thấy lạ, ẩn mình trong một bụi cây rậm chờ xem. Giây phút, quả nhiên từ xa có bốn bóng người vun vút phi tới, thân pháp của bốn người này nhẹ nhàng, mau lẹ như bốn cái bóng thấp thoáng trước mắt. Khi đến gần chàng mới nhận ra hai trong bốn cái bóng này là mẹ con Tử Vong thành chủ, cùng đi chung với hai gã đàn ông mặt mày đanh ác mà Cừu Cốc chưa từng gặp qua.
Thắc mắc, Cừu Cốc đặt câu hỏi :
- Sao lại gặp bọn này nơi đây, lẽ nào chúng định đến Di Viên?
Vừa lúc ấy, bỗng thấy Tử Vong thành chủ dừng lại, nói với đồng bọn :
- Đây cách Di Viên chẳng còn bao xa, chúng ta chia làm hai hướng tiến vào. Như vậy cẩn thận hơn là đi cùng một đường.
Một người thân hình cao lớn, mặc áo vàng cười sang sảng nói :
- Bọn Di Viên thất hùng là cái thá gì mà phải nhọc lòng vô ích. Chúng ta cứ nghỉ ngơi giây lát, đợi trời sáng rồi sẽ đến cũng chẳng sao.
- Nghe nói Lữ Cừu Cốc, tên tiểu tử ấy còn ở nơi đấy. Nếu để sáng e khó bề ứng phó.
Quái nhân áo vàng cười lớn :
- Có lẽ các ngươi bị tên tiểu tử ấy làm cho vỡ mất rồi chăng? Theo ta thấy thì thằng bé ấy đâu có gì đáng ngại. Hơn nữa chúng ta còn có một tốp người khác, sợ gì đối phó không lại hắn?
Trịnh Uyển Lệ cười nhạt :
- Nói khoác sau lưng thì có ích gì, đợi lúc giao đấu nhau, mới biết tài cao thấp!
Quái nhân áo vàng đưa mắt trừng nàng một cái rồi hề hề cười nịnh :
- Đúng đấy! Đúng đấy! Thôi cứ kể là ta nói sai có được chăng?

Miệng thì nói mà chân thì cứ bước lần đến bên Uyển Lệ, đưa tay vuốt lấy mặt nàng.
Uyển Lệ sợ hãi lách mình né xa năm bước, mặt nghiêm sắc lại :
- Ai cười đùa với ngươi, nên thận trọng lấy hành động ngươi đấy.
Quái nhân áo vàng lại cười nghiêng ngửa, bỗng thân hình tung đến chụp lấy cổ tay nàng nắm chặt, đưa hàm râu bồm xồm lên cọ qua cọ lại trên đôi gò má nõn nà của nàng.
Trịnh Uyển Lệ kinh hãi kêu lên, dùng sức vùng vẫy, nhưng đôi tay nàng như bị một sợi dây xích xiết chặt, mặc cho nàng tận dụng sức lực đến đâu cũng không thể nào thoát ra được.
Tử Vong thành chủ không ngờ bọn quái nhân hải ngoại lại giở hành vi bỉ ổi đến thế, rít lên một tiếng, vung tay đánh vào người áo vàng.
Ngờ đâu, khi thân hình bà lay động thì sau lưng lại có tiếng cười hà hà... dâm ô phát ra. Hai cánh tay của quái nhân áo hồng lẹ làng xiết lấy eo ếch của bà giữ lại.
Hồng y quái nhân cười híp mắt nói :
- Ai bảo mẹ con nàng đẹp đẽ làm gì, khiến cho hai ta mê mệt đến chết đi được.
Lời vừa dứt thì đôi bàn tay to lớn cũng đã đưa lần đến ngực của bà ta.
Tử Vong thành chủ tuy đã phản bội người chồng trước, nhưng cũng không phải là hạng gái dâm ô, hành động mọi rợ này khiến cho mặt bà đỏ bừng lên, đôi tà áo lập tức huy động, trong chớp nhoáng đã công ra chín thức.
Võ công của bà có thể liệt vào hạng cao nhân, trong lúc tức giận đánh ra, uy thế quả thật kinh người. Trong vòng hai trượng, tiềm lực chưởng phong của bà đã cuồn cuộn phủ quanh.
Hai lão quái nhân này, vốn đã có tiếng sát tinh trên Vô Nhân đảo. Kẻ áo vàng tên gọi Truy Phong Vô Ảnh Hà Tam, còn kẻ áo đỏ kia là Thất Hải Đồ Phu Tống Thất. Chuyến này đã phụng lệnh Tử Vong thành chủ đến Di Viên, mục đích để ép buộc Di Viên thất hùng gia nhập vào tổ chức. Nhưng song quái này vốn là kẻ sống ở vùng hoang vu hải ngoại, ít được thấy qua gái đẹp, nên khi gần gũi mẹ con Tử Vong thành chủ họ đâm si mê và cuồng loạn.
Giờ thấy Tử Vong thành chủ đã nổi cơn thịnh nộ, trong lòng có hơi sợ, họ không ngờ một đàn bà đẹp đẽ yểu điệu như nàng lại có võ công thâm hậu đến thế, liền nói :
- Lão phu chẳng qua chỉ muốn đùa giỡn chút. Chuyện chi phải giận đến thế đấy.
Vừa nói thì thân hình ông ta cũng vừa di động, lập tức đánh trả lại tám chưởng, cuồng phong ồ ồ tung ra khiến cho người Tử Vong thành chủ cứ liên hồi phất phơ trong cơn gió lốc.
Tử Vong thành chủ tưởng rằng ra tay thi có thể đánh lui hai lão quái vật kia

ra và lập tức giải thoát được cho Trịnh Uyển Lệ. Ngờ đâu giáp chiến vài chiêu ngay cả bản thân cũng không giữ được.
Mặt giận đến tái mét, bà ta liều lĩnh đánh những thế võ chí mạng.
Tuy võ công Thất Hải Đồ Phu cao hơn bà một vế, song đứng trước hoàn cảnh này, nhứt thời cũng khó đánh trả lại.
Đằng kia, Truy Phong Vô Ảnh chế ngự được Uyển Lệ, thú tính nổi dậy, liền đưa tay xé cả áo quần của nàng ra để lồ lộ một thân hình trắng như ngà ngọc.
Truy Phong Vô Ảnh thấy miếng mồi ngon đã kề đến miệng, ông ta đắc ý cười ha hả, đôi tay lông lá lại từ từ đưa lên, định gỡ luôn mảnh vải cuối cùng còn lại trên thân hình cô gái đang xuân.
Huyệt đạo của Uyển Lệ đã bị chế ngự, toàn thân trở nên vô lực, nhìn thấy mình sắp bị hoen ố, đôi giòng nước mắt cuồn cuộn trào ra. Nàng định cắn lưỡi tự vẫn để bảo toàn trinh tiết.
Bỗng một bóng người từ đâu xuất hiện lớn tiếng quát :
- Ngưng tay!
Giọng nói rền vang như thiên thần ra lệnh, khiến cho Truy Phong Vô Ảnh giựt mình quay phắt lại, thấy một chàng thiếu niên anh tuấn đang đứng cách mình không bao xa, mặt tỏ vẻ giận dữ. Thì ra thiếu niên chính là Lữ Cừu Cốc, nhưng Truy Phong Vô Ảnh nào có biết, chỉ thấy tướng mạo uy nghi, khiến lòng ông có phần nao núng, đôi tay từ từ buông ra.
Trịnh Uyển Lệ thấy trong cảnh thập tử nhứt sanh, bỗng Cừu Cốc xuất hiện, lòng đầy thẹn thùng, bất kể cả nguy hiểm, liền tận lực giựt mạnh một cái, đoạn tay trái nhắm vào mặt Truy Phong Vô Ảnh đánh mạnh.
Truy Phong Vô Ảnh đã buông lỏng tay ra, nên để Uyển Lệ thoát khỏi, đồng thời trên mặt lại bị bạt mấy tát tai nẩy lửa. Vì trong lúc sơ ý, phải bị mang xấu vào người, vừa thẹn vừa tức, ông ta rống to một tiếng, bàn tay gân guốc lập tức vung ra. Một luồng âm hàn chưởng lực mạnh như vũ bão nhằm ngay người Uyển Lệ bắn tới.
Cừu Cốc không ngờ đối với Uyển Lệ, ông ta lại giở thủ đoạn ác độc đến thế, nên vội thét to :
- Ngươi dám!
Chàng lập tức nhảy tới, nhưng không còn kịp nữa. Một tiếng rú thảm khốc, thân hình của Uyển Lệ như diều đứt dây, bắn tung ra xa ngoài trượng. Hai bên mép bắt đầu rỉ máu tươi.
Vì đến chậm một chút, nên không cứu Uyển Lệ kịp, trong lòng Cừu Cốc khó chịu vô cùng. Mắt trừng trừng nhìn Truy Phong Vô Ảnh lớn tiếng hỏi :
- Ngươi có phải là bọn người của Vô Nhân đảo chăng?
Truy Phong Vô Ảnh cười ha hả :
- Đúng thế! Lão gia chính là Vô Nhân đảo Truy Phong Vô Ảnh Tống Thất, còn ngươi là ai?

Cừu Cốc trấn áp lại sự nóng nảy, mặt lạnh lùng đáp :
- Tiểu gia Lữ Cừu Cốc.
Tống Thất nghe nói giựt mình, lùi lại hai bước hỏi :
- Ngươi là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh?
- Không sai.
- Ha, ha, ha! Thật là buồn cười. Một thằng ranh con mũi hỉ chưa sạch, lại dám làm thủ lãnh của quần hùng?
- Thủ lãnh hay không thủ lãnh, đối với ngươi là kẻ ngoại lai không liên quan gì cả. Ta hỏi ngươi, các ngươi đến đây với ý định gì?
- Đặc biệt đến tìm ngươi. Lão gia muốn cân thử ngươi được mấy lượng nào.
Cừu Cốc nghinh mặt cười dài :
- Nói thế thì các ngươi đừng hòng trở về quê hương nữa vậy.
Vì chàng đã thầm ghét bọn người dã man của Vô Nhân đảo, nên mặt hiện đầy sát khí.
Lúc ấy, Thất Hải Đồ Phu cùng Tử Vong thành chủ cũng đã ngưng tay. Sự có mặt của Cừu Cốc đã khiến cho bọn họ dẹp hẳn tư thù sang bên để hợp sức ứng phó với chàng.
Truy Phong Vô Ảnh sớm đã được nghe giang hồ đồn đãi, trước đây mấy ngày Trường Kình công tử cũng đã bị bại dưới tay đối phương. Nên tuy ngoài miệng ông buông lời cứng rắn, kỳ thực trong lòng cũng có phần sợ sệt, âm thầm đưa mắt liếc sang Thất Hải Đồ Phu, đoạn buông tiếng cười quái dị nói :
- Tiểu tử! Ngươi chớ ngông cuồng. Hôm nay cho ngươi nếm thử lợi hại của Vô Nhân đảo xem thế nào.
Lập tức, thân hình nhanh như chớp tung đến trước mặt Cừu Cốc và liên tiếp vung ra ba chưởng, chiêu thức quái dị, tiềm lực kinh người.
Đôi mày Cừu Cốc nhíu lại, thân hình nhẹ nhàng lách sang ba thước lớn tiếng quát :
- Muốn đánh thì các ngươi cứ ra tay một lượt, để tiểu gia khỏi mất công thanh toán từng người một.
Tống Thất được xưng là Truy Phong Vô Ảnh, khinh công tuyệt diệu. Cừu Cốc chưa nói dứt, thì thân hình ông đã phất phơ đeo sát theo chàng, chớp mắt lại đánh ra bảy chưởng nữa. Nếu Cừu Cốc không phải là kẻ có võ công xuất chúng thì khó bề chống đỡ lối đánh độc đáo của ông ta.
Mặt Cừu Cốc đầy sát khí, vừa xuất thủ đã dùng ngay Tiềm Long cửu thức "Giang Vũ Phi Phi", "Lục Trảo Như Mộng", liên tiếp đánh ra ba chiêu, vận dụng tám thành công lực.
"Bùng, bùng", hai luồng chưởng phong va chạm. Truy Phong Vô Ảnh đã bị đẩy lùi năm bước, đôi mắt trợn tròn vừa kinh vừa giận.
Cừu Cốc vẫn đứng yên tại chỗ, nhếch mép mỉm cười hỏi :

- Thế nào? Khá đấy chứ?
Thất Hải Đồ Phu Hà Tam thấy chỉ trong ba chiêu mà Tống Thất bị đánh lui, giận dữ rít lên một tiếng :
- Ngươi chớ vội đắc ý.
"Vù vù", một hơi đánh ra ba chưởng, kình phong ào ạt như sóng thần tấp vào Cừu Cốc.
Cừu Cốc nào ngờ đối phương ra tay mau lẹ đến thế, không kịp đề phòng, thân hình bị đẩy lui hai bước.
Thất Hải Đồ Phu Hà Tam thấy chiêu đầu được thế, nên buông tiếng cười ngạo nghễ, ra tay tợ điện chớp bồi luôn bảy chiêu nữa.
Đôi mắt Truy Phong Vô Ảnh đỏ ngầu, cũng tận dụng sức lực vung chưởng đánh ra, hai luồng kình phong như vũ bão từ hai hướng công ép vào Cừu Cốc một lượt.
Cừu Cốc nhìn thấy hai đạo chưởng phong ào ạt áp vào, liền lùi lại nửa bước, cười lên ha hả nói :
- Các ngươi hiệp sức như thế mới là đúng chứ.
Miệng vừa nói, song chưởng vừa đánh ra "Hoành Đoạn Quan Sơn", "Khói Giăng Thập Lý", "Cô Thành Vạn Đao" liên hồi ba chưởng trong Tiềm Long cửu thức, gió tuôn ra ào ào khiến cho nhị quái cũng phải lơ lửng trên hư không, phút chốc chỉ nhìn thấy ba bóng người mờ ảo trong cơn gió táp.
Đáng lý thừa tình thế này, Tử Vong thành chủ có thể đến trông nom thương tích cho Uyển Lệ, nhưng lòng bà đang có chủ định, quyết tâm thế nào cũng phải trừ cho được Cừu Cốc, nên bà cất tiếng cười dâm đãng :
- Hai ngươi có bản lãnh thì phải trừ cho được tên tiểu tử này đi, bổn tọa sẽ ưng thuận bất cứ đòi hỏi nào của hai ngươi.
Lời nói của bà đã quá rõ rệt, Thất Hải Đồ Phu vốn là con quỷ háo sắc, khoái trá cười lớn :
- Hay lắm! Cô nương chớ nên chối cãi đấy nhé!
- Hẳn nhiên rồi.
Tràng cười vừa dứt thì thân hình của Tử Vong thành chủ như một cánh bướm, nhẹ nhàng lướt vào vòng chiến. Ba người đứng giữ ba phương vị bủa vây lấy chàng.
Nhưng Cừu Cốc may mắn gặp được kỳ duyên, không những luyện được toàn bộ võ học của Nhứt Dương Tử mà các huyền cơ được ghi trong "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" cũng đã được lãnh hội không ít. Vì vậy mà dù đang bị ba tay tuyệt thế cao thủ bao vây, chàng vẫn ung dung ứng phó, nhưng muốn ra khỏi vòng vây trong chớp nhoáng vẫn không phải là một việc dễ làm.
Phút chốc đôi bên đã đấu được hai trăm chiêu. Cừu Cốc một mặt kháng cự, một mặt để ý quan sát lối đánh của nhị quái. Chẳng bao lâu chàng như đã hiểu rõ, tự nhủ :

- "Đúng rồi, đây không phải nguyên lý Vật Cực Tất Phản (đòn bí đường để phản ứng lại) là gì? Khốn tất biến (khổ quá phải thay đổi), biến tất thông. Bọn họ vì không thể luyện tập võ công của chánh đạo, nên tự tìm một đường khác mà đi. Võ công mới sanh ra kỳ quái như thế này".
Cao thủ đấu với nhau, kỵ nhất là không thể phân tán tinh thần, Cừu Cốc cứ để tâm nghiên cứu võ công của đối phương nên để cho đối phương có một cơ hội thuận lợi. Thất Hải Đồ Phu Hà Tam quát lên một tiếng, tung mình nhảy đến bên người chàng lập tức đánh ra hai chưởng, khí thế dũng mãnh, quái dị lạ thường. Cừu Cốc chưa kịp đề phòng, chưởng phong đã vồ đến bên mặt. Chàng không còn kịp suy nghĩ, liền đem Tuyệt Mạng tam thức của Nhứt Dương Tử ra sử dụng. Vòng tay đưa lên hư không, thế chưởng lẹ làng bắn ra.
"Bùng" một tiếng, Thất Hải Đồ Phu bỗng kêu lên thảm thiết, thân hình bay bổng lên không trung, văng xa ngoài một trượng máu trong miệng không ngớt trào ra.
Chiêu thức "Hồn Quy Ly Hận" chàng mới sử dụng cho năm thành, thế mà đã khiến cho Thất Hải Đồ Phu bị trọng thương, lợi hại như vậy ngay cả chàng cũng không tưởng tượng được. Chàng thầm kinh hãi :
"Hèn chi trước khi chết, lão đạo sĩ có căn dặn vạn bất đắc dĩ lắm mới được sử dụng. Thì ra ba thức này có một uy lực quá ư kinh khủng".
Chàng mới sử dụng có nửa chiêu "Hồn Quy Ly Hận" đã đánh thương Thất Hải Đồ Phu khiến cho Truy Phong Vô Ảnh cùng Tử Vong thành chủ không hẹn mà cùng thối lui dừng tay lại, đưa mắt nhìn sững vào người chàng.
Cừu Cốc cười ha hả nói :
- Nói thật cho các ngươi hay, ta mới dùng có nửa chiêu đấy, nếu dùng trọn sợ e thân mập như heo của lão ác quái kia sớm đã tán mạng rồi.
Truy Phong Vô Ảnh nghe nói giựt mình, lập tức cặp Thất Hải Đồ Phu vào nách, tung mình ra đi mất dạng.
Nhị quái đi rồi, Tử Vong thành chủ biết đã cô thế, nên cũng quay mình ra đi.
Cừu Cốc cất cao giọng quát :
- Ngươi cũng định đi sao? Không mau trở lại đem con gái ngươi đi.
Y chàng muốn gọi bà ta trở lại coi sóc Trịnh Uyển Lệ, nhưng Tử Vong thành chủ giờ đã như con chim sợ ná, nghe chàng lên tiếng, bà ta càng chạy nhanh thêm, chớp mắt đã mất dạng. Cừu Cốc cứ đứng đờ ra tức tối, giây lâu chàng nghĩ :
- "Trịnh Uyển Lệ vốn là con gái của Mộ Dung tiền bối, ta không thể nhìn nàng chết mà chẳng cứu".
Nghĩ thế nên chàng từ từ đi đến nơi Uyển Lệ đang nằm, thấy mắt nàng nhắm thiếp, hơi thở thoi thóp. Chàng định lấy tay đỡ nàng dậy, nhưng áo quần của nàng đã bị Tống Thất xé rách cả, chỉ còn chừa một mảnh vải lót che thân.

Suy nghĩ vô kế khả thi, chàng liền cởi áo ngoài ra, bao bọc lấy người nàng, rồi mới cặp nàng vào hông, hướng về Di Viên cất bước.
Vừa đến Di Viên, bỗng linh tính như báo chàng biết có điều không may đã xảy ra. Trên cánh cửa lớn ra vào, hình một ngọn đèn cùng một thanh kiếm đã được vẽ tự bao giờ.
Di Viên thất hùng tuy danh trấn giang hồ, nhưng bao đêm sao lại không đóng cửa, lại chiếc đèn và cây kiếm vốn là dấu hiệu đặc biệt của Phổ Kiếm minh, khỏi nói cũng biết đã có việc gì xảy ra trong Di Viên trang này rồi.
Nghĩ đến đây, lòng chàng không khỏi hồi hộp, vội vã tung mình vào đại thính.
Vừa đến nơi, một mùi hôi tanh liền xông vào mũi, nội lực chàng thâm hậu, chú thần quan sát bốn bề. Mặc dù đêm tối mà chàng cũng đã trông thấy có bảy tám chiếc thây nằm ngổn ngang dưới gạch. Những thây này toàn là kẻ nô dịch trong Viên trang nên chàng cũng không cần xem kỹ làm gì, gấp rút bước vào nội viện.
Lạ thay, tìm mãi cũng chẳng thấy hình bóng của Di Viên thất hùng cùng Vương Phổ Anh.
"Hay là họ đã chạy thoát rồi?"
Câu hỏi ấy khiến cho chàng hơi yên dạ.
Lúc ấy chàng đứng trước một khuê phòng trang bài đẹp đẽ, định chắc là phòng ngủ của Vương Phổ Anh không sai, sực nhớ tới Uyển Lệ đang bị thương nằm trong tay mình, chàng liền đỡ nàng đặt nằm trên giường, tìm lửa đốt mấy ngọn nến rồi mới từ từ giở áo ra xem xét vết thương.
Thì ra thương tích của nàng chỉ cách nơi nhũ căn huyệt hai phân, tránh sao không khỏi trầm trọng như thế. Chàng không dám lấy tay sờ bóp chữa thương, vội vã móc trong người ra viên Long Hổ Cửu Hoàn đan bỏ vào miệng nàng. Ác thay hơi thở của nàng giờ đã yếu hẳn, không đủ sức nuốt thuốc xuống cổ họng. Vạn bất đắc dĩ, Cừu Cốc phải kề miệng vào môi nàng dụng sức đưa viên linh đan vào.
Lâu nay Cừu Cốc rất tin tưởng vào linh dược của chàng, mặc cho bịnh tình thế nào cũng có thể cứu chữa ngay tức khắc. Vì vậy mà sau khi cho nàng uống thuốc rồi, chàng đi đi lại lại trong phòng để chờ xem hiệu quả.
Nào ngờ bịnh tình của Uyển Lệ quá trầm trọng, nàng đã lâm vào tình trạng mê man, huyệt mạch thảy đều yếu ớt. Tuy linh dược có nhiều công hiệu thật, nhưng trong chớp nhoáng không thể nào hiệu ứng được.
Cừu Cốc chờ mãi đến một khắc đồng hồ, vẫn không thấy nàng tỉnh lại, lòng không khỏi nóng nảy tự nhủ :
- "Xem tình hình thế này, nếu không dùng lối nội công chữa thương, chỉ sợ khó lòng cứu tỉnh được. Nhưng... nhưng"...
Chàng lắc đầu thở dài, miệng lẩm bẩm :

- Nam nữ thụ thụ bất tương thân, nàng là vì thiên kim khuê các, ta không thể...
Đột nhiên, cảnh chết thảm thương của Mộ Dung lão nhân dần dần hiện ra trong ký ức, nghĩ đến ân đức của cụ già đã truyền thụ võ nghệ cho chàng, không khỏi buộc miệng thở dài :
- Nàng là con duy nhất của ông ta, và nếu không may nàng bị chết đi, thì ta an nói làm sao với Ngô Hận Thu...
Nghĩ vậy, nên tư tưởng cổ hủ nam nữ thụ thụ bất thân của chàng liền gạt bỏ sang bên, tự biện lẽ :
- Đại trượng phu để ý chi đến những luận điệu hủ bại ấy. Chỉ cần tâm ta ngay thẳng, hành sự quang minh là được.
Chí đã quyết, chàng liền đỡ Uyển Lệ ngồi dậy, đôi tay sắp chạm đến làn da thơm mịn của nàng, thì một bóng người nhanh như chớp xuất hiện, lớn tiếng quát :
- Đồ súc sanh, ngươi bày trò đẹp mắt quá há!
Vù một chưởng, đánh ngay sau lưng Cừu Cốc.
Võ công Cừu Cốc thâm hậu, sự phản ứng tất hẳn linh mẫn lạ thường, đáng lẽ chàng có thể lách mình né tránh, nhưng nếu tránh thì Uyển Lệ hứng đủ chưởng đó.
Đang lúc thương thế nàng trầm trọng, nếu để nàng còn bị chưởng phong đánh nhằm, thế nào cũng phải chết. Nghĩ vậy nên Cừu Cốc không rút vội hai tay, liền cặp Uyển Lệ vào người, bước xéo qua hai bước.
Nhưng kẻ đến thân pháp quá mau, trong lúc Cừu Cốc đang trù trừ, lưng chàng đã bị đánh nhằm một chưởng, người lảo đảo thối lùi bốn bước, máu tươi trong miệng rịn ra.
Kẻ đến tuy đã đánh nhằm Cừu Cốc, nhưng bị sức phản chấn của chàng, cũng phải dội ra ba bước mới đứng yên người được. Kẻ ấy liền cười lớn, huy chưởng đánh lên, miệng chửi rủa :
- Cha nào con nấy. Ta Ngô Hận Thu, hôm nay kể như đã biết rõ mặt mũi của ngươi rồi.
Trong lúc hấp tấp, Cừu Cốc không biết kẻ đến là ai, nên vội vàng ôm ngay Uyển Lệ vào nàng né tránh, thành thử chiếc áo ngoài của chàng bao cho Uyển Lệ đã bị rớt ra, để lộ một thân hình trắng nõn nà trông rất khêu gợi.
Cừu Cốc tay ôm thân hình khỏa thể của Uyển Lệ, ngước mặt nhìn lên thấy kẻ ấy là Ngô Hận Thu, nên mặt đỏ bừng, vội kêu lên :
- Ngô huynh hãy ngừng tay, nàng đang bị thương đấy.
Hận Thu buông tiếng cười điên dại :
- Nàng bị thương, ngươi mới có thể giở trò tồi bại của ngươi chứ?
Vì xúc động quá độ, nên Hận Thu không cần biết lý do phải trái, cứ xuất chưởng đánh gấp. Tay Cừu Cốc lại bị vướng lấy người Uyển Lệ thành thử

xoay trở không được thuận tiện cho lắm. Một mặt chàng cố né tránh, một mặt gọi lớn :
- Ngô huynh! Anh làm gì thế?
- Câm mồm, ai là Ngô huynh của ngươi, hạng mặt người dạ thú. Đêm nay ta quyết thí mạng cùng ngươi.
Miệng nói tay đánh, chớp mắt đã công ra mười hai chiêu. Võ công của chàng do Mộ Dung lão nhân đích thân truyền thụ, lại nhờ ông ta truyền chân lực vào người, vì thế nên lối đánh vô cùng dũng mãnh, uy lực kinh người. Cừu Cốc đang ở trong phòng chật hẹp, bên người lại có Uyển Lệ, nên vô phương phá giải thế công của đối phương, càng lúc càng thêm nguy ngập. Kêu Hận Thu dừng tay thì chàng ta như không hề đếm xỉa đến, không biết làm sao, đành tung mình nhảy ra khỏi cửa.
Hận Thu như bóng theo hình, vừa cười ha hả vừa nói :
- Đêm nay dù cho ngươi có chạy lên trời, họ Ngô này cung theo ngươi sát gót.
Cừu Cốc từ nhỏ đến giờ chưa biết qua chữ chạy là gì, nghe nói, trong lòng tức giận :
- Đệ chẳng qua biết việc này là hiểu lầm, nên không muốn làm tổn thương cảm tình của bằng hữu, chứ đâu phải sợ gì huynh.
Lúc ấy hai người đã đến trước sân cỏ nơi đại thính. Cừu Cốc đặt Uyển Lệ nằm xuống, đứng dậy đang định đối chất. Bỗng bên ngoài có bốn bóng người bay vào, chân vừa chấm đất đã chỉ mặt Hận Thu quát lớn :
- Tiểu tử thật to gan, dám quấy rầy bổn minh thủ lãnh.
Hận Thu cười nhạt nói :
- Thủ lãnh gì, đồ hèn mạt như cầm thú.
Vù một tiếng, lại xuất thủ đánh vào Cừu Cốc. Bốn người này vốn là tốp thứ nhì của Hà Lạc bát tông. Người lên tiếng quát khi nãy là Dụ Hung Khách Mạng Siêu, tánh tình cương trực, mắt trông thấy thảm cảnh xảy ra trong Di Viên, tưởng rằng Hận Thu đã gây ra, nên thét lớn :
- Hung thủ! Ngươi muốn tìm cái chết!
Lời dứt thì thế chưởng cũng liền đánh ra. Hà Lạc bát tông vốn là cao thủ hữu danh trong Phổ Kiếm minh, nội lực vô cùng thâm hậu, chưởng lực tung ra một luồng kình phong như bão táp.
Hận Thu đang lo công kích Cừu Cốc, thân hình lơ lửng trên không, bị chưởng phong của Dụ Hung Khách đánh tới, cố gắng lắm mới né tránh được.
Hung Khách vốn đã lão luyện về chiến đấu, nhìn thấy Hận Thu rơi xuống đất đứng chưa vững thế, ông ta liền nhồi thêm hai chưởng vào đối phương. Hận Thu không còn né tránh kịp nữa, chỉ đành cắn răng giơ chưởng chống nghinh. "Bùng, bùng", hai tiếng vang tai phát ra, thân hình Hận Thu như kẻ

say rượu liểng xiểng lùi sau tám bước, máu trong miệng lập tức tuôn trào.
Dụ Hung Khách cười ha hả nói :
- Liệu ngươi có chút công phu ấy cũng dám ngang tàng sao?
Lời dứt thì ông ta lại đánh ra chưởng nữa.
Cừu Cốc đứng sau vội vã bước lên lớn tiếng gọi :
- Chớ nên đả thương, đều là người nhà cả.
Hận Thu ngước mặt nhìn chàng, đôi mắt oán hờn. Chàng buông tiếng cười dài nói :
- Ai là người nhà với ngươi? Ngô mỗ nếu còn sống, có ngày tìm đến ngươi để thanh toán.
Nói dứt thì chàng ta cũng tung mình ra đi.
Cừu Cốc thấy thế vội réo :
- Ngô huynh! Ngô huynh! Xin dừng lại đã!
Nhưng Hận Thu không hề ngoảnh lại, phút chốc đã mất dạng. Cừu Cốc chỉ còn dậm chân than dài :
- Sự hiểu lầm này thật là tai hại.
Dụ Hung Khách ngơ ngác hỏi :
- Thiếu niên ấy là ai thế?
- Cao đệ của bổn minh Hữu Phổ Tư Mệnh Mộ Dung tiền bối.
- Mộ Dung Tư Mệnh còn tại thế sao?
- Người đã chết rồi.
Cừu Cốc vừa nói vừa lắc đầu tỏ vẻ buồn bã.
Hà Lạc tứ tông lúc ấy cũng đã đến trước mặt chàng, thảy đều cung thân thi lễ, Dụ Hung Khách lại hỏi :
- Tại sao hắn lại công kích thủ lãnh?
- Y hiểu lầm tưởng rằng vãn bối đã hiếp đáp Mộ Dung cô nương.
- Mộ Dung cô nương là ai?
- Nàng là con gái duy nhất của Mộ Dung tiền bối, vì bị bọn Vô Nhân đảo đả thương, nên vãn bối cứu nàng đến đây.
Chàng vừa nói vừa đưa mắt về phía Uyển Lệ nằm, nhưng người nàng đã không còn thấy nữa...

KIẾM ĐĂNG

Hồi 45
Nhụy rữa hoa tàn

Nói về Cừu Cốc sau khi nói rõ lai lịch của Uyển Lệ cho nhóm Hà Lạc tứ

tông biết xong thì quay lại đưa mắt tìm nàng, nhưng Uyển Lệ đã biến mất tự lúc nào. Chàng thất kinh nói :
- Không xong rồi! Mộ Dung cô nương đã bị kẻ nào bắt đi mất.
Tứ tông vốn đã lão luyện giang hồ, vừa nghe chàng nói thế, lập tức tung mình chia ra bốn hướng mất dạng. Được một khắc đồng hồ, họ lại trở về lắc đầu nói :
- Trong vòng mười dặm không thấy bóng người. Có lẽ kẻ ấy đã đi xa rồi.
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Việc này tạm gác lại, chúng ta vào trong nói chuyện tiện hơn.
Năm người vừa vào đến bên trong, bỗng thấy trên bàn có để một tấm giấy nguệch ngoạc vài hàng :
"Cốc ca! Em đi thôi. Đa tạ ơn cứu mạng của anh. Tên tiểu tử hồ đồ ấy thế nào em cũng cho hắn một bài học, chào anh. Uyển Lệ".
Cừu Cốc tay cầm tờ giấy sững sờ, tự nhủ :
- "Vết thương nàng trầm trọng đến thế, sao lại bỗng nhiên tỉnh lại lẹ vậy?"
Dụ Huy Khách lão luyện giang hồ, ông không tin kẻ bị trọng thương lại được tỉnh ngay. Chắc Cừu Cốc thế nào cũng cho nàng uống thuốc, nên chậm rãi hỏi :
- Nàng bị thương lâu mau, thủ lãnh có cho nàng uống thuốc gì chăng?
- Từ lúc bị thương đến giờ đã được hai tiếng đồng hồ. Vãn bối có cho nàng uống Long Hổ Cửu Hoàn đan, nhưng không thấy hiệu nghiệm.
Dụ Huy Khách bật cười nói :
- Long Hổ Cửu Hoàn đan có thể cứu người chết sống lại, sao lại không thấy hiệu nghiệm. Chẳng qua là thuốc ấy chưa kịp ngấm đấy thôi. Lúc nàng tỉnh lại thấy thân hình bị lõa lồ, có lẽ mắc cỡ nên lén ra đi như thế đấy.
Cừu Cốc thấy lời suy luận của ông ta rất có lý, nên gật đầu tán đồng :
- Lời suy đoán của tiền bối thật quả không sai.
Việc này kể như đã xong, Dụ Huy Khách liền chuyển sang việc khác, trịnh trọng hỏi :
- Hiện giờ thủ lãnh định đi đâu?
- Thái Sơn. Chư vị từ đâu đến?
- Thuộc hạ chúng tôi phụng lệnh tìm kiếm thủ lãnh, may mắn đêm nay gặp tại đây.
- Đã gặp qua Di Viên thất hùng chưa!
- Chưa!
- Theo vãn bối nghĩ, có lẽ họ phát hiện ám hiệu của Phổ Kiếm minh, nên đã ra đi tìm kiếm.
Dụ Huy Khách thản nhiên nói :
- Nghe nói kẻ giả mạo thủ lãnh Phổ Kiếm minh đã cấu kết cùng bọn Vô Nhân đảo, định ngày Thái Sơn đại hội ra mặt tung hoành. Hành tung họ đâu

thể xuất hiện tại nơi đây!
- Vậy thì kẻ hành hung bọn Di Viên thất hùng lại là ai?
Dụ Huy Khách hừ một tiếng nói :
- Có thể là Trường Kình công tử của Vô Nhân đảo.
Cừu Cốc lập tức đứng dậy nói :
- Dù ai cũng mặc, chúng ta giờ nên tận hết sức lực. Bốn vì chia ra hai tốp, phân Đông Tây để theo dõi hành tung, rồi trở về Thái Sơn họp mặt. Còn vãn bối thì lãnh đi đường chính giữa.
Ánh trời dần sáng tỏ, cảnh vật chung quanh cũng đã phân biệt rõ ràng. Suốt một đêm Cừu Cốc không nhắm mắt được, lại bị một chưởng của Hận Thu đánh nhằm sau lưng, nên nộ thân cảm thấy mệt mỏi.
Nhưng nhờ công lực tinh thâm, vừa đi vừa ngầm vận công chữa trị, khoảnh khắc đã thấy khỏe khoắn như thường. Trời càng sáng tỏ thì thân hình chàng lại cành phi nhanh, chẳng bao lâu đã rời xa Di Viên được mười dặm đường.
Đến một mô đất rộng rãi, gió mắt thoảng qua, chàng liền từ từ dừng bước lại đứng nhìn trời cao gió lộng, ưỡn ngực hít hơi sảng khoái.
Nhưng chàng đứng nghỉ chẳng bao lâu thì một sự việc lại xảy ra. Xa xa thấy một bóng người với thân pháp mau lẹ, chớp mắt đã chạy đến trước mặt, thì ra một cụ già minh mặc áo kim quang, hàm râu đỏ chói, thân hình vạm vỡ, khiến cho Cừu Cốc không khỏi buột miệng kêu thầm :
- Người này là hạng thế nào kìa, tại sao lại ăn mặc quái dị thế!
Lão già ấy đến trước mặt Cừu Cốc, đôi mắt liền trợn trừng, lớn tiếng quát tháo :
- Khá khen cho tiểu tử, dám cả gan định ám toán lão phu, thật không muốn sống nữa sao?
Cừu Cốc ngạc nhiên nói :
- Tại hạ với người vốn không quen biết, có lẽ lão đã nhìn lầm người rồi đấy?
Hồng Tu (râu đỏ) lão nhân xoe tròn đôi mắt, cười ha hả nói :
- Lão phu tung hoành giang hồ trên ba mươi năm, không ngờ đến tuổi này lại bị thất thủ với một tên tiểu tử như ngươi, thật không biết nói sao? Ha ha ha...
Tiếng cười càng lúc càng dễ sợ, Cừu Cốc không biết ất giáp gì, đang định mở miệng hỏi rõ thì ông ta lại tiếp :
- Tiểu tử cả gan âm mưu ám hại lão phu, sẽ biết tay lão.
Lời dứt thì chưởng cũng đã đánh ra. Một luồng kình phong ào ạt bắn tới.
Cừu Cốc vội nhảy dang năm thước, lên tiếng nói :
- Ngươi là ai, sao gặp người là động thủ bậy bạ thế?
- Ha ha, lão là ai ngươi không biết sao? Đừng có giả vờ.
Cự Linh chưởng lại múa lên hư không, chưởng phong lại ào ạt đánh tới.
Cừu Cốc lại lách thân né tránh, nhưng lần này thì lòng chàng đã bắt đầu nổi

giận.
Hồng tu lão nhân thấy đánh ra hai thế đều bị Cừu Cốc tránh khỏi dễ dàng, tức tối quát to, tung mình đánh ra một lượt bảy chiêu, chân đã năm đường. Thế công thật là kinh người, tựa như ông ta định thí mạng với Cừu Cốc tự bao giờ. Thế đánh quái gở, nội lực cao thâm, Cừu Cốc chưa tùng nghe qua giang hồ đồn đại có người như thế.
Chàng liền sử dụng thất chiêu trong Tiềm Long cửu thức mới chống đỡ lại được thế công của cụ già nhung cũng bị ông ta bức phải liên tiếp lùi sau tám bước.
Lão già lại cười lên.
- Tiểu tử, thì ra ngươi ỷ vào những ngón ấy à?
Lời vừa dứt thì đôi tay ông ta lại xoay quanh như chiếc chong chóng, một đạo kình lực mạnh không thể tả ào ạt bắn ra.
Cừu Cốc thất kinh gọi lớn :
- Đây là môn tuyệt truyền "Bích Lạc Lưu Sa Thiên Lý Tả" rồi!
Cụ già thấy Cừu Cốc nhận ra chiêu thức của mình, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, cười lên ha hả nói :
- Ngươi đã biết sự lợi hại của "Bích Lạc Lưu Sa Thiên Lý Tả" vậy thì nạp mạng đi.
Cừu Cốc cười dài :
- Chưa chắc.
Võ học của chàng đã đến mức uyên thâm, nên vừa thấy thế đánh của đối phương, lập tức hiểu ngay ra thế giải, song chưởng quơ trên hư không, luồn gió ào ào thổi tạt.
Ầm! Ầm! Hai tiếng nổ chát chúa, cây đã chu vi trong vòng ba trượng đều bị bắn tung, cát bay mù mịt.
Cừu Cốc không chịu được, thối lui năm bước, còn thân của cụ già bị tung lên cao ba thước. Sau cuộc thi triển công lực, hai người đã ngầm hiểu sức nhau. Cụ già vội vận khí trấn áp nghịch huyết cuộn trào, tiến lên quát lớn :
- Thế nào?
Cừu Cốc cười dài nói :
- Chớ vội đắc ý, ngươi chẳng hơn ta bao nhiêu đâu.
Lúc này vụ già đã biết thiếu niên này không phải là người ông tìm, nhưng vốn tánh ngang tàng, thành thử không hề nhận lỗi, trái lại còn có ý thử tài cao thấp. Cụ già cất giọng trầm trầm :
- Tiểu tử, nếu ngươi chịu đựng được lão phu, lão phu sẽ nhận thua, đồng thời ta thề không tái xuất giang hồ nữa.
Cừu Cốc mĩm cười lắc đầu :
- Giữa chúng ta không có oán thù, cần chi phải làm như thế?
Sắc mặt lão già thẹn thùng, lập tức tiến lên hai bước trầm giọng :

- Chớ nói lôi thôi, tiếp chưởng đây!
Lời dứt thì tay áo rộng cũng vừa phất ra, không những nhàm công vào các phương yếu huyệt, đồng thời còn rít lên những tiếng như xé lụa, áp đảo tinh thần kẻ địch.
Cừu Cốc lùi lại nửa bước, song chưởng mạnh mẽ đưa ra, kình lực chạm vào nhau đánh bùng một tiếng, hai bên cùng đều dội ra nửa bước.
Đã mấy lần không hạ được địch thủ, cụ già càng thêm giận dữ liên hồi đánh ra mười hai chưởng, chân đã chín đường.
Cừu Cốc biết đã gặp cường địch, không dám sơ hở, chiêu thức "Giang Vũ Phi Phi" đem ra sử dụng chống trả lại. Mười một chưởng cùng chín chỉ của chàng đều là các chiêu tuyệt học trong Tiềm Long cửu thức và Ngũ Lãnh Toàn Chân, công phu dưới động của Nhứt Dương Tử và võ thuật ghe chép trong Khiêu Đăng Khán Kiếm. Vì vậy mà cụ già càng đánh mạnh bao nhiêu càng bị chàng dồn ép phải thối lùi bấy nhiêu.
Cụ già đã ngang dọc giang hồ lâu nay, có thể nói chưa hề gặp địch thủ, nào ngờ giờ đây lại phải thất thủ dưới tay một cậu thiếu niên chưa từng nghe tiếng nên kinh ngạc vô cùng, ngưng tay quát lớn :
- Ngươi là môn hạ của ai?
- Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
Cụ già cười ngất ngưỡng :
- Chớ nên dối ta, dù cho Độ Phàm chân nhân có sống lại nữa cũng không thể dạy một đệ tử như ngươi được.
Cừu Cốc vốn là người biết tôn trọng trưởng bối, nghe ông ta vừa mở miệng đã gọi đúng tên họ của sư phụ mình, nên chàng đoán biết thế nào cụ già cũng có giao hảo uyên thâm với bổn môn chứ chẳng không, lập tức cung thân hỏi :
- Xin hỏi tiền bối tôn tánh đại danh.
- Lão phu Bích Nhãn Thần Quân.
Cừu Cốc bỗng tỉnh ngộ, chàng đã nghe Khất Tiên tiền bối nói qua, vị này vốn là một tà thần tánh tinh quái gở, đã lừng danh trong giang hồ ba mươi năm, bỗng nhiên không hiểu tại sao mà ẩn dật không hề xuất diện nữa. Giờ nghe ông ta cho biết tánh danh, lập tức nói :
- Thì ra là Bích Nhãn tiền bối, nhưng không hiểu...
Bỗng nghe Bích Nhãn Thần Quân quát lớn :
- Ta không tin là tìm không ra lai lịch của ngươi đâu.
Thân hình ông ta liền tung lên, lập tức đánh ra ba chưởng, tận dụng mười thành công lực, nên khí thế uy mãnh lạ thường.
Trong lúc bất ngờ, Cừu Cốc vội vàng lùi sau năm bước, Bích Nhãn Thần Quân lại quát thêm tiếng thứ hai, chiêu thức "Xuân Ba Thiên Khoảng" lẹ làng sử dụng.

Cừu Cốc trông thấy thế đã hiểm nguy, chưởng ảnh như núi đè lên đầu chàng. Vạn bất đắc dĩ, tung mình nhảy ra khỏi vòng công kích, đánh ngay một thức "Đoạt Mạng Truy Hồn".
Phải biết "Đoạt Mạng Truy Hồn" vốn là chiêu thứ hai trong Nhứt Dương Đoạt Mạng tam thức, một khi đánh ra, tiềm lực ồ ồ thổi tới, dù cho muốn thư lại cũng không thể được nữa.
Bích Nhãn Thần Quân thành danh đâu phải là một việc dễ, vậy mà trông thấy thế công của đối phương đã biết ngay khó bề chống trả. Tay chân vừa lúng túng, thì nghe đánh "hự" một tiếng, thân hình ông ta như cây khô gặp gió lảo đảo ngã sau sáu thước, đôi mắt trợn tròn nhìn sững sờ vào Cừu Cốc.
Một lát lâu ông mới thở dài lên tiếng :
- Công phu của ngươi đã học ở đâu thế?
Cừu Cốc không giấu diếm, đáp :
- Của một vị tiên nhân để lại, tại hạ vừa mới học được thôi.
- Vậy thì khó trách.
Cừu Cốc sợ ông ta mất mặt, nên bào chữa :
- Chiêu thức này vốn của vị hiền nhân lúc sắp chết mới sáng chế ra, nên chưa từng đem sử dụng trên giang hồ, vì vậy nên tiền bối mới không nhận ra được.
Bích Nhãn Thần Quân cười lớn :
- Ngươi chớ an ủi làm gì, không thể nhìn chiêu phá chiêu, định thức công thức thì còn mặt mũi nào xưng danh giang hồ nữa, chuyến này lão phu quả mới sáng mắt.
Bỗng như nhớ ra điều gì, Bích Nhãn Thần Quân lại lớn tiếng hỏi :
- Nhãi con, tên ngươi là gì, đệ tử đời thứ mấy của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái?
- Vãn bối Lữ Cừu Cốc, vốn là đệ tử di mệnh của Độ Phàm chân nhân.
Thần quân cười ha hả :
- Nói vậy ngươi cũng là người mới nhậm chức thủ lãnh Phổ Kiếm minh sao?
- Không dám, vãn bối chẳng qua tạm thời chưởng lý, chưa chính thức tiếp nhậm.
- Dù cho tạm thời hay chính thức, đã được vợ chồng lão già ấy chỉ điểm, thì lão phu hôm nay có thua cũng không oán trách.
- Tiền bối nói rất đúng, vãn bối đã được người truyền thụ võ công, nhưng hôm nay tiền bối có thua đâu!
Thần quân lắc đầu :
- Thôi đừng nói nữa, ta không quen dối lòng. Thua thì nhận là thua vậy.
Cừu Cốc sực nhớ đến những lời lúc mới gặp ông, hỏi :
- Khi nãy tiền bối bảo đã bị kẻ nào ám toán vậy?
- Một thằng con ranh.

- Người ấy tên gì? Tại sao lại đi ám toán tiền bối?
Thần quân tợ như không muốn nhắc lại việc ấy, vội vã khoát tay :
- Thôi đừng nói, đợi khi lão phu bắt được tên súc sanh ấy, ngươi sẽ biết ngay.
Cừu Cốc sợ đến trễ kỳ hội Thái Sơn nên cung tay nói :
- Vãn bối đang có việc gấp, xin cáo từ thôi.
Bích Nhãn Thần Quân gật đầu, bỗng hỏi :
- Giờ ngươi định đi đâu?
- Phó hội Thái Sơn.
- Được, nếu lúc ấy lão phu rảnh, cũng đến xem vui mắt.
Nói dứt, ông ta tung mình ra đi, dưới mặt trời một đường kim tuyến nhanh như khói nhạt mất dạng.
Cừu Cốc lắc đầu mỉm cười, từ từ cất bước lên đường. Nhưng đi chưa được dặm ngoài, bỗng thấy một thiếu nữ áo đỏ, từ xa vừa chạy đến vừa gọi :
- Lữ Cừu Cốc, ngươi làm vậy hay quá há!
Cừu Cốc ngạc nhiên, ngước đầu nhìn lên, thì ra là Liễu Hồng Liệu.
Hồng Liệu thấy chàng cứ im lặng, lại lên tiếng mắng :
- Thoạt đầu tôi còn tưởng anh là người chân chính, không ngờ lại là súc sanh mặt người lòng thú.
Cừu Cốc thấy nàng nặng lời như thế, nhíu mày hỏi :
- Cô nương căn cứ gì mà mắng tôi?
- Hừ! Mắng là khách sáo lắm rồi đấy.
- Ý cô muốn nói gì tôi chẳng hiểu.
- Anh đã làm gì, trong lòng tự hiểu, cần chi phải giả vờ ngơ ngác.
Cừu Cốc nhún vai cười dài :
- Lữ mỗ tự vấn lương tâm, chưa từng làm việc gì quá đáng, cô nương chớ nên ngậm máu phun người.
Hồng Liệu giận dữ :
- Khỏi cần biện bạch, có gan cứ theo tôi đến kia thì rõ.
Nói dứt thì thân nàng đã như một cánh bướm tung bay nhanh nhẹn.
Cừu Cốc tức đến lộn ruột :
- Đi thì đi. Chẳng lẽ lại nợ sao.
Hai người một trước một sau, đi được nửa dặm đường, Hồng Liệu bỗng dừng chân lại, chỉ vào bụi cây cười nhạt.
Cừu Cốc chạy nhanh đến đấy, cúi đầu nhìn xem bỗng hoảng hốt kêu lên một tiếng thất thanh, trợn tròn đôi mắt lẩm bẩm :
- Việc gì xảy ra kìa?
Thì ra dưới lùm cây rậm, một cái thây thiếu nữ đang nằm lõa lồ, máu me ghê sợ. Bộ phần dưới ra máu rất nhiều, chứng tỏ đã bị hãm hiếp trước khi bị giết hại.

Càng khiến cho chàng kinh ngạc hơn vì nạn nhân chính là Vương Phổ Anh, con gái yêu của Vương Phổ Trọng Hoa.
Hồng Liệu cười nhạt :
- Anh tự hiểu rồi chứ?
Cừu Cốc tức tối :
- Chỉ nói bậy.
- Họ Liễu này không khi nào vô cớ phao vu.
Mặt nàng vẫn lạnh lùng đưa tay chỉ dưới mặt đất tiếp :
- Anh xem là gì đấy?
Cừu Cốc nhìn theo hướng chỉ của nàng, thấy dưới đầu ngón tay của Vương Phổ Anh, nguệch ngoạc mấy chữ :
"Lữ Cừu Cốc, ta giận chết ngươi được"... ý định viết tiếp, nhưng nạn nhân như đã kiệt sức không viết được nữa.
Cừu Cốc xem xong, miệng lẩm bẩm nói :
- Thật lạ kỳ, tại sao nàng lại hận tôi?
- Ha ha, trước dụ dỗ để cưỡng dâm, sau lại ra tay bẻ nhụy, bảo sao người ta không hận được.
Cừu Cốc đứng phắt dạy, quát :
- Nếu cô ngậm máu phun người, họ Lữ này không khách sáo nữa đâu đấy.
Hồng Liệu lạnh lùng :
- Có phải anh định giết tôi để ém miệng chăng?
Cừu Cốc nhìn thấy cái chết của Phổ Anh trong lòng đã đau đớn khôn cùng, giờ lại bị Hồng Liệu vu khống, càng thêm tức tối, dậm chân xuống đất hừ một tiếng định cất bước ra đi.
Hồng Liệu vội đến cản trước mặt chàng.
- Hôm nay nếu anh không phân bày cho rõ thì đừng mong rời khỏi nơi đây.
Cừu Cốc trợn trừng đôi mắt, lớn tiếng quát :
- Cô định làm gì?
- Tôi sẽ thay mặt cho những chị em bị sỉ nhục mà hỏi tội.
Cừu Cốc giờ tuy có miệng mà chẳng biết nói sao, buột tiếng thở chán ngán.
Bỗng từ xa có tiếng người cười lớn tiếp :
- Đại trượng phu dám làm dám chịu, lựa phải thở ra.
Tà áo xanh nhẹ nhàng bay đến, Ngô Hận Thu đã có mặt tại nơi, nhìn Hồng Liệu cười lớn nói :
- Lời nói của hai người tại hạ đã nghe cả. Bảo kiếm bên hông của Ngô mỗ mới mài, nguyện giúp cô nương cùng trừ dâm tặc.
Hồng Liệu đưa mắt nhìn chàng ta một cái tỏ ra không hề đếm xỉa.
Cừu Cốc bước đến cất tiếng :
- Sự việc trước mắt, sự thật là nhầm lẫn, mong Ngô huynh chớ nên trách chấp.

Vẻ mặt Hận Thu lạnh lùng :
- Ai là Ngô huynh của người, mối giao tình giữa chúng ta đã sớm đoạn tuyệt.
Hôm nay Ngô mỗ nhất định trừ khử kẻ dâm loàn.
Cừu Cốc thở ra thất vọng :
- Ngô huynh nhận thấy đệ là hạng người như vậy sao?
- Sự thật trước mắt, cần gì phải biện bạch.
- Nếu các người cứ cho vậy, tại hạ cũng chẳng biết nói sao. Sự thật sau này sẽ chứng minh.
Nói dứt, chàng buồn bã định cất bước ra đi.
Hận Thu lập tức tuốt ngay bảo kiếm, chém sả vào mặt chàng quát lớn :
- Đứng lại, ngươi định đi sao? Đâu có việc dễ dàng như vậy.
Cừu Cốc vội thối lùi năm bước, nhíu mày nói :
- Ngô huynh cố chấp làm gì!
- Hôm nay nếu không ngươi thì ta, sẽ có một mất một còn. Mau tuốt kiếm ra đi.
Lời dứt thì đường kiếm của Hận Thu cũng đã đánh ra tám thức, khí thế nhanh nhẹn phi thường.
Cừu Cốc thật ra không muốn vì sự hiểu lầm mà khiến cho tình bạn phải nứt rạn nên vung chưởng đánh tạt lưỡi kiếm, nhảy sang tám thước né tránh.
Hận Thu cười ngông cuồng :
- Lữ Cừu Cốc nếu ngươi biết diều thì lập tức lấy kiếm ra sanh tử với ta một trận. Cứ tránh né như thế đâu phải là anh hùng.
Lời dứt thì kiếm thế cũng liền vung ra.
Cừu Cốc đã nhịn chàng mấy chiêu, nhưng thấy đối phương vẫn cứ dồn ép không khỏi nổi giận, lên tiếng :
- Khuyên Ngô huynh chớ nên hiếp người quá trớn, tưởng rằng đệ sợ sao?
- Ha ha, Ngô mỗ biết ngươi là thủ lãnh Phổ Kiếm minh, người nhiều thế mạnh, đâu hề xem ta là kẻ giang hồ mạc lưu này ra gì!
"Vụt, vụt" đường kiếm lại tung bay, phút chốc đã công ra bảy đường. Kiếm thức của chàng vốn được Hữu Cung Tư Mạng Mộ Dung Phi truyền thụ, giờ lại tận lực đánh ra, đâu phải tầm thường.
Vạn bất đắc dĩ, Cừu Cốc đang định ra tay chống trả thì bỗng trên không trung có một tràng cười trong trẻo phát ra. Một bóng người nhanh như điện chớp xuất hiện, vụt một cái đã đánh ra tám chưởng vào luồng kiếm quang, tiềm lực dũng mãnh bức Hận Thu phải lùi lại năm bước.
Hận Thu tức giận vô cùng, trường kiếm rung động, định đâm vào đối phương, bỗng chàng ngạc nhiên gọi lớn :
- Mộ Dung cô nương, thì ra là em?
Lúc ấy Cừu Cốc cùng Hồng Liệu cũng đã nhận ra kẻ đến chính là Công chúa

Tử Vong thành Trịnh Uyển Lệ, nhưng họ không lên tiếng chào hỏi. Uyển Lệ liếc mắt trừng Hồng Liệu một cái rồi quay sang mỉm cười nói vớ Hận Thu :
- Ngạc nhiên mà làm gì, ta cũng không hề quen biết với ngươi.
Hận Thu ngơ ngác :
- Em?...
- Ngươi chớ nên đổ lửa vào người thiên hạ làm gì, ta sớm biết rõ ý ngươi rồi.
- Cô nương tuổi còn nhỏ, chớ nên để họ lừa phỉnh.
Uyển Lệ đưa mắt liếc Cừu Cốc một cái, cười khanh khách nói :
- Có phải ngươi đang có ý ghen với chàng không? Cho ngươi biết bổn cô nương làm bạn với ai cũng mặc. Ngươi tưởng rằng lời nói của ngươi mà ta tin sao, cho dù thật đi nữa ta cũng không thèm đếm xỉa đến, khuyên ngươi sớm dẹp ý nghĩ ấy đi.
Lời nói ấy khác nào như thau nước lạnh tạt vào mặt Hận Thu, khiến chàng cứ đứng trân trân không biết nói sao.
Hồng Liệu thấy thế cũng phải cất tiếng cười khúc khích.
Hận Thu buồn tủi, trút hết nỗi oán hận vào người Cừu Cốc, cho rằng sở dĩ Uyển Lệ có thái độ với chàng như vậy, đều có liên quan đến Cừu Cốc cả nên chàng hừ một tiếng nhảy về phía Cừu Cốc quát :
- Ta sẽ thí mạng cùng ngươi.
Kiếm thức lại được dịp sử dụng, chiêu nào chiêu nấy toàn nhằm ngay vào yếu huyệt của đối phương.
Bỗng Hồng Liệu lẹ làng lướt ra nghinh chiến quát :
- Tiểu tử, ngươi định đấu với chàng thì còn kém xa lắm.
Miệng vừa nói, đoản kiếm vừa tung ra, liên tiếp trả lại chín đường.
Hận Thu ngạc nhiên khôn kể :
- Sao cô nương lại che chở cho kẻ dâm tặc?
- Hừ! Ngươi mới là kẻ dâm tặc đấy!
Thật là lòng dạ đàn bà! Khó mà đoán được. Rõ ràng lúc nảy nàng còn tỏ ra giận Cừu Cốc, vậy mà giờ trở lại giúp chàng, khiến cho Hận Thu phải dở khóc dở cười.
Thật ra, vấn đề rất giản đơn, Hồng Liệu chỉ giả vờ như thế để buộc Cừu Cốc tiết lộ ra sự liên quan giữa chàng cùng Phổ Anh, không ngờ Uyển Lệ vừa đến nơi, đã trắng trợn tỏ rõ tình cảm của nàng đối với Cừu Cốc, Hồng Liệu vốn là cô gái có tính nóng nảy đâu chịu nhịn thua, lập tức ra tay để chứng tỏ lòng nàng đối với chàng cũng chẳng phải tầm thường.
Hận Thu không có ý tranh đấu với Hồng Liệu nên liền lui lại rồi trở kiếm công vào Cừu Cốc.
Uyển Lệ lớn tiếng quát :
- Ngươi dám!
Vạt tay áo phất ra như một con trường xà cuộn lấy lưỡi kiếm của chàng.

Hận Thu rút ngay trường kiếm, đôi chân mày nhíu lại hỏi :
- Sao em cứ nhất định bảo vệ hắn vậy?
Uyển Lệ mỉm môi cười nhạt :
- Ngươi tưởng chàng sợ ngươi sao, chẳng qua vì tình bạn nên không muốn động thủ đấy thôi. Giờ ta cảnh cáo ngươi, nếu còn không biết điều, sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của bản cô nương vậy.
Hận Thu thở dài, đang định trả lời thì Hồng Liệu đã tuốt kiếm đến trước mặt lớn tiếng :
- Lữ Cừu Cốc không muốn tình bạn phải sứt mẻ, nhưng ta thì chẳng cần. Ra tay đi, cô nương sẽ tiếp ngươi cho.
Hận Thu vốn tánh trọng tình, tưởng rằng võ công của mình đã đến mức khả quan, lại được Mộ Dung lão nhân gởi gấm người đẹp, không ngờ Uyển Lệ nào xem chàng ra gì. Thoạt đầu còn tưởng cũng bởi Cừu Cốc mà sanh ra vậy, giờ mới biết được hễ việc gì cũng chẳng nên bức ép, miễn cưỡng.
Chàng buột tiếng thở dài, bỏ kiếm vào bao, quay sang nói với Uyển Lệ :
- Tại hạ thật được lời di chúc của Mộ Dung tiền bối, bảo đem tất cả sự thật nói lại cho cô nương...
Nào ngờ, không đợi Hận Thu nói hết, nàng đã dùng hai tay bịt lỗ tai, nói liên hồi :
- Ta không cần nghe, ta không cần nghe...
Hận Thu không khỏi ngạc nhiên biến sắc, Cừu Cốc sợ chàng bẽ mặt, vội vã đến trước đỡ lời :
- Việc này đệ đã có nói cho Mộ Dung cô nương hiểu qua, nàng đã rõ thân thế rồi và cũng đã rời khỏi Tử Vong thành.
Hận Thu trố mặt nhìn chàng, rồi bỗng cười lớn, quay mình cất bước ra đi, phút chốc mất dạng.
Uyển Lệ nhìn theo bóng dáng của chàng, mặt tỏ ra ghét cay ghét đắng :
- Thật chẳng biết hổ thẹn!
Cừu Cốc thở dài một tiếng nói :
- Chẳng qua chàng có lòng tốt đấy thôi.
- Hừ! Lòng tốt, em biết hắn không có ý tốt đâu, cứ coi em như là người thuộc về của hắn vậy.
Cừu Cốc hiểu ra Hận Thu thật cũng hơi nóng nảy, chưa thuyết phục được lòng, sao lại đem việc tình cảm tỏ ra quá sớm. Giờ chàng không biết nói sao, liền chuyển san việc khác :
- Mộ Dung tiền bối chỉ có một mình cô là cốt nhục, từ nay về sau mong cô nương nên khá bảo trọng.
- Em chẳng phải là trẻ nít, đâu cần anh dặn những lời ấy!
Cừu Cốc quay sang Hồng Liệu giọng ôn tồn :
- Về cái chết của Vương Phổ Anh, đợi xong việc hội họp nơi Thái Sơn rồi,

tại hạ nhất định phải tìm cho ra manh mối, giờ đây xin kiếu từ.
Hồng Liệu cùng Uyển Lệ không hẹn mà đồng nhảy đến trước cản chàng lại :
- Khoan đã, em muốn đi cùng với anh.
Cừu Cốc nhìn Hồng Liệu, rồi sang qua Uyển Lệ, chàng lắc đầu lia lịa :
- Không được. Công việc của tại hạ quá nhiều đâu thể đi chung với hai cô được.
Uyển Lệ tu mỏ nũng nịu :
- Không được cũng phải được, em đâu có bắt anh phải bồng bế đi sao.
Nói đến đây nàng sực nhớ đến hôm ấy, khiến mặt mày nóng ran vì thẹn.
Hồng Liệu lại khác, nàng cười nhạt nói :
- Tưởng đâu cần thiết đi chung với anh lắm sao, không được thì thôi vậy.
Cừu Cốc vô cớ bị họ lôi thôi một hồi, trong lòng không khỏi bực bội, nhíu mày nhủ thầm :
- "Khổng Phu Tử nói thật chẳng sai, chỉ có đàn bà và trẻ nít là khó nuôi hơn hết!"
Lòng của các cô thiếu nữ thật là khó hiểu".
Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng "Vụt, vụt" hai bóng người lẹ làng xuất hiện, cung thân kính cẩn nói :
- Dụ Huy, Siêu Quang tham kiến thủ lãnh.
Cừu Cốc gật đầu hỏi :
- Đã gặp qua Di Viên thất hùng chưa?
- Thưa, chưa hề thấy. Nhưng theo tin tức thuộc hạ đã nghe được thì gần đây trên giang hồ thì cuộc thế khẩn trương vô cùng, trong võ lâm Trung Nguyên đã có rất nhiều người bị lão ma đầu ấy mua chuộc.
- Tiền bối chỉ lão ma ấy là ai?
- Người giả mạo Phổ Kiếm minh chủ.
- Tiền bối có biết lai lịch của hắn không?
- Thuộc hạ không được biết, nhưng Ân chủ có lẽ biết rõ.
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Ngày hội Thái Sơn sắp đến rồi, việc của Di Viên buộc phải tạm thời gác lại. Tiền bối lập tức truyền dụ cho Tuyệt Địa Khách mọi người hãy gấp rút trở về Thái Sơn chờ đợi.
Dụ Huy Khách cung thân nói :
- Thuộc hạ tuân mạng!
Hai bóng người lập tức ra đi.
Cừu Cốc quay mặt nhìn hai thiếu nữ một cái, rồi như có ý định, tung mình phi nhanh, đến khi hai nàng phát giác thì người chàng đã đi xa ngoài ba bốn mươi trượng.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 46
Tiết lậu cơ mưu

Hồng Liệu chuyến này tìm gặp Cừu Cốc với mục đích là báo cho chàng hay một việc rất quan trọng, nhưng nửa đường gặp Vương Phổ Anh chết thảm thiết như vậy, liền quên ngay việc mình. Giờ thấy chàng đã ra đi, vội vã đuổi theo gọi lớn :
- Cừu Cốc, anh mau lại đây, em có việc quan trọng muốn nói với anh.
Cừu Cốc đã sợ sự lôi thôi của mấy cô, nên giả vờ không nghe, cứ ung dung thi triển khinh công, một mực thẳng tới.
Hồng Liệu càng thêm bối rối, vội khai triển thân pháp, mồm cứ kêu ỏm tỏi. Phi Tinh Truyền Hận thân pháp của Cừu Cốc vốn mau lẹ, chẳng ai bì, giờ chàng lại có ý chạy trốn, nên càng đuổi Hồng Liệu lại càng bị bỏ rơi xa lắc. Nàng không ngớt kêu to :
- Cừu Cốc, nếu anh không dừng bước, sau này xảy ra việc gì anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đấy.
Câu nói này quả đã có kết quả, Cừu Cốc tuy đã cách xa năm sáu mươi trượng nhưng vẫn nghe rõ, lập tức dừng bước đứng lại ngay.
Cùng lúc ấy, bỗng có một bóng người từ đâu xuất hiện, rơi mình đến trước mặt Hồng Liệu quát lớn :
- Tiện tỳ dám cả gan đem tin tức ra báo cho địch cừu.
Hồng Liệu giật mình, ngước đầu lên nhìn, thì ra kẻ ấy là Thâu Thiên Hoán Nhựt Cốc Vũ Tân. Mặt nàng tái xanh lùi lại hai bước.
Thâu Thiên Hoán Nhựt buông hai tiếng cười quái gở :
- Sao không mau theo ta trở về? Nể mặt ông ngươi, ta sẽ không đem việc này bẩm lên Ân chủ.
Hồng Liệu đưa mắt nhìn về phía trước, thấy Cừu Cốc đã dừng bước lại rồi, nàng dạn dĩ cười nhạt nói :
- Ngươi là gì mà buộc ta phải trở về với ngươi.
Thâu Thiên Hoán Nhựt giận nói :
- Ông nội ngươi thấy ta cũng phải cung kính thay, mà ngươi lại dám vô lễ. Thật đồ phản.
Hồng Liệu lập tức rút ngay đoản kiếm, thét lớn :
- Đừng ỷ già mà lớn lối, cô nương không biết ngươi là ai cả.
Thâu Thiên Hoán Nhựt tức đến đỏ mặt, cười gằn nói :
- Nếu trong ba chiêu mà lão phu không lấy được đoản kiếm trong tay ngươi thì đừng gọi ta là Hộ Pháp Phổ Kiếm minh nữa.
Hai tay dang ra, ông ta bước từng bước một đến gần.

Hồng Liệu đang định vung kiếm đánh ra, bỗng một giọng nói trong trẻo phát lên :
- Thâu Thiên Hoán Nhựt, ta không cho phép ngươi được bức hiếp vị tỉ tỉ này.
Cốc Vũ Tân ngơ ngác, thụt tay quay đầu nhìn, thì ra người lên tiếng ấy chính là Công chúa của Tử Vong thành Trịnh Uyển Lệ. Mặt ông lập tức lạnh lùng, cười lớn nói :
- Trước kia lão phu nể mặt cha ngươi nên còn nhượng ngươi ba phần. Hôm nay sợ ngay cả thân ngươi cũng khó hòng tránh thoát nữa.
- Ngươi thật to gan.
- Hừ, nói cho ngươi rõ. Việc tư thông với tên tiểu tử ấy, Ân chủ đã biết cả, những kẻ được lệnh bắt ngươi cũng sắp đến nơi rồi. Hôm nay nếu không gặp lão phu thì mạng ngươi cũng khó sống.
Uyển Lệ có vẻ sợ sệt, mặt hiện sát khí, tiếng lên mấy bước. Đôi bàn tay ngọc lập tức vung ra, liên hồi tấn công chín thức.
Cốc Vũ Tân không kịp đề phòng, bị bức lùi hai bước.
Hồng Liệu thừa cơ hội ấy, vung đoản kiếm đâm nhầu. Hai thiếu nữ vốn xuất thân trong gian định võ học hữu danh, chiêu thức thân diệu cực kỳ, mau không thể tả. Chớp mắt mà Hồng Liệu đã đánh ra chín kiếm, sử dụng ba chưởng.
Cốc Vũ Tân nào phải tay vừa mà cũng bị đẩy lùi năm bước. Mặt ông càng thêm tức giận lớn tiếng quát :
- Tiện tỳ, các ngươi thật muốn tìm chết.
Hai tay mạnh mẽ tung ra, vù vù liên tiếp ba chưởng, khí thế uy mãnh lạ thường.
Hồng Liệu cũng thét lên, đoản kiếm tung bay ánh sáng chói mắt. Uyển Lệ cứ sử dụng hai vạt tay áo như hai còn trường xà bay lượng trên không, lập tức hóa giải ngay kình phòng của đối thủ.
Thâu Thiên Hoán Nhựt thấy đã tận dụng hết sức lực vậy mà cũng không hạ nổi hai nàng, gầm lên như hổ, song chưởng tung ra, một hơi đánh liên hồi thấp bát chưởng, cước đã chín đường.
Phút chốc, một trận sanh tử trương tranh đã bắt đầu quyết liệt.
Cừu Cốc khi nãy đang chạy, bỗng nghe Hồng Liệu kêu với, chàng dùng bước quay đầu lại nhìn, kịp lúc ấy Thâu Thiên Hoán Nhựt hiện thân, thấy hai thiếu nữ có thể ứng phó được, nên chàng lách mình tránh vào lùm cây lược trận.
Thâu Thiên Hoán Nhựt đã công ra năm sáu mươi chiêu, thấy vẫn không hạ được hai thiếu nữ, tóc râu dựng ngược, cười lên dễ sợ :
- Quả các ngươi thật muốn chết thì chớ trách lão phu xuất thủ vô tình.
Lời dứt thì Thái Âm Chân Sát cũng đã vung ra một luồng Hàn Âm Cốt nhằm

ngay Hồng Liệu công tới.
Hồng Liệu đã hiểu âm độc vô song của Thái Âm Chân Sát, lẹ làng thu kiếm nhảy ra xa. Thâu Thiên Hoán Nhựt thừa cơ năm đầu ngón tay chụp sang phía Uyển Lệ.
Cừu Cốc sợ hai thiếu nữ rủi bị thất thủ tung mình nhảy ra lên tiếng.
- Ngừng tay!
Thâu Thiên Hoán Nhựt thất kinh, thu chưởng nhảy dang ra.
Cừu Cốc hai tay chắp sau lưng từ từ đi đến bên Hoán Nhựt nó :
- Hai nàng thiếu nữ này vốn không phải là minh hữu, cũng chẳng đảm nhiệm chức vị gì, căn cứ vào đâu mà bảo hai nàng là phản nghịch?
Thâu Thiên Hoán Nhựt nhận ra là Cừu Cốc, lòng bỗng sợ sệt, trợn tròn đôi mắt nói :
- Đây là việc nội bộ của bổn minh, ngươi không được xen vào tra vấn.
Cừu Cốc cười dài :
- Mượn miệng ngươi về nói với lão ma đầu: "Nếu có gan, hãy đến đỉnh Thái Sơn vào ngày rằm giờ này để quyết một trận thư hùng".
Thâu Thiên Hoán Nhựt cười nham hiểm :
- Cần chi phải đến rằm, chỉ sợ đêm nay là ngày tận số của ngươi rồi, không tin thì lát nữa sẽ thấy ngay.
Đôi mày Cừu Cốc nhíu lại, cười lạnh lùng :
- Chỉ sợ ngày tận số ấy là của ngươi chứ.
Không ngờ, Thâu Thiên Hoán Nhựt nói xong đã tung mình ra đi mất tung mất dạng.
Hồng Liệu thấy Thâu Thiên Hoán Nhựt đã đi rồi, vội vã đến bên Cừu Cốc, với giọng trịnh trọng nói :
- Có một việc tối ưu quan trọng. Ông em bảo em đến cho anh biết.
- Việc gì cứ nói mau lên, tôi còn phải đi Thái Sơn gấp lắm.
- Gấp gì. Việc này rất quan trọng, đâu phải có một lời hai lẽ mà nói rõ ngay được.
- Vậy thì ta nên tìm nơi vắng vẻ nói chuyện.
Hai người bèn đến bên đồi núi nơi chỗ thanh vắng đông ngồi. Việc mà Cừu Cốc muốn hiểu ngay là địa chỉ của bọn Phổ Kiếm minh giả này, nên vừa ngồi xuống là vội vã hỏi ngay :
- Ông cô nương cùng bọn họ hiện giờ ở đâu?
- Nói ra liệu anh cũng không biết được.
Mỗi một lời nói, cử chỉ của nàng lúc nào cũng muốn trêu chọc Cừu Cốc. Vì vậy mà chàng không thèm mở lời nói nữa.
Hồng Liệu tiếp :
- Anh có biết gần đây động tĩnh của bọn họ thể nào chăng?
Cừu Cốc im lặng lắc đầu.

Hồng Liệu mỉm cười tiếp :
- Thân phận anh là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, vậy mà ngay cả việc quan trọng như thế này cũng không biết!
Cừu Cốc cảm thấy khó chịu, ước muốn đứng dậy đi ngay nhưng ráng nhẫn nại ngồi chờ.
- Ngoài mặt thì bọn chúng tỏ ra như mất tăm mất dạng, kỳ thực thì lão ma đầu ấy đã bế môn khổ luyện thần công, đồng thời lợi dụng vàng bạc của Tiên vương để lại, tận lực mua chuộc nhân vật võ lâm. Vì vậy mà gần đây thực lực đã gia tăng không kém.
Cừu Cốc lạnh lùng :
- Việc cô nương không muốn nói là những việc ấy thôi sao?
Đôi mắt Hồng Liệu tròn xoe nhìn chàng rồi tiếp tục :
- Các môn phái võ lâm Trung Nguyên, năm nay thảy đều võ công khai gia nhập cả. Chỉ còn Thiếu Lâm cùng Hoa Sơn hai phái từ khi Phổ Kiếm minh thất bại, ít khi liên lạc với minh hữu. Ác nỗi nhân vật của hai môn phái này, võ công cao cường, thế lực trội hơn các môn phái khác rất xa. Lão ma đầu ngày đêm mong muốn làm sao kéo cho được hai môn phái này vào tổ chức. Không ngờ Hồng tổng đem Long Vân lịnh đến triệu tập họ, hai phái Chưởng môn nhân thảy đều cự tuyệt, tuyên bố trừ phi Ân chủ đích thân đến, ngoài ra tín vật đều vô hiệu. Lão ma đầu giận dữ, quyết tâm tiêu diệt cho được hai phái này càng sớm càng hay.
Cừu Cốc đột nhiên nghĩ đến lúc chàng vừa vào đến địa đầu Đạo sĩ Hoa Sơn, tăng nhân Thiếu Lâm đều phái người ra nghinh tiếp, đủ thấy họ đã biết được âm mưu giả mạo của lão ma đầu rồi, chàng mỉm cười nói :
- Thiếu Lâm, Hoa Sơn là danh môn chính phái, tự nhiên không tùng phục một cách mù quáng như bọn người kia.
- Tiếc rằng, vận mạng của họ đã định vào ngày hôm nay hoặc mai thôi.
Cừu Cốc vội vã đứng dậy hỏi :
- Cô nói sao?
- Lão ma đầu đã quyết định mai này tập trung toàn lực tiêu diệt Thiếu Lâm phái.
- Có việc ấy sao?
- Ông em cũng vì việc này mà bảo em vội tìm cho gặp anh, kêu anh triệu tập Hà Lạc bát tông, lập tức đến ngay Côn Sơn giải vây.
Cừu Cốc thầm tính, chàng thấy thời gian hiện giờ quá khẩn cấp nếu đợi triệu tập Hà Lạc bát tông, thì không còn kịp nữa. Giải pháp duy nhất là chàng phải đích thân ra đi. Chàng cười khẽ nói :
- Cần chi Hà Lạc bát tông, tại hạ đi ngay lập tức.
Hồng Liệu vui mừng đứng dậy :
- Em đi theo với.

Uyển Lệ cũng lẹ miệng tiếp lời :
- Em cũng đi theo.
Cừu Cốc nhíu mày khó chịu :
- Thiếu Lâm là chùa hòa thượng, ai cô đi đến rồi ăn ở làm sao?
Uyển Lệ hừ một tiếng nói :
- Anh tưởng một mình anh có thể giải được tai nạn cho Thiếu Lâm sao?
- Sức của tại hạ tuy có hạn, song cộng với lực lượng các vị tăng nhân Thiếu Lâm phái tưởng cũng có thể ứng phó được tất cả.
- Anh chớ ảo mộng.
Cừu Cốc tỏ vẻ ngạc nhiên :
- Chẳng lẽ bọn họ còn âm mưu gì khác.
- Anh không nhớ lúc nãy Thâu Thiên Hoán Nhựt đã nói sao? Có thể đêm nay bọn họ sẽ đối phó với anh đấy!
- Võ công như hạng Thâu Thiên Hoán Nhựt dù cho bọn họ có bày mưu mô gì tại hạ cũng chẳng sợ.
- Họ có dùng võ công đấu với anh đâu?
- Chẳng lẽ họ dùng ám khí?
- Cũng chả phải, họ dùng chất độc mà anh không thể nào đề phòng được đấy.
Cừu Cốc đã được Tiên ông cho uống thứ thuốc trừ độc, bất giác cười lớn.
- Chất độc lại làm gì tôi nào?
Uyển Lệ không hiểu nguyên do, cười nhạt nói :
- Bọn người Vô Nhân đảo sử dụng môn bách độc, khiến cho người ta không thể không đề phòng. Hôm nay nếu họ phối hợp với nhau, em khuyên anh nên cẩn thận là hơn.
Cừu Cốc không muốn biện luận thêm nhiều nên chỉ im lặng cất bước, lòng chàng không thích hai nàng cùng đi chút nào nhưng cũng không tiện cự tuyệt quá.
Hồng Liệu liếc sang nhìn Uyển Lệ một cái rồi không để chậm trễ, nhanh nhẹn cất bước đuổi theo.
Uyển Lệ càng tinh nghịch hơn, nàng rít lên một tiếng dài, tung người phóng nhanh đến kề bên mình Cừu Cốc.
Hồng Liệu và Uyển Lệ biết nhau từ khi gặp tại Tử Vong thành bề ngoài cả hai đều tỏ vẻ hòa nhượng nhau, nhưng thâm tâm hai nàng lúc nào cũng muốn tranh tài cao thấp luôn.
Về phần Cừu Cốc từ khi bị Thái Bạch Tiên Ông đứng chủ hôn bắt ép đến nay, về sự giao dịch với các cô bạn gái chàng đã cẩn thận và hạn chế rất nhiều. Nhất là đối với cá tính của Hồng Liệu lại càng làm cho chàng cảm thấy khó chịu lên thêm.
Ba người tuy đi cùng một đường, thực tế thì lại phân ra làm ba ý tưởng.

Trịnh Uyển Lệ thâm ý muốn thi thố tài năng, thoạt đầu đã thi triển ngay độc môn khinh công, thân pháp nhẹ nhàng tựa như cánh diều, trong nháy mắt đã vượt hơn trăm trượng.
Cừu Cốc gặp lúc có việc, trong lòng nóng nảy gấp đến Côn Sơn, vừa cất bước đã giở hết tài khinh công bí truyền cắm đầu chạy một mạch.
Hồng Liệu cất bước trễ hơn cả, kịp đến khi muốn lướt lên thì không còn kịp nữa. Nàng vốn tính háo thắng, nên nào để chịu thua, dọc đường ngầm vận cả sức bình sanh song cũng chỉ vừa đuổi theo kịp mà thôi.
Chẳng mấy chốc ba người đã lên đến quan lộ, nơi đây không tiện thi triển khinh công nữa nên cả ba đều bắt đầu lơi bước.
Uyển Lệ rút khăn tay ra chặm mồ hồi, vừa đi vừa nhìn sang Cừu Cốc tươi cười nói :
- Thấy chẳng ra gì mà mệt ghê!
Cừu Cốc cười :
- Tài khinh công của cô nương thật hiếm có.
Uyển Lệ đưa tay vén mấy sợi tóc rồi trên trán, cười duyên :
- Làm gì bằng anh được.
Qua nụ cười ấy, Cừu Cốc dường như đang thấy rõ dung mạo của cụ già trong động hiện rõ trước mắt. Bất giác chàng thở ra :
- Nếu Mộ Dung tiền bối thấy được cô nương như ngày nay thì chẳng biết người sẽ vui sướng đến độ nào, rất tiếc là người chẳng may đã chết.
Uyển Lệ tỏ vẻ không hiểu, hỏi :
- Anh bảo ai vậy?
- Mộ Dung tiền bối, thân phụ của cô nương chứ còn ai vào!
- Anh cho rằng em thật chẳng phải mang họ Trịnh?
- Lời của Ngô Hận Thu hoàn toàn là sự thật, và tôi cũng đã từng gặp qua người.
Uyển Lệ như đã bắt đầu tin, giọng nàng buồn buồn :
- Phải rồi hèn nào mỗi khi gặp ba em nét mặt ổng lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh lùng như băng.
- Tôi hy vọng cô nương nên đổi lại họ Mộ Dung và tìm cách báo thù cho phụ thân cô.
Uyển Lệ cương quyết nói :
- Nếu quả thật có như vậy em quyết sẽ giết ngay hắn.
Để cho nàng tin hơn và hiểu rõ tất cả những hành động gian ác phản sư của Trịnh Tử Tư như thế nào, nhất nhất chàng đều kể cả ra và hứa đợi lúc nào rỗi rãi sẽ truyền lại bốn chiêu kiếm pháp "Địa, Thủy, Hỏa, Phong" cho nàng.
Hai người mải mê nói chuyện thân mật làm cho Hồng Liệu đi bên cạnh cảm thấy lạt lẽo. Nàng vốn trong lòng không mấy vui, giờ thấy vậy lại càng thêm bực tức lên, nét mặt hầm hực nhìn ngay Cừu Cốc nói :

- Lữ Cừu Cốc, hôm nay kể ra tôi mới thấy rõ con người anh. Nếu tôi không đem chuyện dâm ô cùng sát hại Vương Phổ Anh truyền ra cho giang hồ biết thì quyết không phải là họ Liễu.
Lời vừa dứt liền tung mình bỏ đi. Cừu Cốc ngơ ngác chẳng hiểu ra thế nào, kịp đến khi chàng vội vã kêu lại thì bóng Hồng Liệu đã mất hút tăm dạng. Chàng chỉ đành đứng hậm hực lẩm bẩm :
- Lời ấy là nghĩa gì?
Uyển Lệ cười nhạt nói :
- Thây kệ nàng, vàng thật nào sợ gì lửa, chính anh không làm điều đó thì lo gì.
Cừu Cốc lắc đầu :
- Không phải ý tôi sợ, song tôi cảm thấy việc ấy không đáng bị hiểu lầm tí nào.
Uyển Lệ từ nhỏ đã sống gần với những nhân vật hắc đạo, tính tình không khỏi bị cảm nhiễm đôi phần, nội một việc gì ganh tị mà không ngần ngại ra tay hủy diệt dung mạo của Hàn Thanh Thanh đủ rõ. Bỗng sắc mặt rán lại, nàng bậm môi nói :
- Nếu quả Hồng Liệu thật tình dám làm như vậy, lần sau gặp nàng, em sẽ giết nàng ngay cho anh xem.
Cừu Cốc nghe nói không khỏi rợn người đánh thót, bất giác chàng cảm thấy rùng mình và thầm nghĩ :
- "Cô gái này tâm địa quả thật độc ác vô lường, ta cần phải làm thế nào cảm hóa nàng mới được".
Lúc bấy giờ mặt trời đã bắt đầu xuống núi, Cừu Cốc vì muốn sớm đến Côn Sơn nên cứ tiếp tục cắm đầu tiến bước, Mãi đến khi canh hai, hai người đã đi đến một rặng núi rậm, và chỉ cần vượt qua rặng núi ấy tức thì vào đến địa phận Côn Sơn.
Uyển Lệ thấy cảnh vật thanh vắng hữu tình, đôi mắt long lanh, quay sang, bất thần kéo lấy tay Cừu Cốc, giọng nhõng nhẻo :
- Nghỉ một tí được không anh, đi hoài làm em bắt mệt muốn chết thôi.
Cừu Cốc bất đắc dĩ phải dừng bước theo.
Uyển Lệ trong tâm đã có ý định sẵn, vừa dừng bước liền giả vờ tỏ dáng uể oải ngồi xuống dưới một gốc cây tùng, tình tứ ngước nhìn Cừu Cốc bảo :
- Anh cũng ngồi nghỉ một tí đi anh.
Nội công của Cừu Cốc đã đạt đến cảnh giới nhập hóa, chàng thấy chẳng cần thiết đến sự nghỉ ngơi, song chàng cũng y lời ngồi xuống. Uyển Lệ âu yếm dựa sát vào người chàng.
Cừu Cốc nhíu mày khó chịu, đang định đưa tay đẩy ra, song thấy dung nhan nàng kiều diễm, đôi má ửng hồng tựa quả đào nên không đành hắt hủi.
Cũng vừa lúc ấy, Uyển Lệ đưa đôi cánh tay mềm mại trắng tựa như tuyết

quàng lấy cổ chàng, giọng đầy vẻ yêu đương :
- Anh! Hãy hôn em đi, hôn em thật nhiều...
Cừu Cốc không ngờ nàng lại quá trắng trợn như vậy, vội vàng đưa tay đẩy mạnh, giọng nghiêm nghị :
- Hãy đứng đắn tí. Cô nương làm như vậy là nghĩa gì?
Uyển Lệ thở dài than :
- Không lẽ cho đến nay anh vẫn chưa hiểu được lòng em sao?
Cừu Cốc với ý định cần cảm hóa nàng, thêm vì nghĩ tình Mộ Dung Phi nên không nỡ làm cho nàng quá bỡ ngỡ, hạ giọng dịu xuống bảo :
- Mối tình của cô nương tại hạ rất mực cảm kích, chỉ vì tại hạ đã có gia thất. Trong thiên hạ thiếu gì thanh niên đang chờ cô, hà tất lại một mực theo tìm tại hạ làm gì?
Lời lẽ dịu dàng khiến Uyển Lệ hiểu lầm cho rằng chàng mềm lại, nên đưa má kề sát mặt Cừu Cốc, giọng đầy quyến rũ hỏi :
- Giả sử anh không có vợ, anh có thật không yêu em không?
Cừu Cốc bực mình :
- Tôi không biết.
- Hay là tại võ công và dung mạo của em không đáng để anh chú ý đến chứ gì?
- Tôi không có ý nghĩ vậy. Đối với cô thật tình tôi chẳng nghĩ đến hai chữ ái tình.
- Như vậy lâu nay anh chẳng có chút cảm tình với em sao?
- Cũng có thể nói như vậy.
Uyển Lệ đột nhiên ngửa mặt cười dòn, tràng cười vừa dứt bỗng nàng khẽ nhún vai và thừa cơ, bất thần đưa tay điểm nhanh vào hai đại huyệt đạo "Thần Đạo", "Ngọc Dương" trên người Cừu Cốc.
Cừu Cốc vạn nhất không thể ngờ được Uyển Lệ lại có thể ra tay hành động như vậy, đợi đến khi phát giác thì không còn tránh đỡ kịp nữa.
Uyển Lệ chế ngự được Cừu Cốc xong, không khỏi đắc ý, mở miệng cười lớn bảo :
- Lữ Cừu Cốc, nói cho ngươi biết, bản cô nương tuy vô phương để chiếm được ngươi, song lại có thừa cách để hủy diệt ngươi.
Cừu Cốc tuy huyệt đạo bị chế ngự, nhưng vẫn còn nói được, không khỏi tức tối :
- Cô có thể hành động điên cuồng như vậy được sao?
- Ha! Ha! Ha!... Tính cô nương lâu nay đã quen, hễ những món gì bản cô nương không chiếm được thì kẻ khác cũng đừng hòng được nó.
Nàng vừa phát giọng cười điên dại, vừa đưa tay vào người rút ra một thanh đoản kiếm sáng trưng, sẵn đà phất ra, một luồng hào quang chói mắt, hiển hiện là một thanh bảo kiếm sắc bén không lường.

Cừu Cốc bị chế ngự các huyệt đạo, trong lòng hoảng hốt lẫn tức giận, đột nhiên chàng ngồi im lập tức ngầm vận thần công lưu thông hỏa huyệt.
Uyển Lệ thấy Cừu Cốc ngồi im không nói, lại cười to thêm :
- Nơi hoang vắng thế này, bản cô nương giết ngươi xong liền lập tức đem chôn giấu thì bọn Kiếm Minh dù có tài ba đến đâu cũng khó lòng mà tìm ra được xác thủ lãnh của chúng.
Nàng lẩm bẩm và cười đắc ý một hồi, bỗng nhiên vung mạnh tay, kiếm quang phát ra một đường sáng chói xẹt ngang đỉnh đầu Cừu Cốc, chỉ nghe một tiếng "sạt", chiếc khăn đang quấn trên đầu liền bị cắt tiện một mảnh.
Nàng cúi xuống lượm chéo khăn nhét vào người, đoạn cười ha hả bảo :
- Cừu Cốc! Ngươi ngạc nhiên chứ! Trong giang hồ có thể nói rằng ngươi đã quá đầy đủ về danh vọng rồi, không ngờ hôm nay ngươi phải chịu chôn xác chốn này.
Vừa nói vừa chỉ mũi kiếm bước từng bước một đến gần Cừu Cốc.
Bỗng một luồng gió mát thoảng qua khiến lý trí nàng như có đôi phần sáng suốt. Nàng cúi đầu suy nghĩ, miệng lẩm bẩm :
- Chàng có nên bị chết như vầy không?
Giữa lúc nàng đang lưỡng lự, đột nhiên từ phía sau một bóng người nhẹ nhàng lướt đến ẩn thân sau chòm cây, đưa mắt lén nhìn. Cừu Cốc đang nằm dưới đất bất giác thở dài ngao ngán.
Song Uyển Lệ chẳng hề hay biết tí nào, đoản kiếm lại lay động, giọng cương quyết thốt :
- Không được! Con người đáng ghét ấy, ta nhất định phải giết mới hả dạ.
Bỗng nhiên, từ phía sau phát lên một giọng nói lành lạnh tiếp lời :
- Người thế nào mà đáng ghét.
Uyển Lệ giật mình quay phắt người lại, thủ kiếm, quát :
- Ai?
- Lão phu Lãnh Diện Tú Tài đây!
Lúc ấy Uyển Lệ đã thấy rõ kẻ núp sau lưng nàng là một trung niên thư sinh vẻ mặt lạnh lùng. Trong óc nàng liền nghĩ đến một người, không tự chủ được liền thối lui hai bước.
Lãnh Diện Thư Sinh nhếch miệng cười bảo :
- Chớ sợ! Hãy nói mau kẻ mà ngươi định giết là ai?
Uyển Lệ tuy hận Cừu Cốc, song không muốn để cho kẻ khác giết nên chỉ ngần ngừ không đáp.
- Là ai? Nói mau!
- Lữ Cừu Cốc.
Cuối cùng Uyển Lệ đành thốt ra, một tràng cười nham hiểm :
- Té ra cũng tên tiểu tử ấy.
Dứt lời liền cất bước đến gần Cừu Cốc, Uyển Lệ hoảng hốt đưa kiếm ngăn

chặn, quát :
- Ông định làm gì vậy?
- Ha ha! Cô muốn giết y để giải hận, còn ta thì muốn lấy tập "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" nơi người y. Chúng ta không có gì chạm nhau, cớ sao cô nương lại cản trở hả?
- Không được, bản cô nương không tán thành hành động lợi dụng của ông được.
- Không đồng ý cũng đã trễ rồi.
Lãnh Diện Tú Tài vừa nói vừa bước tới. Uyển Lệ thấy vậy vội vàng vung tay, một luồn kiếm quang sáng ngời vụt ra chận lại, quát :
- Nếu ông cứ nhất định làm vậy thì tôi sẽ giải ngay huyệt đạo trên người hắn bây giờ.
Lãnh Diện Tú Tài cười nham hiểm :
- Hiện giờ đã không còn đến phần cô rồi, "Vù", một chưởng phát ra đánh bạt đoản kiếm, tung người hướng ngay về phía Cừu Cốc.
Uyển Lệ quát lớn :
- Ngươi dám!
Tay mặt vung mạnh, "sạt sạt sạt" liên tiếp phát ra ba đường kiếm nhắm ngay vào các yếu huyệt rạch tới.
Lãnh Diện Tú Tài chẳng dám khinh thường, vội vàng thu chưởng về bộ thân.
Uyển Lệ cũng không tiếp, thu kiếm ngang ngực đứng thủ chắc chắn án ngữ trước Cừu Cốc.
Lãnh Diện Tú Tài đã nổi tiếng trên giang hồ về tim lạnh, tay độc khôn lường.
Nét mặt hiện đầy sát khí, cười hi hí hỏi :
- Có phải ngươi đang muốn tìm cái chết không?
Uyển Lệ tức giận bậm môi đáp :
- Chưa chắc!
Lãnh Diện Tú Tài đột nhiên hạ giọng :
- Hãn đã thù địch của cô nương cớ sao cô nương lại khư khư bảo vệ hắn.
- Đó là việc của tôi không cần đến ông chen vào.
- Nêu hiểu hành động ấy không lợi cho bản thân cô nương tí nào.
Uyển Lệ nãy giờ hiểu rõ kẻ trước mặt tâm đại nham hiểm không bì, một mặt lưu ý đề phòng, một mặt lui dần đến gần Cừu Cốc để định thừa cơ giải huyệt đạo cho chàng.
Không ngờ Lãnh Diện Tú Tài đã sớm hiểu ngay tâm ý của nàng, đột nhiên tung người đến trước, bất thần đánh mạnh vào cổ tay cầm kiếm của nàng.
Uyển Lệ lanh lẹ lách tay tránh, đoản kiếm nhanh như chớp phát trả lại vào tay của đối phương. Lãnh Diện Tú Tài lạnh lùng hự một tiếng, tay trái đẩy ra

với chiêu "Bế Vân Xuất Trụ". "Đùng" một tiếng, chưởng tay ngay ngắn in đích vào ngực nàng.
Chỉ nghe một tiếng rú thảm, hai bên miệng đã rỉ xuống hai đường máu tươi, thân người lảo đảo té tựa vào gốc tùng.
Lãnh Diện Tú Tài cười lạnh lùng :
- Đấy là do cô muốn chuốc lấy, chớ trách lão phu ra tay nham độc.
Nói đoạn phóng người đến cho Cừu Cốc nằm.
Uyển Lệ đang té quỵ nơi gốc cây, bỗng nhiên gắng gượng đứng dậy cố sức bình sanh thích đoản kiếm vào lưng Lãnh Diện Tú Tài, thế công lanh lẹ không tả.
Lãnh Diện Tú Tài nhất thời không để ý, suýt bị mũi kiếm đâm thủng, cũng may nhờ tài ứng biến mau lẹ, vừa nghe hơi gió đã vội trở chưởng phát mạnh. "Vù" một tiếng đánh bạt mũi kiếm qua một bên, thân người cũng nhảy tránh xa bốn năm thước.
Uyển Lệ đã thu hết toàn lực để phát ra thế kiếm, lại bị chưởng lực của Lãnh Diện Tú Tài đánh dội lại, "ự" một tiếng, máu tươi trong miệng từ từ chảy ra, thân nàng lảo đảo thối lui mấy bước mới gượng đứng vững được.
Lúc ấy đôi mắt Lãnh Diện Tú Tài đã đỏ lửa, sắc mặt sát khí trùng trùng, bước từng bước một tiếng đến trước, miệng không ngớt phát ra giọng cười âm hiểm.
Uyển Lệ bị thương nơi ngực, gân cốt đau như đứt, lại vừa thêm bị chưởng phong đánh trọng thương, sức lực đã tàn, nàn rất yêu và cũng rất hạn Cừu Cốc đến cực độ, song nàng không muốn để kẻ khách hại chàng. Đang lúc khẩn trương vẫn giữ chặt đoản kiếm, gắng chuẩn bị đấu một trận cuối cùng.
Giữa lúc sanh mạng của hai người tựa chỉ mành treo chuông ấy, bỗng từ xa một người phi nhanh lại, đứng chận trước Uyển Lệ, vội vã nói :
- Kính xin sư phụ niệm tình nới tay, Uyển Lệ cô nương là bạn thân của đồ nhi.
Lãnh Diện Tú Tài vẫn lạnh lùng :
- Bất luận là ai, hôm nay quyết không thể tha thứ cho y được.
Uyển Lệ ngước mắt nhìn, lập tức nàng nhận ra người đứng trước mặt không ai lạ mà chính là Ngô Hận Thu. Bất giác nàng ngoảnh mặt đi nơi khác, giọng điềm nhiên :
- Hãy tránh ra, việc của người ta không mắc gì đến ngươi xen vào.
Ngô Hận Thu thở ra đau khổ, đoạn vẫn tiếp tục khẩn khoản :
- Nàng là ái nữ duy nhất của ân nhân đồ nhi, xin sư phụ nghĩ tình đồ đệ mà cho nàng một phen.
Bỗng trực thấy Cừu Cốc đang nằm yên dưới đất, thất kinh hỏi :
- Người này cũng bị sư phụ xuống tay?
Lãnh Diện Tú Tài lạnh lùng hừ một tiếng :

- Hắn tuy không phải bị ta đánh ngã, song hôm nay cũng không tha hắn được.
Nói đoạn hướng sang Cừu Cốc bước tới. Ngô Hận Thu bỗng lại chạy đến đứng chận trước Cừu Cốc, giọng khẩn khoản :
- Người này cũng là bạn thân của con, kính xin sư phụ rộng lòng tha cho.
Lãnh Diện Tú Tài bỗng ngửa mặt cười dòn :
- Hay nhỉ! Ngươi vừa ra giang hồ chưa được một năm mà đã kết toàn những bạn chống đối lại ta. Hãy tránh ra mau.
Ngô Hận Thu là người rất nặng tình cảm, ân oán phân minh, tuy có đôi lần bất hòa với Cừu Cốc, nhưng Cừu Cốc vẫn nhã nhặn điềm tĩnh, việc sau khiến chàng tự cảm thấy hối hận. Giờ thấy sư phụ đang định hại chàng nên vội nài nỉ :
- Sư phụ, Lữ huynh này chẳng phải là người xấu, cúi xin sư phụ tha cho một lần.
- Ha ha, ngươi nói chuyện dễ dàng quá. Đêm nay mà ta tha cho hắn thì sau này chưa chắc hắn đã chịu tha ta. Ngươi còn chờ gì nữa mà chưa chịu tránh xa ra.
Giữa tràng cười điên cuồng, "vù" một chưởng đẩy mạnh ra, luồng hàn phong phát lên. Ngô Hận Thu bỗng rú lên một tiếng, máu trong miệng từ từ trào ra mép, người bị đánh văng xa bảy tám thước.
Lãnh Diện Tú Tài khét tiếng về tâm lang thủ độc, đến người đệ tử độc nhất cũng không ngại xuất chưởng đả thương, rồi chẳng màng ngó ngàng gì đến, đã phóng người hướng ngay đến chỗ Cừu Cốc nằm.
Và như còn e dè sợ bị cản trở, khi thân người còn giữa không trung đã lập tức xuất thủ ngay. Một luồng chưởng phong âm hàn cuồn cuộn hướng ngay người Cừu Cốc bắn tới.
Bỗng nhiên một trận nhu phong trỗi dậy, âm hàn chưởng phong vừa gặp nhu phong lập tức bị hóa giải không còn một tí. Lãnh Diện Tú Tài thấy chưởng phong của mình bị nhu phong hóa giải dễ dàng, bất giác giật mình thối lui quát :
- Cao nhân nào nấp sau cây, hà tất không ra cho biết mặt?
Song chẳng thấy phản ứng, sau thân cây vẫn im lặng như tờ. Lãnh Diện Tú Tài bực bội lại quát lớn :
- Ta không tin có điều lạ như vầy!
Vừa thét vừa tung người phóng đến xuất chưởng đánh ngay vào Cừu Cốc trở lại. Thế chưởng đang lúc nổi giận đã dùng hết mười thành công lực, chưởng phong tựa một trận cuồng phong.
"Đùng" một tiếng, giữa đám bụi mịt trời, một bóng người nhẹ nhàng tung lên hạ ngay sau lưng Lãnh Diện Tú Tài, giọng lành lạnh nói :
- Các hạ quả thật tâm địa độc ác khôn lường, song muốn hại Cừu Cốc này

không phải là một việc dễ đâu.
Lãnh Diện Tú Tài giật mình quay phắt người lại, chỉ thấy Cừu Cốc mặt giận dữ đứng im sau lưng, lập tức thủ chưởng ngang ngực, lo sợ thối lui mấy bước.
Cừu Cốc ha hả cười :
- Chớ lo sợ, ta chứ chẳng phải bọn vô sỉ chuyên lợi dụng thời cơ đâu.
Lãnh Diện Tú Tài thấy tất cả hy vọng đều đã tiêu tan, bất giác gượng cười đáp :
- Hôm nay tạm thời cho ngươi đắc ý, sau này sớm muộn gì ngươi cũng khó lòng tránh khỏi tay lão.
Lời dứt liền tung người khuất dạng.
Cừu Cốc nhìn hình bóng của lão ta đã khuất mới từ từ quay trở lại, lúc ấy Uyển Lệ đã ngã lăn ra đất, Hận Thu đang lóp ngóp trỗi dậy.
Lời lẽ của Hận Thu đã thốt lúc nãy, chàng đều nghe rõ cả, nhưng vì bận vận công xông huyệt nên không thể đứng dậy được. Giờ đây thấy vì mình mà chàng ta bị thương đến thế, trong lòng cảm thấy xốn xang, vội vã đến trước lên tiếng :
- Thương tích của Ngô huynh thế nào? Không sao chứ?
Đôi mắt Hận Thu trợn trừng, cười thiểu não nói :
- Cảm ơn đã lo lắng, cũng chưa đến nỗi chết.
Đoạn chàng bước đến cặp lấy Uyển Lệ, gấp rút chạy vào rừng mất dạng.
Cừu Cốc chỉ đứng lắc đầu thở dài, biết sự việc hiểu lầm này không thể một vài câu mà giải thích được, nên đành gác qua.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 47
Cửu Quái Âm Phong trận

Trăng nhạt sao thưa, tiếng côn trùng rỉ rả khắp đó đây, Cừu Cốc một mình đứng sững giây lâu mới thở phào một tiếng, cất bước hướng về Côn Sơn đi tới.
Cừu Cốc đi rồi, trên ngọn cây tùng có một nàng thiếu nữ bịt mặt nhẹ nhàng rơi xuống, khẽ thở dài một tiếng, rồi liền cất bước theo sau chàng.
Bấy giờ đã hết canh ba, tứ bề im phăng phắc, Cừu Cốc lại giở hết tốc độ khinh công, thẳng về Côn Sơn Thiếu Lâm tự. Vừa đến giữa núi đã thấy Phật điện nguy nga của chùa Thiếu Lâm, lòng càng mừng rỡ, ra bước chạy nhanh.
Đến khi Cừu Cốc qua một khúc quanh giữa triền núi, bỗng nghe một câu

Phật hiệu phát ra, hai thiếu niên tăng nhân tay cầm binh khí nhảy ra cản đường, trầm giọng hỏi :
- Thí chủ nửa đêm đến núi, có việc chi chăng?
Cừu Cốc vội vã dừng chân lại, cung tay đáp :
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc, có việc gấp muốn gặp mặt quý Chưởng môn nhân.
Hai thiếu niên tăng nhân đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh nói :
- Đêm đã khuya rồi, sự truyền báo có bề không tiện, mai sẽ đến vậy.
- Tại hạ ngàn dặm bôn tẩu ngày đêm, làm sao đợi đến sáng mai được?
- Thí chủ không thể đợi đến sáng mai, vậy thì nói với bần tăng được rồi.
Cừu Cốc được tin này chưa biết là chính xác hay không, nhưng mười phần quan trọng làm sao có thể nói cho hai tiểu sa di này hay được, nên lắc đầu :
- Việc này phải gặp mặt Chưởng môn nhân mới có thể nói được.
- Vậy thì đành đợi đến sáng thôi!
Cừu Cốc không khỏi tức bực, nhưng không tiện bộc phát, trong lúc bối rối bỗng một tiếng rít từ xa vọng lại đinh tai nhức óc, đủ thấy nội lực của kẻ ấy vô cùng thâm hậu. Hai tên tiểu sa di nghe tiếng, mặt đều biến sắc. "Rẻng rẻng", hai món binh khí đã hờm tay.
Cừu Cốc không khỏi nóng lòng, buột miệng :
- Không xong! Chúng đã đến rồi.
Liền tung mình xông lên núi.
Hai tên tiểu sa di thấy thế đồng thanh quát lớn :
- Hung thủ, ngươi thật to gan.
Quát xong, tung ngay khí giới, một trái một mặt đánh vào. Cừu Cốc nào thèm coi bọn họ ra gì, người vẫn lơ lửng trên không, tay khẽ phất nhẹ, chỉ dùng hai thành chân lực cũng đủ đánh vẹt họ ra, rồi người như tên bay chạy nhanh lên núi.
Nhưng đi chẳng bao xa, lại có bốn tăng nhân trung niên mặc áo cà sa đứng ra chận đường, trầm giọng quát :
- Đêm khuya ai dám vào Phật môn tịnh địa?
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc, có việc cần kíp muốn diện kiến quý phái Chưởng môn nhân.
- Bổn tự đã xảy ra biến cố, mai này đến vậy.
Cừu Cốc đang định giải thích, bỗng "boong, boong, boong"... một hồi chuông gấp rút vang dậy từ trong đại điện phát ra dội khắp thâm sơn cùng cốc.
Bốn tăng nhân đang đứng ngăn đường mặt đều biến sắc.
Cừu Cốc càng gấp hơn lên, lớn tiếng nói :
- Mau cho tại hạ vào trong, kẻo để hai bên hiểu lầm.
Bốn tăng nhân đồng thanh niệm Phật hiệu nói :
- Bần tăng chúng tôi có trách nhiệm canh giữ nơi đây, khó bề tuân mạng.

Cừu Cốc biết nguy cơ đã đến, không thèm lôi thôi với bọn họ nữa, cứ việc tung mình xông lên.
"Reng", bốn cây Phương Tiện sản trên tay bốn vị tăng nhân liền tung ra vừa ngăn vừa đánh vào người Cừu Cốc. Cừu Cốc nhíu mày, đánh ra một thức Hoành Đoạn Quan San. Song chưởng vừa tung ra, kình phong đã ào ào, chấn động bốn cây binh khí của mấy tăng nhân suýt rời tay.
Bốn tăng nhân đã biết gặp phải kình địch, thét lên một tiếng, lại vung sản đánh ra.
Cừu Cốc biết giờ không phải lúc dùng lời lẽ nói được, nên liền rút Thanh Long tuyền kiếm, cười dài nói :
- Tại hạ là bạn chứ chẳng phải thù, quý vị chớ có nhầm lẫn.
Mũi kiếm vung mạnh một cái, ánh hào quang sáng lóe chói mắt, bỗng nghe "tang tang" bốn tiếng, bốn cây Phương Tiện sản đã bị chặt đứt làm đôi.
Bốn tăng nhân thất kinh hồn vía, vội vã thối lui. Cừu Cốc thừa cơ hội ấy, tung mình như thần long, bay cao bảy tám trượng, nhắm ngay Phật điện Thiếu Lâm phi nhanh.
Vừa đến cửa đại môn, Cừu Cốc đã thấy ngay tứ phương tám hướng, mấy trăm quái nhân áo vàng cứ xông vào chùa Thiếu lâm tăng nhân khai diễn một trân sanh tử tương tranh.
Chàng vừa trông thấy đã hiểu ngay bọn này là bộ hạ của tên giả mạo thủ lãnh Phổ Kiếm minh, nên hừ một tiếng chạy vào đại điện.
Bấy giờ trước sân đại điện cũng có tiếng thét vang rền. Bóng người loạn xạ, máu đổ thịt rơi. Mục đích của chàng muốn tìm cho được vị Chưởng môn phái Thiếu Lâm, nên cũng chẳng thèm đến xỉa, cứ tung mình chạy vào đại điện.
Chàng thấy trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, đứng trật cả người. Chính giữa là một lão tăng, thần thái uy nghi, râu ria đều bạc, sau lưng là một hàng tám vị lão tăng mặc áo cà sa đứng hầu. Trước mặt vị lão tăng là một bạch y quái nhân, thân như thây ma, sau lưng có đến mười tên hộ vệ, Lãnh Diện Tú Sĩ cũng có mặt trong đám.
Bỗng nghe vị lão tăng đứng giữa, miệng niệm Phật hiệu nói :
- Ngôi chùa của bổn phái mấy trăm năm nay chưa từng nhuộm qua tí máu. Thí chủ dù cho có đến tầm thù, hay đến yêu cầu việc gì, trước hết cũng phải ra lệnh cho họ ngưng ta đã.
Bạch y quái nhân với giọng khàn khàn nói :
- Nói vậy ngươi đã ưng thuận rồi?
- Nếu không đình chỉ hung sát, dù cho có việc gì nữa cũng không thể nói chuyện được.
Bạch y quái nhân bỗng cười lên một tràng quái dị, đoạn đưa tay ra phía sau khoát một cái. Một quái nhân đứng sau tuân lịnh, lập tức rít lên một cái.

Thật là kỳ dị, tiếng rít vừa dứt thì cả thảy những quái nhân áo vàng lẹ làng rút lui vào bóng tối cả.
Tăng nhân của Thiếu Lâm tự cũng từ từ kéo về tập trung trước sân đại điện phòng bị chống cự, một trận hung sát bắt đầu tạm ngưng, nhưng với cảnh im lặng rợn người. Ánh sáng của binh đao lấp lóe hờ sẵn, khiến cho bầu không khí càng thêm nghiêm trọng, Bạch y quái nhân sau khi ra lệnh đình chiến liền quay sang lão tăng trầm giọng hỏi :
- Giờ đây trận chiến đã tạm ngưng, Chưởng môn nhân có chủ trương gì?
Lão tăng đứng giữa, tức là Chưởng môn nhân của Thiếu Lâm tự Tịnh Không đại sư, lập tức hai tay chắp lại nói :
- Bổn tự tuy là võ lâm đại phái, nhưng lâu nay không hề can thiệp đến ân oán giang hồ. Nay thí chủ muốn bổn phái phải gia nhập Phổ Kiếm minh, thật là bức người quá lẽ.
- Nói đi nói lại, kết cuộc ngươi vẫn không chịu ưng thuận phải chăng?
- Không phải không ưng thuận, nhưng người xuất gia mục đích chỉ cầu tu tâm dưỡng tánh, đâu thể tham gia vào việc giết chóc của giang hồ.
- Ha ha! Lời nói của Chưởng môn nhân định gạt người sao ấy, lúc bổn minh vừa thành lập, Thiếu Lâm phái liền công khai gia nhập, hôm nay sao lại nói những lời này?
- Thời nào cũng phải tùy theo thời ấy. Năm đó vì Ân chủ đã thân hành giá lâm, hôm nay người và việc cũng chưa thấy rõ, bổn tự chỉ giữ bổn phận kẻ xuất gia mà thôi.
Bạch y quái nhân cười rùng rợn nói :
- Lão phu không biện bạch với ngươi làm gì. Giờ là canh ba, đến canh năm ta sẽ trở lại, gia nhập hay không xin Chưởng môn nhân trả lời một tiếng nhất định.
Tịnh Không đại sư niệm câu Phật hiệu nói :
- Vậy cũng được.
Bạch y quái nhân khẽ tung tà áo, người đã bay đi. Bọn thuộc hạ cũng rần rần theo sau, phút chốc không còn xót lại một người.
Tịnh Không đại sư đưa mắt nhìn bọn quái nhân khuất dạng xong, khẽ thở ra buồn bã. Cùng trong lúc ấy, ngoài điện có bốn tăng nhân chạy vào, chắp tay cúi đầu bẩm :
- Đệ tử Ngộ Chánh, Ngộ Tịnh khấu kiến Chưởng môn.
Tịnh Không đại sư nhíu đôi mi bạc lại :
- Chắc có việc chi chăng?
- Vừa rồi từ dưới núi có một thiếu niên bảo rằng muốn gặp Chưởng môn, không đợi cho đệ tử kịp thông báo đã xông càn lên, chúng đệ tử cản lại bị chặt đứt cả Phương Tiện sản, chẳng hiểu là người của ai.
Tịnh Không đại sư nghe nói biến sắc :

- Có việc ấy sao?
Cừu Cốc nãy giờ ẩn thân trên sà nhà, thấy lúc này là lúc ra mặt được rồi, lập tức nhẹ nhàng rơi mình xuống giữa đại điện cung tay nói :
- Xin Chưởng môn nhân tha thứ cho. Lúc nãy sở dĩ quá hấp tấp, ấy là việc bất đắc dĩ.
Các trưởng lão cùng những tay cao thủ Thiếu Lâm đứng sau đại sư không ngờ trên sà nhà lại có kẻ ngoài ẩn lén, mặt đều biến sắc.
Chỉ có Tịnh Không đại sư mặt vẫn thản nhiên, chắp tay trả lễ nói :
- Uy danh mấy trăm năm của Thiếu Lâm phái đêm nay đã bị mất cả rồi. Việc gấp gáp vậy, thí chủ có lỗi gì đâu.
Ông phất tay cho Ngộ Chánh, Ngộ Tịnh lui ra rồi lại chắp tay hỏi :
- Thí chủ tôn tánh đại danh, có việc chi cần gặp lão nạp?
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc, cũng vì việc hung thủ xâm nhập quý sơn tự đêm nay nên thân đến tìm gặp Chưởng môn nhân.
Tịnh Không đại sư "À" một tiếng rồi nói :
- Thì ra là thế!
Ông ta cũng đã từng được báo tin tân thủ lãnh của Phổ Kiếm minh là một vị thiếu niên, nhưng tuyệt không tưởng tượng được đối phương tuổi lại quá nhỏ thế này. Đồng thời, trong tình hình hỗn loạn hiện tại ông chưa dám tin ngay, nhưng với đức độ cao thâm vả lại là Chưởng môn nhân của một đại phái, tuy trong lòng nghi hoặc, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ tự nhiên.
Cừu Cốc thấy Tịnh Không đại sư phản ứng lạnh nhạt, quần tăng đứng sau lưng lại tỏ vẻ không vui, chàng liền cười dài nói :
- Đêm nay tại hạ đến đây, cảm thấy hơi dư việc. Nhưng giang hồ giờ đây, chánh suy tà thịnh, tại hạ không muốn mắt nhìn mấy trăm năm uy danh của Thiếu Lâm phái phải bị tiêu diệt.
Lục Không đại sư đứng sau lưng Tịnh Không đại sư lên tiếng nói :
- Thí chủ đã nghìn dặm xa xôi gấp đến Côn Sơn, tất nhiên đã biết lai lịch cùng mưu đồ của hung thủ rồi chứ?
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Việc đã rõ ràng, kẻ đến một mực bắt buộc quý phái phải gia nhập Phổ Kiếm minh, hẳn nhiên với tổ chức giả mà quân bại hoại đang mạo danh nghĩa ấy.
Nhưng theo tại hạ biết thêm trừ bọn Phổ Kiếm minh giả ra sợ còn có bọn Vô Nhân đảo hợp sức, quý phái không thể không đề phòng.
Lục Không đại sư lại niệm câu Phật hiệu nói :
- Bổn tự lâu nay không phạm đến ai, nếu bọn hung đồ có ý như thế, muốn dùng võ lực đối phó, thiết nghĩ bổn tự cũng chẳng phải là kẻ sợ việc.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Tại hạ đã biết quý phái gần đây nhân tài không ít, song cũng phải cẩn thận

là hay hơn. Lời của tại hạ đến đây là dứt, mạn phép kiếu từ.
Lúc chàng vừa bước vào địa đầu Trung Nguyên, Thiếu Lâm tự đã từng phái người ra nghinh tiếp, nên tưởng rằng chuyến này có thể đồng tâm kháng địch, nào ngờ họ lạnh nhạt như vầy thì không khỏi thất vọng cất bước đi ra.
Bỗng phía sau có tiếng quát lớn :
- Đứng yên, Thiếu Lâm Phật môn tịnh địa đâu có thể cho ai ra vào tự tiện. Mau trở lại đây.
Cừu Cốc biết ngay tiếng nói của Lục Không, đôi mày nhíu lại, chàng quay người nói :
- Ý của đại sư là định giữ tại hạ lại đây sao?
- Ít nữa cũng phải đợi cho xong việc rồi mới bỏ đi.
- Tại sao thế?
- Biết người biết mặt chẳng phải biết lòng, lai lịch của thí chủ khả nghi, bần tăng không thể không đề phòng.
Cừu Cốc không ngờ có ý tốt đến đây báo tin lại bị trả công như thế, trong lòng tức tối, liền cười lên ha hả nói :
- Hôm nay Thiếu Lâm phái đã bị cường địch bao vây, lúc nào cũng có thể bị hủy diệt. Tại hạ tạm thời không tranh luận làm gì, đợi việc này xong xuôi, tại hạ mới xem quý vị có gì mà ngang ngược như vầy.
Tịnh Không đại sư thật không hổ là Chưởng môn nhân của một phái, vội vã lên tiếng bảo Lục Không nín im, đồng thời chắp tay nói với Cừu Cốc :
- Thí chủ có lòng trượng nghĩa vì bổn tự đến đây cho tin, lão nạp cảm kích vô cùng. Nhưng giờ đây bốn bề cường địch bao vây, dù cho thí chủ muốn đi cũng khó bề ra khỏi. Vậy xin mời nghỉ ngơi nơi đây một đêm vậy.
Lời lẽ của ông thật là nho nhã, nhưng mục đích cũng chỉ muốn lưu lại Cừu Cốc lại mà thôi.
Cừu Cốc đang tức giận, nhưng đành phải nhẫn nại, lạnh lùng nói :
- Được rồi, thời gian cũng chỉ còn một canh nữa thôi. Ở lại được xem tuyệt học của võ lâm cũng vui mắt vậy.
Qua lời nói này, Tịnh Không đại sư như được cảnh giác, thời gian chỉ còn một canh giờ nữa cường địch lại bao vây tứ bề. Ông còn rất nhiều việc phải cắt đặt, hơi nào đi tranh luận nhưng việc không đâu, nên tiếp theo lời Cừu Cốc, ông khoát tay nói :
- Mau mời vị thí chủ này vào phòng khách nghỉ ngơi, kỳ dư các chức sắc, nên theo bổn tọa đến La Hán đường nghị sự.
Lời dứt, ông quay sang Cừu Cốc gật đầu đoạn từ từ bước ra sau điện.
Lúc này có một tăng nhân trung niên đến trước mặt Cừu Cốc hai tay chắp lại nói :
- Xin thí chủ theo bần tăng đến phòng khách nghỉ ngơi.
Không biết hữu tình hay vô ý, hai tay ông đưa ra lập tức một tiềm lực mạnh

mẽ xông vào ngực Cừu Cốc.
Cừu Cốc khẽ "Hừ" một tiếng ngầm bảo "múa rìu qua mắt Lỗ Bang" ngoài mặt vẫn thản nhiên mỉm cười nói :
- Phiền đại sư tiếp đãi.
Vị Tri Khách Tăng nhân này pháp danh Ngộ Huyền, cũng là đệ nhị lưu cao thủ trong bổn tự. Tiềm lực của hai tay đưa ra ít nhất cũng có năm bảy trăm cân, không ngờ thần sắc Cừu Cốc vẫn tự nhiên đồng thời lại ngầm có một lực phản lực đẩy tiềm lực của Tri Khách Tăng trở về, còn khiến ông phải lảo đảo lùi sau tám bước mới đứng vững lại, mặt mày thẹn đỏ.
Cừu Cốc vội vã đến bên đưa tay ra đỡ nói :
- Có lẽ đại sư đã uống quá nhiều rượu chăng!
Ngộ Huyền tự hiểu võ công của mình không bằng được, nên nín lặng đưa Cừu Cốc vào một gian phòng khách nơi hậu điện, rồi từ giã lui ra.
Cừu Cốc không khỏi cười thầm, liền đóng cửa lại, lên giường ngồi vận công điều khí, thỉnh thoảng có những bước chân qua lại bên ngoài, chàng hiểu ngay là họ đang canh chừng vậy, miệng khẽ mỉm cười.
Bấy giờ canh tư đã hết, canh năm sắp đến mà vẫn chưa nghe có gì động tĩnh. Chàng từ từ đứng dậy bước chân xuống giường, đang định xuyên qua cửa sổ thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, tiếp theo là lời nói của vị lão tăng :
- Thí chủ đã đi ngủ chưa?
Cừu Cốc nhận biết ngay tiếng nói ấy là của Tịnh Không đại sư, nên chậm rãi đáp :
- Có phải là Chưởng môn nhân không? Xin mời vào.
Bỗng nghe một tiếng gió thoảng, Tịnh Không đại sư đã xuyên qua cửa sổ đi vào, một tay chắp lên ngực nói :
- Lúc này tai mắt quá đông, có điều thất lễ, mong thí chủ tha thứ cho.
Cừu Cốc mỉm cười :
- Chưởng môn nhân quả là khách sáo.
Tịnh Không đại sư sắc mặt trở lại nghiêm nghị nói :
- Thiếu chủ có phải là tân thủ lãnh của Phổ Kiếm minh Lữ thiếu hiệp chăng?
- Tại hạ chẳng qua là tạm thời thôi, không dám tự cho là thủ lãnh.
Tịnh Không niệm câu Phật hiệu nói :
- Phật tổ linh thiên, nên khiến cho thủ lãnh kịp thời đến đây. Thiếu Lâm phái đêm nay đã có cứu tinh vậy.
Cừu Cốc vội khoát tay khiêm tốn :
- Chưởng môn nhân quá khách sáo, mọi việc vẫn mong theo kế hoạch thi hành, tại hạ đợi lúc nào cần thiết sẽ ra tay giúp sức vậy.
- Vậy thì lão nạp đại diện Thiếu Lâm tăng thành thật cảm ơn cao nghĩa của thủ lãnh.
Cừu Cốc cười nói :

- Bổn phận của tại hạ cũng có trong đó cần gì phải khách sáo như vậy.
Tịnh Không đại sư đang định nói thêm bỗng nghe phía ngoài đại môn có tiếng rít quái dị vọng đến, mặt liền thất sắc nói :
- Chúng đã đến rồi!
Tay áo vừa phất nhẹ người đã xuyên qua cửa sổ bay đi. Với công lực của Cừu Cốc như vậy, thế mà không nhìn rõ thân pháp của ông ta, trong lòng vô cùng thán phục.
Chàng biết tình hình hiện giờ vô cùng khẩn cấp, nên vội vã tung mình đi theo, ẩn thân trên mái điện, đưa mắt ngắm nhìn.
Dưới ánh trăng mờ nhạt, tà áo rộng của Tịnh Không đại sư phất phơ theo chiều gió, ông ta chắp tay cúi đầu đứng im trước cổng đại môn. Ngoài ông ta ra, không có một bóng tăng nhân nào cả.
Còn phía bên địch, sau khi tiếng quái dị rít lên, tứ bề im phăng phắt, lòng chàng không khỏi ngầm thấy kỳ lạ bảo :
- Bọn này đang bày trò quỷ gì đây?
Cùng lúc ấy, tiếng trống canh đánh đều năm nhịp.
Bỗng từ xa có giọng quái dị nổi lên :
- Thiếu Lâm phái tăng nhân nghe đây. Canh năm đã đến, các ngươi đã nghĩ kỹ rồi chưa?
Giọng nói tuy nhỏ, nhưng rền dội màn tai đủ thấy kẻ phát ra công lực đã đến độ cao siêu.
Tịnh Không đại sư vẫn đứng yên nơi trước ngọ môn, niệm câu Phật hiệu nói :
- Bần tăng thà chịu máu đổ cửa thiền, khó bề tuân mạng.
Bỗng tiếng kỳ quái lại phát lên có phần giận dữ :
- Bọn đầu trọc to gan, dám phản lịnh dụ của Ân chủ, vậy thì đưa về tây phương cực lạc cho rồi!
Tiếng nói ấy đã dứt, rừng núi tứ bề trở về im lặng.
Cừu Cốc vận dụng nhãn lực, quan sát bốn bên, không thấy có điềm gì khả nghi cả, trong lòng nóng nảy đang định tung mình nhảy lên...
Bỗng một tiếng rít lại vang lên, dội khắp miền rừng núi, khiến ai nghe cũng phải rùng mình đinh tai nhức óc, mình nổi da gà, toàn thân run lẩy bẩy.
Từ khi chàng vào giang hồ đến giờ, chưa từng gặp qua trường hợp này nên vô cùng kinh ngạc, vội vận thần công hộ thể. Nội công chàng đã học nguyên là Huyền môn Chánh tông Tâm pháp nên khi vận dụng đã an nhiên vô sự.
Bỗng nghe trong đại điện có tiếng quát lớn :
- Đây là môn "Lục Dục Nhiếp Hồn tà pháp" ta mau dùng "Thần Công Trấn Nhiếp Tâm Thần" chống lại.
Tiếp đấy là những câu kinh niệm vang từ trong đại điện, dần dần loan trùm cả tứ phía, lấn át tiếng rít quái dị bên ngoài.

Cừu Cốc thấy hai đằng đấu nhau bằng cách ấy, một bên tiếng rít chát tai, một đằng tiếng kinh êm dịu, tạo nên một bầu không khí náo nhiệt. Nhưng chàng nào có hiểu môn "Lục Dục Nhiếp Hồn tà pháp" vốn là đối phương muốn đánh lạc hướng chú ý, thành thử sau khi tiếng kinh tụng lên, phía sau núi có bốn năm bóng đen phi nhanh như tên bắn.
Cũng may nhãn lực Cừu Cốc mạnh mẽ, vừa liếc qua đã nhận thấy ngay, liền lên tiếng quát :
- Đứng lại!
Rồi chàng nhẹ nhàng rơi xuống, đứng ngay trước mặt tên dẫn đầu.
Bóng đen thấy có người đột nhiên xuất hiện cản đường, liền tung mình nhảy lên cao ba thước, linh không phát ra một chưởng nhằm đầu Cừu Cốc đánh tới.
Cừu Cốc vung tay trái lên búng mạnh một cái, năm đạo hồng quang liền bắn vung ra. "Bốp", hai luồng tiềm lực chạm nhau, hai đàng đều dội ra một bước. Kẻ đến như nhận ra Cừu Cốc liền buông tiếng cười lạnh lùng nói :
- Có giỏi thì theo bổn tọa tìm một nơi thí mạng.
Cừu Cốc giờ cũng thấy rõ kẻ ấy chính là Bạch Y Quái Nhân mà chàng đã thấy lúc nãy trong Thiếu Lâm đại điện. Chàng liền nghĩ :
- "Người này chính là kẻ dẫn đầu bọn địch đến đây, nếu diệt trừ được hắn thì hay còn gì bằng".
Vì vậy chàng liền đáp :
- Tiểu gia đâu sợ gì nào.
Kẻ ấy cũng chẳng cần nói nhiều, lập tức quay mình hướng về nơi sơn cốc phi nhanh.
Cừu Cốc cũng cất bước theo sau, không đầy một khắc đồng hồ hai người đã tới một sơn cốc. Kẻ ấy quay đầu lại cười nói :
- Bổn tọa đã biết ngươi mới nhận chức thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, nhưng tiếc rằng lát nữa ngươi đã bị chôn thây nơi cốc này rồi.
Cừu Cốc cũng cười lớn nói :
- Các hạ là ai? Có bảo đảm thắng được tại hạ chăng?
- Ai thì sợ Lữ Cừu Cốc chứ Tuyết Sơn Nhất Quái này đâu có xem ngươi ra gì.
Cừu Cốc mới hiểu ra Bạch Y Quái Nhân này tức là Tuyết Sơn Nhất Quái mà giang hồ đã từng khiếp sợ môn "Bạch Cốt Âm Phong chưởng" của ông ta, lòng chàng không khỏi dè dặt, ngầm vận khí đề phòng, nhưng miệng vẫn cười ha hả nói :
- Thì ra các hạ đã nhờ Bạch Cốt Âm Phong chưởng trên giang hồ mà nổi danh "Tuyết Sơn Nhất Quái" Lữ mỗ thất kính! Thất kính!
Tuyết Sơn Nhất Quái cười đắc ý, bỗng tu miệng rít lên một tiếng.
Khỏi cần nghi ngờ, tiếng rít này vốn là ám hiệu để triệu tập đồng đảng. Cừu

Cốc biết thế, nhưng thân đã mang chức thủ lãnh của Phổ Kiếm minh đâu chịu tỏ ra sợ sệt, chàng cười dài nói :
- Chẳng lẽ các hạ còn đồng môn nữa sao?
- Ha ha, kẻ lớn không làm chuyện ám toán. Nay bổn tọa muốn lập một trận thế nho nhỏ, để cho ngươi được sáng mắt.
- Ha ha! Khéo giả trận thế làm gì, nói trắng ra là cũng định dùng nhiều người để vây đánh một.
- Nếu ngươi đã sợ, giờ rút lui cũng còn kịp vậy.
Cừu Cốc biết rõ câu này ông ta muốn khiêu khích mình, nhưng chàng đâu phải là hạng nhát gan, nên cười lớn nói :
- Ngươi cứ việc bảo chúng ra đây. Họ Lữ này nếu sợ ngươi đâu xứng là đệ tử của Ngũ Hành Toàn Chân phái.
Lời vừa dứt thì trong rừng đã phát ra một tràng cười quái dị, tiếp theo là tám tên Bạch Y Quái Nhân khác đã "vụt vụt" bay ra dung mạo y phục giống hệt như kẻ đi đầu.
Những người ấy vừa đến nơi, không nói không rằng, lập tức chia thành chín phương vị vây Cừu Cốc vào giữa. Tuyết Sơn Nhất Quái bước lên một bước, vô hình thành ra trụ cột của trận thế.
Cừu Cốc bị vây chính giữa, đưa mắt nhìn qua một lượt, vỏn vẹn cả thảy có chín người. Chàng đoán có lẽ đây là Cửu cung Bát quái trận cũng nên.
Không ngờ, chín người sau khi xếp thành phương vị lại đứng yên như những người tuyết, chàng không khỏi ngạc nhiên lẩm bẩm :
- Bọn họ đang bày trò quỷ gì đây?
Đang lúc phân vân, bỗng thấy trên đỉnh đầu của chín người có một làn khói trắng xông lên, tiếp theo một hơi lạnh thấu xương bao trùm cả quanh mình chàng khiến khắp người phải run lẩy bẩy.
Cũng may chàng sớm đã vận nội công đề khí nên hơi nóng trong người đã vận chuyển khắp nơi, nhưng khó bề chống khỏi sức lạnh lâu dài được. Thì ra trong thời gian ấy, chung quanh chàng khoảng chừng ba trượng, đâu đâu cũng đóng một lớp tuyết thật dầy. Chàng thầm kêu khổ :
- Không xong, nếu không sớm xông ra khỏi vòng vây có lẽ sẽ bị sức lạnh đông đến chết.
Nhưng khi chàng vừa hiểu ra, trận thế của Tuyết Sơn Nhất Quái cũng bắt đầu chuyển động.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 48
Thiếu Lâm kinh biến

Tuyết Sơn Nhất Quái phát lên tiếng kêu kỳ dị, tiếp theo là song chưởng đưa ra, một làn khói trắng lạnh buốt xương nhằm vào người Cừu Cốc xông tới.
Cừu Cốc thấy thế, lập tức sử dụng chiêu thức "Giang Vũ Phi Phi", một bức tường chưởng ảnh ngăn chặn trước mặt.
Nào ngờ, Tuyết Sơn Nhất Quái vừa phát động, tám người chung quanh cũng một lượt ra tay. Phút chốc hàn sương bủa văng tứ phía, gió lạnh gào lên, một bầu không khí lạnh thấu xương bao trùm cả một vùng lớn rộng.
Cừu Cốc một mặt thi triển Tiềm Long cửu thức để kháng cự thế chưởng của địch công tới, mặt khác vận dụng công lực chống lại sức lạnh xâm nhập vào người.
Tiềm Long cửu thức vốn là một môn chưởng lực khí cương chỉ dương, có thể khắc chế được Bạch Cốt Âm Phong chưởng của Tuyết Sơn Nhất Quái, ngặt vì khí lạnh buốt người khiến cho chàng cảm thấy khó chịu.
Cừu Cốc đã sử dụng qua hai lượt Tiềm Long cửu thức, nhưng trong người vẫn cảm thấy lạnh không thể tả, răng nhịp lập cập, mười đầu ngón tay tựa hình không thể co dãn được nữa.
Bỗng Tuyết Sơn Nhất Quái lại rít lên một tiếng, động tác bắt đầu nhanh thêm, kinh lực bốn bên như bài sơn đảo hải ồ ạt áp vào.
Cừu Cốc đang lúng túng trong vùng hàn sương mù mịt không còn phân rõ nam, bắc, đông, tây, đồng thời cảm thấy mệt mỏi dị thường, đầu óc hôn mê như hình như muốn ngủ.
Đấy là hiện tượng của những kẻ bị phải trường hợp quá lạnh, nếu thật tình nhắm mắt thì lập tức ngủ ngay. Nhưng ở vào tình cảnh của Cừu Cốc, nguy hiểm đến nơi, chỉ buông tay nghỉ ngơi giây phút, tất phải bị địch thủ phân thân ngay.
Đang lúc lâm nguy, chàng liền cố sức tụ khí đan điền, quát to một tiếng. Song chưởng đưa ngang ngực, sử dụng chiêu thức "Khí Thôn Hà Ngục" mạnh mẽ đánh ra, tiếp theo tiếng "reng" lên một tiếng, Long tuyền kiếm đã tuốt khỏi bao, "Vụt, vụt"! Ba đường đánh ra, ánh kiếm sáng chói một vùng phá tan sương lạnh tứ phía.
Áp lực bốn bên thuyên giảm bớt nhiều, hàn khí cũng có phần dễ chịu hơn, chàng hiểu ngay cũng bởi kiếm khí ngăn cách mà ra, vì vậy nên cứ tiếp tục đánh ra, vẹt được một vùng rộng cỡ năm sáu trượng.
Tuyết Sơn Nhất Quái lại buông tiếng cười quái gở :
- Tiểu tử! Như thế đâu có nghĩa là thoát khỏi đây được!
Cừu Cốc giận giữ :
- Ngươi tưởng ta không có cách nào sao?
Lời dứt, lập tức khí nạp đan điền, tả chưởng hữu kiếm xông ngay đến trước. Nhưng mặc cho chàng vùng vẫy đến đâu cũng không gặp một bóng địch thủ.

Bỗng bên tai lại nghe tiếng cười quái gở của Tuyết Sơn Nhất Quái vọng lên :
- Cửu Quỷ Âm Phong trận của ta rộng cỡ trên trăm dặm, cho ngươi xông lên đến bao giờ cũng không ra khỏi vòng vây.
Cừu Cốc nghe nói giận đến tột độ, khẽ rít lên một tiếng, đem ngay bốn thức kiếm pháp của Mộ Dung Phi lão tiền bối: Địa, Thủy, Hỏa, Phong thi triển tức thì.
Chiêu thứ nhất cùng chiêu thứ nhì tuy lực chưa kể đến đâu, nhưng đến Hỏa, Phong hai thức liền thì phong lôi ầm ả, ánh kiếm sáng ngời, tứ bề phát lên những tiếng kêu ríu rít.
Tiếp theo là mùi khét nực mũi, hàn sương đã giảm bớt đi phân nửa, Cừu Cốc mới tỉnh ngộ ra, Hỏa Phong nhị thức kiếm pháp chính là khắc tinh của hàn âm chân khí, nên liền phấn chấn tinh thần, sử dụng lại hai chiêu kiếm ấy.
Ánh kiếm tung bay tứ phía, một tiếng kêu thảm khốc vang lên, một quái nhân Bạch Y bị mũi kiếm đâm thủng ngay ngực chết liền.
Nhưng tai hại hai thức kiếm Hỏa, Phong ấy càng sử dụng thì càng tiêu hao nhiều chân lực, nên mới qua có ba lượt mà chàng đã thấy hơi thở nặng nề.
Thừa cơ đối phương chậm chạp, Tuyết Sơn Nhất Quái đã phục hồi nguyên lực, tiếp tục tỏa ra hàn khí đề bù đắp những khiếm khuyết.
Cừu Cốc lại một phen thí mạng, dụng hết bình sinh chân lực đánh ra vun vút.
Mùi khét lại tung tóe tứ bề, tiêu diệt hơn nửa vùng hàn khí.
Tuyết Sơn Nhất Quái "hự" lên một tiếng, thân hình lảo đảo lùi sau hai bước, miệng thổ máu tươi. Bởi vì hàn khí vốn là chân nguyên của bọn chín người hóa ra, một khi bị đốt đi, chân nguyên theo đấy mà tổn thương không ít.
Cừu Cốc dụng hết sức lực đánh ra chiêu ấy song người cũng phải lảo đảo lùi lại hai bước.
Tuyết Sơn Nhất Quái vội vã trấn áp lại khí huyết tuôn trào, quát lên một tiếng nói :
- Đêm nay cho dù tiêu hết chân lực đi nữa, cũng phải dẹp cho được tên tiểu tử này.
Lời vừa dứt thì song chưởng ông ta cũng vừa đưa ra, nhanh như điện chớp đánh ra tám chưởng, còn bảy tên môn hạ cũng nhất tề ra tay, lại dăng hàn khí vây quanh Cừu Cốc.
Trong lúc đôi bên đang dụng hết sức lực ra thí mạng thì một bóng người nhanh như chớp từ phía trong cốc bay ra, phút chốc đã đến trước mặt bọn Tuyết Sơn Nhất Quái, khẽ phất làn tay áo, một luồng gió nhẹ thoảng qua, đám sương mù lập tức dạt ra tứ phía.
Tiếp theo hai vạt tay áo múa nhanh, gió bay cuồn cuộn, chẳng bao lâu đã dạt hết tất cả đám khí lạnh. Tuyết Sơn Nhất Quái thấy kẻ lạ mặt vừa đến đã phá vỡ trận thế của mình, không khỏi nổi giận, rít lên một tiếng, tung mình nhảy

đến. Cự linh chưởng lập tức tung ra, một đạo kình phong như bài sơn đảo hải ồ ạt bắn vào người lạ mặt.
Kẻ lạ mặt vẫn điềm nhiên không hề sợ sệt, mỉm cười lạnh lùng quát :
- Muốn chết!
Vạt áo rộng phát ra, một luồng nhu phong thổi tới, Tuyết Sơn Nhất Quái lùi sau năm thước như người say rượu, miệng rỉ máu tươi. Ông ta vốn đã bị nội thương, giờ bị nhu phong đánh vào nên khó bề chịu đựng.
Kẻ lạ mặt sử dụng môn Vô Thượng Thần công đả thương Tuyết Sơn Nhất Quái xong, tà áo lại phất phơ tiến lên trước bọn môn hạ của Bạch Y Quái nhân.
Người đó như vũ múa dịu dàng, nhưng tiếng kêu thảm thiết lại theo đó rống lên, hai thân hình của Bạch Y Quái nhân liền bắn ra xa ngoài mấy trượng.
Lúc ấy Cừu Cốc cũng đã xông ra khỏi vòng vây, căm hận bọn người này âm độc vô sỉ, nên cứ vung kiếm chém nhầu. Hai tiếng kêu thảm khốc lại phát ra, hai bạch y Quái nhân bị chém đứt ngang hông.
Tuyết Sơn phái đã thấy thất bại trước mắt, Tuyết Sơn Nhất Quái trợn mắt, cười thảm đạm :
- Gia gia đêm nay nhận thua, song có một ngày sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của Tuyết Sơn phái.
Lời dứt thì ông ta liền ra hiệu cho ba tên còn lại, đoạn tung mình ra đi mất dạng.
Đợi cho hình bóng của bốn người khuất biệt trong màn sương của buổi bình minh, Cừu Cốc mới thở phào một cái, quay đầu nhìn lại thì người lạ mặt đã ra đi tự bao giờ. Chàng ngầm vận sức điều hành chân khí, cảm thấy trong người trừ mỏi mệt ra, cũng may không bị thương nơi nào.
Bỗng chàng sực nhớ đến Thiếu Lâm tự, không hiểu giờ này họ ra sao, vạn nhất vì sự cản trở của chàng mà họ bị tổn hại thì thật là không phải với Tịnh Không đại sư lắm.
Nghĩ đến đây, lòng chàng bỗng nhiên nóng nảy, lập tức triển khai thân pháp, hướng về Thiếu Lâm tự thẳng tới.
Về đến cửa chùa thì trời cũng đã sáng tỏ, thấy trước núi đâu đâu cũng có những tăng nhân cầm đao canh gác, gương mặt mười phần nghiêm trọng, xem qua cũng đủ đoán biết trong chùa vừa có việc gì thảm biến.
Cừu Cốc vội vã tìm ngay vị Tri Khách Tăng hỏi han tình hình đêm qua. Vị Tri Khách Tăng này đêm qua đã từng ngầm thi nội lực với chàng, tính tình lại trung hậu, vừa trong thấy chàng sang bên kia nói :
- Tốt hơn thiếu hiệp nên gấp rút rời khỏi nơi này, nếu không sẽ gặp nhiều rắc rối.
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :
- Vì sao thế?

- Chưởng môn nhân đã bị mất tích, hiện giờ Lục Không Thượng Nhân tạm thời chấp chưởng.
- Tại hạ hy vọng gặp được người.
- Thượng Nhân đang hội nghị cùng mấy vị trưởng lão. Theo bần tăng thì thiếu hiệp khỏi cần gặp.
Cừu Cốc này nỉ :
- Tại hạ đã không nệ nghìn dặm khó nhọc để đến Côn Sơn này, cũng chỉ vì muốn tận lực giúp đỡ quý phái. Như vậy thật là hổ thẹn vô cùng.
Tri Khách Tăng cũng tỏ ra đồng tình nói :
- Lòng dạ của thiếu hiệp, duy có Chưởng môn nhân cùng bần tăng hiểu rõ mà thôi. Còn mọi người không ai chịu nghĩ cho vậy.
- Chẳng lẽ họ lại hoài nghi tại hạ?
- Việc này bần tăng không tiện nói rõ. Dù sao thiếu hiệp cần nên rời khỏi nơi này càng sớm càng hay.
Cừu Cốc tức tối :
- Nếu quả bọn họ hoài nghi tại hạ thì thật là một sự lầm lớn! Đoạn chàng đem việc gặp bọn Tuyết Sơn phái vừa rồi kể qua một lượt.
Tri Khách Tăng gật đầu nói :
- Việc này bần tăng cũng có thể đoán được, và thiếu hiệp còn ước hẹn trên núi Thái Sơn. Vậy thì nên gấp rút ra đi, chớ ở lại nhiều sự lôi thôi không ích gì.
Cừu Cốc trầm tư suy nghĩ đoạn thở dài nói :
- Thôi được, tại hạ đi đây. Sau này Tịnh Không Thượng Nhân có về nhớ truyền giùm ý của tại hạ rằng việc của Thiếu Lâm tự tại hạ vẫn tận lực giúp đỡ.
Nói dứt lời chàng quay người xuống núi, dọc đường lòng chàng không khỏi áy náy suy tư, không hiểu Tịnh Không Thượng Nhân đêm qua ra sao?
Đầu óc quay cuồng suy nghĩ, chân từ từ bước, chẳng bao lâu đã vượt qua một đồi núi. Đến khu rừng tòng, thấy bốn bề vắng vẻ không ai, định thi triển khinh công chạy nhanh để cướp thời giờ.
Bỗng trong rừng, một giọng nói khàn khàn phát ra :
- Tiểu tử này là Lữ Cừu Cốc đấy.
Tiếp theo là một tràng cười quái gở, ba người đã từ trong bụi bước ra. Người chính giữa hình thù vạm vỡ, mình mặc áo cà sa đỏ theo kiểu Lạt Ma. Người đi bên mặt thân thể ốm nhỏ, mặt mày hốc hác, đôi mắt tròn xoe, mặc áo màu vàng. Còn kẻ phía trái đã từng bị chàng đánh bại biệt hiệu Lãnh Diện Tú Tài.
Cừu Cốc vừa trông thấy, đã biết ngay bọn này đến để tầm thù, liền dừng bước lại, ngầm để ý dự bị.
Cụ già áo vàng bên mặt bước lên một bước, lớn tiếng hỏi :

- Ngươi gọi Lữ Cừu Cốc?
- Không sai.
- Nghe nói ngươi đã tiếp thế chức thủ lĩnh của lão già ấy phải chăng?
- Đã sao?
Cụ già bỗng bật cười ha hả :
- Liệu ngươi? Thật muốn chết yểu mà.
- Đó là việc riêng của nội bộ Phổ Kiếm minh, dù cho ai làm thủ lãnh có liên quan gì đến người ngoài.
- Nhưng lão phu phải thử ngươi mới được.
Cừu Cốc nhíu mày :
- Tôn giá là ai, mà lấy gì dám bảo rằng muốn thử tại hạ.
Cụ già cười lạnh lùng :
- Lão phu Vô Nhân đảo Lục Hoán Văn.
Lại chỉ sang hồng bào lạt ma tiếp :
- Còn vị này vốn Tây Tạng Lục Phạn Tự Đại Lạt Ma, pháp hiệu Hắc Lạt Hoạt Phật. Chuyến này đến Trung Nguyên, không ngoài mục đích muốn kiến thức võ học của các phái ở đây.
Lãnh Diện Tú Sĩ bước đến hai bước tiếp lời :
- Lục tiền bối vốn là sư huynh đệ của Vô Nhân đảo chủ, võ học đã đến mức siêu phàm nhập thánh, chuyến này đến Trung Nguyên đã thử qua vô số cao thủ, nhưng chưa gặp ai có thể chịu đựng nổi đến mười chiêu. Hôm nay tiền bối đã lựa ngươi, đấy là vinh hạnh cho ngươi lắm vậy.
Cừu Cốc xem qua một tăng một quái đang đứng trước mặt, biết là không phải việc để chơi, nên tập trung tinh thần, miệng cười nói :
- Lữ mỗ vốn giang hồ mạc lưu hậu tấn, được các vị xem trọng là thế, vinh hạnh không gì bằng. Các vị đã định thế nào, xin nói ra cho biết.
Hắc Lạc Hoạt Phật vốn ở trong Huỳnh giáo, địa vị rất cao, được xếp vào Tây Tạng đệ nhất cao thủ, tuy địa vị của Cừu Cốc là thủ lãnh Phổ Kiếm minh nhưng chàng vẫn là một thiếu niên vừa trưởng thành, nên ông ta không có ý ra tay. Đôi mắt chuột nhìn đăm đăm vào chàng giây lát, đoạn lạnh lùng nói :
- Cần chi phải mệt nhọc, mời Lục đại hiệp ra tay thử hắn vài chiêu đủ rồi.
Lục Hoán Văn gật đầu trầm giọng :
- Ngươi chuẩn bị đi, lão phu ra tay đấy.
Cừu Cốc khí nạp đan điền, vận công vào hai tay, đứng yên chờ đợi, miệng mỉm cười nói :
- Tôn giá cứ việc ra tay, tại hạ khỏi cần chuẩn bị gì cả.
Hoán Văn cười lên hai tiếng, thân hình bỗng tung bay, lập tức phát chưởng đánh ra, không những tác động mau lẹ, đồng thời phương vị cũng khác lạ hơn người.
Cừu Cốc cũng thuộc hạng võ học uyên thâm, nhưng chưa từng thấy qua bao

giờ, lòng không khỏi dè dặt, vội giở "Giang Vũ Phi Phi" bảo hộ cơ thể.
Chiêu thức "Giang Vũ Phi Phi" trong Tiềm Long cửu thức vốn là thế thủ cẩn mật lạ thường. Chưởng pháp vừa đánh ra, tiềm lực đã vây quanh tứ phía. Nhưng chàng không dè thế chưởng của Hoán Văn vừa đến nơi, đột nhiên thay đổi.
Phải biết thiên hạ võ công dù cho kỳ dị đến đâu chung quy cũng từ một gốc mà ra. Mặc cho có biến họa vạn điều, nguyên lý cũng không thể biến được, nhờ vậy mà chàng suy nghĩ giây lát đã tìm ra phương pháp ứng phó rồi.
Cừu Cốc một mặt sử dụng cương nhu song hợp trong Tiềm Long cửu thức công địch, tay trái thi triển Mai Hoa Vô Anh thủ của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
Trước mặt đánh ra "Hoành Đoạn Quan San" sau lưng chận đường rút lui của địch thì có Mai Hoa Vô Ảnh thủ.
Hoán Văn thấy thế, biết địch thủ không phải tầm thường, nhưng đường lui đã bị phong tỏa, không còn tránh né được nữa, chỉ cười lên hai tiếng, vung chưởng đưa ra, "bùng" một tiếng chạm nhau dữ dội.
Hai bên đều bị sức chấn của chưởng phong lùi ba bước. Sau cuộc đụng độ vừa rồi, cả hai đã ngầm hiểu nội lực của nhau, Hồng Y Lạt Ma đứng bên cũng có vẻ ngạc nhiên, lập tức bước lên nói :
- Lục đại hiệp xin nghỉ tay, để lão nạp thử hắn vài chiêu.
Hoán Văn tưởng rằng ông ta có ý khinh mình, trong lòng không mấy vui, nhưng vì gần đây Vô Nhân đảo chủ muốn xưng bá Trung Nguyên thỉnh thử cần phải liên kết với các phái nơi biên cương, nên ông không có tỏ ra tức giận ngoài mặt, giả vờ mỉm cười.
- Giết gà cần chi phải dùng đao lớn. Đợi lúc nào lão phu thất thủ, xin mời đại sư giúp sức vậy.
Lạt Ma biết ông ta quá tự phụ, trong bụng cười thầm :
"Phật gia thật có ý muốn cho ngươi khỏi bị mất mặt, không ngờ ngươi lại chẳng biết điều".
Ngoài mặt ông vẫn giả vờ lăng thinh, chậm rãi lui về một bên lượt trận.
Cừu Cốc sau khi dò biết nội lực của đối phương không mạnh hơn mình thì liền yên tâm, sẵn sàng chờ đợi cuộc đụng độ thứ hai.
Hoán Văn ngoài mặt thì nói cứng, nhưng trong lòng cũng phải khiếp sợ. Nơi Vô Nhân đảo, theo ông có thể là đệ nhất lưu cao thủ, chuyến này vào Trung Nguyên mục đích là muốn dương danh lập lợi, dùng võ lực để nhiếp phục các phái Trung Nguyên. Nhưng giờ đây ngay cả một thanh niên hậu bối cũng không thắng nổi thì còn hy vọng gì mà xưng hùng xưng bá.
Nghĩ thế mà thái độ của ông ta bắt đầu cẩn thận hơn nãy. Lạt ma vừa lui ra, ông đã ngầm vận công đề khí, bước từng bước một tiến về phía trước.
Lạt ma thấy thế, liền cười ha hả nói :

- Thanh niên này rất có lai lịch, Lục đại hiệp nên cẩn thận đừng để bị lật thuyền trong mương đấy.
Hoán Văn "Hừ" một tiếng nặng nề nói :
- Tại hạ không tin có như vậy được.
Liền tung mình nhảy đến, tay đánh chân đá, chỉ trong chớp mắt mà liên hồi đánh ra mười ba chưởng, đá ra bảy cước.
Lập tức một tiềm lực như sóng cuộn gió dồn, từ các phương vị khác nhau, nhanh như điện xẹt bắn vào ngươi Cừu Cốc.
Chưởng phong chưa chạm đến người mà gió đã ào ạt thổi, khiến cho người chàng như bị một trọng lực ép tới, áo quần dính sát vào người. Cừu Cốc vẫn đứng vững như đinh đóng, hai tay đưa lên cao, Thiên Chân Chánh khí đã bao bọc lấy người, chiếc áo rộng lại phồng ra như cũ, không để chậm trễ phút giây, chàng liền đánh trả tám chưởng, điểm ra năm chỉ.
Những tiếng kêu réo rắc phát ra, những đạo hồng tuyến xuyên qua tiềm lực của đối phương xông thẳng vào trong.
Hoán Văn nhìn biết chỉ công này rất lợi hại, song chưởng vội vàng múa nhanh, liên hồi đẩy ra năm chưởng mới hóa giải được chỉ lực của đối phương, nhưng vô tình ông ta cũng phải lùi lại sau ba bốn bước.
Cừu Cốc bỗng cười lên một tràng dài :
- Võ học của Vô Nhân đảo quả thật kinh người, hôm nay cũng cho ngươi kiến thức chánh tông võ học của Trung Nguyên mới được.
Vừa dứt thì chàng liền sử dụng "Khói Trùm Thập Lý", "Thanh Vực Huỳnh Sa", "Lục Triều Như Mộng" một lượt bảy thức, tận dụng tuyệt chiêu của Tiềm Long cửu thức ào ạt đánh ra tựa bài sơn đảo hải.
Mấy thức chưởng pháp vừa rồi, chàng đã được Tiên ông chỉ điểm qua, sau này uy lực đã tăng thêm gấp bội, khiến cho Hoán Văn khiếp vía kinh hồn phải rít lên một tiếng. Song chưởng vận đến mười thành công lực, ông ta đánh nhanh mười tám chưởng, đá ra năm chưởng.
Phút chốc mà hai đằng đã đấu với nhau có ngoài trăm hiệp. Lạt ma đứng bên xem trận, càng lúc càng kinh dị. Trên mặt hiện lên một màn sát khí, chân từ từ tiến bước đến gần.
Cừu Cốc giờ đã rõ được võ công đối phương, càng đánh càng thêm hăng hái, chỉ cần Hoán Văn đánh ra một đường, chàng liền đoán ngay ra mấy đường sắp đến của đối phương, khiến ông ta càng thêm tức tối, võ công bởi thế mà giảm đi không ít.
Lạt ma đã thấy rõ Hoán Văn sắp bị hại, nhưng bởi lúc nãy làm tàng, nên ông ta định để y mất mặt cho biết xấu, vì thế lão trầm giọng nói :
- Lục đại hiệp cẩn thận, chỉ công của tiểu tử ấy.
Ngoài mặt ông ta giả vờ nhắc nhở Hoán Văn nhưng thực tế ngầm bảo Cừu Cốc nên dùng khí công phá vỡ chân khí hộ thân của đối phương. Quả nhiên

nhờ sự nhắc nhở ấy, Cừu Cốc đã tỉnh ngộ, quát lên một tiếng, song chưởng đánh ra "Khí Thôn Hà Ngục", chiêu thức liền bắn ngay vào người địch thủ.
Hoán Văn kinh hãi, vội vã nhảy lùi, Cừu Cốc cười nhạt một tiếng, như bóng theo hình, vung "Dung Kim chỉ" điểm vào đối phương.
Hoán Văn vừa hóa giải được chưởng lực của Cừu Cốc, liền thấy một đạo quang tuyến màu hồng nhạt đột nhiên phá màn chân khí hộ thể điểm ngay vào Huyền Cơ huyệt trước ngực ông ta. Vào trường hợp này, cho dù võ công có cao đến đâu cũng khó bề tránh né, chỉ còn cách lách người sang bên phải.
Bỗng nghe "xẹt" một tiếng phát ra, bả vai trái của ông ta bị xuyên thủng, máu tươi chảy ra lênh láng.
Cũng may công lực của Hoán Văn thâm hậu khác người, nên chỉ lảo đảo lùi sau tám bước, lập tức vận khí chận đứng dòng máu tuôn ra, cười ảo não :
- Hôm nay lão phu nhận thua, một năm sau sẽ gặp lại.
Đoạn ông quay sang đưa mắt trừng Lạt Ma một cái rồi tung mình biến nhanh mất dạng.
Hồng Y Lạt Ma cười nhạt hai tiếng, từ từ bước lên trước mặt Cừu Cốc lên tiếng :
- Ngươi có thể nghỉ ngơi giây lát. Phật gia còn định thử ngươi xem sao.
Cừu Cốc thở một hơi dài, cười nói :
- Sớm muộn cũng vậy, giờ ngươi muốn ra tay cũng được.
Hồng Y Lạt Ma hừ một tiếng nói :
- Lão nạp có lời nói trước, lão chỉ có ý so võ công với ngươi thôi, tuyệt không phải giúp ai gây sự cả.
- Chớ có nói lôi thôi, tại hạ cũng đang bận nhiều việc lắm.
Hồng Y Lạt Ma sầm ngay nét mặt, cười lên hai tiếng, hai bàn tay to như rẽ quạt từ từ đưa lên.
Cừu Cốc liếc mắt nhìn, thấy trong lòng song chưởng của đối phương phát ra một màu đỏ chói như lửa đốt, không khỏi ngạc nhiên tự nhủ :
- "Đấy là môn công phu gì kìa?"
Bỗng trong lúc ấy có tiếng lụa xé gió đưa đến, một đoàn tăng nhân từ xa tiến lại. Dẫn đầu là Lục Không Thượng Nhân, tạm thời chấp Chưởng môn phái Thiếu Lâm.
Mọi người vừa đến nơi, trông thấy Cừu Cốc và Hồng Y Lạt Ma sắp đánh nhau không khỏi sửng sốt.
Hồng Y Lạt Ma thấy có kẻ đến, liền buông tay xuống trầm giọng :
- Các ngươi đến đây làm gì?
Lời lẽ rất hờ hạt, thái độ như đối với kẻ thù.
Lục Không Thượng Nhân chắp tay xá, miệng niệm Phật hiệu nói :
- Lão tăng Lục Không Thượng Nhân Thiếu Lâm tự, có chút việc muốn hỏi tiểu thí chủ này.

Cừu Cốc đã đoán biết về việc Tri Khách Tăng vừa nói, lập tức lên tiếng hỏi :
- Thiền sư tìm tại hạ có việc chi chăng?
- Tại sao thí chủ không từ giã mà đi?
- Tại hạ có việc gấp không thể chờ đợi được.
- Đã có việc gấp thì sao lại ngàn dặm xa xôi đến Côn Sơn để làm gì?
- Việc này đêm qua đã nói rồi, thiền sư cần nên hiểu lấy.
Lục Không Thượng Nhân cười nhạt nói :
- Chỉ sợ đó là lời nói ngoài môi thôi?
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ thiền sư nghi hoặc tại hạ có mục đích khác?
- Việc ấy thật khó nói.
Cừu Cốc cười lớn :
- Nếu tại hạ quả là đồng đảng của bọn họ thì e giờ Thiếu Lâm đã tan nát cả rồi.
- Nhưng tình cảnh hiện giờ không khác gì như thiếu hiệp vừa nói.
Cừu Cốc ngưng bặt tiếng cười, thất kinh hỏi :
- Việc gì đã xảy ra?
- Không những Tàng Kinh các đã bị mất đi một mớ kinh điển trọng yếu, mà ngay cả Chưởng môn nhân cũng mất tích luôn.
Cừu Cốc càng lấy làm khó hiểu, Tịnh Không đại sư vốn là cao tăng đắc đạo của chùa Thiếu Lâm, công lực thâm hậu, đã được thừa kế toàn bộ bí học của phái Thiếu Lâm, tại sao bỗng nhiên lại mất tích? Hơn nữa Tàng Kinh các là nơi giới bị nghiêm ngặt vậy mà cũng bị mất kinh điển, đủ thấy kẻ đến võ công cao là chừng nào.
Lục Không Thượng Nhân thấy chàng cứ cúi đầu không lên tiếng, tưởng rằng mình đoán không sai, liền lớn tiếng quát :
- Bất luận ngươi đến chùa với chủ đích gì, giờ cũng khó tách khỏi mối quan hệ ấy. Hy vọng ngươi lập tức theo lão nạp về bổn tự, lão nạp còn có việc trọng yếu muốn hỏi.
Cừu Cốc lạnh lùng hỏi :
- Nếu tại hạ không tuân mạng thì sao?
- Giờ đây không còn do thí chủ muốn hay là không.
Đoạn ông ta đưa mắt ra dấu, lập tức có bốn tăng nhân phân ra làm hai, tay cầm đao từ từ đến trước mặt Cừu Cốc.
Cừu Cốc vẫn lạnh lùng nói :
- Xem bộ thiền sư giận giữ như thế, thật cho tại hạ là kẻ thù sao?
Lục Không Thượng Nhân vẫn sầm nét mặt, hầm hừ nói :
- Cũng có thể nói vậy, trừ phi Chưởng môn nhân hiện giờ đến đây, bằng không...
Hồng Y Lạt Ma thấy hai đằng cứ qua lại lôi thôi, đôi mắt trợn trừng lớn

tiếng :
- Mặc các ngươi có việc gì cũng để Phật gia tỉ thí xong rồi mới nói.
Lục Không Thượng Nhân đưa mắt nhìn ông ta :
- Đại sư là cao nhân của phái nào?
Lãnh Diện Tú Sĩ liền lên tiếng giới thiệu :
- Vị này là Tây Tạng Lục Phạn Tự Hoắc Lạc Đại Lạt Ma. Mục đích đến Trung Nguyên là muốn gặp qua cao nhân của các môn phái.
Lục Không Thượng Nhân tuổi đã sáu mươi, kinh nghiệm giang hồ lão luyện, vừa nghe nói liền cười ha hả :
- Thì ra Lục Phạn Tự Đại Lạt Ma, bần tăng ngưỡng mộ đã lâu.
Hồng Y Lạt Ma hừ một tiếng, quay sang Cừu Cốc hỏi :
- Có cần lão gia giúp một tay dẹp bọn đầu lừa này chăng?
Cừu Cốc lắc đầu :
- Bọn họ không phải thù địch của tại hạ. Mà dù là thù địch đi nữa, cũng không cần đến sự giúp đỡ của người ngoài.
- Khá khen cho tiểu tử, ngươi có chút chí khí. Thôi ra tay đi, Phật gia không chờ đợi lâu được nữa.
Cừu Cốc gật đầu, ngầm vận chân khí đầy đủ, đề phòng địch công trước.
Lạt Ma lại đưa hai tay lên, lòng bàn tay đỏ bọc như lửa.
Lục Không Thượng Nhân thấy thế không khỏi hú hồn, cũng may lúc nãy không gây sự với ông ta, nếu không môn "Tu La thần chưởng" cũng đã khó ứng phó rồi. Giờ đây mặc cho ông ta cùng Cừu Cốc đấu nhau, mình có thể ngồi thu lợi ngư ông, bèn đưa tay phất nhẹ, bốn tăng nhân lập tức dang ra bên chờ xem biến chuyển.
Lạt Ma vốn cùng Cừu Cốc không thù không oán, mục đích muốn dùng võ công của Tây Tạng lòe mắt mọi người thôi, thành thử vừa ra tay đã sử dụng "Tu La thần chưởng". Một tiếng quát lớn vang lên, đơn chưởng đưa ra, một đạo dương cang chưởng lực ồ ạt như sóng vỡ bờ, cuồn cuộn bắn tới.
Cừu Cốc vẫn đứng yên bình tĩnh, đơn chưởng từ trái sang phải nhẹ nhàng phát ngang. Chưởng lực ào ạt của đối phương vừa tiến đến người, đã tiêu tan vô hình vô bóng.
Lạt Ma khẽ hừ một tiếng nói :
- Quả có chút bản lĩnh, tiếp thêm chưởng nữa xem nào!
Bàn tay nãy giờ vẫn còn để trên ngực, ông ta liền từ từ đẩy ra. Chiêu thức này khác hơn lần trước, lúc những hồng quang tuyến xẹt ra nhưng lại không nghe một tiếng động nào cả.
Mặt Cừu Cốc bỗng nhiên sầm lại, chàng biết thức này mới chính là công phu của Hồng giáo phái Tây Tạng. Đang lúc còn nghĩ ngợi, một sức nóng ghê gớm áp vào người.
Công phu của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái bao hàm nhu trung hữu cương,

Cừu Cốc biết được chưởng lực sắp đến của đối phương quá ư lợi hại, liền tách mình sang bên, mau lẹ đánh ra ba chưởng.
Chưởng phong ồ ồ vang dội, lập tức luồng khí nóng bị chưởng lực của Cừu Cốc đánh vẹt ra hai bên, cây cỏ bởi thế mà cháy đi một vùng khá lớn.
Sau lần chạm chưởng này, hai đảng thảy đề dội sau một bước.
Hồng Y Lạt Ma không khỏi giật mình khiếp đảm, mặt hiện sát khí. Thoạt đầu ông ta không có ý sát hại Cừu Cốc, giờ nghĩ rằng muốn tranh bá Trung Nguyên, không giết chàng không thể được. Vì thế mà ông ta ra tay không còn nể nang nữa, tung mình đến trước vung chỉ công ra tám thức, lập tức khí nóng bức ra tứ bề, hồng quang điện xẹt. Mọi người đứng chung quanh có cảm tưởng là đang giam thân trong lò nóng, khiến phải lùi dang ra xa.
Cừu Cốc thấy sức nóng khó chịu, một mặt vận dụng Thiên Chân Chánh khí hộ thân, mặt khác vung chiêu kháng địch, chớp mắt hai đằng đã đánh hơn hai mươi hiệp.
Tu La thần chưởng không những chiêu thức hiểm độc, lại còn có hiệu lực tiêu hao chân nguyên của đối phương. Vì vậy nên đấu nhau một lát, Cừu Cốc đã thấy ngay tình thế bất ổn, nếu cứ kéo dài như vậy ắt sẽ bị hại, chàng liền biến đổi chiêu thức.
Tay trái thấy tợ như buông xuôi, nhưng bỗng điểm ra, tay mặt dụng chưởng thế đao, chặt ngang vào Hư Không một cái. Hai chiêu thức cùng đồng một lúc sử dụng, mau lẹ cực kỳ.
Chiêu đầu là Dung Kim chỉ được ghi trong cuốn Đạn thư, chiêu nhì là Thủy Hỏa nhị thức kiếm pháp do Mộ Dung lão nhân truyền dạy. Giờ chàng dùng tay thế kiếm, hỗn hợp đánh ra.
Hồng Y Lạt Ma đối với Dung Kim chỉ có phần nể sợ. Vừa thấy đối phương sử dụng, lập tức vung tay áo rộng hóa giải, ngờ đâu lại có một luồng khí mát xông vào người, toàn thân ớn lạnh. Ông ta thất kinh lui ra năm bước thầm nhủ :
- "Công lực của ta đã luyện đến mức nóng lạnh không xâm nhập được, sao lại có hiện tượng này kìa?"
Ngầm vận khí xem xét, quả thấy chân nguyên đã giảm đi rất nhiều, trong lòng sợ hãi, hừ lên một tiếng rồi quay mình bỏ ra đi.
Lãnh Diện Tú Sĩ thấy hai vị cao thủ thảy đều bị thua, trong lòng cũng khiếp sợ, âm thầm lén lút bỏ chạy.
Cừu Cốc trong lúc vô tình dùng tay thế kiếm nhưng lại phá vỡ được Tu La thần chưởng của Lạt Ma, chính chàng cũng ngạc nhiên không ít. Thấy Lạt Ma bỗng nhiên ra đi, chàng đứng sững một chỗ.
Bất chợt bắt gặp hình bóng của Lãnh Diện Tú Sĩ cũng vừa tẩu thoát, chàng mới nhớ ra đêm qua xâm nhập Thiếu Lâm tự chính y cũng có một phần. Xét không thể buông hắn chạy thoát được, nên định cất bước đuổi theo. Ngờ đâu

chân chàng vừa cất bước thì bóng người bốn phía đã nhấp nhô, bốn vị tăng nhân của Thiếu Lâm tự nhảy ra cản đường trầm giọng quát :
- Đứng im!
Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, giờ mới hiểu ra là bọn Thiếu Lâm tự đang đợi nãy giờ.
Bốn vị tăng nhân lúc nãy đã chính mắt thấy chàng thi triển võ công, nên giờ cứ đứng vây bốn phía, không dám tiến vào. Nhưng Lục Không Thượng Nhân là người sành sỏi, biết chàng vừa đấu với hai cao thủ, chân lực thế nào cũng bị tiêu hao, nếu không thừa lúc ra tay, lát nữa dù cho có thêm người cũng khó bề giữ được. Vì vậy mà trong khi Cừu Cốc đang ngạc nhiên, ông ta tung mình nhảy đến vung chưởng đánh ra.
Cừu Cốc nào ngờ ông ta là Chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm lại ra tay đánh lén như thế, liền đưa tay ra đỡ. "Bùng" một tiếng, thân hình bị dội lùi ra sau ba bước, miệng thổ máu tươi.
Thì ra lòng dạ của Lục Không Thượng Nhân ác độc đã tính toán sẵn, nên vừa đánh ra đã dùng ngay mười thành công lực. Đàng này, Cừu Cốc vì quá vội vàng nên chỉ dùng không đầy năm thành công lực. Vốn đã tiêu hao chân khí sẵn, giờ lại đương đầu với cao thủ nên cảm thấy máu trong người cuồn cuộn trước ngực đau ran khôn tả.
Lục Không Thượng Nhân thấy thế, mắt lộ hung quang, trầm giọng quát lớn :
- Các ngươi còn không mau bắt hắn cho ta?
Bốn vị tăng nhân nghe quát đồng tiến lên, tám chưởng vung ra bốn mặt tung vào mặt Cừu Cốc. Phải hiểu bốn tăng nhân này vốn là Tứ hộ pháp của phái Thiếu Lâm, võ công đã thuộc hạng đệ nhứt cao thủ. Giờ liên thủ đánh ra, thanh thế ắt phải kinh người.
Trong người Cừu Cốc đã bị nội thương, mắt thấy tứ tăng lại nhứt tề xông tới, không khỏi buông lên tiếng cười nhạt :
- Xem vầy, Lữ mỗ hôm nay mới biết phái Thiếu Lâm của các ngươi vậy!
Nói xong, chàng vội vã hít một hơi dài, tận lực đánh ra năm chưởng. Sau khi hai đàng chạm nhau, chàng lại bị dội lùi năm bước, người lảo đảo muốn ngã.
Tứ vị tăng nhân vốn không phải là người cực ác, nên thấy thế liền nới tay.
Trái lại, Lục Không Thượng Nhân ý đã sắp sẵn, muốn giết chàng chết mới được, nên hừ lên một tiếng, tung mình nhảy tới, dùng chiêu "Ngũ Đỉnh Khai Sơn" từ trên đánh xuống.
Mấy mươi năm tinh tu công lực, nên uy thế của "Ngũ Đỉnh Khai Sơn" khác nào nghìn cân từ trên áp xuống. Cừu Cốc đang bận áp chế nội thương, không để cho bộc phát, bỗng thấy Lục Không lại công tới, chỉ còn trượt qua một bên tránh né.
Lục Không cười như ngông cuồng :
- Hung thủ, ngươi còn định vùng vẫy chạy nữa sao?

Tà áo rộng phất phơ như bóng với hình theo sát Cừu Cốc. Nội thương Cừu Cốc bộc phát, hai mắt nổ đom đóm, miệng lại hộc máu tươi, bước đi hình như muốn ngã.
Lục Không thấy thế, đơn chưởng liền đánh ngay ra, nhằm vào lưng Cừu Cốc mà công thẳng.
Bỗng một luồng nhu phong thoảng tới đón lấy chưởng phong của Lục Không Thượng Nhân. Hai luồng chưởng phong vừa chạm nhau, thân hình của Lục Không đã lảo đảo lùi sau hai bước, bỗng thấy trước mắt chóa lòa, một thiếu nữ mặt bịt khăn xanh đã rơi mình xuống trước mặt lạnh lùng nói :
- Kẻ đã xuất gia mà lòng dạ sao còn độc ác thế?
Lục Không ngạc nhiên giây lát, miệng niệm Phật hiệu nói :
- A di đà Phật, hung thủ này tha hắn không được.
Thiếu nữ cười nhạt :
- Người ấy có tội gì với Thiếu Lâm tự?
- Hắn cấu kết hung đồ Phổ Kiếm minh để đánh cắp rất nhiều kinh điển của bổn tự.
- Thật vậy sao? Theo ta hiểu thì chỉ sợ ngươi muốn đoạt cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" của người ta ấy chớ!
Lục Không biến sắc mặt, lùi sau hai bước nói :
- Thí chủ chớ có ngậm máu phun người, bần tăng quyết không hề có ý nghĩ ấy.
Thiếu nữ cười nhạt nói :
- Nếu người ấy muốn làm khó dễ với Thiếu Lâm, chỉ cần một mình cũng đủ làm cho đảo điên nghiêng ngửa, cần gì phải cấu kết với kẻ khác.
Lời vừa dứt thì nàng ta đã vội vàng lấy trong người ra một hoàn thuốc, bỏ vào miệng Cừu Cốc.
Cừu Cốc trong lúc lâm nguy, không ngờ lại có người đến cứu, lại nghe tiếng nói trong trẻo như hình quen thuộc, nhưng chưa nghĩ ra là ai. Vết thương trong người đang hành, nên lập tức nhắm mắt đề khí, vận công chữa thương.
Bỗng một mùi thơm thoảng đưa vào mũi, người ấy đã đến trước mặt, lại nhét một viên thuốc vào miệng chàng.
Cừu Cốc mở mắt ra xem, trống ngực không khỏi đập mạnh, buột miệng thét :
- Thanh muội?
Người ấy khẽ thở dài, bỗng thân hình nhẹ nhàng phóng nhanh vào rừng mất dạng. Cừu Cốc bởi nội thương còn trầm trọng, nên chẳng dám rượt theo, cất tiếng gọi lớn :
- Thanh muội! Thanh muội!
Nhưng hình bóng của thiếu nữ đã mất hút trong rừng thẳm, tựa hình như chạy trốn.

Lục Không Thượng Nhân thấy thiếu nữ đã ra đi, liền bước đến trước mặt Cừu Cốc nói :
- Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn theo ta về bổn tự thì hơn.
Cừu Cốc không thèm trả lời, ngầm đề khí vận công, cảm thấy nội thương như đã bớt đi không ít, biết nhờ hiệu lực của viên linh dược.
Lục Không Thượng Nhân thấy chàng nhắm mắt không chịu trả lời, sát khí nổi lên, giận dữ quát :
- Nếu ngươi không nghe theo, đừng trách bần tăng ra tay độc ác.
Cùng lúc ấy, bỗng nghe tiếng chân rộn rịp, hai tăng nhân trán đẫm mồ hôi, từ Thiếu Lâm tự bôn ba chạy tới. Vừa thấy tình hình trước mắt, không khỏi ngạc nhiên :
- Việc này e có điều hiểu lầm, sư huynh chớ quá nóng nảy.
Lục Không nghe nói biến sắc quát :
- Ngươi dạy lại ta nữa sao?
Liễu Không chắp tay cúi đầu :
- Tiểu đệ không dám.
- Vậy thì mau bắt hắn về bổn tự cho ta.
- Việc này...
- Ngươi dám không tuân lệnh của bổn tọa?
Liễu Không, Liễu Phàm đưa mắt nhìn nhau. Liễu Phàm bỗng nhiên lên tiếng phản kháng :
- Sư tổ của bổn phái đã từng công khai gia nhập Phổ Kiếm minh, hơn nữa Ân chủ vẫn còn tại thế, sư huynh không được nóng nảy mà xâm phạm đến thủ lãnh.
Lục Không hậm hực lớn tiếng :
- Nếu hai ngươi còn lắm mồm, ta sẽ dùng môn quy để xử phạt.
Liễu Không, Liễu Phàm không biết làm sao, chỉ đành từ từ tiến đến phía Cừu Cốc.
Bỗng một giọng nói khàn khàn tự trong rừng phát ra :
- Các ngươi dám đụng vào chút lông của gã, ta không quét sạch Thiếu Lâm tự chớ gọi ta là Nữ Ương Thần nữa.
Liễu Không, Liễu Phàm thừa dịp đó dừng chân lại. Lục Không thấy vậy tung mình một cái đến trước mặt Cừu Cốc và đưa tay ra định chụp lấy ngang ngực chàng.
Khi tay ông ta sắp chạm vào áo đối phương, Cừu Cốc bỗng trừng ngay đôi mắt, tức khắc vung chỉ điểm ra, khiến cho Lục Không sợ hãi phải vội thối lùi né tránh.
Cùng lúc ấy, một bóng người từ trong rừng nhanh như chớp bay ra, đứng ngay trước mặt ông ta hất hàm hỏi :
- Lòng dạ như ngươi cũng xứng làm Chưởng môn nhân của Thiếu Lâm phái

sao?
Lục Không Thượng Nhân kinh hồn hoảng vía, vừa trấn tĩnh lại, ngước mắt nhìn đã nhận ra kẻ đến vốn là Nữ Ương Thần mà giang hồ ai ai cũng phải điên đầu vì bà. Ông ta không khỏi ngạc nhiên hỏi :
- Thí chủ với tên hung đồ này có quan hệ gì chăng?
Bỗng phía sau lại có một giọng khàn khàn quát lớn :
- Nếu ngươi còn dám gọi là hung đồ, lão phu lập tức đập nát cái đầu trọc của ngươi cho xem.
Lục Không thất kinh quay người lại nhìn thì thấy một quái nhân thân hình như một thây ma đang đứng phía sau, một lần nữa càng khiến ông kinh dị. Trước kia khi còn lăn lộn giang hồ, đã nghe danh Nam Ôn Sát, Nữ Ương Thần lừng lẫy khắp nơi, không ngờ hôm nay thảy đều có mặt nơi Côn Sơn này.
Bấy giờ Cừu Cốc thấy đã bớt nhiều, đứng dậy từ từ bước đến nói :
- Cứ theo hành động của ngươi vừa rồi, tại hạ quyết không tha. Nhưng nghĩ tình toàn thể Thiếu Lâm phái, không thèm sanh sự với ngươi làm gì.
Lục Không Thượng Nhân vốn tánh người nham độc, đối với tình thế hiện tại, ông đã biết thực lực của địch lấn hơn, nhưng địa vị là Chưởng môn nhân của Thiếu Lâm, đâu chịu tỏ ra yếu đuối. Sắc mặt cố ra vẻ lạnh lùng ông quát :
- Dù cho ngươi có nói gì đi nữa, Thiếu Lâm phái quyết không để ngươi được yên.
Nữ Ương Thần hừ một tiếng lạnh lùng :
- Ai thì còn không biết dụng tâm của ngươi chớ Nữ Ương Thần này thì đừng hòng qua mặt.
Lục Không Thượng Nhân ngấm ngầm ra dấu cho một trong bốn vị tăng đứng bên, lập tức vị tăng ấy quay mình hướng về phía chùa Thiếu Lâm chạy nhanh.
Nữ Ương Thần đã nhìn thấy nhưng không thèm phản ứng, vẫn giọng lạnh lùng nói :
- Âm mưu của ngươi muốn ta công khai nói ra giữa nơi đây chăng?
Lục Không ngửa mặt lên cười dài :
- Bần tăng không có việc gì chẳng phải cả.
Cừu Cốc lòng vẫn nôn nóng trở về Thái Sơn, nên vội vã ngăn lời nói :
- Tại hạ không có ý xem Thiếu Lâm là thù. Sự việc hôm nay là vì hiểu lầm, sau này Tịnh Không Thượng Nhân về, rồi ắt sẽ rõ cả. Hôm nay tại hạ không muốn nói nhiều, xin kiếu từ vậy.
Lời dứt, liền cùng Nam Ôn Sát, Nữ Ương Thần quay mình bước đi.
Lục Không vội tung mình đến trước cản lại, trầm giọng :
- Đứng im! Nếu muốn rời khỏi Côn Sơn thì trước tiên phải trả lại mấy cuốn

kinh điển của bổn tự đã.
Cừu Cốc đứng lại, bực bội hỏi :
- Có phải ngươi muốn cố ý gây cuộc phân tranh chăng?
- Cha chả, lão tăng chỉ biết làm những việc phải làm, dù cho máu đổ thịt rơi cũng không hề tiếc hận.
Nữ Ương Thần bước đến trước giận dữ :
- Vậy thì để ta kiến thức vài chiêu tuyệt học của Thiếu Lâm tự xem nào.
Lục Không cười lên hai tiếng, đoạn trầm giọng nói :
- Liễu Không, ngươi hãy tiếp vị nữ thí chủ này vài đường.
Liễu Không tuân lệnh từ từ bước đến trước mặt Nữ Ương Thần. Lục Không Thượng Nhân lại liếc mắt sang bên nói :
- Liễu Phàm, ngươi ứng phó vị Nam Ôn Sát kia.
Liễu Phàm trong lòng không khỏi phân vân, Thiếu Lâm phái lâu nay không hề can thiệp giang hồ, càng nghiêm cấm các môn hạ đệ tử gây sự với thiên hạ.
Không ngờ hôm nay Lục Không lại cố ý phạm quy luật của bổn phái, bắt ông gây chuyện với Nam Ôn Sát, nhưng biết làm sao bây giờ, đành phải từ từ bước tới.
Tình thế đã bắt đầu căng, Cừu Cốc nhíu mày định lên tiếng.
Bỗng xa xa ánh vàng sáng chói, một đám tăng nhân ào ạt phi đến, trên tay mỗi người đều cầm sẵn khí giới. Vừa trông qua cũng đủ biết Thiếu Lâm tự hôm nay đã huy động hết toàn lực.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 49
Côn Sơn máu đổ

Phút chốc, bọn người ấy đã đến nơi, nhân số có trên trăm người, đứng đầy cả sân cỏ. Số người này vừa có mặt, Lục Không lại càng thêm hăng hái, lớn tiếng nói :
- Việc mất tích của Chưởng môn nhân cùng sự thất lạc kinh điển, manh mối đều ở trong người y, các ngươi không thể để cho hắn chạy được.
Cừu Cốc nghe những lời nói có ý khiêu chiến của ông ta, trong lòng ngạc nhiên nghĩ :
- "Y là người xuất gia, lại chưởng lý môn phái Thiếu Lâm tự, sao lại hung tàn háo chiến như thế này?"
Chàng nào hiểu Lục Không Thượng Nhân đã có ý sẵn, muốn gây nên trận

tranh đấu này để mưu đồ tư lợi, nên không tiếc rẻ sự tổn hại cùng hậu quả.
Liễu Không, Liễu Phàm đã bắt đầu giao đấu với Nam Ôn Sát cùng Nữ Ương Thần. Hai vị tăng này là sư huynh đệ của Tịnh Không đại sư, trong tự không những địa vị cao, còn coi sóc về Thiền Viện tư chức, võ công so với Chưởng môn nhân hơn kém đôi chút thôi. Lục Không Thượng Nhân vì biết rõ như thế nên cố tình kêu họ đánh nhau với cường địch để mượn tay kẻ ngoài sát hại. Nhưng hai vị tăng nhân này cũng đã qua mấy mươi năm tinh luyện, Nam Ôn Sát, Nữ Ương Thần muốn đánh bại họ trong giây lát e không phải là một điều dễ.
Đôi mắt của Lục Không quét nhìn bốn phía một lượt, đoạn cười nói với Cừu Cốc :
- Giờ ngươi còn gì muốn nói nữa?
Cừu Cốc dằn lại cơn nóng, vẻ mặt đau đớn nói :
- Tôn giá vô cớ gây nên cuộc phân tranh này không hiểu có dụng tâm gì? Nên nhớ một khi sự việc đã lan rộng, kết quả có ích gì đâu.
Lục Không lớn tiếng :
- Chớ nên lắm mồm biện bạch, hôm nay nếu không trao trả lại kinh điển cho bổn tự thì đừng hòng rời khỏi Côn Sơn.
Cừu Cốc nghe nói cười một tràng dài :
- Người hễ mở miệng ra là bảo tại hạ trộm cắp kinh điển, vậy đã có ai thấy qua?
- Bổn tự đã canh phòng nghiêm ngặt, trừ ngươi ra, không còn người thứ hai nào vào được nữa cả.
Cừu Cốc thấy ông ta cố ý phao vu cho mình, liền tỉnh ngộ lên tiếng nói :
- Tại hạ hiểu mục đích của ngươi là muốn đoạt cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm". Nhưng ngươi nên nhớ, cho dù có đoạt được đến tay nữa, chỉ sợ đem họa đến cho Thiếu Lâm tự mà thôi.
Lục Không bị chàng nói trúng tim đen, mặt liền biến sắc quay lại phất tay ra hiệu, lập tức trăm ngoài tăng nhân tuân lệnh xông ra, bày thành trận thế.
Nữ Ương Thần nãy giờ vừa ra tay đối địch, vừa để mắt nhìn sang bên Cừu Cốc. Thấy vậy lập tức thu tay lại, cùng Nam Ôn Sát nhảy đến trước mặt Cừu Cốc lớn tiếng nói :
- Sư đệ lưu ý, đây là một trăm lẻ tám La Hán đại trận của Thiếu Lâm tự đấy.
Cừu Cốc nghiêm nghị gật đầu :
- Mặc cho họ có thiên binh vạn mã đệ cũng chẳng sợ. Chỉ vì hành động nghịch đảo của Lục Không khiến cho lòng tức giận rồi.
Nam Ôn Sát cười lên quái dị :
- Mặc họ, hôm nay chúng ta được dịp mở rộng sát giới rồi đấy, tha hồ đã tay!
Liễu Không, Liễu Phàm nhị tăng thấy Lục Không Thượng Nhân sử dụng La

Hán trận là một đại trận nếu chưa gặp cường địch, tuyệt đối không thể đem ra dùng. Cả hai đều thất kinh, vội vã đến trước Lục Không nói :
- Sư huynh tại sao lại thi hành trái ngược như thế?
Lục Không trợn mắt nói :
- Sự tồn vong của bổn phái đều ở nơi đây cả. Nếu hôm nay không lấy được kinh điển về, thì còn mặt mũi nào để ngó các vị sư tổ nữa.
- Nhưng kinh điển chưa chắc do y lấy trộm.
- Ngươi làm sao biết được hắn không phải là kẻ trộm?
- Việc này tiểu đệ có thể tin tưởng được.
- Nói bậy, bổn tọa đã quyết ý, sao còn không mau đi phát động trận thế?
Liễu Không, Liễu Phàm không dám cãi nữa, chỉ đành thở dài bước vào trận. Lập tức trận thế bắt đầu hoạt động, từng đợt tăng nhân, tay vung binh khí, đi xoay vòng cách ba người độ hai trượng ngoài.
Cừu Cốc lớn tiếng phân minh :
- Lữ mỗ cùng Thiếu Lâm vốn không cừu oán, nay Lục Không Thượng Nhân đã quyết ý làm khó tại hạ, khiến tại hạ không biết nói sao.
Nữ Ương Thần đứng bên xen lời :
- Không có gì khó xử cả. Hôm nay Ngũ Lãnh Toàn Chân phái cùng Thiếu Lâm tự chết sống với nhau vậy.
Lời chưa dứt, một lớp tám tăng nhân đã tung mình đến gần, tám chưởng đánh ra, thế như sóng vỗ gió táp.
Nam Ôn Sát hừ lên một tiếng lạnh lùng, vung chưởng đánh ra, lập tức hóa giải ngay tiềm lực của đối phương. Bỗng tám món vũ khí nơi tay mặt của tăng nhân lại tung ra đánh tới.
Nữ Ương Thần liền tung ngay song chưởng, liên tiếp đánh ra ba đường, nhưng rồi lớp tăng nhân thứ hai, thứ ba từ hai bên trái phải cũng đã xông vào, khiến cho Nữ Ương Thần vội vã lên tiếng :
- Sư đệ sao chưa tuốt kiếm ra, chẳng lẽ còn khách sáo?
Tiềm lực bốn bên đã bắt đầu cuồn cuộn áp tới. Vũ khí sáng lòa chói mắt, bao vây ba người càng lúc càng gần. Cừu Cốc đứng yên giữa trận, cảm thấy sức ép tứ bề vô cùng mạnh mẽ, có thể nói lâu nay chàng chưa từng chứng kiến qua.
Quát lớn một tiếng, Cừu Cốc liền rút thanh Long Tuyền kiếm cầm tay, sẵn sàng chống cự.
Thiếu Lâm trăm lẻ tám La Hán trận, tiếng tăm giang hồ, mặc cho nhiều người nhưng không hề dấy loạn. Trừ bốn góc có bốn tay đệ nhất cao thủ đứng làm trụ cột, một tổ chia làm tám người, lực lượng đều hợp nhứt, nên uy thế vững chắc vô cùng.
Cừu Cốc tay cầm thần kiếm, nhưng không nỡ đánh ra, chờ khi đối phương tiến sát gần, chàng mới vung gươm cho họ thối lùi.

Nam Ôn Sát cùng Nữ Ương Thần kinh nghiệm chiến đấu đã dày, nên hai người cứ việc chống cự không hề nao núng. Ương Thần cứ lo lắng cho Cừu Cốc, thấy chàng không chịu ra tay mà dần dần lại bị dồn vào giữa, nên vội tung mình nhảy đến :
- Sư đệ, trao thần kiếm cho tỷ mượn.
Cừu Cốc ném sang, miệng la to :
- Tiếp lấy.
Nữ Ương Thần tiếp được gươm, như diều thêm gió, múa nhanh lưỡi kiếm kháng cự. Từ lúc bà ta được uống bảy viên Long Hổ Cửu Hoàn đan của Cừu Cốc trao cho, công lực gia tăng, giờ vận mười thành công lực phát huy vào đường kiếm.
Lập tức, "tang, tang, tang" tiếng binh khí chạm nhau. Tám cây côn của địch thủ đã bị chém đứt lìa, tiếp theo đó là những tiếng kêu la thảm khốc. Bốn vị sư bị thần kiếm đâm trúng ngã lăn. Mặc dù thế, nhưng trận thế vẫn luân hoàn, chết người này liền tiến lên tốp khác, thế như gió cuộn sóng vồ.
Nữ Ương Thần rít lớn :
- Sư đệ, mau đánh ra hai chưởng.
Cừu Cốc ứng tiếng đánh ra. Chiêu thức "Khí Thôn Hà Ngục" như sấm rền sét chớp tung vào người tám tăng nhân.
Tám tăng nhân ấy bị kình phong đánh dội, lùi sau hai bước, lập tức tốp khác lại tiến lên.
Nữ Ương Thần sớm đã đoán biết, vung kiếm chém ra, tiếng kêu la nổi dậy. Mấy tăng nhân lại bị mũi kiếm thần đâm trúng. Nam Ôn Sát buông tiếng cười ha hả nói :
- Thật là khéo! Thật là khéo! Xem này!
Dứt lời, hai tay lanh lẹ chụp vào một tăng nhân, giơ bổng lên cao, dụng lực lia mạnh vào đám người đối diện. Cả lũ vì thế mà ngã lăn nghiêng ngửa.
Nhưng nhờ sự chủ trì của hai vị Liễu Không, Liễu Phàm, trận thế liền khôi phục trở lại trật tự. Cừu Cốc trong bụng nôn nóng nghĩ thầm :
- "Hội Thái Sơn không thể trễ nãi, nếu cứ như vầy thì đâu phải là phương pháp"...
Dù vậy, chàng vẫn không nỡ ra tay sát hại, cứ đứng do dự. Áp lực bốn bên đã bắt đầu mạnh lại, Nữ Ương Thần tức giận lớn tiếng :
- Sư đệ, em định đứng đấy đợi chết sao? Nên biết cái nhân của người thụ động rốt cuộc rồi cũng bị thiệt thòi.
Lục Không Thượng Nhân đã có dụng tâm, nghe Nữ Ương Thần nói thế, liền buông tiếng cười ha hả nói :
- Hôm nay dù cho có Độ Phàn chân nhân đích thân đến đây, sợ cũng không thể phá nổi La Hán trận của bổn tự được.
Cừu Cốc nghe nói bắt đầu giận dữ, cười lên một tiếng nói :

- Nếu không phải tại hạ có lòng nhân nhượng thì La Hán trận sớm đã bị phá rồi.
Lục Không Thượng Nhân lạnh lùng nói :
- Khuyên ngươi sớm đầu hàng đi, để bổn tọa xử phạt, bằng không chỉ một cái phất tay của bổn tọa thì mạng ba ngươi đừng hòng sống sót.
Cừu Cốc như lửa thêm dầu, cười lên ngông cuồng nói :
- Chưa chắc.
Liền vung chưởng đánh ra, chưởng này vốn của Nhứt Dương Tử sắp chết đã chế ra Tuyệt Mạng tam thức. Giờ chàng đem thức "Hồn Quy Ly Hận" sử dụng, thoạt đầu chẳng thấy ra gì, nhưng khi ra khỏi tay cuồng phong ào ạt thổi tới khiến cho thân hình của tám tăng nhân như diều đứt dây, tung bay ra xa ba trượng.
Tốp người thứ hai lập tức điền vào. Cừu Cốc lại quát to một tiếng, song chưởng đánh ra, sử dụng chiêu "Đoạt Mạng Truy Hồn".
Một tràng tiếng kêu thảm khốc vang lên, một hàng tám tăng nhân đều hộc máu tươi ngã lăn xuống đất. Cừu Cốc đã sử dụng đến Đoạt Mạng tam thức thì người như điên cuồng, chiêu thứ hai vừa ra tay, chiêu thứ ba lại tiếp nối, "Địa Ngục Thiên Phan" lại ồ ạt tuôn ra.
Chiêu cuối cùng của Đoạt Mạng tam thức thật là lợi hại. Chỉ nghe tiếng gió rít ngang, cuồng phong nổi dậy, các tăng nhân trong vòng ba trượng đều như chiếc lá khô trước cơn bão tố, tung bay lên không, ngã lăn nghiêng ngửa.
Trận thế lập tức loạn bậy. Nữ Ương Thần cười lên khanh khách nói :
- Hay a! Sư đệ, không ngờ đệ lại còn có môn này.
Lục Không Thượng Nhân đứng bên ngoài thấy ba chiêu của Cừu Cốc vừa sử dụng uy mãnh lạ thường, trong lòng không khỏi khiếp sợ. Không hiểu ba chiêu này thuộc về môn phái nào.
Cùng trong lúc ấy, một lão tăng lông mày đã bạc, theo gió bay đến, vừa hạ thân thì đôi bạch mi đã nhíu lại, trầm giọng nói :
- A di đà Phật. Lục Không, ngươi còn không mau ra lệnh ngừng tay?
Lục Không Thượng Nhân vừa thấy lão tăng có mặt, lập tức cung thân nói :
- Đệ tử tuân mạng.
Đoạn quay người sang phất tay quát lớn :
- Ngưng tay!
Liễu Không, Liễu Phàm vốn không muốn đánh nhau nên vừa nghe tiếng đã khoát tay ngưng chiến lui về một bên.
Lão tăng nhìn thấy những chiếc thây năm ngang dọc dưới đất, buông tiếng thở dài ảm đạm nói :
- Kẻ đến là cường địch thế nào, mà lại bày ra to chuyện vầy?
Lục Không Thượng Nhân giả vờ hậm hực nói :
- Cấu kết với Phổ Kiếm minh cùng Vô Nhân đảo đột kích Thiếu Lâm tự

chính là y.
Đôi mày trắng bạc của lão tăng lay động hỏi :
- Có thật vậy sao?
Liễu Không đứng bên vội vã xen lời :
- Người này là Lữ Cừu Cốc mà Ân chủ đã từng nói, hiện đang tiếp chưởng Phổ Kiếm minh.
- Như vậy thì bậy rồi. Người ấy đã tiếp chưởng Phổ Kiếm minh, sao lại đến hành hung bổn tự?
- Nghe nói đến đây để báo tin.
Vị lão tăng này vốn còn sống sót trong bực tiền bối trưởng lão pháp danh Trí Trinh, lâu nay không hề lo đến việc ngoài. Chỉ vì Thiếu Lâm sắp bị họa kiếp tồn vong, nên phá lệ xuống núi. Nhìn thấy trước mắt máu đổ thịt rơi, vô cùng xúc động lớn tiếng nói :
- Đã gặp cường địch như thế, sao không dụng mấy người đắc lực để chủ trì trận thế?
Lục Không chắp tay cung thân nói :
- Phần đông cao thủ đều phái ra tìm kiếm Chưởng môn nhân chỉ còn Liễu Không, Liễu Phàm nhị vị sư đệ ở nhà, vì vậy nên vô phương phát huy toàn bộ uy lực của La Hán trận được.
Trí Trinh lão tăng hừ một tiếng, từ từ bước đến phía Cừu Cốc.
Cừu Cốc vì lúc nãy quá nóng, nên mới đem Tuyệt Mệnh Tam thức ra sử dụng, đả thương vô số tăng nhân, trong lòng không khỏi hối hận. Bỗng thấy Lục Không hạ lịnh ngưng chiến, ngạc nhiên vô cùng.
Nữ Ương Thần đến bên Cừu Cốc khẽ nói :
- Vị lão tăng ấy là tiến bối của Thiếu Lâm còn lại, tuổi đã quá trăm, công lực thông quyền, sợ e khó bề ứng phó.
Cừu Cốc khẽ gật đầu. Bỗng thấy Trí Trinh đi đến phía chàng còn cách một trượng đứng lại chắp tay niệm Phật nói :
- Thí chủ sát hại như thế, không sợ phạm đến thiên hòa sao?
- Ý của thiền sư chẳng lẽ muốn tại hạ bó tay chịu chết?
- Dù sao đi nữa cũng chớ nên hạ độc thủ như thế.
Cừu Cốc cười lớn :
- Một trăm lẻ tám người hợp thành đại trận để đối phó với một người, còn bảo người ta là độc ác, như vậy không biết nói làm sao cho phải?
Trí Trinh trưởng lão hình như tỉnh ngộ quay đầu sang hỏi Liễu Không :
- Vị thí chủ này trước tiên đã từng giao đấu với người nào của bổn phái chưa?
- Chưa có.
- Chưa từng giao đấu một ai, bỗng nhiên lại bày ra to chuyện như thế này?
Lục Không Thượng Nhân vội biện bạch :

- Đệ tử đã biết người này không dễ ứng phó, lại nữa còn có Nam Ôn Sát, Nữ Ương Thần trợ giúp.
- Đã biết khó đối phó thì phải dùng nhiều kẻ đắc lực hỗ trợ trận pháp mới được chứ.
- Liễu Không, Liễu Phàm nhị vị sư đệ cũng đủ ứng trận.
- Có biết trận này ít nhứt phải dùng bốn cao thủ không?
Lục Không biến sắc :
- Sư thúc cứ nói bức người như thế, chẳng hiểu có ý gì?
Trí Trinh thở dài một tiếng nói :
- Lão nạp thấy các môn hạ chết oan uổng, trong lòng quá đau đớn.
- Bọn họ vì sư môn chiến đấu, có chết cũng là vinh hạnh chứ sao.
Bỗng lúc ấy, một lão phụ bịt mặt, nhẹ nhàng như luồng gió cuốn vụt xuất hiện tại chỗ, lạnh lùng xen lời :
- Thiếu Lâm vô cớ gặp phải tai kiếp, tội ấy đều do Lục Không cả.
Lục Không tái mặt quát hỏi :
- Thí chủ là ai?
Lão bà bịt mặt không hề đến xỉa, quay sang Cừu Cốc nói :
- Con không nên ở lại đây nữa.
Cừu Cốc cung kính gật đầu :
- Tại hạ đã định rời khỏi nơi đây rồi, nhưng Thiếu Lâm phái cứ một mực cản trở.
- Giờ con có thể ra đi, xem ai dám ra đây ngăn cản.
Trí Trinh miệng niệm Phật hiệu nói :
- Thí chủ là ai, sao lại bỗng nhiên ra mặt can thiệp?
Lão bà lạnh lùng nói :
- Chẳng lẽ ngươi lại chê môn hạ đệ tử chết chưa đủ sao?
Lục Không Thượng Nhân quát lớn :
- Hôm nay dù ai đi nữa cũng đừng hòng rời khỏi Côn Sơn này.
Lão bà vẫn điềm nhiên tiếp tục nói với Trí Trinh :
- Lữ Cừu Cốc có lòng tốt đến đây đưa tin, đồng thời đêm hôm qua đã ra tay ngăn cản Tuyết Sơn phái vào phá chùa. Vậy mà các ngươi lại lấy ơn làm thù. Thật là buồn cười! Lão cho người biết, kinh điển bị đánh cắp, Chưởng môn nhân bị mất tích đều do người trong tự gây ra. Giờ họ còn muốn lợi dụng tay Cừu Cốc, Nam Ôn và Bắc Ương để sát hại môn hạ đệ tử nữa đấy.
Trí Trinh liên tiếp niệm mấy câu Phật hiệu nói :
- Có việc ấy sao?
Lục Không bỗng nhiên quát lớn, song chưởng vung ra nhằm ngay lão bà đánh tới. Lão bà hừ một tiếng lạnh lùng :
- Với chút nghề mọn như ngươi mà cũng hòng múa rối.
Tay bà khẽ phất qua, một luồng nhu phong đẩy tới hóa giải chưởng lực của

Lục Không vô hình vô tướng, đồng thời người của Lục Không bị đẩy lùi sau sáu bước, còn lão bà thì nhẹ nhàng như đám mây bay, ra đi mất dạng Cừu Cốc nhìn thấy thất kinh, buột miệng kêu :
- Bộ Bộ Sanh Liên thân pháp.
Trí Trinh vừa nhìn thấy thân pháp ấy, bỗng sực nhớ ra một người, bất giác lại niệm A di đà Phật rồi từ từ quay sang Cừu Cốc nói :
- Bần tăng giờ rất tin nơi hành vi của thí chủ. Nếu không còn việc gì thí chủ có thể ra đi, sau này mong chớ nên xem đệ tử Thiếu Lâm là thù địch.
Cừu Cốc cười nói :
- Việc này thiền sư xin cứ yên tâm, tại hạ không đến nỗi hẹp lượng như thế.
Trí Trinh trưởng lão chắp tay :
- Như vậy đủ cho bần tăng cám ơn đại đức rồi, mời thí chủ!
Cừu Cốc vốn không muốn lắm chuyện, liền xá rồi ra đi. Nam Ôn Sát, Nữ Ương Thần cũng cất bước theo sau.
Lục Không Thượng Nhân tuy trong lòng chẳng vui, đồng thời có thể dùng quyền của Chưởng môn nhân, ra lệnh chận lại, nhưng Lục Không là người giảo hoạt, Chưởng môn nhân chỉ là chức tạm thời, không thể xúc phạm đến vị sư thúc duy nhứt được, nên ông giả vờ đau đớn thở dài.
Trận phong ba đã qua, Nữ Ương Thần đi nhanh đến Cừu Cốc, ngạc nhiên hỏi :
- Không ngờ phái Thiếu Lâm bị chết, thương hai ba mươi mạng, vậy mà đành chịu buông tay thật cũng rất lạ.
Cừu Cốc cũng tỏ ra không hiểu nói :
- Có lẽ cũng nhờ lão bà bịt mặt ấy cả.
Nam Ôn Sát bỗng nhiên xen lời :
- Nếu tôi đoán không lầm thì lão bà là Lãnh Diện Quan Âm Mai Kỳ, người đã bỏ rơi Phổ Đà am chủ. Với khinh công "Bộ Bộ Sanh Liên" của bà không thể dối được ai cả.
Nữ Ương Thần "Hừ" một tiếng nói :
- Dù cho đúng là bà ta, chỉ sợ Thiếu Lâm tự cũng không nể nang như thế đâu.
Cừu Cốc suy xét thân pháp cùng thiền công của lão bà khi nãy, như sực nhớ ra điều gì buột miệng nói :
- Chẳng lẽ bà ta là sư phụ của Thanh muội?
Nữ Ương Thần chẳng hiểu chàng nói gì, cứ trố mắt nhìn. Bỗng Nam Ôn Sát lên tiếng hỏi :
- Tướng công gần đây có gặp khuyển tử ấy chăng?
- Đã gặp.
Nhưng rồi chàng lại thở ra nói :
- Ngô huynh cứ hiểu lầm tại hạ. Gần đây lại đi cùng Uyển Lệ, con gái của

Mộ Dung tiền bối, không biết giờ ở đâu.
Nhắc đến Hận Thu, Nữ Ương Thần lập tức nổi giận, hừ một tiếng lạnh lùng :
- Chỉ cần nó còn sống, thế nào cũng tìm gặp được.
Nam Ôn Sát chỉ gật đầu không nói năng gì. Bỗng Nữ Ương Thần lớn tiếng :
- Đi, chúng ta đi tìm tên súc sanh ấy.
Lời dứt, không đợi xem Nam Ôn Sát có đồng ý không, liễn rẽ ra đi mất.
Nam Ôn Sát không biết làm sao, chỉ đành lắc đầu nói với Cừu Cốc :
- Làm cha mẹ trên đời ai cũng thế, mong tướng công tha thứ không thể theo hầu.
Cừu Cốc vội vã nói :
- Tiền bối chớ nên khách sáo. Xin đi mau cho kịp!
Nam Ôn Sát giờ mới tung mình đi nhanh, nhắm hướng rượt theo Nữ Ương Thần.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 50
Thái An thành, gây sóng gió

Cừu Cốc đợi cho hai người đi khỏi rồi mới cất bước tiến nhanh.
Bỗng một tăng nhân từ trong rừng vụt ra, chặn ngay trước lối đi của chàng, chắp tay lên ngực nói :
- Xin thí chủ dừng bước, bần tăng có việc muốn nói.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên thấy Trí Trịnh trưởng lão nên rất đỗi ngạc nhiên cung tay nói :
- Thượng nhân có việc chi dạy bảo?
- Lúc thí chủ đi qua Thiếu Lâm tự có từng gặp qua Tịnh Không chăng?
- Có gặp, đồng thời đàm đạo với tại hạ nơi phòng khách một thời gian.
- Lúc hung thủ đến phá chùa, thí chủ có ở đấy chăng?
- Tại hạ bị Tuyết Sơn Nhất Quái dụ ra một bí cốc, dùng Cửu Quỷ Âm Phong trận bủa vây một đêm, đến sáng mới xông ra khỏi trận.
- Nói vậy thí chủ không từng biết việc gì đã xảy ra trong chùa?
- Có thể nói vậy.
Trí Trịnh trưởng lão thở dài một tiếng nói :
- Kinh điển bị cắp, Chưởng môn nhân bị thất tung đều là đại sỉ nhục cho bổn tự. Vậy mà Lục Không còn vô cớ gây thêm một trận sóng gió, việc này khiến lão khó hiểu.
- Theo tại hạ đoán, Lục Không Thượng Nhân có lẽ muốn cướp đoạt cuốn

“Khiêu Đăng Khán Kiếm lục” trong mình tại hạ.
Trưởng lão lắc đầu nói :
- Đấy hẳn nhiên là một nguyên nhân. Ngoài ra sợ còn những động cơ khác đáng sợ hơn.
Cừu Cốc không hiểu nguyên nhân nên không tiện nói ra, Trí Trịnh bỗng nghiêm nghị tiếp :
- Lão tăng có điều muốn thỉnh cầu, mong thí chủ vui lòng giúp đỡ.
- Thiền sư có gì dạy bảo xin cứ nói rõ.
- Lão tăng phát hiện ra hiện giờ nguy cơ đang bao trùm bốn phái, muốn duy trì hương hỏa mấy trăm năm của Thiếu Lâm tự, lão tăng phải tái xuất giang hồ, sau này có điều gì cần giúp đỡ dám mong thí chủ nghĩ tình đồng đạo mà ra tay tương trợ.
Cừu Cốc khẳng khái nói :
- Việc này tại hạ cũng có trách nhiệm, lựa phải Thiền sư căn dặn.
Trí Trịnh trưởng lão khẽ thở dài, chắp tay xá một cái, đoạn tung mình vào rừng mất dạng.
Cừu Cốc không khỏi lấy làm lạ, Trí Trịnh vốn là tiền bối trưởng lão của phái Thiếu Lâm, có đủ sức chỉnh đốn bốn phái, sao lại còn nhờ người ngoài trợ giúp.
Nghĩ một hồi không tìm ra lý lẽ, chàng đành gác qua việc ấy cất bước lên đường. Vốn khinh công mau lẹ, dọc đường lại không có điều gì cản trở nên chỉ tốn hai ngày đường là đã đến thị trấn Thái An. Bấm tay tính lại, còn cách kỳ ước hội đến hai ngày. Chàng bèn tìm ngay một quán trọ trong phố Thái An nghỉ chân.
Thái An là một thị trấn nằm dưới chân núi Thái Sơn, trừ những ngày lễ hội ra, thị trấn cũng không mấy nhộn nhịp.
Nhưng hôm nay người qua lại đông đảo vô cùng, đâu đâu cũng chật lấy người, hơn nữa đều là nhân vật từ Tam Sơn Ngũ Nhạc đến. Không hỏi cũng đoán biết có lẽ họ đến xem trận đấu giữa Vô Nhân đảo chủ cùng Tam cốc Nhị trang, Nhất bảo.
Thanh danh của Cừu Cốc tuy đã lừng vang, nhưng các nhân vật giang hồ biết chàng thì rất ít, nhờ vậy mà chàng kiếm một phòng trọ đơn độc, người trong lữ điếm cũng chẳng ai để ý.
Một mình không quen ai, cũng chẳng ai chuyện trò nên chàng cảm thấy buồn, định ra phố dạo chơi. Không ngờ vừa ra đến ngưỡng cửa, bỗng nghe một tràng cười ha hả vang lên :
- Lão đoán cháu đã sớm đến rồi.
Cừu Cốc biết ngay là Khất Tiên Thường Dung, trong lòng mừng rỡ vô cùng, vội vàng bước đến nghinh đón nói :
- Tiền bối đến đây bao lâu rồi?

- Cũng mới đến.
- Có gặp mẹ cháu chăng?
- Bà ta rất khỏe.
Đoạn ông kề tai chàng nói :
- Má cháu đang khổ luyện công phu trong cuốn Đan thư, lão ăn mày này cũng nhờ đó mà tiến bộ không ít.
Cừu Cốc nghe tin mẹ mình vẫn khỏe mạnh, trong lòng vui vẻ lớn tiếng nói :
- Chúng ta đã lâu không gặp nhau. Vậy hôm nay phải nhậu một trận cho vui mới được.
- Ha ha... ăn mày này thì cái gì không bằng, chứ uống rượu thì cháu không xứng là đối thủ đâu.
Hai người vừa nói vừa cười, đã đến một quán ăn. Vào trong tìm chỗ ngồi xong xuôi, tửu bảo đem rượu cùng đồ nhậu lên.
Khất Tiên ực một hơi ba ly, mở lời bằng một tiếng thở ra :
- Lão nhốt mình trong sơn động ba tháng, nên việc ngoài không hề hay biết. Vừa nghe tin cháu ngộ nạn nơi Độc Long đàm, việc này nếu mẹ cháu mà hay được, có lẽ bà ta nóng lòng đến chết.
- Kỳ thực đối với việc này, cháu có thể nói rằng "vì họa gặp phước" đấy.
Chàng liền đem việc Độc Long đàm nhứt nhứt kể rõ cho ông nghe. Khất Tiên mừng rỡ uống thêm ba ly rượu nữa rồi cười lớn nói :
- May mắn! Cháu thật là có phước.
Cừu Cốc lại nói đến việc Vô Nhân đảo khiêu khích nhân vật Trung Nguyên Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo lên núi Thái Sơn chiến đấu.
Khất Tiên tròn xoe đôi mắt lớn tiếng nói :
- nói vậy thì phần của lão ăn mày này đâu có sót.
Cừu Cốc gật đầu đáp :
- Không những chẳng thiếu tiền bối, chỉ sợ Phổ Kiếm minh cũng cần nên mượn cơ hội này thử sức với chúng một phen.
Khất Tiên ngạc nhiên hỏi :
- Nói vậy võ công của Vô Nhân đảo chủ không phải tầm thường sao?
- Theo sự phán đoán, nếu vãn bối đấu với ông ta được bằng sức là may mắn rồi.
Hung khí của Khất Tiên lập tức tiêu tan. Ông ta thở dài, tự hiểu võ công của ông đem so với Cừu Cốc thật kém quá xa. Hôm nay lại nghe Cừu Cốc bảo rằng không chắc thắng được đối phương, vậy thì khỏi nói cũng hiểu thực lực thế nào rồi.
Hai người ngồi im lặng giây lâu, bỗng nơi cầu thang có tiếng chân bước lên. Một cụ già thân hình cao lớn, đôi mắt sáng ngời, vừa lên đến đã nhìn sang bàn Cừu Cốc, Khất Tiên vội vã lên tiếng mời :
- Lão Hàn, lão đến lúc nào thế, mời ngồi lại uống chén rượu cho vui.

Người vừa lên đến chính là Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ, mặt mày buồn bã, nhưng nghe mời cũng từ từ đi đến.
Khất Tiên vội rót một ly rượu đầy lên mời ông ta. Hàn Kỳ không khách sáo, tiếp lấy uống cạn.
Cừu Cốc cũng vội rót một ly mời khách, Hàn Kỳ khiêm tốn nâng ly, thái độ không còn ngạo nghễ như trước nữa.
Khất Tiên uống cạn ly rượu, cười lên ha hả nói :
- Hàn huynh nay vẫn vui vẻ chứ?
- Thôi chớ nhắc đến nữa.
Khất Tiên đoán biết ông ta buồn việc Thanh Thanh nên hỏi :
- Chẳng lẽ cháu Thanh Thanh vẫn chưa về sao?
- Sợ rằng vĩnh viễn không về nữa.
Đời ông chỉ có một gái, yêu như vàng ngọc, ngờ đâu chỉ vì nhất thời lầm lẫn, nàng bỏ nhà ra đi khiến ông lòng đau như dao cắt, thành thử giọng nói của ông, nay nghe tựa như muốn khóc.
Khất Tiên không dám nhắc đến nữa, cứ cúi đầu uống rượu. Cừu Cốc bỗng ngước đầu lên nói :
- Cách đây mấy hôm tại hạ có gặp Thanh muội. Nàng giờ đã tu thành Phật Gia Thượng Thặng Thiền Công.
Hàn Kỳ kinh ngạc hỏi :
- Nó đã xuống tóc rồi sao?
- Lúc ấy nàng bịt khăn nên vãn bối không thấy rõ.
- Có biết võ công của nàng thuộc môn phái nào không?
- Có lẽ sư phụ của nàng là Lãnh Diện Quan Âm Mai Kỳ.
Hàn Kỳ thở phào một cái yên dạ. Ông biết Lãnh Diện Quan Âm Mai Kỳ vì bị chị em đồng môn ganh ghét, nên tức giận bỏ đi. Bà ta không còn thừa nhận là đệ tử Phật môn nữa, hẳn nhiên đồ đệ của bà ta không phải xuất gia.
Khất Tiên giờ mới ngước đầu lên nói :
- Cháu Thanh được là đồ đệ của bà ta âu cũng là tiền duyên.
Hàn Kỳ vội vã đứng dậy nói :
- Tại hạ đi tìm nó ngay.
Khất Tiên cười lớn nói :
- Đã biết tin rồi, cần chi phải vội vã, hơn nữa hành tung của Lãnh Diện Quan Âm đây đó không chừng, bạn đi đâu tìm nó bây giờ?
Hàn Kỳ nghe nói ngẫm nghĩ một lát rồi ngồi trở lại.
Thực khách trên lầu mỗi lúc một đông, bỗng nghe tiếng chân bước lên thang khua động, một chàng công tử cẩm y, tay cầm chiếc quạt từ từ bước lên.
Vừa thấy Hàn Kỳ lập tức đi đến cũng tay nói :
- Hàn đại hiệp, lệnh ái đã về chưa?
Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên, nhận ra là Ngọc Thông Công Tử, không khỏi

ngạc nhiên, thầm nghĩ :
- "Sao chàng ta đã sửa đổi lối xưng hô rồi cà?"
Hàn Kỳ như không chú ý, hừ một tiếng rồi nói :
- Chưa.
- Vậy thì việc của chúng ta làm thế nào?
- Tùy ngươi.
Ngọc Thông cười nhạt nói :
- Chẳng lẽ ngươi cũng bắt chước theo tên tiểu tử họ Lữ mà định cho từ hôn sao?
Đôi mắt Hàn Kỳ trợn trừng, quát lớn :
- Ngươi nói phải lựa lời tí.
Ngọc Thông thay đổi thái độ, cười ngạo nghễ nói :
- Nói thật cho ngươi biết, người đã nhận lễ của bổn công tử, tức bổn công tử phải nhận người.
Hàn Kỳ vốn là Chưởng môn nhân của Hằng Sơn phái, vai vế tương đương với Thiên Độc Nhân Ma, là trưởng bối của Ngọc Thông. Nhưng hôm nay chàng ta lại dám buôn lời vô lễ, bảo sao ông không tức giận đứng dậy vỗ bàn quát :
- Mất dạy! Kêu cha ngươi đến nói chuyện với ta còn chưa xứng, vậy mà ngươi lại dám buông lời xấc láo như vậy!
Ngọc Thông vẫn cười nhạt :
- bổn công tử hôm nay chỉ nói một câu, có người thì nhận người, không người thì đành... rút hôn ước vậy.
Hàn Kỳ đã bực bội trong lòng, bây giờ lại gặp Ngọc Thông đến kiếm chuyện nên tức giận khôn cùng quát lớn :
- Ta đánh ngươi trước rồi tìm lão độc vật thanh toán sau.
"Vù" một tiếng đơn chưởng phóng ra, nội lực của ông thâm hậu nên vừa xuất chưởng cuồng phong đã nổi dậy. Ngọc Thông công tử khẽ cười, lẹ làng lách mình ra khỏi thế chưởng của ông ta.
Trên tửu lầu lúc ấy có mười mấy bàn ăn, Hàn Kỳ trong lúc giận dữ ra tay đâu kịp nghĩ đến hậu quả. Chưởng lực vừa bắn ra, thảy tất cả bàn ghế ly chén đều đổ vỡ, tiếng kêu la vang dậy.
Người muốn đánh thì chẳng trúng, kẻ vô tình bị họa lây. Trên tửu lầu lúc ấy náo loạn tơi bời. Ngọc Thông thấy vậy càng vỗ tay cười lớn, Hàn Kỳ mặt mày tái xanh, một chưởng nhắm vào người Ngọc Thông đánh tới.
Bỗng một bóng người xẹt ra, một đại hán đầu tóc bù xù đưa tay ra cản lại, miệng lớn tiếng nói :
- Lão già chó điên này, sao lại động chân múa tay trên tửu lầu như vậy?
Hàn Kỳ biết có lỗi, bèn cung tay cười nói :
- Xin huynh đài tha thứ, mọi tổn thất trên tửu lầu này tại hạ nguyện đền đủ.

- Nhưng rượu của gia gia ngươi đâu thể đền được!
Hàn Kỳ không khỏi ngơ ngác, đại hán liền quát lớn :
- Cho ngươi nếm cái này trước đã.
"Bạt", một bạt tai giáng thẳng vào mặt Hàn Kỳ. Lối đánh nhanh như điện chớp làm Hàn Kỳ không kịp né tránh, miệng liền rỉ máu tươi.
Hàn Kỳ vốn võ học uyên thâm, chưa từng bị ai làm nhục như vậy nên giận dữ khôn cùng, liền vung chưởng đánh vào ngực đối phương. Ngờ đâu chưởng lực vừa đến nơi, một bàn tay gân guốc đưa ra cản lại nói :
- Có việc gì từ từ nói, động thủ mà làm chi.
Kẻ ấy tuy miệng nói can gián hai người, nhưng kỳ thực năm ngón tay đã nhắm vào năm đại yếu huyệt trước ngực Hàn Kỳ.
Hàn Kỳ thấy thế nghiêng mình tránh né, đưa mắt nhìn lên thì thấy kẻ ra tay ngăn cản ấy là một lão già áo vàng, thân hình như khỉ đột.
Thoáng cái đã hiểu biết, Hàn Kỳ bèn cười ha hả nói :
- Tôn giá có lẽ cùng một nhóm với vị kia. Vậy thì nơi đây không phải chỗ tranh luận, chúng ta tìm nơi khác nói chuyện vậy.
Lão già áo vàng cất tiếng nói khàn khàn :
- Xin tôn giá báo danh trước đã.
Ngọc Thông tay phe phẩy cây quạt, miệng cười hì hì nói :
- Lưỡng Hồ kiếm khách Hàn Kỳ!
Đại hán hừ lên một tiếng nói :
- Thì ra cũng là nhân vật tai to mặt lớn trên giang hồ, hèn chi chẳng ngông cuồn đến thế.
Lúc ấy Khất Tiên và Cừu Cốc đã đến bên Hàn Kỳ. Cừu Cốc thấy lối ăn mặc của đại hán cùng lão già khỉ đột thì trong lòng không khỏi dè dặt.
Khất Tiên bước đến nói :
- Xem cách y phục cùng giọng nói của hai vị hình như không phải là nhân vật Trung Nguyên. Vậy cũng báo danh cho biết chứ!
- Chúng tôi đều là giang hồ mạc lưu, xưng tên họ làm gì cho rộn. Tôn giá có phải là Phong Trần Nhứt Khất Tiên chăng?
Khất Tiên hừ một tiếng nói :
- Không sai, chính lão ăn mày này!
- Thật may, hôm nay gặp được hai nhân vật hữu danh của Trung Nguyên, thật không uổng chuyến đi. Nào chúng ta ra ngoài thành nói chuyện vậy.
Nói dứt lời bèn quay người đi thẳng xuống lầu. Hàn Kỳ tuy đang giận dữ nhưng cũng hiểu nơi đây không thể đánh nhau nên đành phải cất bước theo sau.
Khất Tiên đưa mắt nhìn Ngọc Thông rồi lạnh lùng nói :
- Mọi chuyện hôm nay đều do ngươi cả, đi theo chúng ta ngay.
Ngọc Thông vẫn cười nói :

- Việc hôm nay của bổn công tử chưa xong thì hẳn nhiên phải đi rồi.
Liền xòe cánh quạt từ từ đi xuống lầu. Cừu Cốc từ nãy giờ vẫn chắp tay đứng nhìn, trong lòng lấy làm kỳ dị :
"Bản lãnh của Ngọc Thông không cao, hôm nay sao lại thay đổi thái độ, chẳng lẽ hắn dựa vào đâu?"
Chỉ trong khoảnh khắc mọi người đã ra khỏi thị trấn, đến một gò đất hoang.
Lão già áo vàng bèn dừng lại, cười nham hiểm nói :
- Nơi đây trống trải vắng người. Hàn bằng hữu có thể thi triển pho kiếm pháp thành danh ấy được rồi.
Khất Tiên lăn lộn giang hồ đã lâu, kinh nghiệm đã nhiều, thấy vậy thầm nghĩ :
- "Hồ Trương kiếm khách danh truyền khắp nơi, thế mà người này xem vẻ khinh thường, sợ không phải là việc dễ giải quyết".
Nghĩ thế, không đợi Hàn Kỳ mở miệng, ông ta đã cười lớn nói :
- Kẻ ăn mày đoán chẳng sai thì tôn giá cũng không phải là nhân vật Trung Nguyên vậy.
Lão già áo vàng hừ một tiếng :
- Nhãn lực của ngươi kể cũng khá đấy, Lão phu quả thật chẳng phải người Trung Nguyên này.
Đại hán lớn tiếng tiếp lời :
- Cho các ngươi biết cũng chả sao. Chúng ta đều là người của Vô Nhân đảo, mục đích đến Trung Nguyên là để xem nhân vật hư danh như các ngươi thế nào!
Hàn Kỳ nghe nói tức giận quát :
- Mặc hắn là người gì, dạy cho hắn một trận rồi mới nói chuyện.
Khất Tiên vội ngăn lại nói :
- Khoan đã! Chớ nên quên thằng tiểu tử đã gây ra việc hôm nay.
Ngọc Thông phất quạt bước đến nói :
- Đúng vậy. Tốt hơn chúng ta nên giải quyết trước đã.
Hàn Kỳ nổi xung vung chưởng đánh ra, miệng quát :
- Vậy thì để xem ngươi trốn nơi đâu!
Ngọc Thông cười lên ha hả, giơ chưởng ra nghinh tiếp.
"Bùng" hai chưởng giao nhau. Người của Hàn Kỳ bị dội lùi hai bước, Ngọc Thông ngang nhiên vẫn đứng yên tại chỗ.
Khất Tiên thấy thế kinh dị khôn cùng, thầm kêu "quái lạ"!
Hàn Kỳ giờ đây râu tóc dựng ngược, tụ khí hai cánh tay đánh thêm một chưởng Ngọc Thông vẫn cười ha hả nói :
- Sáu mươi năm phong thủy luân hồi, với công phu của ngươi không dùng được nữa.
Liền đưa tay lên không, lẹ làng chụp vào cổ tay của Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ thấy thế kinh hoảng, nhảy lùi ra sau. Ngọc Thông tay vẫn phất quạt, lạnh lùng nói :
- Chớ có sợ hãi. Tạm thời bổn công tử chưa cần đến mạng của ngươi đâu!
Lối chụp của Ngọc Thông khi nãy mau lẹ phi thường, cả Cừu Cốc cũng phải thầm kinh dị. Chàng sợ Hàn Kỳ có điều sơ suất nên từ từ bước đến trước đang định tuốt kiếm cầm tay. Bỗng nghe có tiếng chân ngựa khua vang. Từ xa, bốn con tuấn mã chạy như bay tiến đến.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 51
Dò xem thực trạng

Mấy người cưỡi ngựa đến nơi, lập tức nhảy xuống. Thì ra là Kim Kiếm thư sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh, Thiết Tranh lão lão cùng một Tú sĩ áo xanh thân hình cao ốm, ánh mắt như có thần.
Kim Kiếm thư sinh cười lên ha hả, mở lời trước :
- Gần đây Hàn huynh đi đâu thế? Thật chúng tôi tìm muốn chết được.
Bỗng ông ta thấy mọi người đang cầm binh khí nơi tay như định đánh nhau, không khỏi ngạc nhiên hỏi :
- Chàng rể cùng cha vợ làm gì thế?
Ngọc Thông cười khỉnh nói :
- Hàn đại hiệp đem con gái giấu đi rồi. Cứ hẹn rày hẹn mai không chịu gả.
Hàn Kỳ giận dữ quát lớn :
- Nói bậy!
"Vù" một tiếng, xuất chưởng đánh ra, tiềm lực cuồn cuộn như nước vỡ bờ, uy mãnh vô cùng.
Ngọc Thông khẽ hừ một tiếng, chiếc quạt phất nhẹ ra. Lập tức hóa giải ngay chưởng lực của đối phương vô hình vô bóng.
Sắc mặt Hàn Kỳ tái xanh, lăm le kiếm nơi tay chuẩn bị tấn công tới. Kim Kiếm thư sinh thấy vậy, vội tung mình đến giữa, cản hai người lại nói :
- Khoan đã! Khoan đã, hiện nay cường địch trước mặt, mọi ân oán tư thù đợi qua vụ này rồi sẽ tính.
Đoạn quay sang Ngọc Thông hỏi :
- Lệnh tôn có đến đây chăng?
Ngọc Thông cười lên ha hả nói :
- Ngươi khỏi cần gây cảm tình với bổn công tử. Giữa chúng ta còn món nợ chưa thanh toán kia mà.

Kiếm Thư Sinh lạnh lùng trầm giọng nói :
- Lão phu lúc nào cũng đợi ngươi vậy.
Hàn Kỳ tiến lên một bước, kéo tay Kiếm Thư Sinh nói :
- Xin Tống huynh tránh ra, thứ tiểu tử ngông cuồng này không cần nói chuyện với hắn. Để tại hạ dạy hắn.
Ngọc Thông tỏ ra khinh khi, tỏ thái độ ngạo nghễ nói :
- Hừ! Lớn lối không biết thẹn. Có giỏi cứ ra tay!
Lúc ấy Thiết Tranh lão lão, Thiết Kỳ Ngân Tinh và Tú sĩ áo xanh cũng đã đứng bên Hàn Kỳ. Thảy đều đưa mặt giận dữ nhìn Ngọc Thông. Ai nấy đều tỏ ra sẵn sàng giúp đỡ Hàn Kỳ để đấu với hắn.
Ngọc Thông tự hiểu, nếu chọc cho nhiều người cùng giận thì sẽ khó lòng, nên vừa dứt câu tung mình ra đi, nhưng miệng còn cười vọng lại :
- Hôm nay bổn công tử tạm thời tha cho các ngươi. Đợi ngày Thái Sơn đại hội xong, bổn công tử sẽ tìm từng người một để thanh toán.
Phút chốc Ngọc Thông đã khuất dạng trong rừng rậm.
Kim Kiếm thư sinh đưa mắt nhìn theo, thở ra một tiếng nói :
- Mới mấy tháng không gặp, tiểu tử này đã học đâu một mớ võ công vậy cà? Khất Tiên bỗng quay đầu sang Cừu Cốc hỏi :
- Nhãi con, cháu có nhận ra võ công của hắn thuộc môn phái nào không? Xem qua thì hình như quen thuộc lắm.
Cừu Cốc trù trừ đáp :
- Nhưng hắn không phải trực tiếp thụ lãnh.
Khất Tiên thở dài một tiếng :
- Không phải lão ăn mày này nói hiếp, nếu quả thật ban nãy đánh nhau, chỉ sợ Hàn lão huynh không phải là đối thủ của tên tiểu tử ấy vậy.
Lúc ấy Kim Kiếm thư sinh đã quay đầu lại đưa tay ngoắc Cừu Cốc nói :
- Mời Lữ thế huynh đến gặp Đinh cốc chủ của Ma Vân Phong cho biết.
Cừu Cốc vốn không muốn giao hảo với bọn người này, nhưng Kim Kiếm thư sinh đã gọi đành phải bước đến. Lúc ấy Tú sĩ áo xanh cũng vừa đi qua, hai người cùng cung tay nhau thi lễ. Tú sĩ cười ha hả nói :
- Thế huynh thần công cái thế, khiến cho lão hủ bội phục vô cùng.
Cừu Cốc vội vã khiêm nhường :
- Mấy đường công phu thô sơ của tại hạ đâu bì kịp Cốc chủ Vạn Nhứt.
Lúc ấy, chàng đại hán cùng lão già áo vàng của Vô Nhân đảo nãy giờ đứng một bên hình như không còn nhẫn nại được nữa, nên đồng thanh cười nhạt nói :
- Họ Hàn kia, các ngươi đã nói chuyện xong chưa?
Hàn Kỳ bước đến trước mặt hai người hỏi :
- Các ngươi định thế nào?
Lão già gầy ốm cất giọng khàn khàn nói :

- Các chủ nhân của Tam cốc, Nhị trang đã có mặt. Lão phu đành phải lãnh giáo từng người một.
Tú sĩ áo xanh vốn là sư huynh của Hạc Linh Vũ Sĩ, Cốc chủ Ma Vân Phong, tên gọi Nhiếp Hồn Tú Sĩ Đinh Tuyền Tán, vội vã kết thúc việc chuyện trò với Cừu Cốc, tung mình nhảy đến bên Hàn Kỳ lớn tiếng nói :
- Nếu tôn giá muốn thưởng thức công phu của Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo thì tại hạ xin đi vài đường trước cho!
Lão già gầy ốm buông tiếng cười quái dị nói :
- Tôn giá có phải là Nhiếp Hồn Tú Sĩ của Ma Vân Phong chăng?
- Không sai!
Nhiếp Hồn Tú Sĩ là người rất khôn ngoan, cảm thấy hai người đối với Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo thành thuộc đến thế. Vả lại còn công khai khiêu chiến với mọi người, thế nào cũng có nguyên nhân chứ chẳng không, nên cười lạt tiếp :
- Còn ba hôm nữa là đến ngày ước hẹn của Vô Nhân đảo chủ với chúng tôi. Hôm nay tôn giá vô cớ đến đây gây chiến, có lẽ muốn thăm dò thực lực trước có phải không?
Lão già nghe nói biến sắc, lạnh lùng hừ một tiếng nói :
- Vô Nhân đảo chủ là người như thế nào, chẳng lẽ lại đi làm những việc ấy sao?
Thái độ ngạo nghễ khiến cho quần hùng ai nấy đều phẫn nộ. Thiết Tranh lão lão vỗ chiếc đàn tranh nhằm ngay mặt tên đại hán đập tới, miệng quát lớn :
- Để lão thân dẹp ngươi trước đã!
Đại hán thấy thiết tranh của đối phương đánh tới, liền đưa vai ra nghinh đỡ. "Bùng" một tiếng, hai bên đều lùi về sau hai bước. Thiết Tranh lão lão thấy thế giật mình, bà không ngờ đối phương có thể dùng vai để chống cự binh khí.
Nhưng rồi sau đó, Thiết Tranh lại lẹ làng vù vù đánh tới, liên hồi công ra tám thức.
Đại hán vẫn đứng yên như núi, không hề nhúc nhích, đôi thiết chưởng cứ múa động không ngừng. Trong chớp nhoáng đã công ra mười hai chưởng, đồng thời cười lên ngông cuồng nói :
- Cây đàn này chỉ đem hát dạo ngoài phố, ngươi lại đem làm binh khí, thật buồn cười!
Thiết Tranh lão lão giận đến cực độ, tóc bạc dựng lên, mặt đầy sát khí, chớp nhoáng công ra mười tám thức, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm ác vô cùng khiến cho đại hán phải lùi về sau năm sáu bước để tránh né.
Chuyến này họ gây hấn với Hàn Kỳ, mục đích là để thăm dò thực lực của đối phương. Giờ mới biết đối phương thành danh không phải do may mắn, nên lòng bắt đầu dè dặt, hết còn có ý khinh địch nữa, vội đem thực lực công

phu ra sử dụng.
Song chưởng đánh mạnh, tiềm lực đánh ra đã khiến cho Lão lão lui về chỗ cũ.
Trong khi Thiết Tranh lão lão đánh với đại hán thì Hàn Kỳ cũng đã xông vào lão già gầy ốm, trầm giọng quát :
- Đến đây, ta sẽ thưởng thức tuyệt học của Vô Nhân đảo xem thế nào cho biết.
Lão già gầy ốm buông tiếng cười lạnh lùng, hai cánh tay áo giở cao, đôi bàn tay ốm đen như que củi đã lòi ra. Hàn Kỳ vừa thấy mười đầu ngón tay đen mun ấy đã biết ông ta luyện một môn âm độc công phu, nên lòng đã bắt đầu dè dặt.
Bây giờ hai đàng chỉ còn cách nhau có một trượng, ai nấy thảy đều ngầm tụ khí vận công sẵn sàng chuẩn bị.
Khất Tiên bỗng quay sang Cừu Cốc nói :
- Cháu đến dẹp hai đứa ấy cho xong. Xem ra Thiết Tranh lão lão cũng không dễ thắng nổi tên đại hán ấy đâu!
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Vãn bối vâng mệnh.
Liền nhảy đến trước mặt bốn người, lớn tiếng nói :
- Ngừng tay!
Mọi người đều bất giác giật mình, ngưng tay đứng lại. Cừu Cốc đưa mắt nhìn Hàn Kỳ, đoạn trừng lão già gầy ốm nói :
- Hai ngươi là người của Vô Nhân đảo, ắt phải có tên họ. Mau báo lên cho mọi người rõ.
Lão già trợn mắt cất giọng khàn khàn nói :
- Nam Hải nhị quái Thủy Mẫu Tân Thất Bạch Kính Hầu Tam là anh em ta đây.
Cừu Cốc cười lớn nói :
- Các ngươi là loài sơn tinh hải quái, cũng đáng để cho lão tiền bối ra tay hay sao?
Tên đại hán nghe nói nổi giận, tung mình đến trước mặt Cừu Cốc quát hỏi :
- Ngươi là ai?
- Tại hạ là Lữ Cừu Cốc.
- Ngươi là tân nhiệm thủ lãnh của Phổ Kiếm minh?
- Phải! Tại hạ hiện giờ tạm thời chấp chưởng Phổ Kiếm minh.
Đại hán quay tròn đôi tròng mắt, bỗng phát tiếng cười ngông cuồng nói :
- Phổ Kiếm minh lựa chọn ngươi là thằng con nít để làm thủ lãnh, đủ thấy Trung Nguyên thiếu thốn nhân tài rồi.
Cừu Cốc vẫn điềm nhiên mỉm cười nói :
- Có lẽ đúng thế.

Lão già bỗng quát lớn :
- Lão chẳng có thời giờ để đấu khẩu với ngươi, mau dang ra ngay.
- Theo tại hạ thấy tốt hơn, các ngươi nên thức thời hơn một chút.
Lão già cười lên hu hú hỏi :
- Xem vậy ngươi muốn thay mặt cho bọn họ sao?
- Có lẽ!
Lời vừa dứt thì thân hình chàng cũng đã xẹt nhanh. Đưa chưởng tát vào mặt ông ta hai cái nảy lửa.
Cử động mau lẹ như điện chớp, dù cho lão già công phu có cao cường đến đâu cũng khó bề tránh né, khiến ông tức giận gầm thét vang lên, vù một chưởng đánh ra thật mạnh.
Nhưng Cừu Cốc đã như một luồng gió thoảng qua, tiến đến trước mặt đại hán, "bát bát", lại hai tiếng vang lên. Đại hán cũng bị hai tát tai nẩy lửa, còn nặng hơn lão già vừa rồi, trên mặt lập tức hiện ra hai dấu bàn tay rướm máu, máu tươi bắt đầu rỉ dần ra hai bên mép.
Cừu Cốc thi thố lối đánh chớp nhoáng, khiến cho hai người vừa phát giác thì chàng đã trở về chỗ cũ đứng rồi.
Lão già cùng đại hán sau khi trấn tĩnh tinh thần, ngó lẫn nhau mới thấy việc buồn cười, chẳng hẹn mà đồng thời tung mình nhảy xổ vào Cừu Cốc, miệng quát lớn :
- Tiểu tử cả gan thừa lúc ta không đề phòng đánh lén, gia gia sẽ lấy mạng ngươi đây.
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Đó chẳng quá là hễ gieo rắc việc gì đến người khác, ắt phải được trả lại thứ ấy. Các người bảo có gì chẳng đúng đâu.
Lời chàng vừa dứt thì hai người đã một trái, một mặt công vào đến nơi.
Mười đầu ngón tay của lão già búng lên trên không, lập tức mười luồng khói đen cuồn cuộn bắn ra, nhằm ngay đối phương áp tới.
Cừu Cốc nhìn thấy hai người đã giáp công, buông lên tiếng cười ha hả, đôi chân khẽ dậm, đã như một lằn khói xanh tung ra khỏi vòng vây, khiến cho chỉ phong chưởng lực của đối phương thảy đều đánh trật.
Lão già nham hiểm khôn lường, khẽ hừ một tiếng, đưa mắt nhìn sang đại hán.
Đoạn thét lên một tiếng, kẻ phía trước người phía sau hai bên dồn dập công vào, giở toàn công phu đặc biệt, uy lực mạnh hơn trước nhiều.
Cừu Cốc biết vậy nhưng vẫn đứng yên mỉm cười, đợi cho chưởng lực từ hai phía sát gần vào thân liền nhích mình một cái xẹt ra ngoài.
Hai người cố tình dồn hết sức bình sinh vào cú đánh này, định diệt trừ Cừu Cốc mới hả dạ. Ngờ đâu sắp thành công thì đối phương đã tránh kịp. "Bùng" một tiếng, hai chưởng lực của lão già và đại hán đã chạm vào nhau.

Cũng may nội lực của hai người đã luyện đến mức thâu phát lại tâm, nên vừa phát giác kịp, đã phân tán ngay toàn thân chân lực, dù vậy cũng bị chấn động lùi về sau hai bước.
Cừu Cốc đứng bên ngoài giả vờ hờn giận nói :
- Các ngươi làm gì kỳ vậy?
Đoạn chàng nghiêm nét mặt nói :
- Công phu của các ngươi còn kém lắm, tại hạ không muốn ra tay làm gì. Mau về nói lại với Vô Nhân đảo chủ rằng ngày hội Thái Sơn sẽ có một phần của Cừu mỗ trong ấy.
Lão già đưa mắt nhìn về đại hán, bỗng cười dài nói :
- Chúng tôi tự biết không bằng người nên không muốn kéo dài cho thêm xấu hổ. Lời nói của tôn giá tại hạ sẽ bẩm lại với Đảo chủ vậy.
Lời dứt lời bèn hè một tiếng, hai người cùng tung mình ra đi mất dạng.
Hàn Kỳ vì lúc nãy đang cơn tức giận nên không suy nghĩ kỹ, giờ tinh thần đã ổn định mới nhớ đến việc vừa rồi, không khỏi hổ thẹn. Nếu lúc nãy tiếp tục động thủ với Nam Hải song quái thì tiếng tăm của ông sẽ bị chôn vùi ngay.
Kỳ thực hiện giờ không chỉ Hàn Kỳ có suy nghĩ ấy, cả Kim Kiếm thư sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh, Thiết Tranh lão lão cũng đều kinh hãi. Nam Hải song quái chẳng qua là thuộc hạ của Vô Nhân đảo chủ, nếu đem so sánh võ công thì có lẽ không thua bọn Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo. Do đó có thể đoán hiểu võ công của Vô Nhân đảo chủ cao đến bực nào rồi.
Ai nấy đều có tâm sự riêng, nên Nam Hải song quái ra đi mà không ai hay biết. Riêng về Khất Tiên là người rất lạc quan, không thèm nghĩ ngợi gì cả. Vừa thấy bọn họ đã ra đi, ông liền cười lớn nói :
- Lão ăn mày này phục cháu lắm, nếu phải đối địch với hai tên ban nãy thì lão phải khổ luyện ba năm nữa mới xứng.
Cừu Cốc lắc đầu cười nói :
- Tiền bối quá khen đấy thôi!
Bỗng chàng thấy Kim Kiếm thư sinh cùng mọi người bước đến nên vội vã nói :
- Cháu xin tạm biệt vậy!
Lập tức tung mình lên cao tám trượng, như con đại bàng nhẹ trên không trung.
Khất Tiên nhìn theo hình bóng của chàng, thở dài than :
- Trường giang sóng sau đẩy sóng trước, tre già măng mọc thật chẳng sai. Xem vậy cái hư danh của lão thật đã lỗi thời rồi.
Hàn Kỳ đứng bên cười thiểu não nói :
- Kỳ đại hội Thái Sơn lần này nếu may mắn còn sống sót lại, tại hạ quyết bỏ ngay chức vụ Chưởng môn nhân, không thèm đếm xỉa gì đến thị phi giang

hồ nữa.
Khất Tiên ngầm hiểu vừa rồi ông ta bị cái tát tay nơi tửu quán, nên mới thốt ra những lời bi quan như thế. Ông không tiện nói thêm nữa, chỉ khẽ lắc đầu.
Kim Kiếm thư sinh mãi lo đến việc tranh đấu với Vô Nhân đảo chủ sắp đến, nên liền mở lời :
- Thất đại gia của Trung Nguyên đã có được sáu rồi, chỉ còn sót mỗi lão Độc Vật. Đối với việc tranh đấu sắp đến các vị có cao kiến chi chăng?
Thiết Tranh lão lão hừ một tiếng nói :
- Có gì phải thương lượng, đến lúc ấy chúng ta cứ ra sức thí mạng với chúng một trận vậy.
Kim Kiếm thư sinh lắc đầu nói :
- Không phải dễ vậy đâu! Luận về võ công, người cao còn có người cao hơn, và mỗi người đều có sở trường của mình. Nếu biết dùng sở trường của ta đánh vào sở đoản của địch thì có lẽ cũng hy vọng thắng phần nào.
Nhiếp Hồn Tú Sĩ tiếp lời :
- Lời nói của Tống huynh cũng có lý. Đến hôm ấy nếu Vô Nhân đảo chủ khiêu chiến từng người một thì xin Đường bảo chủ đấu ám khí với y, Thiết Tranh lão lão tỷ thí âm luật, Khất Tiên đấu chưởng pháp, Hàn huynh và Tống huynh đấu kiếm pháp. Còn tại hạ bất tài nguyện tận dụng trận đồ phân cao thấp một phen vậy.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Nếu họ không chịu theo quy luật tỷ thí này thì sao?
- Chúng ta đành liên thủ tấn công vậy.
Kim Kiếm thư sinh chậm rãi nói :
- Vô Nhân đảo chủ vào Trung Nguyên chuyến này với mục đích muốn bá, vì vậy có lẽ mang theo bộ hạ chẳng ít đâu. Các tay cao thủ của các vị cũng nên để ý chuẩn bị, kẻo đến khi giáp chiến khó bề phối hợp.
Khất Tiên nghe nói việc liên thủ trong lòng không khỏi chán ngán, khẽ nói vào tai Hàn Kỳ :
- Hàn huynh, chúng ta đi thôi. Tuần rượu hôm nay chưa thấm vào đâu cả.
Hàn Kỳ cũng khẽ gật đầu, hai người đồng bước đi.
Thiết Tranh lão lão thấy Khất Tiên đi mà chẳng nói năng gì cả, bèn bĩu môi rủa :
- Gã ăn mày tính thật kỳ quái!
Kim Kiếm thư sinh xen lời :
- Thây kệ họ, chúng ta cũng ra về thôi!
Lập tức mọi người vút lên lưng ngựa, phi nhanh biến mất.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 52
Vây khổn trong mê trận

Cừu Cốc thấy Kim Kiếm thư sinh định đến giao tình liền vội vã ra đi. Về đến lữ điếm nghỉ ngơi trong giây lát, bấm đốt tay thì ngày mai là ngày ước hẹn cùng Tiên ông gặp mặt. Chàng cảm thấy vui vẻ vô cùng, nhưng rồi cũng có phần lo lắng. Chàng lo sau khi gặp Tiên ông, có thể ông ta giao chức thủ lãnh của Phổ Kiếm minh cho mình.
Chàng còn lạ gì tánh tình của Tiên ông nữa, mỗi việc gì ông ta đã quyết định, không ai có thể cãi lại được. Nhưng tổ chức Phổ Kiếm minh kỳ nhân dị sĩ rất nhiều, chàng là hậu bối mà đứng ra chấp chưởng, thật có điều khó xử.
Song đối với Tiên ông, chàng rất mực tôn kính, lâu nay hằng tưởng nhớ từng giờ từng phút... khiến cho lòng chàng rộn rực. Không thể nằm yên trên giường trong đêm nay, chàng quyết định khởi sự hành trình đến núi Thái Sơn chờ ông ta vậy.
Trời càng về khuya đèn đuốc trong thành tắt dần. Mọi người từ từ đi ngủ, đột nhiên có một bóng đen từ trong thành phi nhanh vun vút hướng núi Thái Sơn tiến tới.
Bóng đen ấy chính là Lữ Cừu Cốc, với khinh công tuyệt kỹ, qua đến canh hai thì đã đến chân núi Thái Sơn, chàng vui mừng đang định bắt đầu lên núi. Bỗng trước mặt có bóng đen chạy nhanh đến, Cừu Cốc nhíu mày lách người sang bên năm thước, thì nghe tiếng cười trong trẻo nói :
- Cần chi phải hoảng hốt như thế, em đây mà!
Lữ Cừu Cốc chợt giật mình khi trông thấy Uyển Lệ. Chàng thầm lo ngộ nhỡ nàng lại tìm cách rửa mối hận tình thì chàng biết phải xử trí sao. Bỗng nhớ lại câu nói của Uyển Lệ vào hôm nàng toan hạ độc thủ chàng sau khi đã chế ngự hai huyệt "Thần Đạo" và "Ngọc Dương".
"Tính của bổn cô nương đã quen, hễ món gì bổn cô nương không chiếm được thì kẻ khác cũng đừng hòng được nó".
Cừu Cốc hỏi bằng giọng có phần nào tức tối :
- Cô cũng lên núi Thái Sơn nữa sao?
Uyển Lệ cũng biết Cừu Cốc vẫn chưa quên hành động sai quấy của nên mỉm cười giả lả :
- Em muốn đi cùng chàng!
Cừu Cốc khẽ hừ một tiếng nói :
- Cô có còn oán hận tôi?
Uyển Lệ cúi mặt ngậm ngùi nói :

- Em chỉ một dạ yêu anh mà thôi. Đêm nay em muốn theo anh để chuộc lại lỗi lầm hôm trước.
Cừu Cốc vốn là người nhân hậu nên nghe Uyển Lệ nói bất giác động lòng :
- Tôi thật cảm kích về sự lo lắng của cô, nhưng Cừu Cốc này không muốn cô vì tôi mà phải liên lụy. Cô có biết cuộc thư hùng sắp tới trăm bề thập tử nhất sanh hay không?
Uyển Lệ thấy Cừu Cốc không còn nghĩ đến chuyện cũ nữa nên đáp bằng giọng vừa vui mừng vừa hờn dỗi :
- Chính vì thế em mới muốn đi cùng chàng.
Cừu Cốc không nói gì thêm nữa, chỉ thoáng nhìn Uyển Lệ rồi thi triển thân pháp lao nhanh về phía trước. Uyển Lệ cũng tức tốc bám gót theo chàng.
Cả hai cứ mải miết lên núi, người trước kẻ sau. Bây giờ đã bắt đầu sang canh ba, ánh trăng bắt đầu chênh chếch. Đường lên núi mỗi lúc một âm u. Cừu Cốc vừa phi thân vừa cố lắng tai nghe động tĩnh hai bên đường. Chàng e rằng sẽ không tránh khỏi những cuộc mai phục.
Phía sau Uyển Lệ nói theo :
- Lữ huynh đợi muội theo với.
Cừu Cốc thoáng nhíu mày dừng bước, Uyển Lệ bước gần hơn đến Cừu Cốc giữ lấy cánh tay chàng :
- Nghỉ một tí đi huynh, lát nữa huynh còn phải giao đấu!
Cừu Cốc không nói gì, lặng lẽ bước đến ngồi dưới một gốc cây tùng. Uyển Lệ đến ngồi bên cạnh chàng, nàng không dám có cử chỉ âu yếm với Cừu Cốc như ngày trước. Giờ đây, nàng đã biết Cừu Cốc chỉ yêu có mình Thanh Thu mà thôi.
Dù vậy, nàng cũng không thể dối lòng rằng nàng vẫn còn vấn vương vì mối tình đầu không toại. Bất giác Uyển Lệ khẽ thở dài, hai dòng lệ từ từ chảy dài theo đôi má.
Cừu Cốc nghe thấy tiếng thở dài cố đè nén ấy, chàng quay mắt nhìn sang Uyển Lệ. Dưới ánh trăng chênh chếch khuôn mặt Uyển Lệ trông đẹp não nùng.
Lòng chàng bỗng cảm thấy bồi hồi khó tả, chàng lại nghĩ đến Mộ Dung Phi, một trong số những ân nhân của chàng.
Cừu Cốc lên tiếng hỏi :
- Cô nương có tin tức gì của Ngô Hận Thu không?
Uyển Lệ thờ ơ đáp :
- Em không có tin tức gì của anh ấy.
Cừu Cốc cảm thấy trong lòng lóe lên một nỗi vui mừng. Uyển Lệ dùng tiếng "Anh ấy" để gọi Ngô Hận Thu, điều ấy chứng tỏ nàng không còn lãnh đạm với Ngô huynh của chàng. Trong thâm tâm, Cừu Cốc mong muốn Uyển Lệ hãy đem lòng yêu Ngô Hận Thu để tình nghĩa được vuông tròn.

Cừu Cốc nói :
- Khi nào cô nương có gặp lại Ngô huynh, xin nhờ cô nương nói hộ giùm tại hạ vẫn không quên ơn Ngô huynh đã cứu mạng.
Uyển Lệ cúi đầu đáp khẽ :
- Em sẽ nói hộ anh lời ấy.
Cừu Cốc bỗng đứng phắt dậy lớn tiếng nói :
- Cao nhân nào đang ẩn nấp, tại hạ rất mong được biết mặt.
Một tràng cười trong trẻo vang lên :
- Lữ huynh khách sáo thì thôi, cao nhân nào đâu! Chỉ có em đây thôi.
Nói xong, Hồng Liệu rời chỗ nấp bước ra. Cừu Cốc cảm thấy hơi phật ý, một mình Uyển Lệ theo đã là mối lo cho chàng, giờ đây lại thêm Hồng Liệu. Chàng cũng biết họ đến đây vì mình, nhưng điều đó càng khiến chàng phải phân tâm lo lắng cho hai nàng. Sự phân tâm ấy sẽ rất tai hại vì cuộc thư hùng sắp tới sẽ vô cùng gay go.
Hồng Liệu trước sự im lặng của Cừu Cốc và vẻ hờn ghen của Uyển Lệ nên cất giọng mai mỉa :
- Đường đường là một thủ lãnh như anh mà lại kẹt vì đứa con gái của kẻ phản sư thì...
Uyển Lệ không đợi Hồng Liệu nói hết lời vội rút ra thanh đoản kiếm ra, giọng rít lên :
- Có phải nhà ngươi định ám chỉ ta, nhà ngươi đã đến ngày tận số. Ta đã hứa với Lữ huynh là sẽ giết ngay kẻ hủy diệt dung mạo của Hàn Thanh Thanh.
Hồng Liệu không chút nao núng, ngửa mặt cười lớn nói :
- Ta rất phục trò ném đá giấu tay, ngậm máu phun người của nhà ngươi.
Toàn thân Uyển Lệ bỗng run mạnh. Nàng phát thanh bảo kiếm thành luồng hàn quang quấn lấy Hồng Liệu.
Cừu Cốc quát lớn :
- Nhị vị cô nương hãy dừng tay!
Vừa quát, Cừu Cốc vừa khẽ phất tay sử dụng hai thành chân lực đánh vào đường kiếm của Uyển Lệ.
Uyển Lệ quắt mắt nhìn Cừu Cốc :
- Anh muốn che chở cho con tiện tỳ ấy sao?
Cừu Cốc ôn tồn nói :
- Cô nương chớ hiểu lầm, chuyện đâu còn có đó. Hiện tại chúng ta phải dành sức để đương cự với kẻ thù.
Hồng Liệu chu mỏ :
- Nể lời Lữ huynh, ta tạm ngưng việc hỏi tội nhà ngươi!
Uyển Lệ ngần ngừ giây lát đoạn tra kiếm vào lại.
Cừu Cốc nói :
- Chúng ta hãy lên núi!

Nói xong chàng toan khai triển Phi Tinh Truyền Hận để ra đi, nhưng một tràng cười khàn đục bỗng vang lên :
- Thương thay! Thương thay cho kẻ sắp làm mồi cho ngọn lửa mà không biết thân.
Tiếng nói vừa dứt, Cừu Cốc bỗng hét lên :
- Thiên Độc Nhân Ma! ta quyết lấy mạng ngươi.
Nói xong, Cừu Cốc vội lao người vào khoảng rừng lá động phía trước. Chàng không quên tung ra chiêu thức "Giang Vũ Phi Phi" trong Tiềm Long cửu thức để che lấy thân mình.
Uyển Lệ và Hồng Liệu cùng lúc toan lao theo Cừu Cốc, nhưng cả hai đều khựng lại. Trước mặt hai nàng, Ngọc Thông công tử, Hồ Tam và Nộ Mục Sơn Nhân bỗng xuất hiện chận bước và tung chưởng công vào hai nàng.
Phía trước, Cừu Cốc bỗng thấy mình lọt vào một khoảng trống giữa đám cây rừng. Trên mặt đất, những khóm củi xếp thành trận đồ bốc lên mùi tanh tưởi. Chàng toan quay lại nhưng đã không còn kịp nữa. Cùng lúc với ngọn lửa bốc lên vây lấy chàng, tràng cười đắc thắng của Thiên Độc Nhân Ma vang động cả khu rừng.
Phía sau, Uyển Lệ cùng Hồng Liệu trông thấy ngọn lửa biết rằng Cừu Cốc vì nóng nảy báo thù nên đã rơi vào trận đồ của địch. cả hai ra hết sức bình sinh để đánh bật kẻ thù. Nhưng Ngọc Thông công tử, Hồ Tam và Nộ Mục Sơn Nhân cũng biết rõ ý đồ nên ráo riết vây hãm hai nàng.
Cừu Cốc vừa tìm cách thoát khỏi vòng vây vừa lo lắng không hiểu hai người con gái đi cùng có mệnh hệ gì không? Chàng thoáng nghe có giọng nói vọng lại :
- Hãy cố gắng cầm cự với đám nghiệt súc này tạm thay ta, để ta đưa chàng ra khỏi trận đã!
Đột nhiên nghe tiếng khàn khàn phát lên lẫn với tiếng cười quái dị :
- Đưa hắn ra khỏi trận? Đâu có dễ vậy!
Tiếp theo là tiếng quát tháo của hai nàng thiếu nữ. Có lẽ hai vị cô nương này đã bị cường địch ngăn cản lại.
Ngọn lửa càng lúc càng cháy gần khiến chàng lắm lúc suýt bị ngất đi. Chàng vội vã rút ngay thần kiếm, múa tít thành một bức tường bao lấy thân thể. Tuy ngọn lửa khó thể xâm nhập vào người, nhưng sức nóng khiến chàng cảm thấy khó chịu, toàn thân đã bắt đầu đẫm mồ hôi.
Cùng lúc ấy bỗng nghe ngoài trận có tiếng cười đắc ý :
- Lữ Cừu Cốc, không ngờ ngày tàn của ngươi lại là hôm nay.
Bỗng nghe có tiếng văng vẳng như muỗi kêu, có người dùng truyền âm nhập mật trách chàng :
- Tiểu tử, trận đồ thô sơ này mà ngươi cũng không thể tìm đường ra sao?
Cừu Cốc vừa nghe giọng truyền âm, trong lòng không khỏi kinh ngạc tự hỏi

“Ai kìa”, bỗng lại nghe giọng nói ấy nói tiếp :
- Ngươi chỉ cần sang trái ba bước, qua mặt năm bước, tiến tới bảy bước, lùi sau hai bước... mau lên! Nếu trễ sẽ thành thịt quay đấy.
Cừu Cốc nghe theo lời dạy, lẹ làng di bước. Không bao lâu quả nhiên đã thoát ra khỏi trận, nhưng hai vạt áo đã bị lửa đốt xém thành màu vàng.
Lúc ấy chàng đâu còn tâm trí để ý đến áo rách, vội đưa mắt nhìn quanh tứ phía, thấy Mộ Dung Uyển Lệ phất phơ tà áo, đang cùng Ngọc Thông công tử đấu thí mạng. Hồng Liệu thì bị Hồ Tam cùng Nộ Mục Sơn Nhân vây đánh, nàng cứ chống chọi tìm lối ra nhưng khó bề chống cự được với hai món binh khí lợi hại của đối phương.
Trừ hai bên đang đánh nhau ra thì Thiên Độc Nhân Ma đang đứng sừng sững trên một phiến đá lớn, đưa tay chỉ chỏ bọn thuộc hạ chặt thêm củi ném vào lửa.
Cừu Cốc vốn đã tức giận sẵn, lại thấy lão độc vật làm thế thì càng thêm phẫn nộ, thét lên một tiếng, tung mình nhảy đến trước mặt Thiên Độc Nhân Ma, đánh ngay một chưởng vào ngực đối phương, uy mãnh khôn lường.
Thiên Độc Nhân Ma vừa thấy chàng đã thoát, không khỏi thất kinh, liền nhún mình nhảy về sau. “Bùng” một tiếng, phiến đá to ông ta vừa đứng bị chưởng lực của Cừu Cốc đánh bể văng tứ phía.
Thiên Độc Nhân Ma thấy chưởng lực của chàng quá ư dũng mãnh, trong lòng sợ sệt vô cùng.
Cừu Cốc thấy đánh không trúng, thân hình đã như một làn khói bay đến trước mặt đối phương lớn tiếng thét :
- Lão độc vật, hôm nay là ngày chúng ta thanh toán món nợ cũ.
Thiên Độc Nhân Ma trong lòng sợ sệt, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ lạnh lùng cười nói :
- Ngươi định làm gì?
- Lấy mạng già của ngươi.
- Chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu.
- Vậy thì ngươi tiếp đây.
Miệng thì nói, thân hình cứ tiến lên vung chưởng đánh ra. Chàng đã có ý không để cho đối phương tẩu thoát, nên liền sử dụng tuyệt chiêu trong Tiềm Long cửu thức. Chỉ một hơi đã đánh ra chín thức, gió thổi ào ào, tiềm lực hùng mạnh bức lão độc vật phải bước lùi né tránh.
Thiên Độc Nhân Ma vẫn ra vẻ điềm nhiên cười lạnh lùng nói :
- Tiểu tử! Ngươi muốn thanh toán lão phu thì còn lâu lắm mới được.
Mười đầu ngón tay liền dương ra, lập tức âm phong sát khí cuồn cuộn thổi tới, miệng ông ta lại phát ra tiếng rít quái dị. Cừu Cốc vừa nghe đã biết đối phương muốn triệu tập đồng đảng nên mới thốt ra tiếng ám hiệu ấy.
Quả nhiên, sau tiếng rít quái dị ấy không bao lâu, bốn bề có tiếng la ó vang

dậy, các tay cao thủ như ong vỡ tổ. Kiếm, chưởng đồng thi nhau tới tấp đánh vào người Cừu Cốc.
Thiên Độc Nhân Ma thừa lúc Cừu Cốc bận tay ứng phó với bọn thuộc hạ, âm thầm thoát khỏi vòng vây. Nhưng Cừu Cốc hôm nay đã giận đến tột bực, liền phát tiếng cười lớn nói :
- Lão độc vật, ngươi định chạy à? Đâu có dễ như vậy.
Tiếng quát vừa dứt, chàng đã sử ngay "Đoạt Mạng tam thức", nhằm vào các thuộc hạ của Thiên Độc cốc Ma đánh tới. Chưởng lực vừa xuất ra, tiếng kêu thảm khốc liền vang dậy, ba tay cao thủ nằm lăn ra đất chết ngay.
Chiêu thứ nhất của chàng vừa dứt, chiêu thứ nhì Đoạt Mệnh Truy Hồn nhanh như điện xẹt đánh ra, tiềm lực cuồn cuộn. Bọn quần hùng như diều đứt dây gặp bão tố bay vụt lên không, lại năm người nữa chết liền tại chỗ.
Vòng vây trong một phút đã bị phá vỡ ngay, Cừu Cốc liền tung mình nhảy lên cao, vụt một cái đã rượt theo Thiên Độc Nhân Ma tức khắc.
Thiên Độc Nhân Ma nhìn thấy mặt chàng đầy sát khí, thần thế như điên cuồng rượt mãi theo ông, trong lòng đã có phần sợ sệt không đợi cho đối phương đánh trước, liền vận dụng mười thành công lực vào song chưởng, quay lại đánh ngay vào người Cừu Cốc.
Nhưng không ngờ Cừu Cốc cũng vừa một lúc, sử dụng chiêu thứ ba trong Đoạt Mệnh Tam thức, đánh ra Địa Phục Thiên Phản uy lực vô song. Hai luồng chưởng vừa chạm nhau, Thiên Độc Nhân Ma đã "hự" một tiếng, lảo đảo thối lùi ra sau tám bước, miệng thổ một búng máu tươi.
Cừu Cốc hạ chân xuống đất, tà áo phất phơ, gương mặt mỉm cười, chàng lạnh lùng nói :
- Lão độc vật, ta cho ngươi nghỉ ngơi giây lát rồi chúng ta sẽ đấu thêm một hiệp cuối cùng!
Trong lúc ấy bỗng có bóng người nhanh như điện chớp xẹt tới, giọng khàn khàn nói :
- Tiểu tử! Ngươi chớ có bức người thái quá, bổn công tử sẽ cùng ngươi đấu vài chưởng xem nào!
Người ấy chính là Ngọc Thông công tử, thấy Thiên Độc Nhân Ma bị trọng thương, nên liền bỏ đấu với Uyển Lệ, tung mình vụt đến can thiệp.
Cừu Cốc cười khẩy :
- Ta hiểu ngươi đã học lén mấy đường của Bích Nhãn Thần Quân, vậy khuyên ngươi nên cất đi là tốt hơn. Trong vài ngày nữa thế nào Thần quân cũng đến đây tìm ngươi mà.
Ngọc Thông nghe nói biến sắc, lùi về sau hai bước quát :
- Nói bậy!
Cừu Cốc cười gằn :
- Ngươi chớ cường biện, nên hiểu những ngón võ của ngươi không dối được

ta đâu.
Ngọc Thông giờ đã trấn tĩnh lại, mặt trùng trùng sát khí, bước từng bước một đến gần nói :
- Lâu nay bổn công tử đã nhịn nhục ngươi lắm rồi. Vậy đêm nay chúng ta giải quyết một trận cho xong.
Cừu Cốc tức bực hừ một tiếng :
- Ngươi cứ ra tay đi, ta không có thời giờ để đấu khẩu với ngươi!
Ngọc Thông liền dắt ngay chiếc quạt vào lưng, song chưởng từ từ đưa lên ngang ngực.
Cùng trong lúc ấy, dưới chân núi bỗng có một ánh kim tuyến chớp nhoáng, một bóng người như mũi tên vun vút chạy lên. Cừu Cốc vừa liếc qua bỗng cười lên ha hả nói :
- Nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, vậy thì số ngươi đã tới rồi.
Ngọc Thông nghe nói quay đầu lại nhìn, vừa thấy bóng người ấy, mặt liền tái mét, định quay người bỏ chạy thì không còn kịp nữa. Bóng người ấy như một đạo kim tuyến rơi mình trước mặt Ngọc Thông, lớn tiếng quát :
- Tiểu tử, ngươi hại lão phu thật tàn nhẫn.
Ngọc Thông công tử thấy chạy không còn kịp nữa nên đành giả vờ cung tay nói :
- Lão tiền bối có chi phải giận dữ đến thế?
- Hừ! Nếu không phải nội công của lão phu thâm hậu thì sớm đã bị ngươi kết liễu cuộc đời rồi.
Bỗng có tiếng yếu ớt xen lời nói :
- Nếu mắt của lão phu chưa mờ, vị này có phải danh vang hoàn vũ Bích Nhãn Thần Quân Mạc đại hiệp không?
Bích Nhãn Thần Quân nghe nói đưa mắt nhìn qua, thấy một lão già miệng dính đầy máu, liền hừ một tiếng hỏi :
- Đúng thế, tại hạ là Bích Nhãn Thần Quân, tôn giá là ai?
Người nói đấy chính là Thiên Độc Nhân Ma, với bước đi lảo đảo, ông ta tiến đến gần Thần quân nói :
- Lão hủ Thiên Độc Nhân Ma, thằng nhỏ này vốn là khuyển tử Ngọc Thông.
- À! Thì ra Thiên Độc Nhân Ma, sử dụng bách độc là ngươi. Lão phu cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, như bảo lão tha thứ cho tiểu tử ấy thì chắc không được rồi.
Thiên Độc Nhân Ma mặt tỏ ra ảm đạm, khẩn khoản nói :
- Lão hũ chỉ có một đứa con, dám mong đại hiệp rộng lượng nới tay.
Ông ta vừa nói vừa bước đến hai bước, tay khẽ rung động. Cừu Cốc nhìn thấy có điều khác lạ, liền tỉnh ngộ ngay, lớn tiếng nói :
- Thần quân cẩn thận, ông ta sử dụng chất độc đấy.
Thần quân nghe nói thất kinh, lẹ làng dùng tay áo phất ra một cái quát lớn :

- Ngươi muốn chết!
Thiên Độc Nhân Ma vội vã nhảy lùi về sau, lạnh lùng nói :
- Ngươi đã trúng Tiêu Ảnh tán của lão phu, nếu còn sử dụng chân lực thì chất độc sẽ bộc phát mau lẹ.
Bích Nhãn Thần Quân như không tin, ngầm đề khí dò xem thì quả nhiên thấy trong người khác lạ, lập tức đôi mắt trợn trừng quát :
- Lão độc vật dám hạ thủ với ta, ta giết lão trước đã.
Ông liền tung mình xuất chưởng, nhằm người Thiên Độc Nhân Ma đánh tới. Trong lúc nóng giận ông ta đã vận mười thành chân lực, uy thế kinh người.
Ngọc Thông buông tiếng cười quái gở nói :
- Tiêu Độc tán trên thế gian này không có thuốc chữa, lão thất phu chỉ đợi chết chứ không có đường nào thoát khỏi cả!
Vừa nói, chàng vừa vung chưởng đánh ngay sau lưng ông ta. Hai cha con lão độc vật đều có cùng một ý nghĩ, cố tâm chọc cho Thần quân tức giận, hầu cho chất độc phát tán.
Với võ công của Bích Nhãn Thần Quân đã đạt đến mức siêu thần nhập hóa, tuy rằng trong người đã nhiễm độc nhưng vẫn mạnh như hổ. Song chưởng vừa tung ra đã dồn cha con độc vật vào thế thủ, liên tiếp thối lui.
Cừu Cốc đứng bên lượt trận, thấy ông ta là người qua đường, giờ bị chất độc xâm nhập vào người, nếu cứ để cho ông ta tiếp tục tiêu hao sức lực thì chất độc sẽ xâm nhập vào cốt, lúc ấy sẽ không còn cách nào cứu chữa được nữa.
Bỗng chàng nhớ tới Độc Long đan mà chàng đang mang trong người do Nhứt Dương Tử tặng chàng khi gặp nạn tại Độc Long đàm, công hiệu của linh dược này có thể giải được trăm thứ độc, có lẽ cũng giải được Tiêu Ảnh tán, Chàng vội vã lấy ra một viên, xông vào vòng chiến lớn tiếng nói :
- Tiền bối tạm thời nghỉ tay, để vãn bối đối phó với bọn chúng cho.
Đoạn chàng trao viên thuốc cho Bích Nhãn Thần Quân tiếp :
- Uống viên thuốc này có thể giải được chất độc!
Bích Nhãn Thần Quân vì lúc nãy tức giận nên không nghĩ đến chất độc, giờ vừa ngưng tay lập tức cảm thấy chân lực suy giảm nhiều, trong lòng không khỏi sợ sệt, vội vã bỏ viên thuốc vào miệng uống, đoạn nhắm mắt vận khí dưỡng thương.
Cừu Cốc trao thuốc cho Bích Nhãn Thần Quân uống xong, đứng chặn ngang trước mặt cha con Thiên Độc, lạnh lùng nói :
- Thiên Độc Nhân Ma, cha con ngươi hãy chuẩn bị đi, hôm nay Lữ mỗ sẽ thanh toán cả hai món nợ một lượt đấy!
Thiên Độc Nhân Ma chỉ buông lên tiếng cười nhạt, chẳng nói chẳng rằng.
Cừu Cốc mặt đằng đằng sát khí, từng bước một tiến gần đối phương, nghiến răng nói :
- Ngươi mạo danh cha ta, đi đến đâu cũng gieo rắc những điều tồi bại khiến

cho Phỉ Thúy cốc mới xảy ra việc máu đổ thịt rơi. Việc đó chưa nói thì ngươi lại hèn hạ muốn dùng chất độc Tiêu Ảnh tán hại ta, cũng may mạng ta lớn nên mới thoát chết dưới tay ngươi. Nếu hôm nay mà ta tha cho ngươi thì đâu còn lẽ phải gì nữa.
Ngọc Thông mặt mày phẫn nộ nói :
- Lữ Cừu Cốc chớ nói lôi thôi. Hôm nay nếu chẳng ngươi thì ta, sẽ có một mất một còn. Vậy ngươi có thủ đoạn gì cứ việc đem ra tận dụng đi.
Đằng này Cừu Cốc sắp cùng cha con lão độc vật sắp bắt đầu khai chiến thì Hồ Tam với Nộ Mục Sơn Nhân đang vây đánh Hồng Liệu, lập tức ngưng tay, chạy sang phân ra tả hữu hai bên Thiên Độc Nhân Ma hầu tiện trợ ứng.
Hồng Liệu cùng Uyển Lệ cũng lập tức tung mình đến bên Cừu Cốc, tay lăm le trường kiếm chú mục vào đối phương.
Cừu Cốc đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn sang Hồng Liệu lớn tiếng nói :
- Hôm nay việc của tại hạ sẽ do tại hạ thanh toán, nếu ai ra tay giúp đỡ thì tại hạ sẽ xem như kẻ thù vậy.
Ngọc Thông cười ha hả nói :
- Tiểu tử ngông cuồng thật!
Cừu Cốc khẽ mỉm cười, tung mình đánh ra một chưởng vào Thiên Độc Nhân Ma, chưởng phong uy mãnh lạ lường, tựa như một cơn bão táp.
Hồ Tam quát một tiếng, xâu chuông "leng keng" từ bên đánh vào. Nộ Mục Sơn Nhân cũng tung phất trần từ trái đánh qua. Cả hai đều nhằm ngay ba nơi yếu huyệt của Cừu Cốc.
Cừu Cốc cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng lách mình sang bên ba thước tránh ngay phất trần của Sơn Nhân, tả chưởng năm ngón xòe ra, lập tức năm đạo hồng quang bắn mạnh, chỉ nghe Hồ Tam rống lên một tiếng, thân hình tung ra xa mấy trượng.
Ngọc Thông thừa lúc Cừu Cốc phát ra Mai Hoa Vô Ảnh Thủ, liền tung mình đánh vào người chàng tới tấp, trong chớp nhoáng đã tung ra chín đường, chiêu nào chiêu nấy ác độc vô bì.
Cừu Cốc không kịp đề phòng nên bị bức phải lùi sau ba bước, Nộ Mục Sơn Nhân không để lỡ cơ hội, phất trần vội tung ra, nhắm vào yếu huyệt của Cừu Cốc đánh tới.
Bỗng nghe hai tiếng kiếm thánh thoát phát lên, hai luồng kiếm quang lập tức chém xả vào người Sơn Nhân, bức ông ta phải lùi bước lại.
Thì ra, Uyển Lệ và Hồng Liệu đứng bên Cừu Cốc, thấy đối phương đánh lén nên liền vung kiếm ra ngăn cản. Nhưng vốn tuổi trẻ háo thắng, hai nàng không vì đối phương rút lui mà ngưng tay, cứ theo sát đánh nhầu.
Sơn Nhân đứng trước hai nàng thiếu nữ đều có võ nghệ tuyệt luân, khiến cho ông ta khó thể chế ngự, nên cứ bị hai luồng kiếm bức dang ra xa.
Cừu Cốc vì thế mà được rảnh tay, nên tung hai chưởng đánh vào Ngọc

Thông, đoạn vừa cười vừa nói :
- Cha con ngươi tốt hơn nên tiến lên một lượt để tránh cảnh kẻ mất người còn!
Bỗng nghe một giọng nói trầm trầm vang lên :
- Xin mời Lữ thiếu hiệp dang ra, nhường cho lão phu diệt thằng nghịch đồ.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn sang thấy Bích Nhãn Thần Quân nên lập tức tránh sang một bên, nào ngờ Ngọc Thông thừa dịp ấy tung mình trốn chạy như thỏ bị rượt.
Bích Nhãn Thần Quân phẫn nộ quát tháo :
- Hôm nay dù cho ngươi có chạy lên trời, lão phu cũng đuổi theo.
Vừa nói ông ta vừa tung mình rượt theo Ngọc Thông. Cừu Cốc đợi cho Thần quân đi xong mới tiến đến bên Thiên Độc Nhân Ma nói :
- Giờ chúng ta có thể thanh toán món nợ được rồi, ngươi còn lời gì để nói nữa chăng?
Thiên Độc Nhân Ma mặt mày nhợt nhạt, thở ra một tiếng nói :
- Lão phu không có gì để nói cả, chỉ hy vọng món nợ này được thanh toán sau ngày đại hội Thái Sơn.
- Vì sao?
- Nghe nói Vô Nhân đảo chủ sử dụng chất độc rất tài tình, lão phu muốn đấu với hắn một trận!
Cừu Cốc nghe nói buông tiếng cười lớn :
- Ta dư hiểu lời nói của ngươi không thật tình, nhưng vẫn ưng thuận điều kiện ấy, hầu tránh cho Thất Đại danh gia mà chỉ còn sáu, không tổn thương đến thanh danh của võ lâm Trung Nguyên sao?
Thiên Độc Nhân Ma lạnh lùng :
- Ngươi tưởng rằng ta cố ý bày chuyện như thế sao?
- Có lẽ đúng phần nào vậy.
- Hừ! nếu lão phu không vì việc ước hội thì mang thân đến Thái Sơn này làm gì?
- Ngươi bảo rằng đến ước hội, sao không liên lạc với bọn Kim Kiếm thư sinh?
- Liên lạc với bọn chúng làm gì? nên hiểu thế địch mạnh gấp mấy lần chúng tưởng tượng.
Cừu Cốc mỉm cười nói :
- Ta không tin thế!
- Vô Nhân đảo chủ không những tài ba tuyệt thế, đồng thời đối với việc sử dụng chất độc rất là đặc biệt. Lão phu với danh nghĩa Thiên Độc này chỉ sợ sẽ bị tiêu diệt dưới tay địch thôi.
Nói đến đây, ông nhìn vào mặt Cừu Cốc thấy không có phản ứng gì, bèn thở ra tiếp :

- Đảo chủ có một thứ độc vô hình, sự công phạt gấp mấy lần Tiêu Ảnh tán của lão phu, trừ Long Đình thảo ra sợ không còn thứ nào giải độc được. Ngặt thay là Long Đình thảo, nơi Độc Long đàm đã bị bọn chúng thừa cơ lấy mất, lão phu từng khổ công tìm kiếm khắp thâm sơn cùng cốc, cũng tìm chẳng ra thứ thuốc nào có thể thay thế được. Ôi! có lẽ do số trời vậy.
Cừu Cốc mặc cho lão ta nói gì, đôi mắt chàng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng không có phản ứng gì cả.
Thiên Độc Nhân Ma đứng than thở hồi lâu, bỗng như sực nhớ lại điều gì lên tiếng hỏi :
- Lúc nãy Bích Nhãn Thần Quân đã bị Tiêu Ảnh tán của lão phu xâm nhập vào người, nhưng sao phút chốc lại khỏi ngay, chẳng lẽ ngươi đã có được Long Đình thảo rồi?
Cừu Cốc vẫn lạnh lùng nói :
- Ngươi đoán không sai, không những công hiệu như Long Đình Thảo mà còn hơn Long Đình thảo gấp bội nữa kìa!
- Có thể cho lão biết sự thực chăng?
- Có biết cũng chẳng hại gì. Ta vừa cho uống thuốc Độc Long đan, trong ấy có Long Đình thảo một nửa.
Thiên Độc Nhân Ma tỏ ra vui vẻ nói :
- Như vậy thật là may mắn.
- Chớ mừng chi vô ích. Nên nhớ ta tuyệt không cho ngươi đâu.
- Khỏi cần cho lão, chỉ cần bên ta dù ai đi nữa mà có được vật ấy, lão cũng yên tâm lắm rồi.
Đoạn ông quay ra sau hô lớn :
- Giải tán!
Không thèm ngó ngàng gì đến các thuộc hạ bị thương, ông liền tung mình đi mất dạng. Hầu hết bọn người của Thiên Độc cốc đều rút lui cả, chỉ còn Nộ Mục Sơn Nhân bị hai thiếu nữ vây đánh vô phương thoát thân. Cừu Cốc trông thấy vậy lập tức lên tiếng gọi :
- Nhị vị cô nương! Để cho hắn đi thôi.
Uyển Lệ nghe theo, lập tức nhảy dang ra sau ngưng kiếm, Nộ Mục Sơn Nhân thừa cơ chạy mất.
Cừu Cốc đối với Hồng Liệu, Uyển Lệ vốn không có hảo cảm, nên sau khi gọi hai nàng buông tha kẻ địch, chàng không thèm quay đầu lại nhìn, vội vã cất bước ra đi. Mộ Dung Uyển Lệ thấy thế vội chạy theo nói :
- Anh vẫn còn giận em sao?
Cừu Cốc trước đây suýt nữa bỏ mạng dưới tay nàng, nên giờ đây không thèm nói nhiều với nàng nữa, chân chàng vẫn bước mà miệng lạnh lùng đáp :
- Tôi không cần thiết phải giận ai cả!

- Vậy sao anh cứ thờ ơ với em thế?
- Không thích nói chuyện nhiều.
Lúc ấy Hồng Liệu cũng đuổi đến nơi, nàng "Hừ" một tiếng rồi nói :
- Lòng dạ sắt đá thật!
Cừu Cốc trợn trừng đôi mắt nhìn nàng lớn tiếng nói :
- Tại hạ với cô nương ngay chút tình bạn cũng không còn. Từ nay về sau xin cô nương chớ nói chuyện với tại hạ nữa, kẻo bị thẹn đấy!
Hồng Liệu đột nhiên cười nói :
- Lúc nãy đùa với ngươi một tí mà đã giận rồi?
- Hừ! Đùa. Suýt tí nữa thân tôi biến thành tro vậy mà bảo là đùa.
Uyển Lệ bỗng lên tiếng hỏi :
- Lữ Cừu Cốc! thật anh không đếm xỉa đến em sao?
- Không đếm xỉa thì đã sao?
- Hay a, từ ngàn dặm em khổ sở đến đây để báo tin cho anh, anh không thèm đến xỉa cũng được!
Cừu Cốc nghe thế dừng chân lại hỏi :
- Có việc gì cần kíp lắm không?
Uyển Lệ giả vờ giận hờn xoay mình sang phía khác lạnh lùng đáp :
- Em không biết!
Cừu Cốc bực mình :
- Cô nương nói thế là có ý gì?
Bỗng lúc ấy có một bóng người như u linh, từ trong rừng bay ra đứng trước đường đi, với giọng lạnh lùng gọi :
- Cừu Cốc, đến đây lão thân có lời muốn hỏi!
Cừu Cốc vừa nghe không khỏi ngạc nhiên, không phải vì sự xuất hiện của người này mà vì chính giọng nói này lúc nãy đã dùng lối truyền âm cứu chàng thoát khỏi trận lửa đỏ.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 53
Bí mật vẫn còn

Cừu Cốc đưa mắt nhìn về phía trước, thì ra người ấy chính là thiếu phụ trung niên đẹp đẽ mà chàng đã gặp nơi Côn Sơn trong lúc bị Thiếu Lâm vây khổn. chàng liền buột miệng hỏi :
- Phương giá có phải là Lãnh Diện Quan Âm Mai tiền bối không?
- Đúng thế, khá khen cho nhãn lực của ngươi.

- Không hiểu tiền bối tìm tại hạ có gì chỉ giáo?
- Đặc biệt hỏi ngươi về việc có liên quan đến Thanh Thanh.
- Thanh Thanh? Hiện giờ nàng ở đâu?
- Ngươi khỏi cần biết nàng ở đâu, ta chỉ muốn hỏi việc ấy giải quyết thế nào?
- Tiền bối muốn hỏi có phải việc liên quan đến vấn đề hôn nhân chăng?
- Không phải việc đó chẳng lẽ còn việc gì khác nữa sao?
- Việc này vãn bối đã giải quyết trước mặt Hàn bá bá rồi.
- Thanh Thanh đồng ý?
- Nàng không tham gia ý kiến.
- Ngươi tưởng làm thế là xong sao?
- Theo lý thì như thế cũng có thể là xong rồi.
- Tại sao ngươi lại hủy bỏ hôn ước?
- Lúc ấy vì giận Hàn thế bá là người không có nghĩa khí giang hồ.
- Nghĩa khí giang hồ của ông ta với Thanh Thanh có quan hệ chi đâu?
- Không liên quan gì cả.
- Vậy sao ngươi lại thối hôn?
Lãnh Diện Quan Âm vừa bước đến vừa tra hỏi với lời lẽ dồn cho Cừu Cốc vào thế bí. Lòng chàng có hơi bực tức, mặt chàng lập tức nghiêm nghị, lạnh lùng nói :
- Đó là việc riêng của tại hạ, không cần thiết phải nói cho người ngoài biết.
- Nhưng ta phải hỏi cho ra lẽ mới được.
- Vậy thì chớ trách tại hạ không hầu tiếp.
Lãnh Diện Quan Âm tiến thêm một bước nữa, lớn tiếng quát :
- Thanh Thanh giờ là môn hạ của lão thân, việc của nàng lão thân có quyền can thiệp, ngươi phải nói ra nguyên do mới được.
Cừu Cốc khẽ mỉm cười :
- Hôn ước đã hủy bỏ rồi, hơn nữ Hàn đại hiệp cũng đã hứa gả nàng cho thiếu chủ Thiên Độc cốc, tiền bối hỏi việc ấy ích gì?
- Ta hiểu ngươi cũng rất yêu Thanh Thanh, từ nay trở đi ta muốn hai ngươi phải đoàn viên trở lại.
- Việc ấy không thể được.
- Nhưng ta nhất định muốn như thế đó.
Cừu Cốc bỗng nhiên thở dài nói :
- Cho dù tại hạ có lòng như thế ấy cũng khó thể làm được.
- Tại sao?
- Tại hạ đã cùng Từ Thanh Thu cô nương thành hôn rồi.
Lãnh Diện Quan Âm nghe nói ngạc nhiên, nhưng giây lát lại ôn tồn nói :
- Dù gì đi nữa ta cũng buộc ngươi phải ưng thuận điều ấy.
Cừu Cốc cười thiểu não :

- Giờ đã muộn rồi, không còn cách nào cả.
- Chẳng lẽ ngươi không thể hủy bỏ hôn ước sao?
Cừu Cốc mặt liền nghiêm nghị, cười nhạt đáp :
- Tiền bối sao lại thốt ra những lời ấy được.
- Lão thân nhận thấy không có gì chẳng phải cả, ngươi có thể hủy hôn ước với Thanh Thanh, thì cũng có thể hủy hôn với Từ Thanh Thu vậy.
Cừu Cốc cảm thấy càng nói càng rắc rối, nên giọng chàng càng lạnh lùng cương quyết :
- Tại hạ còn có việc gấp, không thể nói nhiều được. Xin kiếu từ vậy!
Nói dứt lời, chàng quay bước ra đi. Lãnh Diện Quan Âm lớn tiếng quát :
- Đứng lại, vấn đề còn chưa giải quyết xong, ngươi định đi sao?
Cừu Cốc dừng bước lại tỏ vẻ khó xử nói :
- Tiền bối khỏi cần nói nữa, việc này vãn bối khó thể tuân mạng được.
Lãnh Diện Quan Âm ngửa mặt lên trời cười nhạt :
- Nếu ngươi không ưng thuận, buộc lòng lão thân phải dùng vũ lực vậy.
- Dù cho đao kiếm kề ngang cổ, vãn bối cũng khó thể nghe theo.
Lãnh Diện Quan Âm "Hừ" lên một tiếng lạnh lùng, tiến lên hai bước đưa tay ra chụp lấy cổ chàng, thế mau như điện chớp.
Cừu Cốc không khỏi thất kinh, lùi thân tránh né. Bỗng tiếng kiếm vun vút vang lên, hai luồng kiếm quang thi nhau chém xả vào Lãnh Diện Quan Âm, bức bà ta phải thụt tay ngay. Đưa mắt nhìn Uyển Lệ cùng Hồng Liệu, bà vụt tiếng cười châm biếm nói :
- Trách sao hắn không ưng thuận, thì ra còn hai cô đứng bên đây mà!
Với sự có mặt của bà ta, Hồng Liệu vốn đã không vui rồi, giờ lại nghe nói thế lập tức giận dữ quát :
- Ngươi nói năng nên lựa lời đi.
Lãnh Diện Quan Âm tuổi đã bảy mươi, địa vị trên giang hồ vẫn được người ta tôn kính, hôm nay lại bị Hồng Liệu nhiếc mắng trước mặt lửa giận nổi dậy phủ đầy sát khí, bà nghiến răng nói :
- A đầu! Dám cả gan chọc tức lão thân, hôm nay ngươi chết hẳn đi rồi.
Cừu Cốc đã hiểu võ công của bà ta đã đến mức siêu phàm nhập thánh, nên vội vã bước lên đứng che trước mặt Hồng Liệu :
- Việc do vãn bối mà ra. Vậy vãn bối xin đứng ra chịu cả. Mong tiền bối chớ tức giận.
Lãnh Diện Quan Âm đứng im lặng giây lâu, đột nhiên bà ta nói :
- Việc ngày hôm nay tạm thời gác lại, đã có người đến tìm các ngươi đấy.
Lập tức tung mình ra đi hướng về phía núi mất dạng.
Hồng Liệu không khỏi buột miệng rủa :
- Thật không nói lý lẽ gì cả. Ai đời buộc người ta phải ly dị để đi cưới người khác.

Cừu Cốc khẽ thở ra nói :
- Việc này sợ còn nhiều phiền phức.
Hồng Liệu cười nhạt :
- Tánh nhẫn nại của anh đáng khen thật. Ví như trường hợp là em, ắt đã trở mặt với bà ấy lâu rồi.
Sau vụ này, vô hình họ đã quên đi sự không vui vừa rồi. Uyển Lệ bỗng thở ra nói :
- Vị Hàn cô nương ấy đáng thương thật, chỉ có sư phụ cô ra hơi phách lối thôi.
Nhắc đến Thanh Thanh, Cừu Cốc bỗng cảm thấy trong lòng áy náy. Chàng có ý nghĩ như đối không phải với nàng nhưng giờ chàng đã có vợ, dù sao đi nữa cũng không còn cứu vãn được.
Ba người cứ đứng đờ ra đấy, mỗi người có một ý nghĩ riêng. Thời gian trôi qua, không ai buồn để ý đến mọi việc chung quanh mình.
Kỳ thực, Lãnh Diện Quan Âm đã sớm phát giác ra có sự động tĩnh, đồng thời cũng đã nhắc nhở cho họ biết, chỉ vì họ không màng để ý đến đấy thôi.
Trong lúc ba người cứ đứng tần ngần nơi đó thì chung quanh họ có những bóng đen lẹ làng phi nhanh đến nơi cách xa ba người độ hai trượng thì dừng lại cả.
Cừu Cốc đứng sững giây lâu, bỗng nghe bên tai có tiếng động khẽ khiến chàng sực tỉnh ngay, ngước đầu lên nhìn, trầm giọng quát :
- Ai đấy, sao chẳng xuất hiện còn ẩn núp trong bụi làm gì?
Lời chưa dứt, thì bốn phía đã nghe tiếng cười sang sảng inh tai. Một lượt tung ra sáu bảy bóng người, từ từ đi đến gần Cừu Cốc.
Dưới ánh trăng mờ, Cừu Cốc đã nhận rõ bọn họ đều là những người của Vô Nhân đảo, trong ấy gồm có Hải Thị Chi Hổ, Lâu Nhứt Văn, Thất Hải Đồ Phu, Truy Phong Vô Ảnh cùng ba người nữa chưa từng gặp qua. Chàng biết ngay thế nào cũng không tránh khỏi một trận ác chiến liền buông lên tiếng cười ha hả :
- Đêm nay các ngươi đã xuất động trọn ổ, vậy Vô Nhân đảo chủ có mặt đây chăng?
Thất Hải Đồ Phu cười đáp :
- Đảo chủ là người thế nào mà lại đi động thủ với ngươi là hạng hỉ mũi chưa sạch?
- Hừ! Đã thoát chết một lần mà còn chưa hoảng, dám buông lời lớn lối.
- Tiểu tử chớ vội ngông cuồng, sợ đêm nay người sẽ chôn thây nơi đây vậy.
Cừu Cốc đưa mắt liếc nhìn chung quanh một lượt nữa, thấy trong bóng tối còn có kẻ ẩn hiện, chứng tỏ vẫn còn nhân vật lợi hại hơn bọn này, trong lòng tuy rúng động nhưng ngoài mặt vẫn cười nói :
- Ai còn lén lút đàng ấy? Sao chẳng ra cả cho tại hạ biết mặt.

Lời chưa dứt đã thấy một bóng người nhanh như điện chớp phi tới, tay cầm chiếc quạt mạ vàng, vừa phe phẩy vừa nói :
- Bổn công tử đợi ngươi đã mấy hôm nay, ta biết ngươi sớm muộn gì cũng đến để chịu chết.
Cừu Cốc vừa trông thấy đã biết ngay là Trường Kình công tử. Chàng "Hừ" một tiếng, chưa kịp mở lời bỗng lại có hai bóng đen phi đến nữa, thì ra là Hải Âu song hung đã từng gặp nơi Di viên trang.
Chàng trước sau từng qua các tay cao thủ của Vô Nhân đảo, đêm nay hầu như đã đến đủ mặt, liền cất tiếng cười lớn nói :
- Các ngươi toàn là một lũ bại trận, vậy đêm nay định làm gì đây?
Trường Kình công tử nhìn sang Uyển Lệ và Hồng Liệu một lượt đoạn cất tiếng nói :
- Cần bổn công tử tha mạng cho ngươi cũng chẳng khó. Một, trao Độc Long đan trong người ra cho ta, hai, tháo lưỡi kiếm báu ấy xuống, ba, ha ha... giao hai con nhỏ này cho bổn công tử đem về.
- Im mồm!
Không đợi cho Cừu Cốc nói hết, Hồng Liệu cùng Uyển Lệ đã vung kiếm công vào Trường Kình.
Trường Kình công tử cười khoái trá nói :
- Khéo đa! Chưa bảo mà đã tự dâng rồi. Hải Âu song hung mau tiếp lấy hai nàng cho ta.
Hải Âu song hung như hai luồng khói đen xông tới, lập tức chia thành hai cặp. Song hung thoạt đầu tưởng rằng hai thiếu nữ gió thổi cũng bay, việc dẹp họ dễ như trở tay. Nào ngờ vừa đấu nhau đã bị đường kiếm của hai nàng bức lùi mấy bước.
Trường Kình công tử thấy vậy nhíu mày, đoạn quay sang Cừu Cốc lớn tiếng :
- Họ Lữ kia, chúng ta tiếp tục đàm phán vậy.
Cừu Cốc nghĩ thầm :
- "Sao hắn lại biết ta có Độc Long đan? Việc này có vẻ khả nghi thật".
Ngoài mặt chàng vẫn giả vờ điềm nhiên hỏi :
- Tại sao ngươi biết được ta có Độc Long đan trong người?
- Bổn công tử đã luyện qua Thiên thính nhĩ thì việc gì mà chẳng biết?
Cừu Cốc hừ một tiếng nói :
- Ta đã hiểu rồi. Thế nào cũng có kẻ làm nội ứng.
Trường Kình công tử chận ngay :
- Chúng ta chớ nói lạc đề, ngươi có ưng thuận hay không thì trả lời gấp.
- Muốn ta ưng thuận cũng chẳng khó, cứ đem đầu ngươi đến mà đổi lấy.
Trường Kình giận quát :
- Bổn công tử có lòng tốt đối với ngươi, ngươi chẳng hiểu. Vậy chớ trách thủ

đoạn của ta ác độc nhé.
- Ngươi có thủ đoạn gì cứ giở ra xem, Lữ mỗ đang đợi đây.
Trường Kình mặt đỏ bừng bừng, sát khí nổi dậy, quát lớn :
- Dẹp tên tiểu tử này trước rồi mới nói chuyện sau.
Truy Phong Vô Ảnh, Thất Hải Đồ Phu đã từng hiểu qua công phu của Cừu Cốc nên ngoài mặt thì dạ dạ vâng vâng nhưng trong lòng vẫn e dè sợ sệt.
Còn Hải Thị Chi Hổ với Lâu Nhứt Văn tự cho công lực cao thâm, vừa nghe Trường Kình hô vậy đã song song xông vào, một mặt một trái đánh vào người Cừu Cốc.
Cừu Cốc cười lên ha hả, tà áo khẽ tung bay, người đã thoát ra khỏi vòng chưởng lực của đối phương, hạ chân xuống trước mặt Trường Kình lớn tiếng :
- Lữ mỗ đã nhẫn nhịn ngươi quá nhiều, giờ ngươi lại muốn khiêu khích thì chúng ta quyết đấu một trận vậy.
Trường Kình cười nham hiểm nói :
- Muốn vậy cũng được, xem chiêu này.
Lập tức vung chưởng đánh vào mặt đối phương, một luồng kình phong ồ ạt bắn tới.
Cừu Cốc khẽ nhích ra sau nửa bước, hữu chưởng đưa lên ngang ngực, mạnh mẽ đẩy ra.
"Bùng" một tiếng, hai luồng chưởng lực chạm nhau. Gió cuồn cuộn tung bay tứ phía, Trường Kình công tử bị dội lùi hai bước, nhưng Cừu Cốc vẫn đứng yên bất động.
Trường Kình vốn là người giảo hoạt khôn kể, sau cuộc chạm nhau, chàng đã ngầm hiểu công lực đối phương cao hơn chàng quá xa nên không dám đương đầu nữa. Lập tức thét lên một tiếng tung mình nhảy xả vào, tay đánh chân đá liên hồi.
Trong lúc ấy, Hải Thị Chi Hổ cùng Lâu Nhứt Văn cũng từ sau công tới, ba mặt không hẹn mà đánh vào một lượt, khí thế nguy hiểm vô cùng.
Cừu Cốc biết thế, vẫn đứng yên một chỗ đợi cho đối phương sắp chạm vào mình, xẹt một cái liền lách ra khỏi vòng công. Trường Kình như bóng với hình nhảy theo sát bên buông tiếng cười đắc ý nói :
- Ngươi định chạy sao? Ha ha...
Lời vừa dứt thì chàng ta cũng đã đánh ra chín chưởng, nhằm người Cừu Cốc bắn tới.
Cừu Cốc khẽ cười :
- Đừng tưởng bở, ngươi tưởng ta sợ sao?
Lập tức, chưởng phong vù vù đánh ra hóa giải ngay chưởng lực của đối phương, đồng thời còn bức Trường Kình phải thối lùi bốn bước.
Ngay khi đó, Chi Hổ cùng Nhứt Văn đã song song đến nơi đồng lên tiếng

quát lớn :
- Tiểu tử chớ vội đắc ý.
Bốn chưởng vung ra, cuồng phong ào ạt. Thất Hải Đồ Phu, Truy Phong Vô Ảnh thấy Trường Kình sắp bị thất thủ cũng vội vã xông vào.
Cừu Cốc thấy thế ngửa mặt cười lớn nói :
- Các ngươi làm thế có hơn không, đỡ phí nhiều thì giờ của ta.
Vừa nói chàng vừa sử dụng Tiềm Long cửu thức, một lượt đánh ra bảy chiêu, thế nào thế nấy uy mãnh lạ thường, vòng vây lập tức dang ra hai trượng.
Trường Kình công tử cùng Lâu Nhứt Văn thuộc vào hạng nhất lưu cao thủ trên Vô Nhân đảo, hôm nay dùng năm chọi một nên Cừu Cốc dù có công lực cao thâm đến đâu, trong chớp nhoáng cũng khó thể chiếm ưu thế được. Ngược lại, bọn Vô Nhân đảo muốn đánh bại Cừu Cốc cũng chẳng phải là một điều dễ, vì vậy mà hai bên cố dùng hết sức đấu với nhau nhưng đã một trăm ngoài hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.
Nói về Hồng Liệu cùng Uyển Lệ, đáng lẽ muốn vung kiếm công vào Trường Kình, không ngờ nửa đường lại bị Hải Âu song hung cản lại, hai bên đấu với nhau một trận, Hải Âu song hung bỗng trao mắt cho nhau rồi lẹ làng nhảy ra sau tám thước, Hồng Liệu cùng Uyển Lệ đang lúc nổi giận đâu chịu buông tha, đồng thanh quát to một tiếng tung mình nhảy theo.
Hải Âu song hung vừa cười vừa nói :
- A đầu! Đó là ngươi tự tìm lấy cái chết, chớ trách lão phu nhé.
Hồng Liệu cùng Uyển Lệ đâu biết trong lời nói có ý gì, vẫn vung gươm công tới.
Bỗng Uyển Lệ vừa bước đến nơi thì người đã lảo đảo, Hồng Liệu thấy vậy thất kinh, vội vã đánh ra hai chiêu rồi nhảy đến đỡ lấy Uyển Lệ gấp hỏi :
- Cô nương làm sao thế?
Lời nàng chưa kịp dứt thì cũng cảm thấy đầu óc choáng váng, tự mình cũng sắp muốn ngã theo.
Hải Âu song hung cười đắc ý :
- A đầu, ngươi đã trúng Vô ảnh độc của lão phu rồi, ba tiếng đồng hồ sau nếu không có thuốc giải sẽ bị chết ngay lập tức.
Hồng Liệu đã hấp thụ gia học từ thuở nhỏ, tinh thông y lý, liền ngầm đề khí thử xem, quả thấy trong người có hiện tượng trúng độc chẳng sai. Nàng vội giục Uyển Lệ :
- Mau phong bế các huyệt đạo đi, quả thật chúng ta đã trúng độc.
Mộ Dung Uyển Lệ giờ đã bất lực, nhưng thần trí vẫn còn sáng suốt, nghe lời lập tức phong tỏa huyệt đạo.
Cũng may Hải Âu song hung đã cầm chắc hai thiếu nữ trẻ đẹp trước mắt như cá trong chậu, thành thử ngưng tay không tấn công nữa chỉ đứng cười ngất

ngưỡng.
Cừu Cốc tuy bị năm tay cao thủ vây đánh nhưng mắt chàng vẫn ngó được bốn bên, tai nghe tám hướng. Giờ chàng thấy Hồng Liệu cùng Uyển Lệ bỗng nhiên lảo đảo như người say rượu, biết ngay họ đã bị trúng ám độc, chàng không khỏi thất kinh, quát to một tiếng, song chưởng vù vù đánh ra bức Trường Kình phải thối lui né tránh. Thừa cơ hội, chàng lẹ làng tung mình sang phía hai thiếu nữ.
Hải Âu song hung thấy rõ Cừu Cốc tung mình nhảy đến nhưng không hề ngăn cản, để mặc cho chàng tự do tiến lại đưa tay đỡ lấy hai thiếu nữ hỏi :
- Nhị vị cô nương có phải bị trọng thương chăng?
Hải Âu song hung liền cười ha hả nói :
- Họ đã bị nhằm Vô ảnh độc của lão phu, ba tiếng đồng hồ sau sẽ chết ngay, cả ngươi cũng không tránh khỏi.
Hồng Liệu bỗng như sực tỉnh nói :
- Không xong. Bọn chúng đã rải thuốc độc nơi chúng ta đứng đấy.
Cừu Cốc chẳng nói chẳng rằng, liền cặp hai thiếu nữ vào hông, nhún mình một cái đã chuyển sang một phiến đá khác.
Hải Âu song hung tưởng đâu Cừu Cốc cũng phải bị trúng độc, ngờ đâu thấy chàng vẫn bình yên vô sự không khỏi ngạc nhiên. Họ nào biết Cừu Cốc đã được Tiên ông cho uống thuốc trừ độc nên bất cứ chất độc gì cũng khó xâm nhập vào người chàng.
Bọn Trường Kình công tử giờ cũng đã đến nơi, thấy vậy chàng ta quát lớn :
- Dù cho tiểu tử ấy có trúng độc hay chăng, cũng phải ra tay diệt hắn trước đã.
Hải Âu song hung lúc nãy bởi ỷ y nên không chịu bắt lấy hai thiếu nữ. Giờ thấy thế trong lòng sợ sệt, vừa nghe Trường Kình ra lệnh liền tung mình nhảy vào công ngay Cừu Cốc.
Cừu Cốc sợ họ đả thương hai thiếu nữ nên một tay đánh trả lại, một tay rút ngay thần kiếm, vun vút múa ra thành một bức tường che phủ.
Hải Âu song hung mạo hiểm xông vào nhưng bỗng thấy ánh kiếm khác thường, vội vã thối lui trở lại. Song không còn kịp nữa, cánh tay của Đại Hung đã bị lưỡi kiếm chém đứt, một tiếng rống thảm khốc, thân hình ngã ngay trở lại, máu tươi tuôn ra lai láng.
Cừu Cốc chém đứt cánh tay Đại Hung xong, chàng không tiến lên nữa, lập tức lui về phòng giữ cho hai nàng, miệng lớn tiếng nói :
- Thần kiếm của ta không có gì mà chặt không đứt cả, các ngươi nếu chẳng sợ chết thì cứ tiến lên.
Trường Kình vốn theo sau Song hung, vừa thấy Đại Hung bị mang thương, chàng cũng dừng chân lại ngay và cất giọng lạnh lùng nói :
- Thần kiếm của ngươi tuy lợi hại thật, nhưng tánh mạng của hai nàng nếu

trong ba tiếng đồng hồ không có thuốc giải sẽ bị nguy hại.
Cừu Cốc vừa nghe đối phương nhắc đến thuốc giải, liền nhớ ngay trong người chàng hiện đang có Độc Long đan. Chàng liền cười dài nói :
- Độc Long đan của ta có thể giải được trăm độc, cần chi đến thuốc giải của ngươi.
Lời dứt thì chàng đã thò tay vào áo lấy ra chiếc lọ ngọc.
Trường Kình công tử giảo hoạt đáo để, vừa thấy vậy quát lớn :
- Luân hồi công địch, đừng để hắn rảnh tay.
Hải Thị Chi Hổ vừa nghe lệnh đã vung chưởng đánh ra ào ạt.
Vì hai thiếu nữ đang ngồi sau lưng nên Cừu Cốc không dám tránh né, vội vung kiếm đánh ra hai chiêu, hóa giải chưởng phong của địch thủ, bởi thế mà chàng không thể lấy thuốc trao cho hai nàng.
Hải Thị Chi Hổ đánh xong, lách mình sang bên thì Nhứt Văn đã tiến lên công tới. Cứ như thế, sáu tay cao thủ của Vô Nhân đảo dùng xa luân chiến khiến cho Cừu Cốc không thể rảnh tay.
Thủ đoạn thật hiểm độc, Cừu Cốc nhiều lần muốn cướp cơ hội lấy thuốc nhưng đều không được, hai cô gái lại dần dần mê man. Đối phương lại càng đánh càng gấp, phút chốc thời gian lại qua hết một canh.
Trường Kình công tử lại cười lên nói :
- Chỉ còn một tiếng đồng hồ nữa thôi, hai nàng sẽ đi về cực lạc. Chẳng lẽ ngươi lại nhẫn tâm để thấy hai nàng chết sao? Ta khuyên ngươi sớm ưng thuận điều kiện của bổn công tử đi.
Cừu Cốc giận thét :
- Chớ có mộng tưởng!
Ngoài miệng thì chàng nói thế, song trong lòng chàng đã nóng như lửa đốt, thầm nhủ :
- "Giờ chỉ còn một phương pháp duy nhất là làm thế nào mang hai nàng rời khỏi nơi đây để tiện bề cứu chữa đã".
Từ khi chàng bước chân vào giang hồ đến giờ, đây là lần đầu tiên gặp địch thủ mà chàng có ý định tẩu thoát, nhưng đấy là việc bất đắc dĩ, nếu không làm vậy hai nàng sẽ bỏ mạng mất. Một nàng là con một của Mộ Dung tiền bối, còn một nàng là cháu duy nhất của Cố Viên lão nhân, như vậy quyết không thể để cho ai chết được cả.
Trong lòng đã quyết định xong, chàng liền âm thầm lấy sức, vận dụng mười thành công lực, "vụt vụt"... liên tiếp đánh ra ba đường kiếm pháp, ánh sáng lập lòe, kiếm khí lạnh buốt khiến cho vòng vây lập tức dang ra hai trượng.
Trường Kình thấy vậy đã thất kinh, chưa kịp trấn tỉnh thì Cừu Cốc đã thừa cơ hội ấy đút kiếm vào bao, lẹ làng cặp hai thiếu nữ như một mũi tên phi nhanh vào cánh rừng tẩu thoát. Đến khi Trường Kình kịp phát giác ra toan đuổi theo thì bóng Cừu Cốc đã mất dạng.

Cừu Cốc cắm đầu xuyên qua mấy cụm rừng già, chạy được thêm một khoảng nữa, chàng mới dừng bước lại thở phào một tiếng nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về tứ phía, may thay xa xa có một ngôi nhà ẩn hiện. Chàng liền đến nơi mới hay đó là một tòa miếu đã xiêu đổ, có lẽ đã lâu không ai hương khói nên nhện mắc tứ tung.
Cừu Cốc đem hai nàng vào đặt nằm giữa điện, vội vã lấy Độc Long đan ra nhét vào miệng mỗi cô một viên. Nhưng vì trúng độc đã lâu, trừ nơi mũi còn thở ra thoi thóp, còn lại thì thân thể như đã chết thì làm sao mà nuốt viên thuốc xuống cho được.
Vào tình cảnh này khiến cho Cừu Cốc phải bối rối vô cùng, suy nghĩ giây lát chỉ còn có cách áp miệng vào nhau vận khí thổi vào họng của nạn nhân, nếu không thì thuốc làm sao có thể tan ra được. Thời giờ lại gấp rút, chỉ còn một tiếng nữa hai nàng có thể bị chết mất. Chàng liều lĩnh kề miệng vào hai vòng môi đỏ mọng của Uyển Lệ từ từ đưa viên thuốc ấy vào trong, xong rồi mới sang qua Hồng Liệu.
Khi chàng đang kề môi vào Hồng Liệu thổi thuốc, bỗng bên tai nghe có tiếng áo bay trong gió, hình như có người đã vào điện rồi. Chàng thất kinh tưởng rằng Trường Kình công tử đã rượt đến nơi, vội vã đứng phắt người dậy, lên tiếng hỏi :
- Ai đấy?
Chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng đáp :
- Di Viên thất hùng.
Việc mất tích của Di Viên thất hùng, chàng lâu nay vẫn lo lắng cho họ, chỉ vì công việc còn đang bề bộn nên chưa tìm kiếm đấy thôi. Giờ thấy họ đã đến nơi, trong lòng vui vẻ khôn cùng, vội nói :
- Chư vị không gặp tai nạn chứ?
Nhưng đến khi chàng nhìn thấy gương mặt của mọi người thì không khỏi ngạc nhiên, vì họ đã âm thầm đứng vào bảy phương vị bao vây chàng vào giữa.
Vương Phổ Trọng Hoa với vẻ mặt lạnh như đồng, ánh mắt tỏ ra căm hờn cực độ, còn kỳ dư sáu người vẫn lầm lì đứng yên không hề nhúc nhích. Không có một người nào bước ra thi lễ, cũng chẳng ai trả lời câu hỏi của chàng.
Cừu Cốc cảm thấy càng thêm quái dị nên lên tiếng :
- Các vị sao chẳng nói chuyện.
Vương Phổ Trọng Hoa hừ một tiếng nói :
- Trước hết lão phu thanh minh, hôm nay đến đây để đối phó với một tên ác đồ dâm tặc. Lão quyết không thừa nhận ngươi là thủ lãnh, nếu sau này Ân chủ có trách cứ, lão thà chịu chết để tạ tội.
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :
- Tiền bối nói thế có ý nghĩa gì?

- Tự ngươi biết lấy.
- Tại hạ tự hỏi không có làm việc gì sai trái cả.
- Con gái lão chết bằng cách nào?
- Bị kẻ gian tiền dâm hậu sát.
- Ngươi biết kẻ ấy là ai chăng?
- Không biết.
- Ha ha, ngươi thì không biết chứ lão đã hiểu rõ.
- Vậy thì sao tiền bối không đi tìm hắn.
- Đến hôm nay lão mới tìm gặp.
- Ai?
- Còn ai nữa. Kẻ ấy đã đứng trước mặt lão phu vậy.
Cừu Cốc thất kinh nói :
- Tiền bối nghi rằng tại hạ sao?
- Giang hồ ai cũng nói thế. Riêng về lão phu cũng quả quyết là ngươi.
- Đó là có người muốn xuyên tạt. Mong tiền bối chớ nên tin theo lời ấy.
- Đáng lẽ lão phu cũng chưa tin mấy. Nhưng hôm nay đã chính mắt nhìn thấy.
Lão nghĩ chẳng còn ai vào nữa cả.
Cừu Cốc thở ra buồn bã :
- Lời nói của thiên hạ chớ có vội tin. Tốt hơn các vị chớ nên tìm sai người.
Tôn Sơn Tú Sĩ xen lời nói :
- Trước khi nàng chết có đề dưới đất mấy chữ "Lữ Cừu Cốc, em hận anh chết được"... điều ấy có thật chăng? Nếu không phải ngươi đã dâm sát nàng thì nàng làm sao lại viết như thế?
Cừu Cốc gật đầu nói :
- Lời bàn tuy đúng nhưng kỳ thật tại hạ không giết nàng.
Thiên Trì Dã Tẩu cười nhạt nói :
- Ngươi chớ có biện bạch làm gì nữa. Vừa rồi không phải ngươi lại phá phách hai thiếu nữ ấy sao. Lão phu đã tận mắt trông thấy ngươi ôm hai thiếu nữ ấy hôn. Đồ dâm tặc! Hôm nay nếu không giết ngươi, e sau này còn nhiều thiếu nữ bị ngươi hại nữa.
- Nhị vị cô nương ấy là bạn của tại hạ, trong người bị trúng độc, tại hạ mới đem hai nàng đến đây để cứu chữa.
Nói đến đây, bỗng chàng sực nhớ đến hai nàng đã được chàng cho uống Độc Long đan, có lẽ giờ này cũng đã tỉnh lại, vì thế nên quay đầu lại nhìn. Bỗng chàng không khỏi kinh hoảng thốt :
- Ủa!...
Di Viên thất hùng nghe tiếng thất thanh của chàng cũng đều đưa mắt nhìn theo. Mới hay Hồng Liệt cùng Uyển Lệ đã bị mất tích tự lúc nào.
Tám người có mặt nơi đại điện, Thiên Nhứt đạo trưởng đứng cách hai nàng

có ba thước thôi, vậy mà sự mất tích của hai nàng ông ta cũng không hề hay biết.
Cừu Cốc nóng nảy hơn cả, vội vã tung mình ra sau điện. Nam Hải Ngư Ông đưa cần sắt ra ngăn lại, trầm giọng hỏi :
- Việc ở đây chưa giải quyết xong, ngươi định đi sao?
Cừu Cốc nhíu mày nói :
- Mau dang ra, hai nàng nhất định đã bị người ta đánh cắp đi rồi.
Nam Hải Ngư Ông lạnh lùng :
- Dù cho bị họ cắp đi nữa, cũng chưa đến nỗi chết. Còn cái chết của cháu gái ta ngươi định sao đây?
Cừu Cốc khẽ cười một tiếng nói :
- Không phải do tại hạ giết, can hệ gì đến tại hạ?
- Hừ! Hôm nay dẫu ngươi có nói gì đi nữa cũng chẳng ích nào.
Cừu Cốc vì nóng lòng tìm theo hai thiếu nữ, mặt liền sầm lại, quát lớn :
- Có phải các vị muốn gây sự chăng?
Vương Phổ Trọng Hoa tuốt ngay trường kiếm cầm tay, lớn tiếng nói :
- Giết người đền mạng, đó là lẽ tự nhiên.
Lời vừa dứt thì lưỡi kiếm ông ta cũng đã đâm ngay vào ngực Cừu Cốc, kiếm khí trùng trùng, lãnh phong buốt cốt.
Cừu Cốc lách mình sang bên tránh né thì cần sắt của Nam Hải Ngư Ông như con trường xà điểm vào cự khuyết, huyền cơ hai nơi yếu huyệt của chàng.
Cừu Cốc lại lách mình sang mặt thì Phổ Pháp thiền sư rống lên một tiếng, thiền trượng quất ngang vào hông. Chàng lộ vẻ bực mình, vung chưởng đánh vào thiền trượng một cái khiến cho thiền trượng phải chấn dội ra xa.
Cùng lúc ấy, Tôn Sơn Tú Sĩ, Thiên Nhứt đạo trưởng, Trung Châu Hiệp Khách đều đồng lượt vung chưởng, múa kiếm đánh tới tấp vào người chàng.
Trong đại điện gió thổi ào ào, cát bụi tung bay mù mịt. Thất Tinh trận của Di Viên thất hùng đã sử dụng toàn bộ.
Cừu Cốc bị vây trong vòng trận, vừa nóng ruột, vừa tức tối thầm rủa :
"Các ngươi thật sống cho đến tuổi này, ngay chút việc nhỏ cũng không chịu điều tra cho minh bạch".
Chàng biết thành kiến của họ đối với chàng giờ không thể dùng lời nói giải thích được, nên liền lớn tiếng nói :
- Các vị đã không chịu nghe giải thích, tại hạ vì gấp lo cứu nhị vị cô nương, hiện giờ đành thất lỗi vậy.
"Rẻng", Long tuyền kiếm tuốt ra khỏi bao, lập tức chém vào Vương Phổ Trọng Hoa. Trọng Hoa đã biết sự lợi hại của thần kiếm, vội vã lùi sau né tránh nhưng trường kiếm của chàng vừa đến nửa đường đã biến thế chém vào Tôn Sơn Tú Sĩ.
Đợi cho Tôn Sơn Tú Sĩ vừa thối lùi thì chàng lại công vào Thiên Nhứt đạo

trưởng. Chàng vốn có ý đánh để tháo thân, thành thử dụng hết mười thành công lực, đường kiếm đi đến đâu, tiếng réo rắc khiếp người đến đó. Chỉ nháy mắt mà trận thế đã bắt đầu rối loạn.
Vương Phổ Trọng Hoa cứ một lòng muốn báo thù cho ái nữ, nghiến răng kèn kẹt, vung chưởng thí mạng đánh tới. Ông dùng toàn những chiêu pháp cực hiểm độc, quyết liều hai đàng đều thương tổn.
Cừu Cốc thấy vậy giật mình, bỗng rít lên một tiếng, người lẫn kiếm lẹ làng xuyên khỏi vòng vây chạy ra sau điện.
Khi chàng vừa đặt chân đến hậu điện, trong lòng không khỏi ngạc nhiên vì tình hình nơi đây khác biệt hơn trước điện rất xa. Không những bốn bên chẳng có bụi bám nhện giăng mà lại còn phảng phất một mùi hắc khí.
Chàng không thèm để ý đến bọn Thất hùng có rượt theo hay không, từ từ cất bước tiến ra sau. Khi chàng vừa xuyên qua một sân rộng, vào cửa hậu điện thì mùi hắc khí lại nồng nực thêm lên khiến chàng suýt tí nữa phải buồn nôn. Ngước đầu nhìn vào bên trong, bỗng chàng thất kinh lùi lại ba bước.
Thì ra phía trong sâu của ngôi Phật điện, một quái nhân đang ngồi ngay giữa, đầu tóc bù xù lại chụp kim khôi, gương mặt trắng nhợt như người đã chết, đôi mắt lõm sâu dễ sợ, môi trề răng nhọn trông như quỷ dạ xoa.
Phía trên trái quái nhân, một chàng trung niên nho sĩ, mình mặc áo xanh đang ngồi kế cận. Sau lưng là hai nàng thiếu nữ cung trang, áo quần đẹp đẽ đứng hầu.
Quái nhân hình như đang ngồi uống rượu, thấy Cừu Cốc đi vào song không thèm đếm xỉa tới, khiến chàng phân vân khó hiểu tự hỏi :
- "Y là ai thế kia?".
Trong lúc suy nghĩ, bỗng thấy quái nhân đưa năm ngón tay gân guốc ra bốc lấy món ăn trong chiếc phạn bỏ vào mồm. Cừu Cốc trông thấy món ăn ấy, không khỏi há mồm sắp kêu lên thất thanh. Thì ra là một con rết sống mình dài nửa thước, vậy mà quái nhân bỏ nó vào miệng ăn một cách ngon lành.
Lúc Cừu Cốc đang đi vào hậu điện thì bọn Di Viên thất hùng cũng đã đến nơi. Thiên Trì Dã Tẩu đi trước hết vừa thấy Cừu Cố, ông ta liền quát to :
- Tiểu tử, ta xem ngươi còn chạy đường nào nữa cho biết?
Vù một chưởng, nhằm ngay sau lưng chàng đánh tới.
Cừu Cốc thấy vậy nhíu mày, trợt chân một cái đã lách sang năm thước né tránh, chưởng phong của Dã Tẩu bị đánh hụt, cát bụi bay lên tung nóc, đá gạch đổ ngổn ngang.
Quái nhân trợn mắt ngó về phía Thất hùng, nhãn quang trông thấy dễ sợ. Bỗng ông ta ngửa mặt buông lên tràng cười quái dị.
Cừu Cốc vừa nghe tiếng cười ấy thì cảm thấy như trăm ngàn mũi kim xoay vào màng tai. Tâm thần bắt đầu choáng váng, chàng liền vận dụng thần công hộ thể, giả vờ như chẳng có việc gì, chắp tay ra sau đứng ngó.

Thiên Trì Dã Tẩu vừa nghe tiếng cười, mặt liền biến sắc, thân hình lảo đảo muốn ngã. Cũng may Vương Phổ Trọng Hoa kịp phát giác vội vã la lớn :
- Mau vận công bảo hộ tâm thần.
Lập tức, Thất hùng đồng ngồi xuống đất, âm thầm vận dụng công lực kháng cự với tiếng cười.
Nhưng tiếng cười vẫn như nước chảy liên tục không dứt, dần dà, Di Viên thất hùng người nào người nấy khóe miệng bắt đầu rịn máu tươi.
Cừu Cốc thấy tình hình như thế, biết nếu cứ kéo dài thêm nữa thì bọn Thất hùng sẽ bị tiếng cười chấn đứt tâm mạch mà chết. Bởi thế nên chàng ngầm vận nội công, đề cao chân khí cất tiếng ca lên :
Lúc sau khiêu đăng khán kiếm
Giữa mộng thúc tiếng còi binh
Tám trăm dặm thịt rơi máu đổ
Năm mươi trang hào kiệt bỏ mình
Điểm binh trận mùa thu năm ấy
Vó ngựa reo vang, trống chiêng ầm ĩ
Thanh toán xong ân oán võ lâm
Để thắng lấy hư danh, tâng bốc
Thương thay cho kiếp phù sinh...
Tiếng ca hùng tráng, trong trẻo như chuông ngân, lấn át cả tiếng cười quái dị.
Di Viên thất hùng liền cảm thấy trong người dễ chịu lạ, rồi bỗng nhiên tiếng cười cũng chấm dứt.
Quái nhân lúc nãy không thèm xem Cừu Cốc ra gì cả. Qua bài ca này, quái nhân đã chuyển mục tiêu từ Di Viên thất hùng sang người Cừu Cốc. Đôi mắt lộ hung quang, khẽ cười hai tiếng, đoạn dùng đũa gắp một vật trong chiếc phạn ném mạnh vào người chàng.
Một đường kim tuyến chói mắt, một con rắn nhỏ màu vàng dài độ một thước nhằm ngay mặt Cừu Cốc lao tới.
Cừu Cốc tưởng là một ám khí thuộc về kim loại, định đưa hai ngón tay ra kẹp.
Khi hai đàng sắp sửa chạm nhau, bỗng nghe Nam Hải Ngư Ông hoảng hốt gọi lớn :
- Không được chạm nhằm!

KIẾM ĐĂNG

Hồi 54
Ngũ Độc Quái Nhân

Cừu Cốc nhờ Nam Hải Ngư Ông nhắc khéo, liền sử dụng năm đầu ngón tay, "Dung Kim chỉ" lập tức phát ra, lằn kim tuyến gặp chỉ lực của đối phương quá ư mạnh mẽ, bỗng quay đầu trở lại, xuyên thủng vào ngực một thiếu nữ Cung trang.
Một tiếng kêu thảm khốc phát ra, thân hình đẹp đẽ liền ngã ngay xuống đất chết tươi.
Thì ra lằn kim tuyến ấy vốn là một con quái xà màu vàng kim, kỳ độc vô kể, thân hình dai đến đao chém chẳng đứt. Dung Kim chỉ của Cừu Cốc có sức mạnh đến vàng chảy đá tan, thế mà cũng không thể động đến nó được.
Quái nhân đối với việc kim xà quay đầu làm chết một thiếu nữ hình như không để ý đến, tu mỏ rít lên một tiếng thảnh thoát. Kim xà bỗng nhiên từ trong ngực thiếu nữ chui ra, bay trở về bàn, nhưng cử động giờ đây thấy rõ chậm chạp hơn trước nhiều.
Quái nhân thấy vậy tỏ ra thương tiếc con rắn nhỏ của mình, ông ta đỡ lên vuốt ve trìu mến một hồi, đoạn mới ngước đầu nhìn Cừu Cốc giọng khàn khàn nói :
- Nhãi con, gan ngươi cũng khá lớn đấy.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Xem tướng mạo của ngươi cũng đủ hiểu không phải là hạng người tốt.
Chàng trung niên nho sinh ngồi bên trái quái nhân lập tức đứng dậy, từ từ bước xuống thang cấp chỉ vào mặt Cừu Cốc nói :
- Ngươi là ai? Dám cả gan xông vào vùng cấm địa này?
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc, chỉ biết nơi đây là một ngôi miếu. Song chẳng hiểu tại sao đột nhiên lại biến thành khu cấm địa.
Trung niên nho sinh vừa nghe ba tiếng Lữ Cừu Cốc, sắc mặt bỗng tỏ ra kinh dị, đôi mắt chuột xoay đảo một vòng, đoạn chỉ sang Nam Hải Ngư Ông mọi người hỏi :
- Còn mấy người này?
Vương Phổ Trọng Hoa trầm giọng đáp :
- Di Viên thất hùng.
- Các ngươi đêm nay không hẹn mà đều đến đây với mục đích gì?
Cừu Cốc lớn tiếng :
- Đừng giả vờ. Vừa rồi hai vị cô nương nơi trước điện có phải các ngươi đã đánh cắp chăng?
Trung niên nho sinh đưa mắt trừng chàng lạnh lùng hỏi :
- Có phải ngươi đang nói chuyện với ta chăng?
- Tất nhiên là ta hỏi ngươi.
Trung niên nho sinh hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Các ngươi vô cớ xâm nhập vào điện này. Tội đã đáng chết, giờ lại nói năng

với bổn tọa vô lễ như thế nữa thì tội ấy không thể giảm được.
Cừu Cốc cười lớn nói :
- Đợi xem các ngươi làm gì ta cho biết.
Vương Phổ Trọng Hoa đứng bên nhìn xem hình dáng của trung niên thư sinh, bỗng ông sực nhớ ra một người không khỏi thất kinh, vội vàng ra hiệu cho Nam Hải Ngư Ông. Bọn họ thoạt đầu xem Cừu Cốc như kẻ thù địch, nhưng giờ chạm phải kình địch chính, họ không khỏi đem lòng lo hộ cho chàng. Bấy giờ trên gương mặt của trung niên nho sinh đã hiện lên một màn sát khí, từ từ bước đến trước mặt mọi người.
Gương mặt của Cừu Cốc cũng bắt đầu lầm lỳ. Chàng đã ngầm nhận ra chàng trung niên này không phải kẻ tầm thường mà công lực thâm hậu đến tột độ nên một mặt ngầm vận khí đề phòng, một mặt chàng đưa tay ra dấu khẽ bảo bọn Thất hùng :
- Trong điện này tình thế rất hung hiểm, các vị nên lui ra để một mình tại hạ ứng phó cho.
Nhưng Vương Phổ Trọng Hoa là người hiệp nghĩa, tuy vừa tức giận Cừu Cốc, nhưng vẫn không nỡ để cho chàng phải lâm nguy trong khi mình lại tránh thoát.
Vì vậy nên ông đưa mắt nhìn về Cừu Cốc, cười ha hả nói :
- Di Viên thất hùng tuy tài nghệ chẳng bằng ngươi, nhưng cũng chẳng phải là hạng tham sống sợ chết.
Cười dứt, sắc mặt nghiêm nghị, quay sang Thiên Nhứt đạo trưởng nói :
- Mau bày trận thế ra, có lẽ đêm nay anh em ta sẽ chôn thây nơi đây cũng chưa biết chừng.
Thiên Nhứt đạo trưởng và mọi người đều là kẻ lịch duyệt giang hồ, ai nấy cũng đã thấy rõ tình thế nguy hiểm đêm nay, lập tức hờ sẵn binh đao cầm tay, dàn thành trận thế tức khắc.
Bấy giờ, trung niên nho sinh đã đến trước Cừu Cốc chỉ còn một trượng thì đứng lại, giọng lạnh lùng nói :
- Trước khi chết, bổn tọa muốn cho ngươi hiểu rõ, vậy chớ ngươi có biết bổn tọa là ai chăng?
Cừu Cốc xem thường :
- Mặc cho ngươi là ai đi nữa cũng chỉ là một lũ chó săn để cho người ta sai khiến thôi.
Chàng trung niên nghe nói mặt liền biến sắc, đôi mắt lộ hung quang chẳng nói chẳng rằng, đủ rõ chàng ta đã tức giận đến mức tột độ.
Cừu Cốc cũng đã hiểu thế, lập tức ngầm vận thần công đề phòng.
Trong khi hai đàng đang lăm le nhau, chỉ chờ đối phương nhúc nhích một cái là cuộc chiến bắt đầu bộc phát ra ngay. Đột nhiên trên đại điện một tràng cười quái gở phát ra, lão quái nhân bỗng tung mình lên không, nhẹ nhàng hạ

xuống nơi giữa hai người đứng, với giọng khàn khàn lên tiếng :
- Ngươi là tân thủ lãnh của Phổ Kiếm minh?
- Ừ.
- Có phải ngươi đã gởi lời khiêu chiến với Vô Nhân đảo chủ?
- Phải.
Quái nhân bỗng ngửa mặt lên trời cười như ngông cuồng một hồi đoạn nói :
- Gan dạ của ngươi kể cũng đủ thật. Song chỉ tiếc nỗi võ công chưa xứng.
- Ngươi nhận thấy ta không đủ sức kháng cự với Vô Nhân đảo chủ sao?
Quái nhân lại cười lên một hồi nói :
- Nhiều nhất ngươi chỉ có thể chống cự được hai mươi chiêu là cùng. Nhưng đối với người này - ông đưa tay chỉ về trung niên nho sinh - thì ngươi có thể kéo dài được trăm chiêu vậy.
Phải hiểu trung niên nho sinh vốn là tên ác sát hữu danh giang hồ, ngoại hiệu "Đoạt Hồn Trường Đoản Bút", hai mươi năm trước đây chàng ta đã thi thố với Độ Phàn chân nhân, thủ lãnh Toàn Chân phái nơi núi Khởi Tín Phong ba ngày ba đêm, kết cuộc chỉ bại có nửa chiêu, từ đó về sau chàng liền bỏ ra hải ngoại, không còn lai vãng giang hồ nữa.
Cừu Cốc vốn là người tự tin, vừa nghe lời của quái nhân nòi, trong lòng tỏ ra không phục. Quái nhân thấy vậy "Hừ" một tiếng lạnh lùng :
- Ngươi đừng tưởng lời của lão phu là ngoa, lát nữa đấu với nhau tất ngươi sẽ hiểu.
Nói dứt, ông khẽ nhún mình một cái đã nhanh nhẹn trở về chỗ cũ, thò tay vào thố bắt lên một con bù cạp to lớn bỏ vào miệng nhai ngon lành, đoạn ông lại cười nói :
- Nhãi con, ngươi cứ yên tâm! Thế nào lão phu cũng để cho ngươi được sống sót để tham gia Thái Sơn đại hội vào ngày mai này, lúc ấy ngươi có chết cũng yên lòng nhắm mắt.
Cừu Cốc như tỉnh ngộ, cất tiếng hỏi :
- Ngươi là Vô Nhân đảo chủ?
- Khỏi cần biết ta là ai, mau ra tay đi.
Trung niên nho sinh đã điều vận chân khí, lẹ như chớp vung chỉ điểm ra, một đạo hàn lực cuồn cuộn nhằm vào ngực đối phương bắn tới.
Cừu Cốc đứng cách xa chàng ta trượng ngoài, sớm đã hiểu công lực cao thâm của đối phương hơn tất cả những người mà lâu nay chàng đã gặp. Vừa thấy đối phương động thủ, chàng liền vung chưởng sử dụng thức "Giang Vũ Phi Phi" chống cự, xoay người một cái năm đạo hồng quang đã từ năm ngón tay xẹt ra.
- Mai Hoa Vô Ảnh Thủ?
Trung niên buột miệng kêu lên kinh dị đoạn lớn tiếng hỏi :
- Ngươi là Ngũ Lãnh Toàn Chân phái?

- Cũng có thể nói thế.
- Độ Phàn chân nhân là gì của ngươi?
- Tiên sư.
Trung niên bỗng cười lên hu hú :
- Thật là duyên trời định. Hôm nay không những chúng ta thi thố tài nghệ mà còn có dịp cho lão phu gỡ được món nợ cũ cách đây hai mươi năm.
- Ngươi biết tiên sư ta?
- Chớ nói nhiều, tiếp chiêu đây!
Dứt lời Trung niên đã lặng lẽ lấy sức, vụt một cái đã liên hồi công ra bảy đường, chiêu thức ác độc vô cùng.
Cừu Cốc bỗng cảm thấy bốn bề đâu đâu cũng đều có một kình lực áp tới, sức mạnh phi thường khiến chàng thiếu điều nghẹt thở. Vội vã tận dụng chân lực, trong chớp nhoáng đánh ra tám chiêu, điểm năm chỉ, lập tức chận ngay thế công của đối phương.
Đôi mắt của Trung niên tinh xảo, lại giàu kinh nghiệm, vừa trông thấy thế đánh của Cừu Cốc, đã biết ngay trong một trăm chiêu chưa chắc gì hạ nổi địch phương nên liền sanh kế thu ngắn thời gian, chỉ phong liên tiếp búng ra như hình chiếc lưới bao trùm lấy Cừu Cốc.
Thân hình Cừu Cốc lúc né sang trái khi tránh qua phải, hai tay vun vút đánh ra, ung dung ứng phó. Trong chớp nhoáng đã qua được mười chiêu, thế mà bên nào thắng phụ cũng chưa thấy rõ.
Trận đấu càng lúc càng hăng, bộ pháp càng đi càng gấp, gió thổi vù vù, cát tung tứ phía khiến cho những tà áo của các Cung trang thiếu nữ theo gió tung bay, trong vòng ba bốn trượng đèn đuốc đều dao động.
Đang lúc đấu, bỗng nghe Trung niên phát ra tiếng cười quái dị rồi quát to :
- Tiếp lấy chiêu này.
- Sợ ngươi sao?
"Ầm" một tiếng long trời lở đất, kình lực chạm nhau, hai đàng đều lui ra sau năm thước, mặt mày Cừu Cốc trắng nhợt, ngầm vận công điều khí.
Trung niên thư sinh cũng chẳng khác nào, mặt mày xanh mét, hơi thở dập dồn, nhưng vừa tụ khí đã tung người vào công tiếp. Thân hình chưa tới mà chưởng lực đã ra, một luồng hàn âm kình lực vun vút bắn đi.
Cừu Cốc thét to một tiếng, dụng thế Khí thôn Hà ngục, luồng dương cang phát ra chận đứng hàn khí của đối phương.
"Bùng"!, lại một tiếng nổ vang rền, Cừu Cốc lảo đảo lùi sau hai bước, Trung niên nho sinh nhích sau nửa bước, nhưng miếng gạch dưới chân ông đã bị dẫm nát lún xuống thật sâu.
Trung niên nho sinh vốn tưởng võ công của Cừu Cốc tuy cao, nhưng nội lực cũng chỉ có hạn, vì tuổi chàng còn quá nhỏ, thành thử ông cố áp dụng nội lực để phân định hơn thua, không ngờ sau hai cuộc chạm nhau, mới hiểu nội

lực đối phương không như mình đã tưởng, trong lòng bắt đầu dè dặt muôn phần.
Trái lại, qua hai cuộc thử thách, Cừu Cốc biết đối phương chẳng hơn mình bao nhiêu, lòng chàng bắt đầu trấn tĩnh, khẽ rít lên một tiếng, tung thân nhảy tới, chỉ công chưởng pháp một loạt đánh ra mười tám thức, nhanh nhẹn khôn tả, uy mãnh vô cùng.
Trung niên nho sinh giờ không có ý thi thố nội lực nữa, liền sử dụng độc môn công phu, trong chớp mắt Cừu Cốc cũng trả lại mười chiêu, vung ra chín chỉ.
Quái nhân thoạt đầu còn ngồi yên tại chỗ sắc mặt thản nhiên, nhưng giờ thì thần sắc bắt đầu tỏ ra kinh dị khôn cùng, bất giác ông từ từ đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.
Vì hai đàng đang sử dụng những chiêu thức quái dị đến ngay cả ông cũng chưa từng thấy qua. Hơn nữa là Cừu Cốc, vì chàng vừa dùng công phu của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, vừa áp dụng võ học cuốn trong Đan thư, thủ pháp cổ ảo của Nhứt Dương Tử dưới Độc Long đàm, nên không hiểu chàng thuộc về môn phái nào cả.
Sở dĩ quái nhân ra lệnh cho Trung niên nho sinh đấu với Cừu Cốc trăm chiêu, mục đích để tìm hiểu thực lực cùng võ nghệ tuyệt kỹ của chàng, ngờ đâu chưa kịp tìm ra manh mối nào thì trăm chiêu cũng đã dứt. Bỗng nghe một tiếng quát lớn :
- Trăm chiêu đã qua, các ngươi hãy ngưng tay lại.
Trung niên nho sinh vừa nghe tiếng quát của quái nhân, lập tức thu tay lùi lại, nhưng trong lòng ông hỗn loạn lạ thường, lòng thầm tự nhủ :
- "Ta ra hải ngoại khổ sở hai mươi mấy năm, mục đích muốn về rửa nhục. Xem tình hình hôm nay, chỉ sợ ngay cả đệ tử của Độ Phàn chân nhân cũng chưa chắc đã hạ được".
Quái nhân ra lệnh cho hai người đình chỉ xong, cất giọng lạnh lùng nói :
- Võ công của ngươi có lẽ đã trội hơn ta tưởng tượng, nhưng chưa đủ chứng minh là đã hơn hắn, bởi vì thủ đoạn sau cùng của hắn chưa đem ra sử dụng.
Cừu Cốc hừ một tiếng nói :
- Chẳng lẽ ta lại chẳng có thủ đoạn sau cùng của ta sao?
Quái nhân cười nhạt :
- Ngươi nói rất đúng. Giờ lão phu phân định hai ngươi đều huề nhau, không ai thắng phụ. Vậy đi đi!
Nếu nghe theo lời ra đi thì còn nói gì. Nhưng mục đích của Cừu Cốc đến đây là muốn tìm kiếm hai thiếu nữ bị mất cắp đâu dễ nghe lời ông ta, nên chàng vẫn đứng lì nơi đó lớn tiếng nói :
- Các ngươi đã đánh cắp hai người bạn gái ta đem đi đâu? Hôm nay nếu không trao trả, Lữ mỗ sẽ không buông tha đâu.

Quái nhân sững sờ giây lát, đoạn buông tiếng cười quái dị nói :
- Vì mai này là ngày hội, nên lão phu mới tha ngươi được sống sót, không ngờ ngươi lại chẳng biết trời đất là gì cả. Chẳng lẽ ngươi muốn chết sao?
Cừu Cốc nghiêm nghị :
- Chớ nói lôi thôi, trả lời câu hỏi của ta trước đã.
Quái nhân lâu nay ngang dọc trên đời, đâu dễ chịu để ai hiếp nạt. Thấy thái độ Cừu Cốc như thế, mặt ông liền nổi sát khí, nhưng rồi cố nén lại, lạnh lùng nói :
- Hai người bạn gái của ngươi mất đi nơi nào, lão phu thật không biết đến.
Cừu Cốc nhìn thấy thần thái của quái nhân không có vẻ dối trá thành thử trong lòng phân vân vô kể, tự hỏi :
- "Hai nàng đã bị ai cướp đi cà? Thật quái dị!"
Quái nhân thấy chàng cứ đứng lặng thinh, ông ta lại cất giọng nói :
- Lão phu đối với ngươi hôm nay kể như quá sức nhân nhượng rồi. Nếu ngươi không đi thì chúng ta đi thôi!
Nói dứt, tay áo phất nhẹ, một luồng gió lạnh thổi lên mùi khét hôi nực mũi, đèn đuốc trong điện đều tắt phụt. Cừu Cốc sợ họ thừa cơ đánh lén nên ngầm vận công vào chưởng, lui ra sau phòng bị.
Bỗng nghe bên tai tiếng gió thổi vun vút, một lát sau im lặng như tờ. Thoạt đầu đèn vừa tắt thì không ai trông thấy gì cả, nhưng phút chốc, nhãn lực của mọi người đã lấy lại bình thường. Bấy giờ trong đại điện, trừ Cừu Cốc cùng Di Viên thất hùng ra, bọn người của quái nhân không còn tăm dạng.
Sự biến đổi quá đột ngột khiến cho lòng tự ái của Cừu Cốc bị tổn thương, chàng thở ra một tiếng, từ từ bước ra khỏi điện. Di Viên thất hùng cũng chậm rãi theo sau.
Vương Phổ Trọng Hoa quay sang nói với Cừu Cốc :
- Việc của chúng ta đợi qua ngày Thái Sơn rồi sẽ nói. Nếu ngươi không trả lời minh bạch, lão phu thề chẳng bỏ qua.
Cừu Cốc chỉ "Hừ" một tiếng, không thèm trả lời. Giờ đây đầu óc chàng đã rối vò, đáng lẽ chàng định sau khi phục thuốc Độc Long đan cho Hồng Liệu xong sẽ tận dụng chân khí đẩy lui chất độc cho hai nàng. Ngờ đâu chưa kịp ra tay, Di Viên thất hùng đã đến khuấy rầy và khiến cho họ bị đánh cắp. Như vậy Di Viên thất hùng cũng phải chịu một nửa trách nhiệm vào đấy mới phải.
Vương Phổ Trọng Hoa biết lòng chàng đang bực bội nên nói xong lập tức dắt sáu nghĩa đệ ra đi.
Từ lúc gặp Hồng Liệu đến giờ, có thể nói suốt đêm bị khuấy rối. Giờ chàng mới hơi yên tĩnh đôi chút, lần hồi bước ra khỏi miếu, ngước mặt hít lên một hơi thoáng khí, thì ra trời cũng đã hừng sáng, tứ bề đượm một màu vàng nhạt.

Hôm nay là ngày hẹn gặp mặt giữa chàng cùng Thái Bạch Tiên Ông. Lòng chàng hằng mong ước sớm được gặp lại người kính mến nhất đời của chàng, đồng thời lại còn nhờ ông ta giải thích rõ vài điều nghi vấn.
Trời thanh nắng dịu, phong cảnh trong vùng Thái sơn đẹp đẽ làm sao! Tuy một đêm mất ngủ, đồng thời còn tổn hao bao nhiêu sức lực trong những vụ tương tranh nhưng chẳng biết sao Cừu Cốc cảm thấy khỏe khoắn vô cùng. Sự ước ao gặp mặt Tiên ông khiến chàng quên cả những điều khó nhọc.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 55
Ân oán sư môn

Chàng vừa nhìn thấy ngọn núi nguy nga sắp là nơi hò hẹn, Cừu Cốc liền gia tăng tốc lực, gấp rút chạy nhanh, nhưng bỗng bên tai chàng có tiếng nói văng vẳng vọng lại :
- Nhãi con chớ nên chạy đến, mau tìm nơi ẩn thân lánh mặt.
Tiếng nói văng vẳng này hình như giọng của Thái Bạch Tiên Ông. Lòng chàng không khỏi kinh ngạc, lập tức theo lời lánh thân vào bụi cây rậm.
Chàng vừa ẩn vào lùm cây xong, một bóng người từ phía trước phi đến nhanh như điện xẹt, ngay cả nhãn lực của chàng mà cũng khó nhìn rõ mặt mũi của kẻ ấy.
Chớp mắt kẻ ấy đã chạy thẳng xuống chân đồi, hình thù như Thái Bạch Tiên Ông chẳng sai.
Cừu Cốc vừa trông thấy Thái Bạch Tiên Ông đang định xông ra chào đón thì bỗng trên đỉnh núi có một tràng cười quái dị phát ra, hai bóng người như hai con đại điểu từ trên bay xuống, một người là lão Quái nhân đêm rồi gặp nhau nơi miếu bể, còn người kia là một lão bà huyền y, trùm khăn xanh, châu thân như bao phủ một màn khói đen dày đặc.
Ba người vừa hội lại một nơi, Huyền y lão bà đột nhiên lên tiếng :
- Các ngươi đã gặp qua lão già ấy chăng?
Quái nhân nhe răng cười nói :
- Lão già ấy thì chưa gặp, nhưng đã gặp qua người đại diện.
- Đại diện? Thái Bạch Tiên Ông bỗng "Hừ" lên một tiếng hằn học nói :
- Có phải thằng nhãi con họ Lữ ấy chăng?
- Đúng là hắn.
- Vậy sao không thừa dịp bắt giữ lấy nó.
Cừu Cốc giờ mới tỉnh ngộ, thì ra Thái Bạch Tiên Ông này vốn là người giả,

hen chi vừa rồi cụ già đã bảo ta ẩn thân lánh mặt.
- Vì tại hạ muốn tìm nơi người thằng nhỏ ấy một vài môn võ công của cụ già nên mới chưa hạ thủ thôi.
Huyền y lão bà lên tiếng :
- Như vậy là ai rồi, cho dù không hạ thủ hắn nhưng cũng bắt hắn giữ lại. Làm vậy mới khỏi sợ lão già không ra mặt.
Quái nhân vò đầu cười, rồi bỗng đưa tay ra trước chụp vào hư không một cái.
Một con rắn nhỏ trong bụi cách xa ông ta trượng ngoài như bị một sức hút kinh khủng bay vào lòng tay, không cần xem xét gì cả liền bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.
Huyền y lão bà nhíu mày lùi sau hai bước, trề môi :
- Thật ghê tởm.
Quái nhân như càng đắc ý cười lên ha hả.
Mặt của Thái Bạch Tiên Ông giả bỗng nghiêm nghị, trịnh trọng nói :
- Ngày hội mai này không có gì đáng lo. Chỉ ngại có bọn người cũ của Phổ Kiếm minh thôi.
Quái nhân cười lớn :
- Ngươi là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, chẳng lẽ vô phương trị chúng được sao?
- Phổ Kiếm minh trước kia kỳ nhân dị sĩ không biết bao nhiêu mà kể. Chỉ sợ sự sắp đặt của ngươi không thể qua mặt họ được.
- Nên hiểu đó chỉ là việc phụ, còn việc chính là võ công của chúng ta đấy chứ.
- Võ công của lão già ấy đã nhập hóa, lão phu tuy luyện được một vài môn, nhưng cũng chưa chắc đã thắng được.
- Nếu ba chúng ta liên thủ thì sao?
- Với danh phận của chúng ta đâu thể làm như vậy được?
Huyền y lão bà cười nhạt :
- Vậy hôm nay ngươi hẹn với ta đến đây để làm gì?
- Tất nhiên là chuẩn bị, nếu vạn nhất không thắng nổi phải dùng đến sức ba người liên thủ vậy chứ sao.
- Vậy thì tại sao ngày mai lại chẳng được?
- Nên nhớ rằng mai này là ngày đại hội quần hùng, ai nấy cũng đều có mặt cả kia mà.
Quái nhân khẽ cười :
- Kệ chúng, miễn đạt cho được mục đích thì thủ đoạn nào lại chẳng thể làm...
Huyền y lão bà đột nhiên chận lời ông ta nói :
- Khoan đã, giờ chúng ta nên nói trước, các ngươi mưu đồ tranh bá tranh

hùng gì cũng mặc, miễn sao việc thành rồi ta chỉ cần lấy cây Vạn tải Trường thanh cùng lọ thuốc Thiên niên Kế tục thôi!
Trên mặt Thái Bạch Tiên Ông giả điểm một nụ cười gian hiểm nói :
- Việc gì lão phu cũng chả cần, chỉ cần sự việc thành công là được.
Quái nhân cũng gật đầu nói :
- Lão phu cũng nghĩ thế, nhưng từ nay về sau giữa Vô Nhân đảo cùng Phổ Kiếm minh phân ranh cách nào đây?
Thái Bạch Tiên Ông giả không cần nghĩ ngợi nói :
- Lấy Hoàng hà làm ranh giới, Vô Nhân đảo chiếm phía Nam, chúng ta ngự phương Bắc.
Cừu Cốc nghe nói không khỏi cười thầm :
- "Thật là một lũ cường đạo vô sỉ. Công việc chưa thành đã lo phần thưởng".
Nhưng lòng chàng cũng không khỏi lo sợ, vì chàng đã từng thử qua võ công của Thái Bạch Tiên Ông giả rồi, giờ lại thêm có Vô Nhân đảo chủ cùng một lão bà, như thế tình thế càng rắc rối hơn nhiều.
Theo lời nói của họ, chàng đã hiểu họ đang tìm cách đối phó với Tiên ông, nhưng lạ một điều là tại sao từ lúc Tiên ông truyền âm cho chàng xong thì không thấy hình bóng đâu nữa, chẳng lẽ ông ta cũng sợ bọn họ sao?
Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng nghe Thái Bạch Tiên Ông giả quát to một tiếng, đưa tay hướng về cây cổ thụ cách xa ông ta ngoài hai trượng đẩy tới. Với lối chưởng pháp này không hề nghe tiếng gió, cũng chẳng thấy uy thế gì đáng khiếp cả.
Nhưng thân cây cổ thụ to lối bốn người ôm từ từ ngã nhào xuống đất, lúc ấy mới nghe tiếng nổ rền trời.
Đôi mắt của Quái nhân đột nhiên sáng lên hỏi :
- Huynh đài đã phát giác ra gì đấy?
Thái Bạch Tiên Ông giả tỏ vẻ ngạc nhiên nói :
- Rõ ràng tại hạ vừa thấy một bóng người xẹt qua, giờ sao chẳng có động tĩnh gì cả.
Quái nhân lập tức vung tay ra, hai đường kim tuyến lẹ làng xẹt vào trong bụi cỏ. Với giọng cười ngạo nghễ, ông ta nói :
- Hai con kim long của tại hạ mà buông ra thì dù cho ai đi nữa cũng khó hòng trốn tránh.
Cừu Cốc đang núp cách xa ba người chỉ có mười lăm, mười sáu trượng, nghe nói không khỏi lo sợ. Nếu hai con kim long mà đánh hơi tới bên chàng thì thế nào cũng phải lộ tông tích ngay. Mắt chàng cứ đăm đăm theo dõi hành trình của hai con rắn vàng. Chúng như hai đường kim tuyến xuyên nhanh qua những bụi cỏ rậm để đánh hơi người, dần dần hướng về phía chàng lao tới.
Sự lo ngại đã đến tột độ, Cừu Cốc liền vận dụng Dung Kim chỉ lực vào hai

tay, phòng hờ một khi hai con rắn ấy xáp đến người chàng liền ra tay ngay, như vậy không còn sợ lộ diện nữa.
May thay, lúc ấy trên trời bỗng nhiên có tiếng hạc kêu, một đốm trắng từ trên trời cao hạ xuống nhằm ngay chỗ hai con rắn vàng ấy, mau lẹ khôn cùng, mỏ mổ một con, chân cắp một con, đoạn tung mình bay lên.
Quái nhân vừa thấy bạch hạc bỗng đâu từ trên trời hạ xuống cắp đi hai con rắn vàng mà hằng ngày ông ta xem quí bằng tánh mạng, liền nộ khí xung thiên, hai mắt trợn trừng rít lên một tiếng quái dị, lẹ như điện chớp tung mình nhảy lên.
Nhưng bạch hạc sớm đã bay bổng lên cao, thoáng cái đã mất dạng trong mây ngàn. Quái nhân dù cho có giận dữ đến đâu cũng chẳng còn cách nào đối phó được nữa rồi.
Huyền y lão bà ngước mặt lên trời nhìn giây lâu, đoạn phân vân nói :
- Sự xuất hiện của con bạch hạc này có điểm hơi lạ.
Quái nhân bỗng như sực tỉnh nói :
- Đúng vậy, hai con kim long của tại hạ vốn là một giống vật khác biệt. Nếu là những súc vật thường không thể nào chạm vào mình chúng nó được.
Thái Bạch Tiên Ông giả cũng ngạc nhiên lẩm bẩm :
- Lão già ấy tuy có tánh ưa chơi, nhưng không từng nghe nói có nuôi loại bạch hạc này.
Quái nhân tức đến quát tháo :
- Mặc cho ai nuôi nó cũng vậy, ngày nào lão bắt được quyết nhai không còn để chừa một sợi lông mới hả dạ!
Bỗng nhiên từ xa vẳng lại tiếng cười nhạt nói :
- Đây chỉ là một cảnh cáo nhỏ thôi. Nếu còn chưa giác ngộ thì ngay cả mạng ngươi cũng khó lòng giữ nữa.
- Ai đấy?
Ba người đồng thanh quát lớn rồi lẹ như tên bay phóng người hướng về khu rừng vừa phát ra tiếng nói.
Cừu Cốc vận dụng nhãn lực nhìn đi, bỗng thấy có một bóng xám mờ ảo vụt một cái đã mất dạng.
Khi đưa mắt sang nhìn ba người, thấy họ vừa nhảy vào khóm rừng, động tác như hình cút bắt, quanh quẩn trong ấy không thể ra được. Lòng chàng không khỏi ngạc nhiên thầm bảo :
- "Chẳng lẽ ông ta đã bày trận pháp gì trong ấy sao?"
Đột nhiên nghe sau lưng có tiếng cười ha hả nói :
- Mặc chúng cút bắt trong ấy, giờ ông cháu ta nên tìm một nơi vắng vẻ nói chuyện chơi.
Cừu Cốc kinh dị vội quay người lại, liền thấy Thái Bạch Tiên Ông đang đứng sau lưng cười ha hả. Chàng ngơ ngác hỏi :

- Vừa rồi có phải ông nói chuyện trong rừng ấy chăng?
- Không phải ta thì còn ai nữa. Chỉ hỏi nhảm thôi. Chúng ta đi!
Khu rừng cách nơi chàng đứng có hơn hai mươi trượng, vậy mà thoáng cái ông đã đến sau lưng chàng, với thân pháp mau lẹ như thế thật là khiếp người, lòng chàng không khỏi ngầm bội phục.
Tiên ông đã bắt đầu cất bước đi. Cừu Cốc tuy tận dụng sức lực đuổi theo nhưng vẫn không sao vượt qua được. Phút chốc hai người đã đi vào một sơn cốc, cụ già liền dừng bước lại quay đầu cười nói :
- Chúng ta có thể nói chuyện nơi đây được rồi.
Cừu Cốc vốn đã có sẵn nhiều việc nên liền mở miệng hỏi :
- Kẻ giả mạo là Phổ Kiếm minh chủ, ông có biết họ là ai chăng?
- Hẳn nhiên là biết, chỉ vì...
- Sao họ giống hệt ông như thế?
- Việc đó cháu khỏi cần hỏi, đáng lẽ ông đã quyết tâm không đếm xỉa đến việc bên ngoài nữa, nhưng giờ không thể để cho ông yên, thành thử hôm nay hẹn cháu đến đây cũng vì việc ấy vậy.
- Ngày hội Thái Sơn mai này ông định ra mặt?
Tiên ông bỗng cười lớn nói :
- Dẹp bọn tiểu tốt đâu đáng để cho ông phải ra tay?
- Theo cháu thấy thì ba người này võ công không phải là kém, không hiểu người đàn bà ấy là ai thế?
- Là một nhân vật danh chấn giang hồ, thường gọi là "Sương Trung Hoa", tên thực ông đã quên mất rồi.
- Sương Trung Hoa? Cừu Cốc xoe tròn đôi mắt nói :
- Đóa hoa trong sương mù! Cái tên thật là đẹp đẽ.
- Hừ! Cũng vì cái tên đẹp đẽ ấy mà đã chôn vùi không biết bao nhiêu nhân vật anh hùng. Từ nay về sau đối với bà ta cháu nên cẩn thận lắm mới được.
- Việc này cháu xin cam đoan.
- Ha ha...con của Phong Lưu Nhu Hiệp Lữ Tử Thu mà chẳng phong lưu sao?
Mặt Cừu Cốc bỗng đỏ bừng hỏi :
- Ông biết tiên phụ sao?
- Tiên phụ?
Cụ già cười lớn hỏi :
- Cháu tưởng cha cháu đã chết rồi sao?
Cừu Cốc buồn rầu đáp :
- Thưa vâng. Vãn bối tận mắt thấy, tận tay chôn, đâu thể nhầm lẫn được.
- Vậy ai đã giết chết cha cháu?
- Theo cháu biết, có thể Thâu Thiên Hoán Nhật, hoặc giả Tổng quản Hồng Dương Động.
- Cháu thấy võ công của hai người ấy cao bằng cháu không?

- Nếu quyết đấu một cách công bình thì cháu có lẽ đánh bại họ được.
- Hẳn rồi! Ông hỏi cháu, trong thời gian bao lâu cháu có thể giết chết được một trong bọn Thất đại danh gia?
- Không đầy mười chiêu có thể đánh bại bất cứ một người nào, nhưng muốn giết chết họ thì thời gian không thể tính được. Không hiểu ông hỏi những việc ấy để làm gì?
Tiên ông cười lớn nói :
- Nếu cháu không thể trong thời gian ngắn hạ sát được một trong bảy người ấy, vậy thì cha cháu cũng đồng hạng trong Thất đại danh gia, hẳn nhiên là Thâu Thiên Hoán Nhật cũng vô phương hạ sát một cách mau chóng được.
- Nhưng ông ta đã chết thật rồi.
- Cha cháu không thể chết, y dùng phương pháp Qui tức (rùa thở) để gạt trong nhất thời.
- Cháu nghĩ: "Cha cháu không cần phải làm thế".
- Vì sao?
- Vì cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" đã được vào tay.
- Là cuốn sách mà cháu được đấy chứ gì?
- Vâng.
- Vậy cháu đã thấu được huyền ảo trong ấy chưa?
- Chỉ hiểu được một cách đại khái thôi.
- Nên hiểu trong cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" ấy, mỗi một câu đều có chú giải, mỗi một chữ đều là uyên thâm. Nếu không có cuốn chú giải thì đừng hòng hiểu thấu.
- Như vậy cha cháu lại được cuốn phụ giải nữa sao?
- Đúng vậy, cha cháu chuyên giữ văn kiện trong Phổ Kiếm minh nên hiểu rõ nội tình, có lẽ vì thấy tình hình khác lạ thành thử mới đành bỏ cả nhà cửa vợ con, gia nhập vào tổ chức giả mục đích để đánh cắp cuốn phụ giải, rủi bị người ta phát giác rượt theo, nên đành đưa cuốn chính ra, đồng thời dùng phương pháp Qui tức giả chết.
Cừu Cốc nhảy nhổm người lên nói :
- Nói vậy thì cha cháu chưa chết sao?
- Hẳn nhiên không thể chết, có lẽ ngày mai này cha con cháu sẽ được gặp mặt vậy.
Cừu Cốc nghe tin này, vui mừng không thể tả.
Nhưng bỗng thấy Tiên ông thở dài nói :
- Tiếc rằng giờ cháu không có cuốn phụ giải, mà ngày mai lão phu lại không muốn lộ diện, thật là một việc hơi phiền phức.
- Nghĩa là ông bảo cháu không được cuốn phụ giải tức vô phương thắng được họ phải chăng?
- Việc ấy hẳn đi rồi. Nên hiểu "Tiên Tần võ thuật tập thành" bao la vạn

trượng. Người giả Phổ Kiếm minh chủ ấy chẳng qua chỉ được biết một tí thôi, nếu cháu biết nhiều hơn hắn, ắt sẽ thắng hắn vậy.
- Nói vậy có phải ông đã biết hết cả trong ấy chăng?
- Lựa phải hỏi. Hẳn nhiên ông phải biết rõ trong ấy mới được chớ.
Cừu Cốc nhảy lên vui mừng :
- Bản chánh của "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" hiện giờ đang ở trong tay cháu. Vậy thì ông dạy cháu ít chiêu không phải xong chăng?
Tiên ông cười nói :
- Cháu nghĩ thật ngây ngô, một ngày mà học được bao nhiêu? Hơn nữa ông còn có nhiều việc phải làm, đâu thể ở đây dạy cháu được?
Cừu Cốc thất vọng nín thinh không nói gì nữa. Tiên ông lại cười nói :
- Cháu lo lắng làm gì, đã có người muốn cháu làm Thủ lãnh Phổ Kiếm minh, chẳng lẽ lại nỡ ngồi ngó cháu gặp nạn mà chẳng giúp sao?
Cừu Cốc như hiểu hỏi :
- Có phải ông bảo còn có người âm thầm ủng hộ cháu?
- Có lẽ đúng vậy. Giờ chúng ta đừng nói đến việc ấy nữa có được không?
Cừu Cốc bỗng lại hỏi :
- Cháu không hiểu rõ tại sao ông lại đành để cho họ khuấy rối mà không ra mặt ngăn chận.
Cụ già thở dài :
- Ai đều có việc khổ tâm riêng của họ, đừng nói đến việc ấy có được không?
Cừu Cốc không dám hỏi nữa, nhưng trong đầu luôn luôn tự hỏi :
- "Có lẽ Thái Bạch Tiên Ông với người ấy có một sự liên quan gì đây?".
Đôi mắt của Tiên ông quả thật lợi hại, sớm đã đoán biết ý nghĩ của chàng nên lại thở ra nói :
- Cháu nghĩ xem, phàm thuộc minh hữu của bổn minh, ai ai cũng là những nhân vật vang danh giang hồ, vậy họ đâu dễ gì để cho người ta lừa gạt.
Cừu Cốc gật đầu tỏ ra hiểu biết, đột nhiên chàng cương quyết nói :
- Người hắn hành vi độc ác quá mức, mặc cho y là ai đi nữa, cháu cũng nhất định tận lực đấu với y một phen. Nếu không, một khi để y khống chế được bọn minh hữu thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được.
- Cháu đã có tấm Long Vân lệnh thì cứ tự do hành sự theo ý muốn, ông không có quyền can thiệp cháu.
Cừu Cốc tưởng rằng sau khi thốt ra lời này Tiên ông có thể ngăn cản hoặc trách mắng, không ngờ ông lại nói thế. Thoạt đầu, chàng có hơi ngạc nhiên nhưng rồi tỉnh ngộ ngay.
Chàng vốn là một thiếu niên thông minh tuyệt đỉnh, lập tức hiểu ngay người ấy thế nào cũng có quan hệ gì với ông ta, thành thử không thể tự tay tiêu diệt, cũng không muốn sai ai làm việc ấy nên nói úp mở như vậy, gián tiếp bảo chàng là thủ lãnh Phổ Kiếm minh, chàng có thể tự do dùng quyền hành

để chỉnh lý mọi việc. Ông không hề ra mặt can thiệp và cũng chẳng trách mắng chàng.
Khi chàng đã hiểu rõ ý nghĩa của Tiên ông rồi, liền cảm thấy trách nhiệm của mình quá nặng nề. Tiên ông đã có ý giao phó chàng, tức nhiên buộc chàng phải đảm đương việc ấy, nên liền cất giọng nói :
- Cháu đã hiểu rõ sự khổ tâm của ông. Cháu quyết tận lực thi hành dù cho thịt nát xương tan cũng không hề tiếc.
Cụ già không đếm xỉa đến lời nói của chàng, bỗng nhiên cất tiếng hát lớn :
"*Lúc say Khiêu Đăng Khán Kiếm*
Giữa mộng thúc tiếng còi binh
..."
Miệng thì hát mà thân hình chân tay thì múa động, cử chỉ trông rất đẹp mắt, đồng thời âm điệu của tiếng hát lại có một sức lực khiến cho tinh thần của người nghe phấn chấn dị thường.
Cừu Cốc cứ tưởng cụ già trong lúc hứng thú múa hát cho vui, nhưng sau để tâm nhìn kỹ lại bất giác liền tỉnh ngộ. Thì ra mỗi một câu hát, cụ đều có một thức múa, hòa hợp với tiếng ca, chiêu thức đều là một môn chưởng pháp tinh diệu tuyệt luân.
Đấy là bài ca "Phá Trận Tử" được ghi sau lưng cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục". Khi ở Di viên trang, chàng có lật ra xem và học thuộc bài ca ấy, nhưng chưa hiểu được dụng ý của nó. Giờ thấy Tiên ông áp dụng vào thực hành, chàng đứng bên cố gắng để ý, dần dần hiểu được đôi phần.
Giờ đây Tiên ông đã hát qua lại tất cả năm sáu lượt, càng về sau động tác càng thêm mau lẹ, cuồng phong bắt đầu nổi dậy, thân hình của cụ già như một làn khói xám vun vút qua lại trong vòng năm trượng, đứng xa nhìn vào như một con rồng đùa giỡn với sóng nước.
Tiếng hát càng lúc càng phấn khởi, Cừu Cốc dần dần cảm thấy trong người máu nóng cuồng lên, bất giác cũng cất tiếng hát theo và múa nhảy theo ông.
Một lát lâu cụ già mới bắt đầu chậm lại rồi ngưng hẳn, cất tiếng cười ha hả nói :
- Được rồi, nhi tử dễ dạy thật.
Cừu Cốc vội thu ngay tay lại, cung thân nói :
- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.
Bỗng mắt cụ già tròn xoe lớn tiếng :
- Ai dạy ngươi nào?
Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên, nhưng vội tỉnh ngộ nói :
- Vâng! Vâng! Vãn bối đã hiểu.
Mặt cụ già trở lại nghiêm nghị nói :
- Hôm nay ông hẹn cháu đến đây, chỉ có mấy lời muốn giao phó.
- Vãn bối kính cẩn đợi nghe.

- Điều thứ nhất: từ nay trở đi cháu chính thức là Thủ lãnh Phổ Kiếm minh.
- Việc này sợ vãn bối không thể đảm đương nổi.
- Đấy là ý của ông đã quyết, chớ nên nói nhiều. Sau khi xong việc nơi đây, lập tức trở về Tử Vong thành tìm gặp Tư Đồ Diêu Cơ đoạn cùng với Từ Ngưỡng Chi cáo tế thiên địa cùng thái miếu.
Cừu Cốc vốn không muốn đảm nhận chức thủ lãnh, vội nói :
- Từ đại hiệp vốn là Tả Phổ Tinh Quân của bổn minh, để người tiếp chưởng không phải là hợp lý hơn sao?
Cụ già không đếm xỉa đến lời chàng nói, tiếp tục với giọng nghiêm nghị :
- Tôn chỉ duy nhất của bổn minh là Trung hưng Hán tộc. Mong cháu ghi nhớ lấy.
- Việc này vãn bối đã hiểu.
- Tốt! Giờ cháu có thể đi rồi.
Cừu Cốc bỗng nhớ sực đến gương mặt bị hủy hoại của mẹ cùng Thanh Thanh nên vội nói :
- Cháu định xin ông một vật.
- Vật gì nói nghe.
- Thiên niên Kế tục.
Tiên ông liền móc trong người ra một chiếc lọ bằng ngọc, trao cho chàng nói :
- Ai cũng bảo thuốc Thiên niên Kế tục linh hiệu vô song, nhưng lão phu chưa từng thử qua, giờ cháu cứ lấy cả mà dùng.
Đáng lẽ Cừu Cốc định xin ông ta một tí thôi thì cũng đủ quí rồi, ngờ đâu ông lại cho cả lọ, thật ngoài sự tưởng tượng khiến chàng rụt rè không dám lấy.
- Mau lấy đi.
Cừu Cốc như mơ vừa tỉnh, hai tay từ từ đưa ra tiếp nhận kính cẩn thưa :
- Vãn bối xin cáo biệt.
Cụ già gật đầu mỉm cười, đoạn tung mình một cái mất dạng.
Cừu Cốc được lọ Thiên niên Kế tục rồi, trong lòng không khỏi cao hứng nghĩ :
- "Chuyến này có thể khôi phục lại dung nhan của em Thanh, kể cũng như một sự đền đáp đối với nàng vậy".
Lòng vừa nghĩ, chân vừa đi, chẳng bao lâu đã ra ngoài cốc đến một đường nhỏ.
Bỗng nhiên, phía trước có mấy bóng người đạo sĩ mặc hồng bào, đi đầu là một cụ già râu bạc mặt tợ trăng rằm, đạo cốt tiên phong. Vừa thấy Cừu Cốc liền dừng bước lại cúi đầu chào :
- Có phải cao danh quí tánh của thí chủ họ Lữ?
Cừu Cốc cung tay trả lễ nói :
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc, xin dám hỏi pháp hiệu của đạo trưởng là gì?

Đạo trưởng lại cúi đầu kính cẩn :
- Thì ra là thủ lãnh, bần đạo Lăng Phong, hiện là Chưởng môn của Hoa Sơn phái.
Cừu Cốc biết được các đạo sĩ này là Hoa Sơn phái, liền buột miệng hỏi :
- Quí phái gần đây có bị xảy ra việc chi chăng?
Lăng Phong nghe hỏi thở dài :
- Mấy hôm trước đây, nửa đêm bị địch đột kích, môn hạ vừa chết vừa bị thương có đến vài ba mươi người. Cũng may cao thủ bổn môn thí mạng kháng cự mới bảo toàn được danh sơn cổ miếu vô hại.
- Đạo trưởng có biết kẻ nào gây ra việc ấy chăng?
- Theo bần đạo được biết đều là bọn giả danh Phổ Kiếm minh cả, nên suốt đêm vội đến Thái Sơn này để dò xem tin tức hầu tìm cơ hội thanh toán.
Cừu Cốc nghe nói trong lòng cảm thấy áy náy. Nếu dọc đường không bị sự chậm trễ thì đâu đến nỗi phải để cho phái Hoa Sơn tổn thất như vậy. Chàng buồn rầu nói :
- Việc này tại hạ sớm đã nghe tin, ngặt nỗi bị sự cản trở nơi Thiếu Lâm tự thành không thể báo cho quí phái biết được. Giờ trong lòng thật là áy náy.
Đoạn chàng kể đại khái việc hiểu lầm của Lục Không hòa thượng.
Lăng Phong hậm hực nói :
- Lục Không nếu chẳng biết điều như thế, sau này bần đạo gặp sẽ hỏi tội mới được.
Cừu Cốc cười dài nói :
- Thôi hỏi mà làm gì, ông ta lòng dạ chẳng ngay, một mặt định mưu đoạt cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" của tại hạ, một mặt âm thầm diệt trừ đồng phái, định cướp ghế Chưởng môn.
- Hừ! Nếu vậy ông ta nằm mộng không bằng. Cho dù hắn lấy được cuốn "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" đi nữa, minh hữu của bổn minh nào dễ để hắn yên sao?
Lăng Phong đạo trưởng tỏ vẻ tức giận thốt ra những lời ấy xong, lại cung kính nói :
- Hiện giờ thủ lãnh định nghỉ chân nơi đâu?
- Tại hạ mới đến khi hôm, nên hiện giờ cũng chưa tìm được chỗ nghỉ chân.
- Đã gặp qua Hà Lạc bát tông chưa?
- Chưa.
- Nghe bảo Hà Lạc bát tông hiện giờ đang nghỉ nơi Ngọc Hoàng quan, bần đạo xin đưa thủ lãnh đến đấy vậy?
Cừu Cốc do dự nói :
- Xin đạo trưởng cứ đi trước, tại hạ còn bận sắp đặt tí việc, lát sẽ đến sau.
Lăng Phong không dám cưỡng ép, nên liền thi lễ cáo biệt, dắt bốn tay tay cao thủ thuộc hạ, tung mình ra đi mất dạng.

Cừu Cốc đợi cho Lăng Phong mọi người đi rồi, chàng cũng từ từ cất bước lên đường, nhưng lòng mãi cứ ám ảnh lời nói của quái nhân rằng đã bố trí chung quanh trận đấu rồi. Khỏi nói cũng hiểu sự bố trí ấy tức là những chất độc vô hình, tuy đối với chàng chẳng ăn thua gì nhưng sợ cho Thất đại danh gia rủi họ bị nhằm độc như Uyển Lệ, Hồng Liệu vậy thì nguy. Nghĩ thế nên liền quyết định đến nơi ấy xem xét cho rõ.
Không ngờ vừa đi được một dặm đường thì bỗng một tiếng quát tháo từ xa vọng lại, hình như có ai đang đấu với nhau. Chàng vội vã tung mình hướng về nơi ấy phi nhanh.
Xa xa đã trông thấy Bích Nhãn Thần Quân tóc râu dựng ngược mắt lộ hung quang đang đấu chí tử với Thiên Độc Nhân Ma.
Khi chàng đến gần trông thấy võ công của Thiên Độc Nhân Ma đang sử dụng toàn là chánh chứ chẳng phải tà, chiêu nào chiêu ấy tinh xảo tuyệt luân, thần diệu dị thường, không khỏi ngạc nhiên thầm bảo :
- "Lạ này, tại sao võ công của lão Độc Vật lại biến đổi đến thế?"
Chàng đã từng thử sức qua với Bích Nhãn Thần Quân nên biết rõ võ công của ông ta, có thể nói trong bọn Thất đại danh gia không người nào là địch thủ cả. Vậy mà hôm nay Nhân Ma lại đấu với ông ta ngang hàng, càng khiến chàng ngạc nhiên không ít nên đến trước quát lớn :
- Thần quân, xin tiền bối nghỉ tay, để tại hạ thanh toán món nợ cũ với y cho.
Bích Nhãn Thần Quân nghe có người gọi liền quay đầu nhìn lại, Thiên Độc Nhân Ma thừa cơ hội ấy vụt một cái tung mình vào rừng rậm mất dạng.
Thần quân thấy vậy dậm chân tức tối :
- Hừ! Không ngờ lại bị hắn chuồn nữa rồi.
Cừu Cốc mỉm cười nói :
- Lão ta chạy được hôm nay thôi, sau này khó thoát vậy.
Bỗng chàng nhìn thấy trên mặt Thần quân sao lại tái nhợt, thỉnh thoảng lại nhăn nhó, nên liền ngạc nhiên hỏi :
- Thần quân, người bị thương?
Bích Nhãn Thần Quân hậm hực nói :
- Mang thương thì không có, nhưng lại bị lão Độc Vật ám toán.
- Lại bị độc của ông ta?
- Vâng!
Thần quân tằng hắng một cái tiếp :
- Hôm trước lão phu truy kích tên súc sinh ấy, lão Độc Vật đột nhiên ra mặt ngăn cản, sau khi đấu được vài ba chiêu, lão ấy lại không đấu nữa, bất thình lình vung chất độc ra, cũng may lão phu biết sớm, vừa thấy trong người hơi khác lạ, liền gia tăng khí lực đánh ra một chưởng khiến lão Độc Vật phải toi mạng...
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :

- Lão ta không phải còn sống nhăn đấy sao?
Bích Nhãn Thần Quân cũng tỏ ra ngạc nhiên :
- Hôm ấy lão phu đang cơn tức giận, nên chiêu nào chiêu nấy tận dụng đến tám chín thành chân lực, lão Độc Vật ấy bị một chưởng đích đáng, nhưng không hiểu sao lại còn sống được đến nay.
Cừu Cốc dư hiểu nội lực của Thần quân thâm hậu đến bực nào, nếu quả thật trúng một chưởng của ông ta, dù cho ai đi nữa cũng khó bề chịu nổi, nhưng sao lão Độc Vật không chết, cũng chẳng bị trọng thương, hôm nay lại có thể đấu nhau nữa?
Có lẽ ông ta được một linh dược cải tử hồi sanh gì đây?
Suy nghĩ giây lát, chàng tiến lên nói :
- Có lẽ ông ta đã có thứ linh dược gì cũng không biết chừng. Tạm thời chúng ta dẹp việc ấy sang bên, hiện giờ chất độc trong người tiền bối cần phải đẩy ra gấp.
Nói dứt liền lấy trong người ra một viên Độc Long đan trao cho Thần quân.
Bích Nhãn Thần Quân tiếp thuốc, bỏ vào miệng nhai đoạn thở ra nói :
- Một đời của lão phu không hề muốn nhận ân huệ của ai cả. Ngờ đâu đến tuổi này, lại hai lần nhờ ngươi ra ơn cứu giúp.
Cừu Cốc khẽ cười nói :
- Thuốc dù cho quý đến đâu cũng chỉ dùng để cứu người, tiền bối cần chi phải để ý đến việc ấy.
- Thi ân không mong đền đáp đó là tính tốt của ngươi, song lão phu cũng tìm cơ hội báo đáp mới yên bụng được.
Cừu Cốc biết luật giang hồ trọng nhất là ân oán nên không tiện nói thêm, vui vẻ cáo từ.
Nhưng vừa lúc ấy một giọng nói lạnh lùng lại phát ra :
- Đứng yên.
Cừu Cốc vội vã quay lại nhìn, thì ra là Trung niên nho sinh có ngoại hiệu "Đoạt Hồn Trường Đoản Bút". Chàng liền nghiêm ngay nét mặt hỏi :
- Ngươi tìm ta có việc gì?
- Hôm ấy chỉ là thử chiêu, nay mới thật giữa chúng ta có một mất một còn.
Vừa nói chàng ta vừa hầm hầm tiến lên, hai cây bút một dài một ngắn.
Bích Nhãn Thần Quân hình như đã nhận ra nên bước đến trước nói :
- Các hạ có phải là Truy Hồn Trường Đoản Bút Tu Trường Dã chăng?
Tu Trường Dã mỉm cười nói :
- Chính là ta vậy. Còn ngươi có phải là Bích Nhãn Thần Quân chăng?
Bích Nhãn Thần Quân cười lớn nói :
- Nhãn lực của ngươi cũng khá đấy, vậy hôm nay ngươi định tìm người bạn nhỏ của ta để làm gì?
- Lấy mạng hắn.

Bích Nhãn Thần Quân lại cười lớn :
- Nếu hai mươi năm nay ngươi đã học thêm được chút gì thì chẳng nói, bằng không ta khuyên ngươi chớ dại rước họa vào thân.
Tu Trường Dã tưởng đâu ông ta muốn cản trở nên giận dữ nói :
- Chẳng lẽ ngươi lại định can thiệp sao?
Thần quân lại cười nhạt nói :
- Cũng có thể nói thế, nhưng cậu bạn nhỏ này khỏi cần đến lão mà.
Trường Dã ngửa mặt lên trời cười ngất :
- Cho dù hai ngươi lên một lượt, Tu mỗ cũng chẳng sợ nào.
Thần quân liền đổi sắc nhưng kịp trấn áp lại nói :
- Chúng ta khoan nói đến việc động thủ đã, giờ ta hỏi ngươi ẩn dật đã hai mươi năm không xuất hiện giang hồ. Lúc ấy cậu bạn này chưa ra đời, tại sao lại kết oán được?
- Ngươi có biết hắn là môn hạ của ai chăng?
- Lão phu chỉ biết y là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, ngoài ra không biết là môn hạ của ai cả.
- Nói thật cho ngươi biết, sở dĩ ta bôn ba hải ngoại hai mươi năm cũng chỉ để rửa nhục trận bại năm trước thôi.
Bích Nhãn Thần Quân như sực nhớ ra hỏi :
- Ngươi định dùng y để báo thù nửa chiêu của Độ Phàn chân nhân trước kia?
- Ngươi đoán quả không sai.
Thần quân bật cười lớn :
- Thật là trên đời ít thấy, Độ Phàn chân nhân chết gần hai mươi năm nay, vậy mà hôm nay lại bắt một cậu bé để trả thù, ngươi không sợ giang hồ cười cho sao?
- Nếu ngươi biết chuyện, khuyên nên đứng dang ra, nếu không đừng trách Tu mỗ mích lòng bạn cũ.
- Hừ! Nên nhớ bổn Thần quân không xem hai cây bút của ngươi ra gì đâu.
- Vậy thì ngươi cứ việc thử xem.
Cừu Cốc thấy hai người càng nói càng thêm gay cấn sắp định đánh nhau nên vội tiến lên nói :
- Thần quân, xin người dang ra. Đây là việc ân oán của tiên sư chưa giải quyết xong. Vãn bối cần phải thay người để giải quyết.
Đoạn chàng quay sang Tu Trường Dã nói :
- Ý ngươi muốn thế nào?
Trường Dã chạm hai cây bút vào nhau đánh kẻng một tiếng nói :
- Cứ do hai cây bút này để phân sống chết.
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Chẳng lẽ ngươi thù tiên sư đến như thế sao?
Trường Dã cười ngạo nghễ :

- Giờ nếu ngươi chịu thế sư phụ ngươi quỳ xuống tạ tội thì lão phu có thể tha cho ngươi một lần.
Cừu Cốc cười dài :
- Chớ nghĩ ngây ngô như thế. Ngươi tưởng họ Lữ này lại sợ ngươi sao?
- Hừ! Sợ lại khỏi chết sao? Mau rút kiếm ra đi.
Cừu Cốc biết việc này không thể dùng lời để giải quyết được nên liền lui ra ba bước. "Rẻng" một cái, thần kiếm tuốt ra khỏi bao, lên tiếng :
- Các hạ cứ nhất định muốn trả thù. Vậy cứ ra tay đi.
Thần quân đứng bên trầm giọng quát :
- Khoan đã, lão phu có mấy lời muốn nói.
Trường Dã đưa mắt lạnh lùng nhìn sang nói :
- Thật đáng ghét.
Thần quân tiếp :
- Ngươi chớ nên nóng, một khi đã động thủ, sợ ngươi bị thua còn thảm hơn hai mươi năm trước đấy.
- Ngươi muốn nói chỉ có vậy thôi sao?
- Hôm nay hai ngươi ra tay, lão phu chịu làm người chứng cho. Nhưng ta hỏi rõ trước, nếu ngươi thua thì sao?
- Nếu ta bị thất thủ, nguyện sẽ bỏ thây nơi hải ngoại, vĩnh viễn không còn vào Trung Nguyên nữa, còn nếu tên họ Lữ ấy thua thì sao?
Cừu Cốc liền lên tiếng :
- Ta cũng ẩn tánh chôn danh, không còn xuất hiện trên giang hồ nữa.
Trường Dã cười tự tin :
- Chỉ sợ hôm nay ngươi đã chôn thây nơi đây thôi.
Tiếng nói vừa dứt, đoản bút vừa đưa ra: nhắm vào Khí hải huyệt của Cừu Cốc đâm tới, nhanh nhẹn phi thường.
Cừu Cốc chỉ đứng cách xa có một trượng, thế bút vừa lay động đã ngầm cảm thấy một tiềm lực mạnh khôn tả áp vào thân mình nên liền vung kiếm múa nhanh, bố thành một bức màng che khắp thân thể.
"Rẻng"! một tiếng vang dội, kiếm bút bị chạm nhau, hai đàng đều dội lùi một bước. Trường Dã lại rít lên một tiếng, Phán Quan bút nơi tay mặt liên hồi phát ra.
Cừu Cốc bước sang một bước, kiếm thế lại vun vút kháng cự, ánh hào quang tua sáng cả một vùng.
Tu Trường Dã vốn ngoại hiệu Truy Hồn Trường Đoản Bút nên song bút nhất tề vung ra, thế mạnh như nhị long xuất hải, lưỡng hổ nhập sơn khiến cho Cừu Cốc phải lùi sau nửa bước, nhưng chàng liền vận dụng công lực, lấy thế lại ngay.
Nơi trận đấu giờ như một cơn bão táp, cây đá chung quanh ba trượng thảy đều chấn động.

Bích Nhãn Thần Quân đứng một bên nhìn xem hai người thi thố, trong lòng không khỏi kinh dị vô cùng. Truy Hồn Trường Đoản bút của Trường Dã lợi hại hơn hai mươi năm về trước một cách ngoài mức tưởng tượng, không những thế đánh mạnh mẽ lại còn âm độc lạ lùng.
Quay sang Cừu Cốc, thấy chàng hình như không hề phí sức lực, chiêu thức cứ mấy đường cũ qua lại, đồng thời công ít thủ nhiều.
Hai đàng đánh nhau càng lúc càng nhanh, trong khoảnh khắc đã dư ba mươi hiệp, lạ thay thế đánh của họ lại từ từ chậm lần.
Thần quân vốn là võ học tôn sư nên vừa thấy đã hiểu ngay, tuy thế đánh chậm chạp này nhưng còn hung hiểm hơn lúc nãy, thành thử từ từ dang ra mấy bước.
Ngờ đâu ông vừa đứng yên chỗ, bỗng bên mũi thoảng qua một mùi thơm dìu dịu. Như chim sợ ná, rắn sợ cây, tưởng rằng đối phương lại buông chất độc nên vội lớn tiếng gọi :
- Cẩn thận, đề phòng hắn buông độc.
Bỗng nghe một tiếng nói trong trẻo phát ra :
- Ai buông độc? Ngươi mới ngủ sao chứ.
Bích Nhãn Thần Quân thất kinh, vội quay người lại thì thấy cách ông không bao xa, chẳng biết đến tự lúc nào, một nàng thiếu nữ thắt hai bím dài đang đứng mỉm cười vui vẻ.
Thiếu nữ thấy Thần quân đang nhìn mình, nhưng nàng không hề đếm xỉa, chậm rãi bước đến nơi hai người đấu, lên tiếng quát lớn :
- Ngưng tay.
Hai người càng đấu càng đến lúc cam go, nhưng động tác lại chậm chạp, thành thử vừa nghe tiếng nói đều dừng lại đưa mắt nhìn nàng.
Thiếu nữ quay sang Cừu Cốc nói :
- Xin mời Lữ tướng công đến đây, tì nữ có lời muốn thưa cùng người.
Cừu Cốc nghe nói không khỏi nhíu mày nhưng chân cung vẫn bước đến.
Thiếu nữ cúi đầu chào một cái nói :
- Vương phi sai tì nữ đến bảo tướng công, ngày mai còn phải ác đấu nên hôm nay đừng tiêu hao tinh thần làm gì.
Cừu Cốc cười thiểu não :
- Nhưng tôi không thể từ chối một khi người ta đã cố ý khiêu chiến.
Miệng thì nói thế song trong lòng không khỏi phân vân tự hỏi :
- "Nàng bảo Vương phi là ai thế vậy?"
Tu Trường Dã vốn tưởng âm mưu tiêu hao sức địch sắp được thành công, nào ngờ thiếu nữ lại xuất hiện nên cười nhạt nói :
- Sao không đấu nữa? Chẳng lẽ đã sợ?
Cừu Cốc giận nạt :
- Chớ vội đắc ý, Lữ mỗ đâu phải sợ gì ngươi?

Thiếu nữ khẽ tung mình một cái đã đến trước mặt Trường Dã nói :
- Hôm nay ngươi đến gây chiến là do ý định của ngươi hay do chủ ngươi sai bảo?
Tu Trường Dã trợn trừng đôi mắt, lớn tiếng quát :
- Ngươi là a đầu của ai, dám cả gan vô lễ với bổn tọa?
Thiếu nữ cười nhạt nói :
- Ta vốn là sứ nữ của chủ ta, tuy danh nghĩa là thế, song chủ ta không xem ta là sứ nữ. Còn ngươi cứ mở miệng xưng là bổn tọa, nhưng sự thực chỉ làm nô lệ cho thiên hạ, còn lên mặt làm gì.
Trường Dã nghe nói giận dữ quát :
- Tiện tì muốn chết.
Liền vung bút đâm ra nhằm đích nhủ căn tử huyệt của thiếu nữ.
Cừu Cốc lo ngại cho thiếu nữ rủi có bề gì nên sớm đã đề phòng, thành thử Trường Dã vừa động thủ, chàng đã tung kiếm vừa gạt đỡ vừa quát :
- Vô cớ công kích một cô gái, quả không biết sỉ nhục.
Đường kiếm quá nhanh nhẹn nên đã bức Trường Dã phải thối lùi lại, mặt thiếu nữ đã đỏ bừng, lên tiếng mắng :
- Không biết liệu, ngươi muốn ra tay còn kém quá xa. Chỉ cần ta động thủ, sợ một chiêu ngươi cũng tiếp không nổi nữa là khác.
Trường Dã bỗng ngửa mặt lên trời cười ngất :
- Trên thế gian này, trong một chiêu mà đánh ta bại được, người ấy Tu mỗ chưa từng nghe qua.
- Không tin ngươi cứ thử xem.
Nói đến đấy thiếu nữ liền quay sang Cừu Cốc tiếp :
- Kiếm của tướng công xin cho tì nữ mượn giây khắc.
Cừu Cốc thấy nàng nói khoác như thế, trong lòng bán tín bán nghi nên cũng thuận tay trao kiếm cho nàng thử xem. Tiếp lấy thần kiếm, thiếu nữ đi đến trước mặt Trường Dã cất tiếng :
- Ngươi đã chuẩn bị chưa, ta bắt đầu tấn công đấy!
Cừu Cốc cứ lo ngại cho nàng nên cũng bước lên đứng bên nàng, Thần quân cũng đồng một ý nghĩ, mắt đăm đăm đề phòng rủi có việc gì sẽ ra tay trợ cứu kịp thời.
Tu Trường Dã cứ tưởng rằng nàng chỉ nói dóc thôi, ngờ đâu nàng lại làm thật nên cũng chẳng dám khinh thường, vội lùi nửa bước, tay mặt đưa Phán Quan bút lên che ngực, tay trái cử Văn xương bút, giọng khinh thường nói :
- Ta cũng xem ngươi làm sao có thể trong một chiêu đánh bại ta nào.
Thiếu nữ chẳng nói chẳng rằng, khẽ rít lên một tiếng, kiếm thức đưa ra không hề nghe tiếng gió, cung chẳng thấy uy mãnh, tầm thường đến đỗi bộ cước cũng không đúng nhịp.
Trường Dã cười lớn nói :

- A đầu! Chẳng lẽ ngươi muốn lấy tánh mạng để làm trò đùa sao?
Phán Quan bút khẽ rung động, gạt ngay trường kiếm của thiếu nữ đồng thời Văn Xương bút chĩa ngay vào ngực nàng đâm tới.
Không ngờ chiêu thức của ông ta vừa sử dụng, bỗng nghe thiếu nữ lại rít lên một tiếng, trường kiếm nhanh nhẹn như điện chớp, thoáng cái đã xoay chiều đâm mũi kiếm vào yết hầu đối phương.
Chiêu thức vừa mau lẹ vừa trúng đích, nhưng đứng theo phương vị của nàng, thật không ai có thể tưởng tượng là nàng lại sử dụng được.
Trường Dã thất kinh vội tung mình ra sau năm thước né tránh nhưng bỗng nghe một tiếng rẹt, đầu vai đã bị mũi kiếm rạch đi một đường dài.
Thiếu nữ cười khanh khách nói :
- Thế nào? Thật ra ta chỉ mới dùng có nửa chiêu thôi!
Trường Dã như kẻ chìm xuồng trong mương, giận đến mặt mày xanh mét, thét lên một tiếng, song bút đưa ra tung mình nhảy xổ vào người thiếu nữ đánh tới tấp.
Bỗng người ông ta mới lơ lửng nửa chừng thì Cừu Cốc cùng Bích Nhãn Thần Quân không hẹn mà đồng phát chưởng đánh ra, miệng quát :
- Ngươi không biết xấu sao?
Hai luồng kình lực ồ ạt tuôn ra, bức Trường Dã phải thu chiêu lùi lại, Cừu Cốc thừa cơ tiếp lấy thần kiếm nơi tay thiếu nữ, bước lên chỉ vào mặt ông ta nói :
- Mặc gì đi nữa ngươi cũng đã thua, giờ lại còn muốn ra tay nữa sao?
Tu Trường Dã đưa mắt trừng thiếu nữ một cái, đoạn phát ra một tiếng cười quái dị, tung mình nhảy lên cao như cánh chim đại bàng lướt đi mất dạng.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 56
Chiếc áo quan bí mật

Cừu Cốc đưa mắt nhìn theo hình bóng của Trường Dã cho đến khi khuất dạng mới từ từ quay lại hỏi thiếu nữ :
- Cô nương từ đâu đến đây, lúc nãy bảo Vương phi là ai thế?
- Vương phi tức là Vương phi, tướng công hỏi người làm gì?
Cừu Cốc nhíu mày tỏ vẻ khó chịu hỏi :
- Hiện giờ người ở đâu?
- Tướng công khỏi cần biết người ở đâu, người chỉ sai tì nữ truyền dặn là mai này tướng công cứ việc yên tâm chiến đấu khỏi cần lo lắng gì cả, mọi sự

đều do người khác coi sóc.
Cừu Cốc nghe nói nghĩ thầm :
- "Vương phi là ai kìa? Ta chưa từng quen biết!"
Thiếu nữ lại mân mê hai đường bím nói tiếp :
- Vương phi bảo tướng công khỏi cần đến quan sát đấu trường làm gì, cứ về Ngọc Vương quan nghỉ ngơi cho khỏe, Hà Lạc bát tông cũng đang đợi nơi ấy.
Cừu Cốc bỗng sực nhớ, tự nhủ :
- "Có lẽ Vương phi là người đã âm thầm truyền âm cho ta chứ gì?"
Thần quân thấy Trường Dã đã đi rồi, Cừu Cốc lại đang nói chuyện với cô gái nhỏ nên bước đến cáo biệt :
- Lão phu tạm thời cáo biệt, sau này sẽ đến tìm người.
Lời dứt thì người ông cũng đã ra đi, thiếu nữ thấy Cừu Cốc yên lặng giây lâu không nói lại cười lên tiếng :
- Tì nữ tên gọi Na Na, luôn luôn ở bên cạnh Vương phi, thường nghe người nhắc đến tướng công, người thương tướng công lắm.
Cừu Cốc không hiểu Vương phi là một bà già, hay một nàng thiếu nữ, cũng chẳng hiểu thuộc phái chính hay tà nên không tiện mở lời, liền cười nói cho qua chuyện :
- Như vậy tại hạ thật cảm ơn người.
- À! Lúc nãy chiêu kiếm pháp của tì nữ tướng công thấy có thần diệu chăng?
- Thật là thần diệu.
Cừu Cốc miệng thì nói mà lòng cứ suy luận :
"Ta có nên đi xem xét đấu trường chăng? Nếu không đi mà Vương phi lại là người của địch phương giả mạo, không phải là nguy mất sao?"
Thiếu nữ bỗng lấy ra một rẻo giấy trao cho chàng nói :
- Đây là chiêu kiếm mà tì nữ vừa sử dụng, Vương phi dặn tướng công nên học cho thuộc trong đêm nay.
Cừu Cốc tiếp lấy xem qua đoạn bỏ vào người cất, thiếu nữ lại cười nói :
- Chiêu kiếm pháp này tì nữ đã học lóm của Từ cô nương đấy, không ngờ lại đuổi được tên giặc ấy.
- Từ cô nương! Có phải là Từ Thanh Thu chăng?
Na Na nghiêng đầu cười nói :
- Tì nữ cũng chẳng hiểu nàng tên là gì.
Nói dứt, thân người của cô gái đột nhiên bay bổng lên cao, với giọng trong trẻo nàng nói vọng lại :
- Trách nhiệm của tì nữ đã hết, giờ phải về để phục mạng.
Na Na đi rồi, Cừu Cốc cứ đứng tần ngần nơi đấy, cảm thấy lời nói của cô bé này bán tín bán nghi, khiến chàng không hiểu phải xử trí cách nào. Sau cùng chàng quyết định nên đến Ngọc Vương quan trước đã vì Hà Lạc bát tông

hiện ở nơi đây, gặp họ có thể hỏi ra được việc này.
Cừu Cốc bắt đầu cất bước, xuyên qua con đường nhỏ đến một vùng đất hoang. Càng đi càng thấy tĩnh mịch không gặp một bóng người, trong lòng bắt đầu lo ngại tự nhủ :
- "Khu vực Thái sơn này to là thế, ta biết đi đâu để tìm Ngọc Vương quan bây giờ?"
Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng nghe phía trước có tiếng chân dồn dập chạy tới, chàng liền lách mình sang bụi cây lánh mặt, ghé mắt nhìn ra thì thấy hai tên hán tử mặt mày hung tợn đang cắm cúi chạy đến, phía trước là một chàng để râu ngắn bỗng nhiên mở miệng nói :
- Mấy hôm rày tôi thật muốn chết được.
Chàng hán tử mập béo chạy phía sau cười nhạt :
- Cả ngày ăn nhậu, lại được ngủ trong nhà vậy mà còn than khổ? Hèn chi bảo trời cũng chẳng vừa lòng người là thế.
- Ôi! Ngươi chả hiểu, tối ngày cứ canh gác hai nàng thiếu nữ đẹp tuyệt trần, động cũng chẳng dám động đến sợi chân lông, ngươi bảo có khó xử chăng?
Chàng mập cười lớn :
- Thì ngươi cứ làm càn xem sao.
- Vậy thì đừng mong mà sống, phải hiểu công tử đích thân giao phó cho tôi đấy, người bảo dám làm càn?
- Vậy giờ hai nàng ấy ở đâu?
- Đã được công tử phái người đưa về Vô Nhân đảo. Giờ có lẽ cũng đã xuống đến chân núi rồi.
Cừu Cốc nghe nói giật mình tự nhủ :
- "Có lẽ họ là Uyển Lệ với Hồng Liệu vậy".
- Hai con nhỏ đó chắc đẹp ghê gớm. Nếu không công tử đâu chịu bỏ lắm công phu vậy.
- Hà hà... ngươi nói chẳng sai tí nào, nghe đâu một nàng vốn là ái nữ của Cung chủ nơi Tử Vong thành gì đấy.
Cừu Cốc không còn chần chờ được nữa, liền tung mình nhảy ra khỏi bụi, lớn tiếng quát :
- Đứng lại!
Hai hán tử giật nảy mình, quay đầu nhìn lại thấy một cậu bé mới mười mấy tuổi, họ liền yên dạ ra dáng bình tinh hỏi :
- Ngươi rống la việc gì đấy?
- Ta hỏi hai ngươi, lúc nãy nói về hai vị cô nương giờ đã đi đâu rồi?
- Không biết.
Vụt một cái Cừu Cốc liền nhảy đến trước mặt chàng hán tử để râu, nắm lấy cổ tay bóp mạnh hỏi :
- Ngươi có chịu nói không?

Chàng hán tử mập béo thấy thế liền vung chưởng nhằm sau lưng chàng đánh tới. Cừu Cốc đã thấy nhưng giả vời làm ngơ, đợi cho bàn tay sắp chạm vào người, chàng khẽ nhích sang một bên, bàn tay của tên hán tử vô tình đập mạnh vào bả vai của chàng có râu, khiến chàng ta rống lên một tiếng lớn.
Cừu Cốc lại dùng lực bóp mạnh một cái lạnh lùng hỏi :
- Ngươi chỉ cần nói phương hướng thôi, ta sẽ tha cho ngươi được sống.
Tên hán tử có râu vừa bị đồng bạn đánh cho một vố đau điếng, làm sao có thể chịu thêm cái siết tay của Cừu Cốc, mặt y tỏ ra khổ sở, trán nổi gân xanh, vội nói :
- Họ đi về hướng tây cửa sông Hoàng Hà.
Cũng lúc ấy tên hán tử mập béo lại xông vào nữa. Cừu Cốc liền quát to một tiếng, đưa tay giở bỗng chàng ta lên lia vào hán tử có râu. Hai chàng ôm nhau lăn huỳnh huych mấy vòng.
Cừu Cốc không thèm đếm xỉa đến sự chết sống của họ, liền tung mình phi nhanh theo hướng Tây mất dạng. Thời gian đối với chàng quý hơn vàng, làm thế nào phải cứu hai nàng trước trời sáng, bằng không sẽ không còn kịp đến dự Thái Sơn đại hội nữa.
Đang lúc phi nhanh, bỗng nghe bên tai có tiếng cười quái dị tiếp theo là tiếng hét lớn. Nhưng lạ một điều là tại sao những tiếng này đều hơi quen thuộc, chàng liền chuyển hướng về phía ấy đi tới.
Thì ra, xa xa chàng đã trông thấy Nam Ôn Sát vẻ mặt giận dữ đang đấu với Hận Thu, còn Nữ Ương Thần thì tỏ ra buồn bã đứng bên xem họ đấu.
Cừu Cốc vừa trông thấy, biết ngay cũng do việc không nhìn nhận cha mẹ mà xảy ra, người chưa đến nơi chàng đã lớn tiếng gọi :
- Ngưng tay, tôi có việc muốn nói.
Nam Ôn Sát vừa thấy có mặt Cừu Cốc, vội vàng thu chưởng lại đứng về một bên, nhưng hai mắt vẫn lộ hung quang nhìn trừng trừng về Hận Thu.
Hận Thu vừa thấy mặt Cừu Cốc, gương mặt tỏ ra bỡ ngỡ, không hiểu thẹn hay giận.
Cừu Cốc không muốn kéo dài thời gian, liền đến trước Hận Thu nói :
- Ngô huynh, Mộ Dung cô nương đã bị người của Vô Nhân đảo cướp đi rồi.
Hận Thu vừa nghe như sét đánh ngang tai, thất kinh hỏi :
- Thật vậy sao?
- Hiện giờ bọn họ đang phái người đưa về Vô Nhân đảo, tại hạ mới gấp rút rượt theo đây.
- Tiểu đệ cùng đi với huynh.
Cừu Cốc biết một khi Hận Thu ra đi, Nam Ôn Sát thế nào cũng ngăn cản nên liền quay sang ông ta cung tay nói :
- Việc giữa tiền bối cùng Ngô huynh, có thể nể mặt vãn bối để khi khác chăng?

Nữ Ương Thần đứng bên lên tiếng :
- Nếu sư đệ đuổi theo bọn Vô Nhân đảo thì chúng ta cùng đi vậy.
Cừu Cốc không còn khách sáo nữa, liền tung mình ra đi nói :
- Tại hạ không thể trì hoãn được nữa, vì mai này còn phải tham gia đại hội trên Thái Sơn.
Ngô Hận Thu càng nóng nảy hơn, chẳng nói chẳng rằng liền thi triển khinh công theo sau bén gót. Trên con đường mòn nơi vùng hoang dã, bốn người vun vút như bay, phút chốc đã xuống đến chân núi.
Nữ Ương Thần bỗng quay sang Cừu Cốc nói :
- Sư đệ, chúng ta cứ chạy bừa vầy sao được, phải có phương hướng chứ!
- Nghe bảo bọn họ đi về hướng cửa sông Hoàng Hà.
Nam Ôn Sát lên tiếng :
- Cửa sông Hoàng Hà có nhiều nơi, vậy ta biết đến đâu bây giờ?
Câu hỏi khiến cho Cừu Cốc phải lúng túng thật lâu không biết trả lời làm sao.
Đột nhiên, Nữ Ương Thần đưa tay chỉ về phía quan lộ nói :
- Hai cỗ xe ngựa kia có điểm hơi khác lạ, chúng ta đến đấy xem nào.
Hận Thu đối với Uyển Lệ thương yêu đến tột độ. Vừa nghe nàng bị nạn lòng chàng đã rối như tơ vò nên Nữ Ương Thần vừa nói thế, chàng vội cắm đầu phi nhanh. Người còn ở xa mà đã lên tiếng quát :
- Ê! Ngừng xe lại, đàng trước có ai thế?
Người trên hai cỗ xe ngựa rõ ràng đã nghe thấy nhưng cứ giả vờ phớt tỉnh, trái lại càng quất ngựa phi nhanh thêm.
Hận Thu thấy họ không thèm đếm xỉa đến, lòng càng tức tối quát lớn :
- Ta vừa hỏi các ngươi có nghe chăng?
Vụt một cái thân hình chàng đã vượt khỏi chiếc xe, nhanh như chớp đưa tay ra chụp lấy đầu ngựa ghì lại. Con ngựa đang trớn chạy nhanh, đột nhiên bị chàng cản lại, lập tức dựng ngược hai chân trước lên cao.
Người cầm cương cũng lanh lẹ lạ thường, vội vã ghì chặt cương lại giữ lấy thăng bằng cho cỗ xe, buông tiếng quát lớn :
- Tôn giá là ai, sao dám cản đường chúng tôi?
- Ta muốn xem có ai ngồi trong xe ấy.
Phu xe vốn là một đại hán ba mươi ngoài tuổi, vừa nghe nói dương mày cười gằn :
- Sao lại nói lạ vậy?
Lúc ấy Cừu Cốc ba người cũng đã đến nơi. Chàng đưa mắt quan sát hai cỗ xe thấy chẳng có gì khác lạ, nhưng người đánh xe chẳng phải kẻ tầm thường, hơn nữa rèm xe lại phủ kín chung quanh nên mới sanh nghi liền xen lời :
- Không lạ gì cả, chúng tôi chỉ hy vọng được xem qua những người ngồi trên xe.

Đại hán thản nhiên đáp :
- Không được.
Hận Thu giận dữ :
- Không được cũng phải được.
Liền giơ tay vén lấy rèm che.
Đại hán quát lớn :
- Ngươi muốn chết!
Vừa quát, đại hán vừa thuận roi quất vào người Hận Thu.
Hận Thu cũng chẳng vừa, liền đưa hai ngón tay ra cặp, ngờ đâu đại hán như đoán trước trở roi may lẹ quất vào ngang hông đối phương, bức Hận Thu phải lùi sau hai bước để né tránh.
Cừu Cốc đứng bên để ý, thấy đường roi của phu xe sử dụng hoàn toàn là một môn kỳ ảo tiên pháp, đâu phải như kẻ tầm thường. Càng thêm sanh nghi, chàng liền tung mình nhảy đến định lên tiếng thì bỗng rèm xe lay động, bên trong có một cụ già cao gầy mặc hoàng bào ló ra đứng ngay trước gọng xe lên tiếng :
- Các ngươi là ai, vô cớ lại chận đầu xe của lão?
Cừu Cốc tiến lên một bước nói :
- Tại hạ Lữ Cừu Cốc, định xem trong xe của tôn giá có những ai?
- Các hạ là người của công môn?
- Không phải.
- Vậy thì cớ gì mà hành sự?
Nữ Ương Thần liền vung năm ngón tay ra, lập tức năm luồng hồng quanh sáng chói, tiếp theo lên tiếng nói :
- Cớ này đấy.
Trên mui xe đã hiện rõ rành rành năm dấu ngón tay cháy sém.
Cụ già áo vàng thoạt đầu tỏ ra kinh dị nhưng liền trấn tỉnh lại ngay, cười nhạt nói :
- Ngươi tưởng rằng biết được Mai Hoa Vô Ảnh Thủ thì đủ tung hoành ngang dọc sao?
Cừu Cốc vội lên tiếng :
- Nếu trong xe chẳng có điều chi bí mật thì xem tí có hại gì?
Cụ già hừ một tiếng hỏi :
- Ngươi nhất định phải xem sao?
- Vâng, tại hạ chỉ cần xem qua thôi.
- Vậy thì xem đi.
Cụ già thuận tay vén rèm xe lên thì mỗi chiếc xe đều có chở một cỗ quan tài nằm ngay ngắn.
Cừu Cốc vừa trông thấy không khỏi sững sờ, cụ già lại thả rèm xuống lạnh lùng nói :

- Lão phu chở mấy cỗ quan tài như vậy có phạm pháp chăng?
Nữ Ương Thần lướt người đến trước xe nói :
- Ngươi đựng những gì trong quan tài ấy?
- Ngươi không có quyền hỏi.
- Bất luận có quyền hay không, ta phải mở ra xem mới được.
Bỗng mặt cụ già biến đổi, ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Ngươi thật bức người quá lẽ, cỗ quan tài lại có thể mở ra xem lúc nào cũng được sao?
Cừu Cốc đứng bên thấy Nữ Ương Thần cũng có hơi quá đáng, định mở lời khuyên ngăn nhưng bà ta đã lớn tiếng cười nói :
- Trừ phi ngươi khai rõ thân phận cùng lai lịch ra, bằng không ta sẽ mở ra tức thì.
Cụ già cũng nổi giận quát :
- Hành động của ngươi như thế khác nào bọn ăn cướp.
- Ăn cướp thì ăn cướp, nên hiểu Nữ Ương Thần này một khi hành sự bất kể đến dư luận.
Gương mặt của cụ già đã bắt đầu hiện lên một màng sát khí rồi cười nhạt nói :
- Vậy thì ngươi cứ ra tay thử xem.
- Dang ra!
Vừa quát, Nữ Ương Thần vừa vung chưởng đánh vào người cụ già, nàng đã tận dụng sáu bảy thành công lực.
Cụ già cung thét lên một tiếng, đưa chưởng ra. "Bùng", hai chưởng chạm nhau, thân hình của cụ già bay bổng lên cao ba thước, đoạn rơi mình xuống mui xe.
Nữ Ương Thần cũng bị đánh lùi hai bước, chân vừa đứng vững lại, liền định tung mình công tới nữa, Cừu Cốc vội đưa tay ra cản trầm giọng nói :
- Khoan động thủ đã.
Nữ Ương Thần trợn trừng đôi mắt hỏi :
- Tại sao?
- Thì giờ chúng ta rất gấp, vạn nhất trong quan tài không phải là người mà chúng ta định tìm, có phải hỏng cả đại sự chăng?
- Bất kể việc gì chúng ta cũng phải xem bên trong quan tài trước đã. Thà đành chịu lỗi với họ chứ không thể bỏ qua được.
Hận Thu lớn tiếng tán đồng :
- Lời ấy rất đúng.
Liền tung mình nhảy lên gọng xe. Cụ già hừ một tiếng nói :
- Ngươi dám.
Thuận tay đánh ra một chưởng, Hận Thu liền vung trường kiếm gạt đỡ rồi vun vút chém xả ba đường, kiếm khí nhằm vào mui xe công thẳng. Chiếc

mui rắn chắc là thế vậy mà cũng phải đứt đi phân nửa.
Cụ già vừa tức giận vừa nóng nảy, phóng người ra sau phát chưởng công vào Hận Thu.
Nữ Ương Thần thừa cơ lướt đến trước cỗ quan tài vận sức vào đôi tay bóp mạnh một cái, nắp quan tài bể ngay một nửa.
Tên hán tử thấy thế, tựa như điên cuồng, vung ngay roi da điểm vào Não Hộ huyệt của bà.
Não Hộ huyệt vốn là một trong ba mươi sáu yếu huyệt, nếu bị điểm trúng không chết cũng phải mang thương, bởi thế nên buộc Nữ Ương Thần phải ngưng việc khám hòm, vội vã ra tay chống địch.
Cừu Cốc cùng Nam Ôn Sát cứ đứng khoanh tay, đáng lẽ có thể thừa cơ đập bể nắp hòm ra, nhưng họ không nỡ ra tay làm thế vẫn đứng yên lượt trận.
Cừu Cốc đứng ngoài quan sát lối đánh của đối phương, cảm thấy có hơi khác lạ, hình như đã xem qua nơi nào, chàng liền sực nhớ ngay nên thầm bảo :
- Đây không phải võ công của Vô Nhân đảo là gì?
Lúc ấy chàng mới quyết tâm, tung mình đến kế quan tài.
Bỗng bên tai có tiếng văng vẳng vọng lại :
- Dang ra, không nên động vào quan tài ấy.
Cừu Cốc thất kinh dừng bước lại, tiếng nói văng vẳng lại tiếp theo :
- Hai vị cô nương ấy không có trong quan tài này đâu. Đấy là họ cố ý sắp đặt độc kế đấy, mau rượt theo phía trước, nếu trễ giây phút sẽ không còn kịp nữa.
Cừu Cốc ngẫm nghĩ lời nói ấy, cảm thấy rất hữu lý nên liền lên tiếng :
- Sư tỉ! Chúng ta đã trúng ngụy kế của họ rồi.
Nữ Ương Thần nghe thế liền thu tay lại hỏi :
- Tại sao em biết?
- Họ dùng hai cỗ quan tài này để lừa gạt ta, còn dùng riêng hai cỗ quan tài khác chở hai nàng đi trước rồi. Chúng ta mau rượt theo thôi.
Hận Thu cũng thâu kiếm lại đến trước Cừu Cốc hoảng hốt hỏi :
- Có việc ấy sao?
- Đệ nghĩ không thể sai được?
Cừu Cốc thấy không thể chần chờ nữa, đang định tung mình ra đi thì bỗng một chàng công tử mặc cẩm y từ bên vệ đường đi ra lạnh lùng nói :
- Giờ ngươi mới phát giác thì đã muộn rồi.
Cừu Cốc quay người lại nhìn, thì ra là Trường Kình công tử, liền tung mình đến trước mặt quát tháo :
- Ngươi đánh cắp nhị vị cô nương ấy đi đâu? Nói mau!
Trường Kình công tử nghểnh mặt lên trời lạnh lùng đáp :
- Vô Nhân đảo.

Hận Thu giờ đã đến nơi chỉ ngay trường kiếm vào mặt Trường Kình lớn tiếng :
- Có phải ngươi đã đánh cắp Mộ Dung cô nương chăng?
- Phải thì sao?
Hận Thu thét lớn :
- Ta sẽ bắt ngươi để làm vật trao đổi.
Trường Kình ngửa mặt lạnh lùng :
- Liệu ngươi có xứng chăng?
- Không tin thử đây xem.
Trường kiếm liền đâm thẳng vào ngực Trường Kình, chàng ta khẽ nhích bước ra sau đã tránh khỏi đường công của Hận Thu.
Cừu Cốc lên tiếng nói :
- Ngô huynh chớ nên đấu với hắn, chúng ta phải rượt theo trước đã.
Trường Kình ngửa mặt lên trời cười dài :
- Chớ có mộng tưởng. Giờ các ngươi lại định chạy được sao?
Trong lúc ấy bỗng thấy bóng người thấp thoáng tứ bề, họ đều mặc huyền y, kỳ hình quái trạng, từ bốn mặt dần dần siết chặt vòng vây.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 57
Ảo Ảnh Mê Hồn trận

Cừu Cốc đưa mắt nhìn chung quanh một lượt, thấy toàn là các cao thủ của Vô Nhân đảo, người nào người nấy đều dùng khăn xanh che mặt, tay cầm binh khí, xem vẻ họ đã chuẩn bị từ lâu. Trong lòng Cừu Cốc không khỏi lo lắng, không phải lo vì thấy bọn họ đang bao vây mà chỉ lo cho sự an nguy của Uyển Lệ cùng Hồng Liệu, sợ họ thừa cơ đánh nhau có thì giờ đưa hai nàng ra khỏi khu vực này.
Nữ Ương, Nam Ôn cùng Hận Thu cũng đã dồn về một chỗ đứng đối lưng nhau, mặt ai nấy hiện đầy sát khí. Nữ Ương Thần bỗng thốt ra tiếng cười quái dị nói :
- Sư đệ, bọn họ đã dùng thủ đoạn hèn mạt đối phó với chúng ta. Vậy ta cũng chớ nên nương tay làm gì. Hôm nay cứ việc đánh một trận cho thích thú, khi giải quyết xong, đuổi theo hai vị cô nương cũng còn kịp vậy.
Hận Thu liền rút trường kiếm khỏi bao, lớn tiếng quát :
- Lữ Cừu Cốc! Mau tuốt trường kiếm ra đi, nên nhớ đối với kẻ địch mà nói đến chuyện nhân từ thì bị thiệt thòi ngay.

Trường Kình công tử cười tin tưởng :
- Cá đang trong lưới, các người còn hòng thoát nữa sao?
Hận Thu quát to một tiếng, vung kiếm đâm nhanh vào người Trường Kình.
Bỗng tứ bề vang dậy tiếng người, bọn thuộc hạ Vô Nhân đảo đã hè nhau cùng một lúc ra tay, kẻ võ khí người chưởng quyền, thế công như bài sơn đảo hải ồ ạt bắn tới khiến cho Hận Thu khó thể tiến tới được chàng, đành phải dừng lại chống đỡ.
Cừu Cốc giờ cũng thấy rõ không thể khoanh tay được liền rút trường kiếm ra giúp Hận Thu ngăn chận bọn đối phương.
Long tuyền kiếm thần uy vô kể, lại thêm thế đánh hiểm hóc của chàng. Kiếm quang vừa tung bay, lập tức có những tiếng kêu la thảm khốc, mấy thây người đã ngã lăn xuống đất, máu chảy dầm dề.
Nữ Ương Thần cười đắc ý nói :
- Được đấy. Bọn yêu ma nơi hải ngoại nếu không cho họ thấy chút đỉnh tài nghệ thì họ đâu biết sợ.
Vừa cười nói, bà ta vừa tung mình lên cao, như kên kên chụp gà, năm đạo hồng quang xẹt vào đám người Vô Nhân đảo, lại thêm mấy người ngã lăn ra đất.
Nam Ôn Sát giờ cũng chẳng vừa. Hai tay liên tiếp đánh ra, âm phong hàn khí ồ ồ bắn tới khiến cho đối phương khiếp đảm tâm hồn.
Một trận ác đấu đã bắt đầu khai diễn nơi vùng rừng núi hoang vu, tiếng quát tháo lẫn với tiếng kêu la vang dội cả bốn bề, máu chảy đầy đất, thây nằm ngổn ngang.
Nhưng lạ thay, bọn người bịt mặt của Vô Nhân đảo tựa như cuồng dại, không hề lùi bước, cung chẳng tỏ ra e dè hay sợ sệt, người này chết, kẻ khác liền tiến lên.
Cừu Cốc cùng bốn người, trừ Nam Ôn Sát ra có thể nói Nữ Ương Thần là người rất kinh nghiệm về giang hồ, thấy tình hình như thế này không khỏi nhíu mày. Bà hiểu nếu cứ ra sức giết cho hết bọn người này ắt phải mất rất nhiều thì giờ lẫn sức lực, như vậy sẽ trễ việc đi cứu Uyển Lệ cùng Hồng Liệu.
Nghĩ thế nên liền lớn tiếng quát :
- Sư đệ, chúng ta không nên đấu lâu với họ, nên phá vòng vây ngay đi.
Lời dứt thì bà cũng đã vung chưởng vừa đánh vừa xông ra.
Trường Kình công tử cất tiếng cười quái dị :
- Đâu có việc dễ như thế được.
Nãy giờ chàng cùng cụ già áo vàng trên xe ngựa đứng trên ụ đất cao lượt trận, giờ thấy đối phương muốn tẩu thoát, nên hè một tiếng hai người liền nhảy vào vòng vây giúp cho bọn thuộc hạ.
Cừu Cốc vừa nghe Nữ Ương Thần nhắc đến, trong lòng không khỏi nóng

nảy, hừ lên một tiếng vung kiếm vừa đánh vừa xông ra. Trong lúc tức bực, chàng liền sử dụng Địa, Thủy, Hỏa, Phong bốn thức kiếm pháp của Mộ Dung Phi đã truyền thụ.
Quả thật kiếm thế cực kỳ lợi hại, trong khoảnh khắc đã có mấy tên bịt mặt bị chém ngã và người chàng cung đã xông ra ngoài ba trượng. Thấy chỉ cần hai chiêu nữa ắt chàng có thể thoát khỏi vòng vây ngay.
Rủi thay lúc ấy Trường Kình công tử cũng đã xông vào tham chiến và cười gằn :
- Ngươi định chạy sao, việc đâu có dễ đến thế!
Cây quạt cầm tay liền xòe ra, lẹ làng đánh ra mười hai thức, thế công hiểm ác vô kể.
Đàng này Cừu Cốc đang sử dụng bốn thức kiếm pháp tuyệt luân ấy, đến khi Hỏa, Phong hai thức công ra, kiếm khí vù vù dễ sợ. Vừa thấy ánh hào quang chói mắt, cây quạt trên tay Trường Kình đã bị chém xả đứt làm hai đoạn.
Trường Kình công tử thất kinh vội lùi người ra sau rồi lanh như chớp rút trong lưng ra một cây bút sắt lên tiếng nói :
- Tiểu tử họ Lữ kia nghe đây, đêm nay không phải ngươi thì ta thế nào cũng phải có một người chết, đừng hòng rời khỏi nơi đây nữa.
Cừu Cốc cười dài :
- Ngươi có thủ đoạn gì cứ việc đem ra, Lữ mỗ sẵn sàng tiếp vậy.
Trường Kình công tử mặt đầy sát khí, cây bút sắt nơi tay lẹ đánh ra, khí thế càng thêm hiểm hóc, một luồng gió lạnh lạ lùng, xuyên qua chân khí hộ thể của đối phương.
Cừu Cốc không khỏi e dè, trường kiếm tung bay, tạo thành một màng kiếm quang che phủ khiến cho bút sắt của Trường Kình chẳng chạm được đến chéo áo của chàng.
Lúc bấy giờ Nam Ôn Sát mọi người đang bị bọn bịt mặt vây đến vô phương thoát khỏi, còn Cừu Cốc thì bị Trường Kình cản trở, lòng nóng nảy vô cùng tự nhủ thầm :
- "Nếu hôm nay ta không thể đối phó được với lũ thuộc hạ này, còn gì mai này đi kháng cự với Vô Nhân đảo chủ?"
Nghĩ thế, máu nóng liền nổi lên, rít dài một tiếng, thần kiếm thế vun vút chém xả vào người Trường Kình, kiếm nhanh lẹ, hào quang chói mắt khiến cho đối phương phải khiếp sợ.
Trường Kình vội vã nghiêng mình, vận dụng huyền công vào bút sắt chống đỡ thế kiếm. Cừu Cốc cười dài một tiếng trầm ngay mui kiếm xuống rồi chém xả vào vai địch.
Kiếm thức lạ lùng chưa hề thấy, Trường Kình đã đưa bút sắt ra lỡ rồi, muốn thu tay cũng không còn kịp nữa, một tiếng "phụp" khô khan, máu tuôn xối xả, cánh tay trái của Trường Kình đã lìa rơi xuống đất.

Trường Kình công tử lâu nay vẫn tự hào là phong lưu đẹp đẽ, giờ đã biến thành kẻ một tay, thử hỏi còn gì đau khổ bằng. Nhưng chàng quả thật là một gã cứng cỏi, tuy bị đứt mất một cánh tay, máu ra lai láng, song chẳng hề kêu than một tiếng, lập tức vận khí bế huyệt, lớn tiếng nói :
- Lữ Cừu Cốc ngươi nên nhớ, từ nay về sau món nợ này không thể nào thanh toán cho hết. Hôm nay tạm thời gởi mạng ngươi lại, sau này bổn công tử sẽ đến tìm ngươi.
Cừu Cốc chặt đứt cánh tay của chàng ta rồi, trong lòng có hơi hối hận, nhưng giờ nghe chàng nói thế, lửa giận lại nổi lên, chàng lạnh lùng nói :
- Chẳng lẽ ngươi không tưởng rằng mạng của ngươi đang ở trong tay ta sao?
Nhưng lời chàng vừa dứt thì một đám người bịt mặt như điên cuồng ào tới, họ liều mạng đánh vào người chàng.
Nữ Ương Thần thấy thế, liền lên tiếng nói :
- Sư đệ, giờ không phải là lúc nói đến chuyện nhân từ, em không giết họ thì họ sẽ giết em, mau thẳng tay giết đi, thời gian không còn cho phép nữa.
Cừu Cốc cũng hiểu thời giờ không thể kéo dài nên đáp :
- Chúng ta cứ xông khỏi vòng vây rồi sẽ nói chuyện sau.
Lời dứt thì tay trái cũng đã đánh ra một lượt năm chưởng, tay mặt vung kiếm chém tới. Chưởng phong, kiếm quang đi đến đâu tiếng kêu la thảm khốc đến đấy, có kẻ đứt tay người gãy cẳng, máu tuôn lai láng.
Nữ Ương Thần bỗng phát ra một tiếng cười quái dị nói :
- Vậy mới đúng chứ, nếu chẳng thế thì làm sao thoát ra được.
Mai Hoa Vô Ảnh Thủ tiếp tục thi triển, bọn người bịt mặt lại liên hồi ngã dần ra đất, tiếp theo là Nam Ôn Sát ào ạt đánh ra khiến cho địch phương ùn ùn náo loạn.
Bấy giờ sự công phạt bên ngoài đã giảm đi rất nhiều, Nữ Ương Thần thấy cơ hội đã đến, vội tung mình nhảy lên trên không, lướt qua đầu họ chạy ra ngoài, Nam Ôn Sát cũng nối gót theo sau.
Cừu Cốc sợ Hận Thu không thể xông ra được nên đến trước mặt vung kiếm trợ giúp vừa lên tiếng giục :
- Ngô huynh chạy mau, trễ tí sợ không còn kịp.
Hận Thu vội vã chém nhầu tám đường, lách người theo Cừu Cốc đi ra.
Trường Kình công tử lúc nãy chỉ cố nhịn đau một thời gian thôi, giờ thì máu ra quá nhiều không thể chịu đựng được nữa, từ từ ngã lăn ra đất bất tỉnh.
Bọn người bịt mặt sở dĩ cố duy trì trận đấu, chẳng qua là tuân theo thượng lệnh mà thôi. Giờ thấy đồng bọn đã chết mất phân nửa, công tử lại bị đứt một cánh tay, sự hăng say đã tiêu tan mất, họ đồng hè nhau đến đỡ Trường Kình dậy, không còn đuổi theo bọn Cừu Cốc.
Nói về Cừu Cốc cùng mọi người sau khi thoát khỏi vòng vây không kịp nói năng gì nữa, cứ cắm đầu chạy nhanh đến trước. Chạy được bảy tám dặm

đường bỗng nghe một tiếng quát tháo từ xa vọng đến, Nữ Ương Thần liền lên tiếng :
- Có lẽ nơi đây rồi.
Rồi vội vã hướng về nơi phát ra tiếng quát chạy nhanh. Hận Thu đối với Uyển Lệ vốn yêu thương hơn tánh mạng mình, nên trong lòng nóng nảy, cắm đầu chạy thí mạng.
Chẳng bao lâu họ đã trông thấy cuộc xô xát đang diễn ra phía trước. Cũng lại có hai cỗ xe ngựa và người phu xe là một chàng đại hán khỏe mạnh, cùng một lão già ốm nhỏ như khỉ đột. Hai người này đối với Cừu Cốc không lạ mấy, chính là Nam Hải nhị quái đã từng gây sự với Hàn Kỳ nơi tiệm ăn trước đây.
Đối thủ của hai người là một công tử nho sinh, Hận Thu vừa đến nơi, không hề ra tay trợ giúp chàng công tử mà liền tung mình lên ngay trên cỗ xe.
Đại hán thấy vậy quát lớn :
- Ngươi muốn chết!
Dứt lời, quay người nhằm vào lưng Hận Thu đánh tới. Nữ Ương Thần cất tiếng cười nhạt :
- Kẻ muốn chết chính là ngươi đấy.
Năm đầu ngón tay búng ra, hồng quanh chói mắt khiến cho đại hán sợ hãi thu chưởng lại lách mình né tránh. "Xẹt" một tiếng khô khan, vạt áo bên tay mặt của y đã bị cháy xém đi một khoảng.
Nữ Ương Thần lại cất tiếng cười :
- Thế nào?
Đại hán vừa kinh vừa giận, thét lên một tiếng, bỏ ngay Hận Thu và xoay người qua Nữ Ương Thần công tới, không ngờ thân hình vừa cử động đã thấy một quái nhân như thây ma tung mình nhảy đến trước mặt, chẳng nói chẳng rằng xòe tay chộp vào ngực mình, thế công vừa mau lẹ vừa mạnh mẽ. Tình thế bắt buộc hán tử phải nhảy lùi ra sau, kẻ ấy khỏi nói cũng hiểu là Nam Ôn Sát vậy. Vốn tánh tàn ác đã quen, khi ra tay thì không còn kể gì mạng người, song chưởng cứ đánh theo đại hán như bóng với hình.
Đàng này, Hận Thu không cần nghĩ ngợi gì cả, vừa nhảy được lên xe, vung kiếm chém đứt cả rèm, thấy bên trong cũng có đặt chiếc quan tài, chàng không chần chờ, vội vung kiếm chém xả vào nắp.
Lập tức một tiếng nổ vang tai, nắp quan tài bật mở, bên trong xẹt ra những luồng sáng chói mắt, nhắm vào Hận Thu bắn tới.
Hận Thu đang đứng trên gọng xe, không tưởng tượng được sự việc xảy ra như thế này, đến khi kịp phát giác dùng kiếm hộ thân thì đã muộn, một cây đinh bạc ghim sâu vào vai trái.
Trong khi Hận Thu nhảy lên gọng xe thì Cừu Cốc cũng đồng lúc nhảy lên xe kia. Chàng toan dùng tay giả bật nắp hòm, bỗng nghe Hận Thu kêu lên một

tiếng thất thanh, chàng quay đầu lại nhìn mới biết đã bị trúng kế, đương cơn tức giận, định rút thần kiếm ra chặt nát chiếc quan tài.
Bỗng chàng công tử nho sinh đang đấu hăng say với lão già, đột nhiên bỏ dở, tung mình nhanh nhẹn nhảy đến bên người Cừu Cốc đưa tay ra cản lại nói :
- Không được, có lẽ hai nàng ở trong ấy.
Cừu Cốc vội vã thu kiếm lại trố mắt hỏi :
- Thật vậy sao?
- Cho dù thật hay không, cẩn thận là hơn.
Công tử nho sinh vừa đáp vừa tung mình lên xe quát lớn :
- Tránh xa ra!
Vung chưởng đánh vào cỗ quan tài một cái, chưởng lực vừa tung ra đã mượn sức nhảy lùi sau tám thước. Nắp hòm bị chưởng phong liền bể ra một nửa, nhưng không thấy bên trong có gì động tĩnh cả.
Thân pháp của Cừu Cốc còn mau lẹ hơn, vừa thối lui thì cũng lại tiến lên ngay, đưa mắt nhìn vào bên trong chiếc hòm chỉ thấy toàn là cỏ vụn, không có gì cả.
Chàng đang định lấy kiếm thọc vào xem, bỗng vụt một cái, một con rắn quái dị từ bên dưới phóng ra hả miệng nhằm vào mặt Cừu Cốc đớp nhanh.
Cũng may Cừu Cốc sớm đã phòng bị sẵn nên vội vàng vung kiếm chống đỡ. Một tiếng rít vang lên, thân hình của quái xà đã đứt làm mấy đoạn và rớt ngay dưới đất.
Mặt Cừu Cốc đỏ bừng, hậm hực nói :
- Thật đúng là tà ma ngoại đạo, chỉ thích dùng những đồ quỷ quyệt giết người.
Công tử nho sinh liếc qua cỗ quan tài một lượt, bỗng lên tiếng nói :
- Chớ nên giận dữ không ích, mau đi xem bạn của ngươi đi.
Cừu Cốc nghe nói mới sực nhớ lại, vội vàng chạy đến bên Hận Thu, thấy vai chàng bị ám khí có chất độc ghim nhằm, người đang lảo đảo liền đưa tay ra đỡ chàng hỏi :
- Thương thế của Ngô huynh thế nào?
Công tử nho sinh lúc bấy giờ cũng đã đến nơi. Vừa trông thấy đã buột miệng kêu lên :
- Không xong! Ngô công tử đã bị ám khí lợi hại của bọn Vô Nhân đảo tên gọi "Hóa Cốt Ngân Tinh", chất độc ghê gớm e khó điều trị.
Nữ Ương Thần đang đấu với lão già, vừa nghe nói Hận Thu bị trúng độc, tức tối lớn tiếng gọi :
- Lão thây ma có nghe chăng? Thằng con đã bị người ta ám hại, không mau dẹp ngay tên ma đầu ấy cho rồi còn đợi chừng nào nữa.
Thực ra, Nam Ôn Sát còn nóng lòng hơn nàng nữa. Vừa nghe công tử nho

sinh thốt ra, ông liền sử dụng môn tuyệt kỹ Xuyên cốt Âm phong trảo, thí mạng đánh vào địch thủ.
Nhị Hải Song Quái của Vô Nhân đảo lâu nay chưa từng gặp qua lối đánh liều linh như thế này, hán tử vừa thấy Ôn Sát sử dụng, trong lòng bất giác rúng sợ thì đã bị quỷ trảo lợi hại của đối phương chụp nhằm vào ngực, ngũ tạng lòi ra tức thì.
Đàng này đấu với lão già, Nữ Ương Thần cũng sử dụng Mai Hoa Vô Ảnh Thủ hạ sát ngay đối thủ rồi hai người đồng một lượt nhảy đến bên Hận Thu.
Đôi mắt Nữ Ương Thần đẫm đầy lệ, bà đỡ Hận Thu lên nói với Nam Ôn :
- Lão thây ma, chúng ta đi thôi, phải tìm người chữa thương cho con vậy.
Cừu Cốc bỗng sực nhớ trong người có sẵn Độc Long đan, công hiệu giải trăm thứ độc nên vội vàng réo gọi :
- Sư tỉ khoan đi đã. Đệ có thuốc giải.
Song không còn kịp nữa, hai vợ chồng Nam Ôn, Nữ Ương đã như hai làn khói, thoáng cái đã mất dạng.
Công tử nho sinh thở dài nói :
- Như vậy cũng tốt, có lẽ vì thế mà cha con họ nhận nhau cũng nên.
- Rủi họ tìm không ra thuốc giải có phải hỏng chăng?
- Chất độc của Hóa Cốt Ngân tinh tuy lợi hại song cũng chả đến nỗi vô phương cứu. Ngươi cứ yên tâm.
Cừu Cốc bỗng cảm thấy giọng nói của chàng công tử có hơi quen, nên mở lời hỏi :
- Huynh đài quý tánh, hình như chúng ta đã gặp qua nơi đâu vậy?
- Đúng thế, chúng ta hẳn nhiên đã gặp qua, nhưng giờ đây khoan nói chuyện đã, mau đuổi theo để cứu hai cô nương trước.
Nói dứt thân hình đã tung nhanh. Cừu Cốc cung đã hiểu rõ chính người này khi nãy đã truyền âm nhắc nhở chàng nên không ngần ngại gì nữa cất bước theo sau bén gót. Hai người phi nhanh như sao xẹt lần theo hướng Tây thẳng tới.
Bỗng công tử nho sinh dừng bước lại đưa tay chỉ về ngôi miếu nằm bên đường nói :
- Chúng ta vào miếu này xem coi, may ra có thể tìm được manh mối chi chăng?
Cừu Cốc chẳng có ý kiến gì nên nghe theo cất bước đi vào. Ngôi miến này tương đối to lớn, bên trong được dọn dẹp sạch sẽ, khói hương thơm bát ngát. Chỉ lạ một điều là trước sau chẳng gặp một bóng người.
Cừu Cốc bắt đầu nghi ngờ, chàng đưa mắt tỏ ý cho công tử, hai người bước từng bước một, dè dặt tiến vào.
Khi xuyên qua ngôi đại điện thứ hai, tình hình đã chứng tỏ rõ ràng không còn chối cãi nữa, vì là một ngôi miếu nằm bên lề đường sao lại chẳng thấy

một tăng lữ hay vị khách hành hương nào cả, thứ hai là hiện giờ trời còn sớm sao lại có những hàn khí lạnh buốt người như thế này.
Hai người đã lần lượt đi qua mấy ngôi điện thờ, đến ngôi sau cùng thì thấy cửa khép kín, công tử nho sinh đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa ra, đột nhiên hai người không khỏi giựt mình dừng bước lại, thì ra bên trong chứa đựng toàn là quan tài, hình dáng giống như những chiếc được chở trên mấy cỗ xe ngựa dọc đường vậy.
Cừu Cốc dùng giọng mũi "Hừ" một tiếng, đưa mắt nhìn chung quanh một lượt, bỗng nghe chàng công tử thất thanh gọi :
- Bạn có xem ra sự khác biệt của những chiếc quan tài này chăng?
- Tôi nghĩ họ không nhốt hai nàng vào ấy đâu.
- Việc ấy chưa biết chừng.
Lời vừa dứt bỗng nghe bên trong có tiếng kèn kẹt phát ra, tiếp theo hai nắp quan tài từ từ mở. Hai nàng thiếu nữ tuyệt sắc đang nằm mê man trong ấy.
Cừu Cốc trông thấy, kinh ngạc buột miệng gọi :
- Ủa! Quả là hai nàng.
Vụt một cái chàng đã đến bên hai chiếc quan tài, công tử nho sinh vội réo lại :
- Khoan đã, sợ trong ấy có điều chi uẩn khúc.
Nhưng thấy Cừu Cốc đã đến nơi nên chàng công tử cũng nhảy theo bén gót.
Hai người vừa đến trước quan tài đang định xét xem hai nàng thiếu nữ chết sống thể nào thì bỗng có tiếng kẽo kẹt vang lên, hai chiếc quan tài trước mắt đột nhiên sụp ngay xuống mặt đất, đồng thời những chiếc quan tài đặt chung quanh điện lần lượt mở nắp ra, những quái nhân từ trong ấy chậm rãi đứng dậy.
Công tử nho sinh vừa thấy, liền buột miệng kêu lớn :
- Thây ma!
Vừa thốt thì thân hình của công tử cung vừa nép mình vào người Cừu Cốc như vẻ sợ sệt.
Cừu Cốc vội tuốt thần kiếm hờ tay, một mặt nắm chặt lấy tay công tử dắt theo sát bên.
Trong lúc khẩn cấp đến tột độ, bỗng chàng ngửi thấy một mùi thơm phảng phất, liền quay đầu sang nhìn rõ vào mặt công tử, đột nhiên chàng kêu lên :
- Em là Thu muội?
Công tử nho sinh cười khúc khích :
- Bây giờ anh mới biết sao?
Trong lúc hai người đang nói chuyện thì trong điện cung đã biến đổi tức thì. Những quái nhân hình thù như thây ma đã ra khỏi quan tài, thảy đều quay mặt hướng về hai người như chuẩn bị chiến đấu.
Từ Thanh Thu trông thấy biết ngay, khẽ nói :

- Đấy là "Ảo Ảnh Mê Hồn trận", mau vận huyền công bảo vệ tâm thần.
Cừu Cốc đứng yên một chỗ, tay cầm sẵn thần kiếm đợi chờ, miệng mỉm cười nói :
- Thứ đồ trận của bọn tà ma ngoại đạo mà kể số gì!
Lúc bấy giờ bọn quái nhân cung bắt đầu cử động nhanh dần, gió thổi vi vu, khói tuôn tứ phía, mù mịt đến đỗi Cừu Cốc cùng Thanh Thu chỉ đứng khít nhau mới thấy được, ngoài vài bước chẳng còn trông thấy gì nữa.
Thanh Thu nhíu mày nói :
- Cẩn thận anh nhé! Chắc trận thế sắp sửa phát động rồi đấy.
Cừu Cốc vội trao thần kiếm cho nàng nói :
- Em cầm lấy mà dùng.
- Vậy sao được, anh không có võ khí rồi sao?
- Anh vẫn còn cây Văn Tòng cổ kiếm đây.
Vừa nói chàng vừa đưa tay rút cây kiếm của Nhứt Dương Tử nơi Độc Long đàm đã tặng cho chàng ra. Tuy chẳng bằng Long Tuyền kiếm thật, nhưng đã được hai ngàn năm niên giám, thành thử cung là một bảo kiếm ít có.
Thanh Thu được thần kiếm cầm tay, bỗng vững dạ thêm lên khẽ nói với Cừu Cốc :
- Chúng ra xông ra vòng vây thôi.
Cừu Cốc hỏi :
- Giờ phải xông ra hướng nào?
- Hướng Bắc ra đến Ly cung.
Cừu Cốc im lặng bắt đầu vung kiếm xông ra, đường kiếm đi đến đâu chỉ thấy khói tuôn cuồn cuộn, ngoài ra không gặp một bóng người.
Thanh Thu cung chẳng khác nào như Cừu Cốc, Long tuyền kiếm chém đến đâu cung chỉ thấy toàn khói giăng mù mịt, tuyệt nhiên không tìm ra bóng người.
Trong khi hai người đang cảm thấy quái dị thì bỗng nhiên trong vùng khói mù ấy, tiếng thét inh tai, những bóng ma như ong vỡ tổ lạng chạng trước mắt. Phút chốc thì gió thổi ào ào, khí lạnh buốt người, một tiềm lực mạnh tợ bài sơn đảo hải từ bốn bên áp vào giữa nơi hai người đang đứng.
Cừu Cốc thét to một tiếng, vung chưởng sử dụng ngay chiêu Giang Vũ Phi Phi liên tiếp đánh ra. Song chưởng phong lợi hại của chàng cung chỉ vẹt được khói mù thôi, rồi phút chốc khói mù vẫn bao trùm tứ phía. Chàng định ra tay đánh thêm nữa, Thanh Thu liền cản lại nói :
- Chậm tí, với lối kỳ môn trận pháp này, không phải dùng sức lực mà xông ra được.
Cừu Cốc ngang nhiên nói :
- Ngôi đại điện này rộng không đầy năm trượng, chúng ta cứ việc xông thẳng tới, thế nào cũng đến vách vậy.

Nói dứt chưởng phong mạnh mẽ đánh ra, kiếm pháp liên hồi công tới. Với ý chí xông khỏi vòng vây nên Cừu Cốc đã không ngần ngại sử dụng tận sức bình sinh. Tuy tiềm lực bốn bên vẫn ập vào, song không thể nào ngăn cản được thế công dữ dội này.
Một khắc đồng hồ trôi qua, ước lượng đã xông khỏi mười trượng ngoài, nhưng khi dừng chân đứng lại, vẫn thấy như đứng nguyên chỗ cũ, không rời xa được nửa bước.
Tiềm lực chung quanh càng lúc càng mạnh thêm lên, ồ ạt nhằm vào hai người áp tới. Cừu Cốc vừa nóng lòng vừa tức giận thầm nhủ :
- "Không ngờ kỳ môn trận pháp lại lợi hại như thế này, sau này nếu có dịp, ta cũng phải học qua mới được".
Thanh Thu là người túc trí đa mưu, tự nãy giờ mặc cho Cừu Cốc đánh phá, nàng vẫn âm thầm quan sát sự biến chuyển. Nàng hiểu uy lực của "Ảo Ảnh Mê Hồn trận" còn nhiều lợi hại hơn nữa, nếu không tìm cách phá giải cứ cắm đầu đánh chí mạng kết quả sẽ rước lấy sự thất bại thôi.
Dần dần trận thế đã đến hồi gây cấn, bóng người chung quanh càng lúc càng nhiều, kình phong càng thêm mạnh mẽ.
Phải biết những bóng ma này như hư như thực, kiếm khí đánh ra không trúng nhằm đâu cả, nhưng nếu cứ thu tay đứng yên một chỗ không hề đếm xỉa thì tiềm lực bên ngoài lại càng gia tăng, nguy hiểm bội phần. Cừu Cốc thầm tự nghĩ :
- "Nếu cứ kéo dài thế này, không bị bắt thì cũng phải mệt đến chết mà thôi".
Bỗng nghe Từ Thanh Thu lên tiếng nói lớn :
- Em đã hiểu rồi...
Cừu Cốc vội hỏi :
- Em hiểu gì?
- Thiên cơ bất khả lậu.
Thanh Thu mỉm cười bí mật đoạn tiếp :
- Anh cứ đi theo em!
Thần kiếm nàng vừa tung ra đánh liên tiếp bảy đường, Cừu Cốc cung quát lên một tiếng, sử dụng chiêu thức "Khí Thôn Hà Ngục", kình phong mạnh mẽ đánh ra.
Với khí thế uy mãnh của hai người hợp sức, tiếng quái dị bốn bề bỗng nhiên im bặt, bóng người thấp thoáng cũng thưa dần.
Thừa cơ hội, Thanh Thu khẽ rít lên một tiếng, tung mình nhảy vọt lên cao, Cừu Cốc cũng theo nàng nhảy lên. Họ biết rằng bề cao của ngôi điện không quá ba trượng nên khi nhảy không dụng hết toàn lực. Song họ đã lầm, sức nhảy của họ vô hình bị giảm đi rất nhiều, đến khi biết được cả hai đều thất kinh, nhưng liền đáp xuống hai cây đà ngang ẩn mình rồi nhân dịp từ trên nhìn xuống quan sát.

Thì ra Ảo Ảnh Mê Hồn trận vốn do tám người từng luyện âm công nội lực đứng vào tám phương vị, mỗi người đều sử dụng hai trái hỏa tinh chùy, vận dụng âm hàn nội lực múa nhanh, trong đám khói mù nhìn thấy những chùy nhấp nhô lên xuống tưởng như đầu người nhưng nếu không khéo để sơ hở, sẽ bị trái chùy thừa cơ đánh vào người ngay.
Cừu Cốc vừa khám phá ra nội tình, bất giác cười như điên cuồng nói :
- Các ngươi dùng thủ đoạn hèn hạ để đối địch không sợ thiên hạ cười cho sao?
Bỗng nhiên tiếng nói khàn khàn phát ra :
- Chớ nhiều lời khoác lác, có giỏi cứ xuống đây.
Cừu Cốc mỉm cười :
- Các ngươi vội gì, một khi tiểu gia đã ra tay thì một mạng cũng đừng hòng sống sót.
Quái nhân nổi giận quát lên một tiếng, đưa chưởng nhằm vào Cừu Cốc đánh ra.
Cừu Cốc liền rơi mình xuống đất đang định ra tay chống cự, bỗng hai giọng trong trẻo vang lên tiếp theo là hai luồng ánh sáng chói mắt, nhắm vào người quái nhân công tới, khí thế thập phần dung mãnh.
Quái nhân thấy hai luồng kiếm quang đâm vào người, sắc mặt vụt biến đổi, vội vã lùi người ra sau tám bước lớn tiếng quát :
- Hai con nhỏ đã thoát ra rồi, các người còn chờ gì mà không mau động thủ?
Lệnh vừa ban ra, lập tức bảy quái nhân kia liền ra tay công tới.
Cừu Cốc nhìn thấy hai người vừa đến chính là Hồng Liệu cùng Mộ Dung Uyển Lệ nên yên lòng phần nào. Giờ thì chàng không còn lo cho hai nàng bị bọn Vô Nhân đảo đưa đi nữa. Trong lúc ấy, hai quái nhân vùn vụt như gió cuộn, nhảy đến trước mặt chàng vung chỉ chụp vào ngực.
Gương mặt Cừu Cốc bắt đầu hiện lên một màn sát khí, khẽ cười một tiếng đưa tay ra lẹ như chớp, chụp vào cổ tay của tên quái nhân. Với lối cầm nã thủ này, chính là tuyệt chiêu "Lôi Điện Bài Vân Thủ" mà giang hồ đã tuyệt truyền từ lâu, nay lại bất ngờ xuất hiện khiến cho tên quái nhân ngay cả chiêu thức cũng chưa kịp nhìn rõ thì cổ tay đã bị đối phương nắm cứng rồi.
Tên thứ hai thấy đồng bọn bị đối phương chế ngự, lập tức vung chưởng đánh ra, Cừu Cốc khẽ hừ một tiếng, cổ tay vừa rung động, kẻ bị chế ngự như chiếc cầu bay tung ra xa hai trượng, tiếp đó chàng liền giơ chưởng chống nghinh.
"Bùng" một tiếng, hai kình lực chạm nhau, tiếng kêu la thảm khốc vang dậy, tên quái nhân vừa xuất chưởng đánh chàng bị sức dội văng xa ba thước, máu tươi trong miệng trào ra.
Trong cơn tức giận, chỉ một chiêu đã đánh ngã hai quái nhân không để lỡ cơ hội chàng liền tung mình đến phía năm quái nhân đang bao vây Hồng Liệu

quát lớn :
- Để tôi xử lấy bọn chúng cho.
Uyển Lệ với Hồng Liệu lâu nay chưa từng thấy chàng kích động đến thế, biết chàng đã giận đến tột độ, vội vã thu kiếm lui người đứng sang bên.
Bọn quái nhân dang định tiếp tục công vào, ngờ đâu Cừu Cốc đã phát ra tiếng cười quái dị quát lớn :
- Ác ma, nạp mạng đây.
Vù một tiếng vung chưởng đánh ra, năm quái nhân đâu dè sát tinh đã chiếu mạng nên hai người đã giơ chưởng ra chống nghinh.
Họ nào biết Cừu Cốc vừa sử dụng chiêu thức đó chính là Hồn Quy Ly Hận trong Tuyệt Mạng tam thức của Nhứt Dương Tử. Chỉ thấy một tiềm lực mạnh như núi vỡ nước tràn, hai quái nhân không kịp kêu la đã nằm lăn ra đất chết tốt.
Ba tên quái nhân kia thấy thế, thất đảm kinh hồn, định quay người bỏ chạy. Cừu Cốc lại nhồi luôn chiêu thứ hai "Đoạt Mạng Truy Hồn", cuồng phong ồ ồ thổi tới. "Bùng" một tiếng, bắn tung ba thân hình lên cao như diều đứt dây, rồi lần lượt rớt phịch xuống đất, máu chảy ra lai láng, tắt thở tức thì.
Còn một quái nhân đang đấu với Thanh Thu thấy đồng bọn đã chết cả không khỏi hoảng sợ liền định tung mình tẩu thoát. Nhưng Thanh Thu đâu phải tay vừa, thần kiếm như một làn điện xẹt chém vào. Một tiếng kêu thét lên, cánh tay mặt của quái nhân đã bị thần kiếm chém đứt lìa, máu phun ướt cả áo nàng. Dù vậy, quái nhân ấy cũng xông ra ngoài tẩu thoát.
Trận đấu gay go đã chấm dứt, trong đại điện giờ chỉ còn máu với bảy thây ma, Thanh Thu lên tiếng :
- Chúng ta đi thôi.
Cừu Cốc gật đầu quay sang Mộ Dung Uyển Lệ hỏi :
- Hai cô làm thế nào thoát khỏi đấy?
- Chúng em chỉ bị bọn Vô Nhân đảo dụng thuốc mê làm cho không biết chi cả rồi nhốt dưới đường hầm, cũng nhờ một vị cô nương bịt mặt đến cứu tỉnh.
- Thiếu nữ bịt mặt?
Cừu Cốc như tỉnh ngộ nói :
- Thì ra là em... em Thanh! Sao càng lúc em lại càng thần bí quá thế.
Uyển Lệ không khỏi thốt lên với giọng ngạc nhiên :
- Nàng là Hàn Thanh Thanh sao?
- Không phải nàng thì còn ai nữa.
- Ôi! Thật em đối không phải với nàng quá nhiều.
Uyển Lệ than thở hối hận, nàng còn nhớ có lần đã nhẫn tâm hủy hoại dung nhan của Thanh Thanh. Giờ nàng ta không giận mà đến ra tay cứu mình, một cử chỉ di đức báo oán. Cao cả thay!
Cừu Cốc cung đứng buồn bã giây lâu, bỗng như nhớ ra điều gì bèn lên tiếng

nói :
- Ngô Hận Thu vì hai cô mà bị trúng ám khí "Hóa Cốt Ngân Tinh" của bọn Vô Nhân đảo, giờ không biết thế nào rồi.
Uyển Lệ nghe nói thất kinh :
- Chàng ta hiện giờ ở đâu?

Hồi 58
Ương Thần gặp Ác Sát

Uyển Lệ tuy không ưa gì mấy Hận Thu, song chàng ta đã đối với nàng trước sau rất hết lòng, dù cho nàng có thái độ gì đi nữa, chàng vẫn luôn im lặng nhẫn nhịn. Phàm là phái yếu, đa số tánh tình đều mềm mỏng, dễ bị xúc động. Chỉ vì nàng đã thương yêu Cừu Cốc nên không màng để ý đến Hận Thu. Giờ thấy Cừu Cốc chỉ tỏ ra coi nàng như bạn, lại nữa Hận Thu đã hy sinh bởi vì nàng, nên vừa nghe Cừu Cốc cho biết, nàng đã nhảy nhổm người lên.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn nàng đoạn thở ra nói :
- Chàng đã được Nam Ôn Sát, Nữ Ương Thần đem đi rồi, có lẽ cũng chẳng mấy gì nguy hiểm.
Thanh Thu nhìn thấy trời còn tối đen, liền thúc giục nói :
- Giờ hãy còn tối, chúng ta đi thôi. Còn nhiều việc cần phải chuẩn bị cho ngày hội mai này.
Cừu Cốc như sực tỉnh, thì ra vẫn chưa đi gặp bọn Hà Lạc bát tông nên chàng vội vã nói :
- Tôi xin phép đi trước vậy.
Lời dứt thì người cũng đã tung mình ra đi, nhanh nhẹn như mũi tên phóng ra khỏi miếu.
Vì đang nóng lòng đến Ngọc Vương quan gặp mặt Hà Lạc bát tông nên dọc đường Cừu Cốc không ngần ngại giở hết tốc lực khinh công, lướt nhanh như một làn khói nhạt.
Trong khi chàng sắp bắt đầu vượt lên núi, bỗng nghe có tiếng quát tháo vọng lại. Chàng đã dư hiểu chung quanh núi Thái sơn này luôn luôn đều có cao thủ võ lâm ẩn núp hay quyết đấu nhau ấy là chuyện thường xảy ra không mấy kỳ lạ.
Nhưng tiếng quát này sao chàng cảm thấy có hơi quen thuộc nên liền dừng bước lại, cùng lúc ấy giọng nói lại vang lên :

- Ta cho ngươi hiểu, nếu ngươi dám đụng vào một sợi chân lông của con ta thì dù cho là ai đi nữa cũng mặc kệ.
Cừu Cốc lẩm bẩm :
- Không phải giọng nói của Nữ Ương Thần là gì?
Lập tức chàng tung mình phi nhanh đến nơi, quả thấy Nam Ôn, Bắc Ương đang đứng đối diện với Tử Vong thành chủ cùng Trịnh Tử Tư.
Tử Vong thành chủ lên tiếng nói :
- Tiểu tử này dám cả gan dùng lời xàm bậy phỉnh gạt con gái ta, ta phải lấy mạng nó mới được.
Sắc mặt của Nữ Ương Thần tỏ ra giận dữ, giọng cứng cỏi nói :
- Không biết có việc ấy hay chăng, chỉ cần ngươi chạm vào chân lông của con ta, ta quyết thí mạng với ngươi ngay.
Tử Vong thành chủ chẳng nói chẳng rằng, chỉ thoáng một cái như một luồng gió đã nhẹ nhàng xông về phía Nam Ôn Sát.
Nữ Ương Thần thét lớn :
- Ngươi dám!
Năm ngón tay xòe ra như quỷ trảo, lập tức hồng quang tung ra, Trịnh Tử Tư thất thanh gọi lớn :
- Cẩn thận! Mai Hoa Vô Ảnh Thủ đấy.
Tử Vong thành chủ khẽ cười một tiếng, thân người như làn khói nhẹ nhàng vọt lên cao đoạn hạ thân về chỗ cũ.
Cừu Cốc chăm chú nhìn về Hận Thu, thấy hơi thở của chàng giờ đã yếu đi, vẫn nằm mê man trong tay Ôn Sát, nên liền tung mình đến bên, lấy trong người ra một viên Độc Long đan trao cho ông ta và nói :
- Thuốc này có thể giải được bách độc, thương thế của Ngô huynh chỉ cần uống một nửa và thoa một nửa cũng đủ rồi.
Nam Ôn Sát tiếp lấy đan dược bẻ ra làm hai một mặt cho Hận Thu uống, một mặt dùng tay đắp vào vết thương. Đâu đấy xong xuôi, ông ta mới trầm giọng nói :
- Xin tướng công xem hộ nó giây lát, để lão phu rảnh tay đối phó với bọn này.
Cừu Cốc cười dài :
- Khỏi cần, kẻ ấy vốn là nghịch đồ của bổn phái, tại hạ đang tìm y để thanh toán đấy.
Bấy giờ Trịnh Tử Tư cũng đã trông thấy Cừu Cốc, ông ta tung mình đến trước mặt lớn tiếng quát :
- Ngươi phỉnh gạt con gái ta đem đi đâu rồi?
Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Ngươi đã dẫn cọp về nhà, cấu kết với bọn man rợ Vô Nhân đảo, suýt tí nữa vợ ngươi cũng bị người ta chiếm đoạt, còn mặt mũi để tìm ta nữa sao.

Trịnh Tử Tư giận dữ quát :
- Chớ nói bậy.
Cừu Cốc khinh khi :
- Không tin thì cứ hỏi ngay vợ người xem.
Tử Vong thành chủ đang đấu thí mạng với Nữ Ương Thần, đâu có để tâm nghe những lời ấy. Hơn nữa trước kia việc Truy Phong Vô Ảnh giở trò thất lễ với bà đã lọt vào tai Tử Tư rồi, thành thử giờ nghe Cừu Cốc nhắc lại chuyện xấu, mặt ông liền đỏ bừng xấu hổ.
Nhưng mục đích hôm nay của ông ta là sợ sau khi Uyển Lệ biết được lai lịch của mình rồi, mai này sẽ công bố trước mặt quần hùng thì đâu còn mặt mũi nào dám ngó thiên hạ nữa. Thành thử vợ chồng mới âm thầm ra đi, quyết tìm cho được Uyển Lệ. Nếu nàng cứ một mực tin lời Hận Thu thì sẽ ra tay giết đi để ém miệng.
Không ngờ dọc đường gặp phải vợ chồng Nam Ôn, Bắc Ương đang cặp Hận Thu chạy tới nên mới có sự gây gỗ như vầy. Giờ thấy Cừu Cốc lại xuất hiện, biết kế hoạch đến nay có thể sẽ không thành.
Đang lúc nghĩ ngợi, bỗng thấy ba bóng người nhanh như chớp lại xuất hiện trước mặt mọi người, đi đầu vốn là Mộ Dung Uyển Lệ. Ông ta vội vã đến bên tỏ vẻ ôn tồn nói :
- Giờ con định đi đâu thế?
Uyển Lệ bỗng trợn tròn đôi mắt quát :
- Nói bậy, ai là con của người?
Tử Tư cười gượng :
- Hài nhi, chớ nghe lời bịa đặt của họ. Không khéo làm ra điều đại nghịch đấy.
- Hừ! Ngươi tưởng rằng ta còn con nít sao? Ngươi đã giết chết cha ta, đêm nay ta quyết lấy cho được gan ngươi để tế lễ vong phụ.
Mặt Tử Tư lập tức biến đổi, giọng cười hung tợn nói :
- Con a đầu này dám vô lễ với ta, thật chẳng muốn sống nữa mà.
Uyển Lệ liền rút ngay trường kiếm, tung mình tiến tới định công kích liền bị Cừu Cốc cản lại nói :
- Giờ cô nương chớ nên ra tay, ráng đợi đến ngày mai. Trong lúc quần hùng tụ tập đủ mặt, cô nương sẽ tuyên bố tội trạng của hắn không hay hơn sao?
Uyển Lệ nghe nói hữu lý đành dừng bước lại, Thanh Thu đến bên nàng kéo tay nói :
- Ngô công tử đang nằm đằng kia, mau đến xem chàng đã.
Vừa nói nàng vừa kéo tay Uyển Lệ đến phía Hận Thu đang nằm dưỡng thương.
Tử Tư là người giảo hoạt, trong lòng tuy tức giận, song xem tình thế biết ngay đêm nay khó bề toại nguyện, nên giả vờ hậm hực cười nhạt :

- Dù cho các ngươi có tránh khỏi đêm nay, ngày mai cũng khó mà sống sót.
Đoạn quay sang Tử Vong thành chủ lớn tiếng :
- Chớ nên đánh nữa, chúng ta đi thôi!
Đang đánh nhau với Nữ Ương Thần, Tử Vong thành chủ nghe gọi, lập tức nhảy dang ra, hai người đưa mắt ra hiệu cho nhau đoạn tung mình ra đi.
Cừu Cốc đã rõ thâm ý. Vụt một cái nhảy đến trước mặt hai người cản lại, cười lớn nói :
- Chạy ư? Đâu có việc dễ dàng như thế?
Nữ Ương Thần như con đại điểu tung mình nhảy đến nơi cười quái dị nói :
- Hai mươi năm trước đây ngươi đã nói với đại sư huynh những lời gì? Hôm nay có thể nói là dịp để chỉnh lý môn hộ của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái vậy. Ngươi còn điều gì muốn nói nữa chăng?
Trịnh Tử Tư ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Liệu ngươi cũng dám nhe răng múa vuốt với lão phu sao? Tỵ Trần đâu?
- Tỵ Trần đây!
"Vụt", trong rừng xuất hiện một vị đạo sĩ, lưng đeo trường kiếm, râu dài đến ngực phi ra. Chính là Ngũ Lãnh Toàn Chân phái Chưởng môn nhân Tỵ Trần đạo trưởng.
Trịnh Tử Tư vừa rồi chẳng qua là thuận miệng thốt ra vậy thôi, nào ngờ Tỵ Trần đạo trưởng đã đến thật, trong lòng không khỏi kinh dị, ngay cả Cừu Cốc cùng Nữ Ương Thần cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.
Sau khi hạ người đứng yên, gương mặt nghiêm nghị, Tỵ Trần đạo trưởng nói :
- Năm ấy sư thúc bảo rằng hai mươi năm sau đến tìm bần đạo. Hôm nay đúng hai mươi năm chẵn, giờ bần đạo chỉ yêu cầu người lên tiếng rằng từ nay về sau không hề dính dấp gì với Ngũ Lãnh Toàn Chân phái nữa, bần đạo sẽ bảo hai vị sư đệ muội giải tán ngay.
Trịnh Tử Tư "Hừ"! một tiếng lạnh lùng :
- Ngươi tưởng người nhiều ta lại sợ sao?
Nữ Ương Thần cười nhạt :
- Nên hiểu chúng tôi không cần cậy người nhiều để thắng đâu.
- Nói vậy thì các ngươi hãy lui ra cả, để Tỵ Trần đến đây thanh toán với ta.
Cừu Cốc lên tiếng :
- Lý ra thì để hắn cho em.
- Tại sao?
Nữ Ương Thần lên tiếng đáp hộ :
- Toàn bộ chưởng kinh, kiếm phổ của sư phụ đều truyền lại cho Cốc đệ. Nếu ngươi có sợ thì để cho ta thay cũng được.
Trịnh Tử Tư mặt ẩn sát khí, lớn tiếng quát :
- Các ngươi đều chẳng xứng động thủ với ta. Gọi Tỵ Trần đến đây.

Nữ Ương Thần chẳng nói chẳng rằng, vụt một cái nhảy phóc người lên cao miệng quát :
- Chớ tự cao, xem chiêu!
Năm ngón tay vung ra, hồng quang chớp sáng nhằm vào ngũ đại huyệt nơi ngực Tử Tư bắn tới.
Tử Tư khẽ "Hừ"! một tiếng, phất chưởng đánh ra, hai tiềm lực chạm nhau. Nữ Ương Thần bị dội lùi hai bước, Tử Tư cũng lảo đảo bước sau một bước. Nữ Ương thần đã bắt đầu nổi nóng, người vừa đứng vững, lại xông tới tấn công. Trong chớp nhoáng đã đánh ra mười tám thức, chiêu thế lợi hại vô cùng.
Từ khi nàng được bảy hoàn thuốc Long Hổ Cửu Hoàn đan của Cừu Cốc tặng cho, công lực bắt đầu gia tăng. So với Tỵ Trần đạo trưởng ngày nay, có thể nói còn hơn một vế, Trịnh Tử Tư thấy vậy trong lòng không khỏi ngạc nhiên, lập tức thi triển võ công, đưa ra chống đỡ.
Hai người đã chính thức giáp chiến, Cừu Cốc cùng Tỵ Trần đạo trưởng đành phải lùi ra lược trận, song trong lòng ai nấy cũng lo hộ cho Nữ Ương Thần.
Ngô Hận Thu sau khi uống Độc Long đan vào, một lát lâu thuốc bắt đầu công hiệu. Người chàng cũng dần dần tỉnh lại, mở mắt ra xem, thấy Uyển Lệ đang ngồi bên vẻ mặt lo lắng nhìn chàng, lập tức tung mình ngồi dậy nói :
- Cô nương đã cứu tôi?
Uyển Lệ lắc đầu :
- Làm gì có việc ấy, có thể là Cừu Cốc vậy.
Nam Ôn Sát thấy chàng đã tỉnh, từ từ đến bên vui vẻ bảo :
- Hài nhi, con đã bớt rồi sao?
Hận Thu chẳng nói chẳng rằng, chỉ khẽ gật đầu, đoạn đưa mắt nhìn về phía trận đấu. Uyển Lệ thấy vậy không khỏi bụm miệng cười khúc khích.
Hận Thu quay đầu lại hỏi :
- Cô nương cười gì?
- Ngươi không có quyền hỏi đến.
Uyển Lệ lạnh lùng trả lời đoạn hỏi tiếp :
- Ngươi có biết cha mẹ ngươi là ai chăng?
- Không biết.
- Vậy quê ngươi ở đâu?
- Cũng chẳng rõ.
Mộ Dung Uyển Lệ cười khanh khách :
- Có lẽ ngươi ở trong kẽ đá chun ra.
Hận Thu tức giận :
- Tại sao cô nương lại chế nhạo tôi thế?
- Hừ! Hơi sức đâu mà ta phải chế nhạo. Nói cho ngươi biết, một người không chịu nhìn nhận họ hàng thân thích thì dù cho võ công có cao đến đâu,

người ta cũng chả thèm ngó tới.
Thanh Thu đứng bên thấy hai người càng nói càng găng, vội khuyên :
- Thương thế của Ngô công tử vừa bớt, chớ nên tức giận làm gì có hại.
Nam Ôn Sát bỗng ngửa mặt lên trời cười như điên dại :
- Sớm biết lòng dạ của thằng súc sanh như thế này, khi nãy cũng chẳng nên cứu hắn sống.
Trong lúc họ đang cãi vã nhau thì trận đấu thắng bại cũng đã thấy. Nữ Ương Thần buông lên tiếng cười lớn nói :
- Ta tưởng ngươi có gì hay ho lắm chứ, thì ra cũng chỉ thế thôi.
- Hừ! Chưa chắc.
"Bùng" một tiếng vang dữ dội, Nữ Ương Thần như kẻ say rượi lảo đảo lùi sau năm bước, bên mép bắt đầu rịn máu. Tử Tư cũng phải dội ra sau ba bước nhưng ông ta lại tung mình nhảy tới quát lớn :
- Tiếp thêm chiêu nữa xem nào.
Nữ Ương Thần trừng mắt lớn tiếng quát :
- Ai sợ ngươi nào!
"Xẹt xẹt"!, hai luồng hồng quang chạm vào nhau, hai đàng lại thối lùi ra sau và đều bị nội thương khá trầm trọng.
Nam Ôn Sát thấy thế tức giận, tung người nhảy đến vừa quát :
- Lão phu sẽ giết chết ngươi.
Nhưng nửa đường đã bị Cừu Cốc cản lại, ôn tồn nói :
- Đây là việc trong sư môn tại hạ, vậy nhường cho tại hạ xử lấy.
Nam Ôn Sát đành phải dừng lại, quay người sang nắm lấy tay Nữ Ương Thần buồn rầu :
- Chúng ta đi thôi!
Nữ Ương Thần lại hộc ra một búng máu tươi, vừa thở hổn hển vừa hỏi :
- Con ta đã tỉnh lại chưa?
- Lữ tướng công đã cho thuốc cứu tỉnh lại rồi, nhưng người ta đã chẳng nhận mình thì còn nghĩ đến làm gì.
Bỗng hai giọt lệ từ từ rịn ra nơi khóe mắt, Nữ Ương Thần thở dài một tiếng nói :
- Thôi cũng được, coi như chúng ta không có đứa con ấy vậy.
Hai người cất bước ra đi, phút chốc biến mất trong rừng thẳm.
Uyển Lệ đưa mắt liếc sang Hận Thu đoạn mỉm cười khó hiểu.
Lúc ấy Cừu Cốc đã đến trước mặt Tử Tư trầm giọng nói :
- Nghịch đồ, ta sẽ lãnh giáo ngươi vài chiêu.
Tử Vong thành chủ bước lên cản lại nói :
- Y đang bị trọng thương, muốn đánh thì bổn tọa xin hầu tiếp cho.
Uyển Lệ thấy mẹ mình cứ bênh vực Tử Tư trong lòng cảm thấy đau đớn, đột nhiên khóc òa :

- Phụ thân, người chết một cách oan uổng.
Tiếng khóc thống thiết đến đỗi mọi người có mặt đều cảm thấy mủi lòng, đoạn nàng như một kẻ điên cuồng, vung kiếm chém xối xả vào Tử Tư.
Tử Tư vừa thối lùi tránh né vừa lớn tiếng :
- Uyển Lệ, ngươi điên sao chứ?
- Phụ thân ta đã dạy võ công cho ngươi thành tài, không ngờ ngươi lại lấy oán báo ân, ám hại người. Giờ ta quyết thí mạng với ngươi.
Hận Thu nhìn thấy Uyển Lệ đau khổ, chàng cũng xúc động vô cùng, lửa giận bừng bừng nổi dậy, chàng rít lên một tiếng vung kiếm chém đùa theo miệng quát lớn :
- Nghịch đồ, mau nạp mạng đây.
Đáng lẽ Tử Tư không xem hai người ra gì, nhưng giờ ông đang bị trọng thương, hơn nữa hai người lại đánh thí mạng, nên bắt buộc phải lùi mãi để né tránh.
Tử Vong thành chủ vừa kinh vừa giận lớn tiếng :
- Ác đồ, các ngươi ly gián mẹ con ta, rồi đây cũng có ngày sẽ gặp ác báo.
Cừu Cốc cười lớn nói :
- Ác báo đang ở trước mắt, đêm nay ngươi định sống sót được sao?
Một khi chàng nhớ lại cái chết thảm thiết của Mộ Dung lão nhân thì lòng chàng lại ghét thù không kể. Mặt chàng hiện đầy sát khí, song chưởng lập tức đánh mạnh vào đối phương.
Lúc ấy Tỵ Trần đạo trưởng, Thanh Thu, Hồng Liệu đều đứng sang bên lược trận. Mọi người đều có một ý nghĩ là quyết không để cho cặp phu phụ ác độc này tẩu thoát.
Trịnh Tử Tư đa mưu túc kế, ông biết tình thế đêm nay nguy hiểm vô cùng, nên cứ giả vờ không chống đấu mà liên tiếp lùi ra sau, một mặt âm thầm vận công để chữa thương.
Nhờ công lực thâm hậu sẵn có nên không mấy chốc thương thế trong nội phủ đã đỡ nhiều, liền rống lên :
- A đầu, tại ngươi có ý muốn chết vậy!
Năm đầu ngón tay liền tung ra, năm đạo hồng quang xẹt tới nhằm vào người Uyển Lệ. Một tiếng kêu rú lên, thân hình mềm mại của nàng lảo đảo rồi ngã lăn ra đất.
Hận Thu thấy vậy không khỏi thất kinh, lập tức vung kiếm công vào thí mạng.
Tử Tư buông tiếng cười nham hiểm, lách mình sang bên tránh mũi kiếm rồi lẹ tay chụp lấy cổ tay của chàng rung mạnh một cái, trường kiếm liền rớt ngay xuống đất, người Hận Thu cũng lảo đảo lùi sau mấy bước.
Tử Tư vừa đắc thủ, định nhảy đến cướp lấy Uyển Lệ cặp đi, nào ngờ không để ông ta kịp hành động, Thanh Thu cùng Hồng Liệu đã múa kiếm vun vút

lao tới, công liên tiếp vào người ông.
Tỵ Trần đạo trưởng liền đến nơi đỡ Uyển Lệ lên, thấy nơi Nhũ Căn huyệt nàng lộ ra năm đốm cháy bầm, biết là đã bị Mai Hoa Vô Ảnh Thủ gây trọng thương, không khỏi thở dài buồn bã.
Hận Thu như kẻ điên cuồng, vội chạy đến bên hấp tấp hỏi :
- Vết thương nàng có sao không?
Tỵ Trần đạo trưởng lắc đầu thất vọng :
- E khó cứu được.
Câu nói như tiếng sét đánh vào đầu, chàng liền ngã lăn ra đất mê man bất tỉnh.
Tỵ Trần đạo trưởng vội đặt Uyển Lệ nằm xuống, đoạn sang qua dùng tay điểm vào mấy nơi huyệt đạo cho chàng, bắt đầu than :
- Làm chi cho khổ thế này.
Cừu Cốc bước từng bước một đến bên Tử Vong thành chủ, tưởng sắp sửa hạ thủ được bà ta, ngờ đâu đằng này lại xảy ra biến cố nên đành phải bỏ dở việc tranh đấu, tung mình nhảy đến bên Tỵ Trần.
Trịnh Tử Tư cùng Tử Vong thành chủ thấy vậy không bỏ lỡ cơ hội, vội vàng lách mình vào rừng tẩu thoát, phút chốc đã mất dạng.
Ai nấy không còn để ý đến đối phương nữa, đều vội vã chạy đến vây quanh người Uyển Lệ xem xét thương thế của nàng.
Cừu Cốc vội lấy trong người ra một viên Cửu Hoàn đan định đưa cho nàng uống, Tỵ Trần đạo trưởng lắc đầu nói :
- Không ích gì, phàm bị Mai Hoa Vô Ảnh Thủ đả thương, trước hết cần tẩy sạch hỏa độc trong người nàng đã, sau mới có thể dùng thuốc để chữa trị được.
Lúc ấy Hận Thu cũng vừa tỉnh lại, lo lắng hỏi :
- Nhưng không hiểu làm thế nào mới tẩy sạch chất hỏa độc trong người nàng?
- Cần có một thanh niên công lực thâm hậu tận dụng Thuần Dương công lực trong người để đẩy hỏa độc ấy ra.
- Không hiểu tại hạ có thể làm được việc ấy chăng?
Tỵ Trần đạo trưởng lắc đầu đưa mắt nhìn về bên Cừu Cốc.
Cừu Cốc biết ý của vị sư huynh là muốn chàng phải ra tay cứu chữa mới hy vọng, nên suy nghĩ giây lát và đang định cất lời thì bỗng nhiên bên tai có tiếng lụa bay văng vẳng vọng lại.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 59
Bất Lão bà bà

Tiếng lụa phất theo chiều gió thoảng tuy rất nhẹ nhàng song đối với đôi tai của Cừu Cốc, chàng đã phát giác ngay tự lúc ban đầu. Ngước đầu lên nhìn thì quả thấy một trung niên thiếu phụ đang đứng trước mặt chàng khoảng độ một trượng ngoài.
Thiếu phụ này chàng đã từng gặp qua, tức là người cùng đứng nói chuyện với Thái Bạch Tiên Ông giả lúc nãy, lòng chàng không khỏi e dè sợ sệt.
Tỵ Trần đạo trưởng vừa trông thấy thiếu phụ bất giác buột miệng kêu lên kinh dị :
- Bất Lão bà bà!
Trung niên thiếu phụ mỉm cười một cách ngạo nghễ :
- Khó có người còn nhận được ta là Bất Lão bà bà.
Cừu Cốc tiến lên một bước nói :
- Có phải phương giá đến tìm tại hạ chăng?
- Đúng thế, ta đến tìm ngươi.
- Có việc gì chỉ giáo?
- Nghe nói lão quỷ ấy đã trao cho ngươi tất cả mọi vật. Có phải đúng thế chăng?
- Tại hạ không hiểu phương giá ám chỉ về việc gì?
- Vạn Tái Trường Thanh cùng Thiên Niên Kế Tục.
- Vạn Tái Trường Thanh thì lão Tiên ông đã tự dùng lấy rồi, còn Thiên Niên Kế Tục quả thật đang có trong người tại hạ.
- Vậy thì đưa đây.
Cừu Cốc ngơ ngác một hồi rồi bỗng cười lớn :
- Lại có việc dễ dàng như thế sao?
- Lão thân chẳng phải lấy không của ngươi đâu. Nếu ngươi chịu đưa vật ấy ra cho ta thì ngày đại hội mai này nơi núi Thái Sơn, lão thân tuyệt nhiên không hề nhúng tay vào.
Bỗng một tiếng cười khàn khàn tiếp theo :
- Hay dữ đa! Không ngờ đêm hôm ngươi lại ra đây để nói chuyện buôn bán riêng tư.
Bất Lão bà bà biến sắc quát :
- Lão thân muốn thế nào thì làm thế ấy, không ai có quyền can thiệp cả.
- Nên nhớ ba chúng ta đã có hiệp ước rồi chứ!
Tiếp theo là tiếng gió đưa đến, trong đấu trường lại có thêm một quái nhân mặt mày vô cùng hung ác.

Cừu Cốc vừa trông thấy đã nhận ra ngay là quái nhân ăn rết khi nọ, trong lòng không khỏi thất kinh.
Bất Lão bà bà lạnh lùng nói :
- Lão thân chỉ muốn Vạn Tái Trường Thanh cùng Thiên Niên Kế Tục, ngoài ra không có liên quan gì đến hiệp ước của chúng ta cả.
Quái nhân trợn mắt và buông tiếng cười ha hả đoạn quay sang Cừu Cốc lớn tiếng :
- Có phải chính ngươi đả thương Trường Kình công tử chăng?
- Không sai.
- Ngươi có biết y là ai không?
- Tại hạ chỉ biết quân cường đạo phải được trừng trị, ngoài ra không cần biết y là ai cả.
- Hừ! Có lẽ ngươi không còn muốn sống nữa vậy.
Lời dứt thì tay áo cũng đã phất ra, một luồng âm phong mạnh mẽ ồ ạt bắn vào mặt Cừu Cốc.
Cừu Cốc đứng yên một chỗ, song chưởng lập tức đẩy ra. "Bốp bốp" hai tiếng kêu vang, người chàng liền bị sức chấn của đối phương đẩy lùi mấy bước.
Quái nhân "Hừ" một tiếng nói :
- Quả nhiên có chút đỉnh tài nghệ, hèn chi chẳng lớn gan đến thế.
Song chưởng ông ta lại định đẩy ra, Bất Lão bà bà đã tiến lên một bước nói :
- Việc của ngươi không thể để đến ngày mai được sao? Tại sao lại định giải quyết bây giờ?
- Thằng tiểu tử này ngông cuồng quá lẽ. Bổn tọa không thể tha hắn được nữa.
- Nhưng ta không để cho ngươi được toại ý.
- Ngươi?... Ha ha ha... ngươi ỷ gì mà nói thế?
- Nên hiểu việc giữa ta cùng hắn chưa giải quyết xong kia mà.
- Nhưng bổn tọa không thể chờ đợi được nữa.
Bất Lão bà bà giận dữ quát :
- Có phải ngươi muốn gây sự với lão thân này chăng?
Quái nhân nghe hỏi mặt bỗng biến sắc, giây lâu mới buông tiếng cười lớn :
- Chúng ta đã có cam kết, bổn tọa làm sao lại muốn gây sự với Bà bà. Chỉ vì tiểu tử này khó bề ứng phó đấy thôi.
- Có phải ngươi sợ ta không phải là địch thủ của hắn không?
- Ha ha, ngươi thật nhiều tưởng tượng.
Tiếng cười vừa dứt thì người của quái nhân cũng đã lùi ra sau tám thước, nhường lại trận đấu cho trung niên thiếu phụ.
Lúc nãy khi ông ta chạm chưởng với Cừu Cốc, tuy chiếm ưu thế, song trong lòng cũng đã hiểu rõ là muốn thắng chàng thanh niên này ít nhất cũng phải

mất đi sức lực rất nhiều, nên giờ giả vờ nể nang nhường cho con mụ ra tay trước đã.
Riêng về Cừu Cốc, sau khi chạm chưởng với quái nhân, lòng chàng không khỏi kinh dị. Vì võ công của quái nhân cao đến đỗi lâu nay chàng chưa từng gặp qua. Giờ ông ta lại tỏ ra nể sợ Bất Lão bà bà đủ chứng tỏ bà ta cũng chẳng phải là nhân vật tầm thường vậy. Mắt nhìn Bà bà bước từng bước một tiến sát đến nơi, chàng vội vã ngầm vận Huyền Môn Tiên Thiên chân khí hộ thân.
Chỉ trong giây phút, chiếc áo của chàng đã từ từ phồng lên như quả khí cầu, trên đầu tóc đều dựng lên, gương mặt đỏ ửng.
Bất Lão bà bà thấy thế, trong lòng không khỏi thất kinh thầm nghĩ :
- "Xem tiểu tử này không phải dễ hạ đâu".
Tuy tánh bà ngạo ngược đã quen, nhưng giờ là phút quyết định sự vinh nhục nên cũng chẳng dám mạo hiểm tấn công vội.
Hai đàng cứ đứng ngầm vận công chuẩn bị, ai cũng chẳng dám khinh thường mà ra tay trước.
Ai nấy đều hồi hộp lo lắng, nhưng Thanh Thu và Hồng Liệu là hai người quan tâm hơn hết, mỗi nàng tay đều hờ sẵn thanh kiếm báu, đôi mắt lăm lăm nhìn vào trận đấu không chớp.
Chỉ có Tỵ Trần đạo trưởng là người vẫn giữ được sự bình tĩnh, ông ta khẽ tay giải lấy các yếu huyệt cho Hận Thu đoạn dặn dò nói :
- Tình thế đã ác liệt, mong công tử chớ nên khinh thường hành động. Bần đạo cần phải đến để giúp tay cho Cừu Cốc, công tử đến coi ngó cho Mộ Dung cô nương vậy.
Trong lòng Hận Thu giờ đây nóng nảy vô cùng, nhưng chàng biết có gấp đi nữa cũng vô dụng, chỉ đành gật đầu vâng lời thôi.
Quái nhân khoanh tay đứng bên nhìn thấy tình hình hiện tại, đoán biết Bà bà có lẽ khó thắng nổi đối phương nhưng trong lòng đã có mưu kế sẵn, thành thử quyết không chịu ra mặt trong lúc này.
Đêm càng về khuya, tiếng côn trùng vang dậy khắp đó đây, vầng trăng non dần dần nhô trên mỏm núi.
Bỗng Bà bà quát lên một tiếng kinh hồn, tung mình nhảy đến xuất chưởng đánh ra, kình phong ào ạt như sóng vỗ núi lở, nhằm vào người Cừu Cốc ụp tới.
Nét mặt Cừu Cốc trịnh trọng, đơn chưởng từ ngực đẩy ra với thức "Giang Vũ Phi Phi" của Tiên ông đã dạy, linh không đánh tới.
"Bốp bốp"! mấy tiếng vang dội liên tiếp phát lên, người của Cừu Cốc đã bị đẩy lùi hai bước, máu từ dưới cuồn cuộn xông lên, lòng sợ sệt khôn cùng.
Lập tức chàng đứng yên bất động, vận dụng chân khí trấn áp tinh thần, sẵn sàng chờ địch.

Bất Lão bà bà thấy dùng nội lực đánh ra mà Cừu Cốc không hề nao núng gì cả, nên liền thay đổi ngay lối đánh. Chưởng ảnh chớp nhoáng, một lượt công vào mấy nơi yếu huyệt lẹ như điện chớp, phút chốc đã đánh ra mười tám chưởng.
Bà ta vừa sử dụng "Phiêu Binh chưởng pháp" ngón nghề độc đáo nhất của bà, khiến cho Cừu Cốc trong nháy mắt đã bị lọt vào vòng chưởng ảnh của đối phương.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn về tứ phía, thấy đâu đâu cũng đều là chưởng ảnh, đồng thời áp lực nặng tợ ngàn cân từ ngoài ép vào khiến cho chàng như không còn thở được nữa. Cừu Cốc liền vận dụng Huyền Môn Chân khí rít lên một tiếng thảnh thót, khai triển Tiềm Long cửu thức, tận lực chống cự.
Bất Lão bà bà cười lớn nói :
- Xem ngươi chẳng ra gì mà dám cả gan chống cự với lão thân, thật gan cũng chẳng phải nhỏ.
Đôi mày Cừu Cốc nhíu lại lớn tiếng nói :
- Lữ mỗ tuy biết không địch lại, song cũng không chịu bó tay đầu hàng.
- Tốt! Tiếp chưởng đây.
Bất Lão bà bà nghiêng mình một cái, kình phong mạnh như bài sơn đảo hải từ lòng bàn tay ồ ạt tuôn ra.
Cừu Cốc cũng không còn nhẫn nhịn nữa, đôi mắt lộ hung quang, thét to một tiếng, lập tức sử dụng "Khí Thôn Hà Ngục" đưa ra chống đỡ.
Hai luồng kình phong vừa chạm nhau, một tiếng "ầm" vang dội cả tứ bề, chấn động như trời long đất lở. Bất Lão bà bà bay bổng lên cao ba thước, còn Cừu Cốc cũng văng về sau năm thước. Thanh Thu lật đật chạy đến đỡ chàng và lo lắng hỏi :
- Anh không có bị thương chớ?
Cừu Cốc liền tung mình đứng dậy cười lớn nói :
- Bà ta chưa chắc đã làm gì được anh.
Có lẽ lần chạm chưởng vừa rồi đã khiến cho Bất Lão bà bà nổi giận lôi đình, thân hình đang lơ lửng trên không, bà lập tức vung chưởng đánh vào người Cừu Cốc.
Cừu Cốc cũng đã nổi giận không ít, quyết tâm thí mạng với đối phương cho biết thắng bại. Song chưởng liền đưa ra, thân hình tiến lên chống đỡ.
Một trận ác chiến bắt đầu khai diễn, hai bên đều vận dụng hết sức bình sanh, thi triển các môn võ độc đáo.
Tuy công lực của Cừu Cốc sút kém hơn đối phương nửa vế, nhưng võ công chàng lại uyên thâm quảng bác, nên một khi ra tay đều là những chiêu thức giang hồ chưa từng thấy.
Trong lúc Cừu Cốc cùng Bất Lão bà bà đang chiến đấu thí mạng thì tứ phía lại có những tiếng rít quái dị phát lên, tiếp theo là mười mấy tên giang hồ

hình thù quái dị vun vút bay đến.
Dẫn đầu là một cụ già Cẩm y, chính là vị Tổng quản của Phổ Kiếm minh giả Hồng Dương Động, theo sau là Tuyết Sơn Song Xú, Thiên Lai Ma Tăng, Vũ Nội tam hung cùng mười mấy tay hung ma nữa.
Tỵ Trần đạo trưởng vừa trông thấy, trong lòng không khỏi thầm lo ngại.
Hận Thu thấy bọn họ đến nơi, đã biết ngay chỉ vì Mộ Dung Uyển Lệ, nên liền tuốt kiếm cầm tay đứng giữ vững bên nàng. Vì chàng đã quyết định rồi, nếu Mộ Dung Uyển Lệ mà không còn sống thì chàng cũng sẽ chết theo một thể. Vì thế nên tình hình đã trầm trọng thấy rõ mà chàng vẫn bình tĩnh không tỏ ra chút gì sợ hãi.
Hồng Dương Động đến nơi, ông ta chưa vội động thủ, chỉ quay sang quái nhân kính cẩn nói :
- Tại hạ đại diện cho bổn minh thủ lãnh xin yết kiến Đảo chủ và mong Đảo chủ cho biết sở ý đêm nay.
Quái nhân cười sang sảng nói :
- Thôi khỏi cần. Trừ tên tiểu tử này, tạm thời các ngươi đừng chọi với hắn ta, còn gì bổn tọa cũng cho tự tiện.
Hồng Dương Động cúi đầu nói :
- Kính tạ Đảo chủ đã thạnh tình.
Đoạn quay về sau khoát tay bảo bọn thuộc hạ :
- Bắt con nghịch đồ ấy đem về.
Tuyết Sơn nhị xú cúi đầu vâng lệnh rồi đồng lượt bước thẳng đến phía Uyển Lệ đang nằm.
Hận Thu thét lên một tiếng, vung kiếm "xẹt xẹt" chém vào hai người.
Tuyết Sơn nhị xú không kịp đề phòng nên bị bức lùi sau hai bước. Lúc ấy Uyển Lệ bỗng ngồi phắt dậy giọng yếu ớt nói :
- Hồng Dương Động, ngươi thật to gan.
Hồng Dương Động ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Thôi dẹp lối lên mặt của Cung chủ đi, nên nhớ ngươi hiện là nghịch đồ của bổn minh, bất cứ người nào cũng có thể lấy mạng ngươi được.
Uyển Lệ cười nhạt :
- Vậy Trịnh Tử Tư đã sai ngươi đến phải chăng?
- Nếu không phải thì còn ai vào đấy nữa?
Uyển Lệ tức tối rút ngay đoản kiếm trong mình ra. nhưng bởi vết thương của nàng quá nặng thành thử mới vừa nghiến răng một cái, người đã lảo đảo ngã lại xuống đất. Hận Thu vội vã đưa tay đỡ nàng nói :
- Chỉ cần Ngô mỗ còn ba tấc hơi, quyết không để cho ai dám chạm đến sợi tóc của cô nương được.
Uyển Lệ thở dài hỏi :
- Lữ Cừu Cốc đâu rồi?

- Chàng đang chiến đấu với bọn họ.
- Ôi! Tưởng chàng rảnh tay, còn miễn cưỡng ứng phó lại được. Sợ ngươi không phải là địch thủ của họ đâu.
Lời nói này vốn xuất phát tự ý nghĩ thành thật của Uyển Lệ nhưng vô tình đã làm tổn thương lòng tự ái của Hận Thu. Mặt chàng đỏ ửng, tung mình nhảy xổ đến lớn tiếng :
- Tại hạ không tin bọn hắn lợi hại như thế.
Bỗng nghe Hồng Dương Động cất giọng khàn khàn :
- Tiểu tử này như không còn muốn sống nữa sao. Ma Tăng ngươi đến dẹp hắn đi.
Thiên Lai Ma Tăng được lệnh liền cười lên hai tiếng, tung mình nhảy đến bên người Hận Thu đưa tay ra đoạt lấy trường kiếm của chàng.
Hận Thu vận hết sức lực, lưỡi kiếm liền vung động, một luồng thanh quang chém xả vào cánh tay chìa ra của Ma Tăng.
Ma Tăng nhất thời không để ý, suýt tí nữa đã bị bên xấu rồi, vội vàng tránh né. Hận Thu không để lỡ cơ hội, lập tức vung kiếm chém dồn vào, bức ông ta không có lối phản công đành phải nhảy lùi thêm ra sau năm bước nữa.
Trong lúc Hận Thu đang đuổi dồn Thiên Lai Ma Tăng thì đằng này Tuyết Sơn nhị xú cũng song song nhảy đến người Uyển Lệ.
Bỗng nhiên hai luồng kiếm quang vun vút bay tới, Thanh Thu cùng Hồng Liệu đã kịp thời ngăn cản, đồng thời lớn tiếng quát :
- Nhị Xú, các ngươi muốn chết sao?
Nhị Xú nghe nói tức giận, rít lên một tiếng quái dị, tung người xông vào chiến đấu.
Lúc ấy Tỵ Trần đạo trưởng cũng đã đến trước mặt Hồng Dương Động nói :
- Tôn giá dùng thủ đoạn như thế ấy để đối phó với một thiếu nữ đang bị trọng thương không sợ thiên hạ giang hồ cười cho sao?
- Có lẽ ngươi không phục phải chăng?
Tỵ Trần đạo trưởng cười lên ha hả :
- Không phải không phục, nhưng không cho phép các ngươi làm bậy như thế.
- Tôn giá là ai? Dám cả gan xen vào việc này?
- Bần đạo Tỵ Trần, tiếp chưởng Ngũ Lãnh Toàn Chân phái.
- Hừ. Chỉ có chức Chưởng môn mà như thế ấy, trong Phổ Kiếm minh hạng người như ngươi cũng có cả trăm.
Đoạn ông ta nghiêm ngay nét mặt quay về ra lệnh cho Vũ Nội tam hung :
- Các ngươi đến bắt con nghịch đồ ấy đi, nếu ai dám cản trở cứ việc giết cả.
Đại Đầu Ma Vương, chiếc đầu to tợ cái thúng, tung mình nhảy tới, theo sau là Càn Khôn Nhứt Ác cùng Âm Sơn Quỉ Mẫu. Ba người như ba làn khói bay thẳng đến nơi Uyển Lệ.

Tỵ Trần đạo trưởng biết rõ Vũ Nội tam hung không phải tầm thường, nhưng giờ chỉ tận lực thí mạng, ngoài ra không còn có cách nào để bảo toàn tánh mạng cho Mộ Dung cô nương được nữa, nên liền bước ra ngăn lại, trầm giọng nói :
- Đứng im. Đường đường Vũ Nội tam hung lại đi đối phó với một thiếu nữ trọng thương.
Đại Đầu Quỷ Vương trừng đôi mắt nói :
- Nói bậy. Bổn tọa vốn muốn bắt người chứ không đấu địch chi cả.
- Nhưng bần đạo quyết không thể để cho các ngươi làm thế.
- Vậy thì ngươi tự muốn chết ấy mà.
Càn Khôn Nhứt Ác không đợi cho Quỷ Vương nói thêm tiếng nữa, đứng bên đã tung chưởng đánh vào người Tỵ Trần.
Tỵ Trần "Hừ"! một tiếng, vận dụng sáu thành chân lực đưa chưởng ra đỡ.
"Ầm"! một tiếng vang dội khắp nơi, chưởng lực của hai đàng vừa chạm nhau thì hai thân hình cũng đều lùi sau một bước.
Âm Sơn Quỷ Mẫu liền đưa tay ra chụp vào người Tỵ Trần một cái, tiếp theo Đại Đầu Quỷ Vương cũng rít lên một tiếng tung mình nhảy đến.
Tỵ Trần đạo trưởng với một chọi ba nên không dám ngang mặt đối chọi, lập tức lui về thế thủ cầm cự với bọn Vũ Nội tam hung.
Đằng này Cừu Cốc lấy hết sức lực, chống cự với Bất Lão bà bà được trên trăm chiêu, nhưng vẫn chưa phân thắng bại, trong lòng đang nóng nảy, giờ lại thấy bọn Hồng Dương Động đến nơi lòng lại càng gấp thêm lên, nên tập trung hết sức đánh ra một lượt ba chưởng. Thừa lúc Bà bà đang lùi sang tránh né, chàng đã lẹ làng nhảy đến phía Mộ Dung Uyển Lệ.
Bất Lão bà bà cười lớn :
- Việc nơi đây chưa xong ngươi lại định đi sao?
Lập tức tà áo tung bay, người bà đã nhảy đến trước mặt Cừu Cốc vung chưởng đánh ra tới tấp.
So công lực thì Cừu Cốc thua bà ta nửa vế, giờ lại bị thất cơ nên phải lùi sau mấy bước.
Bất Lão bà bà từng bước một lấn tới, miệng lớn tiếng :
- Nếu ngươi còn biết tiếc mạng thì mau trao thuốc Thiên Niên Kế Tục ra cho lão thân, ta hứa sẽ không làm khó dễ ngươi nữa.
Cừu Cốc giận dữ quát :
- Chớ nói ngông.
Rồi tận dụng hết sức lực, chớp nhoáng đánh ra ba chưởng, thế mạnh như đảo hải bài sơn.
Bất Lão bà bà khẽ hừ một tiếng, hai bàn tay lập ra một luồng nhu phong từ từ tuôn tới. Bà ta đã cố tâm dùng nội lực để phân thắng bại nên không ngần ngại tận dụng hết sức bình sanh.

Hai luồng chưởng lực, một cương một nhu chạm nhau, mặt của Cừu Cốc bỗng nhiên tái nhạt, vội vã thu chưởng nhảy lùi ra sau, khóe miệng máu tươi rịn ra.
Bất Lão bà bà cười đắc chí :
- Nạp mạng cho rồi, đêm nay ngươi chớ mong sống sót.
Nói dứt bà liền tung mình nhảy tới, hai bàn tay trắng quơ tròn trên không trung, với thức "Thiên La Phổ Giới" chỉ thấy chưởng ảnh và tứ bề kình phong cuồn cuộn.
Cừu Cốc gắng gượng đè nén khí huyết, vận tức nội lực đang định chống đỡ. Bỗng nhiên một tiếng hạc kêu thánh thót từ trên không vọng xuống, tiếp theo là một thiếu phụ tuyệt đẹp, ăn mặc sang trọng từ trên hạ xuống như hằng nga giáng thế. Thiếu phụ ôn tồn khẽ nói :
- Cốc nhi chớ vội động thủ!
Vạt tay áo của bà khe khẽ phất ra, một ngọn gió thơm tho thoảng tới. Bất Lão bà bà bỗng cảm thấy thân hình như nhẹ bỗng, bị luồng gió ấy tống ra xa ngoài ba trượng, lảo đảo mấy cái mới đứng vững lại.
Thiếu phụ mới đến không thèm đếm xỉa đến Bất Lão bà bà, quay sang đưa tay chỉ vào mặt Quái nhân nói :
- Phần đất Trung Nguyên không phải để cho ngươi dễ tác dụng tác quái. Vậy ngươi mau cút về Vô Nhân đảo ngay, bằng không sẽ có ngày bị họa vào thân.
Quái nhân tỏ ra ngơ ngác nhưng vẫn cười lớn nói :
- Phương giá là ai? Dám cả gan buông lời ngông cuồng đến thế.
Thiếu phụ nói :
- Ta không muốn nhiều lời với ngươi, nếu ngươi nhất định thi thố những môn tà đạo thì mai này lão thân sẽ đến tận trận đấu để gặp lại.
Thiếu phụ vừa rồi thi thố một chiêu võ công thế gian chưa từng thấy, cho đến Bất Lão bà bà cũng phải tung bay ra xa hai trượng, đủ biết lợi hại thế nào. Quái nhân là người giảo hoạt, tự lượng không là địch thủ của đối phương, nhưng tình thế bắt buộc nên cũng phải giả vờ nói lên mấy câu. Giờ thấy đối phương đã có ý mở đường cho mình rút lui thì đâu còn có lý từ chối nữa bèn vờ lớn tiếng nói :
- Như vậy thì tốt lắm. Mai này bổn tọa sẽ đợi đại giá nơi trận đấu.
Lời dứt thì người ông ta cũng đã bay bổng lên không, uốn mình một cái đã lướt đi mất dạng.
Thiếu phụ lại quay sang Bất Lão bà bà với giọng lạnh lùng nói :
- Với danh vọng cùng địa vị của ngươi trên giang hồ, vậy mà lại dùng độc thủ đối với một hậu sanh vãn bối không sợ mất cả tiếng tăm sao?
Bất Lão bà bà mặt mày tái nhạt hậm hực nói :
- Ta đã biết ngươi là ai rồi, khỏi cần múa may trước mặt ta nữa. Mai này ta

quyết tìm cho được ngươi để thanh toán.
Nói dứt liền dậm chân một cái, tung mình vào rừng mất dạng.
Mặt thiếu phụ điểm một nụ cười tươi vui, nhẹ nhàng lướt đến bên người Uyển Lệ, đưa tay sờ lên trán nàng giây lát khẽ nói :
- Người này là con gái của Mộ Dung Phi sao? Tội nghiệp!
Hồng Dương Động đang tỏ vẻ đắc ý đứng bên ngoài lượt trận, bỗng trông thấy thiếu phụ đến nơi thì hình như đã nhớ ra một người nào đó, mặt liền biến sắc quát lớn :
- Ngưng tay!
Tuyết Sơn Song Xú, Thiên Lai Ma Tăng cùng Vũ Nội tam hung mọi người không hiểu đã xảy ra việc gì, lập tức thu tay nhảy lùi ra sau.
Hồng Dương Động đưa mắt lẹ làng liếc nhìn thiếu phụ một cái, thấy bà ta không hề tỏ ra thái độ gì, ông liền lên tiếng :
- Chúng ta giải tán.
Không đợi bọn thuộc hạ được nói lời nào, ông đã vội vã tung mình vào rừng cút mất. Chỉ trong chớp nhoáng, kẻ địch đã lần lượt ra đi không còn để lại một người nào.
Từ Thanh Thu giờ đã phát giác ra thiếu phụ, vui mừng không kể xiết, người như bướm lượn bay đến trước mặt gọi lớn :
- Vương...
Nhưng bị đôi mắt của thiếu phụ liếc nhìn và ra dấu bảo nàng im lại đoạn nói :
- Mau cởi áo của Mộ Dung cô nương ra, nếu trễ lát nữa thì không thể nào cứu được.
Hận Thu mình mẩy dính đầy máu, người đi lảo đảo đến nơi lo lắng hỏi :
- Nàng thế nào rồi?
Hồng Liệu giờ như cũng đã đoán hiểu thiếu phụ là ai rồi, sợ Hận Thu có điều xúc phạm nên đưa mắt trừng chàng nói :
- Kêu réo ồn cả, sao không mau tránh dang ra.
Hận Thu như bị gáo nước tạt vào mặt, lại thấy thần sắc của mọi người tỏ ra nghiêm trọng nên không dám lên tiếng nữa.
Cừu Cốc trông thấy miệng mồm chàng ta dính đầy máu tươi, áo quần lại be bét, nên biết chàng đã bị thương, khẽ kéo tay chàng sang bên nói nhỏ :
- Mộ Dung cô nương được vị tiền bối này chữa thương cho, huynh có thể yên tâm vậy.
Đoạn lấy trong người ra hai viên Long Hổ Cửu Hoàn đan một viên chàng tự uống lấy, còn viên kia trao cho Hận Thu nói :
- Uống linh dược vào rồi điều dưỡng giây lát, nội thương có thể giảm đi ngay.
Hận Thu thấy sắc mặt Cừu Cốc tỏ ra lo lắng cho mình, trong lòng cảm động

vô cùng, liền tiếp lấy thuốc uống vào rồi ngồi nhắm mắt vận khí dưỡng thương.
Thanh Thu nghe thiếu phụ nói thế, liền đến cởi áo hộ cho Mộ Dung Uyển Lệ rồi đặt nàng nằm xuống đất. Thiếu phụ ra tay nhanh như điện, điểm vào hai mươi mấy huyệt đạo của nàng.
Ra tay mau lẹ, nhận huyệt chính xác, thật là lần đầu tiên mà mọi người mới được chứng kiến vậy. Tỵ Trần đạo trưởng từng theo Độ Phàn chân nhân tự bấy lâu nay, cũng chưa từng thấy qua thủ pháp người nào nhanh nhẹn bằng thế.
Thiếu phụ điểm vào các nơi huyệt đạo của Mộ Dung Uyển Lệ xong, khẽ thở ra một hơi dài, đoạn ngồi xếp bằng xuống đất, đưa bàn tay ngọc ra ấn vào khí hải huyệt của Uyển Lệ, quay đầu về phía Tỵ Trần đạo trưởng nói :
- Mai Hoa Vô Ảnh Thủ của quý phái sự thật quá ư nguy hiểm. Sau này nên ít dùng thì hơn.
Tỵ Trần đạo trưởng gật đầu nghiêm trang nói :
- Tiền bối dạy rất đúng, từ nay về sau bần đạo sẽ nghiêm cấm trong môn hạ không được đem ra sử dụng bậy bạ nữa.
Thiếu phụ lại mỉm cười nói :
- Thật ra dùng để trừ bọn đại gian đại ác thì cũng chả sao.
Thiếu phụ một mặt dùng tuyệt đỉnh nội công để chữa thương cho Uyển Lệ, một mặt nói cười tự nhiên.
Thời gian độ một tuần trà trôi qua, bỗng bà ta phủi áo đứng dậy nói :
- Thôi đứng dậy đi, không còn việc gì đáng lo ngại nữa.
Uyển Lệ nghe theo đứng dậy, nhưng rồi nàng quỳ ngay xuống đất bái tạ, quý phụ khẽ phất tà áo nói :
- Đứng dậy đi, ta không quen những tục lễ ấy.
Mộ Dung Uyển Lệ bỗng cảm thấy có một luồng gió nhẹ nhàng như đỡ ngay người nàng dậy. Nàng liền nương theo đứng lên.
Quý phụ đưa mắt nhìn nàng một hồi khẽ thở dài nói :
- Hoàn cảnh con cũng thật tội nghiệp. Nếu sau này không biết đâu nương tựa thì cứ đến ở với ta.
Uyển Lệ tuy không biết quý phụ này là ai, nhưng vừa thấy qua bà ta, lòng nàng hình như đã đem lòng kính mến. Giờ nghe nói thế, nước mắt bỗng rưng rưng trào ra, giọng thảm thiết nói :
- Vãn bối từ khi được tin gia phụ bị nạn, trong lòng đã không còn ham sống nữa, nên nguyện một khi thù cha đã báo xong, lập tức quy y vào cửa Phật để tìm nơi yên tịnh sống qua những ngày thừa.
Thiếu phụ nghe nói mỉm cười trách :
- Đồ ngu! Việc gì không làm, để đi làm ni cô, chớ nghĩ bậy nữa.
Rồi bà ngưng ngay nụ cười quay sang Cừu Cốc nghiêm nghị nói :

- Tánh khí và hành động của ngươi hơi hợp ý ta, nhưng chí cương quyết còn kém. Giờ cũng chẳng còn sớm, sao không mau đến gặp mặt bọn Hà Lạc bát tông.
Nói dứt, bà quay sang Tỵ Trần đạo trưởng gật đầu rồi tung mình bay bổng lên không như hằng nga về trời. Khi thân hình cao đến mười mấy trượng đột nhiên nghe tiếng hạc kêu vang, tiếp theo là một con hạc trắng mào đỏ bay đến, vớt lấy thân hình của thiếu phụ đặt ngồi lên lưng. Lại một tiếng kêu thảnh thót, đốm trắng đã xông thẳng lên mây mất dạng.
Cừu Cốc cứ đứng ngước mặt nhìn sững lên trời, Thanh Thu thấy thế cười khúc khích nói :
- Người đã đi xa rồi, anh còn đứng sững đấy làm gì nữa.
Cừu Cốc thở phào một tiếng hỏi :
- Người là ai thế hở?
Thanh Thu mỉm cười thần bí :
- Mai này sẽ biết ngay, giờ hỏi làm gì.
Lúc ấy Hận Thu đã phục lại sức lực, đứng dậy chạy đến nơi, Hồng Liệu thấy mặt mũi chàng ta bị máu me dính đầy, trông tựa quỷ nhập tràng, cứ bụm miệng cười khúc khích.
Mộ Dung Uyển Lệ biết chàng ta cũng vì mình mà phải mang thương, trong lòng có phần cảm động, nên lấy chiếc khăn tay của mình ra trao cho chàng nói :
- Xem mặt ngươi thật dễ gớm, sao không mau lau cho sạch đi.
Hận Thu lâu nay không được nàng thốt ra một lời nói êm dịu, giờ thấy cử chỉ nàng như lo lắng hộ mình, lòng xúc động không cùng đưa tay tiếp lấy khăn. Lúc dùng khăn lau mặt, một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất khiến chàng cảm thấy ngây ngất hẳn đi.
Vết máu đã dính khô trên mặt từ lâu, tuy lau sạch bớt đi một mớ, nhưng vẫn còn dính lại lốm đốm trên mặt, nên trông Hận Thu càng khó coi hơn.
Hồng Liệu thấy thế lại cười lên nghiêng ngửa, Hận Thu chẳng hiểu nàng cười gì, mặt mày đỏ ửng.
Uyển Lệ từ từ đi đến trước mặt, tiếp lấy khăn nói :
- Có cái mặt mà cũng không biết lau, phải đợi người ta lau mới được.
Nói đoạn nàng chẩm rãi lau những vết máu còn đọng lại trên gương mặt Hận Thu.
Từ Thanh Thu thấy hai người đã tỏ ra hòa thuận, liền khẽ ấy vào người Cừu Cốc, bốn ánh mắt nhìn nhau mỉm cười tình tứ.
Cử chỉ vừa rồi hại một điều là lọt vào mắt của Hồng Liệu. Giờ nàng không còn cười được nữa, trái lại nước mắt sắp muốn tuôn trào. Thì ra cho đến giờ nàng mới biết được quả tim của Cừu Cốc đã trao gởi cho người đẹp Từ Thanh Thu.

Tánh nàng vốn cứng cỏi đã quen, giờ lại phải chứng kiến người mình yêu trò chuyện thân mật với kẻ khác, trong lòng đã nổi giận, quay sang bên kia lại thấy Uyển Lệ cùng Hận Thu nói cười thân mật bảo lòng nàng làm sao chịu đựng cho nổi nữa.
Nàng có cảm tưởng như mình là một con nhạn lẻ loi lạc bầy, nàng cố gắng lắm mới dằn được nước mắt khỏi trào ra, vội vã tung mình ra đi như chạy trốn.
Sự tình vui buồn của mọi người vừa rồi đều lọt vào mắt của Tỵ Trần đạo trưởng cả. Ông ta khẽ thở dài lắc đầu, rồi lên tiếng nói :
- Trời đã khuya rồi, chúng ta nên đi thôi.
Cừu Cốc như sực tỉnh :
- Đúng rồi, tôi còn phải gấp đến Ngọc Vương quan vậy.
Tỵ Trần đạo trưởng gật đầu :
- Giờ chúng ta tạm thời chia tay nhau, huynh có đem mấy môn hạ theo, giờ phải cắt đặt cho bọn họ đã.
- Mai này sư huynh cũng đến tham dự chứ?
- Tên nghịch đồ ấy mai này thế nào cũng phải thanh toán rồi. Xong việc, huynh sẽ giao luôn chức Chưởng môn nhân lại cho đệ đấy.
- Như vậy sao được?
- Huynh đã có ý ẩn cư từ lâu rồi, ngặt vì bổn môn còn có nhiều việc chưa giải quyết xong. Sau này phải phiền đến đệ đấy.
Cừu Cốc còn đang định mở lời từ chối thì Tỵ Trần đạo trưởng đã tung áo ra đi nên đành phải gác qua một bên, quay sang Hận Thu lớn tiếng gọi :
- Ngô huynh, hai người cũng đến Ngọc Vương miếu nghỉ ngơi giây lát chứ?
Hận Thu giờ đã hiểu rõ Cừu Cốc nên mến phục bội phần.
Bốn người cất bước ra đi, vừa đến chân núi thì bỗng thấy phía trước có bốn chấm đen nhanh nhẹn phi tới, dưới ánh trăng mờ ảo trông như bốn làn khói lướt qua. Cừu Cốc vừa trông thấy thân pháp đó mặt lộ vẻ vui mừng cất tiếng :
- Có phải Hà Lạc tứ tông ấy chăng?
- Thưa vâng.
Lời dứt thì bốn người cũng đã hạ thân xuống trước mặt Cừu Cốc cung thân.
- Có việc gì đấy?
- Di Viên thất hùng đang bị nguy hiểm. Xin thủ lãnh gấp rút đến giải cứu.
- Các ngươi đi không đủ sao? Còn phải đợi tìm tại hạ cho lỡ việc.
- Nhưng giờ phải cần có thủ lãnh đích thân mới được.
Cừu Cốc nghe nói nhíu mày :
- Vậy thì mau dẫn đường.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 60
Quả báo nhãn tiền

Hà Lạc tứ tông cung thân ứng tiếng :
- Tuân mạng.
Đoạn tung người vội vã ra đi. Cừu Cốc quay sang Hận Thu nói :
- Ngô huynh, tiểu đệ có việc cần phải đi, các người đến Ngọc Vương miếu nghỉ trước vậy.
Uyển Lệ nghe nói cất bước chạy theo sau Cừu Cốc, lên tiếng :
- Không, em muốn đi với anh thôi.
Vì Hà Lạc tứ tông chạy một cách vội vã nên Cừu Cốc cũng không thể dừng bước lại nói chuyện được, Thanh Thu nhìn nàng mỉm cười nói :
- Nếu cô nương không sợ phí công thì đi theo chặng nữa cũng được vậy.
Đấy chỉ qua là một câu nói rất tầm thường, nhưng lọt vào tai Uyển Lệ thì khác hẳn. Vì giờ đây những lời nói của Thanh Thu tức là lời nói của Cừu Cốc nên nàng cũng khẽ cười nói :
- Cứ yên tâm, không ai đoạt mất chồng của cô đâu.
Thanh Thu biết đã từng âm thầm yêu mến Cừu Cốc nên mới trả lời như thế. Nàng cũng khẽ cười đáp :
- Lúc nào cũng tư tưởng Cốc ca cả.
Hai nàng lời qua tiếng lại, phút chốc đã nghe tiếng la quát từ trước vọng lại, dưới ánh trăng mờ nhạt, song cũng thấy rõ nơi khoảng đất trống trước mặt bóng người lố nhố, ánh sáng tung bay.
Lão Nhị Phan Vũ Khách trong Hà Lạc bát tông lớn tiếng nói :
- Thủ lãnh đã đến, mau ngưng tay lại.
Lúc ấy Cừu Cốc mọi người cũng đã đến nơi, liền thấy ngay Trường Kình công tử với một thiếu nữ bịt mặt đứng kề nhau lượt trận.
Di Viên thất hùng thì đang bố Thất Tinh trận pháp để đấu với bọn Thất Hải Đồ Phu, thuộc hạ của Vô Nhân đảo. Tiếng nói của Phan Vũ Khách tuy ai cũng đều nghe rõ, nhưng bởi đang kịch chiến thành thử chưa kịp dừng tay.
Trường Kình công tử vừa trông thấy Cừu Cốc đã buông lên tiếng cười đanh ác nói :
- Bổn công tử đang định tìm ngươi, không dè ngươi lại mang thân đến đây.
Bỗng nhiên chàng lại bắt gặp Thanh Thu cùng Uyển Lệ theo sau lưng Cừu Cốc, liền hừ một tiếng hậm hực tiếp :
- Phàm những cô gái nào mà đi theo bên Cừu Cốc cũng đều là bọn hư thân mất nết cả.
Cừu Cốc ngạc nhiên nói :

- Cho dù Lữ mỗ với ngươi có ác cảm đi nữa, có liên quan gì đến kẻ khác đâu?
- Nhưng tánh của bổn công tử như thế ấy.
Thiếu nữ bịt mặt đứng bên Trường Kình lạnh lùng xen lời :
- Sao ngươi không đem việc hạ sát Vương Phổ Anh nói cho bọn họ biết để họ chẳng hiểu chút gì là lợi hại cả.
Trường Kình ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Nói thì nói chứ sợ gì bọn họ.
Cừu Cốc lập tức tung mình đến nơi lớn tiếng hỏi :
- Ngươi đã giết chết nàng?
- Bổn công tử đã từng giết qua biết bao nhiêu là bọn ấy. Giờ ngươi mới ngạc nhiên sao?
- Nàng với ngươi vô thù oán, ngươi lại nhẫn tâm hạ sát nàng. Vậy nhân tánh của ngươi ở đâu?
- Ha ha. Cái gì gọi là nhân tánh. Nếu nàng không mở miệng ra là gọi đến tên ngươi thì bổn công tử đâu đến nỗi phải hạ độc thủ.
Cừu Cốc nổi giận lôi đình, vù một tiếng tung chưởng đánh ra, miệng quát lớn :
- Ta giết ngươi để đền mạng cho Vương Phổ cô nương.
Vốn đang tức giận nên khi phát chưởng chàng đã tận dụng mười thành công lực, uy mãnh vô cùng.
Trường Kình công tử cười lên hai tiếng rồi tung mình lách sang bên né tránh.
Bỗng trong rừng có một Hồng Y Lạt Ma, thân hình to lớn nhảy ra sử dụng Cự Linh chưởng, một tiềm lực màu vàng ồ ạt xông tới chống cự ngay chưởng lực của Cừu Cốc.
Hai luồng tiềm lực nửa đường chạm nhau, nhưng không nghe một tiếng động nào cả, bỗng thấy gió tuôn ào ào, tỏa ra bốn phương tám hướng.
Cừu Cốc vẫn đứng yên một chỗ song hai chân bị lún xuống sâu nửa tất, còn thân hình của Lạt ma thì bị sức chưởng dội, lảo đảo ra sau hai bước.
Cùng lúc ấy trong rừng lại có ba tên Hồng Y Lạt Ma khác nhảy ra, những người này đều cũng bọn với Hà Lạc phiên tăng mà Cừu Cốc đã từng gặp qua nơi chùa Thiếu Lâm.
Cừu Cốc rút hai chân lên nhíu mày lớn tiếng :
- Người đã xuất gia sao lại còn bước chân vào giang hồ hung sát?
Hồng Y Lạt Ma cười khẩy một tiếng nói :
- Tuổi ngươi còn nhỏ mà dám khinh khi ngạo nghễ xem Lục Phiên tự không vào mắt, để ta xem thử ngươi có bản lĩnh đến đâu cho biết.
- Tại hạ đã khinh khi ai, lời này tôn giá căn cứ vào đâu mà nói thế?
Một trong những Phiên tăng tiến lên một bước nói :

- Chớ nói nhiều lời, nếu ngươi có thể ra được "Kim Luân Hoa Pháp trận" của bổn tự, thì chúng ta lập tức rút lui khỏi Trung Nguyên ngay, từ nay về sau không còn bước chân vào đây nữa.
Triệt Địa Khách đứng lên lớn tiếng quát :
- Trận Kim Luân Hoa Pháp nhỏ như thế ấy, cần gì thủ lãnh phải ra tay, để bên chúng tôi đấu với Tứ tăng có lẽ công bình hơn.
Lời dứt thì bốn người cũng đã tung mình nhảy đến đứng hai bên Cừu Cốc đang định ra tay.
Phiên tăng cười lớn :
- Hà Lạc bát tông chẳng qua chỉ là hư danh thôi, làm sao nhát được người của Lục Phiên tự.
Triệt Địa Khách cười nhạt :
- Dùng miệng tranh hùng vô ích, chúng ta cứ ra tay sẽ biết ai thắng ai bại ngay.
Cừu Cốc biết rõ năng lực của Bát tông, yên trí là họ đủ sức chống cự, nên mặc cho Triệt Địa Khách tự ứng phó lấy và quay đầu nhìn về phía Di Viên thất hùng.
Đang đấu với Di Viên thất hùng là Thất Hải Đồ Phu, Truy Phong Vô Ảnh, Hải Thị Chi Hổ cùng Nhứt Văn bốn người, đếm theo số người thì bên Di Viên thất hùng trội hơn nhưng tình hình đã bị nguy cơ sắp đến vì bọn Vô Nhân đảo như bốn con hổ dữ tự do tung hoành nơi giữa trận một cách thung dung Cừu Cốc thấy vậy không khỏi nhíu mày, đang định hô ngưng thì bỗng nhiên Thất Hải Đồ Phu rít lên một tiếng, tung mình lên cao hướng vào Trung Châu Hiệp Khách nơi góc Tây Nam đánh xuống, kình phong ồ ạt tuôn ra, uy mãnh trăm phần.
Trung Châu Hiệp Khách là người yếu nhất trong bọn Di Viên thất hùng, vì thế nên Vương Phổ Trọng Hoa biết ngay ông ta thế nào cũng không đỡ được chưởng lực của đối phương, liền quát lên một tiếng vung chưởng từ bên đánh tới.
Truy Phong Vô Ảnh Tống Thất cười lên quái dị nói :
- Khoan vội, nơi đây vẫn còn một chưởng kia mà.
"Bùng" một tiếng, ông ta đã đưa chưởng ra chống cự khiến cho Vương Phổ Trọng Hoa phải phải lảo đảo lùi sau bảy bước, miệng hộc một búng máu tươi.
Tiếp theo lại một tiếng kêu thảm thiết, nơi bụng của Trung Châu Hiệp Khách bị xuyên thủng, ruột gan lòi ra, thân người văng ra ngoài trượng.
Nam Hải Ngư Ông đứng bên đó thấy thế vừa kinh vừa giận, liền thét lên một tiếng, tung cần câu đánh vào hông Truy Phong Vô Ảnh.
Hải Thị Chi Hổ đã đứng bên cất tiếng cười nhạt :
- Ngươi chớ nóng nảy, đêm nay Di Viên thất hùng các ngươi sẽ lần lượt đi

về Tây phương cả.
Trong tiếng cười nói ấy, một đạo hàn phong đã từ song chưởng đẩy ra khiến Nam Hải Ngư Ông phải vội thu tay bảo vệ lấy.
Bấy giờ, Thất Tinh trận pháp đã bắt đầu náo loạn không còn hàng ngũ gì nữa.
Kế theo là một tiếng kêu thảm khốc nữa phát ra, Tôn Sơn Tú Sĩ như chiếc bị gạo ngã lăn ra đất.
Thiên Nhứt đạo trưởng thấy Thất hùng đã chết đi hai, không khỏi đau lòng, liền tung kiếm đánh thí mạng và quát lớn :
- Đừng để trận thế dấy loạn, ai chết ai sống còn chưa chắc đâu.
Thế kiếm của ông ta tuy dũng mãnh, nhưng vẫn địch không lại bọn cao thủ của Vô Nhân đảo. Thấy bọn Thất hùng sắp bị hại cả đến nơi, Cừu Cốc lẹ như một làn khói nhạt tung vào trận thế quát lớn :
- Ngưng tay.
Vương Phổ Trọng Hoa mọi người nghe tiếng lập tức nhảy dang ra sau.
Bọn Vô Nhân đảo vốn tánh tình hung hăng đã quen, đâu thèm nghe theo lịnh của Cừu Cốc, Nhất Văn thừa cơ xuất ra một chưởng, đánh nhằm vào người Thiên Trì Dã Tẩu, khiến cho ông ta phải hộc máu tươi, người lảo đảo như say rượu lùi sau tám bước, tiếp theo là tiếng cười đắc ý vang lên :
- Tiểu tử chớ có lên mặt, đêm nay ngươi cũng phải chết như ai.
Cừu Cốc thấy bọn họ không chịu dừng tay, mặt đã hầm hầm nổi giận lạnh lùng nói :
- Ta cũng ráng xem đêm nay ai chết cho biết.
Lời dứt thì người chàng cũng đã tiến lên, sử dụng ngay thức "Khí Thôn Hà Ngục", vận dụng mười thành công lực đánh ra, lập tức tiếng kêu thảm khốc phát lên, thân hình to lớn của Thất Hải Đồ Phu như chiếc khí cầu bị bắn tung ra xa, miệng trào máu tươi xối xả.
Truy Phong Vô Ảnh Tống Thất thấy vậy thất kinh, vội vã lùi ra sau, nhưng Cừu Cốc đã hầm hầm nổi giận, cười lên như điên dại :
- Giờ muốn chạy thì đã muộn rồi.
Vừa cười nói thì tay chàng cũng đã lập tức vung chưởng ra, sử dụng ngay Tuyệt Mạng tam thức, kình phong cuồn cuộn như sóng vỗ, bắn theo ba tên hung đồ của Vô Nhân đảo.
Bọn ba người vừa rồi đã chứng kiến dũng lực của Cừu Cốc, nên chẳng dám khinh thường, lập tức hợp lực cùng nhau chống cự.
Ba chiêu tuyệt mạng của Cừu Cốc phát ra thì khó thu lại, thức thứ nhất "Hồn Quy Ly Hận" vừa ra, thì thức thứ nhì "Đoạt Mạng Truy hồn" lại tiếp theo, uy lực kinh người.
Một tiếng rống thảm khốc phát ra, chiếc đầu của Nhứt Văn đã bể nát, thân hình bị kình phong dội mạnh, đâm vào hòn đá lớn kế bên nát bét, thịt máu

văng tung tóe.
Hải Thị Chi Hổ sớm đã biết trước, lập tức nhào lộn xuống đất như lạc đà lăn cát, trốn thoát ra vùng chưởng phong. Còn Trung Hồn Vô Ảnh Tống Thất, nhờ thức Truy hồn, nên thân pháp mau lẹ lánh kịp mới được toàn mạng, nhưng đã mất vía kinh hồn.
Cừu Cốc mới đánh có hai chiêu mà đối phương đã kẻ chết người chạy, thật ngay cả chàng cũng không dè lại lợi hại đến thế.
Bỗng nghe sau lưng có tiếng trong trẻo của Thanh Thu :
- Chú ý đằng sau!
Cừu Cốc vội vàng quay lại, thì ra Kinh Hồn Trường Đoản Bút với Trường Kình thừa cơ hội chàng đang đứng sững lẻn ra phía sau để đánh lén.
Cừu Cốc cười nhạt :
- Lén lút đâu phải là nhân vật giang hồ?
Kinh Hồn Trường Đoản Bút mặt lạnh như đồng lên tiếng :
- Im ngay miệng lại, đêm nay nếu không quyết thắng bại với ngươi, ngày mai thì không còn cơ hội nữa.
- Cũng vì nửa chiêu của gia sư Độ Phàn chân nhân ấy sao?
- Không sai, lão phu hai mươi mấy năm khổ cực bôn ba nơi hải ngoại, cũng chỉ vì muốn rửa cái nhục ấy thôi.
- Theo ta xem thì nên bỏ qua đi. Chứ nếu đấu rồi thua, ngươi sẽ không còn sống dai đến hai mươi năm nữa để phục hận.
- Hừ! Giờ đắc ý thì có lẽ còn quá sớm. Lúc nào thắng được hai cây bút của lão phu rồi mới nói dóc cũng chưa muộn.
Cừu Cốc đã biết kẻ đứng trước mặt mình không phải là hạng tầm thường dễ khắc phục, nên liền rút cây Tòng Văn cổ kiếm cầm tay đoạn cất tiếng dõng dạc :
- Ta phải nói trước, cuộc đấu này là chỉ muốn so sánh võ công. Còn nếu các hạ đã được lệnh Vô Nhân đảo chủ sai đến đối phó với ta thì cần phải nói rõ để sau này khỏi trách.
Trên mặt của Kinh Hồn Trường Đoản Bút vừa nghe nói đã biến đổi mấy lượt, lát lâu mới lên tiếng :
- Được. Để giải quyết trận này xong rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.
- Vậy thì cứ ra tay đi.
- Rồi, ngươi chuẩn bị tiếp chiêu đây.
Kinh Hồn Trường Đoản Bút liền rút ngay binh khí ra, tay mặt bút Phán quan, tay trái Văn Xương bút. Hai người chầm chậm tiến lại, chờ cơ hội tấn công.
Mọi người có mặt hầu hết đều chú ý đến Cừu Cốc cùng Kinh Hồn Trường Đoản Bút. Riêng Trường Kình công tử đăm đăm nhìn về Cừu Cốc, còn nàng thiếu nữ bịt mặt thần bí kia lại đứng yên một bên ra vẻ lạnh lùng.

Thanh Thu bỗng nhiên quay sang Uyển Lệ nói :
- Thiếu nữ bịt mặt kia hình dáng như trông quen thuộc lắm vậy.
Uyển Lệ bĩu môi :
- Đi chung với những hạng người như thế đâu phải là người tốt.
- Chưa chắc.
Bỗng nhiên một tiếng rẻng vang tai, cắt đứt lời nói của hai nàng. Kinh Hồn Trường Đoản Bút đã huy động binh khí, dũng mãnh điểm vào "Thiên Đột huyệt"
trước ngực Cừu Cốc.
Trường kiếm của Cừu Cốc vốn lợi công nơi xa nhưng thủ nơi gần thi bất lợi, giờ chàng đã xuất chiêu nên khó bề thu lại kịp, liền dùng tay búng vào đầu bút của đối phương. "Tăng" một tiếng khẽ vang, cây bút đã bị tạt ngang một thước.
Kinh Hồn Trường Đoản Bút trầm giọng quát :
- Hảo chỉ công! Tiếp thêm chiêu nữa xem nào.
Một luồng ô quang chớp mắt, Văn Xương bút vun vút đánh ra, Cừu Cốc biết đôi bút của ông ta xa gần đều phối hợp nên chiêu thức mười phần kỳ lạ, trong lòng không khỏi e dè, lập tức đưa kiếm ra nghinh đỡ.
Đường bút quất ra vun vút, kiếm quang loang loáng chói mắt, một trận sanh tử ác chiến đã khai diễn sôi động. Hai bên không những chỉ thổ lộ nội lực kinh người mà chiêu thức lại càng thần diệu vô kể. Mỗi một chiêu một thức đều là thủ pháp kỳ diệu hiếm thấy trên đời, khiến cho mọi người chung quanh đều thất kinh hồn vía.
Trường Kình công tử chỉ lo ngại có mình Cừu Cốc, nay đã bị Kinh Hồn Trường Đoản Bút ngăn chận lại rồi, đương nhiên chàng được rảnh tay, đưa đôi mắt dâm tà nhìn về Từ Thanh Thu, vừa bước đến vừa cười ha hả nói :
- Tiểu tử ấy chết sống chỉ trong chốc lát nữa thôi. Giờ đây các ngươi dự tính thế nào?
Mộ Dung Uyển Lệ lớn tiếng :
- Nếu ngươi còn nói bậy bạ, ngươi chỉ có một tay, cô nương sẽ lập tức cho ngươi thành cụt tay luôn.
Trường Kình công tử vẫn vẻ mặt dâm đãng, cười nói :
- Chung quanh khu rừng này, bổn công tử đã cho bố thiên la địa võng cả rồi, ai cũng chớ hòng thoát khỏi nơi đây.
- Ngươi nói phét để nhát ai?
- Bổn công tử quyết không nói dối, đợi lát nữa ngươi sẽ biết ngay.
Uyển Lệ liền rút trường kiếm ra, chỉ ngay mặt chàng ta nạt :
- Giờ mạng ngươi đã khó bảo toàn, còn giở những lời ấy làm gì nữa.
- Ha ha, bổn công tử vì thấy mặt mày cô ta đẹp đẽ nên mới thế, ngươi tưởng bổn công tử dễ hiếp đáp được sao?

Thiếu nữ bịt mặt đứng bên đột nhiên xen lời :
- Đúng thế. Chàng là vị công tử phong lưu có tiếng trên Vô Nhân đảo, Vương Phổ Anh là điển hình...
Uyển Lệ giận quát :
- Ngươi là ai?
- Truy mạng sứ giả của tên dâm tặc này.
Trường Kình công tử ngạc nhiên đưa mắt nhìn về nàng. Thiếu nữ bịt mặt không thèm đếm xỉa gì đến, ngửa mặt lên trời cười nhạt :
- Di Viên thất hùng đã mù quáng bỏ cả thủ phạm chính để nghi lầm cho kẻ khác. Ta thấy thế không khỏi phẫn uất, mới dùng thủ đoạn để khiến cho ngươi tự cung khai lấy để cho mọi người được sáng mắt vậy thôi.
Di Viên thất hùng mất đi hết ba, còn lại Vương Phổ trọng Hoa, Thiên Nhứt đạo trưởng, Phổ Pháp thiền sư cùng Nam Hải Ngư Ông bốn người vừa nghe thiếu nữ nói sự thật ra, lập tức tung người đến trước mặt Trường Kình quát :
- Dâm đồ, trả mạng con gái ta.
Nhưng Hải Thị Chi Hổ cùng Truy Phong Vô Ảnh đã song song sấn tới cản bốn người lại lớn tiếng :
- Các ngươi lại muốn chết sao?
"Vù vù" hai đạo hàn phong đánh ra, khiến cho Vương Phổ Trọng Hoa bốn người phải ra tay tiếp chiến. Bấy giờ Trường Kình công tử mới biết đã bị mắc mưu thiếu nữ bịt mặt này rồi nên giận dữ quát :
- Tiện tỳ, ngươi là ai mà cả gan dám chọc ghẹo đến bổn công tử?
- Lúc nãy không phải ta đã nói rồi hay sao. Ta là Truy mạng sứ giả của những tên dâm tặc đó.
- Tiện tỳ muốn chết, ta sẽ lấy mạng ngươi.
Vụt một cái đã tung mình đến đánh thiếu nữ bịt mặt.
Thiếu nữ bịt mặt khẽ hừ một tiếng nói :
- Ngươi không xứng đâu!
Vạt tay áo khẽ phất ra, một luồng nhu phong thổi tới, thân hình của Trường Kình công tử như chiếc banh lông bị tung dội trở lộn lại. Thanh Thu trông thấy thế đánh của thiếu nữ bịt mặt bỗng thất thanh gọi :
- Thì ra là Thanh muội!
Thiếu nữ bịt mặt tung mình nhảy theo, chụp lấy cánh tay của Trường Kình bẻ tréo lại lớn tiếng quát :
- Ác đồ này không thể tha hắn được.
Uyển Lệ lăm le trường kiếm đang định đâm thủng vào ruột chàng ta, Thanh Thu vội ngăn lại nói :
- Khoan đã, tạm thời khoan giết hắn đã.
Thiếu nữ bịt mặt đã điểm vào huyệt đạo của Trường Kình, đoạn lên tiếng nói :

- Hai chị mau giúp tay cho Di Viên chủ nhân, còn em sẽ đến tiếp ứng cho Cừu Cốc.
Nói dứt, nàng như một làn khói nhẹ nhàng bay về hướng Cừu Cốc. Trong đấu trường lúc này đã phân ra làm ba nhóm, một là Hà Lạc Tứ công đấu với bọn Phiên tăng, hai là Cừu Cốc cùng Kinh Hồn Trường Đoản Bút, ba là Di Viên thất hùng với hai thủ hạ của Vô Nhân đảo.
Kinh Hồn Trường Đoản Bút đấu với Cừu Cốc nãy giờ đã gần hai trăm chiêu, Trường Đoản Bút vì vinh nhục của một đời, nên cố hết sức bình sanh, chiêu nào chiêu nấy cũng dùng hết kỳ công tuyệt kỹ khiến địch thủ không thể nào ngờ được.
Còn Cừu Cốc thì chỉ đem kiếm pháp của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái ra sử dụng thôi, ngoài ra chưa dùng đến môn kiếm nào nữa. Cả hai càng đánh càng chậm chạp dần, nhưng uy lực lại càng gia tăng.
Đột nhiên Kinh Hồn Trường Đoản Bút quát to một tiếng, vận sức nghinh đỡ thế kiếm của Cừu Cốc đang đâm tới, một tiếng "rẻng" vang tai, hai đàng đều dội lùi hai bước.
Mặt của Trường Đoản Bút biến thành tái nhợt, đôi mắt trợn trừng lên ghê sợ. Phán quan bút lại một lần giơ cao, dần dần tiến vào đối phương.
Cừu Cốc thủ sẵn trường kiếm ngang ngực đứng yên bất động, đôi mắt cứ đăm đăm nhìn vào địch thủ.
Lập tức hai đạo ô quang một dài một ngắn vun vút xẹt tới đâm thẳng vào người Cừu Cốc.
Cừu Cốc cũng liền múa kiếm ra nghinh, kình phong ào ào thổi quanh một vùng khá rộng. Bỗng nghe chàng rít lên một tiếng thảnh thót, kiếm thức lẹ làng biến chuyển, chỉ nghe tiếng gió vù vù, cây Phán quan bút của đối phương đã không cánh mà bay bổng lên cao, thân hình của Trường Đoản Bút cũng nhảy lùi ra sau tám bước, trên tay chỉ còn có cây đoản bút bút Văn xương mà thôi.
Cừu Cốc sắc mặt mệt mỏi, liên tiếp lùi sau hai bước, trường kiếm trên tay vẫn răng rắc kêu vang.
Kinh Hồn Trường Đoản Bút hai mươi năm trước đây chỉ vì thua Độ Phàn chân nhân nửa chiêu, không ngờ đã khổ công rèn luyện thêm hai mươi năm nữa, nay lại vẫn thất bại dưới tay đệ tử của ông ta, mà thất bại lần này còn thảm thiết hơn trước nữa.
Thì ra sau tiếng rít to, Cừu Cốc đã sử dụng bốn thức kiếm Địa, Thủy, Hỏa, Phong của Mộ Dung lão nhân dạy chàng để đánh văng Phán quan bút của địch thủ.
Kinh Hồn Trường Đoản Bút hậm hực nói :
- Trong vòng mười năm trở lại, nếu lão phu không chết, ắt sẽ đến tìm ngươi để quyết đấu một trận nữa.

Nói dứt liền tung mình ra đi, phút chốc đã mất dạng.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn ông ta đi khuất rồi, mới thở dài một tiếng, bỗng phát giác thiếu nữ bịt mặt đang đứng bên mình, chàng ngạc nhiên gọi :
- Nàng là Thanh muội?
Câu trả lời là một tiếng thở dài não nuột. Cừu Cốc vội vàng đút kiếm vào bao, đến trước mặt đưa tay nắm lấy tay nàng, xúc động :
- Anh hiểu việc trước kia sai lầm, hy vọng em hiểu mà tha thứ.
- Em không trách anh!
- Nhưng lòng anh tự cảm thấy hối hận vô cùng, em có thể cho anh một cơ hội để đền bù lại chăng?
Thiếu nữ bịt mặt khẽ rút tay lại lắc đầu :
- Đã lầm lẫn một lần thì đừng nên lầm lẫn nữa. Hôm nay em được nghe những lời nói của anh như vầy thì cũng đã đủ lắm rồi.
Cừu Cốc đang định nói hết những tư tưởng mâu thuẫn trong lòng chàng thì Thanh Thu, Uyển Lệ lúc ấy cũng đã đến nơi nên chàng đành im lặng đưa tay vào áo lấy chai Thiên niên Kế tục trao cho nàng và nói :
- Đây là Thiên Niên Kế Tục của Tiên ông đã cho, có thể khôi phục lại nhan sắc cho em. Sau khi dùng xong, em đem đến Phỉ Thúy cốc trao lại cho gia mẫu.
- Vâng, em xin lãnh vật này. Ngày hội Thái Sơn xong rồi, có lẽ em sẽ đi thăm Lữ bá mẫu ngay.
Lời nói đầy vẻ lạnh lùng chán nản và vừa dứt thì thân hình nàng cũng đã tung bay vào rừng mất hút.
Thanh Thu buông tiếng thở dài :
- Thanh cô nương thật là tội nghiệp.
Bỗng mắt nàng bắt gặp Cừu Cốc đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, nàng liền nghiêm trang nói :
- Mai này là ngày hội Thái Sơn rồi, chàng là thủ lãnh của bổn minh, trách nhiệm rất trọng đại, khuyên chàng chớ nên vì việc nhỏ ấy mà bỏ đi việc hệ trọng cho tương lai.
Cừu Cốc như đang mê sực tỉnh, quả thật hiện giờ một phút thời gian là một tấc vàng, đâu thể buông hồn nghĩ vẩn vơ thế được, liền ngước đầu lên hỏi :
- Trường Kình công tử đâu rồi?
- Đã bị Thanh muội chế ngự rồi.
- Các em nên cẩn thận, anh đến xem Hà Lạc tứ tông.
Không đợi Thanh Thu trả lời, người chàng đã lanh lẹ nhảy đến nơi bọn Hà Lạc bát tông đang chiến đấu.
Lúc ấy trong trận đấu cát bay đá chạy, kình lực ào ào, hai bên đang dùng nội gia công phu đấu thí mạng.
Từ khi được Thái Bạch Tiên Ông chỉ điểm, võ công Cừu Cốc đã tiến lên một

mức khá xa. Nhìn xem tình hình trong trận thế, biết bọn Hà Lạc đều là kẻ võ công cao siêu nhưng so với bọn Phiên tăng thì kém hơn một vế. May nhờ bốn người phối hợp một cách tinh vi mới cầm cự nổi cho đến giờ, nhưng cũng sắp bị thất bại đến nơi rồi. Chàng liền lớn tiếng nói :
- Hai bên tạm thời ngưng tay lại, tại hạ có lời muốn nói.
Triệt Địa Khách đang gắng sức chống cự, vừa nghe Cừu Cốc nói thế liền hạ lệnh nhảy dang ra xa. Bọn Phiên tăng cũng thu tay cười ha hả nói :
- Có gì nói nhanh, Phật gia không có thì giờ chờ đợi.
- Giờ tại hạ hỏi các vị, Lục Phiên tự cùng Vô Nhân đảo có quan hệ gì?
- Tuyệt không có quan hệ gì cả.
- Nếu không quan hệ sao lại nghe lời bọn họ đến gây sự với bổn minh?
- Phật gia đến đây cốt để tìm ngươi, còn cùng Vô Nhân đảo chẳng qua chỉ ngẫu nhiên gặp nhau thôi.
- Nhưng người ngoài sẽ hiểu lầm các vị đồng đảng với bọn họ.
- Nói bậy. Lục Phiên tự không khi nào để ai lợi dụng cả.
Cừu Cốc cười dài nói :
- Phổ Kiếm minh cùng Lục Phiên Tự không hề xích mích với nhau. Chư vị nếu không bị họ sai khiến, vậy đến tìm tại hạ để làm gì?
Hồng Y Lạt Ma "Hừ" lên hai tiếng rồi nói :
- Bởi vì ngươi coi thường thiên hạ không xem ai ra gì cả nên chúng ta mới đến tìm vậy.
Cừu Cốc trố mắt :
- Tại hạ lâu nay chưa từng gặp qua đệ tử của quý tự, sao lại có việc khinh thường cho được, có lẽ đã bị thứ đã châm thọc chi đây.
Một Lạt ma đứng bên xen lời nói :
- Bất luận có việc ấy hay không, chúng tôi đã mang thân vào đến Trung Nguyên, tất phải thỉnh giáo vài chiêu của các hạ mới được.
Cừu Cốc nhíu mày lớn tiếng nói :
- Nếu muốn so sánh cao thấp về võ công, Lữ mỗ sẽ để cho chư vị được toại nguyện, Một tháng sau cũng vào ngày này, chúng ta sẽ gặp nhau trên đỉnh Thái Sơn.
Hồng Y Lạt Ma gật đầu :
- Cũng được. Chúng ta một lời quyết định vậy.
Triệt Địa Khách tiến lên một bước nói :
- Đến lúc ấy Hà Lạc bát tông cũng có một phần vậy.
Lạt Ma buông tiếng cười ròn :
- Lục Phiên tự không hề sợ các ngươi có nhiều người. Lúc ấy rủ thêm ít người nữa đến cũng chả sao.
Vạt tay áo khẽ rung động, bốn người như bốn đám mây hồng nhẹ nhàng bay đi mất dạng.

Cừu Cốc đứng trông theo bọn họ mà không khỏi áo nảo thở dài. Chàng biết việc này cũng tại nơi danh lợi mà ra cả, sau này chấp chưởng Phổ Kiếm minh có lẽ còn nhiều việc phiền phức như thế nữa.
Giờ đây bọn người của Vô Nhân đảo đã rút lui hết cả, chỉ còn lại những người của bên Cừu Cốc mà thôi. Trong lúc chàng đang đứng nhìn theo bọn Phiên tăng thì Vương Phổ Trọng Hoa cùng bốn người đã lật đật chạy đến quỳ mọp xuống đất nói :
- Thuộc hạ nhìn việc bất minh, mấy lần mạo phạm đến thủ lãnh, mong thủ lãnh cứ dùng minh quy để xét xử.
Cử chỉ ấy thật khiến cho Cừu Cốc không thể ngờ đến. Chàng bối rối nói :
- Thôi đứng dậy đi! Đấy chỉ là một việc hiểu lầm, cần chi phải làm vậy.
Trọng Hoa thở dài nói :
- Thủ lãnh khoan hồng đại độ như thế càng khiến cho thuộc hạ cảm thấy không yên trong lòng.
Đoạn ông ta đứng dậy bước đến trước mặt Trường Kình công tử quát lớn :
- Ác đồ, con gái ta với ngươi không thù không oán, ngươi nỡ nhẫn tâm đến thế sao?
Quát xong liền vung tay đánh mạnh vào người chàng ta, nhưng thân hình của Trọng Hoa vụt lảo đảo lùi sau hai bước. Thiên Nhứt đạo trưởng thấy vậy vội vàng nhảy đến đưa tay đỡ, lại cảm thấy đôi mắt tối đen không còn trông được vật gì trước mắt nữa, thất kinh rú lên :
- Không xong, tôi đã bị tên dâm đồ ấy ám toán rồi.
Cừu Cốc vội vã nhảy đến trước mặt hai người thì thấy đôi mắt họ cứ nhướng lên, tay quơ trên không. Chàng vội hỏi :
- Hai vị sao đó?
Vương Phổ Trọng Hoa thở ra nói :
- Chúng tôi đã thành kẻ mù rồi, không còn được thấy vật gì nữa.
Cừu Cốc chẳng nói chẳng rằng, xông đến trước mặt Trường Kình công tử giở bổng tay y lên, định tra hỏi lấy thuốc chữa thương cho hai người, nào ngờ y đã chết mất tự bao giờ, thân hình từ từ ngã sấp xuống.
Trong lúc chàng đến bên Trường Kình thì bỗng ngửi có mùi thơm phảng phất, lúc ấy chàng chỉ tưởng là hoa dại nơi miền rừng núi nên không màng để ý làm gì.
Mọi người đều đến bu quanh lấy người Vương Phổ Trọng Hoa nhưng ai cũng không nhận ra là ông ta đang bị chất độc gì. Hà Lạc tứ tông là nhân vật kinh nghiệm giang hồ đã nhiều, thế mà cũng đành lắc đầu chịu thua.
Cừu Cốc nhíu mày thở ra, vội lấy trong người ra hai viên Độc Long đan trao cho họ uống rồi nhờ Hà Lạc tứ tông dẫn đường, mọi người đều trở về Ngọc Vương quan.

Hồi 61
Ngày hội Thái Sơn

Cừu Cốc và mọi người vừa đến Ngọc Vương quan thì canh năm cũng đã điểm. Hà Lạc bát tông cùng đạo sĩ phái Hoa Sơn vội vã nghinh tiếp vào đại điện.
Ngọc Vương quan là một ngôi chùa có tiếng nơi vùng núi Thái Sơn, đạo sĩ có đến hai ba trăm người, nhưng ai nấy đều không biết võ công. Quan chủ Nhứt Thanh là một vị đạo trưởng già độ bảy mươi ngoài tuổi vui lòng nhượng tạm ngôi chùa này cho nhân vật võ lâm Trung Nguyên làm nơi tạm trú.
Cừu Cốc vừa vào đến đại điện, trước tiên đã mở lời hỏi :
- Ân chủ đối với ngày đại hội mai này có gì căn dặn chăng?
Du Huy Khánh cung kính đáp :
- Thưa không. Theo thuộc hạ thấy thì có lẽ Ân chủ muốn mọi việc đều do thủ lãnh tùy cơ ứng biến.
Cừu Cốc gật đầu :
- Ngày hội mai này, trên danh nghĩa thì Vô Nhân đảo chủ mời Thất đại danh gia Trung Nguyên để tỉ thí. Nhưng sự thật thì muốn lập uy nơi Trung Nguyên này.
Những việc đó đối với ta không có quan hệ trực tiếp. Chủ yếu của chúng ta là bọn Phổ Kiếm minh giả kìa.
Triệt Địa Khách suy nghĩ giây lát nói :
- Theo thuộc hạ được biết, bọn Phổ Kiếm minh giả cùng Vô Nhân đảo chủ đã cấu kết thành một, mục đích là để đối phó với thủ lãnh. Nhưng tin Ân chủ vẫn còn tại thế, có lẽ bọn chúng cũng đã biết rồi, chủ ý mai này không biết họ có sửa đổi không, việc đó còn chưa được rõ.
Cừu Cốc điềm nhiên nói :
- Bất luận sự việc diễn biến ra sao, tại hạ đều gánh lấy hết trách nhiệm. Mai này chúng ta cứ đúng hẹn đến đấy phó hội.
Thanh Thu đột nhiên xen lời :
- Nếu dùng võ công quang minh chính đại thì chúng ta còn có thể đấu lại, rủi mai này họ sử dụng chất độc vô hình như Trường Kình công tử hôm nay thì làm sao có thể đối phó được?
Cừu Cốc không trả lời câu hỏi của Thanh Thu ngay, chàng liền quay sang Phổ Pháp thiền sư hỏi :

- Thiên Nhứt đạo trưởng đã bớt chưa?
Phổ Pháp thiền sư chấp tay xá một cái đáp :
- Hai mắt vẫn chưa trông thấy, võ công cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.
Cừu Cốc lâu nay cứ tưởng rằng Độc Long đan có hiệu lực trị được bách độc, ắt có thể trị cho đôi mắt của Thiên Nhứt đạo trưởng cùng Vương Phổ Trọng Hoa sẽ bớt đi. Giờ nghe nói Độc Long đan vô hiệu nghiệm, trong lòng buồn bã vô cùng. Nhưng tánh chàng vẫn cứng cỏi lâu nay, ngoài mặt không hề biểu lộ gì cả và lại nói :
- Mai này các vị ở lại chùa nghỉ ngơi vậy.
Hận Thu nãy giờ đứng làm thinh, đột nhiên lên tiếng :
- Tại hạ tuy không phải là người của Phổ Kiếm minh, nhưng đã nhận lời căn dặn của Mộ Dung tiền bối, cần phải giết cho được tên dâm đồ Trịnh Tử Tư để báo cừu huyết hận cho người. Ngày hội mai này, tại hạ nhất định phải đi rồi.
Cừu Cốc nhìn sang Hận Thu nói :
- Mối thù của Mộ Dung tiền bối cũng thuộc việc của bổn minh, dù cho Ngô huynh không ra mặt đi nữa, tại hạ cũng có trách nhiệm thanh toán vậy.
Trong lúc mọi người đang nói chuyện thì vị trụ trì của Ngọc Vương quan Nhứt Thanh đạo trưởng từ trong đi ra nói :
- Chẳng mấy khi được chư vị giá lâm Ngọc Vương quan, bần đạo đã khiến dọn hai bàn tiệc rượu để kính mời.
Cừu Cốc khiêm tốn tạ ơn :
- Đến đây làm rộn, tại hạ đã cảm thấy chẳng yên, còn đâu dám bầy chuyện tiệc đình.
Nhứt Thanh đạo trưởng cười ha hả nói :
- Nếu thiếu hiệp còn khiêm nhường là không phải bản tính của người anh hùng rồi.
Tiếng nói vang rền khắp đại điện, chứng tỏ khí lực mười phần sung túc, Cừu Cốc không khỏi giật mình thầm nhủ :
- "Vị đạo trưởng này công lực quá ư thâm hậu, sao lại bảo là không biết võ nghệ kìa?"
Triệt Địa Khách liền đứng dậy nói :
- Nhứt Thanh đạo trưởng không phải là người ngoài, chúng ta có làm phiền ông ít nhiều cũng chả sao.
Cừu Cốc vốn không muốn uống rượu, nay Triệt Địa Khách đã nói vậy thì không còn từ chối được nữa, liền theo Nhứt Thanh đạo trưởng ra đình hóng mát nơi sau chùa.
Triệt Địa Khách cười lớn nói :
- Hay đa, mai này là ngày tỉ thí, sống chết chưa biết ra sao. Đêm nay cứ việc uống cho phỉ tình đi đã.

Nhứt Thanh đạo trưởng đợi mọi người uống xong, liền nâng ly lên vui vẻ nói :
- Các vị cứ việc ăn uống cho vui, ngày hội mai này bần đạo dám quả quyết chỉ kinh tâm một tí thôi chứ không điều gì nguy hiểm cả.
Hà Lạc bát tông tánh tình hào phóng, uống riết một hơi mấy chén không ngừng, còn Cừu Cốc thì ít hay uống rượu nên miễn cưỡng uống vài ly rồi ngưng lại.
Chung quanh đình được trồng hoa thơm cỏ lạ, mùi hương phảng phất dễ chịu, Cừu Cốc một mặt nhìn Hà Lạc bát tông uống rượu, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xem phong cảnh nơi hoa viên.
Bỗng nhiên chàng nghe bên tai thoáng nhẹ có tiếng người nhảy lên tường, nhưng giả vờ không hay biết, đưa mắt liếc sang Thanh Thu ra dấu. Thanh Thu vốn là cô gái tinh tế hơn người, vừa nhìn thấy đã hiểu ngay việc gì vừa xảy ra.
Cùng lúc ấy, Nhứt Thanh đạo trưởng cất tiếng cười lên ha hả nói :
- Đạo hữu phương nào giá lâm, sao không đường đường đột đột mà vào dùng ly rượu nhạt?
Mọi người đang lúc vui vẻ, liền im tiếng ngay. Tiếp đấy ngoài hoa viên có tiếng cười đáp lại :
- Chủ nhân đã có thành ý mời, lão chủ nếu từ chối thì đâu phải thật tình.
Ngay lúc ấy một bóng người xẹt vào, thì ra là một cụ già mặc triều phục.
Cừu Cốc trông thấy kẻ ấy là Cố Viên lão nhân, mặt liền tỏ vẻ lạnh lùng.
Cố Viên lão nhân thấy thế nhưng vẫn điềm nhiên tiến đến cúi đầu chào nói :
- Liêu Vĩnh Niên tham kiến Thủ lãnh.
- Không dám! Không dám! Tại hạ không xứng đáng làm thủ lãnh các hạ.
Cố Viên lão nhân vẫn giữ vẻ điềm nhiên cười nói :
- Tôi biết thành kiến của thủ lãnh đối với Liêu mỗ rất sâu, song việc này khó nỗi dùng lời giải thích không được. Nếu người ấy không phải giống Ân chủ như đúc thì lão hủ này đâu đến nỗi phải lầm lẫn.
Thấy Cừu Cốc vẫn tỏ vẻ lạnh lùng không hề đếm xỉa, ông lại thở ra tiếp :
- Kẻ đã lầm lẫn không những chỉ mình lão hủ, ngay cả người thường gần gũi với Ân chủ như Trương Cửu Linh kia nữa mà cũng bị gạt.
Thanh Thu lên tiếng hỏi :
- Tiền bối đã biết lầm lẫn, tại sao lại còn theo ông ta?
- Như vậy cô nương có điều chẳng rõ. Thật ra thì lão hủ thoạt đầu cứ tưởng y là Ân chủ, sau thấy hành vi hàng ngày mỗi khác với Ân chủ xa, trong lòng đã bắt đầu sanh nghi. Đến khi thấy ông ta đối với võ công của minh hữu không biết gì cả, lúc ấy mới quyết đoán là giả. Nhưng lòng vẫn muốn theo dõi xem sao nên mới ở lại cho đến giờ này.
Cừu Cốc "Hừ" một tiếng nói :

- Những lời nhảm xin bớt nói đi. Hôm nay các hạ đến đây với mục đích gì?
- Đặc biệt đến cho hay một cơ mật.
- Việc liên quan đến Phổ Kiếm minh giả. Kế hoạch đều thay đổi cả, hiện địch dùng lối mới để chống cự.
- Các hạ đã được biết thì có thể dùng lối Dịch Lý trận pháp phối hợp cùng độc vật của Vô Nhân đảo.
Thanh Thu cười nhạt :
- Như vậy không khác gì múa rìu trước cửa Lỗ Ban.
Cố Viên lão nhân nghiêm nghị :
- Môn đồ trận Tiên Thiên Dịch lý thì dễ phá, nhưng còn chất độc thì thật khó phòng.
Cừu Cốc vẫn lạnh lùng :
- Theo ý của các hạ thì phải ứng phó thế nào?
- Lão hủ tạm thời chưa muốn ra mặt, mai này do con Hồng Liệu hợp với Thiên Độc cốc chủ, Thiên Độc Nhân Ma không thể hợp tác với chúng tôi được, hơn nữa lệnh tôn nữ cũng chẳng có ở đây.
Cố Viên lão nhân đưa mắt nhìn qua một lượt khắp các nơi quả nhiên không thấy Liêu Hồng Liệu, không khỏi thất kinh nói :
- Nó đi đầu rồi?
- Hôm qua nàng ra đi, không từ biệt ai, cũng chẳng hiểu nàng đi đâu cả.
Cố Viên lão nhân chỉ có một đứa cháu gái, giờ nghe nói thế không khỏi lo âu liền quay người ra đi. Triệt Địa Khách bỗng nhiên quát to nói :
- Đứng lại, lời chưa nói rõ sao có thể đi được.
Cố Viên lão nhân quay phắt lại :
- Chẳng lẽ chư vị còn hoài nghi lão hủ?
- Tình hình hiện giờ khách biệt khiến không thể không nghi ngờ được.
Cừu Cốc mỉm cười, khoát tay :
- Thôi để cho ông ấy đi. Cho dù họ đến đây với mục đích gì đi nữa cũng chẳng thu thập được gì cả.
Cố Viên lão nhân lòng rối như tơ vò, đâu còn thời giờ để giải thích, liền tung mình ra đi. Triệt Địa Khách hậm hực, hừ luôn mấy tiếng rồi ngồi trở về chỗ cũ.
Nhứt Thanh đạo trưởng mỉm cười nói :
- Lão già theo bần đạo biết thì có thể tin được. Thôi chúng ta tiếp tục uống rượu vậy.
Cừu Cốc bỗng như sực nhớ một điều gì, lập tức đứng dậy căn dặn bọn Hà Lạc bát tông :
- Tại hạ còn có một việc cần phải làm gấp, nếu không về kịp thì các vị cứ việc đến hội trường chờ tại hạ vậy.
Lời dứt thì người chàng cũng đã vượt tường ra đi. Nhứt Thanh đạo trưởng

cũng đứng dậy xin lỗi nói :
- Bần đạo còn phải ra phía trước để cắt đặt công việc cho chúng tăng, tạm thời xin cáo biệt.
Rồi ông từ từ bước ra khỏi đình đi về phía tiền điện. Hai người chủ yếu đã ra đi, khiến cho tiệc rượu giảm phần hứng thú. Mọi người liền ăn uống vội vã rồi trở vào đại điện nghỉ ngơi.
Nói về Cừu Cốc vừa ra khỏi Ngọc Vương quan, lập tức thi triển khinh công theo hướng Cố Viên lão nhân đã đi khi nãy. Công lực của chàng giờ so với Lão nhân thì sự hơn thua thật là cách biệt, thành thử chẳng bao lâu chàng đã phát hiện hình bóng của ông ta đang chạy phía trước, hình như cứ cắm đầu phi xuống núi.
Cừu Cốc không khỏi ngạc nhiên thầm nghĩ :
- Không lẽ bọn họ nghỉ chân nơi dưới núi này sao?
Trong lúc phân vân thì bỗng một tràng cười quái dị, một cụ già cẩm y đã từ bên đường tung ra ngăn lại lớn tiếng quát :
- Đứng im!
Cố Viên lão nhân không khỏi ngạc nhiên. Cụ già cẩm y mặt đầy sát khí hừ một tiếng nói :
- Nửa đêm gà gáy ngươi đi đâu thế?
- Lão hủ đi tìm đứa cháu giá duy nhất của lão.
- Hừ! Sợ không phải vì việc ấy đâu?
- Lão hủ chưa hề nói dối, xin Tổng quản minh xét.
- Ta không có nhiều thời giờ để nói chuyện với ngươi. Mau theo ta về gặp Ân chủ.
- Lão hủ chỉ có một đứa cháu gái, mong Tổng quản thương tình. Khi tìm xong, lão hủ sẽ về thọ tội với Ân chủ sau.
- Cha chả! Ngươi nói thật dễ nghe. Cháu gái của ngươi giờ đã là nghịch đồ, không bắt tội ngươi đã là rộng rãi lắm rồi, ngươi còn dám cả gan đi tìm con tiện tì ấy. Chẳng lẽ tưởng rằng Tổng quản này không thể trị ngươi được sao?
Cố Viên lão nhân lão nhân đành thở dài nói :
- Tổng quản! Thật người nhứt định không để cho lão hủ đi sao?
- Không phải bổn Tổng quản không muốn, ngặt vì minh quy không cho phép.
Cố Viên lão nhân bỗng cười ngất như điên cuồng :
- Thật tình nói cho ngươi rõ, người đội lốt Ân chủ này là giả mạo, từ hôm nay bắt đầu lão hủ không còn mắc lừa bọn ngươi nữa đâu.
Hồng Dương Động thét lớn :
- Ngươi tìm cái chết!
"Vù" một cái tung chưởng đánh ra, kình phong ồ ồ nhằm ngay ngực Lão nhân xông tới.

Cố Viên lão nhân "Hừ" một tiếng, lách sang né tránh, đoạn cất tiếng nói :
- Hồng Dương Động, khuyên ngươi nên ngưng đi. Nên nhớ lão hủ không hề sợ ngươi đâu.
Hồng Dương Động lại cười lên hai tiếng đanh ác rồi lại phát chưởng đánh ra.
Cố Viên lão nhân biến sắc đang định đưa chưởng ra chống nghinh thì bỗng trên không có tiếng hạc kêu vang. Một con hạc trắng mồng đỏ từ xa bay đến, Hồng Dương Động vừa thấy tiên hạc lập tức thu chưởng lui ra sau, tung vào rừng như trốn tránh.
Sự biến chuyển quá ư đột ngột khiến cho Cố Viên lão nhân cứ đứng tần ngần ngơ ngác, bỗng nghe một tiếng cười trong nẻo phát ra :
- Kẻ ấy thật là gan nhỏ như chuột. Chỉ một tiếng hạc mà cũng đã khiếp vía kinh hồn.
Tiếp theo tiếng nói là một bóng thiếu nữ hồng y từ trên lưng hạc nhảy xuống.
Cố Viên lão nhân như hình nhớ ra vội vã bước đến nói :
- Vương phi đã giá lâm đến Thái Sơn rồi sao?
Thiếu nữ đưa mắt nhìn ông ta một cái bỗng chuyển sang phía Cừu Cốc đang ẩn núp nói :
- Mau ra đây, Vương phi tìm người có việc cần.
Cừu Cốc ngầm phục đôi mắt sắc bén của thiếu nữ này, lập tức tung mình nhảy ra nói :
- Cô em, có phải cô gọi tôi chăng?
Hồng y thiếu nữ cúi đầu chào chàng một cái nói :
- Vương phi mời thủ lãnh đến gặp mặt ngay.
Rồi không đợi Cừu Cốc trả lời, nàng đã đưa tay lên không đánh ra một chiêu, tiếp theo một tiếng nổ khẽ, hạc trắng nghe dấu hiệu liền hạ xuống dưới mặt nàng.
Cừu Cốc ngắm xem con hạc trắng này chỉ cao quá đầu người.
Thiếu nữ khẽ tung mình nhảy lên ngồi trên lưng bạch hạc ngoắt tay gọi Cừu Cốc :
- Mau nhảy lên!
Rồi nàng lại quay đầu sang nói với Cố Viên lão nhân :
- Vương phi khiến người tạm thời khoan đi tìm Hồng Liệu đã, mai này cần nhờ đến người hiểu dụ những minh hữu còn đang bị lừa gạt cho họ thức tỉnh.
Cố Viên lão nhân cung thân đáp :
- Lão hủ tuân lệnh.
Cừu Cốc cũng đã nhảy lên mình hạc rồi, nhưng chàng còn trố mắt nhìn con hạc thầm nghĩ :
- "Ta xem ngươi chở hai người có thể bay được chăng?"

Thiếu nữ bỗng hô lớn một tiếng "lên", hai cánh của bạch hạc bắt đầu dang ra, bay thẳng lên trời lướt mây đi mất. Cừu Cốc ngồi trên lưng hạc, nhìn xem phong cảnh bên dưới đẹp mắt vô cùng, lòng chàng không khỏi khoan khoái.
Độ một khắc đồng hồ trôi qua, bạch hạc bỗng hạ mình xuống một sơn cốc, Hồng y thiếu nữ nhảy xuống lưng hạc vui vẻ nói :
- Đã đến nơi rồi.
Cừu Cốc cũng nhảy theo xuống thì đã thấy một thiếu phụ quý phái đang ngồi trên phiến đá, sau lưng có hai thiếu nữ áo xanh lưng đeo trường kiếm đứng hầu.
Cừu Cốc cung thân thi lễ nói :
- Không hiểu phu nhân cho gọi tại hạ đến đây có điều gì căn dặn.
Quý phụ bỗng tung thân nhảy xuống phiến đá nói :
- Đưa kiếm đây.
Thiếu nữ áo xanh đứng hầu bên trái lập tức rút kiếm dâng lên, quý phụ tiếp trường kiếm cầm tay, rung mạnh một cái rồi vun vút máu lên miệng bảo :
- Chú ý xem đây.
Đường kiếm tung bay, thân hình yểu điệu. Cừu Cốc thoạt đầu còn ngơ ngác nhưng rồi liền tập trung tinh thần, tỉ mỉ xem xét.
Thì ra chiêu thức của quý phụ đang sử dụng huyền ảo dị thường, có thể nói là giang hồ chưa từng thấy. Càng xem càng cảm giác cao thâm đến khó lường.
Mãi đến lúc sau thì chỉ còn thấy một vùng ánh sáng, kiếm khí tỏa ra tứ bề, khiến người đứng cách xa ba trượng cũng cảm thấy buốt lạnh thấu xương.
Cừu Cốc vốn tính thông minh, trí nhớ lại mạnh, tập trung tinh thần xem xét giây lâu đã lãnh hội được phần nào.
Kiếm quang dần dần giảm bớt, kiếm thế chậm chạp, lát lâu mới đi hết các đường. Quý phụ như luồng khói trắng nhẹ nhàng bay lên phiến đá khi nãy ngồi xuống nhìn Cừu Cốc hỏi :
- Thế nào?
Cừu Cốc cung thân đáp :
- Vãn bối ngu muội, chỉ lãnh ngộ được năm sáu phần.
- Được vậy cũng đã khá lắm rồi, sau này tự nhiên hiểu thêm.
Cừu Cốc cung thân nói :
- Kính tạ phu nhân đã chỉ điểm.
- Người nhà cả, khỏi cần nói thế. Ngày hội mai này ngươi chuẩn bị thế nào?
- Vãn bối sẽ tận hết sức lực và thuận theo mạng trời.
- Cứ việc yên tâm ra tay, còn những việc khác đã có lão thân làm chủ.
- Danh tánh phu nhân có thể cho vãn bối biết được chăng?
- Giờ đừng nên hỏi những việc đó. Sau này khỏi nói ắt cũng sẽ biết được.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm mấy câu, quý phụ bỗng tung mình nhảy lên cao

khoát tay nói :
- Ngươi đi đi! Lão ấy càng già càng lẩm cẩm, có thể không đếm xỉa vào việc này đấy. Nhưng ngươi cứ yên tâm, ta đã có ở đây quyết không để cho bọn chúng lộng hành đâu.
Một tiếng hạc kêu vang, bóng người quý phụ cũng đã mất dạng.
Cừu Cốc giờ đã ngầm hiểu thân phận của quý phụ vì lai lịch của pho kiếm pháp hình như chàng có hơi quen thuộc. Nó hình như có liên quan đến võ công của "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục". Như vậy có thể đoán ra thế nào đối với Thái Bạch Tiên Ông cũng có liên quan mật thiết lắm.
Trời bắt đầu rựng sáng, chim chóc ca hót đó đây. Vừng hồng cũng dần trồi lên đỉnh núi. Cừu Cốc đột nhiên nhớ đến giờ mình phải đi phó hội, liền tung mình ra khỏi cốc phi nhanh.
Bỗng nhiên nơi cốc khẩu một vị đạo trưởng râu dài đã nhanh nhẹn tung ra, Cừu Cốc nhìn kỹ là chủ trì Ngọc Vương quan Nhứt Thanh đạo trưởng thì không khỏi thất kinh hỏi :
- Đạo trưởng tìm tại hạ có việc gì?
Nhứt Thanh bỗng nhiên đỏ mặt, ấp úng nói :
- Bần đạo có một việc nhờ cậy, vẫn mong thiếu hiệp nhận lời cho.
Cừu Cốc thấy ông ta mặt tỏ vẻ thẹn thùng, lời nói lại ú ớ, không khỏi ngạc nhiên nói :
- Đạo trưởng có việc gì cứ nói ra, chỉ cần tại hạ có thể làm được quyết không từ chối.
Nhứt Thanh đạo trưởng bỗng lấy trong người ra một khăn gói, rồi từng lớp một giở ra, cuối cùng lấy ra một viên ngọc xanh trao vào tay Cừu Cốc nói :
- Nếu gặp được Bất Lão bà bà, xin trao hộ vật này cho bà.
- Nếu bà ta hỏi của ai trao, có cần nói tên đạo trưởng không?
- Khỏi nói, đây là mối tình đơn tư của bần đạo. Cũng vì đấy mà bần đạo đã xuất gia hai mươi năm nay.
Nhắc đến tình cũ, mặt của đạo trưởng bỗng ửng đỏ thẹn thùng. Cừu Cốc không khỏi cười thầm nghĩ :
- "Vị đạo trưởng này đã bảy tám mươi tuổi, vậy mà còn mắc cỡ như thế?"
Đoạn chàng gật đầu :
- Có lẽ Bất Lão bà bà trước kia là nhân tình của đạo trưởng?
- Ôi! Thực tế mà nói, bần đạo chẳng qua là yêu thầm nhớ trộm đấy thôi.
Cừu Cốc nghĩ thế không tiện hỏi thêm, liền gật đầu ưng thuận :
- Tại hạ nhứt định sẽ làm tròn việc này cho đạo trưởng.
- Nếu được một hai câu trả lời của nàng thì thật vui không gì bằng.
Cừu Cốc thầm quở: "Tâm địa của đạo trưởng này bị lụy vì tình, đâu thể tu thành chánh quả được". Nhưng chàng đã ưng thuận ông ta rồi, đành phải gật đầu.

Nhứt Thanh đạo trưởng như đã xong việc, liền vui vẻ cúi đầu :
- Bần đạo xin cảm tạ thiếu hiệp trước.
- Việc nhỏ mọn cần chi phải nói thế.
Chàng liền tung mình hướng về nơi ước hẹn phi nhanh, nhưng chàng đâu ngờ việc nhỏ mọn này mà hậu quả đã khiến cho Phổ Kiếm minh thiếu điều bị tan rã và phải trải qua một cơn bão táp phong ba.
Cả một đêm Cừu Cốc như hình không hề nghỉ ngơi qua, cứ bôn ba đây đó, mãi cho đến giờ thìn chàng mới đến nơi đại hội.
Đấy là một khu đất trống rộng lớn, cỏ mọc xanh tươi, lúc ấy người đến xem cũng đã có mặt không ít, nhưng chưa thấy người của Thất đại danh gia.
Chàng biết thời gian hãy còn sớm nên tìm một nơi yên tĩnh ngồi nghỉ, nhắm mắt vận công để khôi phục lại sự mệt nhọc của đêm vừa qua.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 62
Anh hùng phó hội

Thời gian trôi qua đã gần đúng ngọ, nơi khoảng đất trống trên đỉnh Thái Sơn đầu người lúc nhúc, tiếng trò chuyện vang đầy. Những người đến xem đều là các tay võ nghệ cao cường, nhân vật tiếng tăm trong võ lâm thời đại.
Bỗng từ xa có tiếng nói sang sảng vọng lại :
- Không ngờ lão Độc vật của Thiên Độc cốc lại đầu hàng kẻ địch, thật là một việc hết nổi tưởng tượng.
Tiếp theo lại một tràng cười ha hả vọng lên :
- Mặc hắn, nếu chúng ta rủi thất bại thì hắn cũng chẳng yên thân nào.
Tiếng nói cười vừa dứt thì người cũng đã đến nơi, thì ra là một cụ già cao lớn cùng một lão ăn mày áo vá trăm mảnh.
Ai nấy vừa thấy đã nhao nhao thốt lên :
- Hồ Thương kiếm khách...
- Khất Tiên Thường Dung...
Hồ Thương kiếm khách nhìn mọi người rồi khẽ thở ra nói :
- Có lẽ cũng vì hư danh này mà hại đến chúng ta.
Khất Tiên cười ha hả nói :
- Việc đã đến rồi còn nói làm chi nữa. Có lẽ hôm nay anh em ta sẽ bị miệt danh trên giang hồ này rồi.
Đột nhiên một giọng nói người phương bắc vọng lên :
- Lão ăn mày chưa chi mà thối chí như vậy, hôm nay ai chết ai sống còn

chưa chắc kia mà.
Thì ra Thiết Kỳ Ngân Tinh Đường Hoàng, Kim Kiếm thư sinh, Thiết Tranh lão lão cùng Nhiếp Hồn Tú Sĩ Định Tuyển đã có mặt bao giờ.
Khất Tiên xoe tròn đôi mắt nói :
- Nếu luận về võ công thì chưa chắc chúng ta đã thua họ, song bọn quỷ đảo ấy lại quen dùng chất độc, mà tiếc rằng chúng ta lại không có ai là người biết giải độc cả.
Đường Hoàng thất kinh hỏi :
- Lão Độc vật đến giờ này lại rút lui rồi sao?
- Rút lui còn để lại chút tình nghĩa có thể tha thứ, trái lại hắn còn đầu hàng kẻ địch rồi đấy.
Thiết Tranh bà bà vốn tánh nóng nảy, vồ mạnh cây đàn một tiếng quát lớn :
- Đồ không biết xấu hổ, ta phải tìm hắn đánh cho một trận trước đã.
Nhiếp Hồn Tú Sĩ vội khoát tay nói :
- Các vị chớ nên nóng tánh, nhớ rằng trận đấu này có liên quan đến danh dự không những chúng ta mà cả đến võ lâm Trung Nguyên. Vậy cho nên mong chư vị điềm tĩnh theo kế hoạch đã định mà hành sự.
Đáng lẽ Lục đại danh gia ai cũng chả chịu phục ai, nhưng lúc này là ngày cùng chung kháng địch, nên đều gác lại các sự an oán ngày xưa. Ai nấy đều ngồi xuống dưới mấy mỏm đá, im lặng nghỉ ngơi.
Thời gian đầu lại dần dần trôi qua, mặt trời đã đứng ngay đỉnh đầu và cũng là thời gian mà Vô Nhân đảo chủ đã ước hẹn với võ lâm Trung Nguyên.
Trong lòng mọi người đã bắt đầu hồi hộp, kẻ đi xem cũng bắt đầu kéo dồn lại thí điểm.
Trong lúc ấy, một tiếng rít quái dị liên tiếp theo là bảy tám bóng đen vun vút bay tới. Xa xa trông như mấy làn khỏi nhẹ lướt nhanh trên mặt đất.
Đi đầu là một quái nhân hình xấu xí, đầu đội kim khôi, sau tám tên đại hán mặc quần màu đỏ mình trần, trên tay người nào cũng không hề đem theo vũ khí.
Quái nhân vừa xuất hiện thì mọi người đã nhôn nhao xáo động. Ai nấy cứ tưởng rằng Vô Nhân đảo chủ là một nhân vật uy nghi dũng tướng, ngờ đâu lại là một quái vật như quỷ nhập tràng.
Quái nhân đưa đôi mắt sáng như sao liếc nhìn bốn bề một lượt, cười lên hai tiếng đoạn cất giọng sang sảng nói :
- Thất đại danh gia của Trung Nguyên có lẽ cũng đã đến nới, sao không bước ra để nói chuyện.
Lập tức sáu bóng người lẹ như tên bay hạ mình đến trước mặt quái nhân, chính là Hồ Thương kiếm khách cùng mọi người.
Nhiếp Hồn Tú Sĩ phe phẩy cây quạt, lên tiếng nói trước :
- Ngươi chính là Vô Nhân đảo chủ?

- Là ta, không có ai dám giả mạo.
- Ngươi mời chúng tôi đến đây có điều gì?
- Mục đích muốn kiến thức võ học của Trung Nguyên.
Nhiếp Hồn Tú Sĩ cười ha hả nói :
- E không phải là mục đích đó chăng?
Bây giờ mọi người đi xem đều tập trung đông đủ, bao thành một tường người chung quanh. Vô Nhân đảo chủ đưa mắt quét qua một lượt, cất giọng khàn khàn nói :
- Những lời nhảm khoan nói đến đã. Giờ chúng ta nói về chính đề vậy.
Cùng lúc ấy, bên ngoài đã vụt vào một người, thì ra là Thiên Độc Nhân Ma.
Hồ Thương kiếm khách vừa trông thấy, không khỏi lửa giận bừng bừng lớn tiếng quát :
- Lão Độc vật, ngươi còn mặt mũi để nhìn mọi người sao?
Sắc mặt của Thiên Độc Nhân Ma vẫn không hề biểu lộ gì cả, trái lại vẫn mỉm cười lặng thinh. Khất Tiên liền tiến lên một bước chỉ vào mặt Thiên Độc Nhân Ma nói :
- Đến đây! Đến đây! Ăn mày này đấu với ngươi một trận trước đã.
Thiên Độc Nhân Ma hai tay khoát lia lịa nói :
- Tiện tí hơi sức lại đi, cần chi phải làm thế.
Vô Nhân đảo chủ xoe tròn đôi mắt :
- Khoan đã, việc của chúng ta phải giải quyết trước hết.
Thiết Tranh lão lão lớn tiếng :
- Nói vậy thì người tiếp lão bà này mấy chiêu trước đã.
Vù một tiếng đờn sắt vung ra, thế đi mạnh tợ núi đổ.
Vô Nhân đảo chủ khẽ phất tay áo một cái. Một trận hàn phong thổi ra đánh tạt cây Thiết tranh sang qua một bên, cười ha hả nói :
- Ngươi gấp làm chi?
Tóc bạc của lão bà phất phơ, không nói không rằng liền vung Thiết tranh công tới.
Bỗng nhiên một tiếng quát vang tai, một đạo kình phong ào tới như bài sơn đảo hải, bức lão bà phải dang chiêu lui ra. Tám vị đại hán đã đến chận ngang trước mặt Vô Nhân đảo chủ tạo thành một bức tường.
Vô Nhân đảo chủ buông tiếng cười quái dị nói :
- Ngày hội hôm nay, bổn Đảo chủ tuyệt không ra tay, chỉ cần sáu các ngươi thắng nổi Tọa Tiền Bát Tú của ta thì lão phu lập tức nhận thua và trở về Vô Nhân đảo ngay.
Nhiếp Hồn Tú Sĩ vừa chứng kiến tám người họp lực đánh ra một chiêu, uy thế dũng mãnh khách thường, nhưng cũng vẫn ngang nhiên trầm giọng nói :
- Cho dù thiên binh vạn mã, sáu người cúng tôi cũng vẫn tiếp tay, huống hồ là tám tên mọi rợ này.

- Tốt. Vậy các ngươi nên chuẩn bị đi.
Vô Nhân đảo chủ cười lên hai tiếng, lùi người đứng sang qua một bên, tám tên hán tử cũng lập tức điều động, phân ra đứng vào tám ngôi vị.
Kim Kiếm thư sinh trầm giọng nói :
- Xem vầy có lẽ chúng đã luyện qua thế trận gì đây rồi.
Hồ Thương kiếm khách tuốt ngay trường kiếm nói :
- Mặc họ tấn công thế nào, chúng ta chống đỡ thế ấy.
Lúc này Thiết Kỳ Ngân Tinh, Kim Kiếm thư sinh, Nhiếp Hồn Tú Sĩ phát động cây quạt giấy ta lớn.
- Hương thơm này có vẻ quái dị.
Lời chưa chấm dứt thì Thiết Tranh lão lão cũng đã kinh hãi réo lên :
- Không xong rồi, tôi đã bị trúng độc của bọn chúng.
Tiếp theo Thiết Kỳ Ngân Tinh cũng rống lên :
- Bọn tà môn này hèn thật, đôi mắt của lão phu không còn thấy nữa.
Vô Nhân đảo chủ rít lên một tiếng, lập tức tám vị đại hán dần dần chạy chậm lại rồi đứng yên về ngôi vị cũ.
Mọi người bên thoạt đầu vẫn tưởng cuộc đấu sẽ hứng thú lắm, đến khi nghe Lục đại danh gia đều cho biết không còn thấy đường nữa họ mới bắt đầu đề phòng.
Mười mấy cao thủ đứng ở hàng đầu bỗng kêu lên inh ỏi :
- Không xong. Mắt của tôi sao cũng chẳng thấy đường?
Tiếp theo là tiếng réo vang thảm thiết, thân người ngã ình ịch có đến hai ba mươi. Lúc ấy toàn hội trường, kẻ nhát gan đều rút lui hết cả.
Vô Nhân đảo chủ ngửa mặt lên trời cười đắc ý nói :
- Các ngươi đều bị "chất mù mắt" của Vô Nhân đảo, nếu còn hành động ngông cuồng thì đừng hòng sống sót một mạng.
Hội trường bỗng nhiên trở thành náo loạn. Những người nhiễm độc nhẹ chạy được mấy bước cũng không còn thấy đường nữa, nên đều bị bọn đại hán của Vô Nhân đảo lùa vào một chỗ, ai nấy đưa tay ra mò, đi đụng vào lẫn nhau.
Lục đại danh gia công lực thâm hậu hơn, nên đôi mắt tuy mù những vẫn còn giữ được bình tĩnh đứng im lặng không nhúc nhích. Thừa lúc Vô Nhân đảo chủ phát ra tiếng nói, Thiết Kỳ Ngân Tinh định được phương hướng liền tung Ngân Tinh ra nhằm vào Vô Nhân đảo chủ bắn tới.
Vô Nhân đảo chủ cười lên hai tiếng quái dị, vung chưởng khẽ phất ra, một mớ Ngân tinh bị chưởng phong liền bay bổng lên trời, rơi vào đám người đi xem kêu la thôi vô số kể.
Vô Nhân đảo chủ lại lớn tiếng quát :
- Nếu còn hành động, thì chết ngay lập tức.
Lúc ấy bọn người đi xem cứ xông càn ra ngoài, đa số đã bị tám tên hán tử của Vô Nhân đảo hạ sát, còn lại biết có xông ra cũng không ích gì, nên đành

ai đâu đứng vào chỗ ấy.
Thiên Độc Nhân Ma nãy giờ đứng yên một chỗ, bỗng tung mình đến trước mặt Hồ Thương kiếm khách lớn tiếng nói :
- Kẻ thức thời vụ mới đáng mặt anh hùng, lão phu khuyên các ngươi nên nhẫn nại tí.
Hàn Kỳ nổi giận quát :
- Nhược đồ, còn mặt mũi nào để nói chuyện với chúng ta.
Thiên Độc Nhân Ma không hề tỏ ra giận dữ, vẫn mỉm cười nói :
- Cần chi phải nóng này như thế, tôi chẳng qua là đứng vào lập trường của bạn cũ, khuyên các bạn chớ có dại dột mà thiệt hại vô ích.
Khất Tiên liền xen lời, cười lên ngông dại :
- Người đời trăm tuổi, cũng phải chết, có gì mà sợ sệt. Huống hồ chúng ta chết về cách này còn hơn lão Độc vật được sống để đầu hàng địch mang nhục suốt đời.
- Ha hả, chết mà không mang lại ích lời thì sống được vẫn hơn. Tánh mạng con người vẫn quý lắm chớ.
Hồ Thương kiếm khách giận lắm cung kiếm chém ra một chiêu, Thiên Độc Nhân Ma lách người ra mau né tránh lại cất tiếng nói :
- Làm vậy chỉ tổn phí chân lực chớ có ích gì, đợi lát nữa viện binh đến lúc ấy thí mạng cũng chưa trễ mà.
Lời nói này tuy ngoài mặt là câu nói châm biếm song kỳ thực để nhắc nhở bọn họ. Nhiếp Hồn Tú Sĩ là người trầm tĩnh liền sực nhớ lại nên thầm nghĩ :
- "Đúng rồi! Tại sao bọn người của Phổ Kiếm minh giờ chưa thấy ra mặt?"
Vô Nhân đảo chủ thấy quần hùng đã chết đi hết mọt phần ba, kỳ dư những người còn lại thì đều yên lặng, liền cất tiếng nói lớn :
- Chất độc mù lòa vốn do bổn đảo đặc biệt chế ra, chỉ cần có thuốc giải thì lập tức sẽ khôi phục lại ngay, các vị chớ nên sợ sệt. Song tại hạ có một yêu cầu, nếu các vị ưng thuận, thuốc giải sẽ được tặng ngay lập tức.
Nói dứt liền đưa mắt quét nhìn mọi người, thấy không ai tỏ ra phản ứng lại, bèn lên tiếng tiếp :
- Sự yêu cầu của bổn Đảo chủ rất giản đơn. Chỉ cần mọi người có mặt đồng ký tên đưa tại hạ lên làm thiên hạ đệ nhứt cao thủ như vậy là xong việc.
Khất Tiên lớn tiếng quát :
- Chớ có mơ tưởng, người không xứng chức vị ấy.
Vô Nhân đảo chủ tức giận biến sắc, trong lòng nảy ra một ý nghĩ giết gà nhát khỉ, nên chân từ từ bước đến phía Khất Tiên.
Khất Tiên mọi người tuy thị lực đã mất, song thính lực vẫn còn, không khỏi cười lớn nói :
- Lão quái vật, ngươi chớ nghĩ bậy bạ, nếu ngươi liệu tiếp nổi chưởng lực của sáu người này hợp lại thì cứ bước đến đi.

Vô Nhân đảo chủ đưa mắt nhìn xem, thấy sáu người quả đang ngầm vận sức lực, nên bước chân của ông ta cũng từ từ chậm lại.
Nói về Hà Lạc bát tông chờ đến gần trưa vẫn không thấy Cừu Cốc trở về, nên liền ra đi đến nơi tụ họp đã hẹn. Khi vừa đến nơi thì thấy xa xa mọi người đều có cử chỉ khác lạ.
Thanh Thanh liền dậm chân tức tối nói :
- Không xong, chúng ta đã đến trễ rồi.
Uyên Lệ đối với bọn người Vô Nhân đảo hận đến xương tủy, nên vừa nghe thế liền xông người tiến lên.
Triệt Địa Khách trầm giọng nói :
- Khoan đã. Xem tình thế trước mắt hình như bên ta đã bị bọn Vô Nhân đảo thi triển chất độc rồi.
Thanh Thu cũng đã thấy ra ẩn tình nên chỉ tay nói :
- Chư vị thấy không, kẻ bị chết, người trúng thương không biết là bao nhiêu.
Mọi người đang còn bàn luận bỗng có một bóng người nhanh như điện xẹt bay tới lên tiếng nói :
- Các vị tạm thời ở đây đợi giây lát, để tôi đi xem thử sao.
Kẻ ấy chính là Cừu Cốc. Chàng đang nhập định trên một phiến đá lớn, đến khi tỉnh lại biết ự việc đã lỡ cả rồi, vội vã dặn Triệt Địa Khách mấy câu rồi tung người lên thẳng trên trận đấu đúng vào lúc Vô Nhân đảo chủ đang có ý hạ độc thủ Khất Tiên.
Cừu Cốc lớn tiếng quát :
- Thủ đoạn thật đê hèn, sao không dừng tay lại ngay, hay còn đợi cho võ lâm Trung Nguyên phỉ nhổ.
Vô Nhân đảo chủ vừa trông thấy Cừu Cốc, thoạt đầu tỏ ra ngơ ngác, nhưng rồi liền trấn tĩnh lại ngay, buông tiếng cười lớn :
- Ngươi đến rồi làm được việc gì chăng?
Khất Tiên nghe qua là biết ngay tiếng nói của Cừu Cốc nên liền réo gọi :
- Cừu nhi! Cẩn thận chất độc mù lòa của hắn đấy.
Cừu Cốc cười lạnh lùng :
- Những thứ ấy làm gì được tại hạ.
Tám tên hán tử của Vô Nhân đảo vừa thấy Cừu Cốc có mặt, lập tức nới rộng vòng đai bao luôn cả người chàng. Vô Nhân đảo chủ đứng đối diện với chàng, mặt hầm hầm sát khí.
Cừu Cốc ngầm vận thần, đem Huyền Môn Tiên Thiên chân khí bao phủ khắp người, đứng sừng sững nơi chính giữa đấu tràng, tình thế lúc ấy căng thẳng tột độ.
Thiên Độc Nhân Ma nãy giờ đứng yên bên Vô Nhân đảo chủ bỗng lặng lẽ tung mình ra đi nhanh như quỷ ảnh, chạy bay xuống núi tiến đến trước mặt bọn Hà Lạc bát tông, lấy trong người ra mười mấy viên đạn được trao cho

Từ Thanh Thu nói :
- Mỗi người đều ngậm một viên thuốc vào miệng, có thể trừ được chất độc mù lòa.
Thanh Thu đưa mắt nhìn ông ta nói :
- Nếu có thuốc giải sao lúc nãy không trao cho Thất đại danh gia để phòng ngừa?
- Hiện giờ không thể giải nghĩa rõ được. Xin cô nương tin nơi tôi, lát nữa sẽ hiểu ngay.
Thanh Thu bán tín bán nghi nhưng vẫn tiếp lấy dược, Thiên Độc Nhân Ma lại vội vã chạy về trận đấu đứng lại tại chỗ cũ. Lúc ấy tại đấu tràng khói đã tung lên mù mịt.
Thì ra tám đại hán của Vô Nhân đảo đã sử dụng chất độc mù lòa để chống cự với Cừu Cốc. Nhưng chàng là người trước kia nhờ Tiên ông đã cho uống thuốc Bách Độc Bất Xâm, ngoài ra chàng còn sử dụng chân khí để bảo vệ thân thể nên được an nhiên vô sự.
Bọn Vô Nhân đảo thấy dùng chất độc không hiệu lực, giờ chỉ còn cách dùng võ công để mong được thắng mà thôi. Bởi thế nên trận Long Hổ tương tranh đã bắt đầu khai diễn. Tám tên hán tử vốn là đệ tử nhứt đẳng của Vô Nhân đảo chủ, được rèn luyện từ nhỏ nên không những toàn thân đều là chất độc, mà võ công lại cũng cao thâm khôn kể. Trận thế vừa khai diễn, quanh vùng mây trắng phủ đầy, kình phong ào ào xông tới vây lấy Cừu Cốc vào trong.
Vô Nhân đảo chủ thấy Cừu Cốc đã bị bao vây, đắc ý cười lên ha hả, ngờ đâu tiếng cười chưa kịp dứt thì mười mấy bóng người đã lẹ như điện xẹt đến nơi, dẫn đầu là Triệt Địa Khách trong Hà Lạc bát tông trừng mắt quát lớn :
- Các ngươi quen thói dùng trận thế vây người, hôm nay cũng cho các ngươi nếm thử mùi vị của Hà Lạc bát tông cho biết.
Lời dứt đã nhằm vào Vô Nhân đảo chủ công tới. Phải biết Hà Lạc bát tông thành danh đã lâu năm, ai nấy công lực đều thâm hậu, giờ tám người liên thủ đánh ra, uy lực mạnh không thể tả được.
Vô Nhân đảo chủ không kịp nói được lời nào thì đã bị chưởng ảnh chung quanh vù vù đánh tới. Bọn thuộc hạ của Vô Nhân đảo thấy Đảo chủ bị vây, liền rần rần xông vào cứu viện.
Hận Thu quát to một tiếng, vung kiếm tiến lên, Thanh Thu cùng Uyển Lệ cũng song song lướt tới.
Phút chốc giữa trận đấu kiếm khí đã ào ào, tiếng la thét vang rền. Một trận đấu đầy hỗn loạn và khốc liệt.
Thiên Độc Nhân Ma thừa cơ hỗn loạn, lặng lẽ tung người đến trước mặt quần hùng bị trúng ám độc, kề tai nói nhỏ với Hồ Thương kiếm khách mấy câu đoạn trao mấy viên đạn được vào tay ông.
Hàn Kỳ lần này không còn lên tiếng chửi mắng nữa, trái lại tiếp lấy đan

dược rồi vội vã chuyển vào cho Khất Tiên mọi người một viên, đồng thời tự mình cũng uống vào một viên.
Thiên Độc Nhân Ma trao thuốc cho Hàn Kỳ xong rồi, lẹ làng chạy đến bọn người háo kỳ đến xem mà chẳng may cũng bị vạ lây, vừa tặng cho mỗi người một viên thuốc vừa khẽ nói :
- Đây là thuốc giải, mọi người nên uống nhanh lên.
Làm xong nhiệm vụ phát thuốc, ông ta liền quay về trận đấu, đứng khoanh tay lặng lẽ nhìn xem.
Cừu Cốc bị tám tay cao thủ của Vô Nhân đảo bao vây, chống cự được nửa tiếng đồng hồ, lòng chàng bất giác cảm thấy lo lắng thầm nhủ :
- "Người của Phổ Kiếm minh giả vẫn chưa ra mặt, nếu ta cứ tiêu hao chân lực thế này, lát nữa làm sao ứng phó với họ cho lại?"
Nghĩ đến đấy, mặt chàng liền hiện sát khí, rít lên một tiếng thảnh thót, đem Tuyệt Mạng tam thức ra sử dụng ngay. Chưởng lực vừa đánh ra, kình phong ồ ồ chuyển động tợ sóng vỗ núi lở.
Tiếng thảm khốc vụt vang lên, tiếp theo là hai tên hán tử bay bổng lên không cao ngoài trượng, máu me tuôn ra xối xả, nằm lăn ra ngay trên mặt cỏ chết tươi.
Kỳ dư sáu người không khỏi thất thất kinh hồn vía, nhưng thức thứ hai "Đoạt Mạng Truy Hồn" của chàng cũng đã đánh ra, uy thế lại chàng dũng mãnh hơn trước. hai tên hán tử khách cũng đã ngã lăn xuống đất chết luôn, riêng một hán tử đã bị gió tung xuống núi như chiếc lá rụng.
Lúc ấy gương mặt Cừu Cốc tợ như hung thần, thét lên một tiếng, chiêu thức thứ ba "Địa Phục Thiên Phan" kế tiếp đánh ra, uy thế mạnh mẽ có thể phá hủy bất cứ việc gì. Ba tên hán tử đã vội vàng nhảy lùi tránh né, nhưng vẫn không kịp, lập tức có mấy tiếng rống lên, máu tươi từ miệng hộc ra, thân hình lảo đảo lùi trượng ngoài rồi ngã lăn chết tốt.
Cừu Cốc thi triển Đoạt Mạng tam thức xong, chỉ phút chốc đã đánh ngã tám tên hán tử, đưa mắt nhìn sang bên kia thì thấy Hà Lạc bát tông đang phân ra tám phương vị ngồi xuống dưới đất, đồng phát chưởng đánh vào Vô Nhân đảo chủ.
Thoạt đầu xem như một trò chơi bỏ khăn, nhưng nhìn kỹ lại thì họ đang phối hợp một cách nghiêm mặt. Chiêu nào thức nấy đều ngầm vận huyền công, nguy hiểm lạ thường.
Vô Nhân đảo chủ tóc râu dựng ngược, đôi mắt đỏ ngầu, rít lên những tiếng quái dị, tung người nhảy qua nhảy lại như kẻ điên cuồng, song cuối cùng cũng không thể nào xông ra khỏi trận được.
Xem sang nơi khác thì thấy Hận Thu đang bị mười mấy tên hán tử bao vây, tình thế đã đến hồi nguy ngập, chàng đang định tung mình nhảy vào giúp tay thì bỗng có vị đạo sĩ râu dài, từ dưới triền núi phi nhanh lên, đó chính là

Chưởng môn nhân cùng cao thủ của Hoa Sơn phái. Họ chẳng nói chẳng rằng, liền vung kiếm vào đánh với bọn hán tử Vô Nhân đảo.
Cừu Cốc biết bọn cao thủ phái Hoa Sơn đã ra tay trợ giúp Hận Thu, Thanh Thu, Uyển Lệ thì quyết chẳng hề gì nên liền dừng bước lại không vào chiến đấu, quay người đi lần đến Khất Tiên.
Thiên Độc Nhân Ma đứng bên đột nhiên lên tiếng :
- Bọn họ đã uống thuốc giải rồi, không phải lo nữa. Hãy dưỡng tinh thần để ứng phó tình hình sắp đến đấy.
Cừu Cốc đưa mắt lạnh lùng nhìn về ông ta, dùng giọng mũi "Hừ"! một tiếng nói :
- Khỏi cần ngươi phải quan tâm. Tin rằng tình hình trước mắt ta vẫn ứng phó thư thả.
Lời nói vừa dứt, bỗng nghe Khất Tiên đã cười lên ha hả nói :
- Thật quái lạ, đôi mắt của lão ăn mày đã sáng lại rồi.
Tiếp theo Hồ Thương kiếm khách, Thiết Kỳ Ngân Tinh, Kim Kiếm thư sinh, Thiết Tranh lão lão cùng Nhiếp Hồn Tú Sĩ mọi người cũng đều mở mắt thấy được cả, nên thở phào một tiếng nhẹ nhõm.
Bỗng lúc ấy quần hùng mọi người cũng đều reo lên, thì ra mắt ai nấy cũng đã thấy lại được rồi, cùng lượt tung mình nhảy lên đánh bọn hán tử.
Phút chốc tiếng kêu quát kinh thiên, tiếng thảm khốc vang lên động địa. Mọi người đến xem đều là cao thủ có tiếng võ lâm, giờ họ đều phẫn nộ ra tay, thế mạnh như cọp đói vồ mồi.
Bọn hán tử Vô Nhân đảo có mặt được ba bốn mươi tên, đứng về nhân số thì họ đã thiệt thòi hơn. Hơn nữa cùng Hận Thu mọi người đã chiến đã lâu, nên gặp tình thế như vầy không đầy một khắc đồng hồ họ đã chết đi hết phân nửa.
Khất Tiên sáu người không thèm ra tay tranh đấu nữa, nhìn về Cừu Cốc cười ha hả nói :
- Hôm nay nếu không được hiền tế đến nơi, chỉ sợ bọn này đều biến thành quỷ mù lòa cả.
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Cháu không dám mạo lãnh phần thưởng này, thật ra giải độc cho quý vị vẫn là Thiên Độc Nhân Ma đấy.
Khất Tiên "Hừ"! một tiếng chẳng tin :
- Lạ! Lúc trao thuốc giải cho ăn mày này, rõ ràng là tiếng nói của cháu mà.
Thiết Kỳ Ngân Tinh lớn tiếng nói :
- Hiện giờ không nên nói đến việc đó, chúng ta tìm lão Vô Nhân đảo chủ thanh toán trước đã.
Thiết Tranh lão lão phụ họa :
- Đường bảo chủ nói có lý. Không giết tên ác ma ấy thì ta làm sao hả giận

được.
Sáu người như một trận gió cuốn xông thẳng vào nơi Vô Nhân đảo chủ. Nhưng ông giờ đây như kiến bị lửa, nhảy qua nhảy lại trong đồ trận của Hà Lạc bát tông nhưng vô phương thoát ra khỏi.
Khất Tiên đưa mắt nhìn vào trận thế của Hà Lạc bát tông một hồi, khẽ buông tiếng thở dài nói :
- Như vậy mới chính thực là công phu chứ!
Thiết Kỳ Ngân Tinh, Kim Kiếm thư sinh mọi người cùng thở ra không ngớt.
Cừu Cốc thấy bọn Khất Tiên xông về phía Đảo chủ, chàng cũng chẳng thèm cản trở làm gì, đưa mắt nhìn về phía xa xăm, trong lòng thầm quái dị, lẩm bẩm :
- Sao bọn người Phổ Kiếm minh giả chưa thấy đến đây?
Thiên Độc Nhân Ma hình như đã đoán ra ý nghĩ của chàng, mỉm cười nói :
- Chớ có nóng lòng, thế lực của bọn Vô Nhân đảo chưa bị tiêu diệt, bọn họ quyết chưa mặt đâu.
Cừu Cốc lạnh lùng :
- Ngươi có thể nói là một kẻ bù nhìn, đích xác ngươi không sợ sau khi Vô Nhân đảo chủ chết rồi, ngay cả ngươi cũng khó tránh thoát sao?
Thiên Độc Nhân Ma ngửa mặt lên trời cười nói :
- Chưa chắc, chúng ta sao không mau giúp họ diệt cho xong bọn mọi rợ ấy đi.
Lời dứt thì người cũng đã tung bay. Cừu Cốc cũng theo sau đến nơi, đã thấy trận đấu máu chảy thịt rơi hằng hà sa số, những tên hán tử của Vô Nhân đảo chết đã gần hết, còn những người đến xem cũng bị chết bị thương hết hai ba mươi.
Trận chiến đến hồi kết cuộc, Hận Thu, Thanh Thu, Uyển Lệ cùng đạo trưởng phái Hoa Sơn mình mẩy đều dính đầy máu đi đến Cừu Cốc.
Quần hùng đi xem trận đấu thoạt đầu tức giận nên mới ra tay giết hại, giờ thấy máu me chảy đẩy đất, trong lòng cũng đã nguôi. Ai nấy đều lặng lẽ rời khỏi đấu tràng ra đi cả, chỉ còn lại Cừu Cốc mọi người cùng Khất Tiên với Thất đại danh gia.
Trận đấu của Vô Nhân đảo chủ cùng Hà Lạc bát tông cũng vẫn còn tiếp diễn. Ông ta vô phương thoát ra khỏi trận, còn bên Hà Lạc bát tông nhứt thời cũng không thể nào chế phục ông ta được.
Trong lúc ấy, trên núi Lư có hai bóng người phi đến, một là Bất Lão bà bà còn người kia tứ là sư phụ của Thanh Thanh tứ Lãnh Diện Quan Âm Mai Kỳ.
Hai bà vừa đến nơi, một đưa mắt nhìn sang Hà Lạc bát tông mỉm cười, còn một thì xông đến trước mặt Cừu Cốc lạnh lùng nói :
- Lữ Cừu Cốc, lão thân có một việc buộc ngươi phải trả lời ngay.

- Xin tiền bối cứ nói.
- Ngươi có thật yêu Thanh Thanh không?
- Thanh muội đối với tại hạ vẫn một mực tình thâm, tại hạ đâu phải là người vô tâm.
- Nó là vị hôn thê của ngươi, còn ngươi cũng thương quý nó. Đáng lý hai đứa phải kết hôn với nhau.
- Vãn bối đã kết hôn với Từ cô nương, việc này không thể chấp thuận được.
Lãnh Diện Quan Âm mặt sương lạnh :
- Ngươi dám không chấp thuận?
- Không phải là vấn đề dám hay không, mà là việc không thể được.
- Ngươi không thể bỏ cô gái họ Từ ấy sao?
Thanh Thu đứng bên nghe nói liền xen lời :
- Đấy là lời của một vị võ lâm tiền bối ấy sao?
Lãnh Diện Quan Âm thoạt đầu ngạc nhiên, nhưng bỗng cất tiếng cười ròn :
- Thì ra tại có ngươi ở đây mới thế. Vậy càng phải bỏ chắc đi rồi.
Cừu Cốc lạnh lùng hỏi :
- Tiền bối với hành động bức người như thế vốn có ý gì chăng?
- Hừ! Đệ tử của Lãnh Diện Quan Âm đâu có thể gả cho kẻ thứ hai nữa được?
Thiên Độc Nhân Ma liền đến lên tiếng nói :
- Tôn giá nếu không còn việc gì khác thì việc này tốt hơn xin để lại sau sẽ nói chuyện vậy.
- Tại sao giờ không thể nói?
- Lữ Cừu Cốc vốn là thủ lãnh của Phổ Kiếm minh, hiện đang tập trung tất cả tinh thần để đối phó với bọn phản nghịch, phương giá tự nhiên đem việc này ra bàn luận, có phải làm loạn cả tinh thần của người không?
- Hừ! Nếu nói thế thì ta sẽ đợi hắn vậy.
Lời vừa dứt, bỗng nghe bốn phương tám hướng có tiếng cười quái dị nổi lên, tiếp theo là bóng người lố nhố như bầy chim bay nhanh đến nơi.
Trong bọn người vừa đến gồm có Tần Lãnh tam kiếm, Liêu Đông tứ nghĩa, Ngọc Hư quan chủ, Pháp Giới thiền sư, Thiên Lai Ma Tăng, Tuyết Sơn nhị xú cùng Vũ Nội tam hung và mười mấy tay cao thủ.
Khất Tiên đưa mắt nhìn một lượt, trong lòng không khỏi giật mình nói :
- Thật là tà môn, bọn người này đều là hùng cứ nhứt phương cả, sao lại chịu đầu hàng dưới chân chúng.
Nói ra thì ai cũng quen mặt cả, nhưng bọn người vừa đến hình như không nhìn thấy một ai, cứ đứng im cúi đầu không hề nói chuyện.
Giây lát, Tử Vong thành chủ cùng Trịnh Tử Tư, Hồng Dương Động mọi người cũng đã đến nơi trầm giọng nói :
- Ân chủ sắp đến nơi. Các người không mong gì tẩu thoát.

Tần Lãnh tam kiếm mọi người như chiếc máy, vừa nghe nói lập tức phân ra bao vây lấy bọn Cừu Cốc.
Hận Thu vừa thấy mặt Trịnh Tử Tư đã rút kiếm xông lên muốn đánh, Cừu Cốc khoát tay cản lại nói :
- Tạm thời chớ nên gấp, đợi Ân chủ giả đến đã rồi sẽ nói chuyện.
Bất Lão bà bà từ khi tới đến giờ vẫn đứng sau lưng bọn Hà Lạc bát tông lược trận, giờ hình như đã hiểu ra sự biến thay của trận thế, nên liền tung ình nhảy vào giữa cười nói :
- Để ta kiến thức trận đồ của Hà Lạc bát tông xem uy lực lớn đến bực nào?
Tà áo khẽ phất ra, bà liền liên tiếp công ra tám chiêu.
Vô Nhân đảo chủ đã bị bao vây ngót mấy tiếng đồng hồ, dùng tận lực cũng vô phương thoát khỏi, trong lòng đã tứ tối như điên cuồng. Giờ được Bất Lão bà bà nhảy vào can thiệp, áp lực bốn bên đã giảm đi phân nửa, nên liền rít lên một tiếng tung mình xông thẳng ra bên ngoài.
Cừu Cốc vừa thấy Bất Lão bà bà nhảy vào can thiệp, chàng cũng liền nhảy đến bên Hà Lạc bát tông, thấy mọi người mồ hôi đã ướt đầm đề, nhưng không ngớt vung chưởng chống đỡ thế đánh của Bà bà, tinh thần tỏ ra cực nhọc hơn nhiều. Chàng liền nảy ra một kế, lớn tiếng quát :
- Tạm thời giải tán trận đồ.
Triệt Địa Khách nghe lệnh lập tức đứng dậy, vù vù công ngay ra hai chưởng, đồng thời quát lớn :
- Giải tán đồ trận!
Lời vừa dứt thì bóng người đã vun vút bay ra, Hà Lạc bát tông đã lần lượt hạ thân bên người Cừu Cốc. Còn lão Bà bà cùng Vô Nhân đảo chủ cũng đã thu chưởng đứng lại một chỗ.
Vô Nhân đảo chủ bị vây trong trận đó có trên mấy tiếng đồng hồ, nên đối với tình hình bên ngoài không hay biết tí gì cả. Giờ đưa mắt nhìn xem tứ phía mới hay thuộc hạ của mình thảy đều chết cả, không khỏi hầm hầm tức giận, râu tóc dựng lên tung mình đến trước mặt Cừu Cốc lớn tiếng quát :
- Người của Vô Nhân đảo chủ có phải do ngươi ra lệnh giết cả chăng?
Cừu Cốc mỉm cười lạnh lùng :
- Kẻ giết người bị người giết lại, đó là tại các ngươi tạo lấy cái họa chứ còn trách ai được.
Vô Nhân đảo chủ giận dữ thét lớn :
- Giết chết ngươi để đền mạng cho chúng.
Liền tung mình đánh vào ngực Cừu Cốc, Cừu Cốc vẫn đứng tự nhiên không hề nhúc nhích, đợi cho kình lực vừa đến nơi liền quát to một tiếng vung chưởng đánh ra chiêu "Khí Thôn Hà Ngục".
"Ầm", hai luồng chưởng phong chạm nhau, mỗi đàng đều lùi sau hai bước.
- Hắn đã là cá nằm trong chậu, hơi sứ nào phí lực với hắn cho mệt.

Thực ra lúc nãy chạm chưởng với nhau, Vô Nhân đảo chủ đã biết mình thiệt thòi rồi, chỉ vì nóng giận nên bất cần mọi việc. Giờ nghe Bất Lão bà bà nói thế, trong lòng cũng đã hồi tỉnh lại, lập tức lui người ra sau, ngầm vận công điều dưỡng, trấn áp lại khí huyết đang chực tuôn trào.
Cừu Cốc một chưởng bức Vô Nhân đảo chủ lùi ra sau xong, chàng cũng chẳng thèm tiến lên đánh tiếp, chỉ đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi quay đầu nói với bọn Hà Lạc bát tông :
- Hiện giờ tạm thời chưa có việc gì, các vị có thể nghỉ ngơ giây lát để điều dưỡng chân khí.
Đoạn chàng lấy trong người ra bốn viên Long Hổ Cửu Hoàn đan trao cho Triệt Địa Khách nói :
- Mỗi người phân nửa viên ra uống, có thể khôi phục lại chân lực tiêu hao vừa rồi.
Bát tông y lời nhận thuốc ngay rồi nhắm mắt điều dưỡng. Cừu Cốc lại quay sang bọn Kim Kiếm thư sinh mọi người nói :
- Trận ác chiến sắp bắt đầu, phàm những người không phải là minh hữu của Phổ Kiếm minh, có thể tự tiện rút lui để tránh tai họa.
Thiết Kỳ Ngân Tinh cười lên ha hả nói :
- Hiện giờ chúng ta đồng chung một con thuyền sao lại phải phân biệt, thiếu hiệp thật xem rẻ bọn chúng tôi đấy thôi.
Cừu Cốc nghiêm nghị nói :
- Không phải nói thế, hôm nay vốn là việc nội bộ của Phổ Kiếm minh, người ngoài có thể khỏi tham gia vào.
- Nhưng Vô Nhân đảo chủ là kẻ đối đầu chết sống của chúng tôi.
Kim Kiếm thư sinh cùng Nhiếp Hồn Tú Sĩ cũng đồng thanh nói :
- Lữ thế huynh, bạn chớ nên nói nữa. Hôm nay bất luận là ai cũng đều nguyện nghe theo sự chỉ huy của thế huynh để cùng chung chiến đấu. :
Cừu Cốc thấy mọi người đã nói thế, không biết phải nói sao nên cười to :
- Thôi được, mọi người đã có lòng như thế, tại hạ cũng không khách sáo nữa.
Đoạn ngoắc tay gọi mọi người đến cả trước mặt nói :
- Tại hạ có một bài ca, xin các vị cứ theo âm điệu của tại hạ hát mà phối hợp chiêu thức của mình đánh ra, uy lực có thể tăng gia không ít. Giờ xin chư vị thử xem qua một lượt.
Mọi người vừa nghe, trong lòng không khỏi bán tín bán nghi, Cừu Cốc lại quay sang Thiết Tranh lão lão nói :
- Tiếng đàn của Lão lão thiên hạ vô song. Lát nữa xin cứ theo âm điệu mà gảy lên, thanh thế lại càng rộng lớn.
Thiết Tranh lão lão là người ưa dịu ngọt, vừa nghe những lời của Cừu Cốc khen tặng, lòng đã vui tươi nên gật đầu lia lịa.

Giờ Kim Kiếm thư sinh mọi người đã rút sẵn binh khí đứng thành vòng tròn bao vây lấy Cừu Cốc chính giữa, Thiết Tranh lão lão cũng ôm đàn đứng bên Cừu Cốc.
Cừu Cốc vận dụng khí lực, bắt đầu cất tiếng ca lên, Thiết Tranh lão lão cũng lập tức gảy đàn phụ họa. Lập tức tạo thành một âm thanh hùng dũng vô thường, khiến cho ai nấy máu nóng cũng nổi lên hăng say phấn đấu.
Kim Kiếm thư sinh mọi người theo điệu nhạc, huy động binh đao kiếm khí tuôn ra vùn vụt, kiếm quang chói mắt kinh người.
Tử Vong thành chủ cùng Trịnh Tử Tư thấy Cừu Cốc chỉ trong giây phút mà đã luyện thành một trận thế uy lực cực mạnh, trong lòng không khỏi hồi hộp lo âu.
Giây lâu, tiếng ca của Cừu Cốc cũng đã dứt, ai nấy đều ngưng tay nghỉ ngơi.
Khất Tiên trước hết buông ra tiếng cười ha hả nói :
- Khá lắm! Lão phu dám bảo đảm: "Theo lời ca cổ võ, công lực của người nào người nấy vô hình đã tăng thêm rất nhiều".
Cừu Cốc cứ mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Hàn Kỳ bỗng lại tuốt kiếm :
- Ra tay thôi! Sớm muộn gì cũng phải đánh một trận, sao không ra tay ngay giờ cho rồi.
Cừu Cốc lắc đầu nói :
- Đầu não của đối phương chưa đến, xin tạm thời nhẫn nại giây lát. Hơn nữa, nội tình liên lụy đến nhiều sự việc, không phải là đánh một trận là giải quyết xong cả đâu.
Bất Lão bà bà cùng Vô Nhân đảo chủ nãy giờ đứng yên một nơi, bỗng nghĩ ra một việc gì. Bà bà lên tiếng hỏi :
- Các hạ quanh năm cứ đùa giỡn với chất độc, vậy độc kế của các hạ đã thi hành như thế nào rồi?
Vô Nhân đảo chủ như sực tỉnh thốt :
- Đúng rồi! Chất độc làm mù mắt của Vô Nhân đảo chủ không một ai có thể giải được. Vậy ai đã giải độc cho bọn họ kia?
Đột nhiên bắt gặp Thiên Độc Nhân Ma đứng yên nãy giờ, ông liền giận dữ quát :
- Thì ra là ngươi! Ta sẽ giết ngươi trước mới được.
Vừa nói ông vừa tung người vung chưởng đánh vào Thiên Độc Nhân Ma, Thiên Độc Nhân Ma lùi sau tám thước, miệng cười ha hả nói :
- Các hạ mưu đồ xưng bá Trung Nguyên, lại sử dụng thủ đoạn nhơ nhớp ấy, như thế cũng gọi là nhân vật anh hùng hay sao?
Vô Nhân đảo chủ đã tức giận chẳng nói chẳng rằng, lại vung chưởng đánh nhồi tới. Thiên Độc Nhân Ma nghiêm nghị nói :
- Ngươi tưởng rằng lão phu sợ ngươi sao?

Dứt lời bàn tay khẽ lật ngược, từ một bên đánh xiên ra, chiêu thức kỳ ảo, có thể nói không thấy rõ ông ta đã phát chưởng bằng cách nào.
Vô Nhân đảo chủ là tay lão luyện giang hồ, thế mà giờ không biết hóa giải bằng cách nào, vội vã thu ngay chưởng lại tung nhảy ra ba bước né tránh.
Cừu Cốc vừa trông thấy chưởng pháp của Thiên Độc Nhân Ma sử dụng, không khỏi buột miệng gọi lên :
- Võ công trong "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục"?

KIẾM ĐĂNG

Hồi 63
Độc Ma ra Nhu Hiệp

Lúc này Vô Nhân đảo chủ như điên như cuồng, cứ vung chưởng đánh tới tấp vào người Thiên Độc Nhân Ma, nhưng chưởng thế dù mạnh đến đâu cũng bị Thiên Độc Nhân Ma hóa giải một cách dễ dàng. Phút chốc hai người đã đấu nhau trên hai mươi ngoài hiệp, song Vô Nhân đảo chủ vẫn không hơn được chút nào.
Khất Tiên đứng ngoài xem thấy kinh ngạc lên tiếng :
- Hay đa! Mấy năm không gặp, võ công của lão Độc vật đã tiến bộ quá nhiều.
Cùng lúc ấy một tiếng rít dài từ xa vọng lại, nhưng đến khi tiếng thứ hai thì đã sắp đến bên mọi người rồi, như vậy đủ thấy khinh công của kẻ ấy cao siêu đến mực nào.
Hồng Dương Động liền lớn tiếng nói :
- Ân chủ đã đến, coi chừng bọn phản nghịch tẩu thoát.
Sau tiếng lệnh ban ra, tình thế bắt đầu khẩn trương vô cùng, nhưng sắc mặt Cừu Cốc vẫn giữ điềm nhiên, ngước đầu nhìn về phía xa, thấy một bóng người nhanh như điện chớp vun vút bay đến.
Thì ra người ấy chính là Thái Bạch Tiên Ông giả. Vừa đến nơi, đôi mắt ông ta đảo nhìn khắp đấu trường một lượt, sau cùng bỗng dừng lại nơi Lãnh Diện Quan Âm lớn tiếng hỏi :
- Nếu lão hủ không quên, phương giá có phải là đại danh vang dậy bốn bề Lãnh Diện Quan Âm chăng?
Lãnh Diện Quan Âm ngửa mặt lên trời lạnh lùng nói :
- Khá khen cho ngươi đã đoán đúng, nhưng ngươi cứ yên tâm. Lão thân có việc riêng, quyết không tham dự vào trận chiến hôm nay đâu.
Thái Bạch Tiên Ông ngửa mặt lên trời cười hai tiếng rồi quay sang Vô Nhân

đảo chủ quát :
- Đảo chủ tạm thời ngưng tay, lão hủ có mấy lời muốn nói.
Vô Nhân đảo chủ liền ngưng tay lại, tung mình nhảy đến trước mặt ông ta giận dữ nói :
- Đã ước hẹn nhau đến đúng giờ ngọ, sao tôn giá mãi giờ mới đến?
- Trận đấu chưa kết thúc, không thể trách được.
- Nhưng Vô Nhân đảo đã tổn thất gần hết.
- Ha ha... ngươi cứ yên tâm, lão phu sẽ đòi lại món nợ máu ấy cho.
Bất Lão bà bà cũng đã đến nơi nói :
- Người đã đến đủ cả, động thủ ngay đi thôi, lão thân không còn chờ đợi được nữa.
Thái Bạch Tiên Ông hầm hừ :
- Nói thật cho chư vị rõ, lão phu chỉ lo là hai người đứng sau tên nhãi con kia, nên nãy giờ mới đích thân tra xét mọi nơi. Chứ nếu chỉ mình tên oắt con ấy thì đâu cần phải ra sức lực bằng này.
Nói dứt ông liền tung mình đến trước mặt Cừu Cốc trầm giọng :
- Ai đã ủng hộ cho ngươi và bảo đảm ngươi trong chức thủ lãnh Phổ Kiếm minh?
Cừu Cốc ngửa mặt lên trời ngạo nghễ nói :
- Còn hỏi nữa sao? Hẳn nhiên là ông ta rồi.
- Hừ! Thật là to gan.
- Ha ha... câu ấy phải để cho ta nói mới đúng.
Thái Bạch Tiên Ông liền sầm ngay nét mặt lớn tiếng :
- Tổng hộ pháp đâu?
Trương Cửu Linh bỗng từ trong đám người vụt ra, cung thân nói :
- Thuộc hạ có mặt.
- Ta giao đám người này cho ngươi, nếu để sẩy một người sẽ theo minh quy xử phạt.
- Thuộc hạ tuân mạng.
Trương Cửu Linh lại cung thân một cái.
Bỗng Triệt Địa Khách từ sau lưng Cừu Cốc bước ra lớn tiếng nói :
- Tổng hộ pháp, ngươi còn nhận được tại hạ không?
Cửu Linh giật mình nói :
- Tại sao các ngươi lại theo hắn?
- Đấy là mệnh lệnh của Ân chủ, tưởng Tổng hộ pháp giờ đây cũng nên tỉnh ngộ lại là vừa.
- Ngươi nói thế nghĩa là gì?
- Sự tình rất chính xác, xin Tổng hộ pháp chớ mù quáng nghe theo bọn họ.
Thái Bạch Tiên Ông thét lên một tiếng :
- Ngươi là ai? Dám cả gan buông lời nói bậy.

Triệt Địa Khách ngửa mặt cười ngất :
- Lão phu được giang hồ xưng là Hà Lạc bát tông, vẫn là tọa tiền bát đại hộ pháp của Ân chủ trước kia. Ngay cả thuộc hạ mình mà không nhận biết, còn dám mạo nhận là Ân chủ nữa sao?
Ông ta cố tình nói lớn để cho mọi người có mặt ai cũng nghe được cả.
Thái Bạch Tiên Ông nhất thời vô ý, đã bị Triệt Địa Khách vạch mặt nạ ra giữa công chúng, trong lòng sát khí nổi lên, hừ một tiếng xong lên chụp lấy cổ tay của Triệt Địa Khách.
Triệt Địa Khách đối diện với cường địch sớm đã để ý chuẩn bị. Vừa thấy thân hình của Thái Bạch Tiên Ông cử động liền nhảy sang bên lách tránh và lớn tiến nói :
- Ngươi đã mạo nhận Ân chủ, tưởng cũng phải biết trận đồ của Hà Lạc bát tông, hôm nay sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị.
Lập tức bóng người chuyển động, Hà Lạc bát tông trận thế đã bắt đầu dàn trận. Phút chốc chưởng ảnh thiên vạn, gió dội ầm ầm, chặt chẽ vô cùng, bao vây lấy Thái Bạch Tiên Ông.
Trương Cửu Linh tuy đang ở vào tình cảnh nan giải, nhưng vẫn chưa hề nhúc nhích. Ông ta vốn chức Tổng đại hộ pháp của Phổ Kiếm minh hẳn đã biết rõ trận đồ của Hà Lạc bát tông là do Ân chủ trước kia đích thân truyền thụ, dùng để chống lại cường địch. Nếu người bị vây trong ấy chính là Ân chủ thì chẳng khác nào múa rìu trước cửa Lỗ Ban.
Không ngờ sự tình lại ngoài sức tưởng tượng, Thái Bạch Tiên Ông sau khi bị vây vào trận, trừ nội lực thâm hậu ra, không thấy tỏ ra chút gì là hiểu biết trận thế cả, trong lòng bắt đầu có sự nghi ngờ.
Lúc bấy giờ, Tử Vong thành chủ, Trịnh Tử Tư cùng Hồng Dương Động thảy đều nóng lòng. Hồng Dương Động cất tiếng nói lớn :
- Tổng hộ pháp còn đợi gì mà chưa ra tay?
Trường Cửu Linh ngửa mặt lên trời cười nhạt :
- Hà Lạc bát tông là thuộc hạ của lão phu trước kia, tưởng họ cũng không thể nào làm thương tổn được Ân chủ đâu.
- Chẳng lẽ để họ công kích Ân chủ vậy sao?
- Có lẽ Ân chủ muốn làm cho họ phải khiếp phục, ngươi cứ việc yên tâm đi.
Hồng Dương Động là người giảo hoạt, thấy tình hình như thế, đã biết Cửu Linh có ý nghi ngờ rồi, đôi mày liền nhíu lại, mặt hiện đầy sát khí liền quát to một tiếng nói :
- Hôm nay không để cho một người nào sống sót được, chúng ta gấp rút ra tay vậy.
Nhưng trừ Vũ Nộ Tam Hung, Tuyết Sơn nhị xú, cùng Thiên Lai Ma Tăng nghe theo lịnh của Hồng Dương Động, còn kỳ dư không ai động đậy cả.
Trái lại bên Cừu Cốc đã bày trận chực sẵn từ lâu, đạo sĩ của phái Hoa Sơn

trấn giữ bên trái, Thanh Thu, Hận Thu, Uyển Lệ mọi người coi về phái mặt. Tam cốc, Nhị trang, Nhất bảo phòng về hậu vệ, còn Cừu Cốc thần uy lẩm lẩm đứng hiện ngay chính giữa.
Liêu Đông tứ nghĩa, Tần Lãnh tam kiếm, Ngọc Hư quan chủ mọi người cứ nhìn vào hành động của Trương Cửu Linh mà làm theo. Thấy ông ta bất động thì bọn họ cũng đứng yên, vì thế nên trận đấu ai nấy thảy đều binh khí hờ sẵn, nhưng chưa bắt đầu.
Hồng Dương Động thấy mọi người không nghe theo lời chỉ huy của mình, trong lòng nổi giận khôn cùng, tung mình nhảy đến trước mặt Trịnh Tử Tư nói :
- Xem tình hình này chỉ có chúng ta đích thân ra tay thôi.
Trịnh Tử Tư tỏ ra chán ngán lắc đầu. Bất Lão bà bà bỗng cười khẩy một tiếng :
- Các ngươi gấp làm gì? Bọn Hà Lạc bát tông tí nghề ấy làm gì xuể được ông ta!
Bất Lão bà bà vô hình đã nhắc đến sự chú ý của mọi người, ai nấy đều đưa mắt nhìn về phái Thái Bạch Tiên Ông, bỗng nghe ông ta cười lên một tràng dài, tung mình như chim đại bàng bay lên trên cao mấy trượng, ra khỏi trận ngay.
Thì ra sau khi ông ta bị vây trong trận thế thoạt đầu thật chẳng hiểu gì cả, nhưng nhờ nội lực thâm hậu, võ công cao cường nên chẳng bao lâu ông ta đã tìm ra lối biến hóa của trận thế, sau cùng thoát ra khỏi trận đó. Ông cười đắc ý nói :
- Hà Lạc Bát trận đồ chẳng qua có thế thôi, lão phu đã hiểu ra rồi.
Triệt Địa Khách ngửa mặt cười ngất nói :
- Hà Lạc Bát trận đồ vốn trước kia do Ân chủ đặt ra, nay ngươi bị vây đã lâu không thoát được, vậy mà cũng ra mặt tự đắc.
Thái Bạch Tiên Ông mặt đầy sát khí, cười nhạt hai tiếng quát :
- Phản đồ cả gan xem thường quy luật, tội xử dáng chết.
Cừu Cốc vội móc trong người tấm Long Vân kim bài đưa ra lớn tiếng nói :
- Bổn nhân đã phụng mạng Ân chủ chấp chưởng Phổ Kiếm minh, Long Vân lịnh phù là bằng chứng xác thực.
Trương Cửu Linh đứng phân vân đã lâu, giờ thấy thế liền tung người đến trước kim bài, cung thân đảnh lễ nói :
- Trương Cửu Linh khấu kiến kim bài lịnh chủ.
Với sự biến chuyển đột ngột này, khiến cho cả thảy hội trường đều nhao nháo cả lên. Thái Bạch Tiên Ông trông thấy Long Vân kim bài tỏa ra hào quang chói mắt thì sát khí liền nổi dậy, tung người nhảy đến, tay trái phất qua một cái, tay mặt lẹ làng chụp vào kim bài nơi tay Cừu Cốc.
Cừu Cốc khi định đưa tấm kim bài ra, sớm đã đề phòng cẩn thận, vừa thấy

đối phương nhảy tới, tay trái của chàng đã sử dụng "Trục Điện Bài Vân Thủ" chụp vào cổ tay của Thái Bạch Tiên Ông.
Hai đàng ra tay đều mau, nhưng Trục Điện Bài Vân thủ của Cừu Cốc thần ảo dị thường, thoát cái đã đến tay ông ta.
Thái Bạch Tiên Ông không khỏi thất kinh, vội vã sụp tay xuống, thân hình tung mạnh ra sau nửa thước mới tránh được chiêu thức cầm nã của đối phương, nhưng trán cũng đã toát mồ hô lạnh.
Trương Cửu Linh cũng đã lướt đến bảo vệ Cừu Cốc, lớn tiếng quát :
- Nếu ai còn xâm phạm kim bài lịnh chủ chớ trách Trương mỗ trở mặt không nhận người.
Lời nói này không còn nghi ngờ gì nữa, chính là ám chỉ Thái Bạch Tiên Ông.
Song Thái Bạch Tiên Ông vốn đã tức giận, giờ nghe Cửu Linh nói thế như lửa đổ thêm dầu, trợn mắt quát :
- Phản đồ, ngươi thật to gan.
Trương Cửu Linh cứ ngửa mặt lên trời cười lớn chẳng thèm đếm xỉa đến.
Trong hội trường hiện giờ tình thế đã trở nên vô cùng phức tạp. Tần Lãnh tam kiếm, Liêu Đông tứ nghĩa, Ngọc Hư quan chủ... đều đứng ngẩn ngơ không biết phải trái thế nào. Còn Tử Vong thành chủ, Trịnh Tử Tư cùng Hồng Dương Động thì mặt hầm hầm sát khí đang chực ra tay.
Bất Lão bà bà đi đến bên người Thái Bạch Tiên Ông lạnh lùng nói :
- Ngươi ngay có mấy tên thuộc hạ cũng không trừng trị được, vậy mà còn mong xưng bá giang hồ?
Thái Bạch Tiên Ông giận đến mặt mày tái nhạt, lớn tiếng nói :
- Hồng Tổng quản, mau bắt lấy tên phản nghịch ấy cho ta.
Hồng Dương Động miễn cưỡng vâng lời tung mình nhảy đến gần Trương Cửu Linh.
Trương Cửu Linh "Hừ" một tiếng nói :
- Liệu ngươi xứng đáng động thủ với ta?
Hồng Dương Động lớn tiếng quát tháo :
- Phản nghịch, nạp mạng mau lên!
Lời dứt là chưởng phong cũng đã đến nơi. Cửu Linh ngẩng mặt lên trời không hề đếm xỉa, đợi cho chưởng phong sắp đến người mới chịu vung chưởng ra nghinh.
Hai luồng chưởng lực chạm vào nhau. Ầm một tiếng vang rền tứ phía, Hồng Dương Động bị lùi sau hai bước, Cửu Linh tuy không chấn dội, song đôi vai cũng phải lay động.
Dương Động biết nội lực của mình thua đối phương một vế nên không dám đương đầu nữa, lập tức biến đổi lối đánh. Chỉ trong chớp nhoáng mà công ra mười hai chưởng, chiêu thức lợi hại phi thường.

Cửu Linh "Hừ" một tiếng, không hề sợ sệt, liền tung mình vào chống đỡ ngay với đối phương. Một trận ác chiến đã bắt đầu khai diễn.
Thái Bạch Tiên Ông sau khi chỉ huy cho Dương Động đến đánh với Cửu Linh xong, đôi mắt trừng trừng nhìn về Cừu Cốc nói :
- Ngươi và ta khỏi cần dùng lời lẽ làm gì cho vô ích, rốt cuộc rồi thì cũng mạnh thắng, yếu thua. Ngươi dám đơn độc đấu với lão phu một trận chăng?
Cừu Cốc sắc mặt vẫn điềm nhiên nói :
- Lữ mỗ tuy biết rằng không địch lại, song vẫn tiếp nhận sự khiêu chiến của ngươi vậy.
Bất Lão bà bà đến nói khẽ với Tiên ông :
- Lão thân nói rõ trước, bất luận ngươi thắng hay bại, lão thân vẫn lấy cho được lọ Thiên Niên Kế Tục ấy.
Vô Nhân đảo chủ cũng đã tung mình đến trước mặt Cừu Cốc, cười nham hiểm :
- Mọi kế hoạch của bổn đạo đều bị hư trong tay tên oắt con này, lão phu cần phải quyết chiên với hắn một trận trước đã.
Cừu Cốc đứng trước mặt ba tên cường địch vẫn không hề thay đổi thần sắc, lại cười nhạt nói :
- Trước sau gì cũng phải quyết đấu một trận, tại hạ xin lãnh giáo với Vô Nhân đảo chủ vài chiêu tuyệt học trước cũng chả sao.
Hồ Thương kiếm khách bước tới lớn tiếng nói :
- Khoan đã. Vô Nhân đảo chủ chỉ danh khiêu chiến với Thất đại danh gia, nhưng vẫn chưa đấu qua trận nào chính thức cả.
Vô Nhân đảo chủ cười khẩy :
- Các ngươi có xứng để bổn Đảo chủ ra tay sao?
- Khoan nói khoác đã. Đợi thắng Hàn mỗ rồi mới hay.
- Tốt lắm. Chỉ cần ngươi tiếp nổi ba chiêu của bổn Đảo chủ thì cũng tính là ngươi thắng rồi đấy.
Hàn Kỳ tức giận rút trường kiếm khỏi bao quát lớn :
- Chuẩn bị tiếp lấy...
Nhưng lời chưa dứt thì đã thấy một bóng người lướt lên, Thiên Độc Nhân Ma đã đứng trước Hàn Kỳ cười ha hả nói :
- Hàn huynh tạm thời nghỉ ngơi, nhượng cho tại hạ ván này.
Vô Nhân đảo chủ vừa thấy mặt Thiên Độc Nhân Ma, cơn giận lại nổi lên, liền phát chưởng đánh tới.
Thiên Độc Nhân Ma cũng sa sầm nét mặt đưa tay ra nghinh đón. Hai người lại bắt đầu khai diễn một trận long hổ tương tranh.
Thái Bạch Tiên Ông vốn có ý giết chết Cừu Cốc càng sớm càng hay, để tránh khỏi nạn vì chàng mà minh hữu của Phổ Kiếm minh trở mặt với ông. Giờ thấy Vô Nhân đảo chủ đã ra tay đấu với Thiên Độc Nhân Ma, ông chợt

nảy ra một độc kế, nhưng khi ông vừa nhìn vào trận đấu thì trong lòng không khỏi thất kinh, thầm kêu "quái lạ"!
Cừu Cốc cũng chẳng khác, khi thấy võ công của Thiên Độc Nhân Ma sử dụng, hai mắt chàng cứ dán cứng vào trận đấu không hề nháy.
Thì ra chiêu thức cùng nội lực của Thiên Độc Nhân Ma vốn có lạ gì đối với Cừu Cốc, nhưng hôm nay lại biến đổi hẳn. Không những tỏ ra ngang hàng với Vô Nhân đảo chủ mà còn sử dụng toàn võ công trong bí kíp "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" nữa.
Trận đấu đang say mê, bỗng nghe một tiếng rú lên, Hồng Dương Động đã bị Trương Cửu Linh đánh trúng một chưởng, miệng hộc máu tươi, ngã lăn ra đất.
Thái Bạch Tiên Ông liền tung mình nhảy đến, lập tức vung chưởng đánh vào Cửu Linh, hai bóng người cứ trao qua trả lại. Giây lâu, bỗng nghe một tiếng "bùng" vang tai, hai luồng chưởng lực của đôi bên bấy giờ mới chạm nhau, Cửu Linh lảo đảo lùi sau ba bước, khóe miệng đã rỉ máu.
Thái Bạch Tiên Ông mặt hầm hầm sát khí, từng bước một tiếng gần, cất tiếng cười gằn :
- Với chút nghề của người mà cũng dám mưu phản lão phu? Hừ! Thật không biết chết sống.
Đơn chưởng phất ra không thấy hình bóng gì cả nhưng sự thật lợi hại vô cùng.
Trương Cửu Linh xoe tròn đôi mắt, lớn tiếng nói :
- Chưa chắc đâu.
Song chưởng lật ngược đón nghinh tiềm lực của Tiên ông bắn tới.
Thật quái dị, chưởng lực của Thái Bạch Tiên Ông không hề trông thấy gì cả, nhưng khi chạm vào chưởng lực của Cửu Linh thì uy lực lại xuất hiện, "bộp" một tiếng nổ vang tai.
Cửu Linh như một người say rượu, loạng choạng lùi sau bảy tám bước, miệng mũi đều trào máu tươi.
Thái Bạch Tiên Ông lại buông tiếng cười đắc ý, khẽ phất nhẹ tay áo, một luồng nhu phong nổi dậy bắn thẳng vào người Cửu Linh đang sắp ngã.
Bỗng lúc ấy có một tiếng thét vang lên, bảy tám đạo chưởng phong họp thành một luồng, từ phía sau Cửu Linh tung ra, nghinh lấy tiềm lực của Thái Bạch Tiên Ông đang xông tới.
"Ầm" một tiếng nổ chát tai, Thái Bạch Tiên Ông bị đẩy lùi sau hai bước, đồng lúc sau lưng Cửu Linh cũng đã xuất hiện tám cụ già mặt triều phục.
Thái Bạch Tiên Ông "Hừ" một tiếng nói :
- Các ngươi tưởng có tám người là bảo vệ được mạng sống của hắn sao?
Triệt Địa Khách nói :
- Hà Lạc bát tông thà chịu chết cả, quyết không để ngươi xâm phạm đến một

người đang bị trọng thương.
Thái Bạch Tiên Ông là người khôn ngoan vô kể, tự biết giờ đây nội lực đã bị tiêu hao phân nửa, nếu còn dùng chân lực chiến đấu để đánh bại được bọn Hà Lạc bát tông đi nữa thì mình cũng phải mệt nhừ. Vì vậy thế nên cười lên hai tiếng chứ không động thủ.
Trong lúc Cửu Linh bị thất thế, Cừu Cốc cũng đã vội vã tung mình đến bên nhưng đã thấy Hà Lạc bát tông ra tay, chàng yên lòng thu chưởng lại, vội vã móc ra viên Long Hổ Cửu Hoàn đan trao cho Cửu Linh và nói :
- Thương thế của ngươi không nhẹ đâu, mau uống thuốc này.
Đoạn chàng ra dấu cho Hà Lạc bát tông đến bảo vệ Cửu Linh rồi mới từ từ đến trước mặt Thái Bạch Tiên Ông với vẻ thành khẩn nói :
- Tuổi tác của tôn giá cũng đã cao, cần nên mua nhân tích đức mới phải, sao lại đi tạo lấy một trận hung sát như vầy?
Thái Bạch Tiên Ông hầm hừ nói :
- Tiểu tử, ngươi chớ vội dạy đời, lát nữa ngươi sẽ thấy vậy.
Cừu Cốc vẫn ôn hòa :
- Người đã dám mạo nhận thủ lãnh Phổ Kiếm minh, tức đối với Ân chủ làm gì cũng có liên hệ. Nếu người hứa từ này về sau đối với sự việc của Phổ Kiếm minh không còn quấy rối nữa, tại hạ yêu cầu Ân chủ nhượng chức thủ lãnh lại cho người.
- Ha ha! Tiểu tử, ngươi nói chuyện còn hay hơn y nữa là khác.
- Tại hạ nói ra lời nào cũng xuất phát ở tận đáy lòng. Vậy nghe hay không tùy người vậy.
- Chớ nói lôi thôi nữa, thời giờ đã đến rồi, ta phải đưa các ngươi lên thiên đường là vừa.
Cừu Cốc sầm ngay nét mặt :
- Có phải người nhất định không nghe lời khuyên chăng?
- Chúng ta quyết chẳng đội trời chung, hôm nay nơi đỉnh Thái Sơn này có lẽ là đất chôn thây của ngươi vậy.
Cừu Cốc ngửa mặt lên trời cười như ngông cuồng :
- Được ai nấy xem trọng, tại hạ có chết đi nữa cũng đáng lắm chớ.
Thái Bạch Tiên Ông nhíu mày, mặt tỏ ra đanh ác, đưa tay ra hiệu cho Tử Vong thành chủ. Liền đấy, Tử Vong thành chủ lấy ra trong người một vật lia lên trên không, một tiếng bốp nổ vang, ánh sáng chói lòa tứ phía.
Triệt Địa Khách là người kinh nghiệm dồi dào, liền lên tiếng nói :
- Thủ lãnh lưu ý, e bọn họ lại có âm mưu gì khác đây.
Thái Bạch Tiên Ông cười khanh khách :
- Giờ có biết thì cũng đã muộn.
Cừu Cốc cười gằn :
- Cho dù ngươi có âm mưu gì đi nữa cũng không hại được chúng ta đâu.

Chàng không còn xem âm mưu của Thái Bạch Tiên Ông là hệ trọng nữa, nên thư thả buông mắt nhìn quanh thế trận một lượt. Chàng thấy thực lực bên mình không hề thua kém đối phương. Người mà trước kia hằng lo ngại là Vô Nhân đảo chủ, giờ chỉ còn có mỗi một mình mà thôi nên đâu còn sợ ông ta bày trò gì nữa.
Còn Bất Lão bà bà là người chỉ biết mưu lợi, quyết không tận lực cho Thái Bạch Tiên Ông đâu, như vậy hiện giờ chỉ còn mỗi một người đáng lo là Thái Bạch Tiên Ông mà thôi, nên lòng chàng cũng yên phần nào.
Trong đấu trường bấy giờ chỉ còn cặp Thiên Độc Nhân Ma đang đấu với Vô Nhân đảo chủ ra, còn ai nấy thảy đều đứng im phăng phắc, ngoài mặt trông như lắng dịu song thực tế bầu không khí đang căng thẳng vô cùng.
Bỗng thấy Hận Thu từ từ đi đến trước mặt Tử Tư lớn tiếng nói :
- Họ Trịnh kia, ngươi còn nhớ một vị tiền bối có tên Mộ Dung Phi chứ?
Tử Tư ngạc nhiên song lạnh lùng :
- Nhớ thì đã sao?
- Ngươi học lén võ công của lão tiền bối, lại dã tâm ra tay sát hại người. Ta hỏi ngươi còn chút nhân tánh nữa chăng?
Trịnh Tử Tư nghe nói giật mình, liền lùi lại sau hai bước lớn tiếng quát :
- Ngươi là ai? Dám cả gan nói bậy?
- Ta là Ngô Hận Thu, được Mộ Dung tiền bối di mạng, đặc biệt đến đây tìm ngươi để thanh toán.
Tử Tư ngửa mặt lên trời cười lớn :
- Liệu ngươi cũng xứng đến đây tìm ta sao?
Hận Thu nghiến răng kèn kẹt, liền tuốt ngay trường kiếm, chĩa vào ngực ông ta quát lớn :
- Nghịch đồ, mau rút kiếm của ngươi ra đi.
Trong lúc ấy, bỗng thấy một luồng ánh sáng xẹt tới đâm ngay vào ngực Trịnh Tử Tư, giọng lang lảnh thét :
- Họ Trịnh kia, mau trả mạng của cha ta lại đây.
Tử Tư không kịp đề phòng nên phải lùi lại bảy tám bước né tránh. Tử Vong thành chủ thấy người phát kiếm công kích Tử Tư vốn là Mộ Dung Uyển Lệ nên liền tiến lại nói :
- Uyển Lệ, con điên sao?
- Con không điên, có lẽ mẹ con cũng đã hiểu rõ việc này rồi.
Tử Vong thành chủ lớn tiếng quát :
- Ai đã bịa đặt nói với con như thế?
- Giấy không gói được lửa đâu. Cha con là Hữu Cung Tư Mạng của Phổ Kiếm Kinh, ai mà chẳng biết. Mẹ không thể nói dối con được nữa.
- Hừ nếu ngươi còn nói bậy ta sẽ giết ngươi ngay.
- Hôm nay ai cản trở việc báo thù của con đều là kẻ địch cả.

Uyển Lệ vừa nói vừa tung kiếm nhảy tới, nhưng bị Tử Vong thành chủ cản lại không cho. Cùng lúc ấy, Hận Thu đã như điên dại, kiếm quang vun vút công vào người Tử Tư đánh thí mạng.
Thanh Thu là người cẩn thận, nàng dư biết công lực của Hận Thu thua Tử Tư một vế, tuyệt đối không thể nào đánh bại ông ta được, nên liền tiến đến, công vào Tử Vong thành chủ.
Võ công Thanh Thu do Tả Phổ Tinh Quân Từ Ngưỡng Chi tận tâm đích truyền, thần diệu vô kể, khiến cho Tử Vong thành chủ phải thi thố hết sức lực mới đối phó được. Nhờ vậy mà Uyển Lệ rảnh tay thoát ra, tung người nhảy đến phía Tử Tư quát :
- Ác đồ, trả mạng cha ta lại đây.
Đoản kiếm lập tức sử dụng chiêu Thất Kiếm Liên Hoàn, đánh tới tấp, hai người cứ tấn công bao vây lấy Tử Tư.
Thái Bạch Tiên Ông thấy Tử Vong thành chủ bị công kích ráo riết, nhưng gương mặt vẫn tỏ ra bình thản. Đôi mắt lại đăm đăm nhìn về nơi Thiên Độc Nhân Ma cùng Vô Nhân đảo chủ đang kịch đấu.
Bỗng nhiên một tiếng quát vang lên, tiếp theo là tiếng "hự" nặng nề. Một bóng người loạng choạng, Vô Nhân đảo chủ hai tay ôm chặt lấy ngực, miệng thổ ra hai ngụm máu đen, cười lên thảm thiết nói :
- Bổn tọa hôm nay thất thủ, kể như võ học chưa đến mức tinh thâm. Từ nay về sau, võ lâm Trung Nguyên chớ mong được yên.
Lời dứt, thì ông ta rít lên một tiếng quái dị, tung người ra đi hướng về thâm sơn mất dạng.
Sự ra đi của Vô Nhân đảo chủ đối với Thái Bạch Tiên Ông không ngạc nhiên gì cả, vì thật ra ông còn mong đúng như thế. Bỗng ông ta cười khẽ hai tiếng, đột nhiên phóng mình đến trước mặt Thiên Độc Nhân Ma, lớn tiếng quát :
- Võ công của ngươi đã học trộm nơi nào thế?
- "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục"!
Thái Bạch Tiên Ông trố mắt :
- Ngươi đã được bí kiếp "Tiên Tần võ thuật tập thành"!
Thiên Độc Nhân Ma cười lớn nói :
- Ngươi tuy được một phần ở Chưởng Kinh kiếm phổ của Ân chủ, song lại không dè "Tiên Tần võ thuật tập thành" lại được ghi trong tập "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục". Bởi thế nên đã để mất đi cơ hội tốt đó.
- "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" đã bị Lữ Tử Thu lấy cắp đi, sau lại lọt vào tay Lữ Cừu Cốc. Thế tại sao ngươi lại được?
- Không sai, "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" đã lọt vào tay Lữ Cừu Cốc, nhưng còn một cuốn nữa mà Ân chủ đã đích thân chép ra và giải nghĩa rõ ràng thời đang ở nơi đây.

Thái Bạch Tiên Ông đã từng bỏ bao tâm huyết tìm kiếm cho được cuốn Tiêm Tần Võ Thuật Tập Thành, không ngờ cuốn ấy lại nằm trong "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục", trong lòng ông không khỏi hối tiếc. Nếu biết vậy thì đâu để "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" cho Tử Thu bảo quản. Nghĩ đến đây, đôi mắt ông liền lộ hung quang thét lớn :
- Lời nói của ngươi có thật chăng?
Thiên Độc Nhân Ma chẳng nói chẳng rằng, đưa tay lên mặt vuốt nhẹ một cái, một chiếc mặt nạ da người thật mỏng đã theo tay rơi xuống, lộ ra một vẻ tuấn tú đẹp đẽ. Thái Bạch Tiên Ông kinh ngạc nói :
- Ngươi là Lữ Tử Thu?
Lữ Tử Thu mỉm cười gật đầu :
- Không sai, Thiên Độc Nhân Ma đã mấy lần giả mạo Lữ mỗ, lần này hắn bị Bích Nhãn Thần Quân đánh chết, tại hạ cũng mượn danh nghĩa của hắn dùng tạm một chuyến vậy.
Sự biến chuyển quá ư đột ngột khiến cho mọi người có mặt đều tỏ vẻ ngẩn ngơ. Khất Tiên cười lên ha hả nói :
- Lữ Tử Thu, ngươi thật chưa chết sao?
- Hôm trước tại hạ cắp lấy "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" thoát ra Nam Sơn Thành Tử, bởi phía sau đuổi đến rất gấp, biết khó lòng thoát khỏi nên đem phó bản cất kỹ trong người rồi vận dụng phương pháp Quy nạp (rùa nghỉ ngơi) để qua khỏi tai nạn.
- Ha ha ngươi thật quá quắt! Ăn mày này kể ra thật đã khâm phục.
Cừu Cốc thấy Thiên Độc Nhân Ma đột nhiên biến thành cha mình, trên gương mặt chàng tỏ ra phân vân khó hiểu. Sau lại nghe lời đối đáp với nhau, mới biết cha chàng thật chưa chết, trong lòng vui vẻ khôn cùng, liền tiến đến gọi :
- Cha! Thật cha chưa chết sao?
- Ha ha. Chết thì còn nói chuyện thế nào được?
Lữ Tử Thu đưa đôi mắt hiền hậu trìu mến nhìn về Cừu Cốc cười nói :
- Con được Ân chủ thương đến thật là một kỳ duyên hiếm có. Từ nay về sau nên cố gắng lo tròn nhiệm vụ để người được hài lòng.
Cho đến hôm nay, Cừu Cốc mới trông thấy được bộ mặt thật của cha chàng, nên tỏ ra hờn trách nói :
- Phụ thân, hành động của người thật quá thần bí!
- Có lẽ đúng. Nhưng đó cũng vì việc bất đắc dĩ con ạ!
Thái Bạch Tiên Ông trông thấy hai cha con đang đứng trò chuyện, trong lòng vô vùng tức tối. Mọi kế hoạch của ông, có thể nói đã bị thất bại bởi tay hai cha con Lữ Tử Thu, nên hậm hực lắm. Song tánh ông ta đắn đo cẩn thận, một khi thấy tình thế chưa nắm chắc thắng lợi vào tay thì nhất quyết không hề hành động vội vã, nên quay sang Bất Lão bà bà mỉm cười nói :

- Nếu phương giá muốn lấy Thiên Niên Kế Tục thì giờ đây xin mời ra tay. Tín hiệu của bổn minh đã phát ra rồi, nếu đợi lát nữa thì sợ e không còn cơ hội.
Bất Lão bà bà khẽ cười nói :
- Thâm ý của ngươi là muốn mượn tay ta trừ tên tiểu tử ấy chứ gì, tưởng ta chẳng biết sao?
Miệng thì nói mà chân thì bước đến trước mặt Cừu Cốc, chìa tay ra nói :
- Nếu giờ ngươi chịu ngoan ngoãn trao vật đó ra thì có thể giảm bớt cho ngươi nhiều phiền phức.
- Vật của tại hạ giữ, lý do gì lại phải đưa cho người?
- Đấy là vật mà lão thân đã tìm kiếm hai mươi mấy năm trời. Nếu ngươi không đưa thì tự rước lấy cái khổ mà thôi.
- Ha ha... trời sanh đầu của tại hạ cũng hơi cứng nên không hề sợ ai đem đến sự phiền nhiễu cả.
Bất Lão bà bà nhíu mày tỏ ra tức giận, lờn tiếng nói :
- Có phải ngươi muốn lão bà ra tay mới chịu chăng?
Cừu Cốc vẫn điềm nhiên mỉm cười nói :
- Đó là quyền của người, tại hạ không có quyền ngăn cấm ý định ấy.
Bất Lão bà bà vốn tánh tự phụ đã quen, nay nghe Cừu Cốc thốt ra những lời nói ấy, lửa giận nổi lên mặt sát khí, song chưởng vận công từ từ giơ lên.
Cừu Cốc sớm cũng đã ngầm vận chân khí đề phòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ đứng yên không hề có phản ứng.
Trong lúc hai người đang giữ thế thủ, thì phía bên kia bỗng nghe tiếng trong trẻo phát lên :
- Tiện tì dám cả gan sát phụ.
Thì ra sau khi Hận Thu cùng Uyển Lệ hợp tay công vào Tử Tư, hai đàng chiến đấu thật ác liệt. Trong khi đang chú tâm phát chưởng đánh vào đoản kiếm của Uyển Lệ thì Hận Thu đã lẹ làng đâm kiếm vào bụng ông ta, máu tươi chảy lai láng.
Hận Thu trong lúc vui mừng, định nhồi thêm một kiếm nữa để kết liễu đời tên phản nghịch ấy thì bỗng đối phương cố vận sức đánh một chưởng nhằm vào vai, khiến cho máu trong miệng Hận Thu trào ra, người lảo đảo lùi lại.
Uyển Lệ thấy Tử Tư đã bị một kiếm trọng thương, lập tức múa tung đoản kiếm, lớn tiếng nói :
- Anh linh của cha già chứng dám, hôm nay tiểu nữ đã báo mối thù tiết hận cho cha.
Lời vừa dứt thì mũi kiếm cũng liền đâm tới. Tử Vong thành chủ ở xa thấy vậy, trong lòng nóng nảy, định tung mình nhảy đến nhưng Thanh Thu đâu để cho nàng thoát thân, cứ vung kiếm tấn công lia lịa.
Cũng may Tuyết Sơn nhị xú, Thiên Lai Ma Tăng cũng Vũ Nội tam hung

mọi người như bầy ong vỡ tổ tung đến nơi. Mười mấy luồng chưởng phong đã nhất tề vung ra, thế như bài sơn đảo hải, bức Uyển Lệ phải dừng tay nhảy lùi tránh né.
Thiên Lai Ma Tăng vội vã đến đỡ Trịnh Tử Tư dậy, thấy nơi bụng ông ta bị rạch đứt một đường dài, máu me cùng ruột gan lòi theo ra, biết không thể nào cứu sống được nữa, bất giác lửa giận của cả bọn phát lên.
Trịnh Tử Tư lúc ấy cố nhướng đôi mắt lên gượng sức nói :
- Cặp chó má ấy quyết không tha được, các ngươi ra tay hộ cho ta.
Vũ Nội tam hung đồng thanh thét lớn :
- Ngươi cứ yên tâm, tiểu tử ấy quyết không để cho sống được đâu.
Ba người như ba luồng gió tung mình xông đến phía Hận Thu, Uyển Lệ biết chàng đã bị thương, nên vội vàng vung kiếm tiến lên hộ vệ thì Tuyết Sơn nhị xú cũng đã đến nơi vung chưởng đánh nàng tới tấp.
Việc xảy ra quá chớp nhoáng, Cừu Cốc đứng chính giữa hội trường, nhứt thời không thể nào ra tay cứu kịp, hơn nữa trước mặt chàng lại có hai cường địch đang lăm le tấn công. Chàng đang định gọi cha chàng đến cứu đấy cứu trợ thì Khất Tiên đã lớn tiếng nói :
- Lão Hàn. Chúng ta chớ ở không nữa, mau đến giúp hai đứa nhỏ ấy đi.
Hồ Thương kiếm khách Hàn Kỳ chẳng nói chẳng rằng, tung mình nhảy lên trên hướng về phía Uyển Lệ lướt tới. Thiết Kỳ Ngân Tinh cũng lớn tiếng nói :
- Chúng ta cùng đi.
Lập tức sáu đại danh gia như một đám khói lướt nhẹ đến phía Vũ Nội tam hung nghinh chiến.
Thái Bạch Tiên Ông thấy hai tay đắc lực nhứt là Hồng Dương Động cùng Trịnh Tử Tư thảy đều bị trọng thương, còn Liêu Đông tứ nghĩa, Tần Lãnh tam kiếm và Ngọc Hư quan chủ mọi người cứ đứng như tượng đất không hề cử động thì trong lòng Tiên ông vừa kinh vừa hận, nhưng tự biết hiện thời bên mình thế yếu, chưa vội bộc phát ra.
Cùng lúc ấy, xa xa bỗng có tiếng rít vọng lại, Thái Bạch Tiên Ông tỏ vẻ vui mừng ra mặt, lập tức rít lại một tiếng để trả lời.
Tiếng hiệu của ông ta vừa phát ra thì bốn phương tứ hướng đều có tiếng rít lên tiếng đáp theo vang dội, chấn động cả vùng sơn cốc, thanh thế mạnh mẽ khiếp người.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 64
Bất thần chạm trán

Bất Lão bà bà đột nhiên từ từ buông hai tay xuống lạnh lùng nói :
- Lão thân không muốn hiếp người trong lúc nguy nan, ngươi cứ việc yên tâm đối phó họ. Đến khi nào ngươi thật khó thể bảo toàn thì chỉ cần trao vật ấy ra cho ta, ta hứa sẽ bảo vệ cho ngươi khỏi chết.
Cừu Cốc lớn tiếng cười ha hả :
- Nói thế thì tại hạ xin cảm ơn thạnh ý của phương giá trước đã!
- Ta biết ngươi rất tự phụ, nhưng đến lúc ấy ngươi mới hiểu được tí công phu của ngươi không ăn nhằm vào đâu cả.
Cừu Cốc mỉm cười đưa mặt nhìn về hướng xa xăm, thấy tứ bề đều có bóng người lại thêm ánh sáng chói lòa, thì ra bọn họ là những tăng nhân tay cầm phương tiện sẵn, rần rần hướng về đấu trường chạy tới.
Bỗng trong lúc đó, tại sơn khẩu phía trái tiếng người lại ồn ào vang động. Một số võ lâm hiệp khách lúc này đã kéo nhau ra về, đang chạy trở lại. Thì ra sau lưng họ, Thâu Thiên Hoán Nhựt Cốc Vũ Tân cùng mười mấy tên hào khách bịt mặt đang rượt đuổi nà tới.
Thái Bạch Tiên Ông vừa thấy tốp người ấy đến nơi liền lớn tiếng nói :
- Ai nấy ngưng tay cả.
Vũ Nội tam hung, Tuyết Sơn nhị xú nghe lệnh liền thu tay lại nhảy lùi ra, Khất Tiên mọi người cũng đã cùng dừng tay cả lại.
Lúc ấy ai nấy thảy đều đến đủ mặt nơi hội trường. Thái Bạch Tiên Ông đưa mắt quét nhìn mọi người một lượt đoạn cao giọng nói :
- Khó được như ngày hôm nay, chư vị cao bằng từ các phương đến đây tụ hội.
Lão hủ có mấy lời muốn nói cho các vị rõ.
Ông ngưng giây lát nhìn lại bốn phía một lượt nữa, cả hội trường ai nấy thảy đều im lặng như tờ, ông tiếp :
- Hầu hết các phái võ lâm Trung Nguyên đều biết tiếng giang hồ có một tổ chức đặc danh là Phổ Kiếm minh, đồng thời ai cũng hiểu mục đích của Phổ Kiếm minh không giống như các bang phái tầm thường. Mục đích của nó là ngầm triệu tập võ lâm đồng đạo để khôi phục nhà Tống.
Ai cũng biết hiện giờ là lúc Nguyên trào đang thịnh, ban lịnh lùng bắt gắt gao những tay hoạt động cho Tống trào, thế mà ông ta dám mở miệng công khai nói ra, khiến cho mọi người có mặt đều giật mình sợ sệt.
Thái Bạch Tiên Ông nói tiếp :
- Có lẽ ai nấy cũng đã hiểu Phổ Kiếm minh có một thời gian bị tan rã, nhưng đấy chỉ là bề ngoài thôi, thực tế đa số minh hữu vẫn còn rải rác khắp nơi. Lão hủ lần này xuống núi là để triệu tập lạ các minh hữu trước kia, dụng ý vẫn là diệt Nguyên phục Tống. Không ngờ lại bị kẻ giả mạo Thân vương, mưu đoạt địa vị Minh chủ của lão hủ, thật là buồn cười và cũng đáng hận

thay.
Lời nói của Thái Bạch Tiên Ông vừa dứt, hội trường ai nấy thảy đều nhôn nhao lên. Trong đám tăng nhân bỗng xuất hiện một lão tăng cao lớn bước ra chắp tay niệm câu Phật hiệu đoạn nói :
- Minh chủ vốn là con giòng cháu giống của Tống vương, dù cho không phải là Ân chủ trước kia đi nữa thì cũng vẫn đáng làm thủ lãnh. Còn tên Lữ Cừu Cốc kia chẳng qua là môn hạ đệ tử của Ngũ Lãnh Toàn Chân phái, thử hỏi có tư cách gì mà dám mạo xưng thủ lãnh. Lão tăng nhận thấy tên tiểu tử ngông cuồng ấy cần phải xử phạt một cách nặng nề mới xứng.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn về người vừa tuyên bố, thì ra là Lục Không Thượng Nhân của Thiếu Lâm phái, trong lòng như đã hiểu biết được đôi phần.
Quần hùng bấy giờ, trên gương mặt ai nấy đều tỏ ra phức tạp lạ thường, xầm xì bàn luận xôn xao.
Thâu Thiên Hoán Nhựt cất tiếng quát theo :
- Phổ Kiếm minh đường đường trang nghiêm, đâu thể để cho bọn gian nhân xen vào nhiễu loạn, xin Ân chủ ra lịnh để chỉnh lý môn hộ.
Thái Bạch Tiên Ông hừ một tiếng, trầm giọng nói :
- Kẻ chủ mưu gây sự vẫn là cha con họ Lữ kia, còn kỳ dư đều đáng lượng tình tha thứ. Nếu ai lâu nay đã lỗi lầm theo bên Lữ Cừu Cốc, hiện giờ có thể tức khắc rời khỏi nơi đây, còn nếu trễ nải sẽ bị xử tử.
Khất Tiên cười rõ :
- Ha... ha, người đời trăm tuổi cũng phải chết, ăn mày này theo Lữ Cừu Cốc hẳn đi rồi.
Hồ Thương kiếm khách cũng lớn tiếng nói :
- Hàn mỗ tuy không phải là người của Phổ Kiếm minh, nhưng nếu có ai xâm phạm Lữ Cừu Cốc, tức là kẻ thù sống chết của Hàn mỗ vậy.
Hội trường một lần nữa lại nhôn nhao lên. Lục đại danh gia thảy đều đi về phía Cừu Cốc đứng sắp thành một hàng dài, đạo sĩ của Hoa Sơn phái cũng đều tuốt kiếm lăm lăm cầm tay đứng sau lưng Cừu Cốc.
Thái Bạch Tiên Ông thấy thế nhíu mày, giơ tay ra hiệu cho Thâu Thiên Hoán Nhựt :
- Chém hết cả bọn chớ để sót một người.
Thâu Thiên Hoán Nhựt gật đầu, đoạn quay về phía sau lớn tiếng nói :
- Phàm hễ ai về phía Lữ Cừu Cốc, thảy đều hạ sát, các vị minh hữu mau ra tay cho tôi.
Lúc bấy giờ hội trường náo động ầm lên, những quái nhân áo vàng đều tuốt binh khí xông về phía Cừu Cốc đánh tới tấp, chỉ có Tần Lãnh tam kiếm, Liêu Đông tứ nghĩa, Ngọc Hư quan chủ vẫn đứng yên bất động.
Lục Không Thượng nhân phất phơ tà áo, tung thân đến trước niệm câu Phật hiệu nói :

- Bọn tà gian vong nghĩa không thể tha được, đệ tử Thiếu Lâm nguyện đi tiên phong cho.
Sĩ số Thiếu Lâm đệ tử, ông ta đem theo có đến độ ba bốn mươi người, nên vừa nghe lịnh ông đã rần rần xông vào đánh túi bụi.
Bầu không khí nơi đấu trường giờ trở nên căng thẳng. Mặt của Cừu Cốc đầy vẻ trịnh trọng quay sang căn dặn Tử Thanh Thu :
- Em với Mộ dung cô nương đừng hành động gì cả, nên cẩn thận bảo vệ Ngô huynh thôi.
Rồi quay sang Trương Cửu Linh nói :
- Thương thế của Tổng hộ pháp ra sao rồi?
Cửu Linh lập tức đứng dậy cười nói :
- Long Hồ Cửu Hoàn đan thần diệu vô cùng, thương thế của thuộc hạ đã khỏi hẳn rồi.
Triệt Địa Khách tiếp lời ông nói lớn :
- Phổ Kiếm minh đã xảy ra việc lớn như vậy, chúng ta đều là Hộ pháp, cần phải tận sức mới được. Hôm nay xin thủ lãnh cứ chờ xem thủ đoạn của Cửu Đại Hộ pháp của Ân chủ trước kia ra thế nào cho biết.
Thái Bạch Tiên Ông hừ một tiếng lạnh lùng nói :
- Nói lớn lối không sợ hổ thẹn.
Tình thế hai bên đang ghìm lấy nhau, thấy rõ một trận ác chiến sắp khai diễn trước mắt. Cừu Cốc biết nếu cứ nhắm mắt để như thế thì làm gì sau trận đấu, kẻ chết người thương không phải là ít, nên liền tung mình đến trước mặt Thái Bạch Tiên Ông lớn tiếng nói :
- Suy đi xét lại thì cũng chỉ là việc giữa hai ta, tội tình gì phải liên lụy đến bao nhiêu sanh mạng kẻ khác. Theo tại hạ nghĩ thì chúng ta chỉ cần đấu với nhau để phân hơn thua vậy.
Thái Bạch Tiên Ông trầm giọng :
- Việc đâu có dễ như thế?
- Chẳng lẽ ngươi lại nhứt định gây một cuộc đẫm máu to tát như thế mới bằng lòng sao?
- Nếu muốn lão phu bỏ qua cũng không khó, nhưng ngươi phải theo những điều kiện của ta là: thứ nhất, thề giữa công chúng là từ nay về sau không còn phản bội lão phu nữa, chịu làm thuộc hạ trong bổn minh, thứ hai, trao cả chánh, phó bản "Khiêu Đăng Khán Kiếm lục" ra, thứ ba...
Trương Cửu Linh nổi giận thét lớn :
- Chớ nói bậy, nếu ngoan cố thì chúng ta cứ việc đấu xem, hễ ai yếu thì chết, ai mạnh thì sống thôi.
Thái Bạch Tiên Ông hừ một tiếng giận dữ :
- Ngươi là cái thá gì mà dám xen vào.
Đoạn ông quay sang Cừu Cốc gằn giọng :

- Có đổ máu hay không thì chỉ cần ngươi trả lời một câu thôi.
- Cho ngươi biết, việc này tại hạ không thể ưng thuận được.
- Cha chả...
Tiếng cười đanh ác của Tiên ông vừa thốt ra thì Thâu Thiên Hoán Nhựt, Vũ Nội tam hung cùng Tuyết Sơn nhị xú lập tức thống lãnh một mớ quái nhân áo vàng từ từ bước đến. Lục Không Thượng nhân cũng chỉ huy bọn tăng nhân dàn ra thế "La Hán trận".
Một trận sát phạt sắp bắt đầu, nhưng sắc mặt Cừu Cốc vẫn thản nhiên. Chợt nhớ ra lời của quý phụ đã nói với chàng :
- "Việc gì ngươi cũng làm rất hợp ý ta, nhưng hơi quá nhân từ một chút". Đúng vậy, một người đảm đương đại sự không thể dùng lòng nhân từ của một kẻ đàn bà, câu: "Một người thành danh, trăm kẻ phải chết, không phải là để ám chỉ đó sao?" Muốn thành công một việc ắt sẽ phải khắc phục cho được đối phương, nhưng nay đối phương không chịu nghe lời khuyên, cừ nằng nặc đòi đánh thì mình nhân từ sao được...
Nghĩ đến đây, mặt chàng bắt đầu hầm hầm sát khí, ngửa mặt lên trời cười như ngông dại :
- Phản đồ! Ta cho ngươi biết, sự nhẫn nhịn của Lữ mỗ chỉ có hạn, như vậy thì hôm nay ta sẽ ra tay trừng trị cho mà xem.
Tiếng cười vừa dứt bỗng có một bóng người từ trên không hạ xuống, đứng ngay trước mặt Thái Bạch Tiên Ông lớn tiếng nói :
- Vương phi chẳng bao lâu nữa sẽ đến, khuyên các hạ tốt hơn nên cút đi vậy.
Thái Bạch Tiên Ông nghe nói ngầm giật mình đưa mắt nhìn lên thì thấy kẻ ấy là Tả Phổ Tinh Quân Tử Ngưỡng Chi, nên liền trấn tĩnh lại lên tiếng :
- Vương phi đã bị nạn cùng Thái Phi, lại còn Vương phi nào đấy nữa mà hòng dọa ta?
Tử Ngưỡng Chi cười nhạt :
- Ngươi không tin?
- Hừ! Vương phi vốn là bạn của lão phu, có đến hay không lại có sao nào?
Lời nói chưa dứt bỗng nghe "bát bát" hai tiếng khô khan, mắt của Thái Bạch Tiên Ông lập tức sưng đỏ lên hai dấu bàn tay, tiếp theo là bóng người xẹt tới. Một quý phụ áo quần sang trọng đã có mặt tại nơi, chỉ tay vào mặt của Thái Bạch Tiên Ông mắng lớn :
- Đánh ngươi chỉ nhớp tay thôi, nhưng không đánh thì lại bực mình.
Thái Bạch Tiên Ông vô tình bị hai cái tát tai nảy lửa, trong lòng nổi giận khôn kể, thét lên một tiếng định vung chưởng đánh ra. Nhưng khi kịp thấy kẻ ấy là ai rồi, thì mặt ông liền tái nhạt, cánh tay định phát chưởng từ từ hạ xuống.
Quý phụ lại hừ một tiếng nói :
- Từ Ngưỡng Chi, mau đến lột cái mặt nạ của hắn ra cho mọi người xem.

Ngưỡng Chi nghe lệnh liền tung mình đến nơi đưa tay vuốt lấy mặt Tiên ông một cái, một miếng da người mỏng như lá lúa bóc ra, để lộ một gương mặt xấu xí hung ác, tuổi trạc bảy mươi ngoài nhưng dưới cằm không một sợi râu, .
Quý phụ gằn giọng :
- Nghịch tặc to gan, dám mạo nhận làm Vương gia, tội đáng phải chết. Nhưng niệm vì ngươi chưa gây ra tội ác, sao còn chẳng cút đi cho mau...
Thật là quái lạ, vừa rồi thái độ hung hăng bao nhiêu, Thái Bạch Tiên Ông giờ ngay cả một lời nói cũng chẳng dám thốt, cứ cúi đầu chịu trận đến khi được biết Vương phi tha sống, liền tung mình một cái ra đi mất dạng.
Những nhân vật có mắt đã từng lăn lộn giang hồ mấy mươi năm, giờ này đều đoán ra quý phụ này là ai rồi nên đều im thin thít.
Quý phụ đuổi Thái Bạch Tiên Ông giả đi rồi, đôi mắt phụng từ từ đảo nhìn mọi người một lượt rồi ôn tồn nói :
- Chư vị bạn hữu giang hồ, giờ có thể đi về nghỉ ngơi được rồi.
Đoạn nàng quay sang bọn quái nhân áo vàng nghiêm giọng tiếp :
- Ta biết các ngươi là đồ thảo khấu cả nhưng cũng có một số ít thuộc minh hữu của bổn minh, đáng lẽ phải gia hình nghiêm trị, nhưng niệm tình các ngươi ngu si a tùng nên tạm thời tha thứ. Mau cút đi ngay.
Bọn quái nhân thấy ngay cả thủ lãnh mình còn không dám ra phản kháng nàng thì bọn họ có nhằm gì, nên ai nấy đều chuồn đi cả.
Bây giờ hội trường chỉ còn lại toàn là minh hữu của Phổ Kiếm minh. Quý phụ bỗng nhiên thốt lên một tiếng thở dài khẽ nói :
- Việc xảy ra thế này ta không trách họ, chỉ buồn là đầu óc của các người quá đơn giản. Như hành vi của hắn đấy, đâu có chút gì là giống Ân chủ đâu.
Nói đến đấy nàng quay sang nhìn Cừu Cốc nghiêm nghị nói tiếp :
- Chức vụ Minh chủ của Phổ Kiếm minh, Ân chủ đã đích thân trao cho Lữ Cừu Cốc rồi. Chẳng bao lâu nữa sẽ đến Thái miếu để tế cáo, chính thức nhận chưởng lý. Vậy mọi người có thể lui về lo liệu việc riêng cho xong xuôi, độ một tháng sau đến Tử Vong thành tụ họp.
Liêu Đông tứ nghĩa, Tần Lãnh tam kiếm cung Ngọc Hư quan chủ liền cung thân cáo biệt rồi tung mình đi mất dạng.
Quý phụ căn dặn mọi người xong rồi, giờ mới nình sang Trương Cửu Linh nãy giờ đang đứng một chỗ sửng sốt, mặt mày lạnh lùng trách :
- Chức vụ của người đến Tổng Hộ pháp, vậy mà làm việc lại hồ đồ đến thế? Tên gian tặc ấy chẳng qua là đứa ở hầu hạ Vương gia đã lâu, nên học lén được ít môn võ nghệ, hành vi cùng khí độ của hắn có chút gì bì kịp vương gia không?
Trương Cửu Linh cúi đầu đáp :
- Thuộc hạ đã biết tội.

- Giờ ta phạt người phải làm một việc, thống lãnh Hà Lạc bát tông đến ngay Tử Vong thành sắp đặt việc phục minh tế điện và đợi tân nhiệm Thủ lãnh đến.
- Tuân mạng.
Cửu Linh cùng Hà Lạc bát tông đi rồi, quý phụ mới thở phào một tiếng đưa tay lên không đánh ra một chưởng. Lập tức một con hạc trắng thấy tín hiệu liền bay tới nơi, quý phụ khẽ nhún chân nhảy lên trên không rồi nhẹ nhàng phóng ngồi trên lưng con hạc. Một tiếng hạc kêu vang, đôi cánh liền tung rộng mang quý phụ lơ lửng trên không.
Hội trường giờ chỉ còn cha con Cừu Cốc cùng Khất Tiên, Lục đại danh gia. Lữ Tử Thu từ khi phục hồi lại bộ mặt thật vẫn đứng im không lên tiếng, giờ mới đi đến bên Lục đại danh gia cung tay cười nói :
- Đã lâu không gặp mặt, có lẽ chư vị cũng đã gặp nhiều may mắn?
Kim Kiếm thư sinh nghĩ đến việc công kích nơi Phỉ Thúy cốc, mặt tỏ ra e thẹn vô cùng, Hồ Thương kiếm khách bỗng thở dài nói :
- Một lời nói ra không cạn nổi sự tình.
Trong lúc ấy, bỗng nhiên từ xa có hai bóng người vun vút bay tới, thì ra là một thiếu phụ quý phái đẹp đẽ cùng một thiếu nữ tuyệt sắc.
Cừu Cốc vừa trông thấy đã chạy đến kêu lên :
- Mẹ! Mẹ đã lành mạnh lại rồi, và... em Thanh! Em cũng đã phục hồi nhan sắc rồi.
Thì ra hai người ấy chính là Vân Hà Tiên Tử Dương Dung Thường cùng với Hàn Thanh Thanh. Hai người vừa tới nơi, mặt mày mỗi người đều tỏ một vẻ khác nhau.
Hàn Kỳ vừa trông thấy Thanh Thanh, vui mừng khôn kể xiết, reo lên :
- Ái nữ!...
Hàn Thanh Thanh như một đứa bé lên ba chạy đến ôm chầm vào lòng cha khóc nức nở.
Vân Hà Tiên Tử không đếm xỉa đến Cừu Cốc, vẻ mặt lạnh lùng nhìn về Lữ Tử Thu :
- Thì ra người chưa chết.
Lữ Tử Thu cũng cười theo :
- Tôi đã làm khổ mẹ con mình rất nhiều, nhưng sự việc bắt buộc vậy.
- Chẳng lẽ ngay cả gửi một lá thư để cho biết tin cũng không được sao?
- Ôi! Lúc anh được Thiên niên Hà thủ ô cùng cuốn Đan thư nơi Trường Bạch sơn xong, kế tiếp được lịnh của bổn minh buộc anh phải đến trình diện lập tức.
Dưới Long Vân lịnh không cho phép ai được bê trễ giây khắc, nên anh phải trao Thiên niên Hà thủ ô cùng Đan thư lại cho đại đệ tử Dương Minh đem về Phỉ Thúy cốc trao lại cho mẹ con mình. Không ngờ nửa đường bị lão Độc

vật ám hại.
- Sau chàng làm thế nào để thoát ra Nam Sơn Thành Tử đấy?
- Việc ấy Cừu Cốc đã hiểu, em có thể hỏi con nó.
Dương Dung Thường tung mình một cái, đến trước mặt Thiết Kỳ Ngân Tinh, gương mặt lạnh lùng nói :
- Các ngươi công kích Phỉ Thúy cốc có thể không nói đến, nhưng việc giết Thiết Kiên Khách thì phải tính sao?
Thiết Kỳ Ngân Tinh cười ha hả nói :
- Giết người đền mạng, lão phu không có lời gì để nói được nữa.
Dương Dung Thường vẫn lạnh lùng :
- Vậy thì ngươi nên chuẩn bị tiếp đây.
Khất Tiên vội tung mình đến trước mặt Dung Thường nói :
- Khoan đã! Khoan đã! Lúc ấy Đường huynh mọi người làm như thế không đúng thật, nhưng kẻ chủ mưu vốn là Thiên Độc Nhân Ma. Nếu y không giả mạo Lữ huynh để đi đâu cũng gây sự thì làm gì mọi người đến công kích Phỉ Thúy cốc?
Hơn nữa Cừu Cốc cùng Nam Ôn Sát cũng đã đến chém giết nơi Đường gia bảo một trận rồi. Theo ăn mày này thấy oan gia nên giải chứ chẳng nên kết.
Dung Thường lạnh lùng hỏi :
- Theo ý của người tức là huề cả sao?
- Ý ăn mày là thế đấy, còn nếu không ưng thuận, cũng nên để sau này sẽ nói.
Lữ Tử Thu cũng tiến lên khuyên :
- Sự việc đã thuộc về quá khứ, để sau này tính đến cũng được vậy.
Thiết Kỳ Ngân Tinh cũng thở dài buồn bã nói :
- Sau vụ Thái sơn này, có lẽ lòng của tại hạ cũng đã thối chí rồi, không còn thiết tranh hùng trên giang hồ nữa. Về việc Phỉ Thúy cốc, một năm sau tại hạ nhất định đến đấy để nhận lỗi.
Dung Thường "Hừ" một tiếng :
- Như thế cũng được.
Người của Tam cốc, Nhất bảo vừa qua trận sóng gió, họ như không màng tới danh vọng nữa, hào khí tiêu tan, im lặng rút lui về cả. Hàn Kỳ ôm nựng con gái yêu một hồi, bỗng như xúc động nói :
- Con yêu, cha biết trước kia đã lỗi lầm, từ nay về sau việc của con cho con tự lựa chọn lấy.
Thanh Thanh dầm dề nước mắt, thổn thức nói :
- Xin cha tha cho con tội bất hiếu, con đã quyết định gửi đời con vào cửa Phật rồi.
- Mỗi người có một chí, con muốn sao cha đành chiều vậy.
Tính can trường của Hồ Thương kiếm khách trước kia, giờ lại thành thật thà như Phật đất. Ông thở ra một tiếng, đưa tay đẩy nhẹ Thanh Thanh ra khỏi rồi

tung mình đi mất.
Thanh Thanh cũng vội lau khô nước mắt, đến bên Dung Thường nhỏ nhẹ nói :
- Giờ đây duyên trần của cháu cũng đã dứt, xin bái biệt bá mẫu.
Dung Thường cũng gật đầu đồng tình :
- Tình cảnh của cô nương ta đã hiểu rõ, thật ra không còn lời nào để khuyên nữa.
Bỗng từ xa xa có tiếng nói lạnh lùng vọng lại :
- Đứng đấy, con muốn xử thế, nhưng sư phụ không ưng thuận.
Thanh Thanh nghe nói không khỏi giật mình, thì ra lúc nãy nàng đến nơi vì xúc động quá nên không để ý đến những người chung quanh. Giờ thấy sư phụ mình vẻ mặt đang lạnh lùng tung mình nhẩy đến trước mặt Cừu Cốc nói :
- Giờ đây người trả lời như thế nào?
Cừu Cốc cũng lạnh lùng đáp :
- Việc này tự nàng hoặc giả Hàn đại hiệp sẽ tìm đến tại hạ. Đâu cần đến phương giá phải nhiều lời.
- Hừ! Nói bộ dễ nghe. Nếu người không chịu trả lời ổn thỏa đừng hòng rời khỏi núi Thái Sơn này.
Cừu Cốc cười nói :
- Khi tại hạ bước chân lên núi Thái Sơn này, thật ra cũng không nghĩ đến việc sống để trở về nữa.
Lãnh Diện Quan Âm liền biến sắc mặt :
- Ngươi tưởng lão nhân không dám giết ngươi sao?
Bỗng một giọng nói từ ngoài xen vào :
- Không được, ngươi không được giết y.
Lãnh Diện Quan Âm quay đầu nhìn qua mới biết đấy là Bất Lão bà bà, không khỏi ngạc nhiên hỏi :
- Tại sao tôi không thể giết y?
- Nên nhớ là việc giữa ta với hắn vẫn chưa tính xong kia mà.
Cừu Cốc nhìn thấy hai lão bà cứ dằng co vì mình, trong lòng thật khó chịu, nhưng chàng sực nhớ đến viên ngọc xanh mà Nhứt Thanh đạo trưởng Ngọc Vương quan đã nhờ chàng trao lại cho bà ta nên vội vã lấy ra đưa cho bà nói :
- Có người nhờ tại hạ trao tặng vật này cho phương giá, xin người nhận lấy.
Bất Lão bà bà tiếp lấy mở ra xem, thấy là một miếng ngọc đeo lưng, phân vân không hiểu nên hỏi :
- Ai mượn ngươi đem vật này đến đây?
- Một người không muốn tiết lộ danh tánh.
- Y có căn dặn gì nữa không?

- Không.
- Vậy thì ngươi đem vật ấy trở về đi, ta không muốn quen biết với một người như thế.
Lãnh Diện Quan Âm đứng bên xen lời nói :
- Đưa ta xem thử.
Bất Lão bà bà vung tay một cái, miếng ngọc lập tức bay sang Lãnh Diện Quan Âm. Lãnh Diện Quan Âm xem kỹ một hồi, bỗng nhiên lớn tiếng hỏi :
- Vật này ở đâu mà có, ngươi không giao lầm người chớ?
- Thưa không, ông ta nói rõ là Bất Lão bà bà.
Lãnh Diện Quan Âm hai tay nắm chặt miếng ngọc, miệng lẩm bẩm :
- Không ngờ y lại còn sống trên đời.
Bỗng bà ta ngước đầu lên hỏi Cừu Cốc :
- Y hiện giờ ở đâu?
- Người không muốn cho biết tên họ cùng nơi ẩn cư.
Cừu Cốc lạnh lùng đáp lại đoạn quay sang Bất Lão bà bà nói :
-Khi trao Phỉ Ngọc bội cho tại hạ, ông từng bảo rằng vì việc này mà ông đã bỏ hai mươi mấy năm thanh tu, ông hy vọng được một vài lời nhắn nhủ của tiền bối.
Bất Lão bà bà cắn môi nói :
- Ngươi có thể nói lại cho y biết trong đầu óc ta thật ra không có một dấu vết gì về con người ấy.
Cừu Cốc cười lớn nói :
- Vâng, khi gặp ông ta, tại hạ sẽ thuật lại những lời nói ấy.
Lãnh Diện Quan Âm đột nhiên lên tiếng :
- Nói vậy thì ông ta là Huyền Môn Vũ Sĩ?
- Có lẽ đúng thế.
- Người không từng nhắc nhở gì tên ta cả sao?
- Không.
Lãnh Diện Quan Âm đột nhiên xiết chặt nắm tay một cái. Viên ngọc lập tức biến thành cát vụn theo gió bay rải rác khắp nơi. Tiếp theo bà ta buông lên một tiếng cười cuồng dại tung mình chạy đi như kẻ trốn tránh sự thật đau lòng.
Cử chỉ đột ngột của Lãnh Diện Quan Âm khiến cho Cừu Cốc sững sờ, không hiểu tại sao bà ta lại rối loạn thần kinh như thế. Song suy nghĩ lại những lời nói vừa rồi, có thể đoán ra mối tình của bà ta đối với Nhứt Thanh đạo trưởng cũng cùng một tình trạng như ông ta đã đối với Bất Lão bà bà tức là đơn tư yêu thầm nhớ trộm.
Bất Lão bà bà thấy chàng cứ đứng đờ ra đấy, liền lên tiếng hỏi :
- Việc của chúng ta ra thế nào?
Cừu Cốc liền nhíu mày lớn tiếng :

- Đưa đầu để đổi lấy.
Bất Lão bà bà giận dữ quát :
- Ngươi tưởng có mụ ấy đỡ đầu là vô sự sao?
- Thật người không đến địa ngục thì lòng vẫn còn tham lam. Giờ tại hạ nói rõ cho biết, vật ấy tại hạ quyết không đưa ra. Muốn thì cứ việc ra tay mà lấy.
Bất Lão bà bà "Hừ" một tiếng, lập tức vung chưởng đánh vào ngực chàng.
Cừu Cốc cứ bị bà ta ỷ lớn ức hiếp hoài, trong lòng đã giận sẵn, nay thấy thế không thèm lách sang tránh né, vung chưởng ra nghinh đỡ.
Hai luồng chưởng lực chạm nhau, một tiếng nổ vang lên dữ dội, mỗi người đều bị đẩy lùi hai bước.
Mặt Cừu Cốc đã hiện đầy sát khí, thét lớn một tiếng, đơn chưởng tung ra, một kình phong ồ ạt tợ bài sơn hải đảo nhắm vào người đối phương công tới.
Bất Lão bà bà không ngờ chưởng lực của Cừu Cốc lại uy mãnh đến thế, hai vạt tay áo rung động, một lượt đánh ra bảy chưởng để phá giải. Nhưng bà có biết đâu Cừu Cốc vừa sử dụng chiêu thức đó vốn là Tuyệt Mệnh Tam thức của Nhứt Dương Tử để lại, uy lực mạnh mẽ không tưởng tượng được.
Ào ào... mấy tiếng vang dội, mớ tóc bạc của Bất Lão bà bà bị gió cuốn tung bay, mặt đỏ như máu, lảo đảo lùi sau tám chín bước. Nhưng Tuyệt Mệnh Tam thức đã phát ra thì khó thu vào, chiêu đầu "Hồn Linh Ly Hận" vừa sử dụng thì chiêu thứ nhì "Đoạt Mệnh Truy Hồn" cũng đã đánh tiếp theo, thế mạnh còn hơn chiêu đầu gấp bội.
Bất Lão bà bà bị bao vây trong vùng chưởng phong cực kỳ mạnh mẽ ấy, hồn vía đã thất kinh, tập trung hết sức bình sinh rít lên một tiếng quái dị, song chưởng tung ra chống đỡ.
Bà ta không chống đỡ thì còn khá, một khi đã chống đỡ thì càng đi đến cửa tử mau hơn nữa, tiếp đó một tiếng rền vang như sét đánh, chiêu cuối cùng "Địa Phục Thiên Phan" của Cừu Cốc cũng đã sử dụng.
Thân hình của Bất Lão bà bà như một trái banh lông bị bắn tung lên cao, máu me tuôn ra dầm dề. Thế chưởng quá sức mạnh, khiến cho Cừu Cốc cũng bị lảo đảo như say rượu suýt ngã.
Mọi người cứ đinh ninh trận đấu này ít nhứt cũng phải kéo dài nửa ngày, ngờ đâu chỉ trong vòng năm chiêu ba thức đã kết thúc ngay.
Dung Thường cùng Thanh Thu tưởng rằng Cừu Cốc bị thương nên liên đến nơi đỡ lấy chàng, nhưng Cừu Cốc đã đứng vững lại, lắc đầu gượng cười nói :
- Không hề gì cả.
Trong lúc ấy, Bất Lão bà bà đang nằm trên vũng máu lai láng, cố gượng nhỏm dậy gắng sức nói :
- Lữ Cừu Cốc, hôm nay ta thua ngươi chỉ vì sơ ý. Nếu ta cẩn thận có lẽ cũng đỡ nổi ba chiêu ấy được, như vậy việc hơn thua cũng chưa chắc đã về phần

ai.
Cừu Cốc lên tiếng nói :
- Có lẽ đúng vậy.
Bất Lão bà bà cười như mãn nguyện :
- Chỉ cần ngươi biết là đủ rồi.
Lời vừa dứt thì thân hình bà cũng ngã thịch ra đất chết ngay.
Khất Tiên cười lớn nói :
- Hay đa! Như vậy là chết mà còn chưa chịu khuất phục đấy.
Thường Dung thở dài một tiếng nói :
- Bà ta cũng không phải là đại ác, Cừu nhi đã lỡ tay đánh chết thật cùng là một việc đáng tội nghiệp!
Lữ Tử Thu từ từ đến bên nói :
- Thôi! Trận phong ba kể như cũng đã lặng rồi. Chúng ta nên về cốc đi.
Và quay sang Khất Tiên :
- Thường huynh nếu hứng thú, xin mời đến Phỉ Thúy cốc chơi vài ngày cho vui.
Khất Tiên cười lớn :
- Hay đa! Ăn mày này cũng muốn tìm chỗ nghỉ ngơi ít hôm cho khỏe thân đã.
Dung Thường đưa mắt nhìn về Cừu Cốc, đang định lên tiếng nói mấy lời thì Lữ Tử Thu đã giục :
- Việc của bọn trẻ để cho chúng được tự lo lấy, cần chi mình phải lo nữa.
Liền khi đó, ba bóng người đã lẹ như điện chớp hướng về dưới núi phi nhanh.
Một trận ác chiến kể như đã chấm dứt, hội trường giờ chỉ còn lại có Thanh Thu, Uyển Lệ, Hận Thu cùng Cừu Cốc. Vừa đưa mắt trông thấy Thanh Thanh vẫn còn đứng đó nên lập tức đến bên nàng ôn tồn nói :
- Thanh muội! Sao em lại xuất gia làm gì?
- Em cảm thấy đó là một lối giải thoát cho đời em.
- Em vẫn còn giận anh?
- Lâu nay em không hề giận anh bao giờ.
Thanh Thanh nói đến đấy bỗng ngước mặt lên như nhìn chàng lần cuối đoạn trịnh trọng tiếp :
- Song em tin cho anh rõ, cũng có người giận anh lắm, giận thiếu điều nhập cốt thấu xương vậy.
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi lại :
- Ai thế em?
- Tên họ em không muốn nói ra, song khuyên anh nên cẩn thận thì hơn.
Cừu Cốc đang định hỏi thêm cho rõ thì Thanh Thanh đã cúi đầu chào cáo biệt rồi tung mình ra đi. Cừu Cốc đưa mắt nhìn theo hình dáng của nàng mà

trong lòng rối như tơ vò, chàng đã gây ra sự việc để rồi hối hận suốt đời.
Đột nhiên, một bàn tay mịn màng nhẹ vỗ lên vai chàng, giọng cười dịu hiền :
- Thanh muội đã đi xa rồi.
Cừu Cốc quay đầu lại nhìn Từ Thanh Thu, bất giác khẽ thở dài buồn bã.
Thanh Thu biết hiện giờ lòng chàng đang lo nghĩ đến Thanh Thanh, nên không dám nói gì đến việc đấy. Nàng mỉm cười dịu hiền :
- Cả một ngày mệt nhọc, giờ anh nên về nghỉ ngơi thôi.
Cừu Cốc hỏi :
- Không biết thương thế của Ngô huynh đã bớt chưa?
Hận Thu nghe hỏi liền cười đáp :
- Cảm ơn sự chiếu cố, thương thế tôi đã bớt nhiều rồi.
Tiếp theo hai bóng người xẹt ngang, chàng cùng Uyển Lệ đã hạ người đứng trước mặt Cừu Cốc.
Thanh Thu thấy hai người đã thân mật lại rồi, liền nở một nụ cười thần bí nói :
- Hai bạn đã định đi đâu rồi chưa?
- Xuống Giang Nam tìm cha mẹ em.
- Tìm Nam Ôn, Bắc Ương để làm chủ hôn cho hai bạn chứ gì?
Uyển Lệ vừa thẹn thùng vừa cười mỉm :
- Chị cứ nói đùa.
Thanh Thu cười lớn :
- Đấy là đại sự cả một đời, có gì phải thẹn chứ?
Lữ Cừu Cốc không hề xen vào một tiếng, mặt cứ đăm chiêu từ từ bước xuống núi.

KIẾM ĐĂNG

Hồi 65
Gió lặng sóng bằng

Cừu Cốc cứ lầm lũi bước, trong lòng cảm thấy buồn bã vô cùng. Tuy lúc này chàng đã công thành danh toại, là lãnh tụ của quần hùng, thủ lãnh Phổ Kiếm minh, nhưng con tim chàng hình như có một cảm giác cô đơn.
Sự cô đơn ấy khỏi cần nói cũng đã hiểu thuộc về tình ái. Chàng yêu Hàn Thanh Thanh đậm đà, nhưng bởi đã lỡ trong một lúc nóng giận đem việc hôn ước hủy bỏ, giờ còn biết phải nói làm sao?

Thanh Thu đang nói đùa với Uyển Lệ, bỗng quay lại không thấy Cừu Cốc đâu cả, nàng vội chạy theo nói :
- Hình như anh không mấy được vui?
Cừu Cốc gượng cười :
- Không có gì.
Vẻ u buồn, Thanh Thu thốt :
- Em biết anh vẫn còn thương nhớ Thanh muội.
- Có lẽ...
- Ôi! Việc đời làm sao toàn vừa ý được. Sự tình đã qua rồi, anh còn buồn phiền làm chi.
- Nhưng anh vẫn cho việc này là một điều lầm lỗi lớn nhứt trong đời anh.
- Tạm thời quên đi. Sự việc trước mắt đang đợi anh rất nhiều, anh không thể vì thế mà ngã chí trên đường tương lai.
Cừu Cốc gật đầu :
- Việc này anh đâu phải chẳng hiểu, nội một việc của Phổ Kiếm minh đã là trọng đại lắm rồi, anh làm sao dám thối chí được?
Hai người vừa nói vừa đi xuống chân núi, bỗng có một cụ già từ xa chạy lại, thần sắc hơ hãi.
Cừu Cốc đưa mắt nhìn lên, mới hay kẻ ấy là Cố Viên lão nhân, không khỏi thất kinh hỏi :
- Tiền bối, việc gì mà vội quá vậy?
Cố Viên lão nhân thở dài một tiếng nói :
- Hết rồi!
- Việc gì thế vậy?
- Lão hủ được tin con Hồng Liệu đang đi chung với Ngọc Thông công tử.
Cừu Cốc mỉm cười nói :
- Liễu cô nương là người thông minh, có lẽ không đến nỗi bị họ phỉnh gạt đâu.
- Nhưng tên Ngọc Thông lâu nay cứ nghĩ những việc xấu xa, quyết không thể có những điều tốt đẹp đâu.
- Tiền bối có biết hiện giờ bọn họ ở đâu không?
- Thoạt đầu lão hủ tưởng rằng bọn hắn đi về Thiên Độc cốc, ngờ đâu chúng lại thông đồng với tên quái vật Vô Nhân đảo chủ, dùng cái thông minh của con Hồng Liệu cộng thêm sự âm hiểm của thằng Ngọc Thông, nay được Vô Nhân đảo chủ đứng sau thì e hậu quả khó thể tưởng tượng được.
Cừu Cốc cũng cảm thấy sự việc đáng buồn thật, nên lên tiếng hỏi :
- Vậy giờ tiền bối có dự tính gì chưa?
- Lão hủ vốn định đến kịp lúc Thái Sơn đại hội, không ngờ việc đã trễ rồi, nên giờ cần phải đuổi theo Vô Nhân đảo chủ mới được.
- Dù cho có tìm được Hồng Liệu đi nữa, theo tại hạ nghĩ cô ta chắc gì đã

nghe lời khuyên của tiền bối.
Cố Viên lão nhân thở dài buồn bã :
- Lão hủ chỉ làm cho hết tình đấy thôi, còn nghe hay không là do phước nhà cả.
Lời dứt thì ông đã quay người ra đi.
Cừu Cốc nhìn theo đồng tình lắc đầu :
- Hành động của Liễu cô nương cũng hơi quá đáng.
Thanh Thu mỉm cười nói :
- Nói đi nói lại rốt cuộc cũng đều do anh gây ra cả.
Cừu Cốc ngạc nhiên hỏi :
- Sao lại trút cả trách nhiệm anh?
- Nàng cùng Uyển Lệ đem lòng thương anh. Chỉ vì anh đã có vợ thành thử mới biến yêu thành hận. Giờ họ đã cấu kết với nhau như thế, sợ sau này việc phiền phức sẽ đến với anh chẳng ít đâu.
Cừu Cốc bất giác thở ra nói :
- Không ngờ Liễu cô nương lại liều lĩnh đến vậy.
Suy nghĩ giây lâu bỗng chàng tiếp :
- Mau lên, chúng ta đuổi theo nàng. Có lẽ khi gặp nàng rồi tìm cách cứu vãn cũng được chưa biết chừng.
Thanh Thu không phản đối, hai người liền tung mình ra đi, hướng về phía bờ sông thẳng tới.
Hoàng hôn sắp đến mà hai người vẫn còn tung chạy giữa khu rừng hoang.
Thanh Thu bỗng nhiên dừng bước lại cười nói :
- Nếu chúng ta không đi nhanh lên, e tối nay phải ngủ ngoài trời đấy.
Cừu Cốc cũng mỉm cười :
- Ăn gió nằm sương vốn là việc thường của kẻ giang hồ, cũng chẳng có gì quan hệ cả.
Miệng chàng thì nói mà mắt chàng cứ nhìn về phía ngôi miếu lù lù đàng xa.
Thanh Thu cũng đưa mắt trông theo vào nàng vui vẻ reo lên :
- Đêm nay chúng ta đến nghỉ nhờ trong miếu vậy.
Hai bóng người lại lẹ làng tung bay, nhắm về ngôi miếu tiến bước. Khi họ đến gần mới biết đấy là một ngôi "Pháp Tạng thiền tự", hai cánh cửa lớn đều đóng chặt như vắng vẻ ít người qua lại.
Thanh Thu đang định đưa tay lên gõ cửa bỗng Cừu Cốc đã vội nắm tay nàng lại khẽ bảo :
- Có người đến kìa.
Lập tức kéo nàng đến một ngôi mộ bia cao lớn ẩn núp.
Thanh Thu thoạt đầu ngơ ngác không biết gì cả, nhưng sau lắng tai nghe quả nhiên có tiếng chân của một đám người đang từ xa đi đến, trong lòng không khỏi ngầm phục tai mắt của Cừu Cốc quả thật là nhạy thính.

Lúc bấy giờ đoàn người cũng đã đến nơi. Bỗng nghe một trong đám tăng nhân cất tiếng hỏi khẽ :
- Các ngươi có thật nghe ông ta ở trong này không?
- Không những nghe mà đệ tử còn chính mắt nhìn thấy nữa kìa.
Cừu Cốc lén đưa mắt nhìn xem người vừa phát ra tiếng nói, thì ra không ai khác mà là Lục Không Thượng Nhân, trong lòng không khỏi cảm thấy quái dị thầm bảo :
"Hình như bọn này đang tìm kiếm một người nào vậy".
Bỗng nghe Lục Không lại lên tiếng nói :
- Các ngươi chận giữ chung quanh đây, để ta vào trong xem thử thế nào cho biết.
Dứt lời thì ông ta cũng đã phi thân qua tường. Trong lúc ấy lại nghe bên trong có tiếng nói hiền hòa phát ra :
- Bạn hữu nơi nào mà đang đêm đến hàn tự này thế?
Lục Không Thượng Nhân liền cười lên hai tiếng nói :
- Chưởng môn nhân, có lẽ không dè tiểu đệ Lục Thông có thể đến đây gặp huynh chứ?
Cừu Cốc nghe lời đối đáp vừa rồi, hình như đã đoán hiểu chút ít nội tình, liền ra hiệu cho Thanh Thu khẽ tung mình lên mái nhà vạch ngói nhìn xuống.
Tịnh Không đại sư, Chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm đang lim dim đôi mắt ngồi trên chiếc bồ đoàn kê nơi giữa thính. Vừa nghe Lục Không đến nơi, sắc mặt ông vẫn điềm nhiên không hề biến đổi lên tiếng hỏi :
- Ngươi đến đây làm gì?
- Mời sư huynh lập tức trở về Côn Sơn.
- Ngươi về trước, ta định ở lại đây thêm ít ngày nữa để tịnh dưỡng.
- Sư huynh có việc gì mà ở nán lại đây?
- ...
Lục Không Thượng Nhân thấy ông ta không trả lời thì cất tiếng cười quái dị :
- Trong người của Chưởng môn nhân đã mang trọng thương, đáng lý phải về chùa nghỉ dưỡng, sao lại ở nơi ngôi tự hoang vắng này?
Thoạt đầu Cừu Cốc còn chẳng hiểu, giờ mới vỡ lẽ ra, Tịnh Không đại sư sở dĩ ẩn dật nơi miếu này là để dưỡng thương vậy. Nhưng chàng lại lẩm bẩm :
- Thiếu Lâm tự là danh môn đại phái, thế nào cũng có linh dược để chữa trị, tại sao đại sư không chịu ở nhà mà phải chạy đến nơi xa xôi này.
Tịnh Không đại sư, người vốn tính trung hậu, nghe Lục Không vừa lên tiếng gạn hỏi, ông chỉ khẽ thở dài nói :
- Côn Sơn cách xa nơi đây có ngoài trăm dặm, huynh muốn về cũng đâu đủ sức lực.

- Hôm nay tiểu đệ đã đến, vậy có thể đưa Chưởng môn nhân về tự được rồi.
Tịnh Không đại sư lắc đầu nói :
- Xin hiền đệ cứ về trước, một khi thương thế của huynh khá tí thì lập tức trở về chùa ngay.
Lục Không Thượng Nhân khẽ nhếch một nụ cười nham hiểm :
- Hiện giờ tình thế trên giang hồ đang lúc xao động, bổn phái Chưởng môn nhân đâu thể vắng mặt lâu ngày được.
- Tài trí của hiền đệ hơn ngu huynh nhiều, song thanh vọng chẳng đủ, thành thử khó bề áp chế được tất cả các bực môn hạ.
- Môn quy của bổn phái nghiêm nghị, đồng môn cũng đều ngoan ngoãn giữ phận, tưởng việc ấy không thể xảy ra đâu.
- Bọn họ có lẽ không dám nói với sư huynh, nhưng đối với tiểu đệ thì lại khác. Nếu sư huynh còn muốn ở đây một thời gian nữa thì xin trao Tích Trượng của sư tổ để lại cho tiểu đệ, đặng hầu có quyền trấn áp bọn họ.
Tịnh Không đại sư do dự giây lát đáp :
- Việc này...
Lục Không như vẻ ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ Chưởng môn nhân không tin được tiểu đệ sao?
- Thiết nghĩ Tích Trượng của sư tổ vốn là tín vật duy nhất của kẻ đang chấp Chưởng môn hộ, được trao tận tay từ đời này đến đời khác. Ngu huynh đâu dám trao một cách riêng tư như thế này.
Lục Không cười đanh ác nói :
- Chưởng môn nhân đã không về tự, cũng không chịu trao tín vật lại cho tiểu đệ, chẳng lẽ còn có mưu đồ gì khác nữa sao?
Tịnh Không đại sư cười ôn hòa :
- Bổn tọa đã nhờ ơn sư tổ cho được chấp Chưởng môn hộ, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?
Lục Không cười gằn nói :
- Lẽ ra thì vậy, nhưng nếu không trao tín vật ra thì sẽ khiến người ta làm sao chẳng nghi ngờ.
Tịnh Không đại sư trừng mắt, lớn tiếng nói :
- Lục Không, ngay cả ngươi cũng có thể nói ra những lời ấy sao?
Lục Không phát cười ha hả :
- Khuyên ngươi chớ dùng uy lực của Chưởng môn nhân nữa. Nên hiểu nơi đây chẳng phải là Thiếu Lâm tự.
Tịnh Không đại sư còn lạ gì lòng dạ của người sư đệ ấy. Chỉ vì trong người đang bị thương mới ẩn tránh vào nơi hoang vắng để dưỡng bệnh. Vừa rồi thấy Lục Không đang đêm đến nơi, đồng thời vẻ mặt không có thiện ý, lòng ông đã ngầm lo lắng rồi, nhưng gương mặt vẫn không hề đổi sắc, cười nói :
- Nơi đây tuy chẳng phải là chùa Thiếu Lâm, nhưng lão tăng vốn cũng là sư

huynh của ngươi chứ.
Lục Không đột nhiên sầm ngay nét mặt nói :
- Chớ có nhiều lời, Tích Trượng của tổ sư ngươi có chịu trao ra không?
Tịnh Không đại sư vẫn thản nhiên :
- Nếu không phải là trước điện thờ của tổ sư nơi chùa Thiếu Lâm thì ngươi đừng hòng bổn tọa trao Tích Trượng tại một nơi nào khác cả.
- Nói vậy thì ngươi muốn phải vũ lực mới chịu nghe sao?
- Nếu ngươi đã tính bội phản thì bổn tọa cũng chẳng còn cách nào để cản được.
Bấy giờ gương mặt của Lục Không đã đổi thành ác độc vô cùng, vận công vào song chưởng, bước từng bước một đến gần.
Tịnh Không đại sư liền quát lên một tiếng nói :
- Nếu ngươi còn bước thêm bước nữa thì đừng trách bổn tọa không niệm tình đồng môn.
Lục Không cười lớn nói :
- Nếu là ngày thường, bổn tọa còn sợ ngươi đôi ba phần. Nhưng hôm nay ngay cả mạng ngươi còn khó giữ, ta không tin ngươi còn có sức đả thương được người khác.
Miệng nói chân vẫn tiến gần thêm hai bước nữa, đôi tay từ từ đưa cao lên.
Bỗng một tiếng "ầm" vang dội, hai bên đã cùng một lúc phát chưởng đánh ra.
Lục Không Thượng Nhân lảo đảo lùi sau năm sáu bước, lưng bị đập mạnh vào vách tường.
Tịnh Không đại sư vẫn ngồi yên trên chiếc bồ đoàn, thân trên có hơi lay động. Đợi cho gió lặng cát ngưng, ông mới từ từ lên tiếng :
- Khổ ải vô biên, trước mặt là vực thẳm. Lục Không! Chẳng lẽ ngươi còn chưa chịu hối cải nữa sao?
Lục Không liền đứng phắt người dậy, cười lớn :
- Nội lực của ngươi tuy hơn ta một vế, nhưng ta biết ngươi không thể cầm cự lâu được. Nếu cứ giây lát ta công vào một chưởng thì sẽ khiến ngươi phải kiệt sức mà chết ngay.
Tịnh Không đại sư vốn đang bị trọng thương, vừa rồi phát chưởng chống nghinh đó là nhờ nội lực thâm hậu thành thử trấn áp được máu khỏi bị cuộn trào ra miệng. Giờ nghe đối phương định đem kế độc ra sử dụng, trong lòng ngầm hoảng sợ, nhưng không dám mở miệng nói một lời nào.
Lục Không là người giảo hoạt, vừa xem đã biết vị sư huynh sợ hoảng lên rồi. Ông cười gằn một tiếng tỏ vẻ đắc ý, đoạn tung mình nhảy tới vung chưởng đánh ra.
Chiêu này ông đã vận dụng hết sức bình sanh, nên uy lực mạnh không thể tả.
Tịnh Không đại sư chẳng biết làm sao, miễn cưỡng vận dụng chân khí, đưa

chưởng chống đỡ. Một tiếng "hự" khô khan, thân hình của ông bị đánh bay ra khỏi bồ đoàn nhào lăn xuống đất, miệng hộc máu tươi.
Lục Không Thượng Nhân cũng bị dội lùi ba bốn bước, máu tươi trong miệng cũng rịn ra, vừa lảo đảo ông ta vừa cười nói :
- Đấy là ngươi tự tìm lấy cái chết, đừng trách ta có thủ đoạn ác độc nhé.
Nói dứt ông lại từ từ bước đến gần chỗ Tịnh Không nằm.
Bỗng lúc ấy, sau lưng ông một giọng nói lạnh lùng phát ra :
- Đứng lại! Không ngờ ngươi là kẻ xuất gia mà tâm địa lại ác độc đến thế.
Lục Không Thượng Nhân quay người nhìn lại thấy Cừu Cốc đang đứng chắn ngang cửa miếu, trong lòng không khỏi kinh sợ, nhưng ngoài mặt giả vờ trấn tĩnh nói :
- Đây là việc nội bộ của bổn phái, khỏi cần người ngoài can thiệp vào.
Cừu Cốc ngửa mặt cười nhạt :
- Đả thương sư huynh, cưỡng đoạt tín vật của Chưởng môn nhân, nếu ta không ra mặt can thiệp thì trên giang hồ đâu còn gọi là chính nghĩa nữa.
Lục Không cũng cười gằn :
- Tiểu tử nói khoác không sợ thẹn. Nếu có gan cứ ra trước miếu đấu với ta một trận vậy.
- Ta biết ngươi đã cho bộ hạ mai phục bên ngoài. Nhưng nên nhớ đối với bọn ấy ta nào có xem ra gì.
Lúc ấy Thanh Thu cũng đã đến đỡ Tịnh Không đại sư dậy. Cừu Cốc trao cho nàng một viên Long Hổ Cửu Hoàn đan và nói :
- Em cho đại sư uống vào và lo chăm sóc người để anh ra dẹp bọn ấy cho.
Lục Không Thượng Nhân chẳng nói chẳng rằng, tung minh lẹ như bay ra ngoài sân trước miếu. Cừu Cốc cũng như bóng với hình theo sau bén gót.
Người vừa đứng yên, Lục Không liền rít lên một tiếng thánh thót. Lập tức mấy mươi tăng nhân tay cầm phương tiện sẵn ùn ùn bao vây lấy chung quanh Cừu Cốc, lăm le chực động thủ.
Cừu Cốc chẳng thèm đếm xỉa đến bọn họ, vẫn đứng im khoanh tay nghểnh mặt mỉm cười.
Lục Không Thượng Nhân trợn mắt nhìn Cừu Cốc một cái đoạn lớn tiếng nói :
- Tiểu tử này đã một lần hành hung nơi núi Côn Sơn, hôm nay nhứt thiết không thể để hắn sống sót được.
Bấy giờ bọn tăng nhân đã sắp thành trận thế, chỉ còn chờ lịnh của Lục Không ban ra là họ xáp vào đánh ngay. Cừu Cốc giờ cũng có phần tức giận, liền tuốt Tòng Văn cổ kiếm cầm tay, bình tĩnh chờ trận đấu khai diễn.
Bỗng trong lúc ấy, ngoài xa có một tiếng Phật hiệu vọng lại, tiếp theo là một lão ông râu tóc bạc hạ người đến nơi. Vừa thấy tình hình như thế, liền nhíu mày hỏi :

- Có việc gì thế?
Lục Không Thượng Nhân vội cướp lời :
- Tiểu tử này là kẻ chủ mưu đến công kích Thiếu Lâm tự đêm nọ, hôm nay quyết không thể tha thứ cho hắn được.
Cừu Cốc trông thấy kẻ vừa đến chính là vị sư thúc của chùa Thiếu Lâm Trí Chánh trưởng lão, trong lòng liền có chủ ý, lập tức lên tiếng nói :
- Chưởng môn nhân của quý tự hiện đang dưỡng thương nơi hậu điện, xin mời thiền sư ra đấy xem trước đã.
Trí Chánh lão tăng sớm đã biết lòng nham độc của tên sư điệt Lục Không, nên chắp tay niệm câu Phật hiệu nói :
- Lão tăng xin đại diện cho toàn thể tăng chúng phái Thiếu Lâm kính cẩn đa tạ thiếu hiệp trước đã.
Lục Không Thượng Nhân biến sắc :
- Sư thúc chớ nên nghe lời nói bậy của hắn.
Trí Chánh cười lạnh lùng :
- Lão nạp không tin đến lúc này mà Lữ thí chủ lại còn bịa chuyện.
Bỗng trong điện có tiếng nói vọng ra :
- Sư thúc nói rất đúng. Nếu không nhờ Lữ thí chủ đến kịp thời thì giờ này bần tăng đã bị hại rồi.
Trí Chánh đã biết trước mọi việc rồi, song cũng giả vờ thất kinh hỏi :
- Ai dám lớn gan mưu hại Chưởng môn nhân như thế?
- Tam chưởng môn Lục Không sư đệ chứ còn ai.
Trí Chánh giận dữ quát :
- Lục Không, sao dám to gan vậy?
Nhưng hình dáng của Lục Không giờ không còn thấy đâu nữa. Tịnh Không đại sư cũng đã bước ra đến nơi trầm giọng quát :
- Các ngươi sao không mau giải tán La Hán trận ngay, thật là một lũ hồ đồ.
Thật chẳng hổ là một vị Chưởng môn nhân chính thống, thần uy lẫm liệt khác thường. Bọn tăng nhân vừa nghe hiệu lệnh, đã riu ríu rút về đứng thành một hàng dài chờ đợi lênh của vị Chưởng môn.
Tịnh Không đại sư thấy tên phản đồ đã đi rồi, nên cũng chẳng cần trách cứ bọn thuộc hạ, quay sang Cừu Cốc chắp tay nói :
- Nếu không nhờ thủ lãnh đến nơi thì giờ đây không biết đã ra sao rồi.
Cừu Cốc mỉm cười khiêm tốn :
- Việc nhỏ mọn nói làm chi. Chúng ta cũng có thể nói là do sự ngẫu nhiên vậy.
Trời đã bắt đầu hừng sáng, Trí Chánh cùng Tịnh Không đại sư cáo biệt Cừu Cốc, đoạn dắt bọn thuộc hạ trở về Thiếu Lâm tự.
Còn Cừu Cốc với Thanh Thu cũng bắt đầu lên đường đi tìm tông tích của bọn người Vô Nhân đảo. Song dò hỏi mọi người bản xứ thì ai cũng đều trả

lời là không hề thấy bọn họ đi qua đây, nên lòng Cừu Cốc bắt đầu phân vân, quay sang thương lượng với Thanh Thu.
- Xem vậy thì có lẽ bọn họ vẫn còn ở lại đất Trung Nguyên này.
Thanh Thu gật đầu :
- Cho dù họ có muốn về Vô Nhân đảo đi nữa cũng không cần thiết phải đi trong lúc này.
- Vì sao?
- Vô Nhân đảo đã hăm hở đến Trung Nguyên, tham vọng rất lớn. Không ngờ bị thảm bại nơi Thái sơn, thử hỏi họ đâu chịu cam tâm ra đi một cách êm thấm được.
- Theo lời em nói thì có lẽ họ còn mưu đồ một việc gì khác?
- Hiện giờ võ lâm Trung Nguyên người có tiếng tăm nhất là anh. Vậy hành động của họ cũng không ngoài mục đích nhắm vào anh.
Cừu Cốc gật đầu thầm phục trí tuệ của người yêu, đang định mở lời nói thêm thì bỗng nhiên một bóng người từ xa phi tới. Thanh Thu vừa trông thấy thất thanh gọi :
- Tư Đồ Diêu Cơ?
Cừu Cốc cũng giật mình nói :
- Bà ta coi giữ Thái miếu, sao lúc này đến đây làm gì?
Lúc ấy Tư Đồ Diêu Cơ cũng đã đến trước mặt hai người, sắc mặt hốt hoảng, cúi đầu chào Cừu Cốc một cái rồi lập tức nói :
- Bẩm thủ lãnh, Tử Vong thành đã xảy ra một việc không may.
- Việc gì?
- Có kẻ đột nhập Thái miếu, dọn cả linh vị cùng di vật của Tiên hoàng đem đi.
Cừu Cốc thất kinh hỏi :
- Có biết kẻ ấy là ai không?
- Theo thuộc hạ thấy thì kẻ ấy rất hiểu rõ nội tình của chúng ta.
- Chẳng lẽ Tử Vong thành chủ hay kẻ đã giả mạo Ân chủ gây ra?
- Theo thuộc hạ thấy thì không phải hai người ấy.
- Tại sao lại quả quyết như thế?
Tư Đồ Diêu Cơ móc trong người ra một mảnh giấy trao cho Cừu Cốc nói :
- Xin thủ lãnh cứ xem tờ giấy này thì rõ.
Cừu Cốc vội tiếp tờ giấy ấy xem, thấy có mấy hàng chữ nguệch ngoạc như sau :
"Cừu Cốc, ngươi chớ vội đắc ý. Ngôi bá chủ võ lâm sẽ về tay ai, việc ấy còn chưa nhứt định. Xin ngươi nán đợi trong ba năm trở lại sẽ có người đến tìm người để phân tranh cao thấp.
Khi nào ngươi thấy trên giang hồ có một môn phái dùng dấu hiệu "Hồng Liệu" xuất hiện, tức là ngày Phổ Kiếm minh của các ngươi sẽ bị tan rã.

Các đồ vật của Thái miếu tạm thời do ta bảo giữ, đợi khi thủ lãnh Phổ Kiếm minh sửa tên đổi họ xong sẽ trao trả lại chỗ cũ".
Trên tấm giấy không đề tên họ của kẻ bí mật, nhưng thấy tuồng chữ yếu đuối cũng đã chứng tỏ là do một thiếu nữ viết ra. Cừu Cốc xem đi xem lại một hồi, bỗng bật cười lên nói :
- Đây quả là một trò đùa vậy.
Thanh Thu trịnh trọng nói :
- Thủ đoạn này thật là ác độc. Linh vị của Tiên hoàng nơi Thái miếu nếu một ngày không tìm về được thì việc chấp chưởng Phổ Kiếm minh của anh cũng phải bị đình trệ.
Cừu Cốc cười nhạt nói :
- Thật anh cũng chẳng có ý muốn làm thủ lãnh. Song nghĩ mãi cũng chẳng hiểu kẻ vô danh ấy là ai.
- Trên tấm giấy không phải đã viết rõ ràng là "Hồng Liệu" đấy sao? Có lẽ là nàng chứ còn ai vào nữa.
Cừu Cốc như đã hiểu :
- Đúng rồi! Nàng đã từng theo ta vào Thái miếu một lần nên đã thuộc đường đi nước bước trong ấy cả.
- Xem vậy có lẽ nàng đã đi Vô Nhân đảo rồi đấy.
Cừu Cốc đột nhiên cười lớn :
- Mặc cho nàng đi đâu thì đi. Giờ nếu chúng ta đi tìm nàng thì vô tình để cho họ có ý nghĩ là ta sợ sệt. Thời gian ba năm cũng chả là bao. Chúng ta cứ đợi xem ba năm sau, nàng sẽ làm gì cho biết.
Đoạn chàng quay sang nói với Tư Đồ Diêu Cơ :
- Phiền tiền bối truyền lịnh cho Trương Cửu Linh cùng Hà Lạc bát tông rằng việc tế cáo Thái miếu đợi ba năm sau sẽ cử hành. Nếu đến lúc ấy mà linh vị chưa lấy được về thì tại hạ sẽ có kế định đoạt sau.
Tư Đồ Diêu Cơ liền cúi đầu vâng lịnh.
Cừu Cốc lại cười ngất ngưởng và nói với Thanh Thu :
- Em Thu, chúng ta đi thôi. Phong cảnh nơi Phỉ Thúy cốc đẹp lắm. Chúng ta có thể về đấy hầu hạ song thân, hưởng thụ cảnh đoàn viên an lạc vậy.
Trên con đường xuôi về phía nam, người ta thấy bóng hình một nam một nữ, vừa đi vừa ngắm cảnh núi sông. Đấy là Cừu Cốc cùng Thanh Thu, họ sắp về đến quê hương đất cũ của vùng Phỉ Thúy cốc.

HẾT

Nguồn: Vietkiem
Người đăng: ms
Thời gian: 31/01/2005 4:01:49 CH